JOËL DICKER

ADEVĂRUL DESPRE CAZUL Harry Quebert

GRAND PRIX DU ROMAN DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE 2012

•

PRIX GONCOURT DES LYCÉENS 2012

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CET OUVRAGE A BÉNÉFICIÉ DU SOUTIEN DES PROGRAMMES D'AIDE À LA PUBLICATION DE L'INSTITUT FRANÇAIS.

ACEASTĂ CARTE A APĂRUT CU SPRIJINUL PROGRAMELOR DE PUBLICARE ALE INSTITUTULUI FRANCEZ.

Joël Dicker

Adevărul despre cazul Harry Quebert

Traducere din franceză de Ana Antonescu

Părinților mei

Ziua dispariției

(sâmbătă, 30 august 1975)

— Poliția, ce urgență aveți?
— Alo? Numele meu este Deborah Cooper, locuiesc în Side Creek Lane. Cred că tocmai am văzut un bărbat urmărind o fată în pădure.
— Ce s-a întâmplat exact?
— Nu ştiu! Eram la fereastră, priveam înspre pădure şi am văzut acolo o fată care alerga printre copaci… În spatele ei era un bărbat… Cred că încerca să scape de el.
— Unde sunt acum?
— Nu… nu-i mai văd. Sunt în pădure.
— Trimit imediat un echipaj, doamnă.

Astfel şi-a făcut apariția faptul divers care a zguduit oraşul Aurora din New Hampshire. În ziua aceea, Nola Kellergan, de cincisprezece ani, o fată din zonă, a dispărut. Nu i s-a mai dat niciodată de urmă.

Prolog
Octombrie 2008

(33 de ani după dispariție)

Toată lumea vorbea despre carte. Nu puteam să hoinăresc în tihnă pe străzile din New York, nici măcar să fac jogging pe aleile din Central Park fără ca trecătorii să nu mă recunoască şi să exclame: „Hei, uite-l pe Goldman! Scriitorul!“ Mi se întâmpla chiar ca unii să se apuce să alerge cu mine ca să mă urmărească şi să-mi pună întrebările care-i frământau: „E adevărat ce scrieţi în cartea dumneavoastră? Harry Quebert chiar a făcut asta?“ În cafeneaua din West Village, unde obişnuiam să mă duc, unii clienţi nu mai aveau nicio jenă să se aşeze la masa mea şi să-mi vorbească: „Vă citesc cartea, domnule Goldman, şi nu pot să o las din mână! Prima era şi ea bună, dar aceasta e mult peste! Chiar v-au vărsat un milion de dolari ca să o scrieţi? Ce vârstă aveţi? De-abia treizeci? Treizeci! Şi aţi strâns deja atâta bănet?“ Până şi portarul de la clădirea unde locuiam, pe care-l vedeam cum înainta cu lectura între momentele când deschidea şi închidea uşa, sfârşise prin a mă opri îndelung la lift, după ce terminase cartea, ca să-mi destăinuie ce-avea pe suflet: „Uite ce i s-a întâmplat Nolei Kellergan! Ce grozăvie! Dar cum de se poate întâmpla aşa ceva? Ei, domnule Goldman, cum e posibil?“

Cartea mea stârnise interesul întregului New York; apăruse de numai două săptămâni şi deja promitea să fie cel mai bine vândut volum al anului de pe continentul american. Toată lumea voia să ştie ce se petrecuse la Aurora în 1975. Se vorbea peste tot: la televizor, la radio, în ziare. De-abia împlinisem treizeci de ani şi devenisem, cu această carte, a doua din cariera mea, scriitorul cel mai în vogă al momentului.

Cazul care agitase America şi din care mă inspirasem în povestea mea izbucnise cu câteva luni în urmă, la începutul verii, când fuseseră descoperite rămăşițele unei fete dispărute de treizeci şi trei de ani. Aşa au debutat evenimentele din New Hampshire care vor fi relatate aici şi fără de care orăşelul Aurora ar fi rămas necunoscut pentru restul Americii.

Prima parte
Boala scriitorilor

(cu 8 luni înainte de apariția cărții)

31. În străfundurile memoriei

„Marcus, primul capitol este esențial. Dacă cititorilor nu le place, nu vor mai citi restul cărții. Cum te gândeşti să-ți începi povestea?

— Nu ştiu, Harry. Crezi că voi izbuti într-o zi?

— Să ce?

— Să scriu o carte.

— Sunt sigur.“

La începutul anului 2008, la aproape un an şi jumătate după ce devenisem, grație primului meu roman, favoritul lumii literare americane, m-am confruntat cu o teribilă criză a paginii albe, sindrom care, se pare, nu este rar în cazul scriitorilor ce au cunoscut un succes imediat şi răsunător. Boala nu a survenit dintr-odată: m-a cuprins lent. Ca şi cum creierul meu, afectat, înțepenise încetul cu încetul. Când au apărut primele simptome, nu voisem să le acord atenție: îmi zisesem că inspirația îmi va reveni a doua zi sau peste două zile, sau peste trei. Zilele, săptămânile şi lunile trecuseră însă fără ca inspirația să-mi revină vreodată.

Coborârea mea în infern se petrecuse în trei faze. Prima, necesară oricărei căderi vertiginoase adevărate, fusese o ascensiune fulgerătoare: primul meu roman se vânduse în două milioane de exemplare, propulsându-mă, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, la rangul de scriitor de succes. Se întâmpla în toamna anului 2006 şi, în câteva săptămâni, numele meu devenise celebru: apăream peste tot, la televizor, în ziare, pe copertele revistelor. Panouri uriaşe cu chipul meu erau afişate în stațiile de metrou. Criticii cei mai duri de la marile cotidiene de pe Coasta de Est îşi uniseră glasurile într-o apreciere unanimă: tânărul Marcus Goldman avea să devină un foarte mare scriitor.

Publicasem o carte, una singură, şi mă şi vedeam de-acum în pragul unei noi vieți: aceea destinată tinerelor vedete multimilionare. Am plecat de la ai mei, din Montclair, New Jersey, ca să mă mut într-un apartament luxos din Village, mi-am dat Fordul la mâna a treia pentru un Range

Rover negru strălucitor, nou, cu geamuri opace, am început să frecventez restaurante la modă, mi-am angajat un agent literar care se ocupa de felul în care îmi petreceam timpul şi venea să se uite la baseball pe ecranul uriaş al televizorului din noua mea casă. Am închiriat, la doi paşi de Central Park, un birou în care o secretară un pic îndrăgostită şi numită Denise îmi tria corespondenţa, îmi pregătea cafeaua şi îmi clasa documentele importante.

În primele şase luni după apariţia cărţii, mă mulţumisem să profit de tihna noii mele vieţi. Dimineaţa, treceam pe la birou ca să parcurg eventualele articole care se refereau la mine şi să citesc zecile de scrisori ale admiratorilor pe care le primeam zilnic şi pe care Denise le aranja apoi în dosare groase. Apoi, mulţumit de mine însumi şi socotind că lucrasem destul, mă duceam să hoinăresc pe străzile din Manhattan, unde trecătorii şuşoteau când mă vedeau. Îmi consacram restul timpului ca să profit de noile drepturi pe care mi le oferea celebritatea: dreptul de a-mi cumpăra tot ce aveam chef, dreptul de a avea acces la locurile VIP de la Madison Square Garden ca să urmăresc meciurile celor de la Rangers, dreptul de a păşi pe covorul roşu împreună cu starurile din lumea muzicii, ale căror discuri le cumpărasem integral pe când eram tânăr, dreptul de a ieşi cu Lydia Gloor, actriţa care interpreta rolul principal în serialul TV la modă şi pe care toţi voiau s-o cucerească. Eram un scriitor celebru; aveam impresia că mă îndeletniceam cu cea mai frumoasă meserie din lume. Şi, desigur, eram convins că succesul meu avea să dureze mereu şi nu luam în seamă primele avertismente ale agentului meu şi ale editorului meu care mă îndemnau să mă reapuc de lucru şi să încep să scriu cel de-al doilea roman.

În următoarele şase luni mi-am dat seama că lucrurile stăteau să se schimbe: scrisorile admiratorilor deveniseră din ce în ce mai rare şi pe stradă eram abordat mai puţin. În curând, acei trecători care încă mă mai recunoşteau au început să mă întrebe: „Domnule Goldman, care va fi subiectul viitoarei dumneavoastră cărţi? Şi când va apărea ea?“ Am priceput că trebuia să o iau de la capăt şi aşa şi făcusem:

îmi notasem idei pe foi volante şi schiţasem sinopsisuri pe computer. Dar n-a ieşit nimic bun. Mă gândisem atunci la alte idei şi schiţasem alte sinopsisuri. Dar tot fără succes. În cele din urmă, îmi cumpărasem un computer nou, în speranţa că-mi va fi vândut cu idei bune şi sinopsisuri excelente. Degeaba însă. Ca urmare, încercasem să schimb metoda: o rechiziţionasem pe Denise până noaptea târziu ca să noteze după dictare ceea ce credeam eu că sunt fraze mărețe, cuvinte geniale şi începuturi de roman excepţionale. Dar a doua zi, cuvintele mi se păreau fade, frazele împiedicate şi începuturile, un fiasco. Intram în a doua fază a bolii mele.

În toamna lui 2007 se făcea un an de când apăruse prima mea carte şi nu scrisesem încă nici măcar un rând din următoarea. Când nu au mai fost scrisori de clasat, când nu am mai fost recunoscut în locurile publice şi când în marile librării de pe Broadway afişele cu efigia mea au dispărut, am înţeles că gloria era efemeră. Era o gorgonă înfometată şi cei care nu o hrăneau erau de îndată înlocuiţi: oamenii politici ai momentului, starleta ultimului reality-show, grupul rock care tocmai îşi câştigase celebritatea atrăseseră asupra lor şi atenţia care mi se cuvenea. Şi totuşi, nu se scurseseră decât douăsprezece luni cu totul de când îmi apăruse cartea: o perioadă de timp ridicol de scurtă după mine, dar care, la scară umană, corespundea unei eternităţi. De-a lungul aceluiaşi an, numai în America, se născuseră un milion de copii, iar un milion de persoane muriseră, cel puţin zece mii fuseseră împuşcaţi, o jumătate de milion se apucaseră de droguri, un milion deveniseră milionari, şaptesprezece milioane îşi schimbaseră telefonul mobil, cincizeci de mii decedaseră în urma unui accident de maşină şi, în aceleaşi circumstanţe, două milioane fuseseră răniţi mai mult sau mai puţin grav. Cât despre mine, nu scrisesem decât o singură carte.

Schmid & Hanson, puternica editură newyorkeză care îmi oferise o sumă frumuşică să-mi public primul roman şi care-şi pusese atâtea speranţe în mine, îl hărţuia pe agentul meu, Douglas Claren, care, la rândul lui, mă hăituia pe mine.

Îmi spunea că timpul ne presa, că trebuia neapărat să predau un nou manuscris, iar eu mă străduiam să-l liniştesc, ca să mă liniştesc de fapt pe mine însumi, zicându-i că al doilea roman al meu înainta rapid şi că nu avea de ce să se îngrijoreze. Însă în ciuda orelor petrecute închis în biroul meu, paginile rămâneau albe: inspiraţia dispăruse fără să mă anunţe şi nu mai dădeam de ea. Iar seara, când stăteam în pat, fără să fiu în stare să adorm, mă gândeam că în curând, şi înainte de a împlini treizeci de ani, marele Marcus Goldman nu avea să mai existe. Ideile astea mă înspăimântau într-atât, încât am hotărât să plec în vacanţă ca să-mi schimb gândurile: mi-am oferit o lună într-un hotel luxos din Miami, cum s-ar zice ca să-mi reîncarc bateriile, absolut convins că relaxarea la umbra palmierilor îmi va permite să-mi regăsesc întru totul geniul creator. Dar Florida nu era, desigur, decât o teribilă tentaţie de a fugi, o situaţie penibilă pe care, cu două mii de ani înaintea mea, filosoful Seneca o experimentase deja: oriunde aţi fugi, problemele voastre îşi fac loc în bagaje şi vă urmează pretutindeni. Era ca şi cum, de-abia ajuns la Miami, un amabil bagajist cubanez ar fi alergat după mine la ieşirea din aeroport şi mi-ar fi zis:

— Sunteţi domnul Goldman?

— Da.

— Atunci asta e a dumneavoastră.

Mi-ar fi întins un plic conţinând un teanc de foi.

— Sunt paginile mele albe?

— Da, domnule Goldman. Nu trebuia să le luaţi totuşi cu dumneavoastră când aţi părăsit New Yorkul?

Astfel am petrecut o lună în Florida, singur, închis într-un apartament cu demonii mei, mizerabil şi mofluz. Pe laptopul meu, deschis zi şi noapte, documentul pe care-l numisem *roman nou.doc* rămânea cu disperare virgin. Într-o seară, când i-am oferit o margarita pianistului de la barul hotelului, am înţeles că luasem o boală foarte răspândită în mediul artistic. Aşezat la bar, acesta mi-a povestit cum nu compusese toată viaţa decât un singur cântec, dar care fusese un hit răsunător. Se bucurase de un asemenea succes, încât

nu mai putuse niciodată să compună altceva, aşa că în prezent, ruinat şi nefericit, supravieţuia interpretând stângaci la pian şlagărele altora pentru clienţii hotelului. „În vremea aia, am făcut turnee grozave în cele mai mari săli din ţară, mi-a zis el, agăţându-se de gulerul cămăşii mele. Zece mii de oameni care îmi strigau numele, tipe care leşinau şi altele care îmi aruncau chiloţii lor mititei. Era ceva." Şi după ce şi-a lins ca un căţeluş sarea de pe marginea paharului, a adăugat: „Pe cuvânt că aşa a fost". Cel mai rău era tocmai faptul că ştiam că era adevărat.

A treia fază a nenorocirilor mele a început de îndată ce m-am întors la New York. În avionul care mă aducea de la Miami, am citit un articol despre un tânăr autor care tocmai scosese un roman adulat de critică, iar la sosirea mea în aeroportul LaGuardia, i-am văzut chipul în afişele mari expuse în locul de unde se recuperează bagajele. Viaţa îşi bătea joc de mine: nu numai că eram dat uitării, dar, şi mai rău încă, eram gata să fiu înlocuit. Douglas, care a venit să mă ia de la aeroport, era tulburat: cei de la Schmid & Hanson, la capătul răbdării, voiau dovada că înaintez cu scrisul şi că voi fi în curând capabil să le aduc un nou manuscris terminat.

— E de rău, mi-a zis el în maşină, conducându-mă spre Manhattan. Spune-mi că Florida te-a revigorat şi că ai înaintat deja bine cu cartea! E tipul ăsta despre care vorbeşte toată lumea… Cartea lui o să fie un mare succes de Crăciun. Şi tu, Marcus? Ce ai pentru Crăciun?

— O să mă apuc de lucru! am strigat panicat. O să reuşesc! Vom face o mare campanie de publicitate şi o să meargă! Oamenilor le-a plăcut prima carte, o să le placă şi următoarea!

— Marc, nu pricepi: am fi putut face asta şi acum câteva luni. Ţinea de strategie: am fi profitat de succesul tău, am fi alimentat publicul, dându-i ce-şi dorea. Publicul îl voia pe Marcus Goldman, dar cum Marcus Goldman a plecat să-şi vadă de viaţă liniştit în Florida, cititorii s-au dus să cumpere cartea altcuiva. Tu ai studiat un pic de economie, Marc? Cărţile au devenit un produs interschimbabil: oamenii vor un volum care le place, care îi destinde, care îi distrează. Şi dacă

nu eşti tu cel care le oferă toate astea, atunci va fi vecinul tău, iar tu vei fi bun de aruncat la gunoi.

Îngrozit de profețiile lui Douglas, m-am apucat de lucru ca niciodată: începeam să scriu la şase dimineața şi nu mă opream deloc înainte de nouă sau zece seara. Petreceam zile întregi în biroul meu, scriind fără să mă opresc, mânat de frenezia disperării, schițând cuvinte, potrivind fraze şi înmulțind ideile romanului. Dar, spre marele meu regret, nu produceam nimic de valoare. Cât despre Denise, ea îşi petrecea zilele neliniştindu-se din pricina stării mele. Cum nu mai avea nimic altceva de făcut, nimic de scris după dictare, nici corespondență de îndosariat, nici cafea de pregătit, mergea de la un capăt la altul al culoarului. Şi când nu mai rezista, bătea la uşa mea.

— Vă implor, Marcus, deschideți! scâncea ea. Ieşiți din birou, duceți-vă să vă plimbați un pic în parc. N-ați mâncat nimic azi!

Îi răspundeam urlând:

— Nu mi-e foame! Nu mi-e foame! Dacă nu scriu cartea, atunci nu mă odihnesc!

Aproape că-i dădeau lacrimile.

— Nu spuneți grozăvii, Marcus. O să mă duc la magazinul de delicatese din colț ca să caut sendvişurile dumneavoastră preferate, cu roast-beef. Dau o fugă! Dau o fugă!

O auzeam cum îşi ia geanta şi aleargă spre uşă, înainte de a-şi da drumul pe scări, ca şi cum graba ei ar fi putut schimba ceva în privința situației mele. Căci înțelesesem în sfârşit cât de mare era nenorocirea care mă lovise: mi se păruse foarte uşor să scriu un roman fără să pornesc de la ceva anume, dar acum când eram pe culme, acum când trebuia să-mi asum talentul şi să repet drumul epuizant către succesul pe care-l reprezintă scrierea unui roman bun, nu mă mai simțeam în stare. Eram răpus de boala scriitorilor şi nu era nimeni care să mă ajute: cei cu care vorbeam îmi spuneau că e o nimica toată, că era, desigur, ceva cât se poate de banal, iar dacă nu îmi scriam cartea chiar în ziua aceea, aveam s-o fac a doua zi. Vreme de două zile am încercat să mă duc să

lucrez în fosta mea cameră, la ai mei, în Montclair, aceeaşi în care îmi aflasem inspiraţia pentru primul roman. Tentativa s-a soldat însă cu un eşec lamentabil, de care mama nu a fost străină, mai ales că a petrecut cele două zile aşezată lângă mine, scrutând ecranul laptopului meu şi repetându-mi: „E foarte bine, Markie".

— Mamă, n-am scris nici măcar un rând, i-am zis în cele din urmă.

— Dar simt că va ieşi ceva foarte bun.

— Mamă, dacă m-ai lăsa singur…

— De ce singur? Te doare stomacul? Îţi vine să tragi vânturi? Poţi s-o faci cu mine, dragule, doar sunt mama ta.

— Nu, nu-mi vine să trag vânturi, mamă.

— Ţi-e foame atunci? Vrei clătite? Gofre? Ceva sărat? Poate ouă?

— Nu, nu mi-e foame.

— Atunci de ce vrei să te las? Tocmai încerci să spui că prezenţa femeii care ţi-a dat naştere te deranjează?

— Nu, nu mă deranjezi, dar…

— Dar ce?

— Nimic, mamă.

— Ţi-ar trebui o prietenă, Markie. Ai impresia că nu ştiu că te-ai despărţit de actriţa aia de la televizor? Cum se numea?

— Lydia Gloor. În orice caz, nu eram tocmai împreună, mamă. Vreau să spun că era doar o aventură, aşa.

— *O aventură, aşa, o aventură, aşa*! Uite cum trăiesc tinerii azi: au aventuri din astea şi ajung la cincizeci de ani cu chelie şi fără familie!

— Ce legătură are chelia cu asta, mamă?

— N-are nicio legătură. Dar ţi se pare normal să aflu dintr-o revistă că eşti cu fata asta? Ce fiu i-ar face asta mamei lui, ia zi? Imaginează-ţi că, tocmai înainte de plecarea ta în Florida, ajung la Scheingetz — coaforul, nu măcelarul — şi acolo toată lumea mă priveşte cu un aer ciudat. Întreb ce se întâmplă şi doamna Berg, cu capul sub casca de permanent, îmi arată în revista pe care o citeşte o fotografie cu tine şi cu această Lydia Gloor, pe stradă, împreună, iar titlul articolului

spunea că v-ați despărțit. Tot salonul de coafură știa că ați terminat-o și eu nu aveam habar nici măcar că tu o frecventai pe fata asta! Bineînțeles că nu voiam să trec drept imbecilă: le-am spus că era o femeie fermecătoare și că venise adesea să ia masa la noi.

— Mamă, nu ți-am vorbit despre asta pentru că nu era ceva serios. Nu era ea aleasa, pricepi?

— Dar niciodată nu e cea aleasă! Tu nu întâlnești pe nimeni care să fie cum trebuie, Markie! Asta-i problema. Crezi că o actriță de la televizor poate să țină o căsnicie? Închipuie-ți că am întâlnit-o ieri pe doamna Emerson la supermarket: fiica ei e și ea necăsătorită. Ar fi perfectă pentru tine. În plus, are dinți foarte frumoși. Vrei să-i spun să treacă acum pe la noi?

— Nu, mamă. Încerc să lucrez.

În clipa aceea a sunat la ușă.

— Ele sunt, a zis mama.

— Cum adică, *ele sunt*?

— Doamna Emerson și fiica ei. Le-am zis să vină să ia ceaiul la ora patru. E patru fix. O femeie cumsecade e și o femeie punctuală. Nu-i așa că-ți place deja?

— Le-ai invitat să ia ceaiul? Dă-le afară, mamă! Nu vreau să le văd! Am o carte de scris, pentru numele lui Dumnezeu! Nu sunt aici ca să mă joc de-a servitul mesei, trebuie să scriu un roman!

— O, Markie, tu chiar ai nevoie de o prietenă. Una cu care să te logodești și apoi să te căsătorești. Te gândești prea mult la cărți și prea puțin la căsătorie…

Nimeni nu pricepea ce era în joc: îmi trebuia urgent o carte nouă, fie și numai ca să respect clauzele contractului care mă lega de editura mea. În cursul lunii ianuarie a anului 2008, Roy Barnaski, puternicul director de la Schmid & Hanson, m-a convocat în biroul său de la etajul 51 dintr-un bloc-turn de pe Lexington Avenue ca să-mi bag mințile în cap cât se poate de serios: „Așadar, domnule Goldman, când voi primi viitorul dumneavoastră manuscris? a lătrat el. Contractul nostru e încheiat pentru cinci cărți: trebuie să vă puneți pe lucru și asta rapid! E nevoie de rezultate, să iasă

bani! Ați întârziat cu termenele de predare! Ați întârziat cu toate! L-ați văzut pe tipul care a scos o carte înainte de Crăciun? V-a luat locul în ochii publicului. Agentul lui zice că viitorul său roman e aproape terminat. Şi dumneavoastră? Dumneavoastră ne faceți să ne pierdem banii! Ca urmare, scuturați-vă şi îndreptați lucrurile! Dați lovitura, scrieți-mi o carte bună şi salvați-vă pielea. Vă dau şase luni, vă las până în iunie". Şase luni ca să scriu o carte în vreme ce eu eram blocat de aproape un an şi jumătate. Era imposibil. Încă şi mai rău era că Barnaski, impunându-mi un termen, nu mă informase şi asupra consecințelor la care mă expuneam dacă nu-l respectam. Douglas a fost cel care s-a ocupat de asta, două săptămâni mai târziu, în timpul unei alte discuții din şirul interminabil al celorlalte din apartamentul meu. Mi-a zis: „Trebuie să scrii, prietene, nu mai poți să dai bir cu fugiții. Ai semnat pentru cinci cărți! Cinci cărți! Barnaski e turbat, nu mai vrea să aibă răbdare… Mi-a zis că te lasă până în iunie. Ştii ce se va întâmpla dacă eşuezi. O să-ți anuleze contractul, o să te urmărească în justiție şi o să sugă şi măduva din tine. O să-ți ia toată agoniseala şi o să-ți poți lua la revedere de la viața ta în bunăstare, de la apartamentul luxos, de la pantofii italieneşti, de la maşina ta cea mare: n-o să mai ai nimic. Te jupoaie". Iată cum eu, cel care cu un an înainte eram considerat noua stea a literaturii acestei țări, devenisem acum marea disperare, marele trântor al lumii editoriale nord-americane. Lecția numărul doi: în afară de faptul că este efemeră, gloria nu rămâne fără consecințe. În seara care a urmat avertismentului lui Douglas, am luat telefonul şi am format numărul singurei persoane pe care o consideram capabilă să mă scoată din impas: Harry Quebert, fostul meu profesor de la universitate şi mai ales unul dintre cei mai citiți şi mai respectați autori americani, de care eram strâns legat de mai bine de zece ani, de când îi fusesem student la Universitatea Burrows din Massachusetts.

În acel moment, nu-l mai văzusem de mai bine de un an şi cam tot de pe atunci nici nu-i mai telefonasem. L-am sunat

acasă, în Aurora, în New Hampshire. Auzindu-mi vocea, mi-a zis pe un ton ironic:

— O, Marcus! Eşti chiar tu la telefon? Incredibil. De când ai ajuns vedetă, n-ai mai dat niciun semn. Am încercat să te sun acum o lună şi mi-a răspuns secretara ta, care mi-a spus că nu eşti pentru nimeni.

I-am răspuns fără ocolişuri:

— O duc rău, Harry. Cred că nu mai sunt scriitor.

A redevenit dintr-odată serios:

— Ce tot spui acolo, Marcus?

— Nu mai ştiu ce să scriu, sunt terminat. Pagină goală. O duc aşa de luni întregi. Poate de un an.

A izbucnit într-un râs liniştitor şi plin de căldură.

— Blocaj mintal, Marcus, asta e tot! Paginile albe sunt la fel de stupide ca pana sexuală când vine vorba de performanță: este panica geniului, aceeaşi care ți-o înmoaie de tot când eşti gata să te hârjoneşti cu una dintre admiratoarele tale şi nu te gândeşti decât la cum să-i procuri un orgasm care să fie măsurabil pe scara Richter. Nu te preocupa de genialitate, mulțumeşte-te să înşiri cuvintele unul lângă altul. Geniul vine firesc.

— Crezi?

— Sunt sigur. Însă ar trebui să o laşi mai moale cu seratele mondene şi cu aperitivele. Să scrii e un lucru serios. Credeam că ți-am transmis asta.

— Dar am muncit din greu! Doar asta fac! Şi cu toate astea, nu reuşesc să ajung la nimic.

— Atunci înseamnă că-ți lipseşte un cadru propice. New Yorkul este un oraş foarte drăguț, dar şi mult prea zgomotos. De ce n-ai veni la mine, ca pe vremea când îmi erai student?

Să mă îndepărtez de New York şi să schimb aerul. Niciodată o invitație la exil nu mi s-a părut atât de plină de sens. Să plec în provincie, ca să-mi regăsesc inspirația pentru o nouă carte, în tovărăşia bătrânului meu maestru: era exact ce-mi trebuia. Aşa încât, peste o săptămână, la mijlocul lui februarie 2008, aveam să mă instalez la Aurora, în New

Hampshire. Era cu câteva luni înainte de evenimentele dramatice pe care mă pregătesc să vi le relatez aici.

*

Înainte de întâmplarea care a zguduit America de-a lungul verii anului 2008, nimeni nu auzise vorbindu-se despre Aurora. Este un orăşel aflat pe ţărmul oceanului, la un sfert de oră de frontiera cu Massachusetts. Pe strada principală se află un cinematograf — la care filmele ajung mereu cu întârziere faţă de restul ţării —, câteva magazine, o poştă, un post de poliţie şi o mână de restaurante, printre care Clark's, *diner*-ul istoric al oraşului. În jur, sunt numai cartiere liniştite de case făcute din şipci colorate, cu marchize vesele, cu acoperişuri din ardezie şi mărginite de grădini cu gazoane impecabil întreţinute. Este o Americă în America, în care localnicii nu-şi închid uşile cu cheia; unul din acele locuri cum nu există decât în Noua Anglie, atât de liniştit, încât te crezi la adăpost de orice.

Cunoşteam bine Aurora, de pe vremea când eram student şi îl vizitam adesea pe Harry. Locuia într-o casă superbă din piatră şi lemn de pin masiv, situată în afara oraşului, pe Route 1, spre Maine, şi construită pe malul unui braţ de mare înscris pe hărţi cu numele de Goose Cove. Era o casă de scriitor, dominând oceanul, cu o terasă pentru zilele frumoase, de unde cobora o scară direct pe plajă. Împrejurimile nu erau decât sălbăticie şi pustietate: pădurea de pe coastă, rândurile de pietricele şi de pietre uriaşe, tufişurile umede de ferigi şi de muşchi, câteva poteci ca să te plimbi de-a lungul plajei. Te-ai fi putut crede uneori la capătul lumii, dacă nu ai fi ştiut că te afli la doar câţiva kilometri de civilizaţie. Şi ţi-l imaginai cu uşurinţă pe bătrânul scriitor cum îşi creează capodoperele pe terasă, inspirat de maree şi de apusurile de soare.

Am părăsit New Yorkul pe 10 februarie 2008, în plină criză provocată de neputinţa de a scrie. Cât priveşte ţara, ea fierbea deja din pricina premiselor legate de alegerile prezidenţiale: cu câteva zile înainte, de Super Tuesday (care fusese

ținută în mod excepțional în februarie, în loc de martie, dovadă că avea să fie un an ieşit din comun), votul republican îi fusese oferit senatorului McCaine, în vreme ce la democrați lupta dintre Hilary Clinton şi Barack Obama era încă în plină desfăşurare. Am condus până la Aurora fără să mă opresc. Ninsese în iarna aceea şi peisajele pe lângă care treceam erau încărcate de zăpadă. Îmi plăcea New Hampshire: îmi plăcea liniştea sa, îmi plăceau pădurile uriaşe, îmi plăceau iazurile sale încărcate de nuferi, în care puteai înota vara şi pe care patinai iarna, îmi plăcea ideea că nu plăteai nici taxe, nici impozite pe venit. Îl consideram un stat libertar, iar deviza sa, TRĂIEŞTE LIBER SAU MORI, înscrisă pe plăcuțele de înmatriculare ale maşinilor care mă depăşeau pe autostradă, rezumau perfect sentimentul puternic de libertate care mă cuprindea de fiecare dată când stăteam la Aurora. Îmi amintesc de altfel că, de îndată ce am ajuns la Harry în ziua aceea, în toiul unei după-amiezi pe cât de friguroase, pe atât de cețoase, am şi fost pe dată învăluit de o senzație de linişte interioară. Mă aştepta în pragul casei sale, înfofolit într-o haină enormă de iarnă. Am coborât din maşină, el a venit în întâmpinarea mea, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a dăruit un larg surâs reconfortant.

— Ce-ai pățit, Marcus?

— Nu ştiu, Harry…

— Haide, haide. Ai fost mereu un tânăr mult prea sensibil.

Chiar înainte să-mi desfac bagajele, ne-am aşezat în living ca să discutăm puțin. Mi-a oferit cafea. În vatră, focul trosnea; era bine înăuntru, în vreme ce, pe imensul perete-fereastră, vedeam oceanul învolburat de vânturile înghețate şi zăpada umedă care cădea pe stânci.

— Uitasem cât de frumos poate fi aici, am murmurat.

El a încuviințat.

— O să vezi, dragul meu Marcus, o să-ți port de grijă. O să scrii un roman răsunător. Nu-ți face sânge rău, toți marii scriitori trec prin astfel de momente dificile.

Avea acelaşi aer calm şi încrezător pe care i-l ştiam dintotdeauna. Era un om pe care nu-l văzusem niciodată să se

îndoiască: charismatic, sigur pe el, degaja prin simpla lui prezență o autoritate firească. Mergea pe şaizeci şi şapte de ani şi se ținea bine, cu impresionanta lui coamă argintie mereu aranjată, cu umeri largi şi trup puternic, mărturie a faptului că făcuse multă vreme box. Era un boxer şi tocmai datorită acestui sport, pe care îl practicam eu însumi asiduu, ne apropiaserăm la Universitatea Burrows.

Legăturile mele cu Harry, asupra cărora voi reveni ceva mai târziu în această relatare, erau foarte strânse. Intrase în viața mea în cursul anului 1998, când am ajuns la Universitatea Burrows din Massachusetts. Pe vremea aceea, el avea cincizeci şi şapte. Erau pe atunci mai bine de cincisprezece ani de când el contribuia la succesul departamentului de literatură al acestei modeste universități de provincie, cu o atmosferă liniştită şi frecventată de studenți simpatici şi politicoşi. Înainte, îl ştiam pe Harry-Quebert-marele-scriitor după nume, ca toată lumea: la Burrows am făcut cunoştință cu Harry-şi-atât, cel care avea să devină unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, în ciuda diferenței de vârstă, şi care avea să mă învețe să devin scriitor. El însuşi cunoscuse consacrarea la mijlocul anilor '70, când a doua sa carte, *Originile răului*, se vânduse în cincisprezece milioane de exemplare, aducându-i National Literary Award şi National Book Award, cele mai prestigioase două premii literare ale țării. De atunci, publica în mod regulat şi ținea o rubrică lunară foarte citită în *Boston Globe*. Era una dintre cele mai mari figuri ale inteligheției americane: susținea numeroase conferințe, era solicitat adesea pentru evenimente culturale majore; părerea lui asupra chestiunilor politice era luată în seamă. Era un om foarte respectat, una dintre mândriile țării, tot ceea ce America putea produce mai bun. Mergând să stau câteva săptămâni la el, speram că va reuşi să mă transforme din nou în scriitor şi să mă învețe cum să depăşesc abisul paginii albe. A trebuit să constat că, deşi Harry găsea situația mea în mod clar dificilă, nu o considera totuşi anormală. „Scriitorii au uneori blocaje, face parte din riscurile meseriei, mi-a explicat el. Apucă-te de lucru, o să vezi, totul se va debloca

de la sine“. M-a instalat în biroul de la parter, acolo unde el însuşi îşi scrisese toate cărțile, printre care şi *Originile răului*. Petreceam ore lungi încercând, la rândul meu, să scriu, dar rămâneam cu ochii la ocean şi la zăpada aflate de cealaltă parte a ferestrei. Când venea să-mi aducă o cafea sau ceva de mâncare, îmi privea chipul disperat şi încerca să-mi ridice moralul. Într-o dimineață, a sfârşit prin a-mi zice:

— Nu mai face figura asta, Marcus, s-ar zice că o să-ți dai duhul.

— Nu mai e mult…

— Haide, fii îngrijorat de soarta lumii, de războiul din Irak, şi nu de cărțile astea mizerabile… e prea devreme pentru asta. Eşti deplorabil, îți dai seama: faci o întreagă chestie pentru că ți-e greu să te mobilizezi ca să scrii trei rânduri. Priveşte mai bine lucrurile în față: ai scris o carte formidabilă, ai devenit bogat şi celebru, iar a doua carte are ceva probleme să iasă din mintea ta. Nu e nimic ciudat sau neliniştitor în situația asta…

— Dar tu… N-ai avut niciodată această problemă?

A izbucnit într-un râs sonor.

— Pagina albă? Glumeşti? Sărmanul meu prieten, de mai multe ori decât îți poți imagina!

— Editorul meu spune că dacă nu scriu o carte nouă acum, sunt terminat.

— Ştii ce e un editor? Un scriitor ratat, al cărui tată a avut suficiente lovele ca fiul său să-şi poată însuşi talentul altora. O să vezi, Marcus, totul va reintra în normal foarte repede. Ai o carieră glorioasă în față. Prima ta carte este remarcabilă, a doua va fi şi mai bună. Nu-ți face griji, o să te ajut să-ți regăseşti inspirația.

Nu pot spune că retragerea mea la Aurora mi-a redat inspirația, dar mi-a făcut fără îndoială bine. Şi lui Harry, care, ştiam, se simțea adesea singur: era un om fără familie şi fără multe distracții. Au fost zile fericite. Au fost, de fapt, ultimele noastre zile fericite împreună. Le-am petrecut făcând lungi plimbări pe țărmul oceanului, reascultându-i pe marii clasici ai operei, străbătând la pas pistele de schi de fond, trecând

în revistă evenimentele culturale locale şi organizând expediții în supermarketurile din zonă, în căutarea cârnăciorilor cocktail care se vindeau în folosul veteranilor armatei americane şi după care Harry era înnebunit, considerând că fie şi numai ei justificau intervenția militară în Irak. Mergeam, de asemenea, frecvent să luăm masa la Clark's, să bem cafele toată după-amiaza şi să discutăm despre viață aşa cum o făceam pe vremea când îi eram student. La Aurora, toată lumea îl cunoştea şi îl respecta pe Harry şi, odată cu trecerea timpului, toată lumea mă ştia şi pe mine. Cele două persoane cu care aveam cele mai multe afinități erau Jenny Dawn, patroana de la Clark's, şi Erne Pinkas, bibliotecarul municipal benevol, foarte apropiat de Harry, care venea uneori la Goose Cove la sfârşitul zilei, ca să bea un pahar de scotch. Mă duceam în fiecare dimineață eu însumi la bibliotecă, să citesc *New York Times*. În prima zi, remarcasem că Erne Pinkas aşezase bine evidențiat pe un etalator un exemplar din cartea mea. Mi-o arătase mândru, spunându-mi: „Vezi, Marcus, cartea ta e pe primul loc. E cartea cea mai împrumutată de un an. Pe când următoarea? — Ca să fiu sincer, mi-e cam greu să o încep. De asta am venit aici. — Nu te îngrijora. O să găseşti o idee genială, sunt sigur. Ceva care să prindă. — Cum ar fi? — Nu ştiu mare lucru, tu eşti scriitorul. Dar trebuie să găseşti o temă care să înnebunească mulțimea".

La Clark's, Harry ocupa aceeaşi masă de treizeci de ani, cea cu numărul 17, pe care Jenny fixase o plăcuță din metal cu următoarea inscripție:

> La această masă, a redactat celebrul său roman
> *Originile răului* scriitorul Harry Quebert, în vara anului
> 1975

Ştiam placa asta dintotdeauna, dar nu-i dădusem vreodată cu adevărat atenție. M-am interesat de ea mai îndeaproape doar cu ocazia acelui sejur, contemplând-o îndelung. Înşiruirea asta de cuvinte gravate în metal a ajuns în curând

să mă obsedeze: aşezat la masa asta mizerabilă, lipicioasă de la grăsime şi siropul de arțar, în *diner*-ul acesta dintr-un orăşel din New Hampshire, Harry îşi scrisese imensa capodoperă, cea care făcuse din el o legendă a literaturii. Cum de-i venise o atare inspirație? Şi eu voiam să mă aşez la masa asta, să scriu şi să fiu genial. Aşa că m-am instalat acolo, cu hârtie şi stilou, vreme de două după-amiezi la rând. Fără succes însă. În cele din urmă am întrebat-o pe Jenny:

— Deci cum, el se aşeza la masa asta şi scria?

Ea a dat din cap.

— Toată ziua, Marcus. De dimineața până seara. Nu se oprea niciodată. Era în vara lui 1975, îmi amintesc bine.

— Şi ce vârstă avea în 1975?

— Vârsta ta. Cam treizeci de ani. Poate câțiva ani mai mult.

Simțeam cum clocoteşte în mine un soi de furie: şi eu voiam să scriu o capodoperă, şi eu voiam să scriu o carte care să devină de referință. Harry şi-a dat seama de asta când, după aproape o lună de şedere la Aurora, a realizat că nu scrisesem nici măcar un rând. Scena s-a desfăşurat la începutul lui martie, în biroul de la Goose Cove, în care aşteptam Iluminarea divină şi în care el a intrat, încins cu un şorț de femeie, ca să-mi aducă nişte gogoşi pe care tocmai le prăjise.

— Merge?

— Scriu ceva măreț, am răspuns, întinzându-i teancul de pagini pe care bagajistul cubanez mi le dăduse înapoi cu trei luni mai devreme.

A aşezat platoul şi s-a grăbit să le privească, înainte să priceapă că-s doar pagini albe.

Mi-am ieşit din fire:

— Nimic! Nimic! Nimic de valoare! Numai idei de roman prost!

— Doamne, Marcus, dar ce-ai vrea să scrii dacă nu un roman?

Am răspuns fără să gândesc:

— O capodoperă! Vreau să scriu o capodoperă!

— O capodoperă?

— Da. Vreau să scriu un roman măreț, cu idei mărețe! Vreau să scriu o carte care să rămână întipărită în mințile tuturor.

Harry m-a contemplat o secundă şi a izbucnit în râs.

— Ambiția ta nemăsurată mă scoate din minți, Marcus, ți-o spun de multă vreme. O să devii un mare scriitor, o ştiu, sunt convins de asta de când te cunosc. Dar ştii care e problema ta? Eşti prea grăbit! Ce vârstă ai exact?

— Treizeci de ani.

— Treizeci de ani! Şi vrei deja să fii un soi de combinație între Saul Bellow şi Arthur Miller? O să vină şi gloria, nu fi prea grăbit. Eu însumi, la şaizeci şi şapte de ani, sunt înspăimântat: timpul trece repede, ştii, şi fiecare an care se scurge înseamnă un an mai puțin pentru mine. Ce crezi, Marcus? Că e simplu să creezi o a doua carte? Prietene, o carieră se construieşte, nu-i lucru uşor. Iar pentru a scrie un roman măreț, nu-i nevoie de idei mărețe: mulțumeşte-te să fii tu însuți şi o să reuşeşti cu siguranță, nu-mi fac griji în privința asta. Predau literatură de douăzeci şi cinci de ani, douăzeci şi cinci de ani lungi, şi eşti cel mai strălucit student pe care l-am avut.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, este purul adevăr. Dar nu veni aici să te smiorcăi ca o mironosiță pentru că nu ai primit încă Premiul Nobel, pentru numele lui Dumnezeu… Treizeci de ani… Şi ce mai vrei acum, romane mărețe?… Premiul Nobel pentru Prostie, asta meriți.

— Dar cum ai făcut, Harry? Cartea ta, în 1976, *Originile răului*. E o capodoperă! Era doar a doua ta carte… Cum ai făcut? Cum se scrie o capodoperă?

A surâs trist.

— Marcus, capodoperele nu se scriu. Ele există prin ele însele. Şi pe urmă, ştii ce? În ochii multora este în definitiv singura carte pe care am scris-o… Vreau să spun că niciuna dintre cele care au urmat-o n-a avut acelaşi succes. Când se vorbeşte despre mine, toată lumea se gândeşte imediat şi aproape de fiecare dată numai la *Originile răului*. Şi e trist

pentru că, dacă la treizeci de ani mi s-ar fi spus că am atins vârful carierei mele, m-aş fi aruncat fără îndoială în ocean. Nu fi prea grăbit.

— Regreți că ai scris cartea asta?

— Poate… Puțin… Nu ştiu… Nu-mi place ideea de regrete: ele înseamnă că nu ne asumăm ceea ce am fost.

— Şi atunci, ce trebuie să fac?

— Ceea ce ai făcut întotdeauna cel mai bine: să scrii. Şi dacă pot să-ți dau un sfat, Marcus, este să nu faci ca mine. Ne asemănăm enorm, ştii doar, de aceea te implor, nu repeta greşelile pe care le-am făcut eu.

— Ce greşeli?

— Eu însumi, când am sosit aici, în vara lui 1975, nu voiam altceva decât să scriu un roman măreț, eram obsedat de idee şi de dorința de a deveni un mare scriitor.

— Şi ai ajuns…

— Nu înțelegi: astăzi sunt desigur un *mare scriitor*, cum spui, dar trăiesc singur în casa asta imensă. Viața mea e pustie, Marcus. Să nu faci ca mine… Nu te lăsa devorat de ambiție. Altfel, inima îți va rămâne singură şi pana tristă. De ce nu ai o prietenă?

— N-am prietenă pentru că nu găsesc niciuna care să-mi placă de-adevăratelea.

— Cred mai degrabă că săruți cum scrii: ori e extaz, ori e neant. Găseşte pe cineva de treabă şi dă-i o şansă. Fă la fel cu cartea ta: dă-ți o şansă ție însuți. Dă-i o şansă vieții tale! Ştii care-i îndeletnicirea mea principală? Să hrănesc pescăruşii. Strâng pâine uscată în cutia asta de tablă aflată în bucătărie, pe care scrie *Amintire de la Rockland, Maine* şi o dau la pescăruşi. Nu va trebui să scrii mereu…

În ciuda sfaturilor pe care Harry încerca să mi le împărtăşească, am rămas obsedat de această idee: cum se făcea că el, la vârsta mea, avusese declicul, clipa de geniu care îi permisese să scrie *Originile răului*? Problema asta mă frământa din ce în ce mai mult şi cum Harry mă instalase în biroul lui, mi-am luat permisiunea să cotrobăi un pic. Cu greu îmi puteam imagina ce aveam să descopăr. Totul a început când

am deschis un sertar în căutarea unui stilou şi am dat peste un manuscris şi câteva pagini răzleţe: scrieri originale de-ale lui Harry. Am fost foarte emoţionat: era o ocazie nesperată de a înţelege cum lucra Harry, de a afla dacă paginile caietelor sale erau pline de ştersături sau dacă geniul se arăta în mod firesc. Nesăţios, m-am apucat să-i explorez biblioteca în căutarea altor carnete. Ca să am teren liber, trebuia să aştept ca Harry să lipsească de acasă; şi s-a întâmplat că joia era ziua în care el preda la Burrows, plecând devreme dimineaţa, fără să se întoarcă decât la sfârşitul zilei. Astfel că în după-amiaza zilei de joi, 6 martie, a anului 2008 a avut loc un eveniment pe care am decis să-l uit de îndată: am descoperit că Harry întreţinuse o legătură cu o fată de cincisprezece ani, pe vremea când el avea treizeci şi patru. Se întâmplase în 1975.

I-am descoperit secretul când, scotocind frenetic şi fără ruşine rafturile biroului său, am găsit, ascunsă în spatele cărţilor, o cutie mare de lemn lăcuit, închisă cu un capac prins în balamale. Am presimţit că dădusem peste lozul cel mare, poate peste manuscrisul *Originilor răului*. Am luat cutia şi am deschis-o, dar, spre marea mea dezamăgire, nu era vreun manuscris înăuntru, ci doar o serie de fotografii şi articole din ziare. Fotografiile îl înfăţişau pe Harry în tinereţe, pe când avea minunata vârstă de treizeci de ani, elegant, mândru şi, lângă el, o fată. Erau vreo patru sau cinci poze şi ea apărea în toate. Într-una din ele, Harry era pe plajă, cu pieptul gol, bronzat şi musculos, strângând-o lângă el pe fata asta surâzătoare, cu ochelarii de soare fixaţi în pletele blonde lungi, ca să le ţină în frâu, şi care-l săruta pe obraz. Pe verso era o însemnare: *Nola şi cu mine, Martha's Vineyard, sfârşit de iulie 1975*. În acel moment, prea surescitat de ceea ce descoperisem, nu l-am auzit pe Harry care se întorcea mult prea devreme de la universitate: nu am sesizat nici scrâşnetul pneurilor de la maşina sa Corvette pe pietrişul aleii de la Goose Cove, nici sunetul vocii sale când a intrat în casă. Nu am auzit nimic pentru că în cutie, sub poze, am dat peste o scrisoare nedatată. Un scris de copil pe o hârtie de calitate, care spunea:

Nu-ți face griji, Harry, nu-ți face griji pentru mine, o să mă descurc ca să te găsesc acolo. Aşteaptă-mă în camera 8, îmi place cifra asta, este numărul meu preferat. Aşteaptă-mă în camera asta la ora 19. Apoi vom pleca pentru totdeauna.

Te iubesc atât de mult.

Cu mare tandrețe.

Nola

Cine era deci această Nola? Cu inima bătându-mi, am început să parcurg tăieturile din ziare: toate articolele menționau dispariția enigmatică a unei oarecare Nola Kellergan, într-o seară de august a anului 1975; şi Nola din fotografiile din ziare corespundea cu Nola din pozele lui Harry. În acest moment Harry a intrat în birou, ducând un platou încărcat cu ceşcuțe de cafea şi o farfurie cu biscuiți pe care l-a scăpat când, împingând uşa cu piciorul, m-a găsit aplecat peste covor, cu tot ceea ce conținea cutia lui secretă împrăştiat în fața mea.

— Dar… ce faci? a strigat el. Cotro… cotrobăieşti, Marcus? Eu te invit la mine şi tu îmi scotoceşti prin lucruri? Ce fel de prieten îmi eşti?

Am îngăimat explicații tâmpite:

— Am dat peste ele, Harry. Am găsit cutia asta din întâmplare. N-ar fi trebuit să o deschid. Îmi pare rău.

— Chiar n-ar fi trebuit să o faci! Cu ce drept? Cu ce drept, pentru Dumnezeu?

Mi-a smuls fotografiile din mână, a strâns articolele în grabă şi a pus totul talmeş-balmeş în cutia pe care a luat-o cu el în cameră, unde s-a închis. Nu-l mai văzusem niciodată aşa, nu puteam spune dacă era vorba despre panică sau furie. Prin uşă, mă încurcam în scuze, îi explicam că nu voisem să-l rănesc, că dădusem din întâmplare peste cutie, dar nimic nu a contat. Nu a ieşit din cameră decât două ore mai târziu şi a coborât direct în living ca să-şi toarne pe gât câteva pahare de whisky. Când mi s-a părut ceva mai calm, m-am dus la el.

— Harry… Cine este fata asta? am întrebat încetişor.

Şi-a coborât privirea.
— Nola.
— Cine e Nola?
— Nu mă întreba cine e Nola. Te rog.
— Harry, cine e Nola? am repetat.
A dat din cap.
— Am iubit-o, Marcus. Atât de mult.
— Dar de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea?
— E complicat…
— Nimic nu e complicat între prieteni.
A ridicat din umeri.
— Dacă tot ai găsit fotografiile astea, atunci să-ți spun şi despre ce e vorba… În 1975, sosind la Aurora, m-am îndrăgostit de fata asta care nu avea decât cincisprezece ani. Se numea Nola şi a fost femeia vieții mele.
A urmat un moment de tăcere, după care am întrebat, tulburat:
— Ce i s-a întâmplat?
— O poveste sordidă, Marcus. A dispărut. Într-o seară de la sfârşitul lui august 1975, a dispărut, după ce fusese văzută plină de sânge de o localnică. Dacă ai deschis cutia, cu siguranță că ai văzut articolele. Nu a fost niciodată găsită, nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat.
— Ce teribil, am murmurat.
El a dat din cap gânditor.
— Ştii, a zis el, Nola mi-a schimbat viața. Şi puțin ar fi contat pentru mine să devin marele Harry Quebert, uriaşul scriitor. Puțin ar fi contat gloria, banii şi mărețul meu destin dacă aş fi putut să o păstrez pe Nola. Nimic din ce-am putut face de când ea a dispărut nu a dat atâta sens vieții mele ca vara pe care am petrecut-o împreună.
Pentru prima dată de când îl cunoşteam, îl vedeam pe Harry aşa de zguduit. După ce m-a privit o clipă, a adăugat:
— Marcus, nimeni n-a ştiut despre povestea asta. Eşti acum singurul care o cunoaşte. Şi trebuie să păstrezi secretul.
— Bineînțeles.
— Promite-mi!

— Îți promit, Harry. Va fi secretul nostru.
— Dacă ar afla cineva din Aurora că am trăit o poveste de dragoste cu Nola Kellergan, asta ar putea să ducă la pieirea mea...
— Poți avea încredere în mine, Harry.

Asta a fost tot ce am aflat despre Nola Kellergan. N-am mai vorbit nici despre ea, nici despre cutie, şi am hotărât să îngrop pentru totdeauna acest episod în adâncurile memoriei, fără nici cea mai mică bănuială că, printr-un concurs de împrejurări, spectrul Nolei avea să se ivească din nou în viețile noastre peste câteva luni.

M-am întors la New York la sfârşitul lunii martie, după şase săptămâni petrecute la Aurora, care nu au făcut posibilă naşterea viitorului meu mare roman. Mai aveam trei luni din termenul acordat de Barnaski şi ştiam că nu aveam să reuşesc să-mi salvez cariera. Îmi pârlisem aripile, eram în mod oficial în declin, eram cel mai nefericit şi neproductiv dintre scriitorii de renume ai New Yorkului. Săptămânile s-au scurs una după alta: îmi consacram mare parte din timp ca să-mi pregătesc cu ardoare înfrângerea. I-am găsit o altă slujbă lui Denise, am luat legătura cu nişte avocați care mi-ar fi putut fi utili în momentul în care Schmid & Hanson ar fi decis să mă târască în justiție, şi am făcut lista cu obiectele la care țineam cel mai mult şi pe care ar fi trebuit să le ascund la ai mei înainte ca portăreii să vină să-mi bată la uşă. Când a început luna iunie, lună fatidică, lună a eşafodului, m-am apucat să număr câte zile mai erau până la moartea mea ca artist: încă treizeci de zile, apoi convocarea în biroul lui Barnaski, după care ar urma execuția. Numărătoarea inversă începuse. Nu aveam idee că un fapt dramatic avea să schimbe ceea ce era dat să se întâmple.

30. Formidabilul

„Capitolul 2 este foarte important, Marcus. Trebuie să fie incisiv, percutant.

— Cum adică, Harry?

— Ca la box. Eşti dreptaci, dar în poziție de gardă, pumnul stâng stă mereu înainte: prima lovitură îl clatină pe adversar, după care vine un puternic croşeu de dreapta care îl termină. E ceea ce ar trebui să fie capitolul 2: o lovitură de dreapta în maxilarul cititorilor."

S-a întâmplat joi, 12 iunie 2008. Îmi petrecusem dimineața acasă, citind în living. Afară era cald, dar ploua: de trei zile New Yorkul era stropit de o burniță călduță. Pe la ora unu, am primit un telefon. Am răspuns, dar mi s-a părut că nu era nimeni la capătul celălalt. Apoi am distins un geamăt înăbuşit.

— Alo?Alo? Cine e? am întrebat.

— Ea… ea e moartă.

Vocea i se auzea cu greu, l-am recunoscut însă imediat.

— Harry? Tu eşti, Harry?

— E moartă, Marcus.

— Moartă? Cine e moartă?

— Nola.

— Ce? Cum aşa?

— Ea e moartă şi totul e din cauza mea. Marcus… Ce-am făcut? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut?

Plângea.

— Harry, despre ce vorbeşti? Ce încerci să-mi spui?

A închis. L-am sunat imediat înapoi, dar nu a răspuns. Pe mobil; fără succes. Am încercat din nou de mai multe ori, lăsându-i mai multe mesaje pe robot. Dar nicio veste. Eram foarte neliniştit. Nu ştiam în acel moment că Harry mă sunase de la sediul central al poliției de stat, din Concord. N-am înțeles nimic din ceea ce era pe cale să se petreacă până când, către ora patru, mi-a telefonat Douglas.

— Dumnezeule, Marc, ai aflat? a strigat el.

— Ce să aflu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide televizorul! Are legătură cu Harry Quebert! E Quebert!
— Quebert? Ce-i cu Quebert?
— Deschide televizorul, ce naiba!

Am dat imediat pe un canal de ştiri. Pe ecran am descoperit, stupefiat, imagini ale casei din Goose Cove şi l-am auzit pe prezentator care explica: *Aici, în locuința sa din Aurora, în New Hampshire, scriitorul Harry Quebert a fost arestat astăzi, după ce poliția a dezgropat rămăşițe umane pe proprietatea sa. După primele elemente ale anchetei, ar putea fi vorba de trupul Nolei Kellergan, o tânără din regiune care dispăruse de la domiciliul său în august 1975, la vârsta de cincisprezece ani, fără să se ştie niciodată ce s-a întâmplat cu ea...* Dintr-odată totul a început să se învârtească cu mine; m-am lăsat să cad pe canapea, complet năuc. Nu mai auzeam nimic: nici televizorul, nici pe Douglas, la celălalt capăt al firului, care tot striga „Marcus, eşti acolo? Alo? A ucis o puştoaică? A ucis o puştoaică?“ În mintea mea se amesteca totul ca-ntr-un vis urât.

Aşa am aflat, odată cu întreaga Americă uimită, ce se întâmplase cu câteva ore mai devreme: la începutul dimineții, o firmă de grădinărit venise la Goose Cove, la cererea lui Harry, ca să planteze hortensii uriaşe în preajma casei. Scurmând pământul, grădinarii găsiseră oseminte umane la un metru adâncime şi alertaseră imediat poliția. A fost scos rapid la lumină un schelet şi Harry a fost arestat.

La televizor, totul se petrecea foarte repede. Alternau transmisiile în direct de la Aurora, scena crimei, cu cele de la Concord, capitala statului New Hampshire, situat la nouăzeci şi şase de kilometri în direcție nord-vest, acolo unde Harry era de acum reținut în sediul brigăzii de criminalistică a poliției de stat. Echipe de jurnalişti grăbiți să ajungă la fața locului urmăreau investigațiile de aproape. Aparent, un indiciu găsit la locul faptei făcea posibilă supoziția că era vorba despre rămăşițele Nolei Kellergan; un responsabil al poliției declarase în acel moment că, dacă această informație avea să se confirme, asta ar fi însemnat că Harry Quebert era considerat totodată suspect şi în uciderea unei oarecare Deborah

Cooper, ultima persoană care o văzuse pe Nola în viață, pe 30 august 1975, şi care fusese găsită omorâtă în aceeaşi zi, după ce chemase poliția. Era complet absurd. Zvonul căpăta proporții din ce în ce mai mari; ştirile străbăteau țara în timp real, retransmise prin televiziune, radio, internet şi rețele sociale: Harry Quebert, şaizeci şi şapte de ani, unul dintre scriitorii majori din a doua jumătate a secolului trecut, era un ucigaş dezgustător de puştoaice.

Mi-a trebuit mult timp ca să realizez ceea ce tocmai se petrecea: poate chiar mai multe ore. La ora opt seara, când Douglas, neliniştit, a venit la mine, ca să se asigure că rezistam şocului, continuam să fiu convins că era vorba despre o eroare. I-am spus:

— În concluzie: cum pot să-l acuze de două crime, când nici măcar nu e sigur că trupul îi aparține acestei Nola?

— În orice caz, era un cadavru îngropat în grădina sa.

— Dar de ce ar fi pus să fie săpat pământul în acel loc în care se zice că ar fi fost îngropat un cadavru? N-are niciun sens! Trebuie să mă duc acolo.

— Să te duci unde?

— În New Hampshire. Trebuie să mă duc să-l apăr pe Harry.

Douglas mi-a răspuns cu acel bun simț foarte realist, care îi caracterizează pe cei născuți în Midwest:

— În niciun caz, Marc. Nu te duce acolo. Nu te băga în rahatul ăsta.

— Harry m-a sunat…

— Când? Azi?

— Pe la unu după-amiază. Îmi închipui că avea dreptul la un singur apel şi că m-a sunat pe mine. Trebuie să mă duc să-l susțin! E foarte important.

— Important? Ceea ce e important este a doua ta carte. Sper că nu mă duci de nas şi că vei avea un manuscris la sfârşitul lunii. Barnaski e pe punctul de a renunța la tine. Îți dai seama ce i se va întâmpla lui Harry? Nu te băga în rahatul ăsta, Marc, eşti prea tânăr! Nu-ți face praf cariera.

Nu am răspuns nimic. La televizor, asistentul procurorului general îşi făcea apariția în fața unei săli pline de

jurnalişti. El a enumerat acuzațiile de care se făcea vinovat Harry: răpire de gradul întâi şi dublă crimă de gradul întâi. Harry era acuzat în mod oficial că le-a asasinat pe Deborah Cooper şi pe Nola Kellergan. Pentru răpire şi crime, luate împreună, risca pedeapsa cu moartea.

Declinul lui Harry era de abia la început. Imaginile audierii preliminare care s-a ținut a doua zi au făcut înconjurul țării. Sub privirea a zeci de camere de filmat şi sub rafalele de flash-uri ale fotografilor, Harry a apărut în sala tribunalului, cu cătuşe şi încadrat de polițişti. Părea extrem de îndurerat: avea o privire întunecată, era neras, părul îi era ciufulit, cămaşa descheiată, ochii umflați. Benjamin Roth, avocatul său, îi era alături. Roth era un practician renumit la Concord, care-l sfătuise adesea pe Harry în trecut şi pe care îl cunoşteam întru câtva pentru că ne încrucişaserăm de câteva ori la Goose Cove.

Miracolul televiziunii i-a permis întregii Americi să urmărească în direct această audiere în care Harry a pledat nevinovat în privința crimelor de care era acuzat, iar judecătorul a pronunțat sentința ca scriitorul să fie ținut în detenție provizorie în închisoarea de stat pentru bărbați din New Hampshire. Nu era decât începutul furtunii: în clipa aceea, mai speram încă, naiv, la o rezolvare rapidă, dar la o oră după audiere, am primit un telefon de la Benjamin Roth.

— Harry mi-a dat numărul dumneavoastră, mi-a zis el. A insistat să vă telefonez, vrea să vă spună că este nevinovat şi că nu a ucis pe nimeni.

— Ştiu că e nevinovat! am răspuns. Sunt convins. Ce face?

— Rău, cum vă puteți imagina. Polițaii l-au strâns cu uşa. A recunoscut că a avut o relație cu Nola, în vara de dinaintea dispariției sale.

— Ştiam de Nola. Dar restul?

Roth a ezitat o secundă înainte de a răspunde:

— El neagă. Dar…

S-a întrerupt.

— *Dar* ce? am întrebat neliniştit.

— Marcus, nu vă ascund că o să fie dificil. Au dovezi grele.

— Ce înțelegeți prin *dovezi grele*? Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți odată! Trebuie să ştiu!

— Asta trebuie să rămână între noi. Nimeni nu trebuie să afle.

— Nu voi spune nimic. Puteți să aveți încredere în mine.

— Anchetatorii au descoperit alături de rămăşițele fetei manuscrisul *Originilor răului*.

— Ce?

— Cum vă spun: manuscrisul acestui rahat de carte era îngropat cu ea. Harry e într-o încurcătură de toată frumusețea.

— El a dat vreo explicație?

— Da. Zice că a scris cartea pentru fata aceea. Că ea se strecura mereu la el în casă, în Goose Cove, şi că îi împrumuta foile ca să le citească. A spus că ea luase manuscrisul cu câteva zile înainte să dispară.

— Ce? am strigat. A scris cartea asta pentru ea?

— Da. Nu trebuie cu niciun preț ca asta să transpire. Vă las să vă imaginați singur ce scandal ar ieşi dacă media ar afla că una dintre cele mai vândute cărți din ultimii cincizeci de ani în America nu este simpla relatare a unei poveşti de dragoste, cum îşi închipuie toți, ci fructul unei relații amoroase ilegale între un tip de treizeci şi patru de ani şi o fată de cincisprezece…

— Credeți că-l puteți elibera pe cauțiune?

— Pe cauțiune? Nu ați înțeles gravitatea situației, Marcus: nu există eliberare pe cauțiune când e vorba de omor calificat. Harry riscă o injecție letală. De azi în zece zile el va compărea în fața unui mare juriu care va decide în privința listei acuzațiilor şi a felului în care va decurge procesul. Adesea nu e decât o formalitate, nu e nicio îndoială că va fi un proces. De azi în şase luni, poate într-un an.

— Şi între timp?

— Va trebui să stea închis.

— Chiar dacă e nevinovat?

— Asta-i legea. Vă repet, situația e gravă. Este acuzat că a ucis două persoane.

M-am cufundat în canapea. Trebuia să vorbesc cu Harry.

— Spuneți-i să mă sune! am insistat pe lângă Roth. E foarte important.
— Am să-i transmit mesajul…
— Spuneți-i că e absolut necesar să vorbesc cu el şi că-i aştept telefonul!

Imediat după ce am închis, am scos *Originile răului* din bibliotecă. Pe prima pagină, avea dedicația maestrului:

Lui Marcus, cel mai strălucit elev al meu,
toată prietenia mea.
H.L. Quebert, mai 1999

Am început să citesc cartea asta pe care n-o mai deschisesem de ani întregi. Era o poveste de dragoste, presărată cu fragmente epistolare; povestea unui bărbat şi a unei femei care s-au iubit fără să aibă dreptul să o facă. Scrisese cartea pentru fata asta misterioasă despre care încă nu ştiam nimic. Când, mult după miezul nopții, am terminat de citit, am rămas privind titlul un lung răstimp. Şi pentru prima dată, m-am întrebat care era semnificația lui: de ce *Originile răului*? Despre ce rău vorbea Harry?

*

S-au scurs trei zile, în care analizele ADN şi amprentele dentare au confirmat că scheletul descoperit îi aparținea Nolei Kellergan. Examinarea osemintelor a făcut posibilă stabilirea faptului că era vorba despre o fată în vârstă de cincisprezece ani, ceea ce demonstra că Nola murise aproape în acelaşi moment în care dispăruse. Şi în special o fractură în partea din spate a craniului dovedea cu certitudine, chiar la treizeci de ani după întâmplare, că victima murise cel puțin din pricina unei lovituri pe care o primise: Nola Kellergan fusese ucisă în bătaie.

Nu aveam nicio veste de la Harry. Am încercat să intru în legătură cu el prin intermediul poliției de stat, al închisorii sau chiar al lui Roth, dar fără succes. Mă învârteam ca-n

cuşcă în apartamentul meu, eram chinuit de mii de întrebări, eram preocupat de telefonul misterios al lui Harry. La sfârşitul weekendului, n-am mai avut răbdare şi am considerat că nu aveam altă alegere decât să mă duc să văd ce se petrecea la New Hampshire.

Luni, 16 iunie 2008, la prima oră, mi-am pus valizele în portbagajul Range Roverului meu şi am părăsit Manahattanul, luând-o pe Franklin Roosevelt Drive, de-a lungul East River. Am văzut defilând prin fața ochilor New Yorkul: Bronx, Harlem, înainte să o iau pe autostrada I-95 spre nord. Ca să nu risc să mă las convins să renunț şi să mă întorc cuminte acasă, mi-am anunțat părinții că eram în drum spre New Hampshire doar atunci când avansasem destul de mult în statul New York. Mama mi-a spus că eram nebun:

— Dar ce pui la cale, Markie? O să te duci să-l aperi pe criminalul ăla barbar?

— Nu e un criminal, mamă. E un prieten.

— Ei bine, prietenii tăi sunt criminali! Tata e lângă mine şi-mi spune că fugi de la New York din cauza cărților.

— Nu fug.

— Atunci fugi din cauza unei femei?

— Ți-am zis că nu am fugit. Nu am nicio prietenă în momentul ăsta.

— Când o să ai o prietenă? M-am gândit iar la acea Natalia pe care ne-ai prezentat-o anul trecut. Era o *shikse*[1] drăguță. De ce n-ai mai căutat-o?

— O urai.

— Şi de ce nu mai scrii cărți? Toată lumea te iubea când erai un mare scriitor.

— Continui să fiu scriitor.

— Vino acasă. O să-ți fac o bunătate de hotdog şi plăcintă cu mere caldă, peste care pun o cupă de înghețată de vanilie pe care o poți lăsa să se topească.

[1] Cuvânt din idiş, preluat în limba engleză, mai ales în cultura nord-americană, desemnând o fată care nu este evreică, dar de care se simte atras un evreu. (*N.t.*)

— Mamă, am treizeci de ani, pot să-mi fac singur un hotdog dacă am chef.

— Tatăl tău nu mai are voie să mănânce hotdogi, imaginează-ți. Doctorul i-a spus. (L-am auzit pe tata mormăind în spate că avea totuşi voie, din când în când, iar mama îi repeta: „Ai terminat-o cu hotdogii şi toate chestiile din porc. Doctorul a zis că astea te omoară!“) Markie, dragule? Tata spune că ar trebui să scrii o carte despre Quebert. Asta ți-ar relansa cariera. Pentru că toată lumea vorbeşte despre Quebert, toată lumea va vorbi despre cartea ta. De ce nu mai vii să iei masa cu noi, Markie? A trecut atât de mult timp. Mmm, plăcintă bună cu mere.

Am terminat de traversat Connecticutul când, venindu-mi proasta idee de a întrerupe CD-ul meu cu operă ca să ascult ştirile la radio, am descoperit că avusese loc o scurgere de informații din interiorul poliției: mass-media fuseseră informate în legătură cu descoperirea manuscrisului *Originile răului* alături de rămăşițele Nolei Kellergan, iar Harry recunoscuse că se inspirase din relația cu ea ca să-şi scrie cartea. Noile evenimente avuseseră deja timp, preț de-o dimineață, să facă înconjurul țării. Într-o benzinărie, unde am făcut plinul, puțin după ce trecusem de New Haven, l-am găsit pe tipul de la pompă lipit de ecranul televizorului, pe care se derulau încontinuu ştirile despre Quebert. M-am aşezat lângă el şi, cum îl îmboldeam să dea sonorul mai tare, m-a întrebat, văzându-mi aerul mirat:

— N-erați la curent? Îs ore de când vorbeşte toată lumea despre asta. Und-erați? Pe Marte?

— În maşină.

— Păi, şi n-aveți radio?

— Ascultam operă. Opera îmi mută gândurile.

M-a privit o clipă.

— Vă ştiu, nu?

— Nu, am răspuns.

— Mi se pare că vă cunosc…

— Am o față foarte comună.

— Nu, sunt sigur că v-am mai văzut... Sunteți un tip de la TV, n-aşa? Un actor?
— Nu.
— Cu ce vă ocupați?
— Sunt scriitor.
— A, da, ca să vezi! V-am vândut cartea aici, anul trecut. Îmi amintesc bine, aveați mutra pe copertă.

S-a strecurat printre rafturi ca să caute cartea, care evident că nu mai era. În cele din urmă, a descoperit una în stoc şi s-a întors triumfător la tejghea:
— Uite, sunteți dumneavoastră! Priviți, asta-i cartea! Marcus Goldman, aşa vă cheamă, e scris deasupra.
— Cum spuneți.
— Aşadar, ce mai e nou, domnule Goldman?
— Nu mare lucru, ca să fiu sincer.
— Şi unde vă duceți aşa, dacă îmi permiteți?
— În New Hampshire.
— Mişto loc. Mai ales vara. Ce faceți acolo? La pescuit?
— Da.
— Ce pescuiți? Sunt locuri bune cu bibani pe acolo.
— Pescuiesc belele, cred. O să mă întâlnesc cu un prieten care are probleme. Probleme foarte grave.
— O, nu pot fi la fel de grave ca ale lui Harry Quebert!

A izbucnit în râs şi mi-a strâns mâna călduros, pentru că „nu vedem prea des celebrități pe aici", apoi mi-a oferit o cafea pentru drum.

Opinia publică era bulversată: nu numai prezența manuscrisului printre osemintele Nolei îl incrimina definitiv pe Harry, ci mai ales revelația că această carte fusese inspirată de o poveste de dragoste cu o fată de cincisprezece ani stârnea un profund dezgust. Cum trebuia privită această carte de acum încolo? America votase un maniac, ridicându-l pe Harry la rangul de scriitor-vedetă? Pe fondul scandalului, jurnaliştii îşi puneau ei înşişi întrebări despre diferitele ipoteze care ar fi putut să-l conducă pe Harry la asasinarea Nolei Kellergan. Amenința ea cu dezvăluirea relației lor? Voise să se despartă de el şi Harry îşi pierduse mințile? N-am putut

să nu-mi pun fără încetare aceste întrebări pe tot parcursul călătoriei până la New Hampshire. Am tot încercat să-mi mut gândurile la altceva, oprind radioul ca să trec din nou la operă, dar nu era arie care să nu mă facă să mă gândesc la Harry şi, de îndată ce o făceam, mi-o închipuiam iar pe fata aceea care zăcea sub pământ de treizeci de ani, lângă casa unde consideram că-mi petrecusem unii dintre cei mai frumoşi ani din viaţa mea.

După cinci ore de drum, am ajuns în sfârşit la Goose Cove. Condusesem fără să gândesc: de ce să merg acolo şi nu la Concord, unde ar fi trebuit să-i întâlnesc pe Harry şi Roth? Dubiţe de transmisie prin satelit erau parcate pe partea pietonală aflată de-a lungul autostrăzii Route 1, în vreme ce, la întretăierea cu aleea de pietriş care ducea spre casă, jurnaliştii prinseseră rădăcini, intervenind în direct pe canalele de televiziune. În clipa în care am vrut să schimb direcţia, toţi s-au strâns în jurul maşinii, blocând trecerea, ca să vadă cine venea. Unul dintre ei m-a recunoscut şi a strigat: „Hei, este scriitorul acela, Marcus Goldman!“ Grupul de jurnalişti a devenit de două ori mai agitat, iar de geamurile maşinii s-au lipit obiectivele camerelor şi aparatelor de fotografiat; am auzit că mi se urlau tot felul de întrebări: „Credeţi că Harry Quebert a ucis-o pe fată?“ „Ştiaţi că el a scris *Originile răului* pentru ea?“ „Ar trebui retrasă de la vânzare cartea asta?“ Nu voiam să fac nicio declaraţie, continuam să nu las geamurile în jos şi să-mi păstrez ochelarii de soare la ochi. Agenţi ai poliţiei din Aurora, prezenţi la faţa locului ca să direcţioneze valul de jurnalişti şi de curioşi, au reuşit să-mi croiască o cale de trecere, aşa că am putut să dispar pe alee, la adăpostul tufişurilor de mure şi al pinilor înalţi. Am mai auzit câţiva ziarişti strigându-mi: „Domnule Goldman, de ce veniţi la Aurora? Ce faceţi acasă la Harry Quebert? Domnule Goldman, de ce sunteţi aici?“

De ce eram acolo? Pentru că era vorba despre Harry. Şi pentru că el era probabil cel mai bun prieten al meu. Căci, oricât de uimitor ar putea părea — până şi eu îmi dădeam

seama de asta abia în acel moment —, Harry era cel mai prețios prieten pe care-l aveam. De-a lungul anilor de liceu şi universitate, fusesem incapabil să înnod relații de prietenie puternice cu cei de-o vârstă cu mine, dintre cele pe care le păstrezi pentru totdeauna. În viața mea, nu-l aveam decât pe Harry şi, în mod ciudat, pentru mine nu era important să ştiu dacă era sau nu vinovat: răspunsul nu ar fi schimbat cu nimic simpatia profundă pe care i-o purtam. Era un sentiment bizar: cred că aş fi preferat să-l urăsc şi să-l scuip între ochi împreună cu întreaga națiune; ar fi fost mult mai simplu. Dar treaba asta nu schimba cu nimic sentimentele pe care le aveam față de el. Mai rău, îmi spuneam pur şi simplu că e un om, iar oamenii au demoni. Toată lumea are demoni. Problema e doar să ştii până unde poți tolera demonii ăştia.

Am parcat pe pietriş, lângă marchiză. Maşina lui roşie, Corvette, era acolo, în fața micii dependințe care servea de garaj, aşa cum o lăsa mereu. Ca şi cum stăpânul ei era acasă şi totul era bine. Am vrut să intru în casă, dar era închisă cu cheia. Era pentru prima dată, după câte îmi amintesc, când uşa îmi opunea rezistență. Am dat ocol casei; nu mai era niciun polițist, dar accesul în partea din spate a proprietății era împiedicat de benzi galbene. M-am mulțumit să observ de departe perimetrul larg care fusese trasat, întinzându-se până la lizieră. Se ghicea craterul căscat al gropii care arăta cât de furibund scormonise poliția şi, chiar lângă el, hortensiile uitate, care stăteau să se usuce.

Probabil că am rămas aşa aproape o oră, pentru că am auzit curând o maşină în spatele meu. Era Roth, care sosea de la Concord. Mă văzuse la televizor şi venise de îndată.

— Deci ați venit? au fost primele lui cuvinte.

— Da. De ce?

— Harry mi-a zis că o să veniți. Mi-a zis că sunteți încăpățânat ca un măgar şi că o să vă înființați aici ca să vă vârâți nasul în dosar.

— Harry mă cunoaşte bine.

Roth a scotocit în buzunarul hainei sale şi a scos o bucată de hârtie.

— E din partea lui, mi-a zis.
Am desfăcut foaia de hârtie. Erau cuvinte scrise de mână.

Dragul meu Marcus,

Dacă vei citi aceste rânduri înseamnă că ai venit la New Hampshire, ca să afli veşti despre bătrânul tău prieten.
Eşti un tip curajos. Nu m-am îndoit niciodată. Îți jur că sunt nevinovat în privința crimelor de care sunt acuzat. Cu toate acestea, cred că o să petrec ceva timp în închisoare, aşa că ai altceva mai bun de făcut decât să te ocupi de mine. Ocupă-te de cariera ta, de romanul pe care trebuie să-l predai la sfârşitul lunii editorului tău. Pentru mine, cea mai importantă este cariera ta. Nu pierde timpul cu mine.
Toate cele bune,
Harry

P.S. Cu toate astea, dacă din întâmplare doreşti să rămâi o vreme în New Hampshire sau să vii aici din când în când, să ştii că eşti bine primit la Goose Cove. Poți să stai aici cât vrei. O singură favoare îți cer: hrăneşte pescăruşii. Pune-le pâine pe terasă. Hrăneşte pescăruşii, e foarte important.

— Nu-l abandonați, mi-a zis Roth. Quebert are nevoie de dumneavoastră.
Am clătinat din cap.
— Cum e situația lui?
— Rea. Ați văzut ştirile? Toată lumea ştie de carte. E o catastrofă. Cu cât aflu mai multe, cu atât mai mult mă întreb cum o să-l apăr.
— De unde provine scurgerea de informații?
— După părerea mea, direct de la biroul procurorului. Vor să crească presiunea asupra lui Harry, umilindu-l în fața opiniei publice. Vor mărturisiri complete, pentru că ştiu că, într-o poveste veche de treizeci de ani nimic nu se compară cu mărturisirile.
— Când pot să-l văd?

— Începând de mâine-dimineață. Închisoarea de stat se află la ieşirea din Concord. Unde o să stați?

— Aici, dacă se poate.

A făcut o grimasă.

— Mă-ndoiesc, a zis. Poliția a percheziționat casa. Este scena unei crime.

— Scena crimei nu este acolo unde se află groapa? am întrebat.

Roth s-a dus să cerceteze uşa de la intrare, apoi a făcut rapid înconjurul casei înainte să se întoarcă spre mine surâzător.

— Ați fi un bun avocat, Goldman. Casa nu este sigilată de poliție.

— Asta vrea să însemne că am dreptul să stau aici?

— Asta vrea să însemne că nu vă e interzis să stați aici.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Aici e frumusețea legislației în America, domnule Goldman: când nu există o lege, este inventată. Şi dacă îndrăznesc să vă găsească nod în papură, mergeți la Curtea Supremă care vă face dreptate şi deschide un dosar pe numele dumneavoastră: Goldman contra statului New Hampshire. Ştiți de ce trebuie să vi se citească drepturile când sunteți arestat în țara asta? Pentru că în anii '60 un anume Ernesto Miranda a fost condamnat pentru viol pe baza propriilor sale mărturii. Ei bine, imaginați-vă că avocatul său a declarat că era nedrept, pentru că bravul Miranda nu mersese prea mult la şcoală şi nu ştia că primele zece amendamente din Constituția Statelor Unite ale Americii îl autorizau să nu mărturisească nimic. Avocatul despre care vorbim a făcut vâlvă, a sesizat Curtea Supremă şi tot tacâmul, şi imaginați-vă că idiotul ăsta câştigă! Mărturiile nu au fost validate, decizia în cazul Miranda contra statului Arizona a devenit celebră şi, din acel moment, polițaiul care îți pune cătuşele trebuie să recite: „Aveți dreptul să nu spuneți nimic şi aveți dreptul la un avocat. Dacă nu vă permiteți un avocat, vă va fi furnizat unul din oficiu". Pe scurt, acest bla-bla idiot pe care-l tot auzim în filme i-l datorăm amicului Ernesto!

Moralitatea, dreptatea în America, domnule Goldman, este o muncă de echipă: toată lumea poate să participe. Aşadar, puteţi să luaţi în stăpânire locul, nimic nu vă stă în cale, iar dacă poliţia are tupeul să vă bată la cap, spuneţi că este un vid juridic, menţionaţi Curtea Supremă şi apoi ameninţaţi-i şi cu despăgubiri materiale. Asta-i înspăimântă mereu. Din păcate, nu am cheile casei.

Am scos o legătură de chei din buzunar.

— Harry mi le încredinţase pe vremuri, am zis.

— Domnule Goldman, sunteţi un magician! Dar, pentru Dumnezeu, nu treceţi de banda poliţiei: am putea avea necazuri.

— Promit. Benjamin, şi ce a rezultat de fapt în urma percheziţiei casei?

— Nimic. Poliţia nu a găsit nimic. De aceea nu este interzis accesul în casă.

Roth a plecat şi eu am pătruns în casa imensă şi pustie. Am zăvorât uşa îndărătul meu şi m-am dus direct la birou, în căutarea faimoasei cutii. Dar nu mai era. Ce putuse Harry să facă cu ea? Voiam neapărat să pun mâna pe ea, aşa că am început să scotocesc prin biblioteca din birou şi din living; în van. Am hotărât atunci să cercetez fiecare încăpere a casei ca să înţeleg ce se petrecuse aici în 1975. Într-una din aceste camere fusese asasinată Nora Kellergan?

Am găsit în cele din urmă câteva albume foto pe care nu le văzusem sau nu le remarcasem vreodată. Am deschis unul la întâmplare şi am descoperit înăuntru poze cu mine şi cu Harry din vremea când eram student. În sălile de curs, în sala de box, în campus, în acel *diner* unde ne întâlneam mereu. Erau chiar şi imagini de când îmi luasem diploma. Albumul celălalt era plin cu tăieturi din presă referitoare la mine şi la cartea mea. Anumite pasaje erau încercuite cu roşu sau subliniate; am realizat în clipa aceea că Harry îmi urmărise dintotdeauna cariera cu multă atenţie, păstrând cu sfinţenie tot ce avea legătură cu ea. Am găsit chiar şi un extras dintr-un ziar din Montclair din urmă un an şi jumătate, care relata ceremonia organizată în onoarea mea la Liceul

Felton. Cum făcuse rost de articol? Îmi aminteam bine ziua aceea. Era cu puțin înainte de Crăciunul din 2006: primul meu roman depășise un milion de exemplare vândute, iar directorul Liceului Felton, unde îmi făcusem studiile gimnaziale, entuziasmat de succesul meu, hotărâse să-mi aducă un omagiu pe care-l considera pe deplin meritat.

Inaugurarea avusese loc cu mare pompă într-o sâmbătă după-amiaza, în holul principal al liceului, în fața unui public ales, alcătuit din elevi, foști elevi și câțiva ziariști locali. Toată lumea fusese îngrămădită pe scaune pliante în fața unei pânze mari, pe care directorul a lăsat-o să cadă după un discurs triumfal, dezvăluind un dulap înalt din sticlă, împodobit cu inscripția *În onoarea lui Marcus P. Goldman, zis „Formidabilul", elev al acestui liceu între anii 1994 și 1998*, și în interiorul căruia erau aranjate un exemplar din romanul meu, vechile mele carnete de note, câteva fotografii, tricoul meu de jucător de lacrosse și de membru al echipei de atletism.

Am zâmbit recitind articolul. Trecerea mea prin Liceul Felton, o instituție mică și foarte liniștită din nordul Montclairului și plină de adolescenți cuminți, marcase într-atât memoria celor de acolo, încât colegii și profesorii mă supranumiseră *Formidabilul*. Dar în ziua aceea din decembrie 2006, ceea ce nimeni nu știa în momentul în care se aplauda vitrina aranjată în onoarea mea era că faptul de a fi devenit vedeta incontestabilă a Liceului Felton vreme de patru ani lungi și frumoși se datora unei serii de confuzii, mai întâi întâmplătoare, apoi puse la cale cu bună știință.

Epopeea *Formidabilului* a început în același timp cu primul meu an de liceu, când a trebuit să-mi aleg o disciplină sportivă la școală. Mă oprisem la fotbal sau baschet, dar numărul de locuri în aceste echipe era limitat și, din nefericire pentru mine, în ziua înscrierii am ajuns foarte târziu la biroul de înregistrări.

— Am închis, îmi spusese femeia grasă care era responsabila. Reveniți la anul.

— Vă rog, d'amna, o rugasem eu, e absolut necesar să mă înscriu la o disciplină sportivă, altfel pierd anul.

— Numele? oftase ea.

— Goldman. Marcus Goldman, d'amna.

— Ce sport?

— Fotbal sau baschet.

— Locurile sunt ocupate la amândouă. N-au mai rămas decât echipa de dans acrobatic sau cea de lacrosse.

Lacrosse sau dans acrobatic. La fel cum ai zice ciumă sau holeră. Ştiam că dacă mă alăturam echipei de dans, mi-aş fi atras bătaia de joc a colegilor mei, aşa că am optat pentru lacrosse. Dar Felton nu mai avusese o echipă bună de lacrosse de douăzeci de ani, astfel încât niciun elev nu voia să participe: echipa era acum alcătuită din cei care nu promovaseră la alte discipline sau din cei care ajunseseră târziu la înscrieri. Iată, aşadar, cum m-am alăturat unei echipe decimate, lipsită de curaj şi stângace, dar care avea să-mi aducă gloria. Sperând să fiu racolat în cursul sezonului de către echipa de fotbal, am vrut să fac acte de bravură sportive ca să fiu remarcat: m-am antrenat cu o motivație fără precedent şi, la capătul a două săptămâni, antrenorul nostru a văzut în mine steaua pe care o aştepta dintotdeauna. Am fost imediat promovat căpitanul echipei şi nu a trebuit să depun un efort prea mare ca să fiu considerat cel mai bun jucător de lacrosse din istoria liceului. Am bătut fără dificultate recordul de goluri din ultimii douăzeci de ani — care era total penibil — şi pentru această performanță am ajuns la panoul de onoare al liceului, ceea ce nu i se întâmplase vreodată unui elev din anul întâi. Asta, fără îndoială, i-a impresionat pe colegi şi a atras atenția profesorilor: din această experiență am înțeles că pentru a fi formidabil era de ajuns să te prefaci față de ceilalți; totul nu era în cele din urmă decât o înşelătorie.

M-am prins imediat în joc. Desigur, mi-am mai pus problema să părăsesc echipa de lacrosse, pentru că singura mea obsesie era de acum să devin cel mai bun, prin orice mijloc, să fiu în lumina reflectoarelor cu orice preț. Astfel a urmat acel concurs de proiecte individuale de ştiință, câştigat de

o răutate mică supradotată, care se numea Sally, iar eu am terminat abia pe locul şase. Cu ocazia decernării premiului, în auditoriul liceului, am făcut în aşa fel încât să iau cuvântul şi mi-am inventat weekenduri întregi de voluntariat cu handicapaţi mintal, lucru care influenţase considerabil cursul proiectului meu, ca să închei cu ochii înecaţi în lacrimi: „Puţin mă interesează premiile, dacă pot să aduc o rază de fericire prietenilor mei, copiii care suferă de trisomie“. Bineînţeles, toată lumea a fost tulburată şi am reuşit să o eclipsez pe Sally în ochii profesorilor, ai colegilor şi chiar în ochii ei. Având un frate cu handicap grav — ceea ce nu ştiam —, a refuzat premiul şi a cerut să-mi fie acordat mie. Ca urmare a acestui episod, mi-am văzut numele afişat la categoriile *sport, ştiinţe* şi *premiul pentru colegialitate* la panoul de onoare, pe care-l rebotezasem în secret *panoul dezonoarei*, pe deplin conştient de propriile imposturi. Dar nu mă puteam opri; eram ca posedat. Peste o săptămână, am bătut recordul la vânzarea biletelor de tombolă, cumpărându-le eu însumi cu banii câştigaţi vreme de două veri curăţând peluzele municipale. Nu a mai fost nevoie de nimic pentru ca un zvon să străbată curând liceul: Marcus Goldman era o fiinţă excepţională. Această constatare i-a îndemnat pe elevi şi pe profesori să mă numească *Formidabilul*, ca şi cum ar fi fost o marcă de fabrică, o garanţie a reuşitei totale; şi mica mea notorietate s-a întins în scurt timp în tot cartierul nostru din Montclair, umplându-i pe părinţii mei de o imensă mândrie.

Reputaţia asta contrafăcută m-a determinat să practic nobila artă a boxului. Avusesem dintotdeauna o slăbiciune pentru box şi fusesem mereu un tip care ştia să lovească destul de bine, dar ceea ce căutam când mă duceam pe ascuns să mă antrenez într-un club din Brooklyn, la o oră de mers cu trenul de casă, acolo unde nu mă cunoştea nimeni, unde *Formidabilul* nu exista, era dorinţa de a mă simţi supus greşelii: mă duceam să-mi revendic dreptul de fi bătut de unul mai puternic decât mine, dreptul de a mă lăsa umilit. Era singurul mod prin care mă puteam distanţa de monstrul de perfecţiune pe care-l creasem: în sala de box, *Formidabilul*

putea pierde, putea fi prost. Şi Marcus putea exista. Pentru că, încetul cu încetul, obsesia mea de a fi numărul unu absolut a depăşit imaginabilul: cu cât câştigam mai mult, cu atât mă temeam mai tare să pierd.

În cel de-al treilea an de liceu, din motive de reducere bugetară, directorul a trebuit să ia decizia de a desfiinţa echipa de lacrosse care costa prea mult faţă de profitul pe care-l aducea. Spre marele meu regret, am fost nevoit să aleg o nouă disciplină sportivă: echipele de fotbal şi de baschet îmi făceau desigur ochi dulci, dar ştiam că, alăturându-mă uneia dintre ele, aş fi fost confruntat cu jucători mult mai dotaţi şi mai determinaţi decât tovarăşii mei de lacrosse. Riscam să fiu eclipsat, să recad în anonimat sau, mai rău, să regresez: ce s-ar spune despre Marcus Goldman, zis „Formidabilul", fostul căpitan al echipei de lacrosse şi recordman la numărul de goluri marcate în ultimii douăzeci de ani, dacă ar deveni *waterboy* în echipa de fotbal? Două săptămâni am fost pradă angoasei; până ce am auzit vorbindu-se de foarte necunoscuta echipă de atletism a liceului, care era alcătuită din doi obezi cu picioare scurte şi dintr-un slăbănog neputincios. S-a adeverit pe deasupra că era vorba de singura disciplină la care Felton nu participa la nicio competiţie între licee: asta îmi dădea asigurări că nu trebuia să îmi măsor puterile cu cineva care să reprezinte un pericol pentru mine. Uşurat şi fără cea mai mică ezitare, m-am alăturat echipei de atletism de la Felton, în cadrul căreia şi încă de la primele antrenamente am doborât fără greutate recordul de viteză al blânzilor mei coechipieri, sub privirile îndrăgostite ale câtorva fane şi ale directorului.

Totul ar fi decurs de minune dacă tocmai directorului, sedus de rezultatele mele, nu i-ar fi venit ideea tâmpită de a organiza un concurs de alergare de amploare între liceele din zonă ca să refacă reputaţia Feltonului, sigur că *Formidabilul* avea să câştige cu uşurinţă. La auzul veştii, cuprins de panică, m-am antrenat fără răgaz vreme de o lună întreagă; ştiam însă că nu puteam face faţă alergătorilor de la celelalte licee,

obişnuiţi cu competiţiile. Eu nu eram decât aparenţă, poleială: aveam să mă fac de râs şi, în plus, chiar pe propriul meu teren.

În ziua cursei, întreg Feltonul, ca şi jumătate din cartierul meu erau acolo ca să mă aclame. A fost dat startul şi, aşa cum mă temeam, am fost imediat lăsat în urmă de toţi ceilalţi alergători. Un moment crucial: era reputaţia mea în joc. Era cursa de zece mii de metri, adică douăzeci şi cinci de ture de stadion. Douăzeci şi cinci de umilinţe. Aveam să termin ultimul, învins şi dezonorat. Poate chiar prins din urmă de cel din frunte. Trebuia să-l salvez pe *Formidabil* cu orice preţ. Mi-am adunat atunci toate forţele, toată energia şi, într-un avânt disperat, m-am aruncat într-un sprint nebun: în încurajările mulţimii venite să mă susţină, am trecut în faţa celorlalţi concurenţi. În acel moment am recurs la planul machiavelic pe care-l pusesem la cale: fiind provizoriu în fruntea cursei şi simţind că ajunsesem la capătul puterilor, m-am prefăcut că m-am împiedicat în gazon şi m-am aruncat pe jos, cu rostogoliri spectaculoase, urlete, în strigătele mulţimii şi, în cele din urmă, în ceea ce mă priveşte, cu un picior rupt, lucru pe care nu-l prevăzusem, desigur, dar care, cu preţul unei operaţii şi a două săptămâni de spitalizare, mi-a salvat onoarea numelui. Iar în săptămâna ce a urmat incidentului, în ziarul liceului se scria despre mine astfel:

> În timpul acestei curse legendare, Marcus Goldman, zis „Formidabilul", în momentul în care îşi domina cu mult adversarii şi urma să obţină o victorie zdrobitoare, a fost victima proastei calităţi a pistei: a căzut la pământ şi şi-a rupt un picior.

A fost finalul carierei mele de alergător şi al carierei mele sportive: din cauza accidentării, am fost scutit de sport până la sfârşitul liceului. Pentru felul meu angajat de a fi şi pentru sacrificiul meu, am primit dreptul de a avea o plăcuţă cu propriul nume în vitrina de onoare, unde trona deja tricoul meu de jucător de lacrosse. Cât despre director, blestemând

calitatea proastă a echipamentelor de la Felton, a pus să se refacă întreaga pistă a stadionului cu mare cheltuială, finanţând lucrările cu bani din bugetul de activităţi al liceului, lipsindu-i astfel pe elevii din toţi anii de orice acţiune, oricât de măruntă, de-a lungul anului care a urmat.

La sfârşitul liceului, blindat cu note bune, cu diplome de merit şi scrisori de recomandare, a trebuit să fac alegerea crucială a universităţii. Şi când, într-o după-amiază, mă aflam în camera mea, întins pe pat, cu trei scrisori de acceptare în faţă, una de la Harvard, alta de la Yale şi a treia de la Burrows, o mică universitate necunoscută din Massachusetts, nu am ezitat: voiam Burrows. Dacă mă duceam într-o mare universitate, riscam să-mi pierd eticheta de „Formidabil". Harvard sau Yale ar fi însemnat să ridic ştacheta prea sus: nu simţeam deloc dorinţa să mă confrunt cu elitele nesăţioase venite din cele patru colţuri ale ţării şi care ar parazita panourile de onoare. Panourile de onoare de la Burrows mi se păreau mult mai accesibile. *Formidabilul* nu voia să-şi pârlească aripile. *Formidabilul* voia să rămână *Formidabilul*. Burrows era perfect: un campus modest unde aveam certitudinea că o să strălucesc. Nu mi-a fost greu să-mi conving părinţii că departamentul de literatură de la Burrows era din toate punctele de vedere superior celui de la Harvard sau Yale şi iată cum, în toamna lui 1998, am debarcat din Montclair în acest orăşel industrial din Massachusetts, unde aveam să-l întâlnesc pe Harry Quebert.

La începutul serii, pe când încă mai stăteam pe terasă, uitându-mă prin albume şi rememorându-mi amintirile, am primit un telefon de la Douglas; era distrus.

— Marcus, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să cred că te-ai dus la New Hampshire fără să mă previi! Am primit telefoane de la jurnalişti care mă întrebau ce faci acolo, iar eu nici măcar nu eram la curent. A trebuit să deschid televizorul ca să aflu. Întoarce-te la New York. Întoarce-te cât încă se mai poate. Treaba asta o să te depăşească cu totul! Ieşi din văgăuna aia la prima oră a dimineţii şi vino la New York.

Quebert are un avocat excelent. Lasă-l să-şi facă treaba şi concentrează-te pe cartea ta. Trebuie să-i dai manuscrisul lui Barnaski în cincisprezece zile.

— Harry are nevoie de un prieten lângă el, am zis.

A urmat o clipă de tăcere şi Douglas a murmurat, ca şi cum de-abia acum realiza ceea ce pierduse din vedere de luni întregi:

— N-ai nicio carte, nu? Mai sunt două săptămâni până la termenul dat de Barnaski şi tu n-ai putut dracului să scrii rahatul ăla de carte! Nu-i aşa, Marc? Ai venit să-ți ajuți prietenul sau ai fugit de la New York?

— Tacă-ți fleanca, Doug.

A urmat o altă tăcere lungă.

— Marc, spune-mi că ai o idee în cap. Spune-mi că te-ai gândit la un plan şi că ai avut un motiv bun ca să te duci la New Hampshire.

— Un motiv bun? Prietenia nu este îndeajuns?

— Dar, Dumnezeule, ce-i datorezi tu lui Harry ca să te duci acolo?

— Totul, absolut totul.

— Cum aşa, *totul*?

— E complicat, Douglas.

— Marcus, ce naiba încerci să-mi spui?

— Doug, există un episod în viața mea despre care nu ți-am vorbit niciodată... După ce am terminat liceul, aş fi putut clar să o iau într-o direcție greşită. Şi apoi l-am întâlnit pe Harry... Într-o oarecare măsură, el mi-a salvat viața. Am o datorie față de el... Fără el, nu aş fi devenit vreodată scriitorul care sunt. Asta s-a petrecut la Burrows, Massachusetts, în 1998. Îi datorez totul.

29. Poți să te îndrăgosteşti de o fată de cincisprezece ani?

„Mi-ar plăcea să te învăț să scrii, Marcus, nu ca să ştii să faci asta, ci ca să ajungi scriitor. Să scrii cărți nu e puțin lucru: oricine ştie să scrie, dar nu oricine este scriitor.

— Şi cum ştii că eşti scriitor, Harry?

— Nimeni nu ştie că este scriitor. Ceilalți sunt cei care-i spun."

Toți cei care își amintesc de Nola vor spune că era o tânără minunată. Dintre cele pe care nu le uiți: blândă şi grijulie, pricepută la toate şi strălucitoare. Părea să aibă acea neprețuită bucurie de a trăi ce poate să lumineze chiar şi cele mai urâte zile ploioase. Sâmbăta servea la Clark's; se învârtea printre mese, uşoară, cu pletele ei blonde şi ondulate dansând prin aer. Avea mereu câte un cuvânt amabil pentru fiecare client. N-o vedeai decât pe ea. Nola era o lume în sine.

Era unica fiică a lui David şi a Louisei Kellergan, evanghelişti din Sud, originari din Jackson, Alabama, unde Nola se născuse pe 12 aprilie 1960. Familia Kellergan se stabilise la Aurora în toamna lui 1969, după ce tatăl fusese angajat ca pastor la parohia St. James, principala comunitate religioasă din Aurora, care se bucura de o remarcabilă afluență a credincioşilor în perioada aceea. Biserica St. James, situată la intrarea din partea de sud a oraşului, era un edificiu impozant din lemn, din care astăzi nu a mai rămas nimic, de când comunitățile din Aurora şi Montburry au fost nevoite să fuzioneze din rațiuni de economie a bugetului şi din lipsă de credincioşi. În locul acestuia se găseşte acum un restaurant McDonald's. Încă de la sosire, familia Kellergan se stabilise într-o casă drăguță, proprietate a parohiei, situată la numărul 245 pe Terrace Avenue, cu un singur etaj: după toate probabilitățile, Nola avea să dispară fără urmă fugind pe fereastra camerei sale, şase ani mai târziu, în ziua de sâmbătă, 30 august 1975.

Aceste descrieri au fost printre primele făcute de clienții obişnuiți de la Clark's, unde m-am dus a doua zi dimineața

după sosirea mea la Aurora. Mă trezisem în zori, tulburat de senzația neplăcută că nu eram tocmai sigur de ceea ce făceam acolo. După ce mă dusesem să alerg pe plajă, hrănisem pescăruşii şi îmi pusesem întrebarea dacă venisem într-adevăr la New Hampshire numai ca să le dau pâine păsărilor mării. De abia la ora unsprezece trebuia să mă întâlnesc cu Benjamin Roth la Concord, ca să-i fac o vizită lui Harry; între timp, cum nu voiam să stau singur, m-am dus să mănânc clătite la Clark's. Pe vremea când eram student şi stăteam la Harry, acesta avea obiceiul să tragă de mine de la primele ore ale dimineții: mă trezea înainte de zori, scuturându-mă fără menajamente şi explicându-mi că era timpul să-mi pun echipamentul de sport. Apoi coboram pe malul oceanului ca să alergăm şi să boxăm. Dacă îi mai slăbeau forțele, făcea pe antrenorul: îşi întrerupea exercițiile motivând că vrea să-mi corecteze mişcările şi poziția, dar ştiu că avea nevoie de un răgaz mai ales ca să-şi recapete suflul. Pe parcursul exercițiilor şi alergărilor, străbăteam cei câțiva kilometri de plajă care legau Goose Cove de Aurora. Urcam apoi pe stâncile de la Grand Beach şi traversam oraşul care dormea încă. Pe strada principală, cufundată în întuneric, se zărea de departe lumina puternică revărsându-se prin peretele-fereastră de la *diner*, singurul local care deschidea atât de devreme. Înăuntru, domnea un calm absolut; puținii clienți erau şoferi de camioane sau comis-voiajori care-şi mestecau micul dejun în tăcere. În fundal, se auzea radioul, mereu pus pe un post de ştiri şi al cărui volum, întotdeauna prea mic, te împiedica să auzi toate cuvintele prezentatorului. În diminețile toride, paletele ventilatorului suspendat băteau aerul cu un scrâşnet metalic, făcând să danseze praful în jurul lămpilor. Ne aşezam la masa 17 şi Jenny sosea de îndată ca să ne ofere cafea. Avea întotdeauna pentru mine un surâs de o blândețe aproape maternă. „Sărmanul meu Marcus, te forțează să te trezeşti în zori, nu? De când îl cunosc e aşa“, îmi spunea ea. Şi râdeam.

Dar pe 17 iunie 2008, în ciuda orei matinale, Clark's era pradă unei mari agitații. Toată lumea nu vorbea decât despre

crimă şi, când am intrat, obişnuiţii localului, pe care-i ştiam, s-au adunat în jurul meu ca să mă întrebe dacă *era adevărat*, dacă Harry avusese o relaţie cu Nola şi dacă o ucisese pe ea şi pe Deborah Cooper. Am evitat să răspund şi m-am instalat la masa 17, rămasă liberă. Am descoperit atunci că plăcuţa închinată lui Harry fusese scoasă: rămăseseră doar găurile şuruburilor în lemn şi urma lăsată de plăcuţă, unde se luase lacul.

Jenny a venit să-mi ofere cafea şi m-a salutat prieteneşte. Avea un aer trist.

— Ai venit să stai la Harry?

— Aşa cred. Ai scos plăcuţa?

— Da.

— De ce?

— El a scris cartea pentru puştoaica aia, Marcus. Pentru o puştoaică de cincisprezece ani. Nu pot să las plăcuţa. E o iubire scârboasă.

— Cred că e mai complicat decât atât, am zis.

— Iar eu cred că tu nu ar trebui să te amesteci în chestia asta, Marcus. Ar trebui să te întorci la New York şi să stai departe de toate astea.

I-am comandat clătite şi cârnaţi. Un exemplar pătat cu grăsime din *Aurora Star* atârna pe masă. Pe prima pagină era o fotografie uriaşă cu Harry de pe vremea când era fermecător, cu aerul acela respectabil şi privirea profundă, exprimând siguranţă de sine. Chiar dedesubt, o imagine cu el de la intrarea în sala de judecată din Concord, cu cătuşe, trăsături obosite, chip răvăşit. În medalion, un portret al Nolei şi unul al lui Deborah Cooper. Şi totul sub titlul: *Ce a făcut Harry Quebert?*

Erne Pinkas a sosit puţin după mine şi a venit să se aşeze la masa mea cu ceaşca de cafea.

— Te-am văzut la televizor aseară, mi-a zis el. Te stabileşti aici?

— Poate că da.

— Ca să faci ce?

— Nu ştiu nimic. Pentru Harry.

— E nevinovat, nu? Nu pot să cred că a făcut aşa ceva... E lipsit de sens.

— Nu mai ştiu ce să zic, Erne.

La cererea mea, Pinkas mi-a povestit cum, cu câteva zile înainte, poliția dezgropase rămăşițele Nolei la Goose Cove, la un metru adâncime. În joia aceea, toată lumea la Aurora fusese alertată de sirenele maşinilor de poliție care veneau în număr mare din întregul district, de la cele care patrulează pe autostradă până la vehiculele obişnuite ale criminaliştilor, şi chiar şi o dubiță a laboratorului de expertiză Criminalistică.

— Când s-a aflat că puteau fi rămăşițele Nolei Kellergan, mi-a explicat Pinkas, a fost un şoc pentru toți! Nimănui nu-i venea să creadă: în tot acest timp, micuța era tocmai acolo, sub ochii noştri. Vreau să spun, de câte ori venisem la Harry, pe terasă, să beau un scotch... Aproape lângă ea... Spune-mi, Marcus, el chiar a scris cartea pentru ea? Nu pot să cred că au avut o relație amândoi... Tu ştiai ceva despre asta?

Ca să nu trebuiască să răspund, mi-am învârtit lingurița în ceaşcă până a dat naştere unui vârtej. Am spus simplu:

— E un ditamai rahatul, Erne.

La scurt timp, Travis Dawn, şeful poliției din Aurora şi totodată soțul lui Jenny, s-a aşezat la rândul său la masa mea. Făcea parte dintre cei pe care îi cunoşteam dintotdeauna la Aurora: era un tip cu o fire blândă, albit la şaizeci de ani, genul de polițist de la țară care-i pâinea lui Dumnezeu şi care nu mai sperie pe nimeni de multă vreme.

— Regret, băiete, mi-a zis el salutându-mă.

— Ce anume?

— Povestea asta care te-a luat pe neaşteptate. Ştiu că eşti foarte apropiat de Harry. Probabil că nu îți e deloc uşor.

Travis era prima persoană care se îngrijora de ceea ce aş fi putut simți. Am clătinat din cap şi l-am întrebat:

— De ce n-am auzit niciodată de când vin aici vorbindu-se despre Nola Kellergan?

— Pentru că până i s-a descoperit trupul la Goose Cove, era o poveste veche. Genul de poveste despre care nu-ți place prea mult să-ți aminteşti.

— Travis, ce s-a petrecut pe 30 august 1975? Şi ce i s-a întâmplat acelei Deborah Cooper?

— Murdară treabă, Marcus. Foarte murdară. Pe care am trăit-o din plin, pentru că eram de serviciu în ziua aia. Pe atunci, eram doar un simplu agent. Eu am fost cel care a primit apelul de la centrală… Deborah Cooper era o bătrânică de treabă care locuia singură de la moartea soțului ei, într-o casă izolată de la marginea pădurii Side Creek. Ştii unde e Side Creek? E acolo unde începe o pădure întinsă, la vreo trei kilometri de Goose Cove. Mi-o amintesc bine pe bătrâna Cooper: pe vremea aceea nu eram de mult în poliție, dar ea telefona regulat. Mai ales noaptea, ca să semnaleze că se auzeau zgomote suspecte în jurul casei sale. O cam lua frica în căsoaia aia de la marginea pădurii, şi avea nevoie să vină cineva din când în când ca s-o liniştească. De fiecare dată se scuza pentru deranj şi le oferea agenților care se deplasaseră până acolo prăjituri şi cafea. Şi a doua zi venea la postul de poliție și ne aducea câte ceva. O bătrânică tare drăguță, ce mai. Genul acela de om pe care-l ajuți cu plăcere. Pe scurt, în ziua de 30 august 1975, bătrâna Cooper formează numărul de telefon de urgență al poliției şi spune că a zărit o fată urmărită de un bărbat, în pădure. Eram singurul agent de serviciu la Aurora, aşa că m-am dus imediat la ea. Era prima dată când suna în miezul zilei. Când am sosit, mă aştepta în fața casei. „Domnule Travis, o să credeți că sunt nebună, dar chiar am văzut ceva ciudat acolo“, mi-a zis. M-am dus să cercetez liziera, acolo unde bătrânica o văzuse pe fată: am găsit o bucată de pânză roşie. Am judecat rapid că trebuia să iau lucrurile în serios şi l-am anunțat pe şeriful Pratt, care era şeful poliției din Aurora pe vremea aceea. Era în concediu, dar a venit imediat. Pădurea e imensă, ne era destul de greu şi în doi să aruncăm un ochi. Ne-am cufundat în adâncul ei: la mai bine de un kilometru şi jumătate am găsit urme de sânge, păr blond, alte fâşii de pânză roşie. N-am avut timp să ne punem prea multe întrebări, pentru că în clipa aceea a răsunat o împuşcătură dinspre casa lui Deborah Cooper… Ne-am grăbit într-acolo:

am găsit-o pe bătrâna Cooper în bucătărie, zăcând în propriul ei sânge. Am aflat apoi că tocmai sunase la centrală ca să informeze că fata pe care o văzuse ceva mai devreme se refugiase la ea.

— Fata se întorsese în casa lui Deborah Cooper?

— Da. În vreme ce noi eram în pădure, ea reapăruse, însângerată, căutând ajutor. Dar la sosirea noastră, în afară de cadavrul bătrânei Cooper, nu mai era nimeni în casă. Era o nebunie totală ce se întâmpla.

— Şi fata asta era Nola? am întrebat.

— Da. Ne-am dat seama de îndată. Mai întâi când tatăl fetei a sunat ca să semnaleze dispariția acesteia. Şi apoi realizând că Deborah Cooper o identificase când sunase a doua oară.

— Ce s-a petrecut apoi?

— Ca urmare a celui de-al doilea apel al bătrânei Cooper, unități de poliție din zonă erau deja pe drum. Ajungând la marginea pădurii Side Creek, un adjunct al şerifului a reperat un Chevrolet Monte Carlo negru care o lua la goană înspre nord. A avut loc o urmărire, dar maşina ne-a scăpat, în ciuda barajelor. Am petrecut săptămânile următoare căutând-o pe Nola: am răscolit toată zona. Cine s-ar fi putut gândi că ea era la Goose Cove, la Harry Quebert? Toate indiciile duceau la concluzia că ea se afla probabil undeva în pădure. S-au organizat căutări interminabile. Nu am găsit niciodată maşina şi nici pe fată. Dacă s-ar fi putut, am fi scormonit țara întreagă, însă a trebuit să ne oprim după trei săptămâni, cu mare regret, mai-marii poliției de stat decretând că sunt prea costisitoare cercetările, iar rezultatul prea nesigur.

— Aveați un suspect la vremea aceea?

A ezitat o clipă, apoi mi-a răspuns:

— Asta n-a fost niciodată oficial, dar… era Harry. Aveam motivele noastre. Ce vreau să zic e că după trei luni de la sosirea lui la Aurora, micuța Kellergan dispărea. Stranie coincidență, nu? Şi, mai ales, ce maşină conducea el atunci? Un Chevrolet Monte Carlo negru. Dar probele contra lui nu erau suficiente. În fond, manuscrisul acesta e proba pe care o căutam noi acum treizeci de ani.

— Nu cred aşa ceva, nu Harry. Şi pe urmă, de ce ar fi lăsat el o probă aşa de compromiţătoare cu trupul celei ucise? Şi de ce i-ar fi trimis pe grădinari să sape acolo unde el ar fi îngropat cadavrul? E lipsit de sens.

Travis a ridicat din umeri.

— Ai încredere în experienţa mea de poliţist: nu ştii niciodată de ce pot fi oamenii în stare. Mai ales cei pe care crezi că-i cunoşti bine.

Cu aceste cuvinte, s-a ridicat şi m-a salutat amabil. „Dacă pot face orice pentru tine, nu ezita“, mi-a zis înainte să plece. Pinkas, care urmărise convorbirea fără să intervină, a repetat, neîncrezător: „Ca să vezi… N-am avut niciodată habar că poliţia îl bănuise pe Harry…“ N-am răspuns nimic. M-am mulţumit să smulg prima pagină din ziar ca s-o iau cu mine şi, deşi era încă devreme, am plecat spre Concord.

*

Închisoarea de stat pentru bărbaţi din New Hampshire se află la numărul 281 pe North State Street, în nordul oraşului Concord. Ca să ajungi acolo de la Aurora, e de ajuns să ieşi în Route 93, după centrul comercial Capitol, să o iei pe North Street colţ cu Holiday Inn şi să continui drept vreo zece minute. După ce treci de cimitirul Blossom Hill şi de un mic lac în formă de potcoavă, în apropierea fluviului, mergi de-a lungul rândurilor de grilaje şi sârmă ghimpată care nu lasă nicio îndoială asupra locului; un panou oficial anunţă puţin după aceea că acolo se află închisoarea şi zăreşti atunci clădiri austere din cărămidă roşiatică, apărate de un zid gros împrejmuitor, apoi gratiile de la intrarea principală. Chiar în faţă, de cealaltă parte a drumului, se găseşte un parc auto.

Roth mă aştepta în parcare, fumând o ţigară de foi ieftină. Avea un aer senin. În loc de salut, m-a întâmpinat cu o bătaie pe umăr ca şi cum am fi fost prieteni vechi.

— Prima dată într-o închisoare? m-a întrebat.

— Da.

— Încearcă să fii relaxat.

— Ce te face să crezi că n-aş fi?

El a remarcat o haită de jurnalişti care stăteau ca popândăii în apropiere.

— Sunt peste tot, mi-a zis. Mai ales nu le răspunde la întrebări. Sunt nişte vulturi, Goldman. O să te hărțuiască până o să le dai ceva informații foarte picante.Trebuie să fii ca piatra şi să rămâi mut. Cea mai măruntă observație din partea ta ar putea să fie întoarsă împotriva noastră şi să răstoarne strategia mea de apărare.

— Care e strategia ta?

M-a privit foarte serios.

— Să negăm totul.

— Să negăm totul? am repetat.

— Tot. Relația lor, răpirea, crimele. O să pledăm nevinovat, o să fac în aşa fel încât Harry să fie achitat şi intenționez să-ï cer statului New Hampshire milioane ca despăgubiri.

— Ce faci cu manuscrisul pe care l-a găsit poliția lângă cadavru? Şi cu mărturisirile lui Harry referitoare la relația lui cu Nola?

— Manuscrisul nu dovedeşte nimic! Să scrii nu înseamnă să omori. Şi apoi, Harry a spus-o şi explicația are sens: Nola luase manuscrisul înainte să dispară. Cât despre relația lor, era doar un grăunte de pasiune. Nimic foarte rău. Nimic criminal. O să vezi, procurorul nu va putea dovedi nimic.

— Am vorbit cu şeful adjunct al poliției din Aurora, Travis Dawn. Spune că Harry fusese suspectat şi atunci.

— Rahat! mi-a zis Roth care devenea uşor grosolan când era contrazis.

— Se pare că în vremea aceea, suspectul conducea un Chevrolet Monte Carlo negru. Travis zice că era exact modelul pe care-l avea Harry.

— Rahat cu vârf! a exagerat Roth. Dar e util de ştiut. Bună treabă, Goldman, iată genul de informații de care am nevoie. De altfel, cum îi cunoşti pe toți țărănoii care locuiesc în Aurora, ia-i la întrebări puțin ca să aflăm deja ce tâmpenii au de gând să le servească juraților dacă sunt citați ca martori la proces. Şi încearcă să afli care bea prea mult şi care-şi

bate femeia: un martor care bea sau care-şi bate soţia nu are credibilitate.

— E destul de scârbos procedeul ăsta, nu?

— La război, ca la război, Goldman. Bush a minţit naţiunea ca să atace Irakul, dar era necesar: uită-te, i-au tăbăcit fundul lui Saddam, i-au eliberat pe irakieni şi de atunci lumea o duce mult mai bine.

— Majoritatea americanilor s-au opus acestui război. N-a fost decât un dezastru.

— O, nu, eram sigur… a zis decepţionat.

— De ce?

— O să-i votezi pe democraţi, Goldman?

— Evident că o să-i votez pe democraţi.

— O să vezi, o să trântească impozite mirobolante bogătanilor de genul vostru. Şi pe urmă o să fie prea târziu ca să mai plângeţi. Îţi trebuie coaie ca să guvernezi America. Iar elefanţii au coaie mult mai mari decât măgarii, asta e, treabă genetică.

— Eşti convingător, Roth. În orice caz, democraţii au câştigat deja prezidenţialele. Minunatul vostru război a fost destul de nepopular ca să facă să se încline balanţa.

Mi-a oferit un surâs ironic, aproape nevenindu-i să creadă:

— În fine, nu-mi spune că şi crezi asta! O femeie şi un negru, Goldman! O femeie şi un negru! Haide, eşti un băiat inteligent, să fim puţin serioşi: cine va alege o femeie sau un negru în fruntea ţării? Fă din asta o carte. Un frumos roman science-fiction. Ce va fi data viitoare? O lesbiană portoricană şi un şef indian?

La cererea mea, după formalităţile obişnuite, Roth m-a lăsat singur o clipă cu Harry, în sala în care acesta ne aştepta. Stătea aşezat la o masă de plastic, îmbrăcat în uniformă de prizonier, tras la faţă. Când am intrat în încăpere, s-a luminat la chip. S-a ridicat şi ne-am îmbrăţişat lung, înainte să ne aşezăm de-o parte şi de alta a mesei, muţi. În cele din urmă mi-a zis:

— Mi-e frică, Marcus.

— O să te scoatem din asta, Harry.

— Am televizor, ştii. Văd tot ce se spune. Cariera mea e terminată. Viața mea e terminată. Asta marchează începutul prăbuşirii mele: cred că sunt pe cale să cad.

— Nu trebuie niciodată să ne fie frică să cădem, Harry.

A schițat un surâs trist.

— Mulțumesc că ai venit.

— Asta fac prietenii. M-am instalat la Goose Cove, am hrănit pescăruşii.

— Ştii, dacă vrei să te întorci la New York, voi înțelege perfect situația.

— Nu mă duc nicăieri. Roth e un ciudat, dar pare să ştie ce face: zice că vei fi achitat. O să rămân aici, o să-l ajut. Voi face tot ce e necesar ca să descopăr adevărul şi să-ți spăl onoarea.

— Şi noul tău roman? Editorul tău îl aşteaptă la sfârşitul lunii, nu?

Am înclinat capul.

— Nu există niciun roman. Nu mai am idei.

— Cum aşa, nu mai ai idei?

Nu am răspuns şi am schimbat subiectul conversației, scoțând din buzunar pagina luată de la Clark's cu câteva ore mai devreme.

— Harry, am spus, am nevoie să înțeleg. Am nevoie să ştiu adevărul. Nu pot să nu mă gândesc la telefonul pe care mi l-ai dat de curând. Te întrebai ce îi făcuseşi Nolei…

— Eram teribil de speriat, Marcus. Tocmai fusesem arestat de poliție, am avut dreptul să dau un telefon şi unica persoană pe care am vrut să o anunț erai tu. Nu ca să te anunț că fusesem arestat, ci că ea era moartă. Pentru că erai singurul care ştia despre Nola şi aveam nevoie să împărtăşesc durerea cu cineva… În toți anii ăştia, am sperat că ea era în viață undeva. Dar ea era moartă dintotdeauna… Ea era moartă şi eu mă simțeam responsabil din tot soiul de motive. Responsabil că poate nu am ştiut să o protejez. Nu i-am făcut însă niciodată rău, îți jur că sunt nevinovat.

— Te cred. Ce le-ai spus polițiştilor?

— Adevărul. Că eram nevinovat. Altfel de ce aş fi plantat flori în locul acela? E grotesc! Le-am zis şi că nu ştiam cum de manuscrisul fusese descoperit acolo, dar că ei trebuiau să afle că scrisesem acest roman pentru şi despre Nola, înainte ca ea să dispară. Că Nola şi cu mine ne iubeam. Că trăiserăm împreună o poveste de dragoste în vara de dinainte de dispariţia Nolei şi că de acolo mă inspirasem pentru roman, din care aveam, la vremea aceea, două manuscrise: un original, scris de mână, şi o versiune dactilografiată. Nola se interesa mult de ceea ce scriam, ea chiar mă ajuta să transcriu pe curat. Iar într-o zi, n-am mai găsit versiunea dactilografiată a manuscrisului. Era sfârşit de august, chiar înainte de dispariţia ei… Credeam că Nola o luase ca s-o citească, făcea asta uneori. Îmi citea textele şi apoi îmi spunea părerea ei. Îmi lua textele fără să-mi ceară permisiunea… De data aceasta însă n-am mai putut niciodată s-o întreb dacă ea luase manuscrisul, pentru că a dispărut apoi. Îmi rămânea exemplarul scris de mână. Acest roman era *Originile răului*, care a avut succesul pe care-l ştii, câteva luni mai târziu.

— Deci chiar ai scris cartea asta pentru Nola?

— Da. Am văzut la televizor că se vorbeşte să fie retrasă de pe piaţă.

— Dar ce s-a întâmplat între tine şi Nola?

— O poveste de dragoste, Marcus. M-am îndrăgostit ca un nebun de ea. Şi cred că asta m-a pierdut.

— Ce mai are poliţia împotriva ta?

— Habar n-am.

— Şi cutia? Unde este faimoasa cutie cu scrisoarea şi fotografiile? N-am găsit-o în casă.

N-a avut timp să răspundă: uşa sălii s-a deschis şi el mi-a făcut semn să tac. Era Roth. Ni s-a alăturat în jurul mesei şi, în timp ce se aşeza, Harry mi-a luat discret carnetul de notiţe pe care-l pusesem în faţă şi a scris câteva cuvinte pe care nu le-am putut citi pe moment.

Roth a început să dea lungi explicaţii asupra desfăşurării cazului şi asupra procedurilor. Apoi, după o jumătate de oră de monolog, l-a întrebat pe Harry:

— Ar mai fi vreun detaliu pe care să fi omis să mi-l destăinuiți referitor la Nola? Trebuie să ştiu tot, e foarte important.

A urmat un moment de tăcere. Harry ne-a privit îndelung, apoi a spus:

— E într-adevăr ceva ce trebuie să ştiți. În legătură cu ziua de 30 august 1975. În seara aceea, faimoasa seară în care Nola a dispărut, ea trebuia să se întâlnească cu mine...

— Să vă întâlniți? a repetat Roth.

— Poliția m-a întrebat ce făceam în seara de 30 august 1975 şi eu am zis că eram plecat din oraş. Am mințit. Este singurul lucru despre care nu am spus adevărul. În noaptea aceea, mă aflam în apropiere de Aurora, în camera unui motel situat pe Route 1, spre Maine. Sea Side Motel. Există şi acum. Eram în camera 8, aşezat pe pat, aşteptând, parfumat ca un adolescent, cu un braț de hortensii albastre, florile ei preferate. Aveam întâlnire la ora şapte seara şi îmi amintesc că aşteptam şi ea nu venea. La ora nouă, întârziase deja două ore. Nu fusese niciodată în întârziere. Niciodată. Am pus hortensiile în chiuvetă ca să le ud, am deschis radioul ca să-mi distragă atenția. Era o noapte grea, furtunoasă, mi-era prea cald, mă sufocam în costum. Am scos biletul din buzunar şi l-am citit de zece ori, poate chiar de o sută de ori. Biletul pe care ea mi-l scrisese cu câteva zile mai devreme, câteva cuvinte de iubire pe care nu voi putea să le uit vreodată şi care sunau aşa:

> *Nu-ți face griji, Harry, nu-ți face griji pentru mine, o să reuşesc să vin. Aşteaptă-mă în camera 8, îmi place cifra asta, este numărul meu preferat. Aşteaptă-mă în camera 8 la ora 19. Apoi vom pleca pentru totdeauna.*
>
> *Te iubesc atât de mult.*
>
> *Cu mult drag,*
>
> *Nola*

Îmi amintesc că prezentatorul de la radio anunța ora zece. Ora zece seara şi niciun semn de la Nola. Şi am sfârşit prin a adormi îmbrăcat, întins pe pat. Când am deschis din

nou ochii, noaptea trecuse. Radioul continua să meargă, era buletinul de la ora şapte dimineaţa: …*Alertă generală în zona oraşului Aurora după dispariţia unei adolescente de cincisprezece ani, Nola Kellergan, aseară, în jur de ora nouăsprezece. Poliţia caută orice persoană care ar putea furniza informaţii […] În momentul dispariţiei, Nola Kellergan purta o rochie roşie […]* M-am ridicat brusc, panicat. M-am grăbit să scap de flori şi am plecat imediat spre Aurora, cu hainele şi cu părul în dezordine. Camera era plătită dinainte.

Nu mai văzusem niciodată atâţia poliţişti la Aurora. Erau maşini venite din toate districtele. Pe Route 1, un baraj impresionant al poliţiei controla maşinile care intrau şi ieşeau din oraş. L-am văzut pe şeful poliţiei, Gareth Pratt, cu o puşcă în mână:

„— Şerifule, tocmai am auzit la radio, am zis.

— O mârşăvie, o mârşăvie, a răspuns el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie: Nola Kellergan a dispărut de acasă. A fost văzută lângă Side Creek Lane şi apoi, nici cea mai mică urmă. Toată regiunea e înconjurată, pădurea răscolită".

La radio se anunţau în mod repetat semnalmentele ei: *Tânără, albă, 1,58 m înălţime, 50 de kilograme, păr lung blond, ochi verzi, îmbrăcată într-o rochie roşie. Poartă un lanţ de aur cu numele Nola scris pe el. Rochie roşie, rochie roşie, rochie roşie*, se repeta la radio. Rochia roşie era preferata ei. O îmbrăcase pentru mine. Iată. Iată ce făceam în noaptea zilei de 30 august 1975.

Roth şi cu mine am rămas tăcuţi.

— Trebuia să fugiţi împreună? am zis. În ziua dispariţiei ei, trebuia să fugiţi împreună?

— Da.

— De asta ai spus că era greşeala ta, când mi-ai telefonat în ziua aceea? Aţi stabilit o întâlnire împreună şi ea a dispărut venind către…

El a dat din cap, consternat.

— Cred că, fără această întâlnire, Nola ar mai fi fost poate în viaţă…

Când am ieşit din sală, Roth mi-a zis că această poveste cu fuga organizată era o catastrofă şi că nu trebuia să se scurgă sub niciun pretext în afară. Dacă procurorul ar fi aflat aşa ceva, Harry era terminat. Ne-am despărțit în parcare şi am aşteptat să ajung în maşină ca să-mi deschid carnetul de notițe şi să citesc ce scrisese Harry:

> Marcus — pe biroul meu este un vas de porțelan. Pe fundul lui vei găsi o cheie. Este cheia de la dulapul meu din vestiarul de la sala de fitness din Montburry. Dulapul 201. Totul este acolo. Arde tot. Sunt în pericol.

Montburry e un oraş învecinat cu Aurora, situat la vreo cincisprezece kilometri în interiorul regiunii. M-am dus în după-amiaza aceea, după ce-am trecut pe la Goose Cove şi am găsit cheia în vas, ascunsă printre clame. Nu era decât o sală de fitness la Montburry, aflată într-o clădire modernă din sticlă, pe artera principală a oraşului. În vestiarul pustiu am găsit dulapul 201, pe care l-am deschis cu cheia. Înăuntru, erau un trening, batoane proteice, mănuşi pentru haltere şi faimoasa cutie din lemn descoperită cu câteva luni înainte în biroul lui Harry. Totul era acolo: fotografii, articole, biletul scris de Nola. Am găsit şi un pachet de foi îngălbenite şi legate laolaltă. Pagina de deasupra era albă, fără titlu. M-am uitat pe următoarele pagini: era un text scris de mână, din care mi-a fost de ajuns să citesc primele rânduri ca să înțeleg că era vorba despre *Originile răului*. Manuscrisul pe care atâta îl căutasem cu câteva luni în urmă zăcea în vestiarul unei săli de fitness. M-am aşezat pe o bancă şi mi-am luat un răgaz ca să parcurg fiecare pagină, încântat, febril: scrisul era perfect, fără ştersături. Au intrat câțiva bărbați să se schimbe, dar chiar nu le-am dat atenție: nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la text. Harry crease capodopera pe care aş fi vrut atât de mult să o scriu. Se aşezase la o masă dintr-o cafenea şi scrisese aceste cuvinte absolut geniale, aceste fraze sublime, care emoționaseră întreaga Americă, având grijă să ascundă în interiorul cărții povestea sa de dragoste cu Nola Kellergan.

Când m-am întors la Goose Cove, l-am ascultat conştiincios pe Harry. Am aprins focul în căminul din living şi am aruncat în el conţinutul cutiei: scrisoarea, fotografiile, tăieturile din presă şi, în cele din urmă, manuscrisul. *Sunt în pericol*, îmi scrisese. Dar despre ce pericol vorbea? Flăcările s-au înteţit: scrisoarea Nolei nu mai era altceva decât cenuşă, fotografiile s-au găurit în mijloc până au dispărut cu totul sub efectul căldurii. Manuscrisul s-a aprins într-o imensă flacără portocalie şi paginile s-au descompus în mari bucăţi carbonizate. Aşezat în faţa şemineului, priveam cum dispărea povestea lui Harry şi a Nolei.

*

Marţi, 3 iunie 1975

Era o zi cu vreme urâtă. După-amiaza era pe sfârşite şi plaja era pustie. Niciodată de când venise la Aurora, cerul nu fusese aşa de negru şi de ameninţător. Furtuna dezlănţuia oceanul, umflat de spumă şi furie: ploaia nu avea să se lase prea mult aşteptată. Vremea urâtă era cea care îl încurajase să iasă: coborâse scara de lemn care ducea de la terasa casei la plajă şi se aşezase pe nisip. Cu carnetul pe genunchi, îşi lăsa stiloul să alunece pe foaie: apropierea furtunii îl inspira, avea idei pentru marele roman. În ultimele săptămâni avusese deja mai multe idei bune pentru noua sa carte, dar niciuna nu ajunsese până la capăt; le începuse prost sau le terminase astfel.

Au căzut primele picături. Mai întâi răzleţe, apoi deodată în aversă. A vrut să fugă să se adăpostească, dar atunci a văzut-o: mergea în picioarele goale, cu sandalele în mână, pe malul oceanului, dansând în ploaie şi jucându-se cu valurile. A rămas uluit şi a contemplat-o fermecat: ea urmărea desenul vârtejurilor, având grijă să nu-şi ude poalele rochiei. Neatentă pentru o scurtă clipă, fata a lăsat apa să-i urce până la glezne; surprinsă, a izbucnit în râs. S-a cufundat un pic mai mult în oceanul cenuşiu, învârtindu-se şi oferindu-se

imensităţii. Era ca şi cum lumea îi aparţinea. În pletele ei blonde, răvăşite de vânt, o agrafă galbenă, în formă de floare, îi împiedica şuviţele să-i cadă pe faţă. Din cer se revărsau acum puhoaie.

Când şi-a dat seama de prezenţa lui, la vreo zece metri de ea, s-a oprit brusc. Ruşinată că fusese văzută, a strigat:

— Îmi pare rău… Nu v-am observat.

El şi-a simţit inima bătând.

— Mai ales nu vă cereţi scuze, a răspuns el. Continuaţi. Vă rog, continuaţi! Este prima dată când văd pe cineva care apreciază atât de mult ploaia.

Ea radia.

— Şi dumneavoastră vă place?

— Ce anume?

— Ploaia.

— Nu… Eu… Eu o urăsc, de fapt.

Ea a surâs fermecător.

— Cum poţi urî ploaia? N-am văzut niciodată ceva atât de frumos. Priviţi! Priviţi!

El a ridicat capul: apa i s-a scurs pe faţă. A privit milioanele de picături care brăzdau peisajul şi a început să se învârtească. Ea a făcut la fel. Au râs, se udaseră. În cele din urmă s-au dus să se adăpostească sub stâlpii terasei. El a scos din buzunar un pachet de ţigări, în parte distrus, şi a aprins una.

— Îmi puteţi da şi mie una? a întrebat ea.

I-a întins pachetul şi fata s-a servit. Era cucerit.

— Sunteţi scriitorul, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Da.

— Veniţi de la New York…

— Da.

— Vreau să vă întreb ceva: de ce aţi părăsit New Yorkul ca să veniţi în văgăuna asta pierdută de lume?

El a zâmbit:

— Aveam nevoie să schimb aerul.

— Mi-ar plăcea mult să vizitez New Yorkul! a zis ea. M-aş plimba ore întregi şi m-aş duce la toate spectacolele de pe Broadway. Mi-ar plăcea să fiu vedetă. Vedetă la New York…

— Scuzați-mă, a întrerupt-o Harry, ne cunoaştem cumva?

Ea a râs din nou, cu râsul acela delicios.

— Nu. Dar toată lumea ştie cine sunteți. Sunteți scriitorul. Bine ați venit la Aurora, domnule. Mă numesc Nola, Nola Kellergan.

— Harry Quebert.

— Ştiu. Toată lumea ştie, v-am spus doar.

El i-a întins mâna ca să o salute, dar ea s-a sprijinit de brațul lui şi, ridicându-se pe vârful picioarelor, l-a sărutat pe obraz.

— Trebuie să plec. N-o să spuneți că fumez, da?

— Nu, promit.

— La revedere, domnule scriitor. Sper că ne vom revedea.

Şi a dispărut prin ploaia care răpăia.

Era complet tulburat. Cine era fata asta? Inima îi bătea puternic. A rămas mult timp nemişcat, sub terasă; până la căderea întunericului. Nu mai simțea nici ploaia, nici noaptea. Se întreba ce vârstă putea avea fata. Era prea tânără, o ştia. Dar era cucerit. Îi furase inima.

*

Un telefon al lui Douglas m-a readus la realitate. Se scurseseră două ore, se lăsa seara. În şemineu nu mai erau decât tăciuni.

— Toată lumea vorbeşte despre tine, mi-a zis Douglas. Nimeni nu pricepe de ce-ai venit în New Hampshire… Spun că eşti pe cale să faci cea mai mare tâmpenie din viața ta.

— Toată lumea ştie că Harry şi cu mine suntem prieteni. Nu pot să nu fac nimic.

— Dar aici e vorba despre altceva, Marc. Sunt toate poveştile astea legate de crime, cartea ta. Cred că nu realizezi amploarea cazului. Barnaski este furios, bănuieşte că nu ai niciun nou roman să-i prezinți. Zice că te-ai dus să te ascunzi în New Hampshire. Şi nu greşeşte… E 17 iunie, Marc. Peste treisprezece zile termenul ajunge la scadență. Peste treisprezece zile vei fi terminat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu crezi că nu ştiu asta? De-aia mă suni? Ca să-mi aminteşti în ce situaţie mă aflu?
— Nu, te sun pentru că am senzaţia că mi-a venit o idee.
— O idee? Te ascult.
— Scrie o carte despre cazul Harry Quebert.
— Ce? Nu, nici nu se pune problema, n-o să-mi relansez cariera pe seama lui Harry.
— De ce *pe seama*? Tu mi-ai zis că voiai să te duci să-l aperi. Dovedeşte-i nevinovăţia şi scrie o carte despre toate astea. Îţi imaginezi ce succes va avea?
— Toate astea în zece zile?
— Am vorbit cu Barnaski să-l calmez...
— Ce? Tu...
— Ascultă-mă, Marc, înainte să te apuce năbădăile. Barnaski crede că e o ocazie de aur! Spune că Marcus Goldman relatând cazul Harry Quebert ar presupune un câştig cu cifre cu multe zerouri! Ar putea fi cartea anului. E gata să-ţi renegocieze contractul. Îţi propune să o iei de la zero: un nou contract cu el, care îl anulează pe precedentul şi, în plus, cu un avans de jumătate de milion de dolari. Ştii ce înseamnă asta?

Ceea ce voia să însemne că, dacă scriam această carte, îmi relansam cariera. Ar fi fost un bestseller asigurat, un succes garantat şi un munte de bani în final.

— De ce ar face Barnaski asta pentru mine?
— Nu o face pentru tine, ci pentru el. Marc, nu-ţi dai seama, toată lumea vorbeşte despre povestea asta aici. O carte de genul ăsta e lovitura secolului!
— Cred că nu sunt în stare de aşa ceva. Nu mai ştiu să scriu. Nu ştiu măcar nici dacă am ştiut vreodată să scriu. Şi să anchetez... Pentru asta e poliţia. Nu ştiu cum să anchetez.
— Marc, e ocazia vieţii tale, a insistat din nou Douglas.
— O să mă gândesc.
— Când spui asta înseamnă că nu o să te gândeşti.

Ultima frază a avut darul să ne facă pe amândoi să râdem: mă cunoştea bine.

— Doug... Poţi să te îndrăgosteşti de o fată de cincisprezece ani?

— Nu.
— Cum poți fi atât de sigur?
— Nu sunt sigur de nimic.
— Şi ce este iubirea?
— Marc, ai milă, n-am chef de conversații filosofice acum…
— Dar, Douglas, el a iubit-o! Harry s-a îndrăgostit nebuneşte de fata asta. Mi-a spus-o la închisoare azi: era pe plajă, în fața casei lui, a văzut-o şi s-a îndrăgostit. De ce de ea şi nu de o alta?
— Nu ştiu, Marc. Dar aş fi curios să ştiu ce te leagă aşa de mult de Quebert.
— *Formidabilul*, am răspuns.
— Cine?
— *Formidabilul*. Un tânăr care nu reuşea să meargă mai departe în viață. Până ce l-a întâlnit pe Harry. El este cel care m-a învățat să fiu scriitor. El m-a învățat importanța faptului de a şti să cazi.
— Ce tot spui, Marc? Ai băut? Eşti scriitor pentru că eşti talentat.
— Nu, tocmai. Nu te naşti scriitor, devii astfel.
— Asta s-a întâmplat la Burrows în 1998?
— Da. El mi-a transmis toată ştiința lui… Îi datorez totul.
— Vrei să-mi povesteşti?
— Dacă ai chef.

În seara aceea i-am spus lui Douglas povestea care mă lega de Harry. După conversația noastră, am coborât pe plajă. Aveam nevoie să iau aer. Prin întunecime, ghiceam nori deşi: cerul se lăsase greu, o furtună stătea să izbucnească. Vântul s-a pornit dintr-odată: arborii au început să se clatine furioşi, ca şi cum lumea întreagă ar fi anunțat sfârşitul marelui Harry Quebert.

Nu m-am întors în casă decât mult mai târziu. Doar când am ajuns la uşa de la intrarea principală am găsit biletul pe care o mână anonimă îl lăsase în absența mea. Un plic simplu, fără nicio indicație, în interiorul căruia am descoperit un mesaj scris la computer şi care spunea:

Întoarce-te acasă, Goldman.

28. Importanța faptului de a şti să cazi

(Universitatea Burrows, Massachusetts, 1998–2002)

„Harry, dacă numai una dintre toate lecțiile tale ar trebui să rămână, care ar fi aceea?

— Îți întorc întrebarea.

— Pentru mine ar fi *importanța faptului de a şti să cazi.*

— Sunt perfect de acord cu tine. Viața e o lungă cădere, Marcus. Cel mai important lucru e să ştii să cazi."

Anul 1998, în afară de a fi fost cel al marilor îngheţuri care au paralizat nordul Statelor Unite şi o parte din Canada, lăsând milioane de nefericiţi în întuneric vreme de mai multe zile, a fost şi cel al întâlnirii mele cu Harry. În toamna aceea, după ce-am terminat Liceul Felton, am intrat în campusul Universităţii Burrows, amestec de clădiri din prefabricate, în stil victorian, înconjurate de întinse peluze întreţinute admirabil. Mi s-a repartizat o cameră drăguţă în aripa de est a dormitoarelor, pe care o împărţeam cu un tip slăbuţ şi simpatic din Idaho, numit Jared, un negru amabil cu ochelari, care-şi părăsise familia sufocantă şi care, vizibil foarte înspăimântat de noua sa libertate, întreba mereu dacă avea *dreptul*. „Am dreptul să ies să-mi cumpăr o cola? Am dreptul să mă întorc în campus după ora zece seara? Am dreptul să ţin mâncare în cameră? Am dreptul să nu mă duc la cursuri dacă sunt bolnav?" Eu îi răspundeam că de la al 13-lea amendament, care abolise sclavia, avea dreptul să facă tot ce voia, iar el radia de bucurie.

Jared avea două obsesii: să recapituleze pentru examene şi să-i telefoneze mamei lui ca să-i spună că totul mergea bine. Cât despre mine, nu aveam decât una: să devin un scriitor celebru. Îmi petreceam timpul scriind nuvele pentru revista universităţii, dar aceasta nu le publica decât din când în când şi în cele mai proaste pagini, cele cu anunţuri publicitare pentru afaceri locale, care nu interesau pe nimeni: *Tipografia Lukas, Vidanjări Forster, Coaforul François* sau *Florăria Julie Hu.* Consideram această situaţie întru totul scandaloasă şi nedreaptă. Ca să fiu sincer, de la venirea mea

în campus, trebuia să mă confrunt cu un concurent serios, în persoana lui Dominic Reinhartz, un student din anul al treilea, înzestrat cu un talent la scris excepțional şi pe lângă care făceam o tristă figură. El avea dreptul la toate onorurile revistei şi, de fiecare dată când apărea un număr, surprindeam la bibliotecă discuțiile studenților, care-l admirau pe individ. Singurul care mă susținea neabătut era Jared: îmi citea nuvelele cu entuziasm când le scoteam la imprimantă şi le recitea apoi când apăreau în revistă. Îi ofeream mereu un exemplar, dar el insista să se ducă la sediul revistei ca să plătească doi dolari cât costa un exemplar, bani pe care el însuşi îi câştiga din greu, muncind în echipa de curățenie a universității, în weekend. Cred că Jared nutrea pentru mine o admirație fără limite. Îmi zicea adesea: „Tu eşti un tip dat naibii, Marcus... Ce dracu' faci într-o gaură ca Burrows, Massachusetts?“ Într-o seară de vară indiană, ne-am dus să ne întindem pe peluza campusului ca să bem bere şi să privim cerul. Jared începuse să întrebe dacă are dreptul să consume bere în incinta campusului, apoi întrebase dacă avea dreptul să meargă pe peluze noaptea, apoi zărise o stea căzătoare şi strigase:

— Pune-ți o dorință, Marcus! Pune-ți o dorință!

— Îmi pun dorința să reuşesc în viață, răspunsesem. Ce ți-ar plăcea să faci în viață, Jared?

— Mi-ar plăcea să fiu un om bun, Marc. Şi ție?

— Mi-ar plăcea să fiu un mare scriitor. Să vând milioane şi milioane de cărți.

El îşi căscase ochii şi îi văzusem orbitele strălucind în noapte ca două luni.

— Sigur vei reuşi, Marc. Eşti un tip al naibii de cumsecade!

Şi îmi zisesem că o stea căzătoare era o stea care putea fi frumoasă, dar căreia îi era teamă să strălucească şi fugea cât mai departe posibil. Aşa, cam ca mine.

În fiecare joi, Jared şi cu mine nu lipseam niciodată de la cursul unuia dintre personajele centrale ale universității: scriitorul Harry Quebert. Era un om foarte impresionant,

prin charismă şi personalitate, un profesor atipic, adulat de studenţi şi respectat de colegi. El era cel care decidea la Burrows, toată lumea îl asculta şi îi respecta părerile, nu numai pentru că era Harry Quebert, ACEL Harry Quebert, scriitorul Americii, ci şi pentru că impunea prin statura impozantă, prin eleganţa firească şi prin vocea sa totodată caldă şi răsunătoare. Pe culoarele universităţii şi pe aleile din campus, toată lumea se întorcea după el ca să-l salute. Popularitatea lui era uriaşă: studenţii îi erau cu toţii recunoscători că acorda timp unei universităţi atât de mici; erau conştienţi că îi era de ajuns un simplu telefon ca să se alăture celor mai prestigioase catedre din ţară. Era, de altfel, singurul din corpul profesoral care nu-şi ţinea cursurile decât în marele amfiteatru; de obicei, acela servea ceremoniilor de înmânare a diplomelor sau reprezentaţiilor teatrale.

1998 a fost, de asemenea, anul afacerii Lewinsky. 1998, anul felaţiei prezidenţiale, în cursul căruia America a descoperit cu oroare infiltrarea micilor jocuri senzuale în cele mai înalte sfere ale statului şi l-a văzut pe respectabilul nostru preşedinte Clinton constrâns la un act de căinţă în faţa întregii naţiuni pentru că s-a lăsat lins în părţile delicate de o stagiară devotată. Ca orice mic scandal, întâmplarea era pe buzele tuturor: în campus, toţi nu vorbeau decât despre asta şi ne întrebam, cu sufletul la gură, ce se va alege de bunul nostru preşedinte.

Într-o joi dimineaţă, Harry Quebert şi-a început cursul astfel:

— Doamnelor şi domnilor, suntem cu toţii foarte interesaţi de ceea ce se petrece în acest moment la Washington, nu? Afacerea Lewinsky... Imaginaţi-vă că, de la George Washington, în toată istoria Statelor Unite ale Americii au existat două motive care să pună capăt mandatului unui preşedinte: să fie un escroc notoriu, ca Richard Nixon, sau să moară. Şi până azi, nouă preşedinţi şi-au văzut mandatul întrerupt din una dintre aceste două cauze: Nixon a demisionat şi ceilalţi opt au murit, jumătate dintre ei asasinaţi. Iată însă că o a treia cauză s-ar putea adăuga la această listă:

felația. Sexul oral, luatul în gură, suptul sulii. Şi fiecare să se întrebe dacă puternicul nostru preşedinte, când are pantalonii în vine, rămâne puternicul nostru preşedinte. Căci iată pentru ce se înflăcărează America: pentru poveştile sexuale, cele legate de morală. America este paradisul suptului. Şi veți vedea, peste câțiva ani, cum nimeni nu-şi va mai aminti că domnul Clinton a redresat economia dezastruoasă, a guvernat competent cu o majoritate republicană în Senat sau că a dat mâna cu Rabin şi Arafat. Dimpotrivă, toată lumea îşi va aminti de afacerea Lewinsky, pentru că partidele de supt, doamnelor şi domnilor, rămân gravate în memorie. Şi ce, preşedintelui îi place să-i fie suptă din când în când. Şi? Cu siguranță nu e singurul. Cui, în sala asta, nu-i place asta?

La aceste cuvinte, Harry s-a oprit şi a scrutat auditoriul. A urmat o tăcere lungă: majoritatea studenților îşi contemplau încălțările. Jared, care stătea lângă mine, a închis chiar şi ochii ca să nu-şi încrucişeze privirea cu profesorul. Însă eu am ridicat mâna. Stăteam în ultimele rânduri, iar Harry, țintuindu-mă cu degetul, a spus:

— Ridicați-vă, tinere prieten. Ridicați-vă ca să vă vedem bine şi spuneți-ne ce aveți pe suflet.

Am urcat mândru pe scaun.

— Îmi place mult să mi se ia sula în gură, domnule profesor. Mă numesc Marcus Goldman şi îmi place să-mi fie suptă. Asemenea bunului nostru preşedinte.

Harry şi-a lăsat în jos ochelarii de citit şi m-a privit amuzat. Mai târziu, îmi va mărturisi: „În ziua aceea, când te-am văzut, Marcus, când l-am văzut pe tânărul acela mândru, cu trup bine făcut, în picioare pe scaunul său, mi-am zis: «Pentru numele lui Dumnezeu, iată un tip dat naibii»". Pe moment m-a întrebat simplu:

— Spuneți-ne, tinere: vă place să vi se sugă de băieți sau de fete?

— De fete, domnule profesor Quebert. Sunt un bun heterosexual şi un bun american. Dumnezeu să binecuvânteze pe preşedinte, sexul şi America.

Auditoriul, înmărmurit, a izbucnit în râs şi a aplaudat. Harry era încântat. A explicat pentru colegii mei:

— Vedeți, de acum încolo nimeni nu-l va mai privi pe acest sărman băiat în acelaşi fel. Toată lumea îşi va zice: e scârbosul ăla căruia îi plac porcăriile sexuale. Iar talentele sale, calitățile sale nu vor conta prea mult, el va fi pentru totdeauna „Domnul Căruia Îi Place Să-i Fie Suptă". (S-a întors din nou în direcția mea.) Domnule Căruia Vă Place Să Vă Fie Suptă, puteți să ne spuneți de ce ne-ați făcut astfel de confidențe în vreme ce colegii dumneavoastră au avut bunul-simț să tacă?

— Pentru că în paradisul suptului, domnule profesor Quebert, sexul poate să te ducă la pierzanie, dar poate şi să te înalțe pe culmi. Şi cum în acest moment toții ochii sunt îndreptați spre mine, am plăcerea să vă informez că scriu nuvele foarte bune care apar în revista universității, din care sunt puse în vânzare exemplare la prețul de numai cinci dolari, la terminarea acestui curs.

La sfârşitul cursului, Harry a venit să mă caute la ieşirea din amfiteatru. Colegii mei devalizaseră stocul de reviste. El a cumpărat-o pe ultima.

— Câte ați vândut? m-a întrebat el.

— Tot ce aveam, să tot fie cincizeci de exemplare. Şi mi s-au comandat o sută, plătite dinainte. Le-am luat cu doi dolari şi le-am revândut cu cinci. Tocmai am câştigat patru sute cincizeci de dolari. Fără să mai pun la socoteală că unul dintre membrii redacției mi-a propus să devin redactor-şef. Mi-a zis că am dat o lovitură de marketing teribilă pentru revistă şi că el nu a mai văzut niciodată aşa ceva. A, da, era să uit: vreo zece fete mi-au lăsat numărul de telefon. Aveați dreptate, suntem în paradisul suptului. Şi depinde de fiecare în parte să-l folosim cu bună ştiință.

Mi-a zâmbit şi mi-a întins mâna.

— Harry Quebert, s-a prezentat el.

— Ştiu cine sunteți, domnule. Eu sunt Marcus Goldman. Visez să devin un mare scriitor, ca dumneavoastră. Sper ca nuvela mea să vă placă.

Ne-am strâns mâinile cu putere şi el mi-a zis:
— Dragă Marcus, nu e nicio îndoială că vei ajunge departe.

Ca să fiu sincer, în ziua aceea nu am ajuns mult mai departe de biroul decanului Facultăţii de litere, Dustin Pergal, care m-a convocat foarte mânios:
— Tinere, mi-a zis el cu o voce nervoasă şi ascuţită, tot strângând braţele fotoliului. Aţi ţinut astăzi, în plin amfiteatru, o cuvântare cu caracter pornografic?
— Pornografic, nu.
— Nu aţi făcut, în faţa a trei sute dintre colegii dumneavoastră, apologia sexului oral?
— Am vorbit despre supt, domnule. Într-adevăr.
Pergal şi-a ridicat ochii spre cer.
— Domnule Goldman, recunoaşteţi că aţi folosit cuvintele Dumnezeu, a binecuvânta, sex, heterosexual, homosexual şi America în aceeaşi frază?
— Nu mai ţin minte exact conţinutul spuselor mele, dar da, erau şi cuvintele astea.
A încercat să-şi păstreze calmul şi a articulat rar:
— Domnule Goldman, îmi puteţi spune ce gen de frază obscenă poate să conţină toate aceste cuvinte în acelaşi timp?
— O, liniştiţi-vă, domnule decan, nu era obscen. Era pur şi simplu o binecuvântare în privinţa lui Dumnezeu, Americii, sexului şi tuturor practicilor care pot decurge de aici. Prin faţă, prin spate, la stânga, la dreapta şi în toate direcţiile, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ştiţi, noi, americanii, suntem un popor căruia îi place să binecuvânteze. Face parte din cultura noastră. De fiecare dată când suntem mulţumiţi, binecuvântăm.
Şi-a ridicat ochii spre cer.
— Aţi improvizat apoi un stand de vânzare pentru revista universităţii la ieşirea din amfiteatru?
— Absolut, domnule. Dar era un caz de forţă majoră pe care-l explic bucuros aici. Ştiţi, eu mă străduiesc mult să scriu nuvele pentru revistă, dar redacţia se limitează să mi le publice doar în paginile proaste. Aveam aşadar nevoie de

puțină publicitate, altfel nimeni nu mă citeşte. De ce să scrii dacă nimeni nu te citeşte?

— Era o nuvelă cu caracter pornografic?

— Nu, domnule.

— Mi-ar plăcea să arunc un ochi pe ea.

— Bucuros. Cinci dolari exemplarul.

Pergal a explodat.

— Domnule Goldman! Cred că dumneavoastră nu sesizați gravitatea situației! Cuvintele rostite de dumneavoastră au şocat! Unii studenți s-au plâns! Este o situație dezagreabilă pentru dumneavoastră, pentru mine, pentru toată lumea. Aparent, ați fi declarat (a citit pe o foaie din fața lui): „Îmi place să-mi fie suptă... Sunt un bun heterosexual şi un bun american. Dumnezeu să binecuvânteze pe preşedinte, sexul şi America". Dar ce este circul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu este decât adevărul, domnule decan: sunt un bun heterosexual şi un bun american.

— Asta nu mă interesează! Orientarea dumneavoastră sexuală nu interesează pe nimeni, Goldman! Cât despre jocurile dezgustătoare pe care le practicați între picioare, acestea nu-i privesc deloc pe colegii dumneavoastră!

— Dar nu am făcut decât să răspund la întrebările domnului profesor Quebert.

Auzind fraza din urmă, puțin i-a lipsit lui Pergal să nu se sufoce.

— Ce... ce spuneți? Întrebările profesorului Quebert?

— Da, el a întrebat cui îi place să-i fie suptă şi cum am ridicat mâna, pentru că eu consider că nu e politicos să nu răspunzi când ți se pune o întrebare, el m-a întrebat dacă preferam să-mi fie suptă de băieți sau de fete. Asta-i tot.

— Profesorul Quebert v-a întrebat dacă vă place...?

— Chiar aşa. Înțelegeți, domnule decan, este greşeala preşedintelui Clinton. Toată lumea vrea să facă ceea ce face preşedintele.

Pergal s-a ridicat să caute o mapă printre dosarele de pe raft. S-a reaşezat la birou şi m-a privit drept în ochi.

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule Goldman? Vorbiți-mi puțin despre dumneavoastră. Sunt curios să ştiu de unde veniți.

I-am explicat că mă născusem la sfârşitul anilor ’70, la Montclair, New Jersey, dintr-o mamă funcționară într-un mare magazin şi un tată inginer. O familie din clasa de mijloc, de buni americani. Fiu unic. Copilărie şi adolescență fericite, deşi cu inteligență peste medie. Liceul Felton. *Formidabilul*. Suporter al echipei Giants. Aparat dentar la paisprezece ani. Vacanțe la o mătuşă din Ohio, la bunici, în Florida, pentru soare şi portocale. Totul cât se poate de normal. Nicio alergie, nicio boală ştiută de semnalat. Intoxicație alimentară cu pui în timpul unei tabere cu cercetaşii, în vacanță, la vârsta de opt ani. Îmi plac câinii, nu şi pisicile. Sporturi: lacrosse, alergat şi box. Ambiții: să devin un scriitor celebru. Nu fumez pentru că faci cancer la plămâni şi te simți rău dimineața când te scoli. Beau cu măsură. Mâncare preferată: friptură şi macaroane cu brânză. Consum ocazional fructe de mare, mai ales la Joe’s Stone Crab, în Florida, chiar dacă mama îmi zice că asta aduce ghinion din cauza *originii* noastre.

Pergal mi-a ascultat biografia fără să se clintească. Când am terminat, mi-a zis pur şi simplu:

— Domnule Goldman: ce-ar fi să terminați cu poveştile? Tocmai m-am uitat în dosarul dumneavoastră. Am dat câteva telefoane, am vorbit cu directorul Liceului Felton. Mi-a zis că erați un elev ieşit din comun şi că ați fi putut urma cele mai mari universități. Aşa că spuneți-mi: ce căutați aici?

— Nu înțeleg, domnule decan.

— Domnule Goldman: cine alege Burrows în loc de Harvard sau Yale?

Revelația mea din amfiteatru avea să-mi schimbe viața de la un capăt la altul, chiar dacă ar fi putut să mă coste locul la Burrows. Pe moment, Pergal încheiase întrevederea noastră, spunându-mi că avea să reflecteze la soarta mea şi, în cele din urmă, întâmplarea nu a avut consecințe. Voi

afla peste ani că Pergal, care considera că un student care crea probleme o dată avea să creeze mereu, voise să mă dea afară, iar Harry a fost cel care a insistat ca să pot rămâne la Burrows.

A doua zi după acest episod memorabil, am fost votat să preiau frâiele revistei universității şi să-i dau o dinamică nouă. Ca un adevărat Formidabil, am decis că această nouă dinamică ar presupune să încetăm să mai publicăm operele lui Reinhartz şi să-mi acord favoarea de a apărea pe coperta fiecărui număr. Apoi, lunea următoare, l-am întâlnit pe Harry din întâmplare la sala de box din campus, pe care o frecventam asiduu de când sosisem. Era, în schimb, prima dată când îl vedeam aici. Locul nu era de obicei aglomerat; la Burrows lumea nu prea boxa şi, în afară de mine, singura persoană care venea regulat era Jared, pe care reuşisem să-l conving să facă câteva runde cu mine, din două în două săptămâni, pentru că aveam nevoie de un partener, foarte slab de preferință, ca să fiu sigur că-l bat. Aşa că o dată la cincisprezece zile îl băteam măr pe Jared cu o oarecare plăcere: aceea de a fi pentru totdeauna *Formidabilul*.

În lunea când Harry a venit la sală, eram ocupat să-mi lucrez poziția de gardă în fața unei oglinzi. Îşi purta ținuta de sport cu aceeaşi eleganță ca şi costumul. Intrând, m-a salutat de departe şi mi-a zis firesc: „Nu ştiam că vă place atât de mult boxul, domnule Goldman“. Apoi s-a antrenat la sac într-un colț al sălii. Se mişca bine, era abil şi alert. Ardeam de nerăbdare să mă duc să-i vorbesc, să-i povestesc cum, după cursul lui, fusesem convocat de Pergal să-i vorbesc despre suptul sulii şi libertatea de expresie, să-i zic că eram noul redactor-şef al revistei universității şi cât de mult îl admiram. Eram însă prea impresionat ca să îndrăznesc să-l abordez.

A revenit la sală lunea următoare, când a asistat la bătaia bilunară a lui Jared. La marginea ringului, a observat cu interes cum îl loveam în toată regula şi fără milă pe colegul meu, iar după partidă mi-a zis că mă considera un boxer bun, că el însuşi dorea să reînceapă serios antrenamentul,

ca să se mențină în formă, şi că sfaturile mele ar fi bine-venite. Avea cincizeci şi ceva de ani, dar ghiceai sub tricoul lui larg un piept mare şi puternic: lovea cu precizie la față, avea un echilibru bun, jocul său de picioare era cam încet, dar stabil, garda şi reflexele intacte. I-am propus atunci să lucrăm puțin la sac pentru început şi ne-am petrecut seara astfel.

A revenit şi în lunea următoare şi tot aşa. Iar eu am ajuns, într-o oarecare măsură, antrenorul lui personal. În felul acesta, tot făcând exerciții, Harry şi cu mine am început să ne apropiem. Adesea, după antrenament, pălăvrăgeam puțin, aşezați unul lângă altul pe băncile de lemn ale vestiarului, aşteptând să ni se usuce sudoarea. După câteva săptămâni, a sosit clipa de temut când Harry a vrut să urce pe ring pentru un meci de trei runde cu mine. Evident că nu am îndrăznit să-l lovesc, dar el nu s-a lăsat rugat ca să-mi aplice câteva directe răsunătoare de dreapta în bărbie, aruncându-mă la podea de câteva ori. Râdea, spunea că nu mai făcuse asta de ani şi că uitase cât de amuzant era. După ce m-a cotonogit la propriu, mi-a propus să mergem să mâncăm. L-am dus într-o bodegă pentru studenți, pe o arteră animată din Burrows, şi în vreme ce mâncam hamburgeri înmuiați în grăsime, am vorbit despre cărți şi scris.

— Sunteți un student bun, mi-a zis el, ştiți o groază de lucruri.

— Mulțumesc! Ați citit povestirea mea?

— Nu încă.

— Mi-ar plăcea mult să ştiu ce părere aveți despre ea.

— Ei bine, prietene, dacă asta vă face fericit, vă promit că o să arunc un ochi pe ea şi o să vă spun ce cred.

— Mai ales, să fiți dur, am zis.

— Promit.

Mă numise *prieten* şi emoția m-a zăpăcit de tot. În aceeaşi seară, mi-am sunat părinții ca să-i pun la curent: după numai câteva luni de facultate, luasem masa cu marele Harry Quebert. Mama, înnebunită de fericire, a telefonat apoi la jumătate din New Jersey ca să anunțe că extraordinarul ei

fiu, Marcus al ei, *Formidabilul*, stabilise deja contacte în cele mai înalte sfere ale literaturii. Cu siguranță, Marcus avea să devină un mare scriitor.

Mesele după antrenamentele de box au devenit în curând parte din ritualul de luni seara, momente pe care nicio întâmplare neprevăzută nu le-ar fi putut anula şi care alimentau sentimentul că eram *Formidabilul*. Trăiam o relație privilegiată cu Harry Quebert; de acum, joile, când aveam vreo intervenție în timpul cursului său, în vreme ce studenții ceilalți trebuiau să se mulțumească cu apelativul banal de *doamnă* sau *domn*, el îmi spunea *Marcus*.

Peste câteva luni — era, probabil, ianuarie sau februarie, puțin după vacanța de Crăciun — în timpul uneia dintre mesele noastre de luni, am insistat pe lângă Harry să-mi spună ce impresie îi făcuse povestirea mea, pentru că încă nu-mi zisese nimic. După o ezitare, m-a întrebat:

— Chiar vrei să ştii?

— Absolut. Şi fiți critic. Sunt aici ca să învăț.

— Scrii bine. Ai talent cu carul.

Am roşit de plăcere.

— Şi altceva? am strigat nerăbdător.

— Eşti talentat, lucrul ăsta nu poate fi negat.

Eram în culmea fericirii.

— Este vreun aspect pe care ar trebui să-l îmbunătățesc, după părerea dumneavoastră?

— O, da, bineînțeles. Ştii, ai mult potențial, dar, în fond, ceea ce am citit e prost. Foarte prost, ca să fiu sincer. Nu valorează nimic. La fel stă treaba, de altfel, cu toate celelalte texte scrise de tine, pe care le-am citit în revista universității. Să tai arbori ca să publici astfel de prostii e o crimă. Nu există destule păduri, proporțional cu numărul de scriitori proşti care trăiesc în țara asta. Trebuie să faci un efort.

Am simțit cum mi se urcă sângele la cap. Ca şi cum aş fi primit o lovitură teribilă de măciucă. Se dovedea aşadar că Harry Quebert, regele literaturii, era mai ales regele ticăloşilor.

— Sunteți mereu aşa? l-am întrebat pe un ton rece.

El a surâs, amuzat, privindu-mi chipul cu aerul acela de paşă, ca şi cum ar fi savurat clipa.

— Cum sunt? a întrebat.

— Infect.

A izbucnit în râs.

— Vezi, Marcus, ştiu exact ce fel de individ eşti: un mic încrezut de prim rang care crede că Montclair e centrul lumii. Cam cum se credeau europenii în Evul Mediu, înainte să ia o corabie şi să descopere că majoritatea civilizaţiilor de dincolo de oceane erau mai dezvoltate decât a lor, ceea ce au tot încercat să ascundă printr-o grămadă de masacre. Ce vreau eu să spun, Marcus, e că eşti un tip senzaţional, dar că poţi să ajungi un ratat dacă nu te scuturi un pic de aerele astea. Textele sunt bune. Dar trebuie revăzut totul: stilul, frazele, conceptele, ideile. Trebuie să reconsideri totul şi să munceşti mult mai mult. Problema ta e că nu lucrezi destul. Te mulţumeşti cu foarte puţin, înşiri cuvintele fără să le alegi şi asta se resimte. Crezi că eşti un geniu, nu? Te înşeli. Totul e de-abia la început. Mă urmăreşti?

— Nu tocmai...

Eram furios: cum îndrăznea el, chiar dacă era marele Quebert? Cum îndrăznea el să se adreseze astfel cuiva supranumit *Formidabilul*? A continuat:

— O să-ţi dau un exemplu foarte simplu. Eşti un boxer bun. Este o realitate. Ştii să te baţi. Dar uită-te la tine: nu te măsori decât cu amărâtul ăla, un slăbănog pe care îl loveşti cu sete, cu genul acela de automulţumire care mă face să vomit. Nu te măsori decât cu el pentru că eşti sigur că-l domini. Asta face din tine un om slab, Marcus. Un laş. Un coi moale. Un *nada*, un nimic, un tip care blufează, un şarlatan. Eşti praf în ochi. Şi cel mai rău e că te mulţumeşti cu situaţia asta de minune. Măsoară-te cu un adversar adevărat! Ai curajul ăsta! Boxul nu minte niciodată, a urca pe un ring este un mijloc foarte sigur de a şti cât valorezi: fie îţi culci adversarul la podea, fie te culcă el, dar nu poţi să te minţi nici pe tine însuţi, nici pe ceilalţi. Dar tu aranjezi mereu lucrurile în aşa fel încât să ieşi vedetă. Eşti ceea ce se numeşte un impostor.

Ştii de ce redacţia îţi punea textele la sfârşitul revistei? Pentru că erau proaste. Pur şi simplu. Şi de ce textele lui Reinhartz adunau toate elogiile? Pentru că erau foarte bune. Asta ar fi putut să-ţi stârnească dorinţa de a te depăşi, de a munci ca un nebun şi de a produce un text extraordinar, dar era atât de simplu să-ţi faci numărul, să-l îndepărtezi pe Reinhartz şi să-ţi publici propriile texte, în loc să-ţi pui sub semnul întrebării ceea ce scrii. Lasă-mă să ghicesc, Marcus, aşa ai procedat toată viaţa? Oare mă înşel?

Eram nebun de furie.

— Nu ştiţi nimic, domnule Quebert! am strigat. Eram foarte apreciat la liceu! Eram *Formidabilul*!

— Dar uită-te la tine, Marcus, nu ştii să cazi! Ţi-e teamă de cădere. Şi de aceea, dacă nu schimbi nimic în acest sens, o să devii un om gol pe dinăuntru şi neinteresant. Cum poţi trăi fără să ştii să cazi? Priveşte-te în faţă, pentru numele lui Dumnezeu, şi întreabă-te ce naiba cauţi aici la Burrows! Ţi-am citit dosarul! Am vorbit cu Pergal! Era cât pe ce să-ţi trântească uşa-n nas, micuţule geniu! Ai fi putut urma Harvard, Yale, toată *Poison Ivy League* dacă ai fi vrut, dar nu, a trebuit să vii aici, pentru că Dumnezeu te-a dotat cu o pereche de coaie atât de mici, că nu ai curajul să te măsori cu adversari adevăraţi. Am sunat şi la Felton, am vorbit cu directorul, acest sărman complet naiv, care mi-a vorbit despre *Formidabil* cu lacrimi în voce. Venind aici, Marcus, ştii că vei fi personajul de neînvins pe care l-ai creat de la un capăt la altul, un personaj care nu este de fapt înarmat să înfrunte viaţa adevărată. Aici, ştiai dinainte că nu exista riscul să cazi. Pentru că asta cred eu că este problema ta: încă nu ai înţeles cât de important e să ştii să cazi. Şi asta te va pierde dacă nu te trezeşti.

Spunând acestea, a scris pe un şerveţel o adresă la Lowell, Massachusetts, care se afla la o oră cu maşina. Mi-a zis că acolo exista un club de box şi că se organizau în fiecare joi seara partide la care putea participa orice doritor. Şi a plecat, lăsându-mă să plătesc nota.

În lunea de după discuţie, Quebert nu a mai pus piciorul în sala de box şi nici în lunea următoare. În amfiteatru îmi

vorbea cu *domnul* şi se purta rece. În cele din urmă, m-am hotărât să mă duc să-l întâlnesc la ieşirea de la unul dintre cursurile sale.

— Nu mai veniţi la sală? l-am întrebat.

— Ţin mult la tine, Marcus, dar, aşa cum ţi-am spus, cred că eşti un mic plângăcios dublat de un încrezut, iar timpul meu e mult prea preţios ca să-l risipesc cu tine. Locul tău nu e la Burrows şi nu am ce face în tovărăşia ta.

Astfel că joia următoare, furios, am împrumutat maşina lui Jared şi m-am dus la sala de box recomandată de Harry. Era un hangar imens, în plină zonă industrială. Un loc înspăimântător, cu multă lume înăuntru, duhnind a sudoare şi sânge. Pe ringul central se dezlănţuia o luptă de o violenţă rară, iar numeroşii spectatori strânşi până lângă corzi scoteau urlete de fiare. Mi-era teamă, îmi venea s-o iau la fugă, să mă declar învins, dar n-am apucat: un negru uriaş, despre care am aflat că era proprietarul sălii, s-a înfiinţat în faţa mea. „Vrei să boxezi, *whitey*?“, m-a întrebat el. Am răspuns afirmativ şi m-a trimis să mă schimb în vestiar. Un sfert de oră mai târziu, eram pe ring, faţă în faţă cu el, pentru o partidă de două runde.

O să-mi amintesc toată viaţa de bătaia pe care mi-a aplicat-o în seara aceea adversarul meu, de am crezut că o să mor. Am fost măcelărit, sub aclamaţiile sălbatice ale sălii încântate să-l vadă pe micuţul şi drăgălaşul student alb ca laptele, venit din Montclair, cu obrajii zdrobiţi. În ciuda stării mele, mi-am făcut un legământ de onoare să nu cedez până la terminarea timpului regulamentar, treabă de mândrie, aşteptând gongul final ca să mă prăbuşesc la podea, KO. Când am redeschis ochii, total ameţit, dar mulţumind cerului că nu eram mort, l-am văzut pe Harry deasupra mea, cu un burete şi apă.

— Harry? Ce faci aici?

Îmi tampona delicat faţa. Surâdea.

— Dragul meu Marcus, ai o pereche de coaie incredibile: tipul ăsta cântăreşte probabil cu treizeci de kilograme mai mult decât tine… Ai făcut o partidă minunată. Sunt mândru de tine…

Am încercat să mă ridic, el m-a sfătuit să nu fac asta.

— Nu te mişca, cred că ai nasul spart. Eşti un tip OK, Marcus. Mă îndoiam, dar tocmai mi-ai dovedit-o. Participând la partida asta, mi-ai dovedit că speranțele pe care mi le pun în tine din ziua în care ne-am întâlnit nu sunt în van. Tocmai mi-ai demonstrat că eşti capabil să te înfrunți pe tine însuți şi să te depăşeşti. De acum putem deveni prieteni. Voiam să-ți spun: eşti persoana cea mai strălucită pe care am întâlnit-o în ultimii ani şi nu am nicio îndoială că vei deveni un mare scriitor. O să te ajut.

*

Aşadar, după episodul cu bătaia monumentală de la Lowell, a început cu adevărat prietenia noastră, iar Harry Quebert, profesorul meu de literatură ziua, devenea Harry şi atât, partenerul meu de box lunea seara şi prietenul meu, şi maestrul în unele după-amiezi de concediu, în care mă învăța cum să devin scriitor. Activitatea aceasta din urmă avea loc în general sâmbăta. Ne întâlneam într-un *diner* din apropierea campusului şi, aşezați la o masă mare unde puteam să ne întindem cărțile şi foile, el îmi recitea textele şi îmi dădea sfaturi, îndemnându-mă mereu să o iau de la capăt şi să nu încetez niciodată să-mi regândesc frazele. „Un text nu e niciodată bun, îmi zicea el. Există pur şi simplu un moment în care el este mai puțin rău decât înainte“. Între întâlnirile noastre, petreceam ore întregi în camera mea lucrând iar şi iar la textele mele. Şi astfel eu, cel care întotdeauna trecusem prin viață cu o oarecare uşurință, cel care ştiusem mereu să-i înşel pe ceilalți, am dat peste ceva neprevăzut, dar cât de neprevăzut! Harry Quebert în persoană, care a fost prima şi singura persoană care m-a făcut să mă confrunt cu mine însumi.

Harry nu s-a mulțumit doar să mă învețe să scriu: el m-a învățat şi să-mi deschid sufletul. M-a dus la teatru, la expoziții, la cinema. Şi la Symphony Hall din Boston; zicea că o operă bine interpretată îl putea face să plângă.

Considera că noi doi ne asemănam mult şi îmi povestea adesea din trecutul lui de scriitor. Spunea că scrisul îi schimbase viaţa şi că asta se petrecuse la mijlocul anilor '70. Îmi amintesc că într-o zi, în care ne duceam undeva lângă Teenethridge ca să ascultăm un cor de pensionari, îşi deschisese străfundurile memoriei. Se născuse în 1941, la Benton, în New Jersey, mama lui era secretară, iar tatăl medic, fiind singur la părinţi. Cred că fusese un copil de-a dreptul fericit şi că nu e mare lucru de povestit despre vremea de atunci. După părerea mea, povestea lui începea cu adevărat la sfârşitul anilor '60, când, după ce terminase studiile la universitatea din New York, a găsit o slujbă de profesor de literatură la un liceu din Queens. Dar s-a simţit în scurt timp nesatisfăcut în sălile de clasă; nu avea decât un singur vis, care îl obsedase dintotdeauna: acela de a scrie. În 1972, şi-a publicat primul roman, în care îşi pusese mari speranţe, dar care nu cunoscuse decât un succes foarte modest. Se decisese atunci să treacă într-o nouă etapă. „Într-o zi, îmi explicase el, mi-am scos economiile de la bancă şi am pornit-o la drum: mi-am zis că era vremea să scriu un roman al naibii de bun şi m-am apucat să caut o casă pe coastă ca să pot petrece câteva luni liniştite şi să lucrez netulburat. Am găsit o casă la Aurora: am ştiut pe loc că ea era cea potrivită. Am părăsit New Yorkul la sfârşitul lunii mai a anului 1975 şi m-am stabilit la New Hampshire, ca să nu mai plec niciodată de aici. Pentru că romanul pe care l-am scris în vara aceea mi-a deschis porţile gloriei: ei, da, Marcus, în anul acela, mutându-mă la Aurora, am scris *Originile răului*. Cu banii de pe drepturile de autor am cumpărat casa şi de atunci trăiesc aici. Este un loc extraordinar, o să vezi, va trebui să vii cu ocazia…"

M-am dus la Aurora pentru prima dată la începutul lui ianuarie 2000, în timpul vacanţei universitare de Crăciun. În momentul acela, eu şi cu Harry ne cunoşteam de aproape un an şi jumătate. Îmi amintesc că venisem cu vin pentru el şi cu flori pentru soţia lui. Harry, văzând buchetul imens, m-a privit amuzat şi mi-a zis:

— Flori? Iată ceva interesant, Marcus. Ai să-mi mărturiseşti ceva?

— Sunt pentru soția ta.

— Soția mea? Dar eu nu sunt însurat.

Mi-am dat seama atunci că, de când ne frecventam noi, nu vorbiserăm niciodată despre viața sa intimă: nu exista doamna Harry Quebert. Nu exista familia Harry Quebert. Nu exista decât Quebert. Numai Quebert. Quebert care se plictisea de el atât de mult, încât lega prietenie cu unul dintre studenții săi. Am înțeles asta mai ales datorită frigiderului: puțin după ce sosisem, când ne aşezaserăm în living, o încăpere minunată, cu pereții acoperiți cu lambriuri şi biblioteci, Harry m-a întrebat dacă voiam să beau ceva.

— Limonadă?

— Cu plăcere.

— Este o carafă cu limonadă în frigider, făcută special pentru tine. Du-te să te serveşti şi adu-mi şi mie un pahar mare, mulțumesc.

M-am executat. Când am deschis frigiderul, am constatat că era gol: nu era înăuntru decât o carafă cu o amărâtă de limonadă, pregătită cu grijă, cu gheață în formă de steluțe, coajă de lămâie şi frunze de mentă. Era un frigider de om singur.

— Frigiderul e gol, Harry, am zis întorcându-mă în living.

— Of, o să mă duc să fac cumpărături în curând. Mă scuzi, dar nu obişnuiesc să am invitați.

— Trăieşti singur aici?

— Bineînțeles. Cu cine ai vrea să stau?

— Vreau să spun: nu ai familie?

— Nu.

— Nici soție, nici copii?

— Nimic.

— O prietenă?

A surâs trist:

— Nicio prietenă. Nimic.

După prima vizită la Aurora am realizat că imaginea pe care o aveam despre Harry era trunchiată: casa sa de la malul

oceanului era imensă, dar complet pustie. Harry L. Quebert, vedetă a literaturii americane, profesor respectat, adulat de studenții săi, fermecător, charismatic, elegant, boxer, invulnerabil, devenea Harry şi atât când venea acasă, în orăşelul său din New Hampshire. Un om retras, uneori puțin trist, căruia îi plăceau plimbările lungi pe plajă, coborând de pe terasă, şi care dorea foarte mult să le împrăştie pescăruşilor pâine uscată, pe care o ținea într-o cutie de tablă pe care scria *Amintire de la Rockland, Maine*. Şi mă întrebam ce-a putut să se petreacă în viața acestui om ca să o sfârşească astfel.

Singurătatea lui Harry nu m-ar fi neliniştit dacă prietenia noastră nu ar fi început să stârnească inevitabilele zvonuri. Ceilalți studenți, remarcând că întrețineam o relație specială cu Harry, au insinuat că am fi homo. Într-o sâmbătă de dimineață, agasat de remarcile colegilor mei, am sfârşit prin a-l întreba direct pe Harry:

— Harry, de ce eşti mereu singur?

El a dat din cap; i-am văzut ochii strălucindu-i.

— Încerci să-mi vorbeşti despre iubire, Marcus, dar iubirea e ceva complicat. Iubirea e foarte complicată. Este cel mai extraordinar şi, totodată, cel mai rău lucru care se poate întâmpla. O să o descoperi într-o zi. Iubirea poate să facă foarte rău. Şi totuşi, nu trebuie să-ți fie teamă să cazi, şi mai ales să te îndrăgosteşti, pentru că iubirea este şi foarte frumoasă, dar ca tot ce e frumos, te orbeşte şi asta îți face rău la ochi. De aceea, de multe ori plângem după ce iubim.

Din ziua aceea, m-am apucat să-l vizitez pe Harry regulat la Aurora. Uneori, veneam de la Burrows numai pe timpul zilei, alteori îmi petreceam noaptea acolo. Harry mă învăța să devin scriitor, iar eu făceam în aşa fel încât el să se simtă mai puțin singur. Şi astfel, în anii care au urmat până la sfârşitul studiilor mele universitare, îl întâlneam la Burrows pe Harry Quebert, scriitorul-vedetă, şi-l vizitam la Aurora pe Harry şi atât, omul singur.

În vara anului 2002, după patru ani petrecuți la Burrows, mi-am obținut licența în literatură. În ziua înmânării

dimplomelor, după ceremonia în marele amfiteatru, unde îmi ținusem discursul meu de şef de promoție, la care familia şi prietenii veniți din Montclair au fost prezenți ca să constate cu emoție că eu continuam să fiu *Formidabilul*, am făcut câțiva paşi cu Harry prin campus. Hoinăream pe sub platanii înalți, iar hazardul a făcut să ajungem până la sala de box. Soarele era strălucitor, era o zi nemaipomenită. Am făcut un ultim pelerinaj printre saci şi ringuri.

— Acolo a început totul, a zis Harry. Ce-o să faci de acum încolo?

— O să mă întorc la New York, să scriu o carte. Să devin scriitor. Aşa cum m-ai învățat. Să scriu un mare roman.

A zâmbit.

— Un mare roman? Răbdare, Marcus, ai toată viața înainte pentru asta. Vei mai reveni din când în când pe aici, nu?

— Bineînțeles.

— Vei avea mereu un loc al tău la Aurora.

— Ştiu, Harry. Mulțumesc.

M-a privit şi m-a luat de după umeri.

— Au trecut câțiva ani de când ne-am întâlnit. Te-ai schimbat mult, ai devenit bărbat. Aştept cu nerăbdare să-ți citesc primul roman.

Ne-am privit îndelung şi el a adăugat:

— În fond, de ce vrei să scrii, Marcus?

— Nu ştiu deloc de ce.

— Acesta nu-i un răspuns. De ce scrii?

— Pentru că am asta în sânge... Şi pentru că atunci când mă scol dimineața, ăsta-i primul lucru care-mi vine în minte. E tot ce pot spune. Şi tu, de ce ai devenit scriitor, Harry?

— Pentru că scrisul a dat sens vieții mele. În cazul în care nu ai observat încă, viața, în general, nu are sens. Doar dacă te străduieşti să-i dai unul şi te bați în fiecare zi ca Dumnezeu să te ajute ca să atingi acest scop. Ai talent, Marcus: dă un sens vieții tale, lasă vântul gloriei să-ți poarte numele pretutindeni. Să fii scriitor înseamnă să fii viu.

— Şi dacă nu reuşesc?

— O să reuşeşti. Va fi dificil, dar vei reuşi. În ziua în care a scrie va da un sens vieții tale, vei fi un adevărat scriitor. De aici încolo, mai ales, să nu-ți fie teamă să cazi.

Romanul pe care l-am scris în următorii doi ani a fost cel care m-a propulsat în vârf. Mai multe edituri mi-au propus să-mi cumpere manuscrisul şi, în cele din urmă, în cursul anului 2005, am semnat un contract pentru o frumoasă sumă de bani cu prestigioasa editură newyorkeză Schmid & Hanson, al cărei director Roy Barnaski, ca un adevărat om de afaceri ce era, m-a pus să semnez un contract-cadru pentru cinci cărți. De la apariția sa, din toamna lui 2006, romanul a cunoscut un succes imens. *Formidabilul* de la liceul Felton a devenit un romancier celebru şi viața mea s-a schimbat radical: aveam douăzeci şi opt de ani şi eram de acum bogat, cunoscut şi talentat. Eram departe de a bănui că lecția lui Harry era de-abia la început.

27. Acolo unde fuseseră plantate hortensiile

„Harry, am o oarecare îndoială în legătură cu ceea ce scriu acum. Nu ştiu dacă e ceva bun. Dacă merită osteneala…

— Pune-ţi şortul, Marcus. Şi du-te să alergi.

— Acum? Dar plouă de rupe.

— Scuteşte-mă cu lamentaţiile, micuţă domnişoară. Ploaia n-a omorât niciodată pe nimeni. Dacă nu ai curajul să alergi prin ploaie, nu vei avea nici curajul să scrii o carte.

— Este tot unul dintre sfaturile tale faimoase?

— Da. Şi este un sfat care se aplică tuturor personajelor care trăiesc în fiinţa ta: bărbatul, boxerul şi scriitorul. Dacă într-o zi ai îndoieli asupra a ceea ce eşti în curs să faci, haide, aleargă. Aleargă până-ţi pierzi minţile: vei simţi cum se naşte în tine furia de a învinge. Ştii, Marcus, şi eu detestam ploaia înainte…

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Cineva.

— Cine?

— La drum. Pleacă acum. Nu te întoarce decât când vei fi epuizat.

— Cum vrei să învăţ dacă nu-mi povesteşti niciodată nimic?

— Pui prea multe întrebări, Marcus. Să ai o cursă bună."

Era un tip masiv lângă care nu te simțeai prea comod; un afro-american cu mâini ca nişte palete de lemn, al cărui sacou prea strâmt trăda un trup puternic şi îndesat. Prima dată când l-am văzut, îndrepta către mine un revolver. A fost de altfel prima persoană care mă amenințase vreodată cu o armă. A intrat în viața mea miercuri 18 iunie 2008, în ziua în care a început cu adevărat ancheta mea asupra asasinării Nolei Kellergan şi a lui Deborah Cooper. În dimineața aceea, după aproape patruzeci şi opt de ore petrecute la Goose Cove, am hotărât că venise vremea să înfrunt groapa căscată care fusese săpată la douăzeci de metri de casă şi pe care mă mulțumisem până atunci să o observ de departe. După ce m-am strecurat pe sub benzile poliției, am cercetat îndelung terenul pe care-l cunoşteam foarte bine. Goose Cove era înconjurat de plajă şi de pădurea de pe coastă şi nu exista nici barieră, nici altă interdicție de trecere care să delimiteze proprietatea. Oricine putea să vină şi să plece şi se întâmpla des să zăreşti persoane care se plimbau de-a lungul plajei sau prin pădurea din apropiere. Groapa se afla pe o parcelă cu iarbă, dominând oceanul, între terasă şi pădure. Ajungând în fața ei, mii de întrebări au început să-mi clocotească în minte şi mai ales aceea de a socoti câte ore petrecusem pe terasa aceea, în biroul lui Harry, în vreme ce cadavrul fetei se odihnea sub pământ. Am făcut câteva fotografii şi chiar filmulețe cu telefonul, încercând să-mi imaginez corpul descompus, aşa cum îl găsise poliția. Acaparat de scena crimei, nu am simțit prezența amenințătoare în spatele meu. Doar când m-am întors ca să filmez distanța dintre groapă şi terasă

am observat că era un bărbat la câțiva metri de mine, care mă țintea cu un revolver. Am urlat:

— Nu trage! Nu trage, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt Marcus Goldman! Scriitor!

A lăsat în jos arma de îndată.

— Dumneavoastră sunteți Marcus Goldman?

Şi-a aranjat pistolul în tocul agățat la centură şi am remarcat că purta o insignă.

— Eşti polițist? am întrebat.

— Sergent Perry Gahalowood. Brigada de criminalistică a poliției de stat. Ce învârtiți pe aici? E scena unei crime.

— Faci asta des, să ținteşti oamenii cu arma? Dacă eram de la poliția federală? Ai fi trecut drept idiot, ha! Ți-aş fi făcut vânt pe loc din poliție.

A izbucnit în râs.

— Dumneavoastră? Un polițist? De zece minute vă observ cum mergeți pe vârfuri ca să nu vă murdăriți pantofii. Iar federalii nu scot strigăte când văd o armă. O scot pe a lor şi trag în tot ce mişcă.

— Am crezut că eşti un bandit.

— Pentru că sunt negru?

— Nu, pentru că ai o mutră de bandit. Porți o cravată indiană?

— Da.

— Complet demodată.

— O să-mi spuneți ce naiba căutați aici?

— Locuiesc aici.

— Cum aşa, *locuiți aici*?

— Sunt un prieten al lui Harry Quebert. M-a rugat să am grijă de casă cât lipseşte.

— Sunteți total nebun! Harry Quebert a fost acuzat de dublă crimă, casa i-a fost percheziționată şi este interzis accesul! Vă arestez, prietene!

— Nu ai sigilat casa.

A rămas perplex o clipă, apoi a răspuns:

— Nu m-am gândit că un scriitor de duminică ar veni aici să locuiască ilegal.

— Trebuia să te gândeşti. Chiar dacă e un exercițiu dificil pentru un polițist.

— Oricum vă arestez.

— Vid legislativ! am strigat. Nu sunt puse sigilii, nu există interdicție! Dacă nu, te târăsc în fața Curții Supreme şi te acuz că m-ai amenințat cu pistolul. O să cer mii de despăgubiri. Am filmat totul.

— Asta-i mâna lui Roth, nu? a suspinat Gahalowood.

— Da.

— Pfi, ce diavol. Şi-ar trimite propria mamă pe scaunul electric dacă asta l-ar putea disculpa pe unul dintre clienții săi.

— Vid legislativ, sergent. Vid legislativ. Sper că nu-mi porți pică.

— Ba da. În orice caz însă, casa nu ne mai interesează. Dimpotrivă, vă interzic să păşiți dincolo de benzile poliției. Nu ştiți să citiți? Scrie *SCENA CRIMEI — ACCESUL INTERZIS*.

Regăsindu-mi siguranța de sine, mi-am scuturat cămaşa şi am făcut câțiva paşi în direcția gropii.

— Imaginează-ți, sergent, că eu însumi anchetez, am explicat foarte serios. Spune-mi mai degrabă ce ştii despre treaba asta.

A pufnit din nou în râs.

— Visez? Dumneavoastră anchetați? Iată ceva nou. De altfel, trebuie să-mi dați cincisprezece dolari.

— Cincisprezece dolari? Şi pentru ce?

— Atât m-a costat cartea dumneavoastră. Am citit-o anul trecut. Foarte proastă. Fără îndoială, cea mai proastă pe care am citit-o în viața mea. Mi-ar plăcea să mi se dea banii înapoi.

L-am privit drept în ochi şi i-am zis:

— Cară-te dracului, sergent.

Şi cum tot înaintam, fără să mă uit pe unde mergeam, am căzut în groapă. Şi am început din nou să urlu pentru că eram acolo unde Nola murise.

— Sunteți culmea! a strigat Gahalowood din vârful grămezii de pământ.

Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să urc. Ne-am dus să ne aşezăm pe terasă şi i-am dat banii. Nu aveam decât o bancnotă de cincizeci.

— Ai mărunt? am întrebat.

— Nu.

— Păstrează restul.

— Mulțumesc, scriitorule.

— Nu mai sunt scriitor.

Aveam să înțeleg repede că sergentul Gahalowood era un tip morocănos şi totodată un încăpățânat. Cu toate acestea, după câteva rugăminți, mi-a povestit că în ziua în care fusese descoperit cadavrul, era de serviciu şi că fusese unul dintre primii care ajunseseră la groapă.

— Erau resturi umane şi o geantă de piele. O geantă inscripționată în interior cu numele *Nola Kellergan*. Am deschis-o şi înăuntru era un manuscris într-o stare relativ bună. Îmi închipui că pielea a conservat manuscrisul.

— Cum ai ştiut că manuscrisul era al lui Harry Quebert?

— Pe moment nu am avut habar. I l-am arătat în camera de interogatoriu şi el l-a recunoscut imediat. Evident că am controlat textul apoi. Corespunde cuvânt cu cuvânt cu cartea lui *Originile răului*, publicată în 1976, la mai puțin de un an după dramă. Bizară coincidență, nu?

— Faptul că ar fi scris o carte despre Nola nu dovedeşte că el ar fi ucis-o. El spune că manuscrisul dispăruse şi că se întâmpla ca Nola să-l ia cu ea.

— Am descoperit cadavrul fetei în grădina sa. Cu manuscrisul cărții lui. Aduceți-mi dovada nevinovăției lui şi poate că îmi voi schimba părerea.

— Mi-ar plăcea să văd manuscrisul ăsta.

— Imposibil. Dovadă incriminatoare.

— Îți spun însă că şi eu anchetez, am insistat.

— Ancheta ta nu mă interesează, scriitorule. O să ai acces la dosar de îndată ce Quebert va ajunge în fața Marelui Juriu.

Am vrut să arăt că nu eram un amator şi că aveam şi eu oarecare informații despre afacerea în chestiune.

— Am vorbit cu Travis Dawn, actualul şef al poliției din Aurora. Se pare că în momentul dispariției Nolei, el avea o pistă: şoferul unui Chevrolet Monte Carlo negru.

— Sunt la curent, mi-a replicat Gahalowood. Şi ghici ce, Sherlock Holmes: Harry Quebert avea un Chevrolet Monte Carlo negru.

— De unde ştiai de Chevrolet?

— Am citit raportul din vremea aceea.

Am cugetat o secundă şi am zis:

— O clipă, sergent. Dacă eşti atât de deştept, explică-mi de ce Harry ar fi plantat flori pe locul unde ar fi fost îngropată Nola?

— Îşi închipuia că grădinarii nu vor săpa atât de adânc.

— Asta nu are niciun sens şi o ştii. Harry nu a ucis-o pe Nola Kellergan.

— Cum de poți fi atât de sigur?

— O iubea.

— Toți spun asta în timpul procesului: „O iubeam prea mult, de asta am ucis-o“. Când iubeşti, nu ucizi.

Cu aceste cuvinte, Gahalowood s-a ridicat de pe scaun ca să-mi dea de înțeles că terminase cu mine.

— Pleci deja, sergent? Dar ancheta noastră de-abia a început.

— A noastră? A mea, vrei să spui.

— Când ne revedem?

— Niciodată, scriitorule. Niciodată.

A plecat fără să mă mai salute în vreun fel.

Dacă acest Gahalowood nu mă lua în serios, cu totul altfel stăteau lucrurile în schimb cu Travis Dawn, pe care m-am dus să-l întâlnesc la scurt timp, la postul de poliție din Aurora, ca să-i duc mesajul anonim descoperit seara trecută.

— Vin să te văd pentru că am găsit asta la Goose Cove, i-am zis punând bucata de hârtie pe birou.

A citit-o.

— *Întoarce-te acasă, Goldman*? De când datează?

— De aseară. Am plecat să mă plimb pe plajă. Când m-am întors, acest mesaj era fixat în tocul uşii de la intrare.

— Şi îmi imaginez că n-ai văzut nimic…

— Nimic.

— E prima dată?

— Da. Sunt doar două zile de când sunt acolo…

— O să înregistrez o plângere ca să deschid un dosar. O să trebuiască să fii prudent, Marcus.

— Parcă o aud pe mama.

— Nu, este serios. Nu subestima impactul emoțional al acestei poveşti. Pot să păstrez scrisoarea asta?

— Îți aparține.

— Mulțumesc. Ce altceva mai pot face pentru tine? Bănuiesc că nu ai venit aici numai ca să-mi spui despre bucata asta de hârtie.

— Mi-ar plăcea să mă însoțeşti la Side Creek, dacă ai vreme. Aş vrea să văd locul unde s-a petrecut totul.

Nu numai că Travis a acceptat să mă ducă la Side Creek, dar m-a făcut şi să călătoresc în timp, cu treizeci şi trei de ani în urmă. La bordul maşinii sale de patrulare, am parcurs itinerarul pe care-l străbătuse el însuşi când răspunsese primului apel al lui Deborah Cooper. De la Aurora, urmând Route 1 spre Maine, de-a lungul coastei, am trecut prin fața proprietății de la Goose Cove, apoi, câțiva kilometri mai departe, am ajuns la liziera pădurii Side Creek şi la intersecția cu Side Creek Lane, drumul la capătul căruia locuia Deborah Cooper. Travis a schimbat direcția şi am ajuns curând în fața casei, o construcție drăguță din lemn, cu deschidere spre ocean şi umbrită de pădure. Era un loc magnific, dar complet izolat.

— Nu s-a schimbat, mi-a zis Travis în vreme ce făceam turul casei. A fost refăcută zugrăveala, e o culoare ceva mai deschisă decât înainte. În rest, e exact cum era pe atunci.

— Cine locuieşte acum aici?

— Un cuplu de la Boston care vine să-şi petreacă aici lunile de vară. Nu vin decât în iulie şi pleacă la sfârşitul lui august. În restul timpului, nu e nimeni.

Mi-a arătat uşa din dos, care dădea spre bucătărie şi a reluat:

— Ultima oară când am văzut-o pe Deborah Cooper în viață, se afla în fața acestei uşi. Şeriful Pratt tocmai sosea: i-a spus să stea foarte liniştită în casă şi să nu se sperie, iar noi am plecat să scotocim pădurea. Cine şi-ar fi putut imagina că douăzeci de minute mai târziu ea va fi ucisă de un glonț în piept.

Tot vorbind, Travis a luat-o spre pădure. Am priceput că el se întorcea pe poteca pe care o urmase cu şeriful Pratt acum treizeci și trei de ani.

— Ce face acum şeriful Pratt? am întrebat mergând după el.

— E la pensie. Locuieşte tot la Aurora, pe Mountain Drive. Cu siguranță că te-ai încrucişat cu el deja. Un tip mai degrabă solid, care poartă pantaloni de golf în orice împrejurare.

Ne-am afundat printre rândurile de arbori. Prin vegetația deasă se putea vedea plaja, ceva mai în jos față de nivelul la care ne aflam. După mai bine de un sfert de oră de mers, Travis s-a oprit deodată în fața a trei pini foarte drepți.

— Aici era, mi-a zis el.

— Ce era aici?

— Aici am descoperit tot sângele acela, şuvițe de păr blond, o bucată de pânză roşie. Era cumplit. Voi recunoaşte mereu acest loc: e mai mult muşchi pe pietre, arborii au crescut, dar pentru mine nimic nu s-a schimbat.

— Ce-ați făcut apoi?

— Am înțeles că se petrecea ceva grav, dar n-am avut răgazul să mai întârziem aici din cauza celebrului foc de armă care a răsunat. E o nebunie, n-am văzut pe nimeni venind... Vreau să zic că sigur ne-am întâlnit cu fata sau cu criminalul, la un moment dat... Nu ştiu cum am putut trece pe lângă... Mă gândesc că erau ascunşi în tufişuri şi că el o împiedica să țipe. Pădurea e imensă, nu e greu să treci neobservat. Îmi imaginez că ea a reuşit să profite de un moment de neatenție din partea agresorului ei ca să scape de strânsoarea acestuia şi că a fugit până la casa lui Deborah Cooper ca să caute ajutor. El a venit după ea în casă şi a scăpat de bătrâna Cooper.

— Deci când ați auzit focul de armă, ați revenit imediat la casa…

— Da.

Am refăcut drumul în sens invers şi ne-am întors la casa bătrânei.

— Totul s-a petrecut la bucătărie, mi-a zis Travis. Nola soseşte din pădure cerând ajutor; bătrâna Cooper o adăposteşte, apoi se duce în living ca să cheme poliția şi să anunțe că fata este acolo. Ştiu că telefonul este în living, pentru că îl folosisem eu însumi cu o jumătate de oră mai devreme ca să-l sun pe şeriful Pratt. În timp ce ea sună, agresorul pătrunde în bucătărie ca să o recupereze pe Nola, dar în acest moment apare Cooper şi el o doboară. Apoi o ia pe Nola şi o târăşte până la maşină.

— Unde era maşina asta?

— Pe marginea lui Route 1, acolo unde drumul se întinde de-a lungul pădurii ăsteia blestemate. Vino, o să-ți arăt.

De la casă, Travis m-a dus din nou în pădure, de data asta însă într-o cu totul altă direcție, ghidându-mă cu un pas sigur printre arbori. Am ieşit rapid în Route 1.

— Chevroletul negru era acolo. Pe vremea aceea, drumurile de acces direct spre autostradă erau mai puțin degajate şi acesta era ascuns printre tufişuri.

— Cum de se ştie pe ce drum a luat-o?

— Erau urme de sânge de la casă până aici.

— Şi maşina?

— S-a evaporat. Cum îți ziceam, un adjunct al şerifului care sosea cu întăriri ale poliției pe această rută a dat peste maşină din întâmplare. A avut loc o urmărire, s-au ridicat baraje în toată regiunea, dar ne-a scăpat.

— Cum a făcut ucigaşul ca să scape de supraveghere?

— Asta e ceea ce aş vrea tare mult să ştiu şi trebuie să spun că sunt multe întrebări pe care mi le pun de treizeci şi trei de ani în legătură cu această întâmplare. Ştii, nu trece o zi în care, urcând în maşina de poliție, să nu mă întreb ce s-ar fi petrecut dacă am fi prins jegul ăla de Chevrolet. Poate că am fi putut s-o salvăm pe micuță…

— Deci tu crezi că ea era la bordul maşinii?
— Acum, când i s-a descoperit cadavrul la vreo trei kilometri de aici, aş zice că e sigur.
— Şi crezi că Harry conducea Chevroletul acela negru, nu?
A ridicat din umeri.
— Să spunem pur şi simplu că, având în vedere evenimentele recente, nu văd cine altcineva ar fi putut fi.

Fostul şef de poliție Gareth Pratt, pe care m-am dus să-l întâlnesc în aceeaşi zi, părea să fie de aceeaşi părere cu adjunctul său de atunci referitor la vinovăția lui Harry. M-a primit pe veranda casei sale, în pantaloni de golf. Soția sa, Amy, după ce ne-a oferit de băut, s-a prefăcut că se ocupă de ghivecele cu flori ce împodobeau marchiza ca să asculte conversația noastră, cu toate că nu se ascundea, comentând ce spunea soțul ei.
— Ne-am mai întâlnit, nu? m-a întrebat Pratt.
— Da, vin deseori la Aurora.
— Este tânărul acela drăguț care a scris cartea aceea, i-a precizat soția.
— Nu sunteți tipul care a scris o carte? a repetat el.
— Ba da, am răspuns. Printre altele.
— Gareth, tocmai ți-am spus, a tăiat şirul vorbelor Amy.
— Draga mea, nu ne întrerupe, te rog, e oaspetele meu, mulțumesc mult. Aşadar, domnule Goldman, cu ce ocazie am plăcerea să mă vizitați?
— Ca să fiu sincer, încerc să răspund la câteva întrebări pe care mi le pun referitoare la uciderea Nolei Kellergan. Am vorbit cu Travis Dawn, care m-a informat că dumneavoastră îl bănuiați deja pe Harry de atunci.
— E adevărat.
— Pe ce bază?
— Câteva indicii ne-au pus pe gânduri. Mai ales turnura pe care a luat-o urmărirea: se vădea că ucigaşul era un tip din zonă. Trebuia să cunoască perfect regiunea ca să reuşească să dispară aşa atunci când toate forțele poliției din district erau în plină desfăşurare. Şi pe urmă era acel Monte Carlo negru.

Aşa cum vă imaginaţi, am făcut o listă cu toţi proprietarii acestui model care locuiau în zonă şi numai Quebert a fost singurul dintre ei care nu a avut alibi.

— Cu toate acestea, n-aţi urmărit în cele din urmă pista Harry Quebert…

— Nu, pentru că în afară de povestea asta cu maşina, nu aveam nicio dovadă cu adevărat împotriva lui. L-am înlăturat de altfel rapid de pe lista noastră de suspecţi. Descoperirea cadavrului acestei sărmane fetiţe în grădina lui dovedeşte că am greşit. E aiurea, am avut întotdeauna atâta simpatie pentru individul ăsta… Probabil că, de fapt, asta mi-a deformat judecata. El a fost mereu aşa de fermecător, de amical, de convingător… Ce vreau să zic, domnule Goldman, e dacă dumneavoastră înşivă care, dacă am înţeles, îi sunteţi prieten îl cunoaşteţi bine, acum când ştiţi despre copila găsită în grădină, nu vă amintiţi de ceva ce ar fi făcut sau ar fi spus vreodată şi care ar fi putut să vă trezească o cât de mică bănuială?

— Nu, şerifule. Nimic de care să-mi amintesc.

Când m-am întors la Goose Cove, am văzut, dincolo de benzile poliţiei, hortensiile care mureau pe marginea gropii, cu toate rădăcinile în afară. M-am dus atunci în mica dependinţă ce servea drept garaj şi am dibuit o cazma. Apoi, pătrunzând în zona interzisă, am săpat într-o parcelă de pământ moale, cu faţa spre ocean, şi am plantat acolo florile.

*

30 august 2002

— Harry?

Era ora şase dimineaţa. El era pe terasa de la Goose Cove, cu o ceaşcă de cafea în mână. S-a întors.

— Marcus? Deja asudat… Nu-mi spune că te-ai dus deja să alergi?

— Ba da. Mi-am făcut cei treisprezece kilometri.

— La ce oră te-ai trezit?

— Devreme. Îți aminteşti, acum doi ani, când am început să vin aici şi mă forțai să mă trezesc în zori? Aşa m-am obişnuit de atunci. Mă trezesc devreme, ca lumea să fie a mea. Şi tu, ce faci afară?

— Observ, Marcus.

— Ce observi?

— Vezi acel colț mic de iarbă înghesuit printre pini care domină plaja? De multă vreme vreau să fac ceva acolo. Este singura bucată de pământ de pe proprietate care este netedă şi poate fi folosită ca să amenajez o mică grădină. Aş vrea să-mi creez un loc mic şi drăguț, cu două bănci, o masă din fier şi totul înconjurat de hortensii. Multe hortensii.

— De ce hortensii?

— Am cunoscut pe cineva căruia îi plăceau. Aş vrea să am o grămadă de hortensii ca să-mi amintesc de persoana aceea mereu.

— E cineva pe care l-ai iubit?

— Da.

— Pari trist, Harry.

— Nu mă băga în seamă.

— Harry, de ce nu-mi vorbeşti niciodată despre viața ta amoroasă?

— Pentru că nu e nimic de spus. Uită-te mai degrabă, uită-te bine. Sau mai degrabă închide ochii! Da, închide-i bine, ca nicio rază de lumină să nu-ți străpungă pleoapele. Vezi? E drumul acesta pavat care pleacă de la terasă şi duce până la hortensii. Şi sunt băncile astea două mici, de unde se pot vedea şi oceanul, şi florile minunate. Ce poate fi mai bine decât să vezi oceanul şi hortensiile? E chiar şi un mic bazin, cu o fântână în formă de statuie în mijloc. Şi dacă este destul de mare, voi pune crapi japonezi multicolori înăuntru.

— Peşti? Nu vor rezista nici o oră. Pescăruşii o să-i halească.

El a surâs.

— Pescăruşii au dreptul să facă orice aici, Marcus. Dar ai dreptate: nu voi pune crapi în bazin. N-ai vrea să te duci să faci un duş cald? Înainte să te ia frigul sau cine ştie ce altă

boală care-i va face pe părinții tăi să creadă că nu mă ocup de tine. Eu mă duc să pregătesc micul dejun. Marcus…

— Da, Harry?

— Dacă aş fi avut un fiu…

— Ştiu, Harry. Ştiu.

*

În dimineața de joi, 19 iunie 2008, m-am dus la Sea Side Motel. Era foarte simplu de ajuns la el: de la Side Creek Lane, continuai drept până la Route 1 vreme de şase kilometri, spre nord, şi nu puteai să ratezi panoul uriaş din lemn pe care scria:

SEA SIDE MOTEL & RESTAURANT
din 1960

Locul unde Harry o aşteptase pe Nola exista dintotdeauna; cu siguranță trecusem prin fața lui de o sută de ori, dar nu-i acordasem niciodată atenție — şi de altfel de ce aş fi făcut-o până astăzi? Era o construcție din lemn, deasupra căreia se afla un acoperiş roşu şi era înconjurată de trandafiri; pădurea se întindea chiar în spatele ei. Toate camerele de la parter dădeau direct spre parcare; la cele de la etaj aveai acces printr-o scară exterioară.

Conform spuselor recepționerului, pe care îl luasem la întrebări, clădirea nu se schimbase niciodată de când fusese construită, doar camerele fuseseră modernizate şi se adăugase un restaurant la corpul principal. Ca dovadă a ceea ce-mi relata, recepționerul mi-a scos un album aniversar făcut cu ocazia sărbătoririi a patruzeci de ani de când exista motelul, confirmându-şi spusele prin fotografiile făcute în trecut.

— De ce vă interesează atât de mult acest loc? a sfârşit el prin a mă întreba.

— Pentru că sunt în căutarea unei informații foarte importante, i-am zis.

— Vă ascult.

— Aş vrea să ştiu dacă o anumită persoană a dormit aici, în camera 8, în noaptea de sâmbătă, 30 august, spre duminică, 31 august 1975.

El a izbucnit în râs.

— 1975? Vorbiți serios? De când păstrăm registrele, putem să dăm informații numai din ultimii doi ani, cel mult. Pot să vă spun cine a dormit acolo pe 30 august 2006, dacă vreți. În fine, tehnic vorbind, pentru că sunt informații pe care nu am dreptul să vi le dau, desigur.

— Deci nu există niciun mijloc de a afla?

— În afară de registru, singurele elemente pe care le păstrăm sunt adresele de e-mail unde trimitem newsletter-ul nostru. Sunteți interesat să primiți newsletter-ul nostru?

— Nu, mulțumesc. Dar mi-ar plăcea să vizitez camera 8, dacă este posibil.

— Nu o puteți vizita. Dar este liberă. Doriți să o închiriați peste noapte? Costă o sută de dolari.

— Pe panou scrie că toate camerele sunt la şaptezeci şi cinci de dolari. Ştiți ce, vă strecor douăzeci de dolari, o să-mi arătați camera şi toată lumea va fi mulțumită.

— Negociați dur. Dar accept.

Camera 8 se afla la primul etaj și era cât se poate de banală, cu un pat, un minibar, un televizor, un mic birou şi o baie.

— De ce vă interesează camera asta atâta?

— E complicat. Un prieten mi-a zis că a petrecut aici o noapte acum treizeci de ani. Dacă este adevărat, asta ar însemna că e nevinovat de ceea ce este acuzat.

— Şi de ce este acuzat?

N-am răspuns la întrebare şi l-am întrebat din nou:

— De ce este numit acest loc Sea Side Motel? Nici nu există vedere spre mare.

— Nu, dar o potecă duce până la plajă, prin pădure. Scrie în pliant. Dar clienților nu le pasă: cei care se opresc aici nu se duc la plajă.

— Vreți să spuneți că, de pildă, poți s-o iei de-a lungul malului mării de la Aurora, să străbați pădurea şi să ajungi aici.

— Tehnic, da.

Mi-am petrecut restul zilei la biblioteca municipală, consultând arhivele şi încercând să reconstitui firul trecutului. În această întreprindere, Erne Pinkas mi-a fost de un mare ajutor: şi-a dedicat timpul ca să mă ajute în cercetările mele.

Conform ziarelor din epocă, nimeni nu văzuse nimic ciudat în ziua dispariției: nici pe Nola care fugea, nici vreun vagabond în apropierea casei. În ochii tuturor, această dispariție rămânea un mare mister, pe care uciderea lui Deborah Cooper îl făcea şi mai de nepătruns. Cu toate acestea, unii martori — în principal vecini — declaraseră că auziseră zgomote şi strigăte din casa familiei Kellergan în ziua aceea, în vreme ce alții raportaseră că în privința zgomotelor, ele proveneau de la muzica pe care reverendul o asculta în mod special tare, aşa cum o făcea adesea. Investigațiile celor de la *Aurora Star* arătau că tatăl Kellergan meşterea în garajul său şi asculta mereu muzică atunci când lucra. El dădea volumul suficient de tare încât să acopere zgomotul uneltelor, considerând că o muzică bună, chiar dată prea tare, era întotdeauna de preferat loviturilor de ciocan. Dar dacă fiica sa ar fi strigat după ajutor, el n-ar fi putut auzi nimic. După spusele lui Pinkas, Kellergan tatăl avea mereu remuşcări că pusese muzica aşa de tare: nu mai părăsise niciodată căminul familial din Terrace Avenue, în care trăia izolat, punându-şi la nesfârşit acelaşi disc până a surzit, ca pentru a se pedepsi. Din cei doi Kellergan nu mai rămăsese azi decât el. Mama, Louisa, murise de mult timp. Se pare că în seara în care aflaseră că trupul micuței Nola era cel care fusese dezgropat, jurnaliştii veniseră să-l ia cu asalt pe David Kellergan la el acasă. „Era o scenă sfâşietoare, mi-a zis Pinkas. El a spus ceva de genul: *Atunci ea a murit… Economisisem în tot acest timp pentru ca ea să poată merge la universitate*. Şi imaginează-ți că a doua zi, cinci false Nola s-au prezentat la uşa lui. Pentru gologani. Sărmanul era complet dezorientat. Cu adevărat trăim într-o epocă dementă: umanitatea are sufletul plin de murdărie, Marcus. Iată părerea mea“.

— Iar tatăl făcea deseori asta, să-şi pună muzică pe fundal? am întrebat.

— Da, tot timpul. Ştii, apropo de Harry… M-am întâlnit cu bătrâna Quinn ieri, în oraş…

— Bătrâna Quinn?

— Da, este fosta proprietară a localului Clark's. Ea povesteşte cui vrea să o asculte că ştia dintotdeauna că Harry era interesat de Nola… Zice că avea o probă de necombătut în epocă.

— Ce gen de probă? am întrebat.

— Nu ştiu nimic. Ai veşti despre Harry?

— O să mă duc să-l văd mâine.

— Salută-l din partea mea.

— Poți să-l vizitezi, dacă vrei… Îi va face plăcere.

— Nu sunt foarte sigur că vreau asta.

Ştiam că Pinkas, şaptezeci şi cinci de ani, care ieşise la pensie de la o uzină de textile din Concord, nu făcuse studii şi regreta că nu putuse să-şi satisfacă pasiunea pentru cărți în afară de funcția de bibliotecar benevol, că îi purta o recunoştință eternă lui Harry după ce acesta îi permisese să urmeze gratuit cursurile de literatură de la universitatea Burrows. Îl considerasem dintotdeauna unul dintre cei mai fideli susținători ai lui Harry, dar iată că şi el prefera acum să se țină la distanță.

— Ştii, mi-a zis el, Nola era o fată atât de specială, blândă, amabilă cu toată lumea. Toți o iubeau pe aici! Era ca şi cum ar fi fost copilul nostru, al tuturor. Atunci cum a putut Harry să… Vreau să zic, chiar dacă nu a ucis-o, cum de i-a scris cartea aia! În fine, rahat! Ea avea cincisprezece ani! Era un copil! S-o iubeşti atât încât să-i scrii o carte? O carte de dragoste! Eu am fost căsătorit cu soția mea vreme de cincizeci de ani şi nu am simțit niciodată nevoia să-i scriu o carte.

— Dar cartea asta e o capodoperă.

— Cartea asta este diavolul. E o carte care perverteşte. De altfel, am aruncat exemplarele pe care le aveam aici. Oamenii sunt prea tulburați.

Am suspinat, dar nu am spus nimic. Nu voiam să mă cert cu el. Am întrebat firesc:

— Erne, pot să primesc aici un pachet, la bibliotecă?

— Un pachet? Bineînțeles. De ce?

— I-am cerut menajerei să-mi recupereze un obiect important de acasă şi să mi-l trimită prin poşta rapidă. Dar aş prefera să-mi fie livrat aici: nu sunt tot timpul la Goose Cove şi cutia de scrisori dă pe afară de corespondență infectă, pe care nici măcar nu o mai ridic… Cel puțin aici, sunt sigur că va ajunge pachetul…

Cutia de scrisori de la Goose Cove rezuma bine starea în care se afla reputația lui Harry: după ce-l admirase, întreaga Americă îl huiduia acum şi îl acoperea cu scrisori insultătoare. Cel mai mare scandal din istoria editării era în curs: *Originile răului* dispăruse deja de pe rafturile librăriilor şi din programele şcolare, *Boston Globe* pusese capăt în mod unilateral colaborării cu Harry; cât despre consiliul de administrație al universității Burrows, acesta decisese să-l demită din funcțiile sale imediat. De acum, jurnalele nu se mai sfiau să-l descrie ca pe un maniac sexual; era obiectul tuturor dezbaterilor şi conversațiilor. Roy Barnaski, intuind aici o oportunitate comercială care nu trebuia pierdută sub niciun motiv, voia neapărat să scoată o carte despre acest subiect. Şi cum Douglas nu reuşea să mă convingă, Barnaski a sfârşit prin a mă suna personal ca să-mi dea o mică lecție de economie de piață:

— Publicul vrea cartea asta, mi-a explicat el. Ascultă, sunt chiar fani care se află în fața clădirii noastre şi care îți scandează numele.

A branşat un megafon şi a făcut semn secretarelor sale care au început să strige de să le iasă plămânii pe gură: *Gold-man! Gold-man! Gold-man*!

— Nu sunt fani, Roy, sunt secretarele tale. Bună ziua, Marisa.

— Bună ziua, domnule Marcus, a răspuns Marisa.

Barnaski şi-a reluat planul.

— În fine, gândeşte-te puțin, Goldman: scoatem cartea la toamnă. Succes asigurat! O lună şi jumătate ca să scrii volumul ți se pare un termen realist?

— O lună şi jumătate? Mi-au trebuit doi ani ca să-mi scriu prima carte. De altfel, nici măcar nu ştiu ce ar fi de povestit, încă nu ştiu nimic despre ce s-a petrecut.

— Ştii, pot să-ți aduc negrişori[2] ca să meargă mai repede. Şi pe urmă, nu-i nevoie de mare literatură: oamenii vor să ştie mai ales ce a făcut Quebert cu micuța. E de ajuns să relatezi faptele, cu suspans, cu latura sordidă a lor şi, desigur, cu puțin sex.

— Cu sex?

— Haide, Goldman, doar nu o să te învăț propria meserie: cine ar vrea să cumpere cartea dacă nu există scene indecente între bătrân şi micuța de şapte ani? Asta vor oamenii. Chiar dacă romanul nu e bun, vom vinde tone. Asta e ceea ce contează, nu?

— Harry avea treizeci şi patru de ani, iar Nola cincisprezece!

— Să nu ne pierdem în detalii… Dacă faci cartea asta, îți anulez contractul precedent şi îți ofer în plus jumătate de milion de dolari în avans, ca să-ți mulțumesc pentru colaborare.

Am refuzat categoric şi Barnaski s-a enervat:

— Ei bine, pentru că vrei să faci pe nebunul, Goldman, o să fac şi eu la fel: aştept un manuscris în exact unsprezece zile, dacă nu, urmează procesul şi ruina!

Şi mi-a închis receptorul în nas. La scurt timp, pe când făceam câteva cumpărături la centrul comercial de pe strada principală, am primit un telefon de la Douglas, alertat desigur de Barnaski însuşi, care s-a străduit din nou să mă convingă:

— Marc, nu poți să faci pe durul în cazul ăsta, mi-a zis el. Îți amintesc că Barnaski te strânge de coaie! Precedentul tău

2 Termenul de „scriitor fantomă“ (în original *écrivain fantôme* — n.t.), care traduce literal englezescul *ghost writer*, reprezintă ceea ce în literatură se numeşte „negrişor“, adică un scriitor care scrie în numele altuia. Inventând cuvântul *ghost writer*, anglo-saxonii au ştiut să exprime cruzimea acestui rol pentru cel care îl îndeplineşte. (*N.a.*)

contract a rămas valabil şi singurul mod în care-l poţi anula este să-i accepţi propunerea. Şi pe urmă, cartea asta te-ar propulsa în carieră. Un avans de jumătate de milion, o să-mi zici că sunt lucruri şi mai rele în viaţă, nu?

— Barnaski vrea să mă pună să scriu un soi de chestie scandaloasă! Nici nu-mi trece prin minte. Nu vreau o carte ca asta, nu vreau un gunoi scris în câteva săptămâni. Pentru cărţile bune ai nevoie de timp.

— Dar astea sunt metodele moderne ca să faci bani! S-a sfârşit cu scriitorii care tot visează şi aşteaptă să ningă ca să le vină inspiraţia! Cartea ta, deşi nu există nici măcar un rând din ea, se vinde deja de minune, pentru că toată lumea vrea să ştie tot. Şi aşa mai departe. Locul pe piaţă e limitat: în toamna asta sunt alegerile prezidenţiale şi candidaţii vor scoate cu siguranţă cărţi care vor umple tot spaţiul mediatic. Toată lumea vorbeşte deja despre cartea lui Barack Obama, poţi să crezi aşa ceva?

Nu mai credeam în nimic. Mi-am plătit cumpărăturile şi m-am întors la maşină, pe care o parcasem pe stradă. Atunci am găsit, strecurată sub unul dintre ştergătoare, o bucată de hârtie. Din nou acelaşi mesaj:

Întoarce-te acasă, Goldman.

M-am uitat în jurul meu: nimeni. Câteva persoane aşezate la terasa din apropiere, clienţi care ieşeau din centrul comercial. Cine mă urmărea? Cine nu dorea să mă vadă anchetând asupra morţii Nolei Kellergan?

A doua zi după acest nou incident, vineri, 20 iunie, m-am întors la închisoare să-l văd pe Harry. Înainte să părăsesc Aurora, m-am oprit la bibliotecă, unde pachetul meu tocmai fusese livrat.

— Ce este? a întrebat Pinkas, curios, sperând să-l deschid în faţa lui.

— Un instrument de care am nevoie.

— Un instrument pentru ce?

— Un instrument de lucru. Mulţumesc că l-ai primit, Erne.

— Aşteaptă, nu vrei să bei o cafea? Tocmai ce-am făcut-o. Ai nevoie de foarfecă pentru a deschide pachetul?

— Mulțumesc, Erne. Bucuros beau o cafea cu altă ocazie. Trebuie să plec.

Ajungând la Concord, am hotărât să fac un ocol pe la cartierul general al poliției de stat ca să dau de sergentul Gahalowood şi să-i prezint cele câteva ipoteze pe care le putusem eşafoda de la scurta noastră întâlnire.

Cartierul general al poliției de stat din New Hampshire, în care îşi avea birourile brigada de criminalistică, era o clădire înaltă din cărămidă roşie, situată la numărul 33 pe Hazen Drive, în centrul Concordului. Era aproape ora treisprezece; am fost informat că Gahalowood era plecat la masă şi am fost rugat să aştept pe un culoar, pe o bancă, lângă o masă unde puteai să-ți iei cafea şi ziare. Când a sosit, peste o oră, sergentul purta pe chip expresia lui de rău augur.

— Tu? a explodat el, văzându-mă. Sunt sunat, mi se spune: *Perry, grăbeşte-te, e un tip care te aşteaptă de o oră*, şi eu îmi întrerup sfârşitul mesei ca să vin să văd ce se petrece pentru că poate e ceva important şi dau de scriitor!

— Nu te supăra… Mi-am zis că am pornit-o cu stângul şi că poate…

— Te urăsc, scriitorule, bagă-ți-o bine în cap pentru totdeauna. Soția mea ți-a citit cartea: te consideră frumos şi inteligent. Chipul tău de pe spatele cărții a tronat pe noptieră vreme de săptămâni. Ai locuit în dormitorul nostru! Ai dormit cu noi! Ai luat masa cu noi! Ai plecat în vacanță cu noi! Ai făcut baie cu soția mea! Ai chicotit cu toate prietenele ei! Mi-ai otrăvit viața!

— Eşti căsătorit, sergent? Ce aiurea, eşti atât de nesuferit, încât aş fi jurat că nu ai familie.

Şi-a înfundat furios capul în bărbia lui dublă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei? a lătrat el.

— Să înțeleg.

— E o chestie de mare ambiție pentru aşa un tip.

— Ştiu.

— De ce nu laşi poliția să-şi facă treaba?

— Am nevoie de informații, sergent. Îmi place să ştiu tot, e o chestie bolnăvicioasă. Sunt un mare anxios, trebuie să controlez totul.

— Ei, bine, controlează-te!

— Am putea să mergem în biroul tău?

— Nu.

— Spune-mi exact dacă Nola a murit la vârsta de cincisprezece ani.

— Da. Analiza oaselor a confirmat-o.

— Deci ea a fost răpită şi ucisă în acelaşi moment.

— Da.

— Dar geanta aceea… De ce a fost îngropată cu geanta?

— Habar n-am.

— Şi dacă avea o geantă, asta ar putea să ne conducă la ideea că ea fugise?

— Dacă ți-ai pregăti o geantă ca să fugi, ai umple-o cu haine, nu?

— Exact.

— Or acolo nu era decât cartea aceea.

— Unu la zero pentru tine, am zis. Agerimea ta îmi provoacă admirație. Dar geanta aceea…

El m-a întrerupt.

— Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc despre această geantă ieri. Nu ştiu ce mi-a venit…

— Nici eu nu ştiu mai mult.

— De milă, îmi imaginez. Da, asta a fost: mi-ai făcut milă cu aerul acela pierdut şi cu încălțările pline de noroi.

— Mulțumesc. Dacă-mi mai permiți: ce-mi poți spune despre autopsie? Apropo, se spune *autopsie* când e vorba despre un schelet?

— Nu ştiu nimic.

— Oare *examen medico-legal* ar fi mai adecvat?

— Mi se rupe de termenul precis. Ce pot să-ți spun e că i-a fost zdrobit craniul! Zdrobit! Poc! Poc!

Cum îşi însoțea cuvintele cu gesturi şi mima lovituri de bâtă, am întrebat:

— Deci a fost lovită cu o bâtă?

— Nu ştiu nimic, enervantule!
— O femeie? Un bărbat?
— Ce?
— O femeie ar fi putut da aceste lovituri? De ce neapărat un bărbat?
— Pentru că martorul de atunci care a văzut răpitorul, Deborah Cooper, a identificat formal un bărbat. Bun, conversația s-a terminat, scriitorule. Mă exasperezi!
— Dar tu ce gândeşti despre povestea asta?
A scos din portofel o fotografie de familie.
— Am două fete, scriitorule. Paisprezece şi optsprezece ani. Nu-mi pot imagina să trec prin ce-a trecut tatăl Nolei. Vreau adevărul. Vreau dreptate. A face dreptate nu înseamnă să aduni nişte fapte pur şi simplu: e o muncă mult mai complexă. Aşa că o să-mi continui ancheta. Dacă descopăr dovada nevinovăției lui Quebert, crede-mă, va fi liber. Dar dacă este vinovat, fii sigur că nu-l voi lăsa pe Roth să joace în fața juraților unul dintre spectacolele sale mincinoase, al căror secret îl deține ca să îi elibereze pe criminali. Pentru că nici asta nu e dreptate.
Sub aspectul său de bizon agresiv, Gahalowood avea o filosofie care-mi plăcea.
— În fond, eşti un tip fermecător, sergent. Îți cumpăr gogoşi şi continuăm să pălăvrăgim?
— Nu vreau gogoşi, vreau să o ştergi de aici. Am de lucru.
— Dar trebuie să-mi explici cum se face o anchetă. Nu ştiu să anchetez. Cum trebuie să fac?
— Adio, scriitorule. Te-am văzut cât pentru tot restul săptămânii. Poate chiar pentru tot restul vieții.
Eram dezamăgit că nu eram luat în serios şi n-am insistat. I-am întins mâna ca să-mi iau rămas-bun şi am plecat. Dar când am ajuns în parcarea exterioară, l-am auzit strigându-mă: „Scriitorule!“ M-am întors şi l-am văzut mişcându-şi rapid trupul mare în direcția mea.
— Scriitorule, mi-a zis el când m-a ajuns, de abia respirând. Polițiştii buni nu se interesează de ucigaş… Ci de victimă. Trebuie să-ți pui întrebări legate de victimă. Trebuie

să porneşti cu începutul, înainte de crimă. Nu cu sfârşitul. Urmezi o pistă falsă dacă te concentrezi pe crimă. Trebuie să te întrebi cine era victima… Întreabă-te cine era Nola Kellergan…

— Şi Deborah Cooper?

— Dacă vrei părerea mea, totul este legat de Nola. Deborah Cooper nu a fost decât o victimă colaterală. Află cine era Nola: o să-l găseşti astfel pe ucigaşul ei şi pe cel al bătrânei Cooper.

Cine era Nola Kellergan? Era întrebarea pe care socoteam să i-o pun lui Harry, ducându-mă la închisoarea de stat. Arăta rău. Părea preocupat de conținutul dulapului său de la sala de fitness.

— Ai găsit tot? m-a întrebat el înainte chiar să mă salute.

— Da.

— Şi ai ars tot?

— Da.

— Şi manuscrisul?

— Şi manuscrisul.

— De ce nu mi-ai confirmat că s-a rezolvat? Eram bolnav de îngrijorare! Şi unde ai fost zilele astea două?

— Mi-am condus ancheta. Harry, de ce cutia asta se afla într-un dulap de la sala de fitness?

— Ştiu că o să ți se pară ciudat… După vizita ta la Aurora, în martie, mi-a fost teamă că şi altcineva ar putea descoperi cutia. Mi-am zis că oricine poate să dea peste ea: un vizitator fără ruşine, femeia care face curățenie. M-am gândit că era mult mai prudent să-mi ascund amintirile în altă parte.

— Le-ai ascuns? Dar asta te face vinovat. Şi manuscrisul… Era cel de la *Originile răului*?

— Da. Chiar prima versiune.

— Am recunoscut textul. Nu avea titlu pe copertă…

— Titlul mi-a venit după tot ce s-a întâmplat.

— Vrei să zici după dispariția Nolei?

— Da. Dar să nu vorbim despre manuscris, Marcus. Este blestemat, nu a atras decât răul în jurul meu, dovada: Nola e moartă şi eu sunt închis.

Ne-am privit o clipă. Am pus pe masă o pungă de plastic în care era conținutul pachetului meu.

— Ce este asta? a întrebat Harry.

Fără să răspund, am scos un reportofon cu minidisc, la care era conectat un microfon, ce permitea efectuarea de înregistrări. L-am instalat în fața lui Harry.

— Marcus, pentru Dumnezeu, ce pui la cale? Nu-mi spune că ai păstrat aparatul ăla diabolic…

— Bineînțeles, Harry. L-am păstrat cu mare grijă.

— Vrei să iei chestia asta?

— Nu fi încăpățânat, Harry…

— Dar ce naiba vrei să faci cu chestia asta?

— Vreau să-mi vorbeşti despre Nola, despre Aurora, despre tot. Despre vara lui 1975, despre cartea ta. Am nevoie să ştiu. Adevărul, Harry, trebuie să apară de undeva.

El a surâs trist. Am dat drumul la reportofon şi l-am lăsat pe Harry să vorbească. Era o scenă frumoasă: în vorbitorul închisorii, unde, printre mesele de plastic, soții îşi regăseau soțiile, tații îşi regăseau copiii, eu îl regăseam pe bătrânul meu maestru care îmi relata povestea sa.

În seara aceea, am luat masa devreme, pe drumul de întoarcere la Aurora. După care, cum n-aveam chef să mă întorc imediat la Goose Cove şi să stau singur în casa aceea imensă, am mers cu maşina de-a lungul coastei. Se lăsa întunericul, oceanul strălucea: totul era minunat. Am trecut de Sea Side Motel, de pădurea Side Creek, de Side Creek Lane, de Goose Cove, am traversat Aurora şi m-am dus până la Grand Beach. Am mers până la malul apei, m-am aşezat apoi pe o piatră ca să contemplu noaptea care se lăsa. Luminile oraşului dansau în depărtare, în oglinda valurilor; păsările de apă scoteau strigăte stridente, privighetori cântau în tufişurile din împrejurimi, auzeam sirena pentru ceață de la faruri. Am dat drumul la reportofon şi vocea lui Harry s-a auzit în întuneric:

Ştii Grand Beach, Marcus? Este prima plajă a Aurorei când vii dinspre Massachusetts. Uneori mă duc acolo la căderea nopții

şi privesc luminile oraşului. Şi mă gândesc din nou la tot ce s-a petrecut acum treizeci de ani. Pe această plajă m-am oprit atunci când am ajuns la Aurora. Era 20 mai 1975. Aveam treizeci şi patru de ani. Veneam de la New York, unde tocmai mă hotărâsem să-mi iau soarta în propriile mâini: lăsasem totul în urmă, îmi părăsisem postul de profesor de literatură, îmi strânsesem economiile şi mă decisesem să încerc aventura de a fi scriitor: să mă izolez în Noua Anglie şi să scriu romanul pe care-l visam.

Mă gândisem mai întâi să închiriez o casă la Maine, dar un agent imobiliar din Boston mă convinsese să-mi îndrept alegerea către Aurora. Îmi vorbise despre o casă de vis care corespundea perfect cu ceea ce căutam: era Goose Cove. În clipa în care am sosit în fața acestei case, m-am îndrăgostit de ea. Era locul de care aveam nevoie: un spațiu retras, liniştit şi sălbatic, fără să fie complet izolat, pentru că se afla la câțiva kilometri de Aurora. Oraşul îmi plăcea şi el la fel de mult. Viața părea blândă aici, copiii se jucau pe stradă fără teamă, nivelul de criminalitate era inexistent; era un loc ca dintr-o carte poştală. Casa de la Goose Cove era mult deasupra mijloacelor mele financiare, dar agenția imobiliară a acceptat să plătesc în două rate şi mi-am făcut socotelile: dacă nu cheltuiam prea mulți bani, aş fi putut să fac față. Şi apoi aveam un presentiment, că făcusem alegerea bună. Nu mă înşelam, pentru că decizia aceea mi-a transformat viața: cartea pe care am scris-o în vara aceea avea să facă din mine un om bogat şi celebru.

Cred că ceea ce-mi plăcea atâta la Aurora a fost renumele special de care m-am bucurat de îndată: la New York, nu eram decât un profesor de liceu dublat de un scriitor anonim, dar la Aurora eram Harry Quebert, un scriitor venit de la New York ca să-şi scrie viitorul roman. Vezi, Marcus, povestea asta cu „Formidabilul" din vremea liceului, pe care te-ai mulțumit să o joci față de ceilalți ca să străluceşti, era exact ceea ce mi s-a întâmplat când am ajuns aici. Eram un tânăr sigur pe mine, elegant, frumos, atletic şi cultivat, în plus locuind în minunata proprietate de la Goose Cove. Locuitorii din oraş, chiar dacă nu mă cunoşteau după nume, mi-au judecat succesul după atitudinea mea şi după casa pe care o ocupam. Nu mi-a trebuit mai

mult ca oamenii de aici să-şi imagineze că eram o mare vedetă newyorkeză: şi deveneam una de la o zi la alta. La Aurora eram scriitorul respectat care nu putusem fi la New York. Procurasem pentru biblioteca municipală câteva exemplare din prima mea carte, pe care le adusesem cu mine, şi închipuie-ți că această mizerabilă grămadă de pagini ignorată de New York a trezit entuziasmul aici la Aurora. Era anul 1975, într-un orăşel din New Hampshire care căuta o rațiune să existe, cu mult înaintea internetului şi întregii tehnologii de acest soi, şi care a găsit în mine vedeta locală la care visase mereu.

*

Era în jur de ora unsprezece când m-am întors la Goose Cove. Luând-o pe aleea de pietriş care ducea spre casă, am văzut apărând, în lumina farurilor de la maşina mea, o siluetă mascată care a luat-o la fugă prin pădure. Am frânat brusc şi am sărit din maşină urlând, pregătindu-mă să mă lansez în urmărirea intrusului. Atunci privirea mi-a fost atrasă de o strălucire intensă: ceva ardea lângă casă. Am alergat ca să văd ce se petrecea: Corvetteul lui Harry ardea. Flăcările erau deja uriaşe şi o coloană de fum care-ți lăsa un gust acru se înălța spre cer. Am strigat după ajutor, dar nu era nimeni. Nu era decât pădurea în jurul meu. Geamurile maşinii s-au spart cu zgomot sub efectul căldurii, tabla de deasupra a început să se topească şi flăcările s-au întețit, ajungând până la pereții garajului. Nu puteam face nimic. Totul avea să ardă.

26. N-O-L-A

(Aurora, New Hampshire, sâmbătă, 14 iunie 1975)

„Dacă scriitorii sunt ființe atât de fragile, Marcus, este pentru că ei pot să cunoască două feluri de chinuri sentimentale, adică de două ori în plus față de oamenii obişnuiți: suferințele din dragoste şi suferințele pricinuite de cărți. Să scrii o carte e ca şi cum ai iubi pe cineva: poate să devină ceva foarte dureros."

Notă de serviciu în atenția întregului personal

Ați remarcat că de o săptămână Harry Quebert vine în fiecare zi să ia masa în localul nostru. Domnul Quebert e un mare scriitor newyorkez, se cuvine să-i acordăm o atenție deosebită. Trebuie să ştim să-i satisfacem orice nevoie cu cea mai mare discreție. Să nu-l deranjăm niciodată.

Masa numărul 17 îi este rezervată până la noi ordine. Trebuie să fie mereu liberă pentru el.

Tamara Quinn

Greutatea sticlei cu sirop de arțar a dezechilibrat platoul. De îndată ce l-a pus deasupra, s-a răsturnat; dorind să-l prindă, şi-a pierdut ea însăşi echilibrul şi cu un zgomot infernal platoul s-a zdrobit de pământ şi ea odată cu el.

Harry şi-a ridicat capul pe deasupra tejghelei.

— Nola, e totul în regulă?

Ea s-a ridicat, puțin amețită.

— Da, da, eu…

Au observat o clipă până unde se întindeau stricăciunile, înainte să izbucnească în râs.

— Nu râde, Harry, a sfârşit prin a-l dojeni amabil Nola. Dacă doamna Quinn află că am scăpat un platou, o să primesc o mustrare.

El a trecut dincolo de tejghea şi s-a aplecat ca să o ajute să strângă cioburile de sticlă care zăceau în mijlocul amestecului de muştar, maioneză, ketchup, sirop de arţar, unt, zahăr şi sare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus el, oare ar putea să-mi explice cineva de ce de o săptămână încoace toată lumea aici se grăbeşte să-mi aducă toate condimentele astea în acelaşi timp de fiecare dată când comand ceva?

— E din cauza notei, a răspuns Nola.

— Nota?

Ea a arătat din privire afişul prins în spatele tejghelei; Harry s-a ridicat şi l-a luat ca să citească cu voce tare.

— Nu, Harry! Ce faci? Eşti nebun! Dacă doamna Quinn află...

— Nu te nelinişti, nu e nimeni.

Era ora şapte şi jumătate dimineaţa; Clark's era încă pustiu.

— Ce este nota asta?

— Doamna Quinn a dat dispoziţii.

— Cui?

— Întregului personal.

Au intrat clienţi, întrerupându-le conversaţia; Harry s-a întors imediat la masa lui şi Nola s-a grăbit să se ducă la treburile ei.

— Vă aduc imediat alte felii de pâine prăjită, domnule Quebert, a declarat ea pe un ton solemn înainte să dispară în bucătărie.

În spatele uşilor batante, a rămas o clipă şi a zâmbit de una singură: îl iubea. De când îl întâlnise pe plajă, cu două săptămâni în urmă, din acea zi ploioasă superbă, în care ea mersese întâmplător să se plimbe în apropiere de Goose Cove, îl iubea. Ştia asta. Nu se putea înşela că simţea asta, era o senzaţie cum nu mai trăise: se simţea diferită, mai fericită; zilele i se păreau mai frumoase. Şi mai ales când el era acolo, simţea cum îi bate inima mai tare.

După episodul cu plaja, se mai întâlniseră de două ori: în faţa magazinului universal de pe strada principală,

apoi la Clark's, unde ea lucra sâmbăta. La fiecare dintre întâlnirile lor se produsese ceva special între ei. De atunci, el luase obiceiul să vină în fiecare zi la Clark's ca să scrie, determinând-o pe Tamara Quinn, proprietara localului, să convoace o adunare urgentă a „fetelor“ — aşa cum le numea ea pe chelnerițe — cu trei zile înainte, la sfârşitul după-amiezii. Cu această ocazie a prezentat ea faimoasa notă de serviciu. „Domnişoarelor, le comunicase Tamara Quinn angajatelor sale, pe care le aliniase ca la armată, în ultima săptămână, ați constatat desigur că marele scriitor newyorkez Harry Quebert a venit aici în fiecare zi, dovadă că el a găsit în acest loc criteriile de rafinament şi calitate ale celor mai bune localuri de pe Coasta de Est. Clark's este un local de ținută: noi trebuie să ne arătăm la înălțimea aşteptărilor clienților noştri cei mai exigenți. Cum unele dintre voi au un creier de găină, am redactat această notă de serviciu ca să vă amintesc cum se cuvine tratat domnul Quebert. Trebuie să o citiți, s-o recitiți, să o învățați pe dinafară! O să vă pun întrebări pe neaşteptate. Ea va fi afişată în bucătărie şi în spatele tejghelei“. Apoi Tamara Quinn a rostit răspicat dispozițiile sale: mai ales nu îl deranjați pe domnul Quebert, el are nevoie de linişte şi concentrare. Angajatele să fie eficiente în aşa fel încât el să se simtă ca acasă. Statisticile precedentelor sale treceri prin local indicau că el nu lua decât cafea: să i se servească încă de când soseşte cafeaua şi nimic altceva. Şi dacă el ar avea nevoie de altceva, dacă domnului Quebert i-ar fi foame, ar cere el însuşi. Nu trebuia deranjat sau îndemnat să consume, aşa cum procedau cu ceilalți clienți. Dacă ar comanda de mâncare, să i se aducă imediat toate condimentele şi ce mai e nevoie, ca să nu le ceară apoi: muştar, ketchup, maioneză, piper, sare, unt, zahăr şi sirop de arțar. Marii scriitori nu trebuia să fie nevoiți să ceară orice ar fi: ei trebuia să aibă spiritul liber ca să poată crea în pace. Poate că romanul pe care îl scria, notele pe care le lua vreme de ore, aşezat în acelaşi loc, erau premisele unei imense capodopere şi că în curând se va vorbi despre Clark's în toată țara. Şi Tamara Quinn visa că

acea carte îi va oferi restaurantului ei notorietatea pe care ea i-o credea sortită: cu bani, ea ar deschide un al doilea local la Concord, apoi la Boston şi la New York, şi în toate oraşele mari de pe coastă, până în Florida.

Mindy, una dintre chelnerițe, ceruse explicații suplimentare:

— Dar, d'mna Quinn, cum putem fi sigure că d'mnu Quebert nu vrea decât cafea?

— O ştiu. Şi cu asta basta. În marile restaurante, clienții importanți n-au nevoie să comande: obişnuințele lor sunt cunoscute de personal. Suntem un mare restaurant?

„Da, d'mna Quinn“, răspunseseră angajatele. „Da, mamă“, bâiguise Jenny, care era fiica sa.

— Nu mai îmi spune „mama“ aici, decretase atunci Tamara. Ai impresia că eşti într-un han de la țară.

— Cum să-ți spun atunci? întrebase Jenny.

— Nu-mi spui nicicum, îmi asculți ordinele şi aprobi supus dând din cap. Nu-i nevoie să vorbeşti. S-a înțeles?

Jenny a dat din cap în loc de răspuns.

— S-a înțeles sau nu? a repetat mama sa.

— Păi da, am înțeles, mamă. Dau din cap, acolo…

— A, foarte bine, draga mea. Vezi cât de repede înveți. Haideți, fetelor, vreau să vă văd supuse pe toate… Aşa… Foarte bine… Şi acum, aprobați. Aşa… Exact… De sus în jos… E foarte bine aşa, parcă am fi la Castelul Marmont.

Tamara Quinn nu era singura care era foarte entuziasmată de prezența lui Harry Quebert la Aurora: tot oraşul era în efervescență. Unii afirmau că era o foarte mare vedetă la New York, ceea ce alții confirmau ca să nu fie tratați drept inculți. Erne Pinkas, care dispunea de mai multe exemplare din primul roman al lui Quebert la biblioteca municipală, spunea că el nu auzise niciodată vorbindu-se de acest scriitor, dar, în fond, nimeni nu lua în seamă părerea unui muncitor în uzină care nu cunoştea înalta societate newyorkeză. Şi mai ales toată lumea era de acord că nu oricine putea să se stabilească în casa minunată de la Goose Cove, care nu mai fusese locuită de ani şi ani.

Un alt subiect care crea vâlvă se referea la tinerele aflate la vârsta măritişului şi eventual la părinții lor: Harry Quebert era celibatar. Era un burlac, iar prin faimă, calități intelectuale, avere şi fizic agreabil, constituia un viitor soț foarte râvnit. La Clark's, tot personalul înțelesese rapid că Jenny Quinn, douăzeci şi patru de ani, blondă, drăguță, senzuală şi fostă conducătoare a majoretelor de la liceul din Aurora, era îndrăgostită de Harry. Jenny, care servea în fiecare zi a săptămânii, era singura care nu respecta pe față nota de serviciu: glumea cu Harry, îi vorbea neîncetat, îl întrerupea din lucru şi nu-i aducea niciodată toate condimentele în acelaşi timp. Jenny nu muncea niciodată în weekend; sâmbăta, era Nola.

Bucătarul a apăsat pe soneria de serviciu, smulgând-o pe Nola din gânduri: pâinea prăjită a lui Harry era gata. Ea a pus farfuria pe platou; înainte să intre în sală, şi-a aranjat agrafa aurie care-i prindea părul, apoi a împins mândră uşa. De două săptămâni era îndrăgostită.

I-a adus lui Harry comanda. Clark's se umplea încetul cu încetul.

— Poftă bună, domnule Quebert, a zis ea.

— Spune-mi Harry...

— Nu aici, a murmurat ea, doamna Quinn n-ar dori aşa ceva.

— Nu e aici. Nimeni nu va şti...

Nola a arătat cu privirea spre ceilalți clienți, apoi s-a îndreptat către masa lor.

Harry a luat o îmbucătură din pâinea prăjită şi a mâzgălit câteva rânduri pe foile lui. A scris data: *sâmbătă, 14 iunie 1975*. Înnegrea paginile fără să ştie cu adevărat ce scria: de trei luni de când se afla acolo, nu reuşise să-şi înceapă romanul. Ideile care-i veneau în minte nu căpătaseră nicio formă şi cu cât încerca mai mult, cu atât eforturile lui erau zadarnice. Avea impresia că se scufunda lent, se simțea atins de cel mai teribil flagel care putea afecta oamenii de genul lui: contractase boala scriitorilor. Panica în fața paginii albe îl cuprindea pe zi ce trecea mai mult, până la a-l face să se îndoiască de fundamentul

proiectului său: tocmai îşi sacrificase în întregime economiile ca să închirieze acea casă impresionantă de la ţărmul mării până în septembrie, o casă de scriitor aşa cum visase dintotdeauna, dar la ce bun să facă pe scriitorul dacă nu ştia ce să scrie? În momentul în care încheiase contractul pentru casă, planul lui i se păruse desăvârşit: să scrie un roman al naibii de bun, care să fie suficient de avansat în septembrie, pentru a putea să trimită primele capitole la marile edituri din New York, care, seduse, s-ar bate să obţină drepturile pentru manuscris. I s-ar oferi un avans frumuşel ca să termine cartea; viitorul lui financiar ar fi asigurat şi el ar deveni vedeta care-şi imaginase mereu că era. În prezent însă, visul său avea un gust de cenuşă: nu scrisese încă nici măcar un rând. În ritmul acela, ar trebui să se întoarcă la New York la toamnă, fără bani, fără carte, să-l implore pe directorul liceului să-l reangajeze şi să uite pentru totdeauna visul de glorie. Şi dacă trebuia, să-şi găsească un post de paznic de noapte ca să pună bani deoparte.

S-a uitat la Nola care vorbea cu ceilalţi clienţi. Era strălucitoare. A auzit-o râzând şi a scris:

Nola. Nola. Nola. Nola. Nola.
N-O-L-A. N-O-L-A.

N-O-L-A. Patru litere care dăduseră peste cap lumea lui. Nola, o copilă, un bobocel de fată care-i sucise capul de când o văzuse. N-O-L-A. La două zile după episodul de pe plajă, se întâlniseră în faţa magazinului universal; au coborât împreună strada principală până la port.

— Toată lumea vorbeşte că ai venit la Aurora ca să scrii o carte, zisese ea.

— E adevărat.

Nola se entuziasmase:

— O, Harry, e atât de incitant! Eşti primul scriitor pe care-l întâlnesc! Aş vrea să-ţi pun atâtea întrebări…

— De exemplu?

— Cum scrii?
— E ceva ce vine ca atare. Idei care ți se tot învârtesc în cap până ce devin fraze care țâşnesc pe hârtie.
— Cred că e formidabil să fii scriitor!

O privise şi se îndrăgostise pur şi simplu nebuneşte de ea.

N-O-L-A. Ea îi spusese că lucra la Clark's sâmbăta, iar în sâmbăta următoare, la prima oră, Harry se dusese acolo. Îşi petrecuse ziua contemplând-o, îi admirase fiecare gest. Apoi îşi amintise că ea nu avea decât cincisprezece ani şi i se făcuse ruşine: dacă oricine din oraş ar fi bănuit ceea ce simțea el pentru micuța chelneriță de la Clark's, ar fi avut necazuri. Ar fi riscat chiar închisoarea. Aşa că, pentru a îndepărta bănuielile, a început să ia masa la Clark's în fiecare zi. Şi iată cum, de mai bine de o săptămână, Harry se mulțumea să se prefacă a fi unul dintre obişnuiții localului, venind zilnic să lucreze, pretinzând că nu-l interesează nimic: nimeni nu trebuia să ştie că în fiecare sâmbătă inima îi bătea mai tare. Şi zi de zi, la masa sa de lucru, pe terasa de la Goose Cove, la Clark's, el nu putea să scrie decât numele ei. N-O-L-A. Pagini întregi ca s-o numească, s-o contemple, s-o descrie. Pagini pe care le rupea şi le ardea apoi în coşul lui de fier. Dacă ar fi găsit cineva rândurile acelea, ar fi fost terminat.

Către ora douăsprezece, când localul era foarte aglomerat, Nola a fost înlocuită de Mandy, ceea ce era neobişnuit. Nola a venit politicoasă să-şi ia rămas-bun de la Harry, însoțită de un bărbat despre care Harry îşi dăduse seama că era tatăl ei, reverendul David Kellergan. El sosise spre sfârşitul dimineții şi băuse laptele cu grenadină la tejghea.
— La revedere, domnule Quebert, a zis Nola. Am terminat pentru azi. Voiam pur şi simplu să vi-l prezint pe tatăl meu, reverendul Kellergan.

Harry s-a ridicat şi cei doi bărbați şi-au strâns mâinile amical.
— Deci dumneavoastră sunteți celebrul scriitor, a zâmbit reverendul.

— Şi dumneavoastră trebuie să fiţi reverendul Kellergan, despre care se vorbeşte mult pe aici, a răspuns Harry.

David Kellergan s-a amuzat.

— Nu daţi atenţie la tot ce spun oamenii. Ei exagerează mereu.

Nola a scos din buzunar un afiş mic şi i l-a întins lui Harry.

— Azi este spectacolul de sfârşit de an la liceu, domnule Quebert. De aceea trebuie să plec mai devreme. E la ora şaptesprezece, veţi veni?

— Nola, a mustrat-o blând tatăl său, lasă-l pe sărmanul domn Quebert în pace. Ce să facă la spectacolul de la liceu?

— Va fi un spectacol frumos! s-a justificat ea, entuziastă.

Harry i-a mulţumit Nolei pentru invitaţie şi a salutat-o. Prin ochiul de geam a privit-o cum dispare după colţul străzii, apoi s-a întors la Goose Cove, ca să se cufunde din nou în ciornele lui.

S-a făcut ora paisprezece. N-O-L-A. De două ore de când se aşezase la birou, nu scrisese nimic: avea ochii lipiţi de ceas. Nu trebuia să se ducă la liceu: era interzis. Dar nici pereţii, nici închisoarea nu puteau să-l împiedice să dorească să fie cu ea: trupul său era închis la Goose Cove, dar sufletul lui dansa pe plajă cu Nola. S-a făcut ora cincisprezece. Apoi şaisprezece. S-a agăţat de stilou ca să nu părăsească biroul. Ea avea cincisprezece ani, era o iubire interzisă. N-O-L-A.

La ora şaisprezece şi cincizeci de minute, Harry, îmbrăcat cu un costum închis la culoare, a intrat în auditoriul liceului. Sala era plină; tot oraşul era acolo. Pe măsură ce înainta printre rânduri, a avut impresia că toată lumea şuşotea la trecerea lui, că părinţii elevilor cu care i se încrucişa privirea spuneau*: Ştim de ce eşti aici*. Nu s-a simţit deloc în largul său şi, alegând la întâmplare un rând, s-a afundat într-un fotoliu ca să nu mai fie observat.

Spectacolul a început; a ascultat un cor jalnic, apoi un ansamblu de trompete fără ritm. Stele ale dansului fără

strălucire, o interpretare la patru mâini fără suflet şi cântăreţi lipsiţi de voce. Apoi, lumina s-a stins complet şi în întuneric a ţâşnit doar haloul unui proiector care a desenat un cerc de lumină pe scenă. Atunci a apărut ea, îmbrăcată într-o rochie albastră cu paiete care aruncau în jur mii de sclipiri. N-O-L-A. S-a lăsat o tăcere deplină; ea s-a aşezat pe un scaun de bar, şi-a aranjat clama din păr şi a potrivit microfonul pe care tocmai i-l aşezaseră în faţă. A zâmbit apoi cald către public, şi-a luat chitara şi a intonat deodată *Can't Help Falling in Love with You*, o versiune pe care o adaptase ea însăşi.

Publicul a rămas cu gura căscată; şi Harry a înţeles în clipa aceea că destinul, ducându-l la Aurora, îl îndreptase către Nola Kellergan, fiinţa cea mai extraordinară pe care o întâlnise vreodată şi cum nu va mai întâlni alta la fel. Poate că destinul lui nu era să fie scriitor, ci să fie iubit de această tânără ieşită din comun; ce alt destin mai frumos ar putea să aibă? A fost atât de bulversat, încât la sfârşitul spectacolului, s-a ridicat de pe scaun în mijlocul aplauzelor şi a fugit. S-a întors în grabă la Goose Cove, s-a instalat pe terasa casei şi, tot luând înghiţituri mari de whisky, a început să scrie frenetic: *N-O-L-A, N-O-L-A, N-O-L-A*. Nu mai ştia ce trebuia să facă. Să plece din Aurora? Dar unde să se ducă? În babilonia din New York? Se angajase să plătească chiria la casă pentru patru luni şi achitase deja jumătate. Venise aici ca să scrie o carte, trebuia să se ţină de treabă. Trebuia să-şi vină în fire şi să se poarte ca un scriitor.

Când a început să-l doară mâna de la scris şi whisky-ul i s-a urcat la cap, a coborât pe plajă, nefericit, şi s-a prăvălit lângă o stâncă mare ca să contemple orizontul. A auzit deodată zgomot de paşi în spatele lui.

— Harry? Harry, ce-ai păţit?

Era Nola, în rochia ei albastră. S-a repezit la el şi a îngenuncheat pe nisip.

— Harry, pentru Dumnezeu! Te doare ceva?

— Ce… Ce faci aici? a întrebat el în loc de răspuns.

— Te-am aşteptat după spectacol. Te-am văzut plecând când au început aplauzele şi nu te-am mai găsit. M-am neliniştit… De ce ai plecat atât de repede?

— N-ar trebui să stai acolo, Nola.

— De ce?

— Pentru că am băut. Vreau să zic: m-am ameţit puţin. Acum îmi pare rău, dacă aş fi ştiut că vii, rămâneam treaz.

— De ce ai băut, Harry? Pari trist…

— Mă simt singur. Mă simt îngrozitor de singur.

Nola s-a ghemuit lângă el şi l-a străpuns cu privirea ochilor ei strălucitori.

— Harry, până la urmă, sunt atâţia oameni în jurul tău!

— Singurătatea mă omoară, Nola.

— O să-ţi ţin companie atunci.

— Tu nu ar trebui…

— Asta vreau. Doar dacă nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi niciodată.

— Harry, de ce scriitorii sunt oameni atât de singuri? Hemingway, Melville… Sunt oamenii cei mai singuri din lume!

— Nu ştiu dacă scriitorii sunt cei care sunt singuri sau dacă singurătatea este cea care te împinge la scris…

— Şi de ce scriitorii se sinucid toţi?

— Nu toţi se sinucid. Doar cei ale căror cărţi nu sunt citite.

— Am citit cartea ta. Am împrumutat-o de la biblioteca municipală şi am citit-o într-o noapte! Am adorat-o! Eşti un mare scriitor, Harry! Harry… în după-amiaza asta am cântat pentru tine. Cântecul acela l-am cântat pentru tine!

El a zâmbit şi a privit-o; Nola şi-a trecut mâna prin păr cu o tandreţe infinită înainte să repete:

— Eşti un foarte mare scriitor, Harry. Nu trebuie să te simţi singur. Eu sunt aici.

25. Referitor la Nola

„În fond, Harry, cum devii scriitor?

— Fără să renunţi niciodată. Ştii, Marcus, libertatea, aspiraţia la libertate este un război în sine. Trăim într-o societate de funcţionari de birou resemnaţi şi trebuie, ca să ieşim din pasa asta proastă, să ne luptăm în acelaşi timp cu noi înşine şi cu lumea întreagă. Libertatea este o luptă pe care o ducem în fiecare clipă şi de care nu suntem pe deplin conştienţi. Nu mă voi resemna niciodată."

Inconvenientul oraşelor mici din inima Americii este că ele nu dispun decât de brigăzi de pompieri voluntari, care nu se mobilizează la fel de rapid ca profesioniştii. În seara de 20 iunie 2008, când vedeam flăcările ridicându-se din Corvette şi întinzându-se spre mica anexă care servea de garaj, s-a scurs ceva timp între momentul când am cerut ajutor şi sosirea pompierilor la Goose Cove. E un miracol că nu a fost atinsă de foc şi casa însăşi, chiar dacă, din punctul de vedere al căpitanului de pompieri din Aurora, miracolul a ținut mai ales de faptul că garajul se afla într-o clădire separată, ceea ce a permis delimitarea rapidă a zonei de incendiu.

În vreme ce poliția şi pompierii acționau la Goose Cove, a sosit şi Travis Dawn, care fusese şi el alertat.

— N-ai pățit nimic, Marcus? m-a întrebat el, repezindu-se la mine.

— Nu, eu sunt bine, doar că putea să se aprindă întreaga casă…

— Ce s-a întâmplat?

— Mă întorceam de la Grand Beach şi, intrând pe alee, am văzut o siluetă care fugea spre pădure. Apoi au fost flăcările…

— Ai avut timp să identifici persoana?

— Nu, totul s-a petrecut foarte repede.

Un polițist venit la fața locului în acelaşi timp cu pompierii şi care tocmai scormonea în împrejurimile casei ne-a strigat brusc. Tocmai descoperise, prins în tocul uşii de la intrare, un bilet pe care scria:

Întoarce-te acasă, Goldman.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am primit altul şi ieri, am zis.
— Altul? Unde l-ai găsit? a întrebat Travis.
— Pe maşina mea. M-am oprit zece minute la băcănie şi, întorcându-mă, era acelaşi mesaj prins sub ştergător.
— Crezi că te urmăreşte cineva?
— Nu... nu ştiu nimic. Nici măcar nu i-am acordat atenție până acum. Dar ce înseamnă asta?
— Incendiul pare să fie un avertisment furios, Marcus.
— Un avertisment? De ce ar vrea să-mi dea un avertisment?
— Se pare că e cineva care nu îți agreează prezența la Aurora. Toată lumea ştie că pui multe întrebări...
— Şi ce? Cineva s-ar teme că aş putea descoperi ceva referitor la Nola?
— Poate. În orice caz, nu-mi place asta. Toată chestia miroase a praf de puşcă. O să las o patrulă aici peste noapte, e mai sigur.
— Nu-i nevoie de patrulă. Dacă tipul ăsta mă caută, să vină: mă va găsi.
— Păstrează-ți calmul, Marcus. O patrulă va rămâne peste noapte aici, fie că vrei sau nu. Dacă, aşa cum cred eu, e vorba despre un avertisment, asta înseamnă că vor fi şi altele în viitor. Va trebui să fii foarte prudent.

La prima oră a dimineții, m-am dus la închisoarea de stat ca să-i relatez incidentul lui Harry.
— *Întoarce-te acasă, Goldman*? a repetat el când i-am menționat descoperirea mesajului.
— Aşa cum îți spun. Scris la computer.
— Ce-a făcut poliția?
— A venit Travis Dawn. A luat biletul, a zis că ar trebui analizat. După el, ar fi un avertisment. Poate e cineva care nu are chef ca eu să pătrund mai adânc în acest caz. Cineva care te consideră vinovatul ideal şi nu vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.
— Cel care ar fi putut să le ucidă pe Nola şi pe Deborah Cooper?

— De exemplu.

Harry avea un aer grav.

— Roth mi-a zis că voi apărea în fața Marelui Juriu marți de dimineață. O mână de cetățeni cinstiți care îmi vor analiza cazul şi vor decide dacă acuzațiile sunt fondate. Se pare că Marele Juriu îl urmează mereu pe procuror… E un coşmar, Marcus, cu fiecare zi care trece am senzația că mă afund şi mai mult. Că mă înec. Mai întâi mă opresc şi îmi spun că este o eroare, o treabă de câteva ore, şi apoi mă trezesc închis aici până la proces, care va avea loc Dumnezeu ştie când, riscând pedeapsa cu moartea. Pedeapsa capitală, Marcus! Mă gândesc tot timpul la asta. Mi-e frică.

Îmi dădeam foarte bine seama că Harry îşi pierdea forțele. Abia trecuse o săptămână de când era în închisoare şi era clar că n-avea să mai dureze o lună.

— O să te scoatem de aici, Harry. O să descoperim adevărul. Roth e un avocat foarte bun, trebuie să avem încredere în el. Vrei să-mi povesteşti în continuare? Vorbeşte-mi despre Nola, spune-mi povestea mai departe. Ce s-a întâmplat după?

— După ce?

— După episodul de pe plajă. Când Nola a venit să te întâlnească în sâmbăta aceea, după spectacolul de la liceu, şi când ți-a spus că nu trebuie să te simți singur.

În timp ce vorbeam, mi-am instalat reportofonul pe masă şi i-am dat drumul. Harry a schițat un surâs.

— Eşti un om bun, Marcus. Pentru că asta e important: Nola care vine pe plajă şi îmi spune să nu mă simt singur, că ea este acolo pentru mine… De fapt, am fost mereu un tip singuratic şi iată că deodată nu mai era la fel. Cu Nola mă simțeam ca făcând parte dintr-un tot, dintr-o entitate pe care o alcătuiam împreună. Când nu era lângă mine, simțeam un gol, o senzație de lipsă pe care nu o mai resimțisem până acum: ca şi cum, de când îmi intrase în viață, lumea mea nu mai putea să funcționeze normal fără ea. Ştiam că fericirea mea depindea de ea, dar în acelaşi timp eram conştient că era teribil de complicat ca noi doi să fim

împreună. Prima mea reacție a fost, de altfel, să-mi resping sentimentele: era o poveste imposibilă. În sâmbăta aceea, am rămas puțin pe plajă, dar apoi i-am zis că era târziu, că ar trebui să se ducă acasă înainte ca părinții ei să se îngrijoreze şi ea m-a ascultat. A plecat, luând-o de-a lungul plajei, şi eu am privit-o îndepărtându-se, sperând să se întoarcă măcar o dată şi să-mi facă un semn cu mâna. N-O-L-A. Cu toate acestea, trebuia să mi-o scot din minte... Aşa că toată săptămâna următoare m-am străduit să mă apropii de Jenny ca să o uit pe Nola, acea Jenny care a devenit actuala patroană de la Clark's.

— Aşteaptă... Vrei să spui că Jenny despre care îmi vorbeşti, chelnerița de la Clark's, aceea din 1975, este Jenny Dawn, soția lui Travis, cea care ține Clark's azi?

— Chiar ea. Acum treizeci de ani. Pe vremea aceea era o fată foarte drăguță. A rămas, de altfel, o femeie frumoasă. Ştii, ea ar fi putut să-şi încerce norocul la Hollywood, ca actriță. Vorbea adesea despre asta. Să plece din Aurora şi să trăiască o viață aventuroasă în California. Dar n-a făcut nimic din toate astea: a rămas aici, a preluat restaurantul de la mama ei şi, în final, va vinde hamburgeri toată viața. Greşeala ei: avem viața pe care ne-o alegem, Marcus. Şi ştiu despre ce vorbesc...

— De ce spui asta?

— N-are importanță... Divaghez şi pierd firul... Îți vorbeam despre Jenny. O fată de douăzeci şi patru de ani, foarte frumoasă: a câştigat concursul de frumusețe în liceu, o blondă senzuală după care întorcea capul orice bărbat. De altfel, toată lumea o invidia pe Jenny pe atunci. Mi-am petrecut zilele la Clark's în compania ei. Aveam un cont acolo şi treceam în el tot ce consumam. Nu eram deloc atent la cheltuieli, deşi îmi ruinasem economiile ca să închiriez casa, iar bugetul meu era foarte strâmtorat.

*

Miercuri, 18 iunie 1975

De când Harry sosise la Aurora, lui Jenny Quinn îi trebuia o oră în plus ca să se pregătească dimineața. Se îndrăgostise de el din prima zi în care-l văzuse. Nu mai avusese niciodată asemenea senzații: era bărbatul vieții ei, o ştia. Era cel pe care-l aşteptase dintotdeauna. De fiecare dată când îl vedea, îşi imagina viața lor împreună: căsătoria lor triumfală şi viața lor newyorkeză. Goose Cove ar deveni reşedința lor de vară, unde el ar putea să-şi recitească manuscrisele în linişte şi ea ar veni să-şi viziteze părinții. El era cel care ar duce-o departe de Aurora; n-ar mai fi trebuit niciodată să şteargă mesele acoperite de grăsime, nici toaletele acestui restaurant de țărănoi. Ea va face carieră pe Broadway, va merge să filmeze în California. S-ar vorbi despre ei în toate ziarele.

Jenny nu inventa nimic, nu-i juca feste imaginația: era evident că se petrecea ceva între ea şi Harry. Şi el o iubea, nu era nicio îndoială. Altfel de ce ar veni el în fiecare zi la Clark's? În fiecare zi! Şi conversațiile lor la tejghea! Îi plăcea atât de mult când el venea să se aşeze în fața ei, ca să pălăvrăgească un pic. Era diferit de toți bărbații pe care-i întâlnise până atunci, mult deasupra celorlalți. Mama ei, Tamara, dăduse dispoziții angajaților de la Clark's, le interzisese în special să-i vorbească scriitorului şi să-l distragă, şi se întâmplase chiar s-o certe acasă pentru că găsea comportamentul ei față de Harry nepotrivit. Dar mama ei nu înțelegea nimic, nu înțelegea că Harry o iubea atât de mult încât să scrie o carte despre ea.

Avea bănuiala asta legată de carte de mai multe zile: în dimineața aceea a fost însă sigură. Harry a sosit la Clark's în zori, în jurul orei şase şi jumătate, puțin după deschiderea localului. Se întâmpla rar să vină atât de devreme; de regulă, doar şoferii de camioane sau comis-voiajorii veneau la ora asta. De-abia ce s-a aşezat la masa lui obişnuită, că a şi început să scrie frenetic, aproape culcat pe foaie, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-i fie văzute cuvintele. Uneori se oprea şi o privea lung; ea se prefăcea că nu vede nimic, dar ştia că el o

mânca din ochi. Mai întâi Jenny nu a priceput de ce o privea atât de insistent. Doar cu puțin înainte de prânz Jenny a înțeles că el scria o carte despre ea. Da, ea, Jenny Quinn, era subiectul central al noii capodopere a lui Harry Quebert. Iată de ce el nu voia să-i fie văzute foile. De îndată ce a înțeles asta, s-a simțit cuprinsă de o imensă tulburare. A profitat de ora prânzului, ca să-i aducă meniul şi să trăncănească un pic.

Îşi petrecuse dimineața scriind cele patru litere ale numelui ei: *N-O-L-A*. Îi avea imaginea în minte, iar chipul ei îi umplea gândurile. Uneori, închidea ochii ca să şi-o închipuie, apoi, ca pentru a încerca să se vindece, se străduia să o privească pe Jenny în speranța de a o uita de tot pe Nola. Jenny era o femeie foarte frumoasă, de ce n-ar putea s-o iubească?

Când, cu puțin timp înainte de prânz a văzut-o pe Jenny venind spre el cu meniul şi cafeaua, şi-a acoperit pagina cu o foaie albă, aşa cum făcea de fiecare dată când se apropia cineva.

— E vremea să mănânci ceva, Harry, i-a poruncit ea pe un ton prea matern. N-ai înghițit nimic toată ziua în afară de un litru şi jumătate de cafea. O să ai arsuri la stomac dacă nu mănânci nimic.

El s-a forțat să surâdă politicos şi a început chiar să facă puțină conversație. A simțit cum îi asudă fruntea şi și-a şters-o rapid cu mâneca hainei.

— Ți-e cald, Harry? Munceşti prea mult!

— E posibil.

— Ai inspirație?

— Da. Pot să spun că în momentul ăsta nu merge rău deloc.

— N-ai ridicat nasul din foi toată dimineața.

— Chiar aşa.

Jenny a schițat un surâs complice ca să-l facă să înțeleagă că ştia totul despre carte.

— Harry... Ştiu că n-ar trebui să îndrăznesc... Aş putea să citesc? Numai câteva pagini? Sunt aşa de curioasă să văd ce scrii. Trebuie să fie nişte cuvinte minunate.

— Nu e încă terminat…
— Cu siguranţă că e deja ceva formidabil.
— O să vedem mai târziu.
Ea a zâmbit din nou.
— Lasă-mă să-ţi aduc o limonadă ca să te răcoreşti. Vrei să mănânci ceva?
— O să iau ouă şi bacon.

Jenny a dispărut imediat în bucătărie şi a strigat la bucătar: *Ouă şi bacon pentru marele scriitor!* Mama ei, care o văzuse glumind în sală, a pus-o la punct:

— Jenny, vreau să încetezi să-l mai deranjezi pe domnul Quebert!
— Să-l deranjez? O, mamă, tu nu ştii nimic: îl inspir.

Tamara Quinn şi-a privit fiica afişând o expresie de neîncredere. Jenny a ei era o fată drăguţă, dar mult prea naivă.

— Cine ţi-a băgat prostiile astea în cap?
— Ştiu că Harry mă iubeşte, mamă. Şi cred că ocup un loc important în cartea lui. Fiica ta va ajunge cineva.
— Ce tot spui acolo?

Jenny a exagerat puţin pentru ca mama ei să priceapă mai bine.

— Eu şi cu Harry vom fi în curând împreună în mod oficial.

Şi, triumfătoare, a făcut o mică grimasă dispreţuitoare şi s-a întors în sală cu un pas de prima doamnă.

Tamara Quinn nu şi-a putut stăpâni un zâmbet de mulţumire: dacă fiica ei reuşea să pună mâna pe Quebert, s-ar vorbi despre Clark's de-a lungul şi de-a latul ţării. Cine ştie, poate căsătoria ar putea avea loc acolo, ar găsi ea cu ce cuvinte să-l convingă pe Harry. Cartier blocat, mari corturi albe pe stradă, invitaţi aleşi pe sprânceană; jumătate din lumea bună a New Yorkului, zeci de jurnalişti care să transmită evenimentul şi sclipirea flash-urilor care nu mai încetează. Era omul trimis de Dumnezeu.

În ziua aceea, Harry a părăsit Clark's la ora şaisprezece, în grabă, ca şi cum ar fi rămas surprins de cât era ceasul. S-a aruncat în maşina lui parcată în faţa localului şi a demarat rapid. Nu voia să fie în întârziere, nu voia să o rateze. La

puțin timp după ce-a plecat, un vehicul al poliției din Aurora a parcat pe locul pe care Harry îl lăsase liber. Ofițerul de poliție Travis Dawn a cercetat discret interiorul restaurantului, bătând nervos cu degetele în volan. Judecând că mai era încă multă lume în local, n-a îndrăznit să intre. S-a mulțumit să repete fraza pe care o pregătise. Doar o frază trebuia să spună; nu era necesar să fie atât de timid. O biată frază, care cu greu avea mai mult de zece cuvinte. S-a privit în oglinda retrovizoare şi a declamat pentru sine: *Bună, Jenny. Mă gândeam dacă am putea să mergem la cinema sâmbătă…* A înjurat: nu asta era fraza! O singură frază de doi bani şi nu reuşea să şi-o amintească. A desfăcut o bucată de hârtie şi a recitit cuvintele pe care le scrisese:

Bună, Jenny,
Îmi ziceam că, dacă ai fi liberă, am putea să mergem la cinema la Montburry sâmbătă seară.

Totuşi, nu era greu: trebuia să intre la Clark's, să zâmbească, să se aşeze la tejghea şi să ceară o cafea. Şi-a aranjat părul şi s-a prefăcut că vorbeşte la microfonul de la stația radio de la bordul maşinii, ca să pară ocupat dacă-l vedea cineva. A aşteptat zece minute: patru clienți au ieşit împreună de la Clark's. Calea era liberă. Inima îi bătea puternic: o simțea cum îi răsună în piept, în mâini, în cap, chiar şi vârful degetelor sale părea să reacționeze la fiecare dintre pulsațiile inimii. A ieşit din maşină, strângând în pumn bucata de hârtie. O iubea. Din timpul liceului o iubea. Era cea mai minunată femeie pe care o cunoscuse vreodată. Pentru ea rămăsese la Aurora: la academia de poliție îi fuseseră descoperite aptitudinile şi i se sugerase să opteze pentru un post mai înalt decât la o poliție locală. I se vorbise despre poliția de stat, ba chiar de cea federală. Un tip venit de la Washington îi spusese: „Fiule, nu-ți pierde timpul într-un loc pierdut de lume. FBI-ul face recrutări. Şi nu-i puțin lucru FBI-ul". FBI-ul. I se propusese FBI-ul. Ar fi putut chiar să ceară să se alăture foarte prestigioasei instituții Secret Service, însărcinată cu

protecția președintelui și a personalităților importante ale țării. Dar exista tânăra aceasta care servea la Clark's, la Aurora, fata aceasta de care era îndrăgostit dintotdeauna, tot sperând că ea își va opri într-o zi privirea asupra lui: Jenny Quinn. Așa că a cerut să fie numit la poliția din Aurora. Viața lui nu avea sens fără Jenny. Ajuns la ușa restaurantului, a tras adânc aer în piept și a intrat.

Ea se gândea la Harry, ștergând ceștile deja uscate cu un gest mecanic. În ultima vreme, el pleca mereu pe la ora șaisprezece; Jenny se întreba unde se ducea așa de regulat. Avea întâlnire? Și cu cine? Un client s-a așezat la tejghea, trezind-o din visare.

— Bună, Jenny.

Era Travis, colegul ei drăguț din liceu, care devenise polițist.

— Salut, Travis. Îți ofer o cafea?

— Cu plăcere.

Travis a închis ochii o clipă ca să se concentreze: trebuia să-i spună fraza. Ea i-a așezat o ceașcă în față și a umplut-o. Era momentul să înceapă.

— Jenny… Voiam să-ți zic…

— Da?

L-a fixat cu ochii ei limpezi și Travis s-a pierdut complet. Care era urmarea frazei? Cinema.

— Cinema, a zis el.

— Ce-i cu cinemaul?

— Eu… A fost un atac la cinematograful din Manchester.

— Așa deci? Un atac armat într-un cinema? Ce întâmplare bizară.

— La poșta din Manchester, vreau să zic.

De ce naiba vorbea el despre atacul armat? Cinema! Trebuia să spună despre cinema!

— La poștă sau la cinema? a întrebat Jenny.

Cinema. Cinema. Cinema. Cinema. Să vorbească despre cinema! Inima avea să-i explodeze. A început:

— Jenny… Voiam… În fine îmi spuneam că poate… În fine, dacă ai vrea…

În clipa aceea, Tamara şi-a chemat fiica de la bucătărie şi Jenny a trebuit să-i întrerupă recitarea.

— Scuză-mă, Travis, trebuie să plec. Mama are o proastă dispoziţie de zile mari.

Tânăra a dispărut îndărătul uşilor batante, fără să-i lase poliţistului timp să-şi termine fraza. El a suspinat şi a murmurat: *Îmi ziceam că dacă erai liberă, am fi putut merge la cinema la Montburry, sâmbătă seară*. Apoi a lăsat cinci dolari pentru o cafea de cincizeci de cenţi, pe care nici măcar nu o băuse, şi a ieşit de la Clark's, dezamăgit şi trist.

*

— Unde te duceai în fiecare zi la ora şaisprezece, Harry? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns imediat. A privit pe fereastra de lângă el şi mi s-a părut că a avut un zâmbet fericit. În cele din urmă mi-a zis:

— Aveam atâta nevoie să o văd…

— Pe Nola, nu?

— Da. Ştii, Jenny era o fată formidabilă, dar nu era ca Nola. Să fiu cu Nola însemna să trăiesc cu adevărat. Nu aş şti cum să ţi-o spun altfel. Fiecare secundă petrecută cu ea era o secundă de viaţă trăită plenar. Iată ce cred eu că înseamnă iubirea. Râsul acela, Marcus, râsul acela îl aud în minte în fiecare zi, de treizeci şi trei de ani încoace. Privirea aceea extraordinară, ochii aceia sclipind de viaţă sunt mereu acolo, în faţa mea… Ca şi gesturile ei, felul ei de a-şi aranja părul, de a-şi muşca buzele. Vocea ei răsună mereu în mine, uneori e ca şi cum ar fi aici. Când mă duc în centrul oraşului, în port, la magazin, o revăd vorbindu-mi despre viaţă şi cărţi. În acel iunie din 1975, nu intrase de nicio lună în viaţa mea şi aveam impresia că Nola făcea parte dintotdeauna din ea. Şi când nu era cu mine, mi se părea că nimic nu avea sens: o zi fără să o văd pe Nola era o zi pierdută. Aveam atâta nevoie să o văd că nu puteam aştepta sâmbăta următoare. Atunci m-am apucat să o aştept la ieşirea de la liceu. Asta

făceam plecând de la Clark's la ora şaisprezece. Luam maşina şi mergeam la liceul din Aurora. Parcam pe locurile destinate profesorilor, chiar în fața intrării principale şi o aşteptam să iasă, ascuns în maşină. De îndată ce o vedeam apărând, mă simțeam atât de viu, atât de plin de putere. Fericirea de a o zări îmi era de ajuns: o priveam până se urca în autobuzul şcolii şi rămâneam acolo, aşteptând ca maşina să dispară. Eram nebun, Marcus?

— Nu, nu cred, Harry.

— Tot ce ştiu, Marcus, era că Nola trăia în mine. La propriu. Apoi a fost din nou sâmbătă şi a fost o zi minunată. În ziua aceea, vremea frumoasă i-a îndemnat pe oameni să profite de plajă: Clark's era pustiu şi Nola şi cu mine am discutat îndelung. Ea spunea că se gândise mult la mine, la cartea mea, că ceea ce tocmai scriam avea să fie o capodoperă. La sfârşitul programului, către şase seara, i-am propus să o conduc cu maşina. Am lăsat-o la o clădire distanță de locuința ei, pe o alee pustie, la adăpost de privirile curioase. M-a întrebat dacă voiam să fac câțiva paşi cu ea, dar i-am explicat că era complicat, că ar ieşi vorbe dacă am fi văzuți plimbându-ne împreună. Îmi amintesc că mi-a zis: „Să te plimbi nu e o crimă, Harry…" „Ştiu, Nola. Mă gândesc însă că oamenii şi-ar pune întrebări". Ea s-a bosumflat un pic. „Îmi face atâta plăcere compania ta, Harry. Eşti un om excepțional. Ar fi bine dacă am putea fi puțin împreună fără să fie nevoie să ne ascundem".

*

Sâmbătă, 28 iunie 1975

Era ora treisprezece. Jenny Quinn se agita în spatele tejghelei la Clark's. De fiecare dată când se deschidea uşa restaurantului, tresărea, sperând că era el. Dar nu era deloc cazul. Era nervoasă şi foarte agasată. Uşa s-a trântit încă o dată şi nu era Harry. Era mama sa, Tamara, care s-a mirat de felul în care era îmbrăcată fiica ei: purta un compleu superb, de

culoare crem, pe care-l păstra de obicei pentru evenimente speciale.

— Draga mea, ce faci îmbrăcată aşa? a întrebat Tamara. Unde ţi-e şorţul?

— Poate că nu am chef să port şorţurile tale oribile care mă fac urâtă. Am dreptul să fiu drăguţă din când în când, nu? Crezi că îmi place să servesc fripturi toată ziua?

Jenny avea lacrimi în ochi.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat-o mama ei.

— S-a întâmplat că e sâmbătă şi nu ar trebui să lucrez! Nu lucrez niciodată weekendurile!

— Păi, tu ai insistat să o înlocuieşti pe Nola când mi-a cerut o zi de concediu azi.

— Da. Poate. Nu mai ştiu. Of, mamă, sunt aşa de nefericită!

Jenny îşi făcea de lucru cu o sticlă de ketchup; brusc a lăsat-o să cadă pe jos: sticla s-a spart şi tenişii ei de un alb imaculat s-au acoperit de stropi roşii. Fata a izbucnit în plâns.

— Draga mea, dar ce ţi se întâmplă? s-a neliniştit mama ei.

— Îl aştept pe Harry, mamă! El vine mereu sâmbăta... Atunci de ce n-a venit azi? Of, mamă, nu sunt decât o idioată! Cum am putut să mă gândesc că el mă iubeşte? Un bărbat ca Harry nu ar dori niciodată o chelneriţă vulgară ca mine, care serveşte hamburgeri! Nu sunt decât o imbecilă!

— Haide, nu spune asta, a consolat-o Tamara, îmbrăţişând-o. Du-te să te distrezi, ia-ţi zi liberă. O să te înlocuiesc. Nu vreau să plângi. Eşti o fată minunată şi sunt sigură că Harry e îndrăgostit de tine.

— Atunci de ce nu e aici?

Mama Quinn a reflectat o clipă:

— Ştia că lucrezi azi? Tu nu lucrezi niciodată sâmbăta, de ce ar veni dacă tu nu eşti? Ştii la ce mă gândesc, draga mea? Că Harry trebuie să fie foarte nefericit sâmbăta, pentru că e ziua în care nu te vede.

Faţa lui Jenny s-a luminat.

— O, mamă, de ce nu mă gândisem!

— Ar trebui să te duci la el. Sunt sigură că ar fi foarte fericit să te vadă.

Chipul fetei s-a luminat din nou: ce idee minunată avea mama ei! Să se ducă să-l întâlnească pe Harry la Goose Cove, să-i ducă ceva de mâncare: sărmanul probabil că muncea din greu şi uitase cu siguranță să ia masa. Jenny s-a grăbit spre bucătărie ca să caute provizii.

În acel moment, la aproape douăzeci de kilometri de Aurora, într-un orăşel din Rockland, Maine, Harry şi Nola erau la picnic pe o promenadă aflată la malul oceanului. Nola arunca bucăți de pâine la pescăruşii uriaşi care scoteau strigăte răguşite.

— Îmi plac pescărușii! a strigat Nola. Sunt păsările mele preferate. Poate pentru că îmi place oceanul, iar acolo unde sunt pescăruşi e şi ocean. Aşa e: chiar şi atunci când zarea e acoperită de copaci, zborul pescăruşilor pe cer ne aminteşte că oceanul e chiar în spatele pădurii. Vorbeşti despre pescăruşi în cartea ta, Harry?

— Dacă vrei tu. O să pun tot ce vrei tu în cartea asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi-ar plăcea să-ți spun, dar nu pot.

— E o poveste de iubire?

— Într-o oarecare măsură.

Harry o privea amuzat. Avea un carnet în mână şi încerca să deseneze scena în creion.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Un crochiu.

— Ştii şi să desenezi? E clar că eşti dăruit cu de toate. Arată-mi, vreau să văd!

Nola s-a apropiat şi s-a entuziasmat la vederea desenului.

— E atât de frumos, Harry! Ai atâta talent!

Într-un elan de duioşie, s-a ghemuit lângă el, dar Harry a respins-o, aproape din reflex, şi a privit în jurul lui ca pentru a se asigura că nu fuseseră văzuți.

— De ce faci asta? s-a supărat Nola. Ți-e ruşine cu mine?

— Nola, tu ai cincisprezece ani… Eu am treizeci şi patru. Lumea nu e de acord cu aşa ceva.

— Lumea e imbecilă!

El a râs şi i-a schițat expresia furioasă din câteva trăsături. Nola a venit să se aşeze lângă el şi Harry a lăsat-o. Au privit împreună cum pescăruşii se certau pe bucățile de pâine.

Se hotărâseră pentru escapada asta cu câteva zile mai devreme. O aşteptase lângă casa ei, după şcoală. Lângă stația autobuzului şcolii. Nola fusese fericită şi totodată uimită să-l vadă.

— Harry? Ce faci aici? îl întrebase.

— De fapt, n-am habar. Dar doream să te văd. Eu… Ştii, Nola, m-am gândit din nou la ideea ta…

— Să nu fie nimeni în afară de noi doi?

— Da. Mi-am zis că am putea pleca în weekendul ăsta. Nu departe. La Rockland, de pildă. Acolo unde nu ne cunoaşte nimeni. Ca să ne simțim liberi. Dacă doreşti asta, desigur.

— O, Harry, ar fi nemaipomenit! Dar ar trebui să fie sâmbăta, nu pot să lipsesc de la slujba de duminică.

— Atunci va fi sâmbătă. Poți să-ți iei liber?

— Bineînțeles! Îmi voi lua concediu de la doamna Quinn. Şi voi şti ce să le spun părinților. Nu-ți face griji.

Ea ar şti ce să le spună părinților. Când Nola pronunțase aceste cuvinte, Harry se întrebase ce pățise de se îndrăgostise de o adolescentă. Şi pe plaja aceea din Rockland, se gândea la ei doi.

— La ce te gândeşti, Harry? a întrebat Nola, tot cuibărită lângă el.

— La ceea ce suntem pe cale să facem.

— Ce-i rău în ce suntem pe cale să facem?

— O ştii foarte bine. Sau poate nu. Ce le-ai spus părinților tăi?

— Ei cred că sunt cu prietena mea, Nancy Hattaway, şi că am plecat devreme de tot ca să mergem să petrecem cât e ziua de lungă pe vaporaşul tatălui lui Teddy Bapst, prietenul ei.

— Şi unde e Nancy?

— Pe vaporaş cu Teddy. Singuri. Ea a spus că merg cu ea pentru ca părinții lui Teddy să-i lase să navigheze singuri.

— Deci mama ei crede că e cu tine, iar a ta că eşti cu Nancy, aşa că, dacă îşi telefonează, vor confirma.

— Absolut. E un plan fără greş. Trebuie să mă întorc la ora opt, vom avea timp să dansăm? Îmi doresc mult să dansăm împreună.

Era ora trei după-amiaza când Jenny a ajuns la Goose Cove. Parcându-şi maşina în faţa casei, a constatat că Chevroletul negru nu era acolo. Probabil că Harry ieşise. A sunat totuşi la uşă: aşa cum se aştepta, nu a răspuns nimeni. A făcut turul casei ca să verifice dacă nu cumva era pe terasă, dar acolo nu era nimeni. A decis în cele din urmă să intre. Fără îndoială că Harry plecase să-şi aerisească mintea. Muncea mult în ultima vreme, avea nevoie să facă o pauză. Ar fi, desigur, foarte bucuros să găsească o gustare pe masă la întoarcere: sendvişuri cu carne, ouă, brânză, crudităţi de înmuiat într-un sos cu ierburi al cărui secret numai ea îl ştia, o bucată de tartă şi câteva fructe zemoase.

Jenny nu văzuse încă niciodată interiorul casei de la Goose Cove. Totul i se părea minunat. Era o locuinţă spaţioasă, decorată cu gust, tavanul era din grinzi, biblioteci înalte pe pereţi, parchet de lemn şi geamuri mari care ofereau o vedere uimitoare spre ocean. N-a putut să nu se imagineze trăind aici cu Harry: micul dejun vara pe terasă, iarna petrecută la căldură, adăpostindu-se lângă şemineul din living, unde el să-i citească pasaje din noul lui roman. De ce să vrea la New York? Chiar aici, împreună, ar fi atât de fericiţi. N-ar avea nevoie de nimic altceva decât de ei înşişi. Jenny a aşezat gustările pe masa din living, a luat vesela pe care a găsit-o într-un dulap, apoi, când a terminat, s-a aşezat într-un fotoliu şi a aşteptat. Ca să-i facă o surpriză.

A avut răbdare o oră. Ce putea să facă? Fiindcă se plictisea, a decis să viziteze restul casei. Prima încăpere în care a intrat a fost biroul de la parter. Locul era mai degrabă strâmt, dar bine aranjat, cu un dulap, o masă de scris din abanos, o bibliotecă pe perete şi un birou mare din lemn, acoperit cu foi şi stilouri. Aici lucra Harry. S-a apropiat de birou, doar

aşa, ca să arunce un ochi. Nu voia să-i violeze opera, nu voia să-i trădeze încrederea, voia pur şi simplu să vadă ce scria despre ea toată ziua. Şi pe urmă, nimeni nu ar şti nimic. Convinsă că avea dreptul să facă asta, a luat prima foaie de deasupra teancului şi a citit, cu inima bătându-i cu putere. Primele rânduri erau tăiate şi şterse cu carioca neagră, aşa încât nu putea citi nimic. Dar apoi a citit limpede:

> *Nu mă duc la Clark's decât ca s-o văd. Nu mă duc acolo decât ca să fiu lângă ea. Ea e tot ce-am visat vreodată. Sunt posedat. Sunt obsedat. N-am dreptul. Nu ar trebui. Nu ar trebui să mă duc acolo, nu ar trebui nici măcar să rămân în oraşul ăsta al nefericirii: ar trebui să plec, să fug, să nu mă mai întorc niciodată. Nu am dreptul să o iubesc, este interzis. Sunt nebun?*

Strălucind de fericire, Jenny a început să sărute foile, să le strângă la piept. Apoi a schiţat un pas de dans şi a strigat cu voce tare: „Harry, iubirea mea, nu eşti nebun! Şi eu te iubesc şi ai toate drepturile din lume asupra mea! Nu fugi, dragul meu! Te iubesc atât de mult!" Incitată de descoperirea ei, s-a grăbit să pună la loc foaia pe birou, temându-se să nu fie surprinsă şi s-a întors de îndată în living. S-a întins pe canapea, şi-a ridicat fusta ca să i se vadă coapsele şi şi-a desfăcut nasturele ca să-şi lase sânii liberi. Nimeni nu-i scrisese vreodată ceva atât de frumos. De îndată ce el s-ar fi întors, i s-ar fi dat lui. I-ar fi oferit virginitatea ei.

În aceeaşi clipă, David Kellergan a intrat la Clark's şi s-a aşezat la tejghea, unde a comandat, ca întotdeauna, un pahar mare de lapte călduţ cu grenadină.

— Fiica dumneavoastră nu este astăzi aici, reverendule, i-a zis Tamara Quinn, servindu-l. Şi-a luat concediu.

— Ştiu asta prea bine, doamnă Quinn. E la mare cu prietenii. A plecat în zori. I-am propus să o conduc, dar a refuzat, mi-a zis să mă odihnesc, să rămân în pat. E o micuţă tare drăguţă.

— Aveți multă dreptate, reverendule. Sunt tare mulțumită de ea.

David Kellergan a surâs şi Tamara l-a privit o clipă pe omulețul acesta jovial, cu față blândă şi purtând ochelari. Avea probabil cincizeci de ani, era subțire, aparent fragil mai degrabă, dar degaja o mare forță. Vocea îi era calmă şi ponderată, nu pronunța niciodată un cuvânt mai tare decât altul. Ea îl aprecia mult, ca toți cei din oraş de altfel. Îi plăceau predicile lui, deşi vorbea cu accentul acela sacadat din Sud. Fiica lui îi semăna: blândă, amabilă, serviabilă, binevoitoare. David şi Nola Kellergan erau oameni buni; americani adevărați şi buni creştini. Erau foarte iubiți în Aurora.

— De cât timp locuiți în Aurora, reverendule? a întrebat Tamara Quinn. Am impresia că sunteți aici dintotdeauna.

— Anul ăsta se fac şase ani, doamnă Quinn. Şase ani frumoşi.

Reverendul i-a examinat o clipă pe ceilalți clienți şi, din obişnuință, a remarcat că masa 17 era liberă.

— Ia te uită, scriitorul nu este aici? E ceva rar, nu?

— Astăzi nu e. Ştiți, e un om fermecător.

— Şi mie mi-e simpatic. L-am întâlnit aici. A fost atât de amabil să vină la spectacolul de sfârşit de an de la liceu. Mi-ar plăcea mult să-l conving să devină membru al parohiei. Avem nevoie de personalități ca să facem oraşul să se dezvolte.

Tamara s-a gândit atunci la fiica sa şi, schițând un surâs, nu a putut să nu-i împărtăşească marea veste:

— Nu spuneți nimănui, reverendule, dar se întâmplă ceva între el şi Jenny a mea.

David Kellergan a zâmbit şi a luat o gură mare de lapte.

Ora şase după-masă la Rockland. Pe o terasă, sufocați de căldură, Harry şi Nola sorbeau un suc de fructe. Nola voia ca Harry să-i vorbească despre viața lui newyorkeză. Voia să ştie tot. „Povesteşte-mi totul, a cerut ea, povesteşte-mi ce înseamnă să fii o vedetă acolo". Ce putea să-i spună când Harry ştia că ea îşi imagina o viață cu cocteiluri şi prăjiturele? Că

nu era nimic din tot ce îşi închipuiau oamenii din Aurora? Că nu-l cunoştea nimeni la New York? Că prima sa carte trecuse neobservată şi că până atunci fusese doar un profesor de liceu destul de şters? Că nu mai avea aproape niciun ban pentru că toate economiile sale se duseseră pe chiria casei de la Goose Cove? Că nu reuşea să scrie nimic? Că era un impostor? Că remarcabilul Harry Quebert, scriitor de renume, locuind într-o casă luxoasă la malul mării şi care îşi petrecea zilele scriind prin cafenele nu există decât timp de o vară? Nu putea să-i spună la modul decent adevărul: risca să o piardă. A decis să inventeze, să joace rolul vieții sale până la capăt: acela al unui artist talentat şi respectat, sătul de covoare roşii şi de agitația newyorkeză, venit să afle răgazul necesar geniului său într-un orăşel din New Hampshire.

— Ai atâta noroc, Harry, s-a minunat ea, ascultându-i povestea. Ce viață incitantă duci! Uneori mi-ar plăcea să-mi iau zborul şi să plec departe de aici, departe de Aurora. Ştii, mă sufoc aici. Părinții mei sunt oameni dificili. Tatăl meu este un om de treabă, dar este un om al bisericii: are ideile lui. Mama, ea este o femeie atât de dură cu mine! S-ar zice că n-a fost niciodată tânără. Şi apoi biserica, în fiecare duminică dimineața, m-am săturat! Nu ştiu dacă cred în Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, Harry? Dacă da, atunci o să cred şi eu.

— Nu ştiu, Nola. Nu mai ştiu.

— Mama zice că suntem obligați să credem în Dumnezeu, altfel ne va pedepsi foarte sever. Câteodată îmi zic că e mai bine să te supui, decât să te îndoieşti.

— În fond, a replicat Harry, singurul care ştie dacă Dumnezeu există este Dumnezeu însuşi.

Ea a izbucnit în râs. Un râs naiv şi inocent. I-a luat mâna cu duioşie şi l-a întrebat:

— Oare ai dreptul să nu-ți iubeşti mama?

— Cred. Dragostea nu e o obligație.

— Dar e printre cele zece porunci. Să-ți iubeşti părinții. A patra sau a cincea. Nu mai ştiu. Dar prima poruncă este să crezi în Dumnezeu. Deci dacă nu cred în Dumnezeu, nu sunt obligată să-mi iubesc mama, nu? Mama e severă. Uneori mă

închide în cameră, zice că sunt desfrânată. Nu sunt desfrânată, doar că mi-ar plăcea să fiu liberă. Mi-ar plăcea să am dreptul să visez un pic. Doamne, e deja ora şase! Mi-ar plăcea ca timpul să se oprească. Trebuie să ne întoarcem, nu am avut nici măcar vreme să dansăm.

— Vom dansa, Nola. Vom dansa. Avem o viață întreagă înainte ca să dansăm.

La ora opt seara, Jenny s-a trezit brusc. Tot aşteptând pe canapea, ațipise. Soarele apunea acum, era seară. Stătea prăbuşită pe divan, cu un firicel de salivă la colțul gurii, cu respirația grea. Şi-a tras chiloții, şi-a aranjat sânii, s-a grăbit să împacheteze gustarea şi a fugit din casa de la Goose Cove, ruşinată.

Peste câteva minute, Harry şi Nola au sosit la Aurora. Harry s-a oprit pe o străduță, aproape de port, ca Nola să se întâlnească cu prietena ei Nancy şi să se întoarcă împreună. Au rămas o clipă în maşină. Strada era pustie, ziua era pe sfârşite. Nola a scos un pachet din geantă.

— Ce este? a întrebat Harry.

— Deschide-l. Este un cadou pentru tine, Harry. L-am găsit în magazinul acela mic din centrul oraşului, unde am băut sucul de fructe. Este o amintire ca să nu uiți niciodată ziua asta minunată.

El a desfăcut ambalajul: era o cutie din tablă, vopsită în albastru şi cu inscripția: *AMINTIRE DE LA ROCKLAND, MAINE*.

— E ca să pui pâine uscată, a zis Nola. Ca să hrăneşti pescăruşii acasă. Trebuie hrăniți, e important.

— Mulțumesc. Îți promit să hrănesc mereu pescăruşii.

— Acum spune-mi cuvinte duioase, dragul meu. Spune-mi că sunt Nola ta iubită.

— Nola iubită…

Ea a surâs şi şi-a apropiat fața de a lui ca să-l sărute. Harry s-a dat înapoi brusc.

— Nola, a zis el deodată, nu este posibil.

— Ce? Dar de ce?
— Tu şi cu mine, e prea complicat.
— Ce e prea complicat?
— Totul, Nola, totul. Trebuie să te duci să te întâlneşti cu prietena ta acum, se face târziu. Eu… eu cred că ar trebui să încetăm să ne mai vedem.

Harry a coborât grăbit din maşină ca să-i deschidă portiera. Trebuia ca ea să plece repede; era atât de greu să nu-i spună cât de mult o iubea.

*

— Aşadar, cutia cu pâine din bucătărie era o amintire a zilei aceleia la Rockland? am zis.
— Da, Marcus. Hrănesc pescăruşii pentru că Nola mi-a cerut s-o fac.
— Ce s-a întâmplat la Rockland?
— Ziua aceea a fost atât de minunată, încât mi s-a făcut teamă. Era minunat, dar prea complicat. Atunci m-am hotărât că trebuia să mă îndepărtez de Nola şi să mă orientez către altă fată. O fată pe care aveam dreptul să o iubesc. Ghici cine?
— Jenny.
— Exact.
— Şi?
— O să-ţi povestesc altă dată, Marcus. Am vorbit mult, sunt obosit.
— Desigur, înţeleg.

Am oprit reportofonul.

24. Amintiri de ziua națională

„Ia poziție de gardă, Marcus.

— Poziție de gardă?

— Da. Haide! Ridică-ți pumnii, așază-ți picioarele, pregătește-te de luptă. Ce simți?

— Eu… Mă simt gata de orice.

— E bine. Vezi, a scrie sau a boxa e aproape același lucru. Te așezi în poziție de gardă, te hotărăști să te arunci în luptă și te năpustești asupra adversarului. Cu o carte e mai mult sau mai puțin la fel. O carte este o luptă."

— Marcus, trebuie să opreşti ancheta asta.

Au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat Jenny când am venit la Clark's ca să-mi vorbească despre relația ei cu Harry în 1975. Se spusese despre incendiu la televiziunea locală şi vestea era pe cale să se întindă puțin câte puțin.

— Ce motive aş avea ca s-o opresc? am întrebat.

— Pentru că sunt foarte îngrijorată pentru tine. Nu-mi place genul ăsta de poveste… (Avea în voce o duioşie de mamă.) A început cu un incendiu şi nu ştii cum se va sfârşi.

— Nu voi părăsi oraşul ăsta până nu o să înțeleg ce s-a petrecut aici acum treizeci şi trei de ani.

— Eşti de groază, Marcus! Chiar eşti încăpățânat ca un catâr, exact ca Harry!

— O iau ca pe un compliment.

Ea a zâmbit.

— Bun, ce pot să fac pentru tine?

— Aş dori să vorbim puțin. Am putea să mergem să facem câțiva paşi afară, dacă eşti de acord.

Ea a lăsat localul în seama angajatei sale şi am coborât spre port. Ne-am aşezat pe o bancă, cu fața spre ocean, şi am contemplat-o pe femeia aceasta care probabil că avea cincizeci şi şapte de ani, după calculele mele. Viața o consumase, avea trupul prea slab, fața ridată şi ochii încercănați. Am încercat să mi-o imaginez aşa cum mi-o descrisese Harry, o tânără drăguță, blondă, voluptuoasă, regina frumuseții în toți anii de liceu. Deodată, ea m-a întrebat:

— Marcus… Cum e asta?

— Ce anume?

— Gloria.

— Face rău. E plăcută, dar adeseori face rău.

— Îmi amintesc când erai student şi veneai cu Harry să lucrezi pe texte. Te făcea să munceşti ca un câine. Petreceați ore întregi acolo, la masa lui, recitind, mâzgălind, luând-o de la capăt. Îmi amintesc de şederile tale aici, când vă întâlneam pe Harry şi pe tine alergând în zori, urmând o disciplină de fier. Ştii, când veneai, el strălucea. Nu era acelaşi. Şi se ştia că o să vii pentru că el anunța pe toată lumea cu multe

zile înainte. Repeta: „V-am zis că Marcus o să mă viziteze săptămâna viitoare? Ce tip extraordinar e. O să ajungă departe, sunt sigur“. Vizitele tale îi schimbau viața. Prezența ta îi schimba viața. Pentru că nimeni nu era fraier, ştiau toți cât de singur era Harry în casa aceea mare. Ziua în care ai apărut în existența lui a schimbat totul. A renăscut. Ca şi cum bătrânul singuratic reuşise să se facă iubit de cineva. Şederile tale îi făceau enorm de bine. După ce plecai, ne înnebunea: Marcus în sus, Marcus în jos. Era atât de mândru de tine. Aşa cum un tată e mândru de fiul lui. Erai fiul pe care nu l-a avut niciodată. Vorbea despre tine tot timpul: tu nu ai părăsit niciodată Aurora, Marcus. Şi apoi, într-o zi, te-a văzut în ziar. Fenomenul Marcus Goldman. Se născuse un mare scriitor. Harry a cumpărat toate ziarele de la magazin, a oferit rânduri de şampanie la Clark's. Pentru Marcus, hip hip ura! Şi te-am văzut la televizor, te-am auzit la radio, toată țara asta de rahat n-a mai vorbit decât despre tine şi cărțulia ta. El a cumpărat zeci de exemplare, le împrăştia peste tot. Şi noi ne întrebam cum o duceai, când te vom vedea din nou. Şi el răspundea că totul merge desigur foarte bine, dar că nu avea prea multe veşti. Că probabil erai foarte ocupat. De la o zi la alta, ai încetat să-i mai telefonezi, Marc. Erai atât de ocupat să te dai important, să te arăți prin ziare şi să faci paradă la televizor, încât l-ai lăsat baltă. N-ai mai venit deloc aici. Şi el, care era atât de mândru de tine, sperând un mic semn din partea ta care nu a mai sosit niciodată. Reuşiseşi, ajunseseşi faimos, aşa că nu mai aveai nevoie de el.

— Nu-i adevărat. M-am lăsat purtat de succes, dar mă gândeam la el. În fiecare zi. N-am mai avut o clipă pentru mine.

— Nici măcar o secundă ca să-l suni?

— Bineînțeles că l-am sunat.

— L-ai sunat când erai în căcat până-n gât, da. Pentru că după ce vânduseşi nu ştiu câte milioane de exemplare, pe domnul mare scriitor îl apucase frica şi nu mai ştia ce să scrie. Am avut parte şi de episodul ăsta în direct, iată de ce ştiu totul. Harry, la tejgheaua de la Clark's, foarte neliniştit pentru că tocmai primise un telefon de la tine, care erai

foarte deprimat, că nu mai aveai idei să scrii, că editorul tău îți va lua toată scumpa ta agoniseală. Şi deodată iată-te la Aurora, cu ochi de câine trist, iar Harry făcând totul ca să-ți ridice moralul. Sărman mic scriitor nefericit, ce-o să mai poți scrie tu? Până la miracolul ăsta de toată frumusețea, peste două săptămâni: scandalul izbucneşte şi cine debarcă aici? Drăguțul de Marcus. Ce dracu' ai venit să faci la Aurora, Marcus? Cauți inspirație pentru noul tău roman?

— Ce te duce cu gândul la asta?

— Intuiția mea.

Mai întâi n-am răspuns nimic, puțin amețit. Apoi am zis:

— Editorul meu mi-a propus să scriu o carte. Dar nu o voi face.

— La drept vorbind, nu poți să n-o faci, Marcus! Pentru că o carte este probabil singurul mod prin care să dovedeşti Americii că Harry nu este un monstru. El nu a făcut nimic, sunt sigură de asta. O ştiu în adâncul inimii. Nu poți să-l laşi baltă, nu mai are pe nimeni în afară de tine. Eşti celebru, oamenii te vor asculta. Trebuie să scrii o carte despre Harry, despre anii voştri împreună. Povesteşte ce om excepțional e.

— Îl iubeşti mult, nu? am murmurat.

Ea şi-a plecat ochii.

— Cred că nu ştiu ce înseamnă *să iubeşti*.

— Eu cred, dimpotrivă, că da. E de ajuns să observi cum vorbeşti despre el, în ciuda tuturor eforturilor pe care le faci ca să-l urăşti.

Ea a surâs trist şi a spus cu lacrimi în voce:

— Sunt mai bine de treizeci de ani de când mă gândesc la el în fiecare zi. Îl văd singur când aş fi vrut să-l fac fericit. Iar eu, uită-te la mine, Marcus… Visam să fiu o vedetă de cinema, dar nu sunt decât regina uleiului de prăjit. N-am viața pe care o doream.

Am simțit că era gata să se confeseze şi am întrebat-o:

— Jenny, vorbeşte-mi despre Nola. Te rog…

Ea a zâmbit trist.

— Era o fată foarte drăguță. Mama mea o iubea mult, o vorbea mult de bine, iar eu mă enervam. Pentru că până la Nola eu eram micuța prințesă a oraşului. Cea la care se uita toată lumea. Ea s-a stabilit aici când avea nouă ani. În momentul acela, nimănui nu-i păsa, desigur. Şi apoi, într-o vară, aşa cum li se întâmplă adesea fetelor la pubertate, aceiaşi oameni ai oraşului au remarcat că micuța Nola devenise o tânără drăguță, cu picioare fermecătoare, cu sâni generoşi şi cu un chip de înger. Şi noua Nola, în costum de baie, a stârnit multă invidie.

— Erai geloasă pe ea?

A reflectat o clipă înainte să răspundă.

— Mda, astăzi pot să-ți spun, nu mai are prea multă importanță: da, eram puțin geloasă. Bărbații se uitau după ea, iar o femeie observă asta.

— Dar nu avea decât cincisprezece ani…

— Să ştii că ea nu părea o fetiță, crede-mă. Era o femeie. Şi o femeie drăguță.

— Bănuiai că era ceva între ea şi Harry?

— Pentru nimic în lume! Aici, nimeni nu şi-a imaginat aşa ceva. Nici cu Harry, nici cu nimeni altcineva. Era o fată foarte frumoasă, da. Însă ea avea cincisprezece ani, toată lumea o ştia. Şi era şi fiica reverendului Kellergan.

— Deci nu exista rivalitate între voi pentru Harry?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Între tine şi Harry a fost ceva?

— Vag. Ne-am frecventat puțin. El se bucura de mult succes în rândul femeilor, aici, la Aurora. Vreau să zic, o mare vedetă de la New York care descinde în orăşelul ăsta…

— Jenny, o să-ți pun o întrebare care poate o să te surprindă, dar… Ştii că atunci când a sosit aici, Harry era un nimeni? Doar un profesoraş de liceu care-şi cheltuise toate economiile ca să închirieze casa de la Goose Cove.

— Ce? Era totuşi scriitor…

— Publicase un roman, dar pe cheltuiala lui şi care nu avusese niciun succes. Cred că a fost o confuzie referitoare la notorietatea sa şi că el s-a prefăcut mult ca să fie la Aurora

ceea ce ar fi vrut să fie la New York. Şi cum a publicat apoi *Originile răului*, care l-a făcut celebru, iluzia a fost perfectă.

A râs, aproape amuzată.

— Ca să vezi! Nu ştiam. Al naibii Harry... Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Eram teribil de emoţionată în ziua aceea. Îmi amintesc data pentru că era ziua naţională. Era 4 iulie 1975.

Am făcut rapid calculul în minte: 4 iulie era la câteva zile după escapada la Rockland. Era momentul în care Harry hotărâse să şi-o scoată pe Nola din cap. Am încurajat-o pe Jenny să-şi continue relatarea:

— Vorbeşte-mi despre 4 iulie.

Ea a închis ochii, ca şi cum ar fi retrăit acele clipe.

— Era o zi frumoasă. Harry venise la Clark's în aceeaşi zi şi îmi propusese să mergem împreună să vedem focurile de artificii din Concord. Îmi zisese că o să mă ia de acasă la ora şase seara. Terminam programul la ora şase şi jumătate de obicei, dar îi zisesem că îmi convenea de minune. Şi mama m-a lăsat să plec mai devreme, ca să mă pregătesc.

*

Vineri, 4 iulie 1975

Casa familiei Quinn, aflată pe Norfolk Avenue, era pradă unei mari agitaţii. Era ora şase fără un sfert şi Jenny nu era gata. Urca şi cobora scara ca o furtună, în lenjerie, de fiecare dată cu altă rochie în mână.

— Şi asta, mamă, ce crezi despre ea? a întrebat Jenny, intrând pentru a şaptea oară în living, unde se afla mama ei.

— Nu, nu asta, a judecat sever Tamara, îţi face fundul mare. N-ai vrea ca Harry să creadă că te îndopi, nu? Încearcă alta!

Jenny s-a grăbit să urce din nou în cameră, suspinând că este o fată oribilă, că nu avea nimic de pus pe ea, că avea să rămână singură şi urâtă până la sfârşitul vieţii.

Tamara era foarte nervoasă: trebuia ca fiica ei să fie la înălţime. Harry Quebert era de o cu totul altă categorie decât

tinerii din Aurora, Jenny nu avea dreptul să greşească. De îndată ce fiica ei o avertizase în legătură cu întâlnirea din cursul serii, ea îi ordonase să plece de la Clark's: era ora de vârf a prânzului, restaurantul era plin, dar ea nu voia ca Jenny a ei să mai rămână nici măcar o secundă în miros de grăsime arsă care ar putea să-i intre în piele şi în păr. Trebuia să fie perfectă pentru Harry. O trimisese la coafor, să-şi facă şi manichiura, iar ea curățase casa de sus până jos şi pregătise un aperitiv pe care ea îl considera *delicat*, în caz că Harry Quebert ar fi vrut să ciugulească ceva în trecere. Jenny a ei nu se înşelase deci: Harry îi făcea curte. Era foarte tulburată, nu putea să nu se gândească la căsătorie: fiica ei avea să fie în sfârşit la casa ei. A auzit uşa de la intrare deschizându-se: soțul ei, Robert Quinn, care lucra ca inginer într-o fabrică din Concord, tocmai se întorsese acasă. A încremenit de uimire.

Robert a remarcat imediat că parterul fusese curățat şi aranjat de la un capăt la altul. Erau un buchet drăguț de stânjenei la intrare şi şervețele pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Ce se petrece aici, puişor? a întrebat el, intrând în living, unde, pe o măsuță, fuseseră aşezate prăjiturele, pateuri sărate, o sticlă de şampanie şi pahare înalte.

— O, Bobby, dragul meu Bobbo, a răspuns Tamara enervată, dar străduindu-se să rămână amabilă, pici foarte prost, n-am timp să-mi stai în drum acum. Îți lăsasem un mesaj la fabrică.

— Nu l-am primit. Ce mi-ai scris în el?

— Mai ales să nu te întorci acasă înainte de ora cinci.

— A. Şi de ce?

— Pentru că, imaginează-ți că Harry Quebert a invitat-o pe Jenny să meargă să vadă focurile de artificii de la Concord în seara asta.

— Cine e Harry Quebert?

— Of, Bobbo, ar trebui să fii şi tu la curent cu viața mondenă puțin! Este marele scriitor care a sosit aici la sfârşitul lui mai.

— A. Şi de ce n-ar fi trebuit să vin acasă?

— A? Atât ai de spus. Un mare scriitor îi face curte fiicei noastre şi tu zici „a"? Ei bine, de aia: nu voiam să vii pentru că nu ştii să porți o conversație şic. Imaginează-ți că Harry Quebert nu e un oarecare: s-a stabilit la Goose Cove.

— Casa de la Goose Cove? Să fiu al naibii!

— Pentru tine reprezintă poate o sumă mare de bani, dar pentru un tip ca el, să închirieze casa de la Goose Cove e apă de ploaie. E o vedetă la New York!

— Apă de ploaie? Nu ştiam expresia asta.

— Oh, Bobbo, tu chiar nu ştii nimic.

Robert s-a bosumflat puțin şi s-a apropiat de bufetul pe care-l pregătise soția lui.

— Şi mai ales nu te atinge de nimic, Bobbo!

— Ce-s chestiile astea?

— Nu-s chestii. Este un aperitiv delicat. E foarte şic.

— Dar mi-ai zis că suntem invitați la vecini ca să mâncăm hamburgeri în seara asta! Mereu mâncăm hamburgeri la vecini pe 4 iulie!

— Da, o să ne ducem. Dar mai târziu! Şi mai ales să nu te apuci să-i spui lui Harry Quebert că mâncăm hamburgeri ca oamenii simpli!

— Dar noi suntem oameni simpli. Îmi plac hamburgerii. Tu însăți ții un restaurant unde se prepară hamburgeri.

— Tu chiar nu înțelegi nimic, Bobbo! Nu-i acelaşi lucru. Iar eu am planuri mari.

— Nu ştiam. Nu mi-ai zis nimic.

— Nu-ți spun tot.

— De ce nu-mi spui tot? Eu îți spun totul. De altfel, m-a durut stomacul toată după-amiaza. Am avut nişte crampe teribile. A trebuit chiar să mă încui în birou şi să mă aşez în patru labe ca să trag vânturi, atât de rău îmi era. Vezi că-ți spun tot.

— Ajunge, Bobbo! Îmi distragi atenția!

Jenny a reapărut cu o altă rochie.

— Prea îmbrăcată! a lătrat Tamara. Trebuie să fii şic, dar relaxată.

Robert Quinn a profitat de faptul că atenția soției sale fusese distrasă, ca să se aşeze în fotoliul său preferat şi să-şi pună un pahar de scotch.

— Interzis să te aşezi! a strigat Tamara. O să murdăreşti totul. Ştii câte ore mi-a luat ca să curăț? Fugi mai degrabă să te schimbi.

— Să mă schimb?

— Pune-ți costumul, nu-l primeşti pe Harry Quebert în papuci de casă!

— Ai scos sticla de şampanie pe care o păstrăm pentru ocazii speciale?

— E o ocazie specială! Nu vrei ca fiica ta să se mărite bine? Du-te repede să te schimbi, în loc să dai din gură. O să sosească în curând.

Tamara şi-a însoțit soțul până la scări ca să fie sigură că se supune. În clipa aceea, Jenny a coborât din nou în lacrimi, doar în chiloți şi cu sânii goi, explicând între două suspine că avea să anuleze totul pentru că era prea mult pentru ea. Robert a profitat ca să se vaite la rândul său că voia să-şi citească ziarul şi să nu fie nevoit să poarte discuții elevate cu acest mare scriitor şi că, în orice caz, el nu citea niciodată cărți pentru că îl adormeau şi că oricum nu ar şti ce să-i spună. Era ora şaptesprezece şi cincizeci de minute, cu zece minute înainte de momentul întâlnirii. Erau toți trei în holul de la intrare, certându-se, când s-a auzit soneria. Tamara a crezut că o să facă infarct. Marele scriitor venise mai devreme.

S-a auzit soneria. Harry s-a îndreptat către uşă. Purta un costum din in şi o pălărie uşoară: se pregătea să plece ca să o ia pe Jenny. A deschis; era Nola.

— Nola? Ce faci aici?

— Se spune *bună ziua*. Oamenii politicoşi dau bună ziua când se întâlnesc, şi nu întreabă *ce faci aici*.

El a zâmbit.

— Bună ziua, Nola. Scuză-mă, pur şi simplu nu mă aşteptam să te văd.

— Ce se petrece, Harry? Nu mi-ai mai dat veşti de când am fost la Rockland. Niciun semn toată săptămâna! Am fost urâcioasă? Sau dezagreabilă? Oh, Harry, mi-a plăcut atât de mult ziua petrecută la Rockland. A fost magic!

— Nu sunt deloc supărat, Nola. Şi mie mi-a plăcut mult ziua aceea la Rockland.

— Păi, atunci de ce nu mi-ai mai dat niciun semn?

— Din cauza cărţii mele. Am avut mult de lucru.

— Mi-ar plăcea să fiu în fiecare zi cu tine, Harry. Toată viaţa.

— Eşti un înger, Nola.

— Putem să facem asta acum. Nu mă mai duc la şcoală.

— Cum aşa, *nu te mai duci la şcoală*?

— S-a terminat şcoala, Harry. E vacanţă. Nu ştii?

— Nu.

Ea şi-a luat o expresie jucăuşă.

— Ar fi formidabil, nu? Am reflectat şi mi-am zis că mă pot ocupa de tine aici. Te-ai simţi mai bine să lucrezi mai degrabă acasă decât în agitaţia de la Clark's. Ai putea să scrii pe terasă. Oceanul mi se pare atât de frumos, încât sunt sigură că te va inspira! Iar eu voi veghea ca să nu-ţi lipsească nimic. Promit să mă ocup de tine, să-mi pun tot sufletul ca să fac din tine un om fericit! Te rog, lasă-mă să fac din tine un om fericit, Harry.

A observat că ea adusese un coş.

— E un picnic, a zis ea. Pentru noi, în seara asta. Am chiar şi o sticlă de vin. Mi-am zis că am putea să facem un picnic pe plajă, ar fi atât de romantic.

El nu voia picnic romantic, nu voia să fie lângă ea, nu o voia: trebuia să o uite. Regreta sâmbăta petrecută la Rockland: a plecat într-un alt stat cu o fată de cincisprezece ani, fără ştirea părinţilor. Dacă i-ar fi arestat poliţia, ar fi fost posibil să-l închidă. Fata asta avea să-l ducă la pierzanie, trebuia să o îndepărteze din viaţa lui.

— Nu pot, Nola, a spus el simplu.

Ea a părut foarte dezamăgită.

— De ce?

Trebuia să-i spună că avea întâlnire cu o altă femeie. Ar fi fost dificil de priceput, dar ea trebuia să înțeleagă că povestea lor era una imposibilă. Totuşi, Harry n-a putut să se resemneze şi a mințit încă o dată:

— Trebuie să merg la Concord. Să-l văd pe editorul meu care se află acolo cu ocazia sărbătorii de 4 iulie. O să fie foarte plicticos. Aş fi preferat să fac ceva cu tine.

— Pot să vin cu tine?

— Nu. Vreau să zic: te vei plictisi.

— Îți stă foarte bine cu cămaşa asta, Harry.

— Mulțumesc.

— Harry... Sunt îndrăgostită de tine. Din ziua aceea ploioasă, când te-am văzut pe plajă, sunt îndrăgostită la nebunie de tine. Mi-ar plăcea să fiu cu tine până la sfârşitul vieții mele!

— Opreşte-te, Nola. Nu spune asta.

— De ce? E adevărat! Nu suport să treacă nici măcar o zi fără să fiu lângă tine! De fiecare dată când te văd, am impresia că viața mea este mai frumoasă! Dar mă disprețuieşti, nu?

— Ba nu! Bineînțeles că nu!

— Ştiu bine că mă consideri urâtă. Şi că la Rockland m-ai găsit cu siguranță plictisitoare. De aceea nu mi-ai mai dat niciun semn. Crezi că sunt urâtă, proastă şi plictisitoare.

— Nu spune prostii. Haide, vino, te iau cu mine.

— Spune-mi *Nola mea iubită*... Spune-mi încă o dată.

— Nu pot, Nola.

— Te rog!

— Nu pot. Cuvintele astea sunt interzise!

— Păi, de ce? De ce, pentru Dumnezeu? De ce nu ne putem iubi dacă ne iubim?

El a repetat:

— Vino, Nola. O să te duc acasă.

— Dar, Harry, de ce să mai trăim dacă nu avem dreptul să ne iubim?

El nu a răspuns şi a îndemnat-o să urce în Chevroletul negru. Nola plângea.

Nu Harry Quebert sunase la uşă, ci Amy Pratt, soția şefului poliției din Aurora. Ea se ducea din uşă în uşă, în calitatea sa de organizatoare a balului de vară, unul dintre evenimentele cele mai importante din oraş, care se ținea, anul acesta, sâmbătă, pe 19 iulie. În clipa când auzise soneria, Tamara îşi expediase fiica pe jumătate goală şi soțul la etaj, înainte să constate cu uşurare că la uşă nu era celebrul vizitator, ci Amy Pratt, care venise să vândă bilete pentru tombola din seara balului. Anul acesta, premiul întâi era o săptămână de vacanță într-un magnific hotel de pe insula Martha's Vineyard, în Massachusetts, acolo unde-şi petreceau vacanțele multe vedete. Când a auzit premiul cel mare, Tamarei i-au strălucit ochii: a cumpărat două carnete de bilete apoi, deşi bunul-simț ar fi cerut să-i ofere un suc vizitatoarei — care era, de altfel, o femeie pe care o aprecia —, ea a dus-o la uşă fără tragere de inimă, pentru că era acum ora şaptesprezece şi cincizeci şi cinci de minute. Jenny, care se liniştise, a coborât purtând o rochiță scurtă de vară, verde, care-i venea de minune, urmată de tatăl ei, care îşi pusese costumul din trei piese.

— Nu era Harry, ci Amy Pratt, a anunțat Tamara pe un ton indiferent. Ştiam eu că nu e el. Dacă v-ați fi văzut cum ați luat-o la goană ca iepurii. Ha! Eu ştiam că nu era el, pentru că este un tip şic, iar oamenii de genul ăsta nu vin înainte de ora stabilită. E chiar mai nepoliticos decât să întârzii. Ține minte asta, Bobbo, ție care mereu ți-e teamă că o să întârzii la întâlnirile tale.

Ceasul din living a bătut de şase ori şi familia Quinn s-a aliniat în spatele uşii de la intrare.

— Mai ales, purtați-vă firesc! i-a implorat Jenny.

— Suntem foarte fireşti, i-a răspuns mama sa. Ei, Bobbo, nu suntem noi fireşti?

— Da, puişor. Dar cred că iar am gaze: mă simt ca o oală-minune gata să explodeze.

Peste câteva minute, Harry suna la uşa casei familiei Quinn. Tocmai o lăsase pe Nola la o stradă distanță de casă, ca să nu fie văzuți împreună. O lăsase în lacrimi.

*

Jenny mi-a povestit că seara aceea de 4 iulie a fost un moment minunat pentru ea. Mi-a descris, emoționată, carnavalul, cina, focurile de artificii deasupra Concordului.

Am înțeles din felul în care vorbea despre Harry că, de-a lungul întregii sale vieți, nu încetase niciodată să-l iubească şi că aversiunea pe care o resimțea azi față de el era mai ales expresia durerii de a fi fost lăsată pentru Nola, micuța chelneriță de sâmbătă, cea pentru care el scrisese o capodoperă. Înainte să ne luăm rămas-bun, am întrebat-o:

— Jenny, după tine, care este persoana care ar putea să-mi spună mai multe despre Nola?

— Despre Nola? Tatăl ei, desigur.

Tatăl ei. Desigur.

23. Cei care o cunoscuseră bine

„Şi personajele? Cine te inspiră pentru personaje?

— Toată lumea. Un prieten, menajera, funcţionarul de la ghişeul băncii. Dar atenţie: aceste persoane nu te inspiră prin ele însele, ci prin acţiunile lor. Modul lor de a acţiona te face să te întrebi ce ar putea face unul dintre personajele romanului tău. Scriitorii care spun că pe ei nu-i inspiră nimeni mint, dar au un motiv bun ca s-o facă: scapă astfel de multe neplăceri.

— Cum adică?

— Privilegiul scriitorilor, Marcus, este că poţi să-ţi reglezi conturile cu semenii tăi prin intermediul cărţii. Singura regulă e să nu le dai numele. Niciodată nume proprii. Sunt o uşă deschisă pentru procese şi suferinţe. La ce regulă suntem pe listă?

— 23.

— Atunci va fi a douăzeci şi treia, Marcus: nu scrie decât ficţiune. Restul nu-ţi va atrage decât neplăceri."

Duminică 22 iunie 2008, l-am întâlnit pentru prima oară pe reverendul David Kellergan. Era una dintre acele zile cenuşii cum numai în Noua Anglie poţi vedea, în care ceaţa oceanului este atât de deasă, încât rămâne agăţată de coama copacilor şi de acoperişuri. Casa familiei Kellergan se afla pe Terrace Avenue la numărul 245, în inima unui cartier frumos, rezidenţial. Aceasta, se pare, nu se schimbase de când proprietarii ei veniseră la Aurora. Pereţii aveau aceeaşi culoare şi în jur erau aceleaşi tufişuri. Trandafirii proaspăt plantaţi deveniseră imenşi, iar cireşul din faţa casei fusese înlocuit cu un arbore din aceeaşi specie după ce primul murise în urmă cu zece ani.

La sosirea mea, o muzică asurzitoare răsuna din casă. Am sunat de mai multe ori, dar niciun răspuns. În cele din urmă, un trecător mi-a strigat: „Dacă îl căutaţi pe bătrânul Kellergan, nu foloseşte la nimic să sunaţi. Este în garaj". Am bătut la uşa garajului, de unde provenea de fapt muzica. După ce a trebuit să insist îndelung, uşa s-a deschis şi în faţa mea a apărut un bătrânel cu înfăţişare fragilă, cu părul şi pielea cenuşii, în salopetă şi cu ochelari de protecţie la ochi. Era David Kellergan, optzeci şi cinci de ani.

— Ce-i? a strigat el amabil, din cauza muzicii al cărei volum era cu greu suportabil.

A trebuit să-mi pun mâinile la gură ca o portavoce ca să mă fac înţeles.

— Mă numesc Marcus Goldman. Nu mă cunoaşteţi, dar fac o anchetă în legătură cu moartea Nolei.

— Sunteţi de la poliţie?

— Nu, sunt scriitor. Puteți să opriți muzica sau să dați volumul mai încet?

— Imposibil. Nu opresc muzica. Dar putem merge în living, dacă doriți.

M-a condus prin garaj: încăperea fusese transformată în întregime în atelier, în mijlocul ei tronând o motocicletă de colecție Harley-Davidson. Într-un colț, un vechi pick-up legat la o stație stereo făcea să răsune ritmuri de jazz.

Mă aşteptasem să fiu prost primit. Mă gândisem că bătrânul Kellergan, după ce fusese hărțuit de jurnalişti, visa la puțină linişte; s-a arătat, dimpotrivă, foarte amabil. Deşi fusesem de atâtea ori la Aurora, nu-l văzusem în viața mea. Era clar că nu ştia de legătura mea cu Harry şi m-am ferit să menționez asta. A pregătit două pahare cu ceai rece şi ne-am aşezat în living. Îşi păstrase ochelarii de protecție traşi pe ochi, ca şi cum ar fi fost gata să se întoarcă la motocicleta sa, şi pe fundal se auzea mereu muzica aceea asurzitoare. Am încercat să mi-l imaginez pe bărbatul acesta acum treizeci şi trei de ani, când era un pastor energic al parohiei St. James.

— Ce vă aduce aici, domnule Goldman? m-a întrebat el după ce m-a cercetat curios. O carte?

— Nu prea ştiu mare lucru, reverendule. Caut mai ales să aflu ce i s-a întâmplat Nolei.

— Nu-mi spuneți reverend, nu mai sunt reverend.

— Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră, domnule.

A zâmbit într-un mod uimitor de călduros.

— Mulțumesc. Sunteți prima persoană care-mi transmite condoleanțe, domnule Goldman. De două săptămâni, tot oraşul vorbeşte despre fiica mea: toți se reped la ziare ca să afle ultimele descoperiri, dar nu e unul care să vină aici ca să vadă ce fac. Singurii oameni care sună la uşa mea, în afară de jurnalişti, sunt vecinii care se plâng de zgomot. Tații în doliu au tot dreptul să asculte muzică, nu?

— Categoric, domnule.

— Deci scrieți o carte?

— Nu mai ştiu dacă sunt în stare să scriu. E atât de greu să scrii bine. Editorul meu mi-a propus să scriu o carte

referitoare la această poveste. El zice că asta mi-ar relansa cariera. V-aţi opune unei cărţi despre Nola?

A ridicat din umeri.

— Nu. Dacă asta i-ar putea ajuta pe părinţi să fie mai prudenţi. Ştiţi, în ziua în care a dispărut, fiica mea se afla în camera ei. Eu lucram în garaj, îmi pusesem muzică. N-am auzit nimic. Când am vrut să mă duc s-o văd, ea nu mai era în casă. Fereastra camerei ei era deschisă. Era ca şi cum s-ar fi evaporat. N-am ştiut să veghez asupra fiicei mele. Scrieţi o carte pentru părinţi, domnule Goldman. Părinţii trebuie să aibă mare grijă de copiii lor.

— Ce făceaţi în garaj în ziua aceea?

— Meşteream la motocicleta aia Harley, pe care aţi văzut-o.

— Drăguţă piesă.

— Mulţumesc. O luasem în vremea aceea de la un reparator de caroserii din Montburry. Zicea că nu mai putea face nimic cu ea şi mi-a dat-o simbolic, pe cinci dolari. Iată ce făceam când a dispărut fiica mea: mă ocupam de nenorocita asta de motocicletă.

— Trăiţi singur aici?

— Da. Soţia mea a murit acum mult timp…

S-a ridicat şi mi-a adus un album cu fotografii. Mi-a arătat-o pe Nola mică şi pe soţia sa, Louisa. Păreau fericiţi. Am fost mirat de uşurinţa cu care se destăinuia, dat fiind că nu mă cunoştea. Cred că dorea mai ales să o evoce pe fiica sa. Mi-a povestit că veniseră la Aurora în toamna lui 1969, din Jackson, Alabama, unde, deşi exista o congregaţie în plină expansiune, chemarea depărtărilor fusese mai puternică: comunitatea din Aurora căuta un nou reverend şi el fusese angajat. Motivul principal al plecării spre New Hampshire fusese dorinţa de a găsi un loc liniştit unde s-o crească pe Nola. În epoca aceea, ţara ardea din interior, sfâşiată între disensiuni politice, segregaţie rasială şi războiul din Vietnam. Evenimentele din 1967 — revoltele rasiale din Saint Quentin şi incendierea cartierelor de negri din Montclair şi Detroit — îi îndemnaseră să caute un loc ferit, unde să fie la adăpost de toată această agitaţie. Atunci când maşinuţa lui care înainta

cu greu, epuizată de greutatea rulotei, ajunsese în apropierea marilor iazuri cu nuferi de la Montburry, înainte să apuce să coboare spre Aurora, şi când David Kellergan a văzut în depărtare acel minunat orăşel liniştit, s-a felicitat pentru alegerea făcută. Cum ar fi putut el să-şi imagineze că acolo era locul în care, peste şase ani, unica sa fiică avea să dispară?

— Am trecut pe lângă fosta dumneavoastră parohie, am zis. A devenit un McDonald's.

— Lumea întreagă e pe cale să devină un McDonald's, domnule Goldman.

— Dar ce s-a întâmplat cu parohia?

— Vreme de ani a mers de minune. Apoi a fost dispariția Nolei mele şi totul s-a schimbat. În fine, un singur lucru s-a schimbat: am încetat să mai cred în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar exista cu adevărat, copiii nu ar putea să dispară. Am început să fac orice-mi trecea prin cap, dar nimeni nu a îndrăznit să mă dea afară. Încetul cu încetul, comunitatea s-a împrăştiat din nou. Acum cincisprezece ani, parohia din Aurora a fuzionat cu aceea din Montburry, din rațiuni economice. Au vândut clădirea. Credincioşii se duc acum la Montburry duminica. După dispariția Nolei, n-am mai fost niciodată în stare să-mi reiau atribuțiile, chiar dacă în mod oficial am demisionat peste şase ani. Parohia continuă să-mi dea o pensie. Şi mi-a cedat casa pentru mai nimic.

David Kellergan mi-a descris apoi anii de viață fericită şi fără griji petrecuți la Aurora. Cei mai frumoşi, după el. Îşi amintea acele seri de vară când îi dădea voie Nolei să nu se culce ca să citească sub marchiză; ar fi vrut ca verile acelea să nu se fi sfârşit niciodată. Mi-a povestit de asemenea că fiica lui punea conştiincios deoparte banii pe care-i câştiga la Clark's în fiecare sâmbătă; ea spunea că se va duce cu banii aceia în California ca să se facă actriță. El însuşi era atât de mândru să se ducă la Clark's şi să audă cât de mulțumiți de ea erau clienții şi bătrâna Quinn. Multă vreme după dispariția sa, se întrebase dacă nu cumva Nola plecase în California.

— De ce să plece? am întrebat. Vreți să spuneți că ar fi putut fugi?

— Să fugă? De ce ar fi fugit? s-a indignat el.
— Şi Harry Quebert? Îl cunoaşteţi bine?
— Nu. Vag. L-am întâlnit cândva.
— Vag? m-am mirat. Totuşi, locuiţi în acelaşi oraş de treizeci de ani.
— Nu cunosc pe toată lumea, domnule Goldman. Şi, pe urmă, ştiţi, eu trăiesc izolat. Oare toate astea sunt adevărate? Harry Quebert şi Nola? A scris el cartea aceea pentru ea? Ce înseamnă cartea aceea, domnule Goldman?
— Ca să fiu sincer, cred că fiica dumneavoastră îl iubea pe Harry şi viceversa. Cartea povesteşte o iubire imposibilă între două persoane care nu provin din aceeaşi clasă socială.
— Ştiu, a strigat el. Ştiu! Şi atunci, Quebert a înlocuit *perversiune* prin *clasă socială* ca să-şi păstreze demnitatea şi a vândut milioane de exemplare? O carte care descrie scene obscene cu fata mea, cu micuţa mea Nola, o carte pe care toată America a citit-o şi a preamărit-o vreme de treizeci de ani!

Reverendul Kellergan era roşu de furie, ultimele sale cuvinte fuseseră pronunţate într-un acces de violenţă cum n-aş fi bănuit din partea unui bărbat care părea atât de fragil. A tăcut o clipă şi s-a învârtit prin cameră ca şi cum ar fi avut nevoie să se elibereze de mânie. Muzica urla întruna în fundal.
— Harry Quebert nu a ucis-o pe Nola, i-am zis.
— Cum puteţi fi atât de sigur?
— Nu sutem niciodată siguri de nimic, domnule Kellergan. De aceea viaţa e uneori atât de complicată.

S-a strâmbat nemulţumit.
— Ce vreţi să ştiţi, domnule Goldman? Dacă sunteţi aici înseamnă că vreţi să-mi puneţi întrebări, nu?
— Încerc să înţeleg ce s-a putut întâmpla. În seara în care a dispărut fiica dumneavoastră, n-aţi auzit nimic?
— Nimic.
— Unii vecini au declarat că au auzit strigăte.
— Strigăte? N-au fost strigăte. Nu au fost niciodată strigăte în casa asta. De ce ar fi fost, de altfel? În ziua aceea, eram

ocupat în garaj. Toată după-amiaza. Când a bătut ora şapte seara, am început să pregătesc masa. M-am dus s-o caut în camera ei ca să mă ajute, dar ea nu mai era. Mi-am zis mai întâi că poate plecase să facă o plimbare, deşi nu-i stătea în obicei. Am aşteptat o vreme şi apoi, cum mă nelinişteam, m-am dus să dau o raită prin cartier. N-am făcut mai mult de o sută de metri pe trotuar, când am dat peste grupuri de persoane: vecinii veneau să se prevină unii pe alţii că o tânără fusese găsită plină de sânge la Side Creek şi că maşini ale poliţiei se adunau din toată regiunea şi blocau împrejurimile. M-am repezit în prima casă să telefonez la poliţie şi să le spun că poate era Nola… Camera ei era la parter, domnule Goldman. Mi-am petrecut mai bine de treizeci de ani întrebându-mă ce a păţit fata mea. Şi mi-am zis multă vreme că dacă aş mai fi avut alţi copii, i-aş fi culcat în pod. Dar nu au mai fost alţi copii.

— Aţi remarcat un comportament ciudat la fiica dumneavoastră, în vara când a dispărut?

— Nu. Nu mai ştiu. Nu cred. Iată o altă întrebare pe care mi-o pun adesea şi la care nu pot să răspund.

Îşi amintea totuşi că în vara aceea, când a început vacanţa şcolară, Nola i se păruse uneori foarte melancolică. El pusese asta pe seama adolescenţei. L-am întrebat apoi dacă puteam să vizitez camera fiicei sale; m-a însoţit pe post de paznic al muzeului, ordonându-mi: „Mai ales să nu atingeţi nimic". De la dispariţie, păstrase camera intactă. Totul era acolo: patul, etajera plină de păpuşi, mica bibliotecă, biroul pe care erau întinse în dezordine instrumente de scris, o riglă lungă de fier şi pagini îngălbenite. Era hârtie de corespondenţă, aceeaşi pe care ea îi scrisese biletul lui Harry.

— Ea găsea hârtia asta într-o papetărie din Montburry, mi-a explicat tatăl ei când a văzut că mă interesa. O adora. O avea mereu asupra sa, o folosea pentru notiţe, pentru a lăsa un bilet. Hârtia asta era ea. Avea mereu câteva teancuri de rezervă.

Aranjat într-un colţ al camerei, era de asemenea un Remington portabil.

— Era maşina ei de scris?

— A mea. Dar o folosea şi ea. În vara când a dispărut, o utiliza foarte des. Zicea că are documente importante de bătut la maşină. I se întâmpla chiar să o ia cu ea regulat. I-am propus să o duc, dar ea nu voia niciodată. Pleca pe jos, trăgând maşina după ea cu greu.

— Camera era deci la fel în momentul când a dispărut fiica dumneavoastră?

— Totul era exact în aceeaşi poziţie. Încăperea asta goală e ceea ce am văzut când am venit să o caut. Fereastra era larg deschisă şi un vânt uşor mişca perdelele.

— Credeţi că a intrat cineva în camera ei în seara aceea şi a luat-o cu forţa?

— N-aş şti să vă spun. N-am auzit nimic. Aşa cum puteţi vedea însă, nu e nicio urmă de luptă.

— Poliţia a găsit o geantă îngropată cu ea. O geantă cu numele ei gravat în interior.

— Da, chiar mi s-a cerut să o identific. Era cadoul meu pentru cea de-a cincisprezecea aniversare a ei. Ea văzuse geanta asta la Montburry, într-o zi când ne plimbam împreună. Îmi amintesc încă magazinul, pe strada principală. M-am întors a doua zi să i-o cumpăr. Şi am pus să fie inscripţionat numele ei în interior, la un şelar.

Am încercat să expun o ipoteză:

— Dar atunci, dacă era geanta ei, înseamnă că a luat-o cu ea, deci a plecat undeva, nu? Domnule Kellergan, ştiu că-i greu să vă imaginaţi, dar credeţi că Nola ar fi putut să fugă?

— Nu mai ştiu ce să cred, domnule Goldman. Poliţia mi-a pus deja întrebarea asta acum treizeci de ani şi din nou acum câteva zile. Nu lipseşte însă niciun obiect de aici. Nici haine, nici bani, nimic. Priviţi, puşculiţa ei este acolo, pe etajeră, mereu plină. (A luat o cutie de biscuiţi de pe un raft.) Priviţi, sunt o sută cincizeci de dolari! O sută cincizeci de dolari! De ce i-ar fi lăsat aici dacă ar fi fugit? Poliţia spune că în geantă era cartea aia blestemată. E adevărat?

— Da.

Întrebările continuau să-mi danseze în minte: de ce Nola ar fi fugit fără să-şi ia haine sau bani? De ce ar fi luat cu ea doar manuscrisul?

În garaj, discul ajunsese la ultima melodie şi tatăl Nolei s-a grăbit să-l pună de la capăt. N-am vrut să-l deranjez mai mult; l-am salutat şi am plecat, făcând în trecere o fotografie cu motocicleta Harley-Davidson.

Când m-am întors la Goose Cove, m-am dus să boxez pe plajă. Spre marea mea surpriză, a sosit în curând la mine sergentul Gahalowood, care venea dinspre casă. Aveam căştile în urechi şi nu l-am remarcat decât când m-a bătut pe umăr.

— Eşti în formă, mi-a zis el, contemplându-mi trunchiul gol şi ştergându-şi mâna plină de sudoarea mea pe pantaloni.

— Încerc să mă menţin.

Mi-am scos reportofonul din buzunar ca să-l închid.

— Un reportofon cu minidisc? a zis el cu tonul lui neplăcut. Ştii că Apple a revoluţionat lumea şi că acum poţi stoca muzică aproape nelimitat pe un hard-disk portabil numit iPod?

— Nu ascult muzică, sergent.

— Atunci ce asculţi când faci sport?

— N-are importanţă. Spune-mi mai degrabă de ce-mi faci onoarea să mă vizitezi. Duminica, mai ales.

— Am primit un telefon de la şeful Dawn: mi-a spus despre incendiul de vineri seară. E neliniştit şi trebuie să mărturisesc că-i dau dreptate: nu-mi place când treburile iau o astfel de turnură.

— Eşti pe cale să-mi spui că te îngrijorează siguranţa mea?

— Câtuşi de puţin. Vreau pur şi simplu ca toată situaţia să nu degenereze. Se ştie bine că agresiunile asupra copiilor creează întotdeauna o agitaţie enormă în rândul populaţiei. Te pot asigura că, de fiecare dată când se vorbeşte la televizor despre copila moartă, sunt fără îndoială o grămadă de taţi de familie perfect civilizaţi care îşi spun că sunt gata să se ducă să-i taie coaiele lui Quebert.

— Doar că, de data asta, eu eram cel vizat.

— Tocmai de aceea sunt aici. De ce nu mi-ai spus că ai primit o scrisoare anonimă?

— Pentru că m-ai dat afară din birou.

— E adevărat.

— Îți ofer o bere, sergent?

După o scurtă ezitare a acceptat. Am urcat spre casă şi m-am dus să iau două sticle de bere ca să le bem pe terasă. I-am povestit cum în ajun, seara, întorcându-mă de la Grand Beach, m-am intersectat cu cel care provocase incendiul.

— Mi-e imposibil să-l descriu, am spus. Era mascat. Era doar o siluetă. Şi din nou acelaşi mesaj: *Goldman, întoarce-te acasă*. E al treilea.

— Şeful Dawn mi-a vorbit despre asta. Cine ştie că îți conduci propria anchetă?

— Toată lumea. Vreau să spun că-mi petrec ziua punând întrebări tuturor celor pe care-i întâlnesc. Ar putea fi oricine. La cine te gândeşti? La cineva care nu ar dori ca eu să sap mai adânc în povestea asta?

— La cineva care nu ar vrea să descoperi adevărul referitor la Nola. Apropo, cum avansează ancheta?

— Ancheta mea? Pentru că acum te interesează?

— Poate. Să spunem că ți-a crescut vertiginos cota de credibilitate de când eşti amenințat dacă nu păstrezi tăcerea.

— Am vorbit cu bătrânul Kellergan. E un om cumsecade. Mi-a arătat camera Nolei. Mă îndoiesc că ai vizitat-o şi tu…

— Da.

— Aşadar, dacă Nola a fugit, cum îți explici că nu a luat nimic cu ea? Nici haine, nici bani, nimic.

— Pentru că nu a fugit, mi-a zis Gahalowood.

— Dar atunci, dacă a răpit-o cineva, de ce nu erau urme de luptă? Şi de ce ar fi luat cu ea geanta cu manuscrisul?

— Ar fi fost de ajuns ca ea să-l cunoască pe ucigaş. Poate că aveau împreună o relație. Ar fi apărut la fereastra sa, cum obişnuia poate uneori, şi ar fi convins-o să-l urmeze. Poate doar ca să se plimbe puțin pe afară.

— Vorbeşti despre Harry acum.

— Da.
— Şi ce? Ea ia manuscrisul şi iese pe fereastră?
— De unde ştii că fata a luat manuscrisul cu mâna ei? De unde ştii că ea a avut vreodată manuscrisul în mâinile sale? Asta este explicația lui Quebert, modul său de a justifica prezența manuscrisului lângă cadavrul Nolei.

O fracțiune de secundă, am ezitat să povestesc ceea ce ştiam despre Harry şi Nola, că ei trebuiau să se întâlnească la Sea Side Motel şi să fugă împreună. Însă am preferat să nu spun nimic, ca să nu-i dăuneze lui Harry. L-am întrebat firesc pe Gahalowood:

— Deci care e ipoteza ta?
— Quebert a ucis-o pe fată şi a îngropat manuscrisul cu ea. Poate din cauza remuşcărilor. Era o carte despre iubirea lor şi tocmai aceasta o ucisese.
— Ce vă face să spuneți asta?
— E o însemnare pe manuscris.
— O însemnare? Ce însemnare?
— Nu pot să vă spun. E confidențial.
— Oh, termină cu prostiile, sergent! Ori mi-ai spus prea mult, ori nu suficient: nu poți să te ascunzi de fiecare dată când îți convine în spatele secretului anchetei.

A oftat resemnat.

— Este scris: *Adio, Nola mea iubită*.

Am rămas fără glas. *Nola mea iubită*. Nu aşa voia Nola să-i spună Harry la Rockland? Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Ce-o să faci cu însemnarea asta? am întrebat.
— O să apelăm la o expertiză grafologică. Sperând că o să mai putem afla ceva.

Eram complet tulburat de această descoperire. *Nola mea iubită*. Erau exact cuvintele pronunțate de Harry însuşi, cuvintele pe care le înregistrasem.

Mi-am petrecut o parte din seară cugetând, fără să ştiu ce să fac. Când s-a făcut ora nouă, am primit un telefon de la mama. Se pare că fusese menționat incendiul la televizor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Markie, o să mori pentru a-l apăra pe diavolul ăsta criminal? mi-a zis ea.

— Calmează-te, mamă. Calmează-te.

— Nu se vorbeşte decât despre tine aici, şi nu de bine, dacă înțelegi ce vreau să spun. În cartier oamenii îşi pun întrebări… Se întreabă de ce te încăpățânezi să rămâi cu acest Harry.

— Fără Harry nu aş fi devenit niciodată Marele Goldman, mamă.

— Ai dreptate: fără tipul ăsta ai fi devenit Foarte Marele Goldman. De când ai început să-l frecventezi pe individul ăsta, la universitate, te-ai schimbat. Eşti *Formidabilul*, Markie. Îți aminteşti? Chiar şi micuța doamnă Lang, casierița de la supermarket, mă întreabă mereu: *Ce face Formidabilul?*

— Mamă… Nu a existat niciodată *Formidabilul*.

— N-a existat niciodată? *Formidabilul*? (L-a chemat pe tata.) Nelson, vrei să vii aici? (L-am auzit pe tata mormăind ceva indistinct pe fundal.) Vezi, şi tatăl tău spune acelaşi lucru: la liceu erai Formidabilul. L-am întâlnit ieri pe fostul tău director. Mi-a zis că păstrează o amintire atât de plăcută despre tine… Am fost aproape sigură că o să plângă, atât era de emoționat. Şi după asta mi-a zis: „Ah, doamnă Goldman, nu ştiu în ce încurcătură a intrat fiul dumneavoastră acum". Vezi cât de trist e: chiar şi fostul tău director îşi pune întrebări. Şi cu noi ce se întâmplă? De ce dai fuga să te ocupi de un fost profesor, în loc să-ți cauți o femeie? Ai treizeci de ani şi încă nu te-ai însurat! Vrei să murim fără să te vedem la casa ta?

— Ai cincizeci şi doi de ani, mamă. Mai ai ceva timp.

— Încetează cu vorbăria! Te-a învățat să răspunzi, nu? Tot chestii pe care le ştii de la blestematul ăla de Quebert. De ce nu te ocupi mai bine să ne prezinți o tânără frumoasă? Ei? Ei? Acum nu mai ai replică?

— N-am întâlnit pe nimeni care să-mi placă în ultimul timp, mamă. Între cartea mea, turneul meu, viitoarea carte…

— Astea-s scuze, atât! Şi viitoarea carte? Va fi despre ce? Poveşti despre sex pervers? Nu te mai recunosc, Markie…

Markie, dragule, ascultă, trebuie să te întreb: eşti îndrăgostit de Harry ăsta? Ai relaţii homosexuale cu el?
— Nu. Absolut deloc!
Am auzit-o spunându-i tatălui meu: „Zice că nu. Asta înseamnă că e da“. Apoi m-a întrebat în şoaptă:
— Ai Boala? Mama ta te va iubi chiar dacă eşti bolnav.
— Ce? Ce boală?
— Aceea a bărbaţilor care sunt alergici la femei.
— Mă întrebi dacă sunt homosexual? Nu! Şi chiar dacă aş fi, nu ar fi nimic rău în asta. Dar îmi plac femeile, mamă.
— Femeile? Cum adică, *femeile*? Mulţumeşte-te să iubeşti una singură şi s-o iei de nevastă, ce zici de asta? Femeile! Nu eşti în stare să fii fidel, asta încerci să-mi spui? Eşti vreun obsedat sexual, Markie? Nu vrei să te duci la un psihiatru ca să vezi ce nu-i în regulă cu tine?
Am sfârşit prin a închide, iritat. Mă simţeam foarte singur. M-am aşezat în biroul lui Harry, am dat drumul la reportofon şi i-am reascultat vocea. Aveam nevoie de un indiciu nou, de o dovadă intangibilă care să schimbe cursul anchetei, ceva care să poată face lumină asupra acestui puzzle obositor pe care încercam să-l rezolv şi care se limita până acum la Harry, un manuscris şi o fată moartă. Pe măsură ce reflectam, am fost cuprins de o senzaţie ciudată pe care nu o mai cunoscusem de mult timp: aveam chef să scriu. Să scriu ce trăiam, ce simţeam. Curând în mintea mea s-au învălmăşit ideile. Mai mult decât dorinţă, aveam nevoia să scriu. Asta nu mi se mai întâmplase de un an şi jumătate. Ca un vulcan care se trezea deodată şi se pregătea să erupă. M-am repezit la laptop şi, după ce m-am întrebat o clipă cum aveam să încep această istorie, m-am apucat să scriu primele rânduri din ceea ce avea să devină viitoarea mea carte:

> În primăvara lui 2008, aproape la un an după ce devenisem noua vedetă a literaturii americane, s-a petrecut un eveniment pe care am hotărât să-l îngrop adânc în

memoria mea: am descoperit că profesorul meu de la universitate, Harry Quebert, şaizeci şi şapte de ani, unul dintre cei mai respectaţi scriitori din ţară, întreţinuse o legătură cu o fată de cincisprezece ani, pe vremea când el însuşi avea treizeci şi patru de ani. Asta se petrecuse în cursul verii din anul 1975.

*

Marţi, 24 iunie 2008, Marele Juriu popular a confirmat că acuzaţiile aduse de biroul procurorului erau bine fondate şi l-a învinuit pe Harry de răpire şi dublă crimă de gradul întâi. Când Roth mi-a comunicat la telefon decizia juraţilor, am explodat: „Tu care se pare că ai studiat dreptul, poţi să-mi explici pe ce bază şi-au fondat tâmpeniile?“ Răspunsul era simplu: pe dosarul poliţiei. Şi în calitatea noastră de apărători, inculparea lui Harry făcea posibil acum accesul la dosar. Dimineaţa petrecută cu Roth ca să studiem dovezile a fost tensionată, mai ales că, pe măsură ce el extrăgea documentele, repeta: „Olala, nu-i bine. Nu-i bine deloc“. Eu replicam: „*Nu e bine* nu înseamnă nimic: tu trebuie să fii bun, nu?“ Şi el îmi răspundea prin gesturi exasperate care-mi micşorau încrederea în talentul lui de avocat.

Dosarul cuprindea fotografii, mărturii, rapoarte, expertize, rezumate ale interogatoriilor. O parte din poze datau din 1975: imagini cu casa lui Deborah Cooper, apoi trupul său întins pe jos, la bucătărie, scăldându-se într-o baltă de sânge şi, în final, locul din pădure unde fuseseră găsite urme de sânge, şuviţe de păr şi fâşii de stofă. Făceai apoi o călătorie de treizeci şi trei de ani în viitor ca să descoperi la Goose Cove, zăcând pe fundul gropii săpate de poliţie, un schelet în poziţie de fetus. Pe alocuri erau fâşii de carne care mai atârnau încă de oase şi ceva păr deschis la culoare pe craniu; scheletul era îmbrăcat într-o rochie pe jumătate descompusă şi alături se afla faimoasa geantă din piele. Mi s-a făcut greaţă.

— E Nola? am întrebat.

— Ea e. Şi în această geantă era manuscrisul lui Quebert. Era manuscrisul şi nimic altceva. Procurorul zice că o copilă care vrea să fugă nu pleacă fără nimic la ea.

În ceea ce priveşte raportul autopsiei, acesta dezvăluia o importantă fractură la nivelul craniului. Nola primise o lovitură de o violenţă extremă care-i fracturase osul occipital. Medicul legist estima că ucigaşul folosise o bâtă foarte grea, sau un obiect similar, cum ar fi un ciomag sau o măciucă.

Am luat cunoştinţă apoi de diverse depoziţii, acelea ale grădinarilor, a lui Harry şi mai ales una, semnată de mână, a Tamarei Quinn. Femeia afirma că descoperise în vremea aceea că Harry făcuse o pasiune violentă pentru Nola, dar că dovada pe care o deţinea dispăruse apoi şi, în consecinţă, nimeni nu o crezuse.

— Mărturia ei e credibilă? m-am neliniştit.

— În faţa juraţilor, da, a apreciat Roth. Şi nu avem nimic cu care să o contraatacăm, pentru că Harry însuşi a recunoscut în timpul interogatoriului că a avut o relaţie cu Nola.

— Bun, şi atunci există ceva în dosarul ăsta care să nu-l incrimineze?

În privinţa asta, Roth avea o idee: a cotrobăit printre documente şi mi-a întins un pachet gros de pagini legate între ele cu o bucată de bandă adezivă.

— O copie a faimosului manuscris, mi-a zis el.

Pagina de copertă era virgină, fără titlu; după toate aparenţele, Harry nu a avut ideea titlului decât mai târziu. Dar în mijlocul acestei pagini se putea citi distinct, scris de mână, cu cerneală albastră, următorul rând:

Adio, Nola mea iubită

Roth a trecut la o lungă explicaţie. El considera că a folosi acest manuscris ca principala probă incriminatoare contra lui Harry era o eroare grosieră din partea biroului procuraturii: urma să aibă loc o expertiză grafologică şi de îndată ce rezultatele ar fi fost cunoscute — era convins că

acestea ar dovedi nevinovăția lui Harry —, dosarul s-ar nărui ca un castel de cărți.

— Este piesa de rezistență a apărării mele, mi-a zis el triumfător. Cu un pic de noroc, nu vom avea nevoie să ajungem nici măcar până la proces.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă scrisul ar fi autentificat ca fiind al lui Harry? am întrebat.

— De ce naiba ar fi aşa?

— Trebuie să îți comunic ceva grav: Harry mi-a povestit că plecase o zi la Rockland cu Nola şi că ea îi ceruse s-o numească *Nola mea iubită*.

Roth a devenit palid. Mi-a zis: „Înțelegi că dacă, într-un fel sau altul, el este autorul acestor cuvinte..." şi chiar înainte să-şi termine fraza, şi-a adunat lucrurile şi m-a condus pe strada închisorii de stat. Era foarte tulburat.

De-abia a intrat în sala de vizită, că Roth a şi agitat manuscrisul sub nasul lui Harry, strigând:

— Ea ți-a cerut să-i spui *Nola mea iubită*?

— Da, a răspuns Harry, lăsându-şi capul în jos.

— Dar vezi ce e scris aici? Pe prima pagină a rahatului tău de manuscris! Când aveai de gând să-mi spui, fir-ar să fie?

— Te asigur că nu e scrisul meu. Nu am ucis-o eu! Nu am ucis-o pe Nola! Pentru numele lui Dumnezeu, ştii asta, nu? Ştii că nu sunt un ucigaş de fete!

Roth s-a calmat şi s-a aşezat.

— Ştim asta, Harry, a zis el. Dar toate coincidențele astea sunt tulburătoare. Fuga, însemnarea... Iar eu trebuie să-ți apăr fundul în fața unui juriu alcătuit din cetățeni onorabili care vor vrea să te condamne la moarte chiar înainte să înceapă procesul.

Harry arăta foarte prost. S-a ridicat şi a început să meargă încolo şi încoace.

— Țara e pe cale să se ridice contra mea. În curând, toată lumea îmi va vrea pielea. Dacă nu s-a întâmplat deja... Oamenii folosesc în privința mea cuvinte al căror efect nu-l percep: pedofil, pervers, dereglat. Îmi murdăresc numele şi

îmi ard cărțile. Dar trebuie să ştii şi ți-o repet pentru ultima oară: nu sunt vreun maniac. Nola a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată şi, spre nefericirea mea, nu avea decât cincisprezece ani. Dragostea, la naiba, nu e la comandă!

— Dar vorbim de o fată de cincisprezece ani! şi-a ieşit din fire Roth.

Harry a părut jignit. S-a întors către mine:

— Crezi acelaşi lucru, Marcus?

— Harry, ceea ce mă tulbură este că nu mi-ai vorbit niciodată despre toate astea... De zece ani de când suntem prieteni, nu mi-ai menționat-o niciodată pe Nola. Credeam că suntem apropiați.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce voiai să-ți zic? „Ah, dragul meu Marcus, de fapt, nu ți-am spus niciodată, dar în 1975, venind la Aurora, m-am îndrăgostit de o fată de cincisprezece ani, o copilă care mi-a schimbat viața, dar care a dispărut trei luni mai târziu, într-o seară de sfârşit de vară, şi nu mi-am mai revenit de atunci cu adevărat...“?

A dat cu piciorul într-unul dintre scaunele de plastic şi l-a trimis clătinându-se la perete.

— Harry, a zis Roth. Dacă nu eşti cel care a scris însemnarea — şi te cred când o spui —, ai vreo idee despre cine ar putea fi?

— Nu.

— Cine ştia de tine şi de Nola? Tamara Quinn afirmă că ea a avut dintotdeauna o bănuială.

— Nu ştiu! Poate că Nola a vorbit despre noi cu unele dintre prietenele sale.

— Dar crezi că se poate să fi fost cineva la curent? a continuat Roth.

A fost un moment de tăcere. Harry avea un aer trist şi sfâşiat de-mi rupea inima.

— Haide, a insistat Roth ca să-l îndemne să vorbească, simt că nu-mi spui totul. Cum vrei să te apăr dacă îmi ascunzi unele informații?

— Au… au fost acele scrisori anonime.
— Ce scrisori anonime?
— Chiar după dispariția Nolei am început să primesc scrisori anonime. Le găseam de fiecare dată în tocul ușii de la intrare, când mă întorceam după ce lipseam o vreme. Atunci, am tras o sperietură grozavă. Însemna că era cineva care mă spiona, care mă pândea când lipseam. La un moment dat mi-era atât de frică, încât chemam sistematic poliția de fiecare dată când descopeream vreo scrisoare. Spuneam că mi s-a părut că am văzut un hoț, venea o patrulă şi aşa mă liniştеam. Bineînțeles că nu puteam declara adevăratul motiv al îngrijorării mele.
— Dar cine a putut să-ți trimită aceste scrisori? a întrebat Roth. Cine ştia de tine şi de Nola?
— N-am nici cea mai mică idee. Asta a durat, în orice caz, vreme de şase luni. Apoi, nimic.
— Le-ai păstrat?
— Da. Acasă. Între paginile unei enciclopedii mari, în biroul meu. Îmi imaginez că poliția nu le-a găsit, pentru că nu mi-a vorbit nimeni despre ele.

Când m-am întors la Goose Cove, am pus imediat mâna pe enciclopedia la care se referea. Ascuns între pagini, am găsit un plic conținând vreo zece bilețele. Scrisori pe hârtie îngălbenită. Un mesaj identic şi bătut la maşina de scris se afla pe fiecare dintre ele:

Ştiu ce i-ai făcut copilei aceleia de 15 ani.
Şi, în curând, tot oraşul va afla.

Cineva era la curent deci cu povestea dintre Harry şi Nola. Cineva care păstrase tăcerea vreme de treizeci şi trei de ani.

*

În cele două zile care au urmat, m-am străduit să le interoghez pe toate persoanele care, într-un fel sau altul, ar

fi putut să o cunoască pe Nola. Erne Pinkas, o dată în plus, mi-a fost de mare ajutor în această întreprindere: găsind în arhivele bibliotecii *Yearbook*-ul liceului din Aurora, anul 1975, a reuşit să-mi alcătuiască, graţie anuarului şi internetului, o listă cu coordonatele actuale ale unei mari părţi din cei care fuseseră foştii colegi de clasă ai Nolei şi care mai trăiau încă în regiune. Din nefericire, acest demers nu a dat deloc roade: cu siguranţă toate aceste persoane aveau astăzi în jur de cincizeci de ani şi urmau să-mi povestească doar amintiri din copilărie, fără mare interes pentru mersul anchetei. Până mi-am dat seama că unul dintre nume nu-mi era necunoscut: Nancy Hattaway. Aceea despre care Harry îmi spusese că-i servise drept alibi Nolei pentru escapada la Rockland.

Conform informaţiilor furnizate de Pinkas, Nancy Hattaway ţinea un magazin de croitorie şi de cuverturi, situat într-un complex industrial aflat puţin în afara oraşului, pe Route 1, înspre Massachusetts. M-am dus acolo pentru prima dată joi, 26 iunie 2008. Era un butic drăguţ, cu o vitrină colorată, înghesuit între un snack-bar şi o fierărie. Singura persoană pe care am găsit-o înăuntru a fost o doamnă de abia cincizeci de ani, cu părul grizonant şi scurt. Stătea aşezată la un birou, cu ochelarii de citit la ochi, şi după ce m-a salutat amabil, am întrebat-o:

— Sunteţi Nancy Hattaway?

— Chiar ea, a răspuns ea ridicându-se. Ne cunoaştem? Chipul dumneavoastră îmi spune ceva.

— Mă numesc Marcus Goldman. Sunt…

— Scriitor, m-a întrerupt ea. Mi-am amintit acum. Se spune că puneţi multe întrebări referitoare la Nola.

Părea să fie în defensivă. De altfel, ea a adăugat imediat:

— Îmi imaginez că nu sunteţi aici pentru cuverturile mele.

— Clar. Şi este la fel de exact că mă interesez de moartea Nolei Kellergan.

— Şi în ce fel mă priveşte pe mine?

— Dacă sunteţi chiar aceea care cred eu, aţi cunoscut-o foarte bine pe Nola. Când aveaţi cincisprezece ani.

— Cine v-a spus asta?
— Harry Quebert.

Ea s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat cu pas hotărât către uşă. Mă gândeam că o să-mi ceară să plec, dar ea a întors cartonaşul cu *Închis* şi a tras zăvorul. Apoi s-a întors către mine şi m-a întrebat:

— Cum vă place cafeaua, domnule Goldman?

Am petrecut mai bine de o oră în spatele buticului ei. Era o femeie de treabă. Nu se măritase niciodată şi îşi păstrase numele.

— N-aţi părăsit niciodată Aurora? am întrebat-o.
— Niciodată. Sunt prea legată de oraşul ăsta. Cum aţi dat de mine?
— Pe internet, cred. Internetul face minuni.

Ea a aprobat.

— Deci? m-a întrebat ea. Ce vreţi să ştiţi exact, domnule Goldman?
— Spuneţi-mi Marcus. Am nevoie să-mi vorbească cineva despre Nola.

Ea a zâmbit.

— Eu şi cu Nola eram în aceeaşi clasă la liceu. Ne împrieteniserăm de când venise ea la Aurora. Locuiam aproape una lângă alta, pe Terrace Avenue, şi ea venea adesea la mine. Îmi spunea că îi plăcea să vină în casa mea, pentru că aveam o familie *normală*.
— Normală? Ce voia să spună?
— Îmi închipui că l-aţi întâlnit pe bătrânul Kellergan…
— Da.
— Era un om foarte strict. Greu de imaginat că ar fi avut o fată ca Nola: inteligentă, blândă, amabilă, zâmbitoare.
— E ciudat ce-mi spuneţi despre reverendul Kellergan, doamnă Hattaway. L-am întâlnit acum câteva zile şi mi-a lăsat impresia unui om mai degrabă blând.
— Poate să lase această impresie. Cel puţin în public. Fusese chemat să dea o mână de ajutor pentru refacerea parohiei St. James lăsată în paragină, după ce, se pare, făcuse miracole în Alabama. Chiar imediat după ce a preluat-o, biserica

St. James devenise de-a dreptul plină în fiecare duminică. Dar în afară de asta, e greu de spus ce se petrecea cu adevărat la familia Kellergan…

— Ce vreți să spuneți?

— Nola era bătută.

— Ce?

Episodul pe care mi l-a relatat Nancy Hattaway se desfăşurase, după calculele mele, luni, 7 iulie 1975, adică în perioada în care Harry o respinsese pe Nola.

*

Luni, 7 iulie 1975

Era vacanță. Era o vreme absolut minunată şi Nancy venise să o ia pe Nola de acasă ca să se ducă la plajă. În timp ce mergeau pe Terrace Avenue, Nola a întrebat deodată:

— Spune-mi, Nancy, tu crezi că sunt o fată rea?

— O fată rea? Nu, ce grozăvie! De ce mă întrebi asta?

— Pentru că acasă mi se spune că sunt o fată rea.

— Ce? De ce ți se spun asemenea vorbe?

— N-are importanță. O să ne scăldăm?

— Pe Grand Beach. Răspunde-mi, Nola: de ce ți se spune asta?

— Poate că ăsta e adevărul, a reluat Nola. Poate din cauza a ceea ce s-a întâmplat când eram în Alabama.

— În Alabama? Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu e important.

— Pari tristă, Nola.

— Sunt tristă.

— Tristă? E vacanță! Cum poți fi tristă când e vacanță?

— E complicat, Nancy.

— Ai probleme? Dacă ai probleme, trebuie să-mi spui!

— Sunt îndrăgostită de cineva care nu mă iubeşte.

— Cine anume?

— N-am chef să vorbesc despre asta.

— E Cody, tipul dintr-a zecea care-ți face curte? Eram sigură că-ți place de el! Cine te pune să frecventezi un tip dintr-a zecea? Dar e un tâmpit, nu? E un supertâmpit! Ştii, e un tip şic pentru că face parte din echipa de baschet. Cu el ai plecat sâmbăta trecută?

— Nu.

— Cine e atunci? Of, haide, zi-mi. V-ați culcat împreună? Te-ai culcat deja cu un băiat?

— Nu! Nici nu-mi trece prin cap! Mă păstrez pentru bărbatul vieții mele.

— Dar cu cine erai sâmbătă?

— E cineva mai în vârstă. Dar n-are importanță. În orice caz, el nu mă va iubi niciodată. Nimeni nu mă va iubi vreodată.

Au ajuns la Grand Beach. Plaja nu era foarte frumoasă, dar nu era nimeni acolo. Cel mai adesea, mareele uriaşe, care retrăgeau apele oceanului de pe uscat cam trei metri de fiecare dată, lăsau în urmă piscine naturale în scobiturile stâncilor uriaşe, cu apa încălzită de la soare. Le plăcea să lenevească acolo, temperatura apei era mult mai agreabilă decât aceea a oceanului. Cum plaja era pustie, ele nu a trebuit să se ascundă ca să-şi pună costumele de baie şi Nancy a observat vânătăi pe sânii Nolei.

— Nola! E îngrozitor! Ce-ai acolo?

Nola şi-a ascuns pieptul.

— Nu te uita!

— Dar am văzut! Ai urme…

— Nu-i nimic.

— Ba nu-i deloc nimic! Despre ce e vorba?

— M-a lovit mama sâmbătă.

— Ce? Nu spune prostii…

— Ăsta-i adevărul! Ea îmi tot spune că sunt o fată rea.

— Dar până la urmă, ce-mi tot spui tu acolo?

— Ăsta e adevărul! De ce nu vrea nimeni să mă creadă?

Nancy n-a mai îndrăznit să-i pună întrebări şi a schimbat subiectul. După ce s-au scăldat, s-au dus acasă la familia

Hattaway. Nancy a luat din baia mamei ei cremă făcută la farmacie şi a uns vânătăile prietenei ei.

— Nola, a zis ea, cât despre mama ta… cred că ar trebui să te duci să vorbeşti cu cineva. La liceu, poate cu doamna Sanders, infirmiera…

— Hai să uităm asta, Nancy. Te rog…

*

Gândindu-se din nou la ultima vară petrecută cu Nola, lui Nancy i-au apărut lacrimi în ochi.

— Ce s-a petrecut în Alabama? am întrebat.

— Nu ştiu nimic. N-am aflat niciodată. Nola nu mi-a zis niciodată.

— O fi legat de plecarea lor?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să vă ajut, dar nu ştiu.

— Şi suferința aceea din dragoste, ştiți despre ce era vorba?

— Nu, a răspuns Nancy.

Bănuiam că era legată de Harry; trebuia însă să aflu dacă ea însăşi o ştia.

— Dar erați la curent cu faptul că ea se vedea cu cineva, am întrebat. Dacă nu mă înşel, era pe vremea când amândouă vă serveați de un alibi reciproc ca să vă vedeți cu băieți.

Ea a schițat un surâs.

— Văd că sunteți bine informat… Primele dăți când am făcut-o a fost ca să mergem să petrecem o zi la Concord. Pentru noi, Concord era marea aventură, era mereu ceva de făcut acolo. Aveam impresia că eram adevărate doamne. Apoi am reluat, eu ca să mă duc singură pe ambarcațiunea iubitului meu din vremea aceea şi ea ca să… Ştiți, pe atunci eu bănuiam că Nola se vedea cu un bărbat mai în vârstă. Mă lăsa să subînțeleg asta.

— Deci ştiați despre ea şi Quebert…

Ea a răspuns aproape strigând:

— Dumnezeule, nu!

— Cum aşa, *nu*? Tocmai ce mi-ați spus că Nola se vedea cu un bărbat mai în vârstă.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Am înțeles atunci că Nancy ştia ceva ce nu avea niciun chef să împărtăşească.

— Cine era acest bărbat? am întrebat. Nu era Harry Quebert, nu? Doamnă Hattaway, ştiu că nu mă cunoaşteți, că apar aşa dintr-odată şi vă oblig să scotociți prin memorie. Dacă aş avea mai mult timp la dispoziție, aş face lucrurile mai bine. Dar tocmai timpul mă presează: Harry Quebert putrezeşte în închisoare în vreme ce eu sunt convins că nu el a ucis-o pe Nola. Aşa că dacă ştiți ceva ce m-ar putea ajuta, trebuie să-mi spuneți.

— Nu ştiam nimic despre Harry, a mărturisit ea. Nola nu mi-a spus niciodată. Am aflat de la televizor, acum zece zile, ca toată lumea… Dar ea mi-a vorbit despre un bărbat. Da, ştiam că ea avea o legătură cu un bărbat mult mai în vârstă. Şi acest bărbat nu era Harry Quebert.

Am rămas complet năuc.

— Dar când a fost asta? am întrebat.

— Nu îmi amintesc toată povestea în detaliu, a trecut prea mult timp, dar pot să vă asigur că în vara lui 1975, vara când Harry Quebert a venit aici, Nola a întreținut o relație cu un bărbat în jur de patruzeci de ani.

— Patruzeci de ani? Vă amintiți cumva numele lui?

— Asta nu risc să uit. Era Elijah Stern, probabil unul dintre oamenii cei mai bogați din New Hampshire.

— Elijah Stern?

— Da. Nola mi-a povestit că trebuia să stea goală pentru el, să i se supună, să-l lase să facă ce voia. Ea trebuia să se ducă la el, la Concord. Stern îi trimitea omul lui de încredere ca să o ia, un individ ciudat, Luther Caleb, aşa se numea. Venea să o ia de la Aurora şi o ducea la Stern. Ştiu pentru că am văzut asta cu ochii mei.

22. Ancheta poliției

„Harry, cum să fii sigur că ai mereu forța să scrii cărți?

— Unii o au, alții nu. Tu, tu o vei avea, Marcus. Ştiu că o vei avea.

— Cum de poți fi atât de sigur?

— Pentru că este în interiorul tău. Oarecum ca o boală. Pentru că boala scriitorilor, Marcus, nu este aceea de a nu putea să scrii: este aceea de a nu mai vrea să scrii, dar a fi incapabil să te oprești."

Extras din Cazul Harry Quebert

Vineri, 27 iunie 2008. Ora 7:30. Îl aştept pe sergentul Gahalowood. Nu sunt decât vreo zece zile de când a început povestea asta, dar am impresia că durează de luni. Cred că orăşelul Aurora ascunde secrete bizare, că oamenii spun mult mai puţin decât ştiu cu adevărat. Problema e de a afla de ce toată lumea tace… Aseară, am găsit din nou acest mesaj: *Goldman, întoarce-te acasă*. Cineva se joacă cu nervii mei.

Mă întreb ce o să spună Gahalowood în legătură cu descoperirea mea asupra lui Elijah Stern. M-am informat despre el pe internet: este ultimul moştenitor al unui imperiu financiar pe care-l administrează cu succes. S-a născut în 1933, la Concord, unde trăieşte dintotdeauna. Azi are şaptezeci şi cinci de ani.

Am scris aceste rânduri aşteptându-l pe Gahalowood în faţa biroului său, pe un culoar al cartierului general al poliţiei de stat din Concord. Vocea groasă a sergentului m-a întrerupt brusc:

— Scriitorul? Ce faci pe-aici?

— Am făcut descoperiri surprinzătoare, sergent. Trebuie să-ţi vorbesc.

A deschis uşa biroului său, şi-a pus ceaşca de cafea de la dozator pe o măsuţă, şi-a aruncat haina pe un scaun şi a tras storurile. Apoi mi-a zis, continuând să se ocupe de ale sale:

— Ştii, puteai să dai un telefon. Aşa fac oamenii civilizaţi. Am fi stabilit o întâlnire şi ai fi venit aici la o oră care ne-ar fi convenit amândurora. Să facem lucrurile cum trebuie, zic.

Am spus dintr-o suflare:

— Nola avea un amant, un oarecare Elijah Stern. Harry a primit scrisori anonime în vremea relaţiei sale cu Nola, deci cineva ştia despre asta.

M-a privit stupefiat.

— Cum naiba ştii toate astea?

— Îmi conduc propriile cercetări, ţi-am spus.

Şi-a reluat imediat figura lui acră.

— Mă enervezi, scriitorule. Îmi faci ancheta de rahat.

— Eşti într-o dispoziţie proastă, sergent?

— Da. Pentru că e şapte dimineaţa şi eşti deja gata să gesticulezi în biroul meu.

Am întrebat dacă exista vreun suport pe care să pot scrie. Şi-a luat un aer resemnat şi m-a condus într-o încăpere alăturată. Fotografii din Side Creek şi Aurora erau prinse cu piuneze pe un panou din plută pus pe perete. Mi-a arătat un panou alb chiar în apropiere şi mi-a întins un marker.

— Hai, a oftat el, te ascult.

Am scris pe panou numele Nolei şi am trasat săgeţi de la el ca să adaug numele celor care aveau legătură cu povestea ei. Primul a fost Elijah Stern, apoi Nancy Hattaway.

— Şi dacă Nola Kellergan nu era fata model pe care toată lumea ne-a descris-o? am zis. Se ştie că ea a avut o relaţie cu Harry. Ştiu de acum că ea a avut o altă relaţie, în aceeaşi perioadă, cu un oarecare Elijah Stern.

— Elijah Stern, omul de afaceri?

— El însuşi.

— Cine ţi-a spus prostiile astea?

— Cea mai bună prietenă din vremea aceea a Nolei. Nancy Hattaway.

— Cum ai dat de ea?

— *Yearbook*-ul liceului din Aurora, anul 1975.

— Bun. Şi ce încerci să-mi spui, scriitorule?

— Că Nola era un copil nefericit. La începutul verii din 1975, povestea ei cu Harry e complicată: el a respins-o şi ea e deprimată. Cât despre mama ei, o bate ca pe piftie. Sergent: cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că dispariţia sa este consecinţa unor evenimente stranii care s-au produs în vara aceea, în pofida a tot ceea ce vrea toată lumea să lase să se înţeleagă.

— Continuă.

— Ei bine, sunt convins că şi alte persoane ştiau despre Nola şi Harry. Această Nancy Hattaway, poate, dar nu sunt sigur: ea zice că nu avea ştiinţă şi părea sinceră. În orice caz, cineva îi trimitea scrisori anonime lui Harry…

— Referitoare la Nola?

— Da, uite. Le-am găsit la el acasă, am zis, arătându-i una dintre scrisori, pe care o luasem cu mine.

— Acasă la el? Am făcut totuşi o percheziţie.

— N-are nicio importanţă. Asta înseamnă însă că e cineva care a fost tot timpul la curent cu povestea.

A citit textul cu voce tare:

— *Ştiu ce i-ai făcut copilei aceleia de 15 ani. Şi, în curând, tot oraşul va afla*. Când a primit Quebert aceste scrisori?

— Imediat după dispariţia Nolei.

— Are vreo idee despre cine putea fi autorul?

— Niciuna, din păcate.

M-am întors spre panoul din plută plin de fotografii şi însemnări.

— E ancheta ta, sergent?

— Absolut. Şi o reluăm de la început, dacă eşti dispus. Nola Kellergan a dispărut în seara de 30 august 1975. Raportul poliţiei din Aurora din vremea aceea menţionează că nu este posibil de stabilit dacă ea a fost răpită sau e vorba despre o fugă care a luat o turnură urâtă: nicio urmă de luptă, niciun martor. Cu toate acestea, azi înclinăm să luăm în serios pista răpirii. Mai ales că fata nu-şi luase la ea nici bani, nici bagaj.

— Cred că ea a fugit, am zis.

— Bun atunci. Să plecăm de la această ipoteză, a sugerat Gahalowood. Fata sare pe fereastra camerei sale şi fuge. Unde se duce ea?

Era momentul să spun ce ştiam.

— Se ducea să se întâlnească cu Harry, am răspuns.

— Crezi?

— Ştiu. Mi-a zis el. Nu ți-am spus până acum pentru că mă temeam că asta l-ar compromite, dar cred că e timpul să jucăm cu cărțile pe masă: în seara dispariției, Nola trebuia să-l întâlnească pe Harry într-un motel de pe Route 1. Voiau să fugă împreună.

— Să fugă? Dar de ce? Cum? Unde?

— Asta nu mai ştiu. Dar cred că o să aflu. În orice caz, în acea seară faimoasă Harry o aştepta pe Nola într-o cameră din acest motel. Ea îi lăsase o scrisoare ca să-i spună că va veni. El a aşteptat-o toată noaptea. N-a mai venit niciodată.

— Ce motel? Şi unde e scrisoarea asta?

— Sea Side Motel. La câțiva kilometri de Side Creek. Am trecut pe acolo, există încă. Cât despre scrisoare… Am ars-o. Ca să-l protejez pe Harry…

— Ai ars-o? Dar eşti complet nebun, scriitorule? Ce te-a apucat? Vrei să fii condamnat pentru distrugerea dovezilor?

— N-ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare rău, sergent.

Gahalowood, tot înjurând, a luat o hartă a regiunii Aurora şi a desfăşurat-o pe o masă. Mi-a arătat centrul oraşului, a indicat Route 1 care mergea de-a lungul coastei, Goose Cove, apoi pădurea Side Creek. A gândit cu voce tare:

— Dacă eram o fată care voia să fugă fără să fie văzută, aş fi luat-o pe plaja cea mai apropiată de mine şi aş fi mers de-a lungul țărmului până aş fi ajuns la Route 1. Adică fie spre Goose Cove, fie spre…

— Side Creek, am zis. O potecă prin pădure leagă țărmul oceanului de motel.

— Bingo! a exclamat Gahalowood. Deci ne-am putea închipui, fără să extrapolăm prea mult, că puştoaica a şters-o de acasă. Terrace Avenue e aici… şi plaja cea mai apropiată este… Grand Beach! Deci ea o ia pe plajă şi merge de-a lungul

oceanului până la pădure. Dar ce naiba s-a putut petrece apoi în pădurea asta blestemată?

— Ne-am putea imagina că, străbătând pădurea, a avut o întâlnire nefericită. Un nebun care încearcă să profite de ea, apoi ia o creangă solidă şi o omoară.

— Am putea, scriitorule, dar pierzi din vedere un detaliu care ridică nişte întrebări date naibii: manuscrisul. Şi însemnarea scrisă de mână. *Adio, Nola mea iubită*. Ceea ce înseamnă că acela care a omorât-o şi a îngropat-o pe Nola o cunoştea şi că nutrea anumite sentimente pentru ea. Şi presupunând că acea persoană nu era Harry, ar trebui să-mi explici cum de se afla în posesia manuscrisului.

— Nola îl avea la ea. E sigur. Deşi fuge, nu vrea să-şi ia bagaje la ea: ar fi riscat să atragă atenția, mai ales că părinții săi ar fi surprins-o în momentul în care pleca. Şi pe urmă, nu are nevoie de nimic: îşi imaginează că Harry e bogat şi că îşi vor cumpăra tot ce le-ar trebui pentru noua lor viață. Şi atunci, care e singurul obiect pe care-l ia cu ea? Acela pe care nu-l poate înlocui: manuscrisul cărții pe care Harry tocmai a scris-o şi pe care l-a luat să-l citească, aşa cum făcea de obicei. Ea ştie că acest manuscris este important pentru Harry. Îl pune în geantă şi fuge de acasă.

Gahalowood a analizat o clipă teoria mea.

— Deci, după tine, mi-a zis el, ucigaşul îngroapă geanta şi manuscrisul odată cu fata ca să scape de probe.

— Exact.

— Dar asta nu ne explică de ce se află acele cuvinte de iubire pe manuscris.

— E o întrebare bună, am admis eu. Poate dovada că ucigaşul Nolei o iubea. Ar trebui să luăm în calcul pista unei crime pasionale? Un acces de nebunie, odată trecut, îl îndeamnă pe ucigaş să scrie acele câteva cuvinte ca să nu lase mormântul anonim? Cineva care o iubea pe Nola şi n-a suportat relația ei cu Harry? Cineva care era la curent cu fuga ei şi care, incapabil să o facă să se răzgândească, a preferat s-o omoare mai degrabă decât s-o piardă? E o ipoteză convenabilă, nu?

— E convenabilă, scriitorule. Dar aşa cum spui, nu este decât o ipoteză şi va trebui acum să o verificăm. Ca pe toate celelalte. Bun venit în dificila şi meticuloasa muncă de poliţist.
— Ce propui, sergent?
— Am procedat la examene grafologice asupra lui Quebert, dar va trebui să aşteptăm o vreme până obţinem rezultatele. Mai rămâne un punct de lămurit: de ce s-o îngroape pe Nola la Goose Cove? Este lângă Side Creek: de ce să facă efortul să transporte un corp ca să-l îngroape la trei kilometri de pădure?
— Nu există corp, nu există crimă, am sugerat.
— Asta mi-am zis şi eu. Poate că ucigaşul s-a simţit încercuit de poliţie. A trebuit să se mulţumească cu un loc apropiat…
Am contemplat panoul alb pe care terminasem de scris lista mea de nume:

Harry QUEBERT		*Tamara QUINN*
Nancy HATTAWAY	**NOLA**	*David şi Louisa KELLERGAN*
Elijah STERN		*Luther CALEB*

— Toţi oamenii aceştia au o posibilă legătură cu Nola sau cu crima, am zis. Ar putea fi chiar o listă cu potenţiali vinovaţi.
— E mai ales o listă care ne înfierbântă creierii, a remarcat Gahalowood.
Am trecut cu vederea observaţiile lui şi am încercat să-mi argumentez lista.
— Nancy nu avea decât cincisprezece ani în 1975 şi niciun mobil pentru crimă — cred că putem să o eliminăm. Tamara Quinn, repet pentru cine vrea să audă, era la curent cu relaţia dintre Harry şi Nola… poate ea este autoarea scrisorilor anonime trimise lui Harry.
— Sunt femei, m-a întrerupt Gahalowood, n-am idee. Trebuie să ai o forţă enormă ca să zdrobeşti un craniu în felul ăla. Aş înclina mai degrabă către un bărbat. Mai ales că Deborah Cooper a identificat clar că urmăritorul Nolei era un bărbat.
— Şi cuplul Kellergan? Mama îşi bătea fiica…

— Să-ți bați fiica nu e ceva cu care să te lauzi, dar e foarte departe de agresiunea sălbatică pe care a suferit-o Nola.

— Am citit pe internet că atunci când dispar copii, vinovatul este de obicei un membru al familiei.

Gahalowood şi-a ridicat privirea spre cer.

— Am citit pe internet că eşti un mare scriitor. Iată cum internetul nu înseamnă decât minciuni.

— Să nu-l uităm pe Elijah Stern. Cred că ar trebui interogat neîntârziat. Nancy Hattaway a spus că îşi trimitea şoferul, pe Luther Caleb, să o ia pe Nola ca s-o aducă la proprietatea lui din Concord.

— Să fim calmi, scriitorule: Elijah Stern este un om influent, provenind dintr-o familie renumită. E foarte puternic. Genul de persoană pe care procurorul nu se va duce s-o înfrunte decât dacă are dovezi zdrobitoare pe care să se sprijine. Ce ai împotriva lui în afară de mărturia unei femei care era o fetiță când s-au petrecut faptele? Astăzi, mărturia ei nu mai valorează nimic. Trebuie elemente solide, dovezi. Am examinat în amănunt rapoartele poliției din Aurora: nu este menționat nici Harry, nici Stern, nici Luther Caleb.

— Nancy Hattaway mi-a lăsat totuşi impresia că e o persoană de încredere...

— Nu susțin contrariul, dar nu mă încred pur şi simplu în amintiri care ies la iveală după treizeci de ani, scriitorule. O să încerc să mă informez despre această poveste, dar îmi trebuie mai multe dovezi ca să pot lua pista Stern în serios. Nu-mi pun fundul la bătaie ducându-mă să interoghez un tip care joacă golf cu guvernatorul dacă nu am un minimum de elemente incriminatoare.

— La asta se adaugă şi faptul că familia Kellergan a venit de la Alabama la Aurora dintr-un motiv bine întemeiat, dar pe care toată lumea îl ignoră. Tatăl spune că au venit să caute aer curat, dar Nancy Hattaway mi-a sugerat că Nola pomenise de un eveniment care se produsese când ea şi familia ei locuiau la Jackson.

— Hm, deci acolo trebuie săpat, scriitorule.

*

Am decis să nu-i spun nimic lui Harry despre Elijah Stern, atât timp cât nu aveam probe solide. În schimb, l-am informat pe Roth, pentru că mi se părea că acest element s-ar putea dovedi primordial în apărarea lui Harry.

— Nola Kellergan a avut o relaţie cu Elijah Stern? a întrebat el, cu voce gâtuită.

— Exact. Ştiu asta din sursă sigură.

— Bună treabă, Marcus. O să-l aducem pe Stern în faţa justiţiei, o să tăbărâm pe el, o să răsturnăm situaţia. Imaginează-ţi faţa juraţilor când Stern, după ce-o să jure pe sfânta Biblie, le va povesti detaliile picante ale aventurilor lui cu micuţa Kellergan.

— Să nu-i spui nimic lui Harry, te rog. Nu atâta vreme cât nu ştiu mai mult despre Stern.

M-am dus în după-amiaza aceleiaşi zile la închisoare, unde Harry a confirmat spusele lui Nancy Hattaway.

— Nancy Hattaway mi-a vorbit despre urmele de lovituri pe care le avea Nola, am zis.

— Oh, Marcus, loviturile astea ţin de o poveste teribilă…

— Mi-a povestit şi că la începutul verii Nola părea foarte tristă şi melancolică.

Harry a dat din cap cu mâhnire.

— Când am încercat să o resping pe Nola, am făcut-o tare nefericită şi urmările au fost îngrozitoare. În weekendul de ziua naţională, după ce ieşisem cu Jenny la Concord, eram complet bulversat de sentimentele mele pentru Nola. Era absolut obligatoriu să mă îndepărtez de ea. Aşa că în sâmbăta de 5 iulie am decis să nu mă duc la Clark's.

Şi în vreme ce îl înregistram pe Harry care îmi vorbea despre weekendul dezastruos din 5 şi 6 iulie 1975, am înţeles că *Originile răului* descria cu precizie povestea lui cu Nola, amestecând relatări şi extrase autentice din corespondenţa lor. În fapt, Harry nu ascunsese vreodată nimic referitor la ei doi: îşi mărturisise de la bun început povestea de dragoste imposibilă întregii Americi. L-am întrerupt, spunându-i:

— Dar, Harry, totul este în cartea ta!

— Tot, Marcus, tot. Însă nimeni n-a încercat vreodată să înțeleagă. Toată lumea a făcut analize detaliate pe text, vorbind despre alegorii, simboluri şi figuri de stil, a căror semnificație nici măcar nu o stăpânesc. În vreme ce eu nu făcusem altceva decât să scriu o carte despre mine şi Nola.

*

Sâmbătă, 5 iulie 1975

Era ora patru şi jumătate dimineața. Străzile oraşului erau pustii, numai ritmul paşilor săi răsuna. Nu se gândea decât la ea. De când se decisese că nu mai putea s-o întâlnească, nu reuşea să mai doarmă. Se trezea brusc înainte de zori şi nu mai reuşea să adoarmă la loc. Îşi punea atunci echipamentul de sport şi pleca să alerge. Alerga pe plajă, urmărea pescăruşii, le imita zborul şi fugea cât îl țineau picioarele până ajungea la Aurora. Erau mai bine de opt kilometri de la Goose Cove; îi străbătea ca o săgeată. După ce traversa oraşul de la un capăt la altul, părea că o ia spre autostrada spre Massachusetts, înainte de a se opri la Grand Beach, unde privea răsăritul soarelui. Dar în dimineața aceea, când a ajuns în cartierul de pe Terrace Avenue, s-a oprit ca să-şi recapete suflul şi a mers câteva momente printre rândurile de case, lac de sudoare, cu tâmplele zvâcnindu-i.

A trecut prin fața casei familiei Quinn. Seara din ajun cu Jenny era cu siguranță cea mai plictisitoare pe care o petrecuse vreodată. Jenny era o fată formidabilă, dar nu îl făcea nici să râdă, nici să viseze. Singura care îl făcea să viseze era Nola. A continuat să meargă şi a coborât strada, până a ajuns în fața casei interzise: cea a familiei Kellergan, acolo unde, în ajun, o lăsase pe Nola în lacrimi. El se străduise să fie rece, ca ea să înțeleagă, dar Nola nu pricepuse nimic. Îl întrebase: „De ce îmi faci asta, Harry? De ce eşti atât de rău?“ Harry se gândise la ea toată seara. La Concord, în timpul mesei, a fost pe punctul să o sune dintr-o cabină telefonică. Îi ceruse

operatoarei să-i facă legătura cu familia Kellergan din Aurora, New Hampshire, şi de îndată ce s-a auzit ţârâitul, a închis. Când s-a întors la masă, Jenny l-a întrebat dacă se simţea bine.

Nemişcat, pe trotuar, cerceta ferestrele. Încerca să-şi imagineze în ce cameră dormea ea. N-O-L-A. Nola lui cea iubită. A rămas astfel un lung răstimp. Deodată a avut impresia că aude un zgomot; a vrut să se îndepărteze, dar s-a lovit de nişte pubele de metal care s-au răsturnat cu un zăngănit teribil. S-a aprins o lumină în casă şi Harry a luat-o la fugă cât l-au ţinut picioarele: s-a întors la Goose Cove şi s-a aşezat la birou, ca să încerce să scrie. Era începutul lui iulie şi el tot nu scrisese vreun rând la marele roman. Ce avea să devină? Ce avea să se întâmple dacă nu reuşea să scrie? S-ar întoarce la viaţa lui nefericită. Pentru prima dată s-a gândit să se sinucidă. Către ora şapte dimineaţa, a adormit la birou, cu capul pe ciornele lui dezlânate şi acoperite cu ştersături.

La douăsprezece şi jumătate, în toaleta angajaţilor de la Clark's, Nola îşi dădea cu apă pe faţă, sperând să-i dispară astfel roşeaţa de la ochi. Plânsese toată dimineaţa. Era sâmbătă şi Harry nu venise. Nu voia să o mai vadă. Sâmbetele la Clark's erau întâlnirile lor: pentru prima dată renunţase. Când s-a trezit totuşi, era încă plină de speranţă: îşi zisese că el va veni să-i ceară iertare că fusese rău şi că ea îl va ierta, desigur. Ideea de a-l revedea o umpluse de bună dispoziţie şi, în momentul în care se aranja, şi-a dat şi cu un pic de roz în obraji, ca să fie frumoasă pentru el. Dar la micul dejun mama ei i-a făcut mustrări severe:

— Nola, vreau să ştiu ce-mi ascunzi.

— Nu-ţi acund nimic, mamă.

— Nu o minţi pe mama ta! Crezi că nu-mi dau seama? Crezi că sunt o imbecilă?

— O, nu, mamă! N-am gândit niciodată aşa ceva!

— Crezi că n-am observat că eşti tot timpul pe afară, că eşti veselă şi că-ţi vopseşti obrajii?

— Nu fac nimic rău, mamă. Îţi promit.

— Crezi că nu ştiu că ai fost la Concord cu destrăbălata aia mică, Nancy Hattaway? Eşti o fată rea, Nola! Mă faci de ruşine!

Reverendul Kellergan părăsise bucătăria ca să se ducă să se-nchidă în garaj. Aşa făcea mereu în timpul certurilor, nu voia să ştie nimic. Şi dăduse drumul la pick-up ca să nu audă loviturile.

— Mamă, îți promit că nu fac nimic rău, a repetat Nola.

Louisa Kellergan a ațintit asupra fiicei sale o privire în care se amestecau dezgustul şi disprețul. Apoi a rânjit:

— Nimic rău? Ştii de ce am plecat de la Alabama… Ştii de ce, nu? Vrei să-ți împrospătez memoria? Vino aici!

A luat-o pe Nola de braț şi a târât-o până în camera ei. A pus-o să se dezbrace în fața sa, apoi s-a uitat la ea cum tremura în lenjerie.

— De ce porți sutien? a întrebat-o.

— Pentru că am sâni, mamă.

— Nu ar trebui să ai sâni! Eşti prea tânără! Scoate-ți sutienul şi vino aici!

Nola şi-a scos sutienul şi s-a apropiat de mama ei, care luase o riglă de fier de pe biroul fiicei sale. Mai întâi a privit-o de sus în jos, apoi, ridicând rigla în aer, i-a lovit sânii. A lovit-o cu toată puterea, de mai multe ori, iar când fiica sa s-a chircit de durere, i-a poruncit să stea liniştită că altfel o s-o mai lovească. Şi în vreme ce-şi bătea fiica, Louisa îi repeta: „Nu trebuie să-ți minți mama. Nu trebuie să fii o fată rea, înțelegi? Încetează să mă iei drept o imbecilă!" Din garaj nu se auzea decât jazz, dat la maximum.

Nola nu găsise forța să se ducă la lucru la Clark's decât ştiind că-l va găsi acolo pe Harry. Era singurul care-i dădea putere să trăiască şi Nola voia să trăiască pentru el. Dar Harry nu venise. Copleşită de disperare, îşi petrecuse dimineața în lacrimi, ascunsă în toaletă. Se privea în oglindă, ridicându-şi cămaşa şi contemplându-şi sânii loviți: era plină de vânătăi. Îşi zicea că mama ei avea dreptate: era rea şi urâtă şi de aceea n-o mai voia Harry.

Deodată a bătut cineva la uşă. Era Jenny:

— Nola, ce faci? Restaurantul e plin! Trebuie să serveşti!

Nola a deschis uşa panicată: Jenny fusese chemată de ceilalţi angajaţi care se plânseseră că ea îşi petrecuse dimineaţa în toaletă? Dar Jenny venise la Clark's din întâmplare. Sau mai degrabă în speranţa de a-l vedea pe Harry. Sosind, constatase că în sală nu se servea.

— Ai plâns? a întrebat-o Jenny, văzând faţa nefericită a Nolei.

— Eu… eu nu mă simt bine.

— Dă-ţi cu apă pe faţă şi vino în sală cu mine. O să te ajut când se aglomerează. E agitaţie în bucătărie.

După ce a servit prânzul, când s-a instaurat din nou calmul, Jenny i-a oferit o limonadă Nolei ca să-şi revină.

— Bea asta, a zis ea cu blândeţe, te vei simţi mai bine.

— Mulţumesc. O să-i spui mamei tale că am lucrat prost azi?

— Nu te îngrijora, nu voi spune nimic. Toată lumea poate avea un moment de cădere. Ce ţi se întâmplă?

— Suferinţă din iubire.

Jenny a zâmbit:

— Haide, eşti încă tânără! Într-o zi vei întâlni pe cineva potrivit.

— N-am idee…

— Haide, haide. Zâmbeşte vieţii! O să vezi, orice se poate întâmpla. Imaginează-ţi, cu puţin timp înainte mă aflam în aceeaşi situaţie ca tine. Mă simţeam singură şi tristă. Şi apoi, Harry a sosit în oraş…

— Harry? Harry Quebert?

— Da! E minunat! Ascultă… Nu este încă oficial şi nu aş vrea să-ţi zic nimic, dar în fond suntem puţin prietene, nu? Şi sunt atât de fericită că pot să spun asta cuiva: Harry mă iubeşte. Mă iubeşte! Scrie texte de dragoste despre mine. Aseară m-a dus la Concord, de ziua naţională. A fost aşa de romantic.

— Aseară? Nu era cu editorul lui?

— Era cu mine, îţi zic! Am privit focurile de artificii de deasupra fluviului, a fost minunat!

— Atunci, Harry şi cu tine… Voi… Sunteţi împreună?
— Da! O, Nola, nu eşti fericită pentru mine? Mai ales, să nu spui nimănui. Nu vreau să ştie toată lumea. Ştii cum sunt oamenii: devin atât de repede geloşi.

Nola a simţit cum inima i se strânge şi i-a fost dintr-odată atât de rău, că-şi dorea să moară: Harry iubea deci pe alta. O iubea pe această Jenny Quinn. Totul se sfârşise, nu o mai voia pe ea. Ba chiar o înlocuise. I se învârtea totul în cap.

La ora şase, când şi-a terminat programul, a dat o fugă acasă, după care s-a dus la Goose Cove. Maşina lui Harry nu era acolo. Unde putea fi? Cu Jenny? Numai gândul acesta i-a făcut şi mai rău: s-a străduit să-şi reţină lacrimile. A urcat cele câteva trepte care duceau până în verandă, a scos din buzunar plicul pe care voia să i-l dea şi l-a vârât în tocul uşii. În interior erau două fotografii făcute la Rockland. Una reprezenta un grup de pescăruşi la malul oceanului. A doua era o imagine cu ei doi în timpul picnicului. Era şi o scurtă scrisoare, câteva rânduri scrise pe hârtia ei preferată:

> *Harry, iubitul meu,*
>
> *Ştiu că nu mă iubeşti. Dar eu o să te iubesc mereu.*
>
> *Îţi trimit o fotografie cu păsările pe care le-ai desenat atât de frumos şi o fotografie cu noi, ca să nu mă uiţi niciodată.*
>
> *Ştiu că nu mai vrei să mă vezi. Dar măcar scrie-mi. Doar o dată. Doar câteva cuvinte, ca să am o amintire.*
>
> *N-o să te uit niciodată. Eşti persoana cea mai extraordinară pe care am întâlnit-o vreodată.*
>
> *Te iubesc pentru totdeauna.*

Şi a luat-o la fugă cât o ţineau picioarele. A coborât pe plajă, şi-a scos sandalele şi a alergat în apă, aşa cum alergase în ziua aceea când îl întâlnise pe Harry.

Extrase din: *Originile Răului* de Harry L. Quebert

Schimbul de scrisori a început când ea a lăsat un bilet în uşa casei. O scrisoare de dragoste ca să-i spună tot ce simţea pentru el.

Iubitul meu,

Ştiu că nu mă iubeşti. Dar eu o să te iubesc mereu.

Îţi trimit o fotografie cu păsările pe care le-ai desenat atât de frumos şi o fotografie cu noi, ca să nu mă uiţi niciodată.

Ştiu că nu mai vrei să mă vezi. Dar măcar scrie-mi. Doar o dată. Doar câteva cuvinte, ca să am o amintire.

N-o să te uit niciodată. Eşti persoana cea mai extraordinară pe care am întâlnit-o vreodată.

Te iubesc pentru totdeauna.

El îi răspunsese după câteva zile, când găsise curajul să-i scrie. Să scrie nu însemna nimic. Să-i scrie era o epopee.

Iubita mea,

Cum poţi să-mi spui că nu te iubesc? Primeşte de la mine cuvinte de dragoste, cuvinte eterne care vin din adâncul sufletului meu. Cuvinte prin care să-ţi spun că mă gândesc la tine în fiecare dimineaţă, când mă trezesc, în fiecare seară, când mă culc. Chipul tău e întipărit în mine, când închid ochii, eşti acolo.

Chiar şi azi, am venit în zori până în faţa casei tale. Trebuie să-ţi mărturisesc: o fac adesea. Ţi-am pândit fereastra, dar totul era stins. Mi-am închipuit cum dormi ca un îngeraş. Mai târziu, te-am văzut, te-am admirat în rochia ta drăguţă. O rochie înflorată care îţi venea atât de bine. Păreai puţin tristă. De ce trebuie să fii tristă? Spune-mi şi o să fim trişti împreună.

PS: scrie-mi prin poştă, e mai sigur.

Te iubesc atât de mult. În fiecare zi şi în fiecare noapte.

Iubitul meu,

Ţi-am răspuns de îndată ce am primit scrisoarea ta.

Ca să fiu sinceră, am citit-o de zece ori, poate de o sută de ori! Scrii atât de bine. Fiecare dintre cuvintele tale e o minune. Ai atâta talent.

De ce nu vrei să vii să ne întâlnim? De ce te mulţumeşti să rămâi ascuns? De ce nu vrei să-mi vorbeşti? De ce vii până sub fereastra mea dacă nu vii să mă vezi?

Arată-te, te implor. Sunt tristă de când nu-mi mai vorbeşti.

Scrie-mi repede. Îţi aştept scrisorile cu nerăbdare.

Ei ştiau că a-şi scrie însemna să se iubească, pentru că nu aveau dreptul să se întâlnească. Sărutau hârtia ca şi cum ar fi ars de dorinţa să se sărute, aşteptau corespondenţa ca şi cum s-ar fi aşteptat pe peronul unei gări.

Uneori, în cea mai mare taină, el se ducea să se ascundă în colţul străzii ei şi aştepta să treacă poştaşul. O privea ieşind din casă grăbită şi aruncându-se asupra cutiei de scrisori ca să recupereze scrisoarea preţioasă. Ea nu trăia decât pentru aceste vorbe de dragoste. Era o scenă minunată şi tragică totodată: dragostea era cea mai mare comoară a lor, dar ei erau lipsiţi de ea.

Iubita mea adorată,

Nu pot să mă arăt în faţa ta pentru că asta ne-ar face prea mult rău. Nu suntem din aceeaşi lume, oamenii nu ar înţelege.

Cât sufăr că nu m-am născut când trebuia! De ce trebuie să trăim după principiile celorlalţi? De ce nu putem să ne iubim pur şi simplu, în pofida tuturor diferenţelor dintre noi? Asta-i lumea de azi: o lume în care doi oameni care se iubesc nu pot să se ţină de mână. Asta-i lumea de azi: plină de coduri şi de reguli, dar sunt reguli întunecate, care ţin ferecate şi umbresc inimile oamenilor. Însă inimile noastre sunt pure, nu pot fi ferecate.

Te iubesc cu o dragoste infinită şi veşnică. Din prima zi.

Iubirea mea,

Mulţumesc pentru ultima scrisoare. Să nu încetezi niciodată să scrii, este atât de frumos.

Mama se întreabă cine îmi scrie atât de mult. Vrea să ştie de ce mă duc să caut în cutia de scrisori tot timpul. Ca s-o liniştesc, îi răspund că este o prietenă pe care am cunoscut-o într-o tabără din vacanţa de vară de anul trecut. Nu-mi place să mint, dar este mai simplu aşa. Nu putem să ne spunem nimic, ştiu că ai dreptate: oamenii îţi vor face rău. Chiar dacă mi-e atât de greu să-ţi trimit scrisori prin poştă când suntem de fapt atât de aproape.

21. Despre cât de dificilă e iubirea

„Marcus, ştii care este singurul mod de a măsura cât de mult iubeşti pe cineva?

— Nu.

— Să-l pierzi.“

Pe drumul spre Montburry se află un mic lac cunoscut în toată regiunea şi care, în zilele frumoase de vară, este luat cu asalt de familii şi de copii veniți în tabără. Locul este invadat încă de dimineață: malul lacului se acoperă cu prosoape de plajă şi umbrele de soare, sub care părinții stau tolăniți, în vreme ce copiii lor se agită zgomotos într-o apă verzuie şi călduță, spumoasă în locurile unde se strâng deşeurile rămase în urma picnicurilor, duse de curent. De când un copil a călcat pe o seringă folosită lăsată pe mal — acum doi ani — municipalitatea din Montburry şi-a dat silința să amenajeze împrejurimile lacului. Au fost puse mese de picnic şi pentru grătar, ca să se evite aprinderea de focuri răzlețe care dădeau peluzei aspectul unui peisaj lunar, a fost mărit numărul de coşuri de gunoi, au fost instalate toalete din prefabricate, a fost extinsă şi betonată parcarea din apropiere şi, din iunie până în august, o echipă de întreținere vine zilnic ca să curețe malurile de deşeuri, de prezervative, de excremente de câine.

În ziua în care m-am dus acolo fiindcă aveam nevoie pentru carte, nişte copii prinseseră o broască — probabil singura care mai rămăsese vie în apa aceea — şi încercau să o dezmembreze, trăgând-o simultan de picioarele din spate.

Erne Pinkas spune că acest lac este o bună ilustrare a decadenței umane care loveşte America şi restul lumii. Acum treizeci şi trei de ani, lacul era puțin frecventat. Accesul la el era dificil: trebuia să-ți laşi maşina pe marginea drumului, să treci printr-o bucată de pădure, apoi să mergi mai bine de opt sute de metri prin ierburi înalte şi trandafiri sălbatici.

Dar merita efortul: lacul era minunat, acoperit cu nuferi şi mărginit de sălcii uriaşe, plângătoare. Prin apa translucidă puteai zări urma şerpuitoare a bancurilor de peştişori aurii pe care bâtlani cenuşii îi pescuiau aşezându-se în stuf. La una din extremităţile lacului exista chiar şi o mică plajă.

Pe malul acestui lac venise Harry să se ascundă de Nola. Aici se afla el sâmbătă, 5 iulie, când ea îşi strecura prima scrisoare în tocul uşii lui.

*

Sâmbătă, 6 iulie

Era spre sfârşitul dimineţii când a ajuns în împrejurimile lacului. Erne Pinkas se afla deja acolo, tolănit pe mal.

— Aşadar, ai venit în cele din urmă, s-a amuzat Pinkas, văzându-l. Ce şoc să te întâlnesc în altă parte decât la Clark's.

Harry a zâmbit.

— Atâta mi-ai vorbit despre acest lac, încât nu puteam să nu vin.

— Nu-i aşa că-i frumos?

— Magnific.

— Asta e Noua Anglie, Harry. Este un paradis conservat şi asta e ceea ce-mi place. Peste tot în restul ţării sunt numai betoane. Dar aici e diferit: pot să-ţi garantez că şi peste treizeci de ani acest loc o să rămână intact.

După ce s-au dus să se răcorească în apă, s-au uscat la soare şi au vorbit despre literatură.

— Apropo de cărţi, cum înaintează a ta? a întrebat Pinkas.

— Uf, s-a mulţumit Harry să răspundă.

— Nu face mutra asta, sunt sigur că e foarte bună.

— Nu, cred că e foarte proastă.

— Lasă-mă să o citesc, îţi voi da o părere obiectivă, promit. Ce nu-ţi place la ea?

— Nimic. Nu am inspiraţie. Nu ştiu cum să încep. Cred că nu ştiu nici măcar despre ce să vorbesc.

— Ce fel de poveste este?

— O poveste de dragoste.
— Ah, iubirea… a suspinat Pinkas. Eşti îndrăgostit?
— Da.
— E un început bun. Spune-mi, Harry, nu-ți lipseşte deloc viața agitată din New York?
— Nu, mi-e bine aici. Aveam nevoie de linişte.
— Dar ce faci mai exact la New York?
— Sunt… sunt scriitor.

Pinkas a ezitat înainte să-l contrazică.

— Harry… nu mi-o lua în nume de rău, dar i-am vorbit unuia dintre amicii mei care locuieşte la New York…
— Şi?
— Mi-a zis că nu a auzit niciodată de Harry Quebert.
— Nu mă cunoaşte toată lumea… Ştii câte persoane trăiesc la New York?

Pinkas a zâmbit ca să arate că nu avea intenții rele.

— Cred că nu te cunoaşte nimeni, Harry. Am luat legătura cu editura care ți-a publicat cartea… Voiam să mai comand una… Nu-l cunoşteam pe editorul acesta şi am crezut că eu eram cel ignorant… Până ce mi-am dat seama că era vorba despre o tipografie din Brooklyn… Le-am telefonat, Harry… Ai plătit o tipografie ca să îți publice cartea…

Harry şi-a lăsat capul în jos, copleşit de ruşine.

— Atunci ştii tot, a murmurat el.
— Ştiu tot ce?
— Că sunt un impostor.

Pinkas i-a pus o mână pe umăr, într-un gest amical.

— Un impostor? Haide! Nu spune prostii! Ți-am citit cartea şi mi-a plăcut la nebunie! Tocmai de aceea voiam să mai comand una. E o carte minunată, Harry! De ce ar trebui să fii un scriitor celebru ca să fii un scriitor bun? Ai mult talent şi sunt sigur că o să devii în curând foarte cunoscut. Cine ştie? Poate că această carte pe care o scrii va fi o capodoperă.
— Şi dacă nu reuşesc?
— O să reuşeşti. Ştiu asta.
— Mulțumesc, Ernie.

— Nu-mi mulțumi, nu-i decât adevărul. Şi nu te îngrijora, n-o să spun nimănui nimic. Totul va rămâne între noi.

*

Duminică, 6 iulie 1975

La ora cincisprezece fix, Tamara Quinn şi-a postat soțul în costum în veranda casei, cu o cupă de şampanie în mână şi o țigară de foi în gură.

— Şi mai ales nu mişca, i-a sugerat ea.

— Dar mă zgârie cămaşa, puişor.

— Taci, Bobbo! Cămăşile astea au fost foarte scumpe, iar ceea ce e scump nu zgârie.

Puişorul cumpărase noile cămăşi de la un magazin şic din Concord.

— De ce nu pot să-mi mai pun celelalte cămăşi ale mele? a întrebat Bobbo.

— Ți-am zis: nu vreau să te văd cu zdrențele alea vechi şi dezgustătoare, când ne vizitează un mare scriitor!

— Şi nu-mi place gustul de țigară de foi…

— În cealaltă parte, prostule! Ai pus-o invers în gură. Nu vezi că are un cerculeț care marchează capătul?

— Credeam că e un căpăcel.

— Nu cunoşti nimic din *şicetichetă*?

— *Şicetichetă*?

— Sunt lucrurile şic.

— Nu ştiam că le zice *şicetichetă*.

— Pentru că tu nu ştii nimic, sărmanul meu Bobbo. Harry trebuie să sosească în cincisprezece minute: încearcă să fii demn. Şi încearcă să-l impresionezi.

— Ce trebuie să fac?

— Fumează-ți țigara gânditor. Ca un mare antreprenor. Iar când îți vorbeşte, ia-ți un aer superior.

— Cum faci ca să ai un aer superior?

— Excelentă întrebare: cât de prost eşti şi cum nu ştii nimic, va trebui să fii evaziv. Trebuie să răspunzi la întrebări

cu alte întrebări. Dacă te întreabă: „Sunteți pro sau contra războiului din Vietnam?“, tu răspunzi: „Dumneavoastră înşivă, dacă v-ați pune întrebarea, probabil că ați avea un răspuns foarte precis la acest subiect“. Şi cu asta, poc! Îi oferi şampanie! Asta se numeşte „a provoca o diversiune“.

— Da, puişor.

— Şi nu mă dezamăgi.

— Da, puişor.

Tamara a intrat în casă şi Robert s-a aşezat într-un fotoliu din rafie, nervos. Îl detesta pe acest Harry Quebert, aşa-zisul rege al scriitorilor, dar care se pare că era mai degrabă regele fasoanelor. Şi detesta şi s-o vadă pe soția lui executând dansurile nupțiale pentru individul ăsta. N-a acceptat să se supună decât pentru că ea i-a promis că ar putea fi Robert Cârnatul în seara aceea şi că ar putea chiar să vină să doarmă în camera ei — soții Quinn dormeau în camere separate. În general, o dată la trei sau patru luni, Tamara accepta un raport sexual, de obicei după lungi rugăminți, dar trecuse multă vreme de când Robert nu mai avusese dreptul să doarmă cu ea.

În casă, la etaj, Jenny era gata: purta o rochie lungă de seară, amplă, cu umeri bufanți, bijuterii ieftine, prea mult ruj pe buze şi inele în plus pe degete. Tamara i-a aranjat rochia fiicei sale şi i-a zâmbit:

— Eşti minunată, draga mea! Quebert o s-o ia razna când o să te vadă!

— Mulțumesc, mamă. Dar nu e prea mult?

— Prea mult? Nu, e perfect.

— Dar nu mergem decât la cinema!

— Şi după? Dacă vă duceți să luați masa într-un loc şic? Te-ai gândit?

— Nu sunt restaurante şic la Aurora.

— Poate că Harry a făcut o rezervare într-un mare restaurant din Concord pentru logodnica sa.

— Mamă, nu suntem încă logodiți.

— O, draga mea, veți fi în curând, sunt sigură. V-ați sărutat?

— Nu încă.

— În orice caz, dacă te pipăie, pentru Dumnezeu, lasă-l!
— Da, mamă.
— Şi ce idee fermecătoare a avut să-ți propună să mergeți la cinema!
— De fapt, a fost propunerea mea. Mi-am luat inima-n dinți şi i-am telefonat şi i-am zis: „Domnule Harry, muncești prea mult! Haide să mergem la film în după-amiaza asta".
— Şi el a zis da...
— Imediat! Fără să ezite o secundă!
— Vezi, ca şi cum ar fi fost ideea lui.
— Am mereu remuşcări că-l deranjez în timp ce scrie... Pentru că scrie despre mine. Ştiu asta fiindcă am văzut un fragment. Zicea că nu venea la Clark's decât ca să mă vadă.
— O, draga mea, e atât de emoționant!

Tamara a luat o cutie de fard şi a sulemenit fața fiicei sale, continuând să viseze. El scria o carte despre ea: în curând, la New York toată lumea va vorbi despre Clark's şi despre Jenny. Se va face fără îndoială şi un film. Ce perspectivă minunată! Acest Quebert era împlinirea tuturor rugăciunilor sale: ce bine au făcut că au fost buni creştini, acum erau recompensați! S-a hotărât brusc: era absolut necesar să organizeze o petrecere în grădină duminica viitoare ca să oficializeze treaba asta. Termenul era scurt, dar timpul presa: sâmbăta ce avea să urmeze ar fi fost balul de vară şi tot oraşul, uimit şi invidios, ar vedea-o pe Jenny la brațul marelui scriitor. Trebuia, aşadar, ca prietenele sale să-i vadă pe fiica sa şi pe Harry împreună înainte de bal, trebuia ca vestea să circule de la un capăt la altul al Aurorei şi, în ziua balului, ei să fie atracția serii. Ah, ce fericire! Tamara îşi făcuse atâtea griji pentru fiica sa: ar fi putut să sfârşească în brațele unui şofer de camion aflat în trecere prin oraş. Mai rău: în brațele unui socialist. Mai rău: în brațele unui negru! A tresărit la gândul acesta: Jenny a sa şi un negru îngrozitor. Deodată a cuprins-o neliniştea: mulți dintre marii scriitori erau evrei. Şi dacă şi Quebert era evreu? Ce lucru teribil! Poate chiar un evreu socialist! Îi părea rău că evreii aveau pielea albă pentru că asta îi făcea invizibili. Cel puțin negrii aveau onestitatea

de a fi negri, ca să-i poți identifica negreşit. Dar evreii erau vicleni. A simțit cum i se strânge stomacul. De când cu afacerea Rosenberg, îi era mare teamă de evrei. Ei le livraseră totuşi bomba atomică sovieticilor. Cum să ştie dacă şi Quebert era evreu? I-a venit brusc o idee. S-a uitat la ceas: avea timp să dea o fugă până la magazinul universal înainte ca el să sosească. Şi s-a grăbit să plece ca să se întoarcă repede.

La ora cincisprezece şi douăzeci, un Chevrolet Monte Carlo negru a parcat în fața casei familiei Quinn. Robert Quinn a fost surprins să-l vadă pe Harry Quebert ieşind din maşină: era un model pe care-l aprecia în mod special. A observat şi că Marele Scriitor era într-o ținută foarte lejeră. I-a adresat totuşi un salut solemn şi i-a oferit imediat să bea ceva plin de *şicetichetă*, aşa cum îl învățase soția sa.

— Şampanie? a urlat el.

— Păi, ca să fiu sincer, nu-s tocmai genul care bea şampanie, a răspuns Harry. Poate doar o bere, dacă aveți...

— Bineînțeles! s-a entuziasmat deodată Robert, relaxându-se.

Despre bere ştia multe. Avea chiar o carte despre toate soiurile de bere care se produceau în America. S-a grăbit să se ducă să caute două sticle reci în frigider şi le-a anunțat în trecere pe doamnele sale de la etaj că nu-atât-de-marele Harry Quebert sosise. Aşezați sub marchiză, cu brațele cămăşii suflecate, cei doi bărbați şi-au urat noroc ciocnind sticlele şi au vorbit despre maşini.

— De ce Monte Carlo? a întrebat Robert. Vreau să spun, având în vedere situația dumneavoastră, ați putea să vă alegeți orice model şi totuşi vă luați Monte Carlo...

— E un model sportiv şi practic în acelaşi timp. Şi pe urmă, îmi place cum e făcută.

— Şi mie! Am fost la doi paşi să cedez anul trecut!

— Ar fi trebuit.

— Soția mea nu voia.

— Trebuia mai întâi să cumpărați maşina şi apoi să-i cereți părerea.

Robert a izbucnit în râs; acest Quebert era într-adevăr un tip foarte simplu, amabil şi mai ales foarte simpatic. În momentul acela a dat buzna Tamara, care ducea în mâini ceea ce se dusese să caute la magazinul universal: un platou plin cu slănină şi cu preparate din carne de porc. A strigat din toţi plămânii: „Bună ziua, domnule Quebert! Bine aţi venit! Doriţi porc?“ Harry a salutat-o şi a luat jambon. Tamara a simţit cum o cuprinde o dulce senzaţie de uşurare, văzând că invitatul său mânca porc. Era bărbatul perfect: nu era nici negru, nici evreu.

Venindu-şi în fire, a observat că Robert îşi scosese cravata şi că cei doi bărbaţi beau bere chiar din sticlă.

— Ce faceţi aici? Nu beţi şampanie? Şi tu, Robert, de ce eşti pe jumătate dezbrăcat?

— Mi-e cald! s-a plâns Bobbo.

— Eu prefer berea, a explicat Harry.

Atunci a sosit Jenny, prea dichisită, dar superbă în rochia ei de seară.

În acelaşi moment, pe Terrace Avenue, la numărul 245, reverendul Kellergan şi-a găsit fiica în lacrimi în camera ei.

— Ce-i cu tine, draga mea?

— Of, tată, sunt atât de tristă…

— De ce?

— Din cauza mamei…

— Nu spune asta…

Nola stătea pe jos, cu ochii plini de lacrimi. Reverendului i-a fost foarte milă de ea.

— Şi dacă am merge la cinema? a propus el ca s-o consoleze. Tu şi cu mine şi o cutie imensă cu popcorn! Filmul e la patru, mai avem timp.

— Jenny a mea e o fată foarte specială, a explicat Tamara în vreme ce Robert, profitând că soţia sa nu se uita la el, se îndopa cu bunătăţile de pe tavă. Imaginaţi-vă numai că la zece ani ea era regina tuturor concursurilor de frumuseţe din zonă. Îţi aminteşti, Jenny dragă?

— Da, mamă, a suspinat fata, stânjenită.
— Şi dacă ne-am uita la vechile albume de fotografii? a sugerat Robert cu gura plină, repetând replicile pe care îl pusese să le învețe soția sa.
— O, da! s-a entuziasmat Tamara. Albumele de fotografii!

S-a grăbit să caute un teanc de albume care trasau cei douăzeci şi patru de ani din existența lui Jenny. Şi, în timp ce întorcea paginile, exclama: „Dar cine este fata asta superbă?“ Iar ea şi Robert răspundeau în cor: „E Jenny!“

După ce au terminat cu fotografiille, Tamara i-a ordonat soțului ei să umple cupele de şampanie, apoi s-a hotărât să vorbească despre acea petrecere în grădină pe care intenționa s-o organizeze duminica viitoare.
— Dacă sunteți liber, veniți să luați masa la noi duminica viitoare, domnule Quebert.
— Bucuros, a răspuns el.
— Să nu vă faceți griji, nu va fi nimic complicat. Vreau să spun, ştiu că ați venit aici ca să fugiți de agitația mondenă din New York. Va fi doar o masă în natură pentru oameni de bine.

Cu zece minute înainte de ora patru, Nola şi tatăl ei intrau în sala de cinema, în timp ce Chevroletul Monte Carlo parca în față.
— Du-te să ocupi locuri, i-a sugerat David Kellergan fiicei sale, eu cumpăr popcorn.

Nola a intrat în sală în clipa în care Harry şi Jenny pătrundeau în cinematograf.
— Du-te să ocupi locuri, i-a sugerat Jenny lui Harry, trec rapid pe la toaletă.

Harry a intrat în sală şi, în înghesuială, a dat nas în nas cu Nola.

Când a văzut-o, a simțit că-i explodează inima. Îi lipsea atât de mult.

Când ea l-a văzut, a simțit că-i explodează inima. Trebuia să-i vorbească: dacă era cu Jenny, el trebuia să-i spună. Avea nevoie să-l audă.

— Harry, a zis ea, eu...
— Nola...
În clipa aceea, Jenny s-a ivit din mulțime. Nola, văzând-o, a înțeles că ea venise cu Harry şi a fugit afară din sală.
— Totul e în regulă, Harry? a întrebat Jenny, care nu avusese timp s-o vadă pe Nola. Ai un aer ciudat.
— Da... Eu... revin. Ocupă două locuri. O să cumpăr popcorn.
— Da! Popcorn! Cere cu mult unt.
Harry a ieşit pe uşile batante ale sălii: a văzut-o pe Nola traversând holul principal şi urcând la galeria de la etajul întâi, unde accesul publicului era interzis. A urcat treptele patru câte patru ca s-o ajungă.
Etajul era pustiu; a prins-o, a luat-o de mână şi a proptit-o de perete.
— Lasă-mă, a zis ea, lasă-mă sau țip!
— Nola! Nola, nu fi supărată pe mine.
— De ce mă eviți? De ce nu mai vii la Clark's?
— Îmi pare rău...
— Nu mă consideri drăguță, asta e? De ce nu mi-ai zis că eşti logodit cu Jenny Quinn?
— Ce? Nu sunt logodit. Cine ți-a spus asta?
Un zâmbet larg de uşurare a apărut pe chipul Nolei.
— Atunci, voi doi nu sunteți împreună.
— Nu! Îți spun că nu.
— Deci nu mă consideri urâtă?
— Urâtă? Dar Nola, eşti atât de frumoasă.
— E adevărat? Am fost aşa de tristă... Credeam că nu mă vrei. Chiar m-am gândit să mă arunc pe fereastră.
— Nu trebuie să spui asemenea lucruri.
— Atunci mai spune-mi că sunt drăguță...
— Te consider foarte drăguță. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.
Ea a zâmbit din nou. Toată povestea aceea nu era decât o confuzie! El o iubea. Se iubeau! Nola a murmurat:
— Să nu mai vorbim despre asta. Strânge-mă la piept... Eşti atât de fermecător, de frumos, de elegant.

— Nu pot, Nola…
— De ce? Dacă m-ai considera cu adevărat frumoasă, nu m-ai respinge!
— Te consider foarte frumoasă. Dar eşti un copil.
— Nu sunt un copil!
— Nola… E imposibil ca tu şi cu mine să fim împreună.
— De ce eşti aşa de rău cu mine? Nu mai vreau să-ți vorbesc niciodată!
— Nola, eu…
— Lasă-mă acum. Lasă-mă, nu-mi mai vorbi. Nu-mi mai vorbi, altfel o să zic la toată lumea că eşti un pervers. Du-te să stai cu iubita ta! Ea mi-a zis că sunteți împreună. Ştiu tot! Ştiu tot şi te urăsc, Harry! Pleacă! Pleacă!

Nola l-a împins, s-a năpustit pe scări şi a fugit afară. Harry, trist, s-a întors în sală. Împingând uşa, a dat peste tatăl Nolei.
— Bună ziua, Harry.
— Domnule reverend!
— O caut pe fiica mea, ați văzut-o? Am trimis-o să ocupe locuri, dar pare să fi dispărut.
— Eu… Eu cred că tocmai a plecat.
— A plecat? Cum aşa? Dar filmul o să înceapă imediat.

După film, s-au dus să mănânce pizza la Montburry. Pe drumul de întoarcere, Jenny strălucea: fusese o seară minunată. Voia să-şi petreacă toate serile şi toată viața cu bărbatul acesta.
— Harry, nu mă duce acasă imediat, l-a rugat ea. Totul a fost perfect… Aş vrea să prelungesc seara asta. Am putea merge pe plajă.
— Plajă? De ce pe plajă? a întrebat el.
— Pentru că e atât de romantic! Parchează lângă Grand Beach, nu e niciodată nimeni. Am putea flirta ca studenții, culcați pe capota maşinii. Să privim stelele şi să profităm de noapte. Te rog…

Harry a vrut să refuze, dar ea a insistat. A propus atunci mai degrabă pădurea decât plaja: aceasta din urmă îi era

rezervată Nolei. A parcat lângă Side Creek Lane şi, de îndată ce a oprit motorul, Jenny s-a aruncat asupra lui ca să-l sărute cu toată gura. I-a luat capul şi l-a sufocat cu limba ei, fără să-i ceară permisiunea. Mâinile ei îl atingeau peste tot, scotea gemete vulgare. În spaţiul strâmt al maşinii, Jenny s-a urcat pe el: i-a simţit sfârcurile întărite pe piept. Era o femeie superbă, ar fi fost o soţie model şi ea nu cerea decât asta. Ar fi luat-o în căsătorie a doua zi fără ezitare: o femeie ca Jenny era visul multor bărbaţi. Dar în inima lui erau deja patru litere care ocupau tot locul: N-O-L-A.

— Harry, a zis Jenny. Eşti bărbatul pe care îl aşteptam dintotdeauna.

— Mulţumesc.

— Eşti fericit cu mine?

El nu i-a răspuns şi s-a mulţumit să o respingă cu delicateţe.

— Ar trebui să ne întoarcem, Jenny. Nu am văzut că s-a făcut deja atât de târziu.

Maşina a demarat şi a luat-o înspre Aurora.

Când a lăsat-o în faţa casei, nu a observat că ea plângea. De ce nu-i răspunsese? N-o iubea? De ce se simţea atât de singură? Ea nu cerea totuşi prea mult: tot ce visa era un bărbat drăguţ, care s-o iubească, s-o protejeze, care să-i ofere flori din când în când şi s-o ducă să ia masa în oraş. Chiar şi hotdogi dacă nu avea prea mulţi bani. Doar pentru plăcerea de a ieşi împreună. În fond, ce conta Hollywoodul din moment ce găsea pe cineva care s-o iubească şi pe care să-l iubească şi ea, la rândul ei? Din verandă, a privit Chevroletul negru îndepărtându-se în noapte şi a izbucnit în plâns. Şi-a ascuns faţa în mâini pentru ca părinţii să nu o audă: mai ales mama sa, nu voia să trebuiască să-i explice. O să aştepte să se stingă luminile la etaj ca să intre la ea. A auzit deodată un zgomot de motor şi şi-a ridicat capul, plină de speranţă că era Harry care se întorcea să o strângă la piept şi să o consoleze. Era însă o maşină de poliţie care tocmai se oprea în faţa casei. L-a recunoscut pe Travis Dawn, care îşi făcea rondul de noapte şi care trecea acum prin faţa casei familiei Quinn.

— Jenny? Totul este în regulă? a întrebat el pe geamul lăsat al maşinii.

Ea a ridicat din umeri. Travis a oprit motorul şi a deschis portiera. Înainte să iasă din maşină, a desfăcut o bucată de hârtie din buzunar şi a recitit rapid ce era scris pe ea:

Eu: Salut, Jenny, eşti bine?

Ea: Salut, Travis! Ce mai e nou?

Eu: Am trecut pe aici din întâmplare. ~~Eşti superbă. Eşti în formă.~~ Pari în formă. Mă întrebam dacă ai un însoţitor pentru balul de vară. Îmi ziceam că am putea merge împreună.

— Aici improvizezi —

Să-i propună o plimbare şi/sau un milk-shake.

S-a dus să i se alăture pe verandă şi s-a aşezat lângă ea.

— Ce se petrece? s-a îngrijorat el.

— Nimic, a zis Jenny ştergându-şi ochii.

— Cum nimic? Văd clar că plângi.

— Cineva îmi face rău.

— Ce? Cine? Spune-mi cine! Poţi să-mi spui tot… O să rezolv eu problema, o să vezi!

Ea i-a zâmbit trist şi şi-a lăsat capul pe umărul lui.

— Nu e important. Dar mulţumesc, Travis. Eşti un tip de treabă. Sunt mulţumită că eşti aici.

El a îndrăznit să-şi treacă un braţ protector peste umerii ei.

— Ştii, a reluat Jenny, am primit o scrisoare de la Emily Cunningham, cea care era cu noi la liceu. Locuieşte la New York acum. Şi-a găsit o slujbă bună şi este însărcinată cu primul copil. Uneori, îmi dau seama că toată lumea a plecat de aici. Toată lumea în afară de mine. Şi de tine. De fapt, de ce am rămas la Aurora, Travis?

— Nu ştiu. Depinde…

— Tu, de exemplu, de ce ai rămas?

— Voiam să rămân aproape de cineva pe care-l iubeam mult.

— Cine e? O cunosc?
— Ei bine, clar. Ştii, Jenny, voiam... Voiam să te întreb... În fine, dacă tu... Apropo...

Travis şi-a strâns foaia în buzunar şi a încercat să rămână calm: să-i propună să-i fie partener la bal. Nu era complicat. Dar în clipa aceea uşa casei s-a deschis cu un zgomot puternic. Era Tamara, în halat, cu bigudiuri.

— Jenny, dragă? Ce faci tu afară? Mi s-a părut mie că ți-am auzit vocea... O, dar este drăguțul de Travis. Cum îți merge, băiete?
— Bună seara, doamnă Quinn.
— Jenny, ai picat la țanc. Vrei să intri să mă ajuți? Trebuie să-mi scot chestiile astea din cap şi tatăl tău e complet incapabil. Ai crede că Dumnezeu i-a lipit picioare în loc de mâini.

Jenny s-a ridicat şi l-a salutat pe Travis cu un semn din mână; a dispărut în casă şi el a rămas un lung răstimp singur pe treptele verandei.

La miezul nopții, în aceeaşi seară, Nola a sărit pe fereastra camerei sale şi a fugit de acasă ca să-l întâlnească pe Harry. Trebuia să afle de ce el n-o mai voia. De ce nici măcar nu-i răspunsese la scrisoare? De ce nu-i mai scria? I-a trebuit mai bine de o jumătate de oră ca să ajungă la Goose Cove. A văzut lumină pe terasă: Harry era aşezat la masa lui mare de lemn şi privea oceanul. A tresărit când ea i-a spus pe nume.

— Pentru Dumnezeu, Nola! M-ai speriat de moarte!
— Asta îți inspir, deci? Spaimă?
— Ştii că nu e adevărat... Ce faci aici?

Ea a început să plângă.

— Nu ştiu... Te iubesc atât de mult. N-am mai simțit niciodată asta...
— Ai fugit de acasă?
— Da. Te iubesc, Harry. Înțelegi? Te iubesc cum n-am mai iubit şi cum nu o să mai iubesc vreodată.
— Nu spune asta, Nola...
— De ce?

Avea un nod în stomac. În fața lui, prima pagină pe care o ascundea era primul capitol din romanul său. Reuşise în sfârşit să-l înceapă. Era o carte despre ea. Îi scria o carte. O iubea atât de mult, încât îi scria o carte. Totuşi, nu a îndrăznit să-i spună. Îi era prea frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă o iubea.

— Nu pot să te iubesc, a spus el pe un ton fals detaşat.

Nola şi-a lăsat lacrimile să-i şiroiască.

— Minți! Eşti un ticălos şi minți! De ce am fost la Rockland, atunci? De ce toate astea?

El s-a străduit să rămână rău.

— A fost o greşeală.

— Nu! Nu! Credeam că între noi e ceva special! E din cauza lui Jenny? O iubeşti, nu? Ce are ea şi nu am eu?

Şi Harry, incapabil să vorbească, a privit-o pe Nola, în lacrimi, care o lua la fugă cât o țineau picioarele.

*

„A fost o noapte teribilă, mi-a povestit Harry în sala de vizită a închisorii de stat. Între Nola şi mine era ceva foarte puternic. Foarte puternic, înțelegi? Era ceva complet nebunesc! O iubire cum nu ai decât una într-o viață! O văd şi acum cum pleca alergând pe plajă, în noaptea aceea. Şi eu care mă întrebam ce trebuia să fac: să alerg după ea? Sau trebuia să rămân ascuns în casă? Trebuia să am curajul să părăsesc oraşul acela? Mi-am petrecut zilele următoare în preajma lacului de la Montburry, numai ca să nu stau la Goose Cove, unde ar fi putut să mă găsească. Cât despre romanul meu, motivul pentru care venisem la Aurora şi pentru care îmi sacrificasem economiile, nu înainta deloc. Sau nu mai înainta. Scrisesem primele pagini, dar eram din nou blocat. Era o carte despre Nola, dar cum să scriu fără ea? Cum să scriu o poveste de dragoste care era sortită eşecului? Am stat ore întregi în fața paginilor mele, ore pentru câteva cuvinte, trei rânduri. Trei rânduri proaste, banalități insipide. Stadiul acela jalnic în care începi să urăşti orice carte

şi text scris pentru că totul este mai bun decât ce faci tu, când până şi meniul unui restaurant ți se pare că a fost redactat cu un talent nemăsurat, *T-bone steak: 8 dolari* — câtă măiestrie, îți vine să spui! Era o grozăvie teribilă, Marcus: eram nefericit şi, din cauza mea, Nola era şi ea nefericită. Vreme de o săptămână, am evitat-o pe cât posibil. Ea s-a mai întors totuşi la Goose Cove de mai multe ori, seara. Venea cu flori sălbatice pe care le culesese pentru mine. Bătea la uşă, implorându-mă: «Harry, Harry, iubitule, am nevoie de tine. Lasă-mă să intru, te rog. Lasă-mă măcar să-ți vorbesc». Şi eu făceam pe mortul. Aşteptam să se prăbuşească la uşa mea şi să bată încă, plângând în hohote. Şi eu rămâneam de cealaltă parte, fără să mişc. Apoi o auzeam lăsând florile la uşă şi plecând: mă repezeam la fereastra de la bucătărie şi o priveam cum pleca din nou pe drumul pietruit. Îmi venea să-mi smulg inima, atât de mult o iubeam. Dar ea avea cincisprezece ani. Cea după care eram nebun de iubire avea cincisprezece ani! Atunci mă duceam să strâng florile şi, ca toate celelalte buchete pe care mi le adusese, le puneam într-o vază în living. Şi contemplam florile astea ore în şir. Eram atât de singur şi atât de trist. Apoi, în duminica următoare, pe 13 iulie 1975, s-a petrecut evenimentul acela teribil".

*

Duminică, 13 iulie 1975

O mulțime compactă se afla în fața casei de la numărul 245 de pe Terrace Avenue. Vestea făcuse deja înconjurul oraşului. Pornise de la şeriful Pratt, sau mai degrabă de la soția lui, Amy, după ce soțul ei fusese chemat de urgență la familia Kellergan. Amy Pratt o prevenise de îndată pe vecina ei, care telefonase la o prietenă, care o sunase pe sora ei, ai cărei copii, încălecând pe bicicletă, bătuseră la uşile prietenilor lor: se petrecuse ceva grav. În fața casei familiei Kellergan se aflau două maşini de poliție şi o ambulanță;

agentul Travis Dawn ținea curioşii pe trotuar. Din garaj se auzea muzica urlând.

Erne Pinkas a fost acela care i-a dat vestea lui Harry în legătură cu întâmplarea şocantă de la ora zece dimineața. A bătut la uşa sa şi a priceput rapid că-l trezise pe Harry, găsindu-l în halat şi cu părul răvăşit.

— Am venit pentru că mă gândeam că nimeni nu o să te anunțe, a zis el.

— Să mă anunțe despre ce?

— E vorba de Nola.

— Ce-i cu Nola?

— A încercat să-şi ia viața, să se sinucidă.

20. Ziua petrecerii în grădină

„ Harry, există o ordine în tot ce-mi spui?
— Sigur că da…
— Care?
— Ei bine, acum că mă întrebi… Poate că de fapt nu există.
— Harry! E important! N-o să reuşesc dacă nu mă ajuţi!
— Haide, n-are nicio importanţă ordinea mea. A ta e cea care contează în cele din urmă. Deci la a câta regulă suntem? 19?
— La 20.
— 20 atunci: victoria este în tine, Marcus. E de ajuns să vrei cu adevărat să o laşi să iasă din tine."

Roy Barnaski mi-a telefonat în dimineața zilei de 28 iunie.

— Dragul meu Goldman, mi-a zis el, ştii în ce dată suntem luni?

— 30 iunie.

— 30 iunie. Ca să vezi! Ce nebunie cum mai trece timpul! *Il tempo è passato*, Goldman. Şi ce se întâmplă pe 30 iunie?

— Este ziua națională a băuturilor cu spumă, am răspuns. Tocmai am citit un articol pe tema asta.

— Pe 30 iunie îți expiră termenul, Goldman! Iată ce se întâmplă în ziua aceea. Tocmai am vorbit cu Douglas Clare, agentul tău. E teribil de agitat. Mi-a zis că nu te mai sună pentru că ai devenit de necontrolat. „Goldman e un cal nebun", asta mi-a spus. Am încercat să-ți întind o mână de ajutor, să găsim un aranjament, dar preferi să galopezi fără țintă şi să intri direct în zid.

— O mână de ajutor? Vrei să inventez un soi de poveste erotică referitoare la Nola Kellergan.

— Imediat cuvinte mari, Marcus. Vreau să distrez publicul. Să-l fac să dorească să cumpere cărți. Oamenii cumpără din ce în ce mai puține cărți, şi doar dacă găsesc în ele poveşti îngrozitoare, care să aibă legătură cu propriile lor pulsiuni josnice.

— N-o să fac o mizerie de carte doar ca să-mi salvez cariera.

— Cum doreşti. Atunci să vedem ce se va întâmpla pe 30 iunie: Marisa, secretara mea pe care o cunoşti bine, va veni în biroul meu pentru şedința de la ora zece şi jumătate. În fiecare luni, la ora zece şi jumătate, trecem în revistă

principalele scadențe ale săptămânii. „Marcus Goldman avea până azi termen ca să-şi predea manuscrisul. N-am primit nimic“. Voi aproba grav, voi lăsa probabil să treacă ziua, respingând oribila sarcină, apoi, către ora cinci şi jumătate, cu sufletul greu, îl voi chema pe Richardson, şeful departamentului juridic, ca să-l informez de situație. Îi voi spune că vom începe imediat urmărirea penală împotriva ta pentru nerespectarea clauzelor contractuale şi că cerem despăgubiri în valoare de zece milioane de dolari.

— Zece milioane de dolari? Eşti ridicol, Barnaski.

— Ai dreptate. Cincisprezece milioane!

— Eşti un idiot, Barnaski.

— Ei bine, tocmai aici greşeşti de fapt, Goldman, idiotul eşti tu! Vrei să joci pe cai mari, dar nu vrei să respecți regulile. Vrei să joci în National Hockey League, dar refuzi să participi la meciurile *play-off* şi nu aşa se petrec lucrurile. Şi ştii ce? Cu banii de pe urma procesului o să plătesc gras un tânăr scriitor, debordând de ambiție, ca să scrie povestea lui Marcus Goldman sau cum un tip promițător, dar plin de sentimente înălțătoare şi-a sabotat cariera şi viitorul. El va veni să te intervieveze în cocioaba ta mizerabilă din Florida, în care vei trăi izolat şi sorbindu-ți whisky-ul încă de la ora zece dimineața ca să nu te mai gândeşti neîncetat la trecut. Pe curând, Goldman. Ne întâlnim în fața judecătorului.

A închis.

La scurt timp după acest telefon edificator, m-am dus la Clark's ca să iau masa. I-am întâlnit acolo, din întâmplare, pe soții Quinn, versiune 2008. Tamara era la tejghea, cicălindu-şi fiica pentru că nu făcea una sau alta cum trebuie. Cât despre Robert, el stătea ascuns într-un colț, aşezat pe o banchetă, mâncându-şi ouăle prăjite şi citind pagina de sport din *Concord Herald*. M-am aşezat lângă Tamara, am deschis un ziar la întâmplare şi m-am prefăcut că mă adâncesc în lectură ca s-o ascult mai bine bufnind şi plângându-se că bucătăria era murdară, că sticlele cu sirop de arțar erau lipicioase, că zaharnițele erau goale, că mesele erau pline de urme de grăsime, că era prea cald înăuntru, că pâinea prăjită

nu era bună şi că nu va plăti un cent pentru mâncare, că doi dolari pentru cafea era hoţie, că nu i-ar fi cedat niciodată restaurantul lui Jenny dacă ar fi ştiut că va face din el o bodegă ordinară, ea, care avusese atât de multe ambiţii în privinţa acestui local şi unde, de altfel, veneau pe vremuri oameni din tot statul, pentru hamburgerii săi despre care se spunea că erau cei mai buni din zonă. Cum a observat că o ascultam, m-a privit dispreţuitor şi s-a răstit la mine:

— Dumneata, tinere, de acolo. De ce tragi cu urechea?

Mi-am luat un aer inocent şi m-am întors către ea.

— Eu? Dar nu vă ascult, doamnă.

— Bineînţeles că asculţi, pentru că îmi răspunzi! De unde eşti?

— New York, doamnă.

S-a îmblânzit imediat, ca şi cum cuvântul New York avea pentru ea darul de a o linişti, şi a întrebat cu o voce mieroasă:

— Ce face aici, la Aurora, un tânăr newyorkez care arată aşa de bine?

— Scriu o carte.

Ea s-a înnegurat dintr-odată şi a zbierat:

— O carte? Eşti scriitor? Urăsc scriitorii! E o specie de leneşi, de oameni care nu sunt buni de nimic şi de mincinoşi. Din ce trăieşti? Din subvenţii de la stat? Fiica mea e cea care ţine restaurantul şi, te previn, nu o să-ţi dea să mănânci pe credit! Aşa că, dacă nu poţi plăti, şterge-o de aici înainte să chem poliţia. Şeful poliţiei este ginerele meu.

Jenny, în spatele tejghelei, avea o expresie contrariată.

— Mamă, e Marcus Goldman. E un scriitor cunoscut.

Bătrâna Quinn s-a înecat cu cafeaua.

— Pentru Dumnezeu, eşti ticălosul ăla mic care stătea între fustele lui Quebert?

— Da, doamnă.

— Ai crescut frumuşel cu timpul… N-arăţi deloc rău. Vrei să ştii ce părere am despre Quebert?

— Nu, mulţumesc, doamnă.

— O să-ți spun totuşi: cred că e un împuțit care merită să sfârşească pe scaunul electric!

— Mamă! a protestat Jenny.

— Ăsta-i adevărul!

— Mamă, termină!

— Tacă-ți gura, fato! Eu vorbesc acum. Ia aminte, domnule scriitor de nimic. Dacă ai o fărâmă de onestitate, scrie adevărul despre Harry Quebert: este ultimul dintre ticăloşi, un pervers, un gunoi şi un ucigaş. El le-a ucis pe Nola, pe bătrâna Cooper şi, într-o oarecare măsură, pe Jenny a mea.

Jenny a fugit la bucătărie. Cred că plângea. Stând pe scaunul de bar, cu spatele drept, cu privirea scânteindu-i de furie şi arătătorul în sus, Tamara Quinn mi-a povestit motivul furiei sale şi cum Harry Quebert îi dezonorase numele. Incidentul pe care mi l-a împărtăşit se produsese în duminica de 13 iulie 1975, dată ce ar fi trebuit să fie memorabilă pentru familia Quinn, care organiza în ziua aceea, pe peluza proaspăt tunsă din grădina sa şi începând de la prânz (cum scria pe invitația trimisă la doar vreo zece invitați), o petrecere în grădină.

*

13 iulie 1975

Era un eveniment important şi Tamara Quinn aranjase totul ca să fie la înălțime: cort ridicat în grădină, argintărie şi față de masă albă, prânz sub formă de bufet comandat la un restaurant din Concord şi alcătuit din aperitive de peşte, din carne rece, din platouri cu fructe de mare şi salată à la russe. Un chelner cu multe recomandări urma să servească băuturile proaspete şi vinul italienesc. Totul trebuia să fie perfect. Masa aceasta trebuia să fie un eveniment monden de primă importanță: Jenny se pregătea să-şi prezinte oficial noul său iubit câtorva membri eminenți ai societății înalte din Aurora.

Mai erau zece minute până la ora douăsprezece. Tamara contempla cu mândrie cum era aranjată grădina sa: totul era gata. Aştepta să scoată platourile în ultima clipă din pricina căldurii. Ah, cum se va desfăta toată lumea cu Saint-Jacques şi alte soiuri de scoici, şi cozi de homar, ascultând conversaţia sclipitoare a lui Harry Quebert, la braţ cu Jenny a sa, arătând superb. Totul friza grandiosul şi Tamara fremăta de plăcere imaginându-şi scena. A mai admirat pregătirile, apoi a verificat pentru ultima oară planul mesei pe care-l notase pe hârtie şi pe care se străduia să-l înveţe pe dinafară. Totul era perfect. Nu lipseau decât invitaţii.

Tamara invitase patru dintre prietenele ei, împreună cu soţii lor. Reflectase îndelung la numărul invitaţilor. Era o alegere dificilă: prea puţini oaspeţi ar putea lăsa impresia că era o petrecere ratată, iar prea mulţi ar putea da minunatei sale mese câmpeneşti o alură de chermeză. Se hotărâse în cele din urmă să aleagă dintre cei care ar împrăştia în oraş zvonurile cele mai nebuneşti, acelea graţie cărora se va spune în curând că Tamara Quinn organiza evenimente şic foarte selective de când viitorul ei ginere era steaua literelor americane. O invitase aşadar pe Amy Pratt, pentru că era organizatoarea balului de vară, pe Belle Carlton, care se considera regina bunului-gust, pentru că soţul ei îşi schimba maşina în fiecare an, pe Cindy Tirsten, care se afla în fruntea a numeroase cluburi feminine şi pe Donna Mitchell, o pacoste care vorbea prea mult şi îşi petrecea timpul lăudându-se cu reuşitele copiilor săi. Tamara se pregătea să le impresioneze. De îndată ce primiseră invitaţiile, ele îi telefonaseră toate ca să afle cu ce ocazie organizase festivitatea. Dar ea ştiuse să prelungească suspansul, rămânând evazivă: „Trebuie să fac un anunţ deosebit". Nu mai putea de nerăbdare să le vadă ce feţe vor face când îi vor vedea pe Jenny a ei şi pe marele Quebert împreună pentru toată viaţa. În curând, familia Quinn va ajunge obiectul tuturor discuţiilor şi al tuturor invidiilor.

Tamara, prea ocupată cu masa, era unul dintre puţinii locuitori ai oraşului care nu se agitau în acel moment în faţa

domiciliului familiei Kellergan. La începutul dimineții, aflase vestea, ca toată lumea, şi se temuse pentru petrecerea ei: Nola încercase să se sinucidă. Dar, grație Domnului, micuța îşi ratase în mod lamentabil sinuciderea, aşa că Tamara se simțise de două ori norocoasă: mai întâi pentru că dacă Nola ar fi murit, ar fi trebuit să anuleze petrecerea; nu s-ar fi cuvenit să sărbătorească un eveniment în astfel de circumstanțe. Apoi, era o binecuvântare că se întâmplase duminica, şi nu sâmbăta, pentru că dacă Nola ar fi încercat să se omoare sâmbăta, ar fi trebuit să o înlocuiască la Clark's şi asta ar fi fost foarte complicat. Nola era aşadar o fată de treabă pentru că alesese să-şi rezolve problemele într-o duminică dimineața şi, în plus, că şi eşuase în actul ei.

Satisfăcută de cum erau aranjate lucrurile afară, Tamara s-a dus să controleze şi ce se petrecea înăuntrul casei. A găsit-o pe Jenny la post, la intrare, pregătită să întâmpine oaspeții. A trebuit totuşi să-l certe straşnic pe sărmanul Bobbo care era în cămaşă şi cravată, dar nu avea încă pe el pantalonii, pentru că duminica avea dreptul să-şi citească ziarul în chiloți, pe verandă, fiindcă îi plăcea să simtă aerul cum îi dansa prin izmene, răcorindu-l în interior, mai ales pe părțile păroase, şi era atât de agreabil.

— S-a terminat cu obiceiul ăsta să stai dezbrăcat! l-a mustrat soția sa. Se poate? Când Harry Quebert va fi ginerele nostru, te vei plimba tot în chiloți?

— Ştii, a răspuns Bobbo, cred că el nu e cum se spune. În fond, e un băiat foarte simplu. Îi plac motoarele de maşini, berea foarte rece şi cred că nu s-ar supăra să mă vadă în ținută de duminică. Oricum o să-i cer…

— N-o să ceri nimic! Nu trebuie să spui nicio tâmpenie în timpul mesei! De altfel, e cât se poate de simplu: nu vreau să te aud. Ah, sărmanul meu Bobbo, dacă ar fi legal, ți-aş coase buzele ca să nu mai vorbeşti: de fiecare dată când deschizi gura, spui imbecilități. De acum încolo, duminica porți cămaşă şi pantaloni. Am încheiat discuția. Să nu te mai prind că umbli în chiloți prin casă. Acum suntem oameni foarte importanți.

În vreme ce vorbea, a observat că soțul ei mâzgălise câteva rânduri pe o carte poştală aflată în fața lui, pe măsuța din living.

— Ce-i asta? a lătrat ea.

— O chestie.

— Arată-mi!

— Nu, a refuzat Bobbo, luând cartea poştală.

— Bobbo, vreau să văd!

— E o scrisoare personală.

— O, *domnul* ține acum corespondență personală. Ți-am zis să-mi arăți! Eu sunt totuşi cea care decide în casa asta, la naiba!

A smuls din mâinile soțului ei cartea poştală pe care acesta încerca să o ascundă sub ziar. Ilustrația reprezenta un cățeluş. Ea a citit cu voce tare, pe un ton batjocoritor:

Dragă Nola,

Îți dorim însănătoşire grabnică şi sperăm să te revedem foarte repede la Clark's.

Uite nişte bomboane ca să-ți mai îndulceşti viața.

Cu bine,
Familia Quinn

— Ce-i imbecilitatea asta? a strigat Tamara.

— O carte poştală pentru Nola. O să mă duc să-i cumpăr dulciuri şi să i le trimit. Nu crezi c-o să-i facă plăcere?

— Eşti ridicol, Bobbo! Cartea asta poştală cu un cățeluş e ridicolă, textul tău e ridicol! *Sperăm să te revedem foarte repede la Clark's?* Ea tocmai a încercat să-şi ia zilele: crezi într-adevăr că are chef să se întoarcă să se ocupe de servitul cafelei? Şi bomboane? Ce vrei să facă cu ele?

— Le va mânca, cred că îi va face plăcere. Vezi, distrugi tot. De asta nu voiam să-ți arăt.

— O, termină cu smiorcăiala, Bobbo, s-a enervat Tamara, rupând în patru cartea poştală. O să-i trimit flori, flori şic dintr-un magazin bun din Montburry, nu bomboane de la

supermarket. Şi o să-i scriu eu însămi, pe o carte poştală albă. Voi scrie frumos: *Însănătoşire grabnică. Din partea familiei Quinn şi a lui Harry Quebert*. Pune-ţi pantalonii, vor sosi în curând invitaţii.

Donna Mitchell şi soţul ei au sunat la uşă fix la ora douăsprezece, urmaţi îndeaproape de Amy şi şeriful Pratt. Tamara i-a ordonat chelnerului să vină cu cocteilurile, pe care oaspeţii le-au băut în grădină. Şeriful Pratt le-a povestit atunci cum fusese dat jos din pat de telefonul primit:

— Micuţa Kellergan a încercat să ia o grămadă de pastile. Cred că a înghiţit tot ce-a găsit, printre care şi câteva somnifere. Dar nimic foarte grav. A fost dusă la spitalul din Montburry ca să i se facă spălături stomacale. Reverendul este cel care a găsit-o, în baie. E sigur că fiica lui avea febră şi că se înşelase în privinţa medicamentului. Eu însă ştiu ce zic… Important e că micuţa este bine.

— Noroc că totul s-a petrecut dimineaţa şi nu la prânz, a zis Tamara. Ar fi fost păcat să nu puteţi veni aici.

— Desigur, ce ai atât de important de anunţat? a întrebat Donna, care nu mai avea răbdare.

Tamara a zâmbit larg şi a răspuns că prefera să aştepte ca toţi invitaţii să fie prezenţi ca să-şi facă anunţul. Familia Tirsten a sosit la scurt timp, iar cuplul Carlton la douăsprezece şi douăzeci, scuzându-se că au avut o problemă la noua lor maşină. Toată lumea era acum acolo. Toată lumea, în afară de Harry Quebert. Tamara a propus să se mai servească un al doilea cocteil de bun venit.

— Pe cine aşteptăm? a întrebat Donna.

— O să vedeţi, a răspuns Tamara.

Jenny a zâmbit; avea să fie o zi superbă.

La douăsprezece şi patruzeci, Harry tot nu sosise. S-a servit un al treilea cocteil de bun venit. Apoi un al patrulea, la douăsprezece şi cincizeci şi opt.

— Încă un cocteil de bun venit? s-a plâns Amy Pratt.

— Pentru că sunteţi bine-veniţi! a declarat Tamara, care începea să se neliniştească serios de întârzierea invitatului ei surpriză.

Soarele bătea tare. Invitații au început să cam facă fețe-fețe. *Mi-e foame*, a zis în cele din urmă Robert, care a primit o palmă magistrală pe ceafă. Apoi s-a făcut ora treisprezece şi cincisprezece, şi nici urmă de Harry. Tamara a simțit cum i se strânge stomacul.

*

— Ce-am mai aşteptat ca proştii, mi-a mărturisit Tamara la tejgheaua de la Clark's. Pentru Dumnezeu, ce-am mai aşteptat! Şi era o căldură de te topeai. Toată lumea transpira la greu...

— Niciodată în viață nu mi-a fost aşa de sete! a urlat Robert, care încerca să participe la conversația noastră.

— Ia taci acolo! Pe mine mă întreabă. Marii scriitori ca domnul Goldman nu se interesează de idioți ca tine.

A aruncat o furculiță în direcția lui, apoi s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Pe scurt, am aşteptat până la ora unu şi jumătate după-amiaza.

*

Tamara sperase că Harry avusese pană la maşină sau chiar un accident. Orice, numai să nu-i fi dat plasă. Sub pretextul că avea de trebăluit în bucătărie, se dusese de mai multe ori să sune la Goose Cove, dar nu răspunsese nimeni. Ascultase apoi ştirile la radio, dar nu era semnalat niciun accident şi niciun scriitor celebru nu murise în New Hampshire în ziua aceea. De două ori auzise zgomot de maşină în fața casei şi de fiecare dată îi bătuse inima mai tare: era el! Dar nu: erau imbecilii săi de vecini.

Invitații nu mai puteau: copleşiți de căldură, se adăpostiseră în cele din urmă sub cort, ca să se răcorească puțin. Aşezați fiecare pe locul lui, se plictiseau de moarte. „Sper că e o veste importantă“, a sfârşit prin a spune Donna. „Dacă mai beau încă un cocteil, cred că o să vomit“, a declarat Amy. În

final, Tamara i-a cerut chelnerului să aşeze mâncărurile pe bufet şi le-a propus invitaţilor să înceapă să mănânce.

La ora paisprezece, masa era în toi şi tot nicio veste despre Harry. Jenny, cu stomacul strâns, nu putea să înghită nimic. Se străduia să nu izbucnească în plâns în faţa tuturor. Cât despre Tamara, ea tremura de furie: după două ore de întârziere, era clar că nu mai venea. Cum de putuse să-i dea aşa o lovitură? Ce fel de gentleman se purta astfel? Şi cum asta nu era de ajuns, Donna a început să întrebe insistent care era până la urmă vestea aceea atât de importantă pe care trebuia să le-o anunţe. Tamara a rămas tăcută. Nefericitul de Bobbo, dorind atunci să salveze situaţia şi onoarea soţiei sale, s-a ridicat solemn de pe scaun, a înălţat paharul şi a declarat cu mândrie către invitaţi: „Dragii mei prieteni, voiam să vă anunţăm că vom avea un nou canal TV". A urmat o lungă tăcere confuză. Tamara, care nu a putut să suporte ideea de a fi ridiculizată astfel, s-a ridicat la rândul ei şi a anunţat: „Robert are cancer. Va muri". Şi toţi oaspeţii s-au emoţionat de îndată, inclusiv Bobbo însuşi, care nu se ştia pe moarte şi care se întreba când sunase doctorul acasă şi de ce soţia lui nu-i spusese nimic. Şi Robert a început brusc să plângă, pentru că i-ar lipsi viaţa. Familia sa, fiica sa, orăşelul său; totul i-ar lipsi. Şi toţi s-au strâns în jurul lui, promiţând că vor veni să-l vadă la spital până îşi va da ultima suflare şi că nu-l vor uita niciodată.

Dacă Harry nu s-a dus la acea petrecere organizată de Tamara Quinn e pentru că se afla la căpătâiul Nolei. Imediat ce Pinkas îi dăduse vestea, se dusese la spitalul din Montburry, unde Nola fusese internată. Rămăsese mai multe ore în parcare, la volanul maşinii sale, neştiind ce să facă. Se simţea vinovat: dacă ea voise să moară, era din cauza lui. Gândul acesta îl făcea şi pe el să dorească să se sinucidă. Se lăsase copleşit de emoţii: era pe cale să realizeze amploarea sentimentelor pe care le nutrea pentru ea. Şi blestema iubirea; când ea era acolo, atât de aproape de el, era în stare să se convingă că între ei nu existau sentimente profunde şi că

trebuia să o îndepărteze din viața lui, dar acum, când riscase s-o piardă, nu-şi mai imagina să trăiască fără ea. Nola, Nola lui iubită. N-O-L-A. O iubea atât de mult.

Era ora cinci când a îndrăznit în sfârşit să intre în spital. A sperat să nu întâlnească pe nimeni, dar în holul principal a dat peste David Kellergan, cu ochii înroşiți de lacrimi.

— Domnule reverend… Am aflat despre Nola. Îmi pare sincer rău.

— Mulțumesc că ai venit să fii alături de noi, Harry. Vei auzi desigur că Nola a încercat să se sinucidă: nu este decât o minciună nefericită. O durea capul şi s-a înşelat în privința medicamentului. E adesea distrată, ca toți copiii.

— Bineînțeles, a răspuns Harry. Nenorocitele astea de medicamente. În ce cameră se află Nola? Aş vrea să mă duc să o salut.

— Eşti foarte amabil, dar, ştii, e preferabil ca ea să evite vizitele pentru moment. Are nevoie de odihnă, înțelegi.

Reverendul avea totuşi cu el un carnet în care vizitatorii să se poată semna. După ce scrisese *Însănătoşire grabnică. H.L. Quebert*, Harry s-a prefăcut că pleacă şi s-a dus să se ascundă în Chevrolet. A aşteptat încă o oră şi când l-a văzut pe reverendul Kellergan străbătând parcarea ca să-şi ia maşina, s-a întors discret în clădirea centrală a spitalului şi s-a informat despre camera Nolei. Camera 26, etajul al doilea. A ciocănit la uşă cu inima bătându-i tare. Niciun răspuns. A deschis încet: Nola era singură, aşezată pe marginea patului. A întors capul şi l-a văzut; ochii ei mai întâi s-au luminat, apoi s-au întristat.

— Lasă-mă, Harry… Lasă-mă sau chem infirmierele.

— Nola, nu pot să te las…

— Ai fost tare rău, Harry. Nu vreau să te văd. Să te văd îmi provoacă durere. Din cauza ta am vrut să mor.

— Iartă-mă, Nola…

— N-o să te iert dacă o să mă vrei. Dacă nu, lasă-mă în pace.

L-a privit fix în ochi: Harry se simțea trist şi vinovat şi Nola nu s-a putut împiedica să nu-i zâmbească.

— Of, Harry, iubitule, nu face mutra asta de cățel nefericit. Îmi promiți că nu o să mai fii niciodată rău?

— Îți promit.
— Cere-ți iertare pentru toate zilele acelea în care m-ai lăsat singură în fața ușii tale fără să deschizi vreodată.
— Îți cer iertare, Nola.
— Cere-mi iertare mai bine. Așază-te în genunchi. În genunchi și cere-mi iertare.

El a îngenuncheat, fără să stea pe gânduri, și și-a lăsat capul pe genunchii ei goi. Ea s-a aplecat și i-a mângâiat fața.
— Ridică-te, Harry. Și vino lângă mine, iubitul meu. Te iubesc. Te iubesc din ziua în care te-am văzut. Vreau să fiu femeia ta pentru totdeauna.

În vreme ce în camera mică de spital Harry și Nola se regăseau, la Aurora, unde petrecerea se încheiase de mai multe ore, Jenny, închisă în camera sa, își plângea rușinea și durerea. Robert încercase să vină s-o îmbărbăteze, dar ea refuza să deschidă ușa. Cât despre Tamara, mânată de o furie neagră, tocmai plecase de acasă să se ducă la Harry și să-i ceară explicații. L-a ratat la mustață pe vizitatorul care a sunat la ușă în mai puțin de zece minute după plecarea ei. Robert a fost acela care a deschis, descoperindu-l pe Travis Dawn, cu ochii închiși, în uniformă de paradă, oferind un braț de trandafiri roșii și recitând dintr-o suflare:
— Jenny-vrei-să-mă-însoțești-la-balul-de-vară-te-rog-mulțumesc.

Robert a izbucnit în râs.
— Bună ziua, Travis, poate vrei să vorbești cu Jenny?

Travis a deschis ochii mari și și-a înăbușit un strigăt.
— Do'nle Quinn? Îmi... îmi pare rău. Sunt așa de tâmpit! Doar voiam... În fine, ați accepta să o duc pe fiica dumneavoastră la balul de vară? Dacă ea este de acord, desigur. În fine, poate că are deja pe altcineva. Se vede deja cu cineva, asta e, nu? Eram sigur! Ce imbecil sunt.

Robert i-a dat o palmă prietenească pe umăr.
— Haide, fiule, nici că puteai să pici mai bine. Intră.

L-a condus pe tânărul ofițer la bucătărie și a scos o bere din frigider.

— Mulțumesc, a zis Travis, punând florile pe tejghea.
— Nu, asta e pentru mine. Ție îți trebuie ceva mult mai tare.

Robert a luat o sticlă şi i-a turnat un whisky dublu cu câteva cuburi de gheață.

— Ia dă-l pe gât.

Travis s-a supus. Robert a continuat:

— Dragul meu, pari foarte nervos. Trebuie să te relaxezi. Fetelor nu le plac băieții nervoşi. Crede-mă, ştiu câte ceva.
— Şi totuşi, nu sunt timid, dar când o văd pe Jenny, mă blochez. Nu ştiu ce e…
— E iubire, fiule.
— Credeți?
— E sigur.
— E adevărat că fiica dumneavoastră este formidabilă, do'nle Quinn. Atât de dulce şi inteligentă, şi aşa de frumoasă! Nu prea ştiu dacă să vă spun asta, dar uneori trec prin fața pe la Clark's doar ca să o văd prin geamurile localului. O privesc… O privesc şi simt cum inima îmi explodează în piept, ca şi cum m-aş sufoca în uniformă. E iubire, nu?
— E sigur.
— Şi, vedeți, în clipa aceea vreau să ies din maşină, să intru la Clark's şi s-o întreb ce face şi dacă din întâmplare ar vrea să meargă la cinema după program. Dar nu îndrăznesc niciodată să intru. E tot iubire?
— Nț, asta e prostie. Aşa treci pe lângă fetele pe care le iubeşti. Nu trebuie să fii timid, fiule. Eşti tânăr, frumos, ai toate calitățile.
— Ce trebuie să fac atunci, do'nle Quinn?

Robert i-a mai oferit un whisky.

— Aş fi vrut mult să-i zic lui Jenny să coboare, dar a avut o după-amiază dificilă. Dacă vrei un sfat, dă paharul pe gât şi du-te acasă: scoate-ți uniforma şi pune pur şi simplu pe tine o cămaşă. Apoi, dă-i telefon lui Jenny şi propune-i să ieşiți să mâncați undeva. Spune-i că ai chef să mănânci un hamburger la Montburry. E un restaurant pe care-l adoră acolo, o să-ți dau adresa. O să vezi, nici că puteai să pici mai

bine. Şi în timpul serii, când vezi că atmosfera s-a destins, îi propui o plimbare. Vă aşezaţi pe o bancă, priviţi stelele. Îi arăţi constelaţiile…

— Constelaţiile? l-a întrerupt Travis, disperat. Dar nu cunosc niciuna!

— Mulţumeşte-te să-i arăţi Ursa Mare.

— Ursa Mare? Nu ştiu s-o recunosc! La naiba, sunt terminat!

— Bun, arată-i orice punct luminos pe cer şi dă-i un nume la întâmplare. Femeilor li se pare întotdeauna romantic ca un băiat să ştie astronomie. Încearcă numai să nu confunzi o stea căzătoare cu un avion. După asta, o întrebi dacă doreşte să-i fii partener la balul de vară.

— Credeţi că va accepta?

— Sunt sigur.

— Mulţumesc, do'nule Quinn! Mulţumesc mult!

După ce l-a trimis pe Travis acasă, Robert a convins-o pe Jenny să coboare din cameră. Au mâncat îngheţată la bucătărie.

— Cu cine o să merg la bal acum, tati? a întrebat Jenny nefericită. O să fiu singură şi toată lumea va râde de mine.

— Nu spune asemenea grozăvii. Sunt sigur că o grămadă de băieţi vor să te însoţească.

Jenny a înghiţit o lingură enormă de îngheţată.

— Mi-ar plăcea mult să ştiu cine! a suspinat ea cu gura plină. Pentru că eu nu cunosc niciunul!

În clipa aceea a sunat telefonul. Robert şi-a lăsat fiica să răspundă şi a auzit-o spunând: „A, bună, Travis“, „Da?“, „Da, cu plăcere“, „Într-o jumătate de oră e perfect, Pe curând“. A închis şi s-a grăbit să vină să-i povestească tatălui său că era Travis cel care tocmai sunase ca să-i propună să iasă să mănânce la Montburry. Robert s-a străduit să pară surprins:

— Vezi, i-a zis el, ţi-am spus eu că nu o să mergi singură la bal.

În aceeaşi clipă, la Goose Cove, Tamara scotocea prin casa pustie. Bătuse îndelung la uşă, fără să-i răspundă

nimeni: dacă Harry se ascundea, ea avea să-l găsească. Dar nu era nimeni, aşa că a hotărât să facă o mică inspecție. A început cu livingul, apoi cu camerele şi în final cu biroul lui Harry. A scormonit printre foile împrăştiate pe masa sa de lucru, până a găsit pagina pe care tocmai o scrisese:

Nola mea, Nola mea iubită, Nola iubire. Ce-ai făcut? De ce să vrei să mori? Din cauza mea? Te iubesc, te iubesc mai mult decât orice. Nu mă părăsi. Dacă mori tu, mor şi eu. Tot ce contează în viața mea, Nola, eşti tu. Patru litere: N-O-L-A.

Şi Tamara, uluită, a băgat în buzunar pagina, hotărâtă pe deplin să-l distrugă pe Harry Quebert.

19. Cazul Harry Quebert

„Scriitorii care îşi petrec noaptea scriind, care sunt bolnavi după cofeină şi fumează ţigări rulate sunt un mit, Marcus. Trebuie să fii disciplinat, exact ca la antrenamentele de box. Sunt orare de respectat, exerciţii de repetat: păstrează-ţi ritmul, fii tenace şi pune o ordine impecabilă în treburile tale. Sunt trei Cerberi care te vor proteja de cel mai rău duşman al scriitorului.

— Cine e acest duşman?

— Termenul. Ştii ce înseamnă un termen?

— Nu.

— Asta înseamnă că, deşi e capricios în esenţă, creierul tău trebuie să producă într-un interval de timp delimitat de un altul. Exact ca şi cum ai fi un distribuitor şi patronul tău îţi cere să fii într-un anume loc la o anumită oră foarte precisă: trebuie să te descurci şi nu are aproape deloc importanţă că traficul e îngrozitor sau că ai avut o pană de cauciuc. Nu trebuie să fii în întârziere, altfel eşti terminat. Exact acelaşi lucru se petrece şi cu termenul pe care ţi-l va impune editorul tău. El este pentru tine totodată soţie şi patron: fără el nu eşti nimic, dar nu te poţi împiedica să nu-l urăşti. În primul rând, respectă termenele, Marcus. Dar dacă nu-ţi poţi permite acest lux, joacă-te cu ele. E mult mai amuzant."

Tamara Quinn este cea care mi-a povestit că furase foaia de la Harry. Mi-a făcut această mărturisire a doua zi după discuția noastră de la Clark's. Cum relatarea ei îmi stârnise curiozitatea, mi-am luat libertatea să mă duc s-o întâlnesc acasă la ea, ca să-mi mai povestească. M-a primit în living, foarte entuziasmată de interesul pe care i-l acordam. Citându-i declarația pe care o dăduse la poliție cu două săptămâni înainte, am întrebat-o cum de fusese la curent cu relația dintre Harry şi Nola. În momentul acela mi-a vorbit despre vizita la Goose Cove din seara petrecerii.

— Îți venea să vomiți dacă citeai ce scria pe pagina pe care am găsit-o pe biroul lui, mi-a zis ea. Grozăvii despre micuța Nola!

Am înțeles din felul în care vorbea că nu-şi imaginase niciodată ipoteza unei poveşti de iubire între Harry şi Nola.

— Nu v-ați închipuit niciodată că ei s-ar fi putut iubi? am întrebat.

— Să se iubească? Haideți, ce prostii spuneți. Quebert e un pervers notoriu şi cu asta basta. Nu-mi pot imagina o singură clipă că Nola i-ar fi putut răspunde la avansuri. Numai Dumnezeu ştie ce a făcut-o să suporte… Sărmana copilă.

— Şi pe urmă? Ce-ați făcut cu foaia aceea?

— Am luat-o cu mine.

— În ce scop?

— Să-l distrug pe Quebert. Voiam să ajungă în închisoare.

— Şi ați spus cuiva despre foaia asta?

— Desigur!

— Cui?

— Şerifului Pratt. În zilele care au urmat acestei descoperiri.

— Doar lui?

— Am vorbit mai pe larg în momentul dispariţiei Nolei. Quebert era o pistă pe care poliţia nu trebuia să o neglijeze.

— Aşadar, dacă înţeleg bine, descoperiţi că Harry Quebert e îndrăgostit de Nola şi nu spuneţi asta nimănui până când fata în cauză dispare, aproape două luni mai târziu.

— Aşa e.

— Doamnă Quinn, am zis. Deşi vă cunosc de puţină vreme, nu prea pricep de ce în momentul descoperirii nu v-aţi folosit de aceasta ca să-i faceţi rău lui Harry, pentru că în cele din urmă el se comportase atât de urât cu dumneavoastră şi nu venise la petrecere… Vreau să spun, fără să vă jignesc, că sunteţi mai degrabă genul care lipeşte foaia aceea pe zidurile oraşului sau o pune în cutiile poştale ale vecinilor.

Ea şi-a plecat privirea.

— Chiar nu înţelegi, nu? Mi-era atât de ruşine. Atât de ruşine! Harry Quebert, marele scriitor venit de la New York, o respingea pe fiica mea pentru o puştoaică de cincisprezece ani. Pe fiica mea! Cum crezi că mă simţeam? Atât de umilită! Lansasem zvonul că între Harry şi Jenny era ceva serios, imaginează-ţi atunci cum s-ar fi uitat oamenii… Şi apoi, Jenny era atât de îndrăgostită. Ar fi murit dacă ar fi ştiut. Aşa că am decis să păstrez pentru mine secretul. Trebuia să o vezi pe Jenny în seara balului de vară care a avut loc săptămâna următoare. Părea atât de tristă, chiar la braţul lui Travis.

— Şi şeriful Pratt? Ce v-a spus când aţi vorbit cu el?

— Că o să facă o anchetă. I-am vorbit din nou când micuţa a dispărut: mi-a zis că asta ar putea fi o pistă. Problema e că, între timp, foaia a dispărut.

— Cum aşa, *a dispărut*?

— O păstram în seiful de la Clark's. Eram singura care avea acces la el. Şi apoi, într-o zi de la începutul lunii august 1975, această pagină a dispărut misterios. Fără foaie, nu mai exista nicio probă împotriva lui Harry.

— Cine ar fi putut-o lua?

— Nicio idee! Rămâne un adevărat mister. Un seif enorm, din fontă, şi numai eu aveam cheia. Înăuntru era toată contabilitatea de la Clark's, banii de salarii şi ceva bani lichizi pentru comenzi. Într-o dimineață, mi-am dat seama că foaia nu mai era. Nu exista niciun semn de efracție. Totul era la locul lui, în afară de bucata aia de hârtie blestemată. Nu am nici cea mai mică idee despre ce s-a putut petrece.

Am luat notă de ce îmi spunea: totul devenea din ce în ce mai interesant. Am mai întrebat:

— Între noi fie vorba, doamnă Quinn, când ați descoperit sentimentele lui Harry pentru Nola, ce ați simțit?

— Furie, dezgust.

— Nu ați încercat să vă răzbunați trimițându-i câteva scrisori anonime lui Harry?

— Scrisori anonime? Am eu figura cuiva care face aşa o ticăloşie?

N-am insistat şi mi-am continuat întrebările:

— Credeți că Nola ar fi putut întreține relații şi cu alți bărbați în Aurora?

Puțin a lipsit să se înece cu ceaiul ei rece.

— Chiar nu înțelegi nimic! Era o fată atât de drăguță, mignonă, mereu gata să te ajute, muncitoare, inteligentă. Ce vrei să-ți imaginezi cu scornelile astea despre relații sexuale întâmplătoare?

— Doar o simplă întrebare, atât. Cunoaşteți un anume Elijah Stern?

— Bineînțeles, a răspuns ea, ca şi cum ar fi fost de-a dreptul evident, înainte de a adăuga: era proprietar înainte de Harry.

— Proprietarul cui? am întrebat.

— Al casei de la Goose Cove, desigur, aparținea lui Elijah Stern şi el venea regulat înainte acolo. Era o moştenire de familie, cred. A fost o vreme când ne întâlneam adesea cu el la Aurora. Când a preluat afacerile tatălui său la Concord, n-a mai avut timp să vină aici şi a închiriat Goose Cove înainte să-i vândă casa, în cele din urmă, lui Harry.

Nu-mi reveneam.

— Goose Cove]i aparținea lui Elijah Stern?
— Păi, da. Ce-ai pățit, newyorkezule? Eşti foarte palid…

*

La New York, luni, 20 iunie 2008, la ora zece şi jumătate, la etajul 51 al blocului-turn unde se afla Schmid & Hanson, pe Lexington Avenue, Roy Barnaski şi-a început şedința săptămânală cu Marisa, secretara sa.

— Marcus Goldman avea până azi termen ca să vă trimită manuscrisul, a amintit Marisa.

— Îmi imaginez că nu am primit nimic…

— Nimic, domnule Barnaski.

— Bănuiam, am vorbit cu el sâmbătă. E un adevărat catâr. Ce pierdere!

— Ce trebuie să fac?

— Informează-l pe Richardson despre situație. Spune-i că începem urmărirea în justiție.

În clipa aceea, asistenta Marisei şi-a permis să întrerupă şedința, bătând la uşa biroului. Ținea o foaie de hârtie în mână.

— Ştiu că sunteți în şedință, domnule Barnaski, s-a scuzat ea, dar tocmai am primit un e-mail şi cred că este foarte important.

— De la cine este? a întrebat Barnaski, enervat.

— De la Marcus Goldman.

— Goldman? Adu-mi-l imediat să văd!

De la: m.goldman@nobooks.com
Data: luni 30 iunie 2008 — 10:24

Dragă Roy,

Nu este o carte-gunoi care profită de agitația generală ca să-şi găsească un public.

Nu este o carte pentru că o ceri.

Nu este o carte ca să-mi salvez pielea.

Este o carte pentru că sunt scriitor. Este o carte care relatează ceva. E o carte care revine asupra poveştii unuia dintre oamenii cărora le datorez totul.

Ai mai jos ataşate primele pagini.

Dacă îți plac, telefonează-mi.

Dacă nu-ți plac, sună-l direct pe Richardson şi ne întâlnim la tribunal.

Şedință plăcută cu Marisa, transmite-i salutări din partea mea.

Marcus Goldman

— Ai imprimat documentul ataşat?
— Nu, domnule Barnaski.
— Du-te să-l imprimi imediat!
— Da, domnule Barnaski.

Cazul Harry Quebert
(titlu provizoriu)
De Marcus Goldman

În primăvara lui 2008, aproape la un an după ce devenisem noua vedetă a literaturii americane, s-a petrecut un eveniment pe care am hotărât să-l îngrop adânc în memoria mea: am descoperit că profesorul meu de la universitate, Harry Quebert, şaizeci şi şapte de ani, unul dintre cei mai respectați scriitori din țară, întreținuse o legătură cu o fată de cincisprezece ani, pe vremea când el însuşi avea treizeci şi patru de ani. Asta se petrecuse în cursul verii din anul 1975.

Am făcut această descoperire într-o zi de martie, pe când mă aflam în casa lui din Aurora, New Hampshire. Uitându-mă prin biblioteca sa, am dat peste o scrisoare şi câteva fotografii. Nu bănuiam nici pe departe că trăiam începutul a ceea ce avea să devină unul dintre cele mai mari scandaluri ale anului 2008.

[…]

Pista Elijah Sterne mi-a fost sugerată de o fostă colegă de clasă a Nolei, o oarecare Nancy Hattaway, care continuă să locuiască în Aurora. În vremea aceea, Nola i-ar fi mărturisit că întreținea o relație cu un om de afaceri din Concord, Elijah Stern. Acesta îl trimitea pe şoferul său, un oarecare Luther Caleb, la Aurora ca să o ia pe Nola şi să o ducă la el.

N-am nicio informație despre Luther Caleb. Cât despre Stern, sergentul Gahalowood refuză să-l interogheze pentru moment. Consideră că în acest stadiu nimic nu justifică amestecul său în anchetă. O să mă duc deci să-i fac o vizită eu singur. Am aflat de pe internet că a studiat la Harvard şi că frecventează în continuare cercul celor care au studiat acolo. Pare pasionat de artă şi cred că este un mecena recunoscut. Este în mod evident un om de bine sub toate aspectele. O coincidență în mod special tulburătoare: casa de la Goose Cove, unde trăieşte Harry, a fost mai înainte proprietatea sa.

Acestea au fost primele paragrafe pe care le-am scris despre Elijah Stern. Tocmai terminasem de lucrat și le alăturasem restului documentului trimis lui Roy Barnasky în acea dimineață de 30 iunie 2008. Plecasem apoi direct spre Concord, foarte hotărât să-l întâlnesc pe acest Stern şi să înțeleg ce-l lega de Nola. Eram de o jumătate de oră pe drum când a sunat telefonul.

— Alo?

— Marcus? Sunt Roy Barnaski.

— Roy! Ca să vezi. Ai primit mesajul meu?

— Cartea ta, Goldman, este formidabilă! O facem!

— Serios?

— Absolut! Îmi place! Mi-a plăcut, să fiu al naibii! Vrem neapărat să ştim cum se sfârşeşte.

— Aş fi şi eu destul de interesat să ştiu sfârşitul istoriei.

— Ascultă, Goldman, scrie cartea asta şi anulăm contractul precedent.

— Fac cartea asta, dar în felul meu. Nu vreau să aud sugestiile tale sordide. Nu am nevoie de ideile tale şi nu vreau nicio cenzură.

— Fă cum ți se pare bine, Goldman. N-am decât o singură condiție: ca această carte să apară în toamnă. De când Obama a devenit candidatul democrat, marți, autobiografia lui se vinde ca pâinea caldă. Trebuie deci să scoatem o carte despre povestea asta foarte rapid, înainte să fim sufocați de nebunia alegerilor prezidențiale. Îmi trebuie manuscrisul la sfârşitul lui august.

— Sfârşitul lui august? Asta îmi lasă de-abia două luni.

— Exact.

— E foarte din scurt.

— Descurcă-te. Vreau să fac din Marcus Goldman atracția toamnei. Quebert ştie?

— Nu, nu încă.

— Îți dau un sfat prietenesc, informează-l. Şi ține-mă la curent legat de cum avansezi.

Mă pregăteam să închid, când m-a întrebat:

— Goldman, aşteaptă!

— Ce e?

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Am primit amenințări. În mai multe rânduri. Cineva pare îngrijorat de ceea ce aş putea să descopăr. Mi-am zis, aşadar, că adevărul ar merita poate o carte. Pentru Harry, pentru Nola. E o parte din meseria de scriitor, nu?

Barnaski nu mă mai asculta. Rămăsese la amenințări.

— Amenințări? a zis el. Dar asta e formidabil! O să facă o publicitate colosală! Imaginează-ți chiar că eşti victima unei tentative de asasinat, poți să adaugi clar un zero la cifra vânzărilor. Şi în mod sigur doi dacă o să mori!

— Cu condiția să mor după ce am terminat cartea.

— Asta se înțelege de la sine. Unde eşti? Nu se aude foarte bine.

— Sunt pe autostradă. Mă duc la Elijah Stern.

— Deci crezi într-adevăr că e implicat în povestea asta?

— E tocmai ceea ce vreau să descopăr.

— Eşti complet nebun, Goldman. Asta e şi ceea ce-mi place.

Elijah Stern locuia într-un conac în regiunea înaltă a Concordului. Poarta proprietății era deschisă, aşa că am intrat cu maşina. Un drum pavat ducea până la o casă impunătoare din piatră, mărginită de parcele cu flori spectaculoase şi în fața căreia, într-o piațetă împodobită cu o fântână reprezentând un leu din bronz, un şofer în livrea lustruia bancheta unei berline de lux.

Mi-am lăsat maşina în mijlocul piațetei, l-am salutat pe şofer de departe, ca şi cum l-aş fi cunoscut bine, şi m-am dus să sun la uşa principală, plin de avânt. Mi-a deschis una dintre servitoarele casei. Mi-am spus numele şi am cerut să-l văd pe domnul Stern.

— Aveți întâlnire?

— Nu.

— Atunci nu va fi posibil. Domnul Stern nu primeşte vizite neanunțate. Cine v-a lăsat să ajungeți până aici?

— Poarta era deschisă. Cum pot să-mi stabilesc o întâlnire cu patronul dumneavoastră?

— Domnul Stern este cel care stabileşte întâlnirile.

— Lăsați-mă să-l văd câteva minute. Nu va dura mult.

— E imposibil.

— Spuneți-i că vin din partea Nolei Kellergan. Cred că numele acesta îi va spune ceva.

Servitoarea m-a lăsat să aştept înainte de a se întoarce rapid. „Domnul Stern o să vă primească, mi-a zis ea. Trebuie că sunteți într-adevăr cineva important". M-a condus, străbătând parterul casei, până la un birou tapisat cu lambriuri şi draperii, în care, aşezat într-un fotoliu, un bărbat foarte elegant mă măsura cu o privire severă. Era Elijah Stern.

— Mă numesc Marcus Goldman, am zis. Mulțumesc că m-ați primit.

— Goldman, scriitorul?

— Da.

— Cărui motiv se datorează vizita aceasta neaşteptată?

— Anchetez cazul Kellergan.

— Nu ştiam că există un caz Kellergan.
— Să spunem că sunt mistere încă neelucidate.
— Nu este treaba poliţiei?
— Sunt un prieten al lui Harry Quebert.
— Şi ce mă priveşte asta pe mine?
— Mi s-a spus că aţi locuit la Aurora. Iar casa de la Goose Cove, unde locuieşte azi Harry Quebert, v-a aparţinut înainte. Voiam să mă asigur că informaţia e exactă.

Mi-a făcut semn să mă aşez.

— Informaţiile dumneavoastră sunt exacte, mi-a zis el. I-am vândut casa în 1976, imediat după ce a devenit faimos.
— Îl cunoaşteţi deci pe Harry Quebert?
— Foarte puţin. L-am întâlnit de câteva ori pe vremea când s-a stabilit la Aurora. N-am păstrat niciodată legătura.
— Pot să vă întreb ce vă leagă de Aurora?

M-a privit cu o expresie deloc agreabilă.

— Acesta este un interogatoriu, domnule Goldman?
— Pentru nimic în lume. Eram pur şi simplu curios să ştiu de ce un om ca dumneavoastră ar avea o casă într-un orăşel ca Aurora.
— Cineva ca mine? Vreţi să spuneţi foarte bogat?
— Da. Prin comparaţie cu alte oraşe de pe coastă, Aurora nu are nimic special.
— Tatăl meu este cel care a construit această casă. Voia un loc la malul oceanului, dar aproape de Concord. Şi apoi, Aurora este un oraş drăguţ. Nu mai e altul ca el între Concord şi Boston. Când eram copil, mi-am petrecut multe veri frumoase acolo.
— De ce aţi vândut-o?
— Când tatăl meu a murit, am moştenit un patrimoniu considerabil. Cum nu mai aveam timp să mă bucur de ea, am încetat să mai folosesc casa de la Goose Cove. Am hotărât atunci s-o închiriez, vreme de aproape zece ani. Dar chiriaşii erau rari. Casa era prea mult timp goală. De aceea am acceptat imediat ce Harry Quebert mi-a propus s-o cumpere. I-am vândut-o de altfel la un preţ bun, n-am făcut-o pentru bani: eram fericit s-o ştiu pe mâini bune. În general, mi-a plăcut

întotdeauna mult la Aurora. Când făceam afaceri la Boston, mă opream acolo adeseori. În plus, multă vreme le-am finanțat balul de vară. Iar la Clark's se fac cei mai buni hamburgeri din zonă. Sau cel puțin se făceau pe atunci.

— Şi Nola Kellergan? Ați cunoscut-o?

— Vag. Să spunem că toată lumea a auzit vorbindu-se despre ea prin statul New Hampshire în momentul dispariției. O întâmplare îngrozitoare şi acum iată că i se găseşte trupul la Goose Cove… Şi cartea asta scrisă pentru ea de Quebert… E de-a dreptul dezgustător. Oare regret că i-am vândut Goose Cove? Da, bineînțeles. Dar cum aş fi putut şti?

— Practic vorbind însă, când Nola a dispărut, erați încă proprietarul casei de la Goose Cove…

— Ce încercați să insinuați? Că aş fi amestecat în moartea ei? Ştiți, sunt zece zile de când mă întreb dacă Harry Quebert nu a cumpărat casa doar ca să fie sigur că nimeni nu ar descoperi trupul îngropat în grădină.

Stern spunea că o cunoştea vag pe Nola; trebuia să-i dezvălui că aveam un martor care afirma că ei avuseseră o relație? Am decis să păstrez această carte în mânecă pentru moment. Cu toate acestea, în scopul de a-l pune pe gânduri, am menționat numele lui Caleb.

— Şi Luther Caleb? am întrebat.

— Ce-i cu *Luther Caleb*?

— Cunoaşteți un anume Luther Caleb?

— Dacă îmi puneți întrebarea, înseamnă că trebuie să ştiți că el a fost şoferul meu foarte multă vreme. De-a ce vă jucați, domnule Goldman?

— Un martor ar fi văzut-o pe Nola urcând în maşina lui în mai multe rânduri în vara de dinaintea dispariției ei.

A îndreptat către mine un deget amenințător.

— Lăsați morții în pace, domnule Goldman. Luther era un om de onoare, curajos, drept. Nu voi tolera să vină cineva să-i păteze numele acum când nu mai e aici ca să se apere.

— A murit?

— Da. De mult timp. Vi se va spune, desigur, că mergea adesea la Aurora şi este adevărat: se ocupa de casa mea încă

de pe vremea când o închiriam. Veghea să fie în stare bună. Era un om generos şi nu vă permit să veniţi aici ca să-i insultaţi memoria. Câţiva amărâţi din Aurora vă vor spune şi că era ciudat: e adevărat că era diferit faţă de ceilalţi muritori. În toate privinţele. Arăta rău: faţa îi era teribil de desfigurată, fălcile îi erau prost îmbinate, ceea ce-i făcea vorbirea dificil de înţeles, dar avea o inimă bună şi era dăruit cu o mare sensibilitate.

— Şi nu credeţi că ar fi putut fi amestecat în dispariţia Nolei?

— Nu. Sunt sigur. Credeam că Harry Quebert e vinovat. Mi se pare că el este închis acum…

— Nu sunt convins de vinovăţia lui. De aceea sunt aici.

— Haideţi, domnule, au descoperit-o în grădina lui pe acea copilă şi manuscrisul uneia dintre cărţile sale lângă cadavru. O carte pe care a scris-o pentru ea… De ce-ar mai fi nevoie în plus?

— Să scrii nu înseamnă să ucizi, domnule.

— Ancheta dumneavoastră trebuie că merge al naibii de greu, de vreme ce aţi venit aici ca să-mi vorbiţi despre trecutul meu şi despre bravul Luther. Întrevederea s-a încheiat, domnule Goldman.

A chemat-o pe servitoare ca să mă însoţească spre ieşire.

Am părăsit biroul lui Stern cu impresia neplăcută că întrevederea nu folosise la nimic. Regretam că nu putusem să-l confrunt cu acuzaţiile aduse de Nancy Hattaway, dar nu aveam destule elemente ca să-l pot acuza. Gahalowood mă avertizase: numai mărturisirea aceea nu ar fi de ajuns, ar fi cuvântul ei contra celui al lui Stern. Îmi trebuia o dovadă concretă. Şi m-am gândit atunci că ar trebui poate să vizitez puţin casa aceea.

Ajungând în imensul hol de la intrare, am întrebat-o pe servitoare dacă puteam să mă duc la toaletă înainte să plec. M-a condus până la toaleta invitaţilor, la parter, şi mi-a spus că mă aşteaptă la uşa de la intrare. De îndată ce a dispărut, m-am repezit pe culoar ca să explorez aripa casei în care mă aflam. Nu ştiam ce căutam, dar ştiam că trebuia să fac asta

rapid. Era singura mea şansă ca să găsesc un element care să facă legătura între Stern şi Nola. Cu inima zvâcnindu-mi, am deschis uşi la întâmplare, rugându-mă ca încăperile să nu fie ocupate. Dar toate erau pustii: nu erau decât saloane în lanț, bogat decorate. Prin geamurile înalte, puteam să văd parcul superb. Pândind cel mai mic zgomot, mi-am continuat căutarea. O uşă a dat într-un birou mic. Am intrat repede şi am deschis dulapul: erau dosare, teancuri de documente. Cele pe care le-am parcurs nu prezentau interes pentru mine. Căutam ceva: dar ce? Ce anume, în casa asta, după treizeci de ani, avea să-mi țâşnească în față şi să mă ajute? Timpul mă presa: servitoarea nu avea să întârzie să mă caute la toaletă dacă nu reveneam rapid. Am ajuns în cele din urmă pe un al doilea culoar, pe care am şi luat-o. Ducea la o singură uşă, pe care m-am aventurat să o deschid: dădea către o verandă largă, înconjurată de o junglă de plante agățătoare care o protejau de privirile indiscrete. Erau acolo şevalete, câteva pânze neterminate, pensule aşezate pe un pupitru. Era un atelier de pictură. Pe perete atârnau o serie de tablouri, toate foarte reuşite. Unul dintre ele mi-a atras privirea: am recunoscut de îndată podul suspendat care se afla chiar înainte de Aurora, pe malul mării. Mi-am dat seama atunci că toate tablourile reprezentau peisaje din Aurora. Era Grand Beach, strada principală, chiar şi Clark's. Pânzele frapau prin autenticitate. Erau toate semnate *L.C.* şi datele nu mergeau mai departe de 1975. Atunci am remarcat un alt tablou, mai mare decât celelalte, agățat într-un colț; în fața lui era aşezat un fotoliu şi era singurul luminat. Era portretul unei tinere femei. Nu se vedea decât mai sus de sâni, dar se înțelegea că era goală. M-am apropiat; fața asta nu mi-era complet necunoscută. Am mai observat-o încă o clipă înainte să pricep brusc şi să rămân complet uluit: era un portret al Nolei. Ea era, fără urmă de tăgadă. Am făcut câteva fotografii cu mobilul şi am fugit imediat din încăpere. Servitoarea bătea din picior lângă uşa de la intrare. Am salutat-o politicos şi am plecat supus, tremurând şi asudat.

*

La o jumătate de oră după descoperirea mea, m-am năpustit în biroul lui Gahalowood, la cartierul general al poliției de stat. Sergentul era desigur furios pentru că mă dusesem să-l văd pe Stern fără să-l consult în prealabil.

— Eşti de neoprit, scriitorule! De neoprit!

— N-am făcut decât să-l vizitez, am explicat. Am sunat, am cerut să-l văd şi m-a primit. Nu văd nimic rău în asta.

— Ți-am spus să aştepți!

— Ce să aştept, sergent? Binecuvântarea ta? Să cadă probele din cer? Te-ai văitat că nu vrei să-l înfrunți, şi atunci am acționat. Tu te plângi şi eu acționez! Şi iată ce-am găsit la el!

I-am arătat fotografiile pe telefonul meu.

— Un tablou? mi-a zis Gahalowood disprețuitor.

— Uită-te bine.

— Pentru Dumnezeu… S-ar zice…

— Nola! E un tablou al Nolei Kellergan la Elijah Stern.

I-am trimis prin e-mail fotografiile lui Gahalowood, care le-a imprimat în format mare.

— Ea e, Nola, a constatat el comparând cu fotografiile din epocă pe care le avea la dosar.

Calitatea imaginii nu era bună, dar nu era nicio îndoială.

— Deci e clar că e o legătură între Stern şi Nola, am zis. Nancy Hattaway afirmă că Nola întreținea o relație cu Stern şi iată că găsesc un portret al Nolei în atelierul său. Şi nu ți-am zis tot: casa lui Harry i-a aparținut lui Elijah Stern până în 1976. Practic, când Nola a dispărut, Stern era proprietar la Goose Cove. Minunate coincidențe, nu? Pe scurt, cere un mandat şi cheamă trupele: vom face o percheziție în toată regula la Stern şi îl prindem.

— Un mandat de percheziție? Dar, sărmanul meu prieten, eşti complet nebun! Şi pe ce bază? Pe baza fotografiilor făcute? Sunt ilegale! Aceste dovezi nu au nicio validitate: ai scotocit printr-o casă fără să ai dreptul. Sunt legat de mâini şi de picioare. Ne trebuie altceva ca să-l atacăm pe Stern şi între timp sigur se va descotorosi de tablou.

— Doar că el nu ştie că eu am văzut tabloul. I-am vorbit despre Luther Caleb şi s-a enervat. Cât despre Nola, a pretins că de-abia o cunoştea, deşi posedă un tablou cu ea pe jumătate goală. Nu ştiu cine a pictat acest tablou, dar mai sunt şi altele în atelier semnate *L.C.* Luther Caleb poate?

— Povestea ia o întorsătură care nu-mi place, scriitorule. Dacă mă iau de Stern şi mă postez acolo, o să am probleme mari.

— Ştiu, sergent.

— Du-te şi vorbeşte cu Harry despre Stern. Încearcă să afli mai multe. Eu o să fac săpături în ceea ce priveşte viaţa acestui Luther Caleb. Avem nevoie de probe solide.

În maşină, pe drumul dintre cartierul general al poliţiei şi închisoare, am aflat de la radio că toate cărţile lui Harry fuseseră de acum retrase din programele şcolare din aproape toate statele. Era ultima treaptă: în mai puţin de două săptămâni, Harry pierduse tot. Era de acum un scriitor interzis, un profesor renegat, o fiinţă urâtă de o întreagă naţiune. Oricare ar fi fost rezultatul anchetei şi al procesului, numele său era pătat pentru totdeauna; nu se mai putea vorbi pe viitor de opera sa fără să fie menţionată imensa controversă a verii petrecute cu Nola şi, ca să evite scandalul, manifestările culturale nu-şi vor mai asuma cu siguranţă niciodată riscul ca programul lor să fie asociat cu Harry Quebert. Era scaunul electric intelectual. Cel mai rău era că Harry era pe deplin conştient de această situaţie; sosind în sala de vizită, primele lui cuvinte către mine au fost:

— Şi dacă mă omoară?

— Nimeni nu o să te omoare, Harry.

— Dar nu sunt deja mort?

— Nu. Nu eşti mort! Eşti marele Harry Quebert! Importanţa de a şti să cazi, îţi aminteşti? Importantă nu este căderea, pentru că ea este inevitabilă, important este să ştii să te ridici. Şi noi ne vom ridica.

— Eşti un tip de treabă, Marcus. Dar prietenia pe care mi-o porţi te împiedică să vezi realitatea. În fond, problema nu

este atât să se ştie dacă am ucis-o pe Nola sau pe Deborah Cooper, sau chiar pe preşedintele Kennedy. Problema este că am avut o relaţie cu o puştoaică şi că asta este un act de neiertat. Şi cartea asta? Ce mi-a venit să o scriu?

Am repetat:

— O să ne ridicăm, o să vezi. Îţi mai aminteşti bătaia aceea pe care am luat-o la Lowell, în hangarul transformat în sală de box clandestină? Nu m-am ridicat niciodată mai bine ca atunci.

El s-a străduit să surâdă, apoi a întrebat:

— Şi tu? Ai mai primit alte ameninţări?

— Să spunem că de fiecare dată când mă întorc la Goose Cove mă întreb ce mă aşteaptă acolo.

— Găseşte-l pe cel care face asta, Marcus. Găseşte-l şi trage-i o bătaie soră cu moartea. Nu suport ideea că te ameninţă cineva.

— Nu-ţi face griji.

— Şi ancheta ta?

— Avansează… Harry, am început să scriu o carte.

— E formidabil!

— E o carte despre tine. Am scris despre noi, despre Burrows. Şi vorbesc despre povestea ta cu Nola. E o carte de dragoste. Cred în povestea voastră de iubire.

— E un omagiu frumos.

— Deci îmi dai binecuvântarea?

— Bineînţeles, Marcus. Ştii, tu ai fost probabil unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Eşti un scriitor extraordinar. Sunt extrem de măgulit să fiu subiectul viitoarei tale cărţi.

— De ce foloseşti trecutul? De ce spui că *am fost* unul dintre cei mai apropiaţi prieteni? Suntem şi acum, nu?

A privit trist.

— Am zis-o aşa.

L-am luat de după umeri.

— Vom fi mereu prieteni, Harry! N-o să te las niciodată să cazi. Cartea asta este dovada prieteniei mele nedezminţite.

— Mulţumesc, Marcus. Sunt înduioşat. Dar prietenia nu trebuie să fie motivul acestei cărţi.

— Cum aşa?

— Îți aminteşti de conversația noastră în ziua în care ai obținut diploma la Burrows?

— Da, am făcut o lungă plimbare împreună prin campus. Am mers până la sala de box. M-ai întrebat ce aveam de gând să fac de atunci încolo, am răspuns că o să scriu o carte. Şi atunci m-ai întrebat de ce scriam. Ți-am răspuns că scriam pentru că-mi plăcea asta şi mi-ai răspuns…

— Da, ce ți-am răspuns?

— Că viața e aproape lipsită de sens. Şi că a scrie înseamnă să dai sens vieții.

— Asta e, Marcus. Şi e greşeala pe care ai făcut-o acum câteva luni, când Barnaski ți-a cerut un nou manuscris. Ai început să scrii pentru că trebuia să scrii o carte şi nu ca să dai sens vieții tale. Să faci ceva doar de dragul de a face nu a avut niciodată sens: nu era deci nimic uimitor că nu ai fost în stare să scrii nici măcar un rând. Harul scrisului este un har nu pentru că scrii corect, ci pentru că asta dă sens vieții tale. În fiecare zi se nasc şi mor oameni. În fiecare zi, cohorte de angajați anonimi se duc şi vin din mari clădiri cenuşii. Şi pe urmă sunt scriitorii. Cred că scriitorii trăiesc viața mai intens decât ceilalți. Nu scrie în numele prieteniei noastre, Marcus. Scrie pentru că este singurul mod pentru tine de a face din lucrul ăsta mărunt şi neînsemnat, pe care-l numim *viață*, o experiență autentică şi de valoare.

L-am privit îndelung. Aveam impresia că asist la ultima lecție a Maestrului. Era o senzație de nesuportat. În cele din urmă a zis:

— Îi plăcea opera, Marcus. Pune asta în carte. Opera ei preferată era *Madame Butterfly*. Zicea că operele cele mai frumoase sunt poveştile de dragoste triste.

— Cine? Nola?

— Da. Puştoaica asta mică de cincisprezece ani iubea opera la nebunie. După încercarea de sinucidere, s-a dus să stea vreo zece zile la Charlotte's Hill, un sanatoriu. Ceea ce azi am numi o clinică psihiatrică. Mă duceam să o vizitez pe ascuns. Îi aduceam discuri cu muzică de operă, pe care le

ascultam pe un pick-up portabil. Se emoționa până la lacrimi şi spunea că dacă nu ajungea actriță la Hollywood, avea să fie cântăreață pe Broadway. Şi eu îi ziceam că ar fi cea mai mare cântăreață din istoria Americii. Ştii, Marcus, mă gândesc că Nola Kellergan ar fi putut însemna ceva în țara asta…

— Crezi că părinții ei ar fi putut s-o omoare?

— Nu, mi se pare puțin probabil. Şi apoi manuscrisul, şi însemnarea… În orice caz, mi-l imaginez cu greu pe David Kellergan ca ucigaş al fiicei sale.

— Şi totuşi, ea avea urmele acelea de la lovituri…

— Loviturile acelea… E o poveste ciudată…

— Şi Alabama? Nola ți-a vorbit de Alabama?

— Alabama? Familia Kellergan venea din Alabama, da.

— Nu, e altceva, Harry. Cred că s-a petrecut ceva la Alabama şi că acest eveniment are probabil legătură cu plecarea lor. Dar nu ştiu ce… Nu văd cine mi-ar putea da informații.

— Dragul meu Marcus, am impresia că, cu cât sapi mai adânc în povestea asta, cu atât dai de mai multe enigme…

— Nu e decât o impresie, Harry. De altfel, am descoperit că Tamara Quinn ştia despre tine şi Nola. Mi-a spus ea. În ziua tentativei de sinucidere a Nolei, ea a venit acasă la tine, furioasă, pentru că i-ai tras clapa la acea petrecere pe care o organizase. Şi cum nu erai acasă, a scotocit prin biroul tău. A găsit o foaie pe care tocmai o scriseseşi despre Nola.

— Acum că îmi spui, îmi amintesc că îmi lipsea una din foi. Am căutat-o îndelung, degeaba. Credeam că am pierdut-o, ceea ce m-ar fi mirat teribil la vremea aceea, pentru că am fost mereu ordonat. Ce-a făcut cu ea?

— Tamara zice că ar fi rătăcit-o…

— Ea era cu scrisorile anonime?

— Mă îndoiesc. Ea nici măcar nu-şi imaginase că s-ar fi putut întâmpla ceva între tine şi Nola. Credea că pur şi simplu aveai fantezii cu Nola. Şeriful Pratt te-a interogat referitor la treaba asta?

— Şeriful Pratt? Nu, niciodată.

Era ciudat: de ce şeriful Pratt nu-l întrebase niciodată pe Harry despre asta? Fără s-o menţionez nici pe Nola, nici tabloul, mi-am asumat apoi riscul să evoc numele lui Stern.

— Stern? mi-a zis Harry. Da, îl cunosc. Este proprietarul casei de la Goose Cove. Am cumpărat-o de la el după succesul cu *Originile răului*.

— Îl cunoşti bine?

— Nu prea bine. L-am întâlnit o dată sau de două ori în acea vară din 1975. Prima dată a fost la balul de vară. Eram aşezaţi la aceeaşi masă. Era un tip simpatic. L-am revăzut de câteva ori după aceea. Era generos, credea în mine. A făcut mult pentru cultură, un om cu adevărat bun.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ultima oară? Trebuie să fi fost pentru vinderea casei. Asta înseamnă pe la sfârşitul lui 1976. Dar de ce naiba îmi vorbeşti despre el aşa, deodată?

— Pur şi simplu. Spune-mi, Harry, balul de vară despre care vorbeşti este acela la care Tamara Quinn spera s-o duci pe fiica ei?

— Chiar acela. M-am dus singur până la urmă. Ce seară… Imaginează-ţi că am câştigat premiul întâi la tombolă: o săptămână de vacanţă la Martha's Vineyard.

— Şi te-ai dus?

— Normal.

În seara aceea, când m-am întors la Goose Cove, am găsit un e-mail de la Roy Barnaski care îmi făcea o ofertă pe care niciun scriitor nu ar fi putut-o refuza.

De la: r.barnaski@schmidandhanson.com
Data: luni 30 iunie 2008 — 19:54

Dragă Marcus,

Îmi place cartea ta. Ca urmare a telefonului din această dimineaţă, găseşti ataşată o propunere de contract pe care cred că nu o vei refuza.

Trimite-mi pagini noi cât mai curând posibil. Aşa cum ți-am spus, plănuiesc publicarea pentru toamnă. Cred că va fi un mare succes. Sunt sigur, de fapt. Warner Bross s-a arătat deja interesată să adapteze cartea pentru film. Cu drepturi pentru film care se vor renegocia în interesul tău, bineînțeles.

În documentul ataşat era un model de contract în care mi se promitea un avans de un milion de dolari.

În noaptea aceea, am vegheat îndelung, năpădit de tot felul de gânduri. La ora zece şi jumătate, am primit un telefon de la mama mea. Se auzea zgomot pe fundal şi ea şuşotea.

— Mama?

— Markie! Markie, nu o să ghiceşti niciodată cu cine sunt.

— Cu tata?

— Da. Şi nu numai! Imaginează-ți că tatăl tău şi cu mine am hotărât să mergem să ne petrecem seara la New York şi ne-am dus să luăm masa la restaurantul acela italienesc, de lângă Colombus Circle. Şi peste cine am dat înainte să intrăm? Peste Denise! Secretara ta!

— Ca să vezi!

— Nu face pe inocentul! Crezi că nu ştiu ce-ai făcut? Mi-a zis tot! Tot!

— Ce ți-a zis?

— Că ai dat-o afară!

— N-am dat-o afară, mamă. I-am găsit o slujbă bună la Schmid & Hanson. Nu mai aveam nimic să-i propun, nici carte, nici proiect, nimic! Trebuia clar să-i asigur cumva viitorul, nu? I-am găsit un post excelent la departamentul de marketing.

— Oh, Markie, am căzut una în brațele celeilalte. Ea zice că-i lipseşti.

— Ai milă, mamă.

Ea a şuşotit şi mai mult. De abia o auzeam.

— Am o idee, Markie.

— Ce anume?

— Îl cunoşti pe marele Jack London?
— Scriitorul? Da. Ce legătură are?
— Am văzut un documentar despre el ieri-seară. Ce întâmplare fericită să fi văzut emisiunea asta! Închipuie-ți că s-a însurat cu secretara sa. Secretara sa! Şi peste cine dau azi? Secretara ta! E un semn, Markie! Nu e urâțică şi mai ales dă pe-afară de estrogen! Ştiu eu, femeile simt asta. E fertilă, docilă, îți va face un copil la fiecare nouă luni! O s-o învăț cum să-i crească şi astfel ei o să fie cum vreau eu! Nu-i minunat?
— Nici vorbă. Nu-mi place, e prea în vârstă pentru mine şi în orice caz are un prieten. Şi pe urmă, nu te însori cu secretara.
— Dacă marele Jack London a făcut-o, asta înseamnă că ai şi tu dreptul! Da, e însoțită de un tip, dar e o cârpă! Se simte apa de colonie de la supermarket. Tu eşti un mare scriitor, Markie. Eşti *Formidabilul*!
— *Formidabilul* a fost bătut de Marcus Goldman, mamă. Şi de abia în momentul acela am început să trăiesc.
— Ce vrei să zici?
— Nimic, mamă. Dar las-o pe Denise să mănânce liniştită, te rog.

Peste o oră, o patrulă a poliției a trecut ca să se asigure că totul era în regulă. Erau doi ofițeri de vârsta mea, foarte simpatici. Le-am oferit cafea şi ei mi-au zis că aveau să stea o vreme în fața casei. Noaptea era blândă, iar prin fereastra deschisă i-am auzit vorbind şi glumind, aşezați pe capota maşinii lor, fumând. Ascultându-i, m-am simțit dintr-odată foarte singur şi departe de lume. Tocmai mi se propusese o sumă colosală pentru publicarea unei cărți care m-ar fi plasat în mod clar pe prima scenă literară, duceam o existență la care visau milioane de americani, dar îmi lipsea totuşi ceva: o viață adevărată. Îmi petrecusem prima parte din viață ca să-mi satisfac ambițiile, o începusem pe a doua încercând să-mi mențin aceste ambiții pe linia de plutire şi, după o adâncă chibzuință, mă întrebam în ce moment aş decide să trăiesc pur şi simplu. Pe contul meu de Facebook, am trecut în revistă lista mea cu mii de prieteni virtuali; nu era unul

pe care să-l pot chema ca să mergem să bem o bere. Voiam un grup de prieteni buni cu care să urmăresc campionatul de hochei şi să plec în excursie în weekend; voiam o logodnică, drăguţă şi blândă, care să mă facă să râd şi să visez puţin. Nu voiam să fiu singur.

În biroul lui Harry, contemplam îndelung fotografiile pe care le făcusem picturii cu Nola şi pe care Gahalowood mi le printase mărite. Cine era pictorul? Caleb? Stern? Era, orice s-ar zice, un tablou foarte frumos. Am dat drumul reportofonului meu şi am ascultat din nou conversaţia din ziua aceea cu Harry.

— Mulţumesc, Marcus. Sunt înduioşat. Dar prietenia nu trebuie să fie motivul acestei cărţi.

— Cum aşa?

— Îţi aminteşti de conversaţia noastră, în ziua în care ai obţinut diploma la Burrows?

— Da, am făcut o lungă plimbare împreună prin campus. Am mers până la sala de box. M-ai întrebat ce aveam de gând să fac de atunci încolo, am răspuns că o să scriu o carte. Şi atunci m-ai întrebat de ce scriam. Ţi-am răspuns că scriam pentru că-mi plăcea asta şi mi-ai răspuns…

— Da, ce ţi-am răspuns?

— Că viaţa e aproape lipsită de sens. Şi că a scrie înseamnă să dai sens vieţii.

Urmând sfatul lui Harry, m-am aşezat la computer ca să continui să scriu.

Goose Cove, miezul nopţii. Prin fereastra deschisă a biroului, briza oceanului pătrunde în cameră. E o mireasmă plăcută de vacanţă. Luna strălucitoare luminează totul afară.

Ancheta avansează. Sau cel puţin sergentul Gahalowood şi cu mine descoperim pas cu pas amploarea cazului. Cred că asta va fi mult mai mult decât o poveste de iubire interzisă sau decât un fapt divers sordid conform

căruia, într-o seară de vară, o fetiță care a hotărât să fugă de acasă este victima unui vagabond. Sunt încă multe lucruri neclare:

— În 1969, familia Kellergan părăseşte Jackson, Alabama, în momentul în care David, tatăl, conduce o parohie înfloritoare. De ce?

— În vara lui 1975, Nola trăieşte o poveste de dragoste cu Harry Quebert, din care acesta se va inspira ca să scrie *Originile răului*. Nola însă are în acelaşi timp o relație cu Elijah Stern, care o pune să-i pozeze goală pentru un tablou. Cine este ea de fapt? Un soi de muză?

— Care este rolul lui Luther Caleb, despre care Nancy Hattaway mi-a mărturisit că venea să o ia pe Nola de la Aurora ca s-o ducă la Concord?

— Cine, în afară de Tamara Quinn, mai ştia despre Harry şi Nola? Cine i-a putut trimite scrisorile anonime lui Harry?

— De ce şeriful Pratt, care conduce ancheta asupra dispariției Nolei, nu-l interoghează pe Harry după descoperirile Tamarei Quinn? L-a interogat pe Stern?

— Cine naiba le-a ucis pe Deborah Cooper şi pe Nola Kellergan?

— Şi cine este această umbră care nu poate fi prinsă şi care vrea să mă împiedice să povestesc această istorie?

EXTRASE DIN: *ORIGINILE RĂULUI* DE HARRY L. QUEBERT

Drama a avut loc într-o duminică. Ea era nefericită şi încercase să se omoare.

Inima ei nu mai avea forță să bată dacă nu bătea pentru el. Ea avea nevoie de el ca să trăiască. Şi de când el înțelesese asta, venea în fiecare zi la sanatoriu ca s-o privească în secret. Cum de o persoană atât de drăguță voise să se sinucidă? Îi părea rău. Era ca şi cum el îi făcuse rău.

În fiecare zi, se aşeza în secret pe o bancă din parcul public imens care înconjura clinica şi aştepta momentul în care ea ieşea afară ca să profite de soare. O privea trăind. Să trăieşti e atât de important. Apoi, el profita că era afară din camera ei ca să se ducă să-i lase o scrisoare sub pernă:

Iubita mea dragă,

Să nu mori niciodată. Eşti un înger. Îngerii nu mor niciodată.

Vezi că nu sunt niciodată departe de tine? Usucă-ți lacrimile, te implor. Nu suport să te văd tristă.

Te sărut ca să-ți îndulcesc suferința.

Iubirea mea,

Ce surpriză să găsesc biletul de la tine înainte de culcare! Îți scriu pe ascuns: seara, nu avem dreptul să stăm treze după ce se dă stingerea, iar infirmierele sunt nişte zbiri. Dar nu puteam rezista: imediat ce ți-am citit rândurile simțeam că trebuia să-ți răspund. Doar ca să-ți spun că te iubesc.

Visez să dansez cu tine. Sunt sigură că dansezi ca nimeni altcineva. Mi-ar plăcea să-ţi cer să mă duci la balul de vară, dar ştiu că nu o să vrei. Îmi vei spune că dacă ne vor vedea împreună, vom fi pierduţi. Oricum, cred că nu o să ies de aici până atunci. Dar de ce să trăieşti dacă nu poţi iubi? Este întrebarea pe care mi-am pus-o când am făcut ceea ce am făcut.

Sunt pentru totdeauna a ta.

Îngerul meu minunat,

Într-o zi vom dansa. Îţi promit. Va veni o zi în care iubirea va învinge şi noi vom putea să ne iubim la lumina zilei. Şi vom dansa, vom dansa pe plajă. Pe plajă, ca-n prima zi. Eşti atât de frumoasă când eşti pe plajă.

Vindecă-te repede! Într-o zi vom dansa pe plajă.

Iubire dragă,

Să dansăm pe plajă. Numai la asta visez.

Spune-mi că într-o zi mă vei duce să dansăm pe plajă, doar tu şi cu mine…

18. Martha's Vineyard

(Massachusetts, sfârşit de iulie 1975)

„În societatea noastră, Marcus, bărbații pe care-i admirăm cel mai mult sunt cei care construiesc poduri, zgârie-nori şi imperii. În realitate însă, cei mai mândri şi cei mai admirabili sunt cei care reuşesc să construiască iubirea. Pentru că nu-i întreprindere mai mare şi mai grea."

Ea dansa pe plajă. Se juca în valuri şi alerga pe nisip, cu pletele în vânt; râdea, era atât de fericită că trăieşte. De pe terasa hotelului, Harry a contemplat-o o clipă, apoi s-a adâncit din nou în paginile care acopereau masa unde era aşezat. Scria repede şi bine. De când sosiseră aici, scrisese deja mai multe zeci de pagini, înaintând într-un ritm frenetic. Şi asta grație ei. Nola, Nola lui iubită, viața lui, inspirația lui. N-O-L-A. Scria în sfârşit marele său roman. Un roman de dragoste.

— Harry, a strigat ea, fă o pauză! Vino să te scalzi!

Şi-a permis să-şi întrerupă munca şi a urcat în camera lor, a aranjat foile în servietă şi şi-a pus costumul de baie. I s-a alăturat pe plajă, au mers de-a lungul țărmului, îndepărtându-se de hotel, de terasă, de ceilalți clienți, de cei care făceau baie. Au trecut de o barieră de stânci şi au ajuns într-un golf izolat. Acolo puteau face dragoste.

— Ia-mă în brațe, Harry, iubitule, i-a zis ea când au fost la adăpost de priviri.

El a înlănțuit-o şi ea s-a agățat de gâtul lui puternic. Apoi s-au cufundat în ocean şi s-au stropit veseli, înainte să se usuce la soare, întinşi pe cearşafurile mari şi albe de la hotel. Ea şi-a pus capul pe pieptul lui.

— Te iubesc, Harry… Te iubesc cum n-am iubit niciodată.

Şi-au zâmbit.

— E cea mai frumoasă vacanță din viața mea, a zis Harry.

Chipul Nolei s-a luminat:

— Hai să facem poze! Să facem poze, aşa nu vom uita niciodată! Ai luat aparatul?

El a scos aparatul din geantă şi i l-a dat. Ea s-a lipit de el, a ținut aparatul spre ei şi a făcut o fotografie. Chiar înainte să apese pe declanşator, ea a întors capul şi l-a sărutat îndelung pe obraz. Au râs.

— Cred că poza asta va ieşi foarte bine, a zis ea. S-o păstrezi toată viața.

— Toată viața. Fotografia asta nu o să mă părăsească niciodată.

Erau acolo de patru zile.

*

Cu două săptămâni mai devreme

Era sâmbătă, 19 iulie, ziua tradițională a balului de vară. Pentru a treia oară consecutiv, balul nu avea loc la Aurora, ci la country club, în Montburry, singurul spațiu demn de a găzdui un asemenea eveniment, după cum zicea Amy Pratt care, de când luase frâiele, se străduise să organizeze o serată la standarde înalte. Ea renunțase la folosirea sălii de gimnastică a liceului din Aurora, interzisese bufetul în favoarea servirii la masă şi cu locuri dinainte stabilite, decretase purtarea obligatorie a cravatei pentru bărbați şi organizase o tombolă între sfârşitul cinei şi începutul dansului ca să încingă atmosfera.

Vreme de trei luni înainte de bal, Amy Pratt putea fi văzută bătând oraşul ca să-şi vândă scump biletele de tombolă, pe care nimeni nu refuza să le cumpere, de teamă să nu primească un loc prost în seara balului. Unii susțineau că beneficiile — consistente — ale vânzărilor mergeau direct în buzunarul ei, dar nimeni nu îndrăznea să vorbească deschis: era important să fii în termeni buni cu ea. Se spunea că într-un an, ea uitase voit să-i atribuie un loc la masă unei femei cu care se certase. În momentul mesei, nefericita a rămas singură în picioare în mijlocul sălii.

Mai întâi Harry se decisese să nu se ducă la bal. Deşi îşi cumpărase un loc cu câteva săptămâni mai devreme, acum

nu mai avea dispoziția să iasă: Nola era tot la sanatoriu şi el era nefericit. Voia să fie singur. Dar chiar în dimineața aceea, Amy Pratt venise să-i bată la uşă: nu-l mai văzuse în oraş de zile întregi, nu mai era de găsit nici la Clark's. Ea voia să se asigure că nu o să-i tragă clapa, trebuia ca el să fie prezent la bal orice ar fi, spusese asta tuturor. Pentru prima dată o mare vedetă newyorkeză ar asista la serata ei şi, cine ştie, poate că anul următor Harry s-ar întoarce cu toată lumea bună din show-business. Şi de acum în câțiva ani, tot Hollywoodul şi tot Broadway-ul ar veni până în New Hampshire ca să participe la unul dintre cele mai mondene evenimente de pe coasta de Est. „Veți veni diseară, Harry? Veți fi acolo?" suspinase ea, legănându-se în fața uşii. Ea îl implorase şi Harry sfârşise prin a-i promite că va veni, mai ales pentru că nu ştia să spună nu, şi ea chiar reuşise să-i strecoare pentru cincizeci de dolari bilete de tombolă.

Mai târziu în ziua aceea, el se dusese să o vadă pe Nola la clinică. Pe drum, dintr-un magazin din Montburry, mai cumpărase nişte discuri cu operă. Nu reuşea să se abțină, ştia că muzica o făcea atât de fericită. Dar cheltuia prea mulți bani, nu-şi mai putea permite. Nu îndrăznea să-şi imagineze în ce hal era contul lui; nu voia nici măcar să ştie suma rămasă. Economiile i se evaporau şi în ritmul acela nu ar mai fi avut cu ce să-şi plătească chiria până la sfârşitul verii.

La clinică, s-au plimbat în parc şi, ascunşi după un boschet, Nola l-a îmbrățişat.

— Harry, vreau să plec…

— Medicii spun că vei putea ieşi de aici peste câteva zile.

— N-ai înțeles: vreau să plec din Aurora. Cu tine. Aici noi nu vom fi niciodată fericiți.

— Într-o zi, a răspuns.

— Ce *într-o zi*?

— Într-o zi vom pleca.

Fața ei s-a luminat.

— Adevărat? Harry, e adevărat? Mă vei duce departe?

— Foarte departe. Şi vom fi fericiți.

— Da! Foarte fericiți!

Ea îl strânsese tare în brațe. De fiecare dată când ea se apropia de el, își simțea trupul străbătut de un dulce fior.

— În seara asta e balul, zisese ea.

— Da.

— Te vei duce?

— Nu știu. I-am promis lui Amy Pratt că mă duc, dar nu am chef.

— O, du-te, te rog! Visez să merg. Dintotdeauna visez ca într-o zi să mă ducă cineva la balul ăsta. Dar nu voi merge niciodată... Mama nu îmi dă voie.

— Ce-o să fac acolo singur?

— Nu o să fii singur, Harry. Voi fi acolo, în mintea ta. Vom dansa împreună! Orice s-ar întâmpla, voi fi mereu în mintea ta!

Auzind aceste cuvinte, el s-a supărat.

— Cum așa, *orice s-ar întâmpla*? Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic, Harry, iubitule, nu te supăra. Voiam doar să-ți spun că te voi iubi pentru totdeauna.

Așadar, din iubire pentru Nola, el s-a dus la bal, prost dispus și singur. De-abia a ajuns, că a și regretat hotărârea luată: nu se simțea în largul lui cu atâta lume în jur. Ca să nu pară stânjenit, s-a instalat la bar și a băut câteva martini în timp ce privea invitații care soseau treptat. Sala se umplea rapid și creștea rumoarea conversațiilor. Era convins că privirile erau îndreptate către el, ca și cum toți ar fi știut că el iubea o fată de cincisprezece ani. Simțind că se clatină, s-a dus la toaletă, și-a dat cu apă pe față, apoi s-a încuiat într-o cabină și s-a așezat pe WC ca să-și vină în fire. A respirat adânc: trebuia să-și păstreze calmul. Nimeni nu avea de unde să știe despre el și Nola. Fuseseră mereu atât de prudenți și atât de discreți. Nu avea niciun motiv să se neliniștească. Trebuia să se poarte firesc. În cele din urmă, a reușit să se liniștească singur și s-a simțit mai bine. A deschis atunci ușa cabinei și în clipa aceea a descoperit cuvintele scrise cu ruj pe oglinda toaletei:

PEDOFIL NENOROCIT

A fost cuprins de panică. Cine era acolo? A strigat, a privit în jur şi a împins toate uşile cabinelor: nimeni. Toaletele erau pustii. A luat în grabă o cârpă pe care a udat-o şi a şters cuvintele, lăsând o dâră groasă şi roşie pe oglindă. Apoi a fugit din toaletă, de teamă să nu fie surprins. Îngrețoşat şi bolnav, cu fruntea acoperită de sudoare şi tâmplele zvâcnindu-i, s-a întors la bal ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. Cine ştia de el şi Nola?

În sală, fusese anunțată masa şi invitații se îndreptau spre locurile lor. Avea senzația că înnebuneşte. O mână l-a prins de umeri. A tresărit. Era Amy Pratt. El transpira abundent.

— Totul este în regulă, Harry? a întrebat ea.

— Da... Da... Doar mi-e un pic cald.

— Aveți loc la masa de onoare. Veniți, este chiar aici.

Amy l-a condus până la o masă mare împodobită cu flori, unde se aşezase deja un bărbat de vreo patruzeci de ani care părea să se plictisească.

— Harry Quebert, a declarat Amy Pratt pe un ton ceremonios, dați-mi voie să vi-l prezint pe Elijah Stern, care finanțează cu generozitate acest bal. Grație lui, biletele sunt atât de ieftine. Este de asemenea şi proprietarul casei de la Goose Cove, pe care ați închiriat-o.

Elijah Stern i-a întins mâna zâmbind şi Harry a izbucnit în râs:

— Sunteți proprietarul meu, domnule Stern?

— Spuneți-mi Elijah. E o plăcere să vă cunosc.

După felul principal, cei doi bărbați au ieşit să fumeze o țigară şi să facă câțiva paşi pe peluza de la Country Club.

— Vă place casa?

— Enorm. E superbă.

Înroşind capătul țigării, Elijah Stern a povestit, nostalgic, că Goose Cove fusese mulți ani casa de vacanță a familiei: tatăl său o construise pentru că mama sa avea crize teribile de migrenă, iar aerul marin, după spusele medicilor, îi făcea bine.

— Când tatăl meu a văzut lotul acesta la malul oceanului, s-a îndrăgostit pe loc. L-a cumpărat fără ezitare ca să construiască o casă. Chiar el a desenat planurile. Am adorat locul acesta. Am petrecut acolo atâtea veri minunate. Şi pe urmă a trecut timpul, tatăl meu a murit, mama s-a stabilit în California şi nimeni n-a mai locuit la Goose Cove. Îmi place casa asta, chiar am renovat-o acum câţiva ani. Dar nu m-am căsătorit, nu am copii şi n-am deloc ocazia să mă bucur de ea — e, oricum, prea mare pentru mine. Aşa că am încredinţat-o unei agenţii s-o închirieze. Nu suportam ideea că ar rămâne nelocuită şi abandonată. Sunt fericit că e cineva ca dumneavoastră care trăieşte acolo.

Stern i-a explicat că la Aurora, copil fiind, participase la primele baluri şi trăise primele iubiri şi, de atunci, revenea o dată pe an, special pentru bal, în amintirea acelor ani.

Şi-au aprins o a doua ţigară şi s-au aşezat o clipă pe o bancă de piatră.

— Deci, la ce lucraţi acum, Harry?

— La un roman de dragoste… În fine, încerc. Ştiţi, toţi cred aici că sunt un mare scriitor, dar e un soi de confuzie.

Harry ştia că Stern nu era genul care să se lase prostit. Acesta s-a mulţumit să răspundă:

— Oamenii pe aici sunt foarte impresionabili. E de ajuns să observi ce încărcătură emoţională are acest bal. Un roman de dragoste, aşadar?

— Da.

— Unde aţi ajuns?

— Sunt de abia la început. Ca să fiu sincer, nu reuşesc să scriu.

— Asta-i enervant pentru un scriitor. Griji?

— Putem spune şi aşa.

— Sunteţi îndrăgostit?

— De ce mă întrebaţi asta?

— Din curiozitate. Mă întrebam dacă trebuie să fii îndrăgostit ca să scrii romane de dragoste. În orice caz, mă impresionează foarte mult scriitorii. Poate pentru că mi-aş fi dorit să fiu eu însumi scriitor. Sau, în general vorbind, artist.

Iubesc necondiționat pictura. Din păcate însă nu sunt deloc dăruit pentru vreo artă. Ce titlu are cartea?

— Nu ştiu încă.

— Şi ce fel de poveste de dragoste este?

— Povestea unei iubiri interzise.

— Asta sună cu adevărat foarte interesant, s-a entuziasmat Stern. Va trebui să ne revedem când vom mai avea ocazia.

La ora douăzeci şi unu, după desert, Amy Pratt a anunțat tragerea la sorți a biletelor de tombolă, moment animat, ca în fiecare an, de soțul său. Şeriful Pratt, apropiindu-şi prea mult microfonul de gură, a extras biletele câştigătoare. Oferite în majoritate de comercianții locali, premiile erau modeste, în afară de premiul întâi, a cărui extragere a stârnit multă agitație: era vorba despre o săptămână într-un hotel de lux din Martha's Vineyard, toate cheltuielile fiind plătite pentru două persoane. „Atenție, vă rog, a strigat din rărunchi şeriful Pratt. Câştigătorul premiului întâi este… Atenție… Biletul numărul 1385!" A urmat un scurt moment de tăcere: apoi, deodată, Harry, dându-şi seama că era vorba de unul dintre biletele sale, s-a ridicat total uluit. A avut imediat parte de un ropot de aplauze şi numeroşi invitați au sărit să-l felicite. Până la sfârşitul serii, asistența nu a avut ochi decât pentru el: era centrul atracției. Dar el nu avea ochi pentru nimeni, pentru că centrul atracției lui dormea într-o cameră mică de spital, la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare.

Când Harry a părăsit balul, în jurul orei două dimineața, s-a întâlnit cu Elijah Stern în vestiar, şi el pe picior de plecare.

— Premiul întâi la tombolă, a surâs Stern. Se poate zice că sunteți un norocos.

— Da… Şi aş zice că nu trebuia să cumpăr bilete.

— Vreți să vă conduc acasă? a întrebat Stern.

— Mulțumesc, Elijah, dar sunt cu maşina.

Au mers împreună în parcare. Pe Stern îl aştepta o berlină neagră, în fața căreia se afla un bărbat care fuma o țigară. Stern a arătat spre el şi a zis:

— Harry, aş vrea să vi-l prezint pe omul meu de încredere. E într-adevăr un om formidabil. De altfel, dacă nu

vă deranjează, l-aş trimite la Goose Cove ca să se ocupe de trandafiri. În curând vine timpul să fie tăiați şi el este un grădinar de mare talent, spre deosebire de acei incapabili pe care îi trimite agenția de închirieri şi care mi-au distrus toate plantele vara trecută.

— Evident. E casa dumneavoastră, Elijah.

Pe măsură ce se apropia de bărbatul acela, Harry a remarcat că avea o înfățişare îngrozitoare: trupul îi era masiv şi musculos, fața plină de cicatrici şi schimonosită. S-au salutat cu o strângere de mână.

— Sunt Harry Quebert, a zis Harry.

— Bună feara, dovnule Quebert, a răspuns bărbatul care vorbea foarte greu. Vă nuvesc Luther Caleb.

Agitația a cuprins Aurora încă de a doua zi după bal: cu cine avea să se ducă Harry Quebert la Martha's Vineyard? Nimeni nu ştia să aibă vreo relație. Avea el vreo iubită la New York? Poate o vedetă de cinema. Sau va lua cu el vreo tânără din Aurora? Avea pe acolo vreo cucerire, el care era atât de discret? Se va scrie despre asta în ziarele de scandal?

Singurul care nu se preocupa de această călătorie era Harry însuşi. În dimineața de luni, 21 iulie, era acasă, bolnav de nelinişte: cine ştia despre el şi Nola? Cine îl urmărise până la toaletă? Cine avea curajul să murdărească oglinda cu astfel de cuvinte infame? Cu ruj: era în mod clar o femeie. Dar cine? Ca să-şi mute gândurile, s-a aşezat la birou şi a început să-şi pună în ordine hârtiile: atunci şi-a dat seama că-i lipsea o foaie. O pagină despre Nola, scrisă în ziua când ea încercase să se sinucidă. Îşi amintea bine, o lăsase acolo. Trecuse în orice caz o săptămână de când lăsase ciornele să se strângă în teanc pe birou, dar le numerota mereu, conform unui cod cronologic foarte precis, ca să le poată apoi aranja. Acum, când le pusese în ordine, constata că îi lipsea una. Era o pagină importantă, îşi amintea bine. A reluat clasificarea în două rânduri, şi-a golit servieta: foaia nu era acolo. Era imposibil. Avusese întotdeauna grijă să-şi verifice masa când pleca de la Clark's, ca să fie sigur că

nu uita nimic. La Goose Cove, nu lucra decât în birou, iar dacă, din întâmplare, se aşeza pe terasă, punea apoi ceea ce scria pe masa de lucru. Nu putea să fi pierdut foaia aceea, atunci unde era? După ce scotocise casa în van, a început să se întrebe dacă nu venise acolo cineva căutând probe compromiţătoare. Era aceeaşi persoană care scrisese acele cuvinte pe oglinda din toaletă, în seara balului? I s-a făcut atât de rău când s-a gândit la episodul acela, încât i-a venit să vomite.

În aceeaşi zi, Nola a avut voie să plece de la clinica din Charlotte's Hill. De abia întoarsă la Aurora, prima ei preocupare a fost să se ducă să-l găsească pe Harry. A plecat la Goose Cove la sfârşitul după-amiezii: el era pe plajă, cu cutia de tablă. De îndată ce l-a văzut, i s-a aruncat în braţe: el a ridicat-o în sus şi a învârtit-o.

— O, Harry, Harry, iubitule! Cât mi-a lipsit să fiu aici cu tine!

El a strâns-o în braţe cât de tare a putut.

— Nola! Nola, iubito…

— Nancy mi-a zis că ai câştigat premiul întâi la tombolă.

— Da! Îţi dai seama?

— O vacanţă pentru două persoane la Martha's Vineyard! Şi pentru când?

— Datele sunt la liber. Nu trebuie decât să sun la hotel când vreau să fac rezervarea.

— Mă iei cu tine? O, Harry, ia-mă cu tine acolo unde vom putea fi fericiţi fără să ne ascundem!

El n-a răspuns nimic şi au făcut câţiva paşi. Au privit valurile cum se sparg pe nisip.

— De unde vin valurile? a întrebat Nola.

— De departe, a răspuns Harry. Ele vin de departe ca să vadă malul marii Americi şi mor.

A privit-o pe Nola şi i-a apucat deodată faţa între palme într-un acces de furie.

— Pentru Dumnezeu, Nola! De ce să vrei să mori?

— Nu-i vorba că vreau să mor, a zis Nola. Ci că nu mai pot să trăiesc.

— Dar îți aminteşti de ziua aceea, pe plajă, după spectacol, când mi-ai zis să nu mă nelinişteșc, că tu eşti lângă mine? Cum vei veghea asupra mea dacă te omori?

— Ştiu, Harry. Iartă-mă, îți cer iertare.

Şi pe plaja aceea unde se întâlniseră şi se iubiseră la prima vedere, ea a îngenuncheat ca să-i ceară iertare. L-a rugat din nou: „Ia-mă cu tine, Harry. Ia-mă cu tine la Martha's Vineyard. Ia-mă şi să ne iubim pentru veşnicie". El i-a promis în euforia momentului. Dar când, puțin mai târziu, ea s-a întors acasă şi el a privit-o îndepărtându-se pe drumul de la Goose Cove, a gândit că nu putea să o ia cu el. Era imposibil. Cineva ştia deja despre ei; dacă plecau împreună, ar şti tot oraşul. Însemna închisoare sigură. Nu putea să o ia, iar dacă ea continua să-l roage, ar respinge călătoria interzisă. Ar respinge-o la infinit.

A doua zi s-a dus din nou la Clark's pentru prima dată după mult timp. Ca de obicei, Jenny era de serviciu. Când l-a văzut pe Harry intrând, i s-au luminat ochii: se întorsese. Era din pricina balului? Fusese gelos să o vadă cu Travis? Voia să o ducă la Martha's Vineyard? Dacă pleca fără ea însemna că nu o iubea. Întrebarea o preocupa atât de mult, încât i-a pus-o chiar înainte să-i ia comanda:

— Pe cine iei la Martha's Vineyard, Harry?

— Habar n-am, a răspuns el. Poate pe nimeni. Poate că vreau să profit de ocazie ca să înaintez cu cartea.

Ea a făcut o figură îmbufnată:

— O călătorie aşa de frumoasă, singur? Ar fi păcat.

Ea spera în secret că el îi va răspunde: „Ai dreptate, Jenny, iubirea mea, să plecăm împreună ca să ne îmbrățişăm când apune soarele". Însă tot ce a spus el a fost: „O cafea, te rog". Şi Jenny, sclava, s-a executat. În acel moment a sosit Tamara Quinn din biroul său din spate, unde se ocupa de contabilitate. Văzându-l pe Harry aşezat la masa lui obişnuită, s-a repezit la el şi i-a spus, fără măcar să-l salute, pe un ton plin de furie şi amărăciune:

— Sunt pe cale să verific contabilitatea. Nu vă mai acordăm credit, domnule Quebert.

— Înțeleg, a răspuns Harry, care voia să evite un scandal. Îmi pare rău pentru invitația dumneavoastră de duminica trecută… Am…

— Nu mă interesează scuzele dumneavoastră. Florile pe care mi le-ați trimis au ajuns la gunoi. Vă rog să vă achitați datoria până la sfârşitul săptămânii.

— Bineînțeles. Dați-mi factura, o să v-o plătesc neîntârziat.

Ea i-a adus nota detaliată şi puțin i-a lipsit să nu se sufoce când a văzut-o: erau mai bine de 500 de dolari. Cheltuise fără să socotească: 500 de dolari pe mâncare şi băutură, 500 de dolari aruncați pe fereastră, doar ca să fie cu Nola. La această notă s-a adăugat, a doua zi de dimineață, o scrisoare de la agenția imobiliară. Plătise deja jumătate din chiria pentru sejurul său la Goose Cove, adică până la sfârşitul lui iulie. Scrisoarea îl informa că îi mai rămâneau încă o mie de dolari să plătească pentru a se bucura de casă până în septembrie şi că, aşa cum conveniseră, această sumă avea să fie luată direct din contul său. Doar că el nu avea această mie de dolari. Aproape nu mai avea bani. Datoria de la Clark's îl ruinase. Nu mai avea cu ce să-şi plătească chiria pentru o asemenea casă. Nu mai putea să rămână. Ce trebuia să facă? Să-l sune pe Elijah Stern şi să-i explice situația? Dar la ce bun? Nu scrisese marele roman pe care-l sperase, nu era decât un impostor.

După ce și-a luat un timp de gândire, a telefonat la hotelul din Martha's Vineyard. Iată ce trebuia să facă: să renunțe la casă. Să termine cu mascarada asta o dată pentru totdeauna. Avea să plece cu Nola o săptămână, ca să-şi trăiască iubirea pentru ultima oară şi apoi ar dispărea. La recepția hotelului i s-a spus că mai rămânea o cameră liberă pentru săptămâna 20 iulie–3 august. Asta trebuia să facă: s-o iubească pe Nola pentru ultima oară, apoi să părăsească oraşul pentru totdeauna.

Odată rezervarea făcută, a sunat la agenția care închiria casa. A explicat că primise scrisoarea, dar că, din motive nefericite, nu mai avea mijloacele să plătească pentru casa de la Goose Cove. A cerut rezilierea contractului începând de

la 1 august şi a reuşit să-l convingă pe funcţionar, aducând argumente practice, să dispună de casă până luni, 4 august, dată la care ar veni direct să predea cheile la sucursala de la Boston, pe drumul spre New York. La telefon, i se simţeau lacrimile în glas: aşa se sfârşea aventura aşa-zisului mare scriitor Harry Quebert, incapabil să pună pe hârtie trei rânduri din imensa capodoperă pe care avusese ambiţia să o facă. Şi pe punctul de a se prăbuşi, a închis cu aceste cuvinte: „Este perfect, domnule. O să vă las cheile de la Goose Cove la agenţie pe 4 august, când mă întorc la New York". Apoi, lăsând receptorul, a tresărit când a auzit o voce gâtuită în spatele lui:

— Pleci, Harry?

Era Nola. Intrase în casă fără să se anunţe şi ascultase conversaţia. Avea lacrimi în ochi. Repeta:

— Pleci, Harry? Ce se petrece?

— Nola… Am necazuri.

Ea s-a apropiat grăbită de el.

— Necazuri? Dar ce necazuri? Nu poţi pleca! Harry, nu poţi pleca! Dacă pleci, o să mor!

— Nu! Nu spune asta niciodată!

Ea a căzut în genunchi.

— Nu pleca, Harry! Pentru Dumnezeu! Nu sunt nimic fără tine!

El s-a lăsat să cadă lângă ea.

— Nola… Trebuie să-ţi spun… Am minţit încă de la început. Nu sunt un scriitor celebru… Am minţit! Am minţit despre tot! Despre mine, despre carieră! Nu mai am bani! Nu mai am nimic! Nu mai am mijloacele ca să mai rămân în casa asta mult timp. Nu mai pot să rămân la Aurora.

— Vom găsi o soluţie! Nu am nicio îndoială că o să devii un scriitor celebru. O să câştigi mulţi bani! Prima ta carte era formidabilă, iar asta pe care o scrii acum cu atâta pasiune va fi un mare succes, sunt sigură! Nu mă înşel niciodată!

— Cartea asta, Nola, e plină de orori. Nu sunt decât cuvinte oribile.

— Ce cuvinte oribile?
— Cuvinte despre tine pe care nu ar trebui să le scriu. Dar e din pricina a ceea ce simt.
— Şi ce simţi, Harry?
— Iubire. Atâta iubire!
— Atunci transformă cuvintele astea în ceva frumos! Apucă-te de treabă! Scrie cuvinte frumoase!

Ea l-a luat de mână şi l-a aşezat pe terasă. I-a adus foile, carnetele, stilourile. I-a făcut cafea, a pus un disc cu operă şi a deschis ferestrele livingului ca el să audă mai bine. Ştia că muzica îl ajuta să se concentreze. Supus, şi-a adunat minţile şi s-a apucat să o ia de la capăt; a început să scrie un roman de dragoste, ca şi cum povestea dintre Nola şi el ar fi fost posibilă. A scris vreme de două ore bune, cuvintele veneau de la sine, frazele se croiau perfect, firesc, ţâşnind din stiloul său care dansa pe hârtie. Pentru prima dată de când era acolo, a avut impresia că romanul său era cu adevărat pe cale să se nască.

Atunci când a ridicat ochii din foi, a observat că Nola, aşezată pe un fotoliu din răchită, retrasă, ca să nu-l deranjeze, adormise. Soarele era superb, era foarte cald. Şi deodată, viaţa asta cu romanul lui, cu Nola, cu casa de la malul oceanului i s-a părut minunată. I s-a părut chiar că să părăsească Aurora nu era un lucru rău: îşi va termina romanul la New York, va deveni un mare scriitor, o va aştepta pe Nola. În fond, să plece nu însemna să o piardă. Poate dimpotrivă. Încă de la sfârşitul liceului, ea ar putea veni la universitate în New York şi ar fi împreună. Şi până atunci şi-ar scrie, s-ar vedea în timpul vacanţelor. Anii se vor scurge şi în curând iubirea lor nu ar mai fi o iubire interzisă. A trezit-o pe Nola încetişor. Ea a zâmbit şi s-a întins.
— Ai scris bine?
— Foarte bine.
— Formidabil! Aş putea să citesc?
— În curând. Promit.

Pescăruşi în zbor au trecut pe deasupra apei.
— Să pui pescăruşi! Pune pescăruşi în romanul tău!

— Vor fi pe fiecare pagină, Nola. Şi dacă am pleca pentru câteva zile să facem călătoria aceea la Martha's Vineyard? E o cameră liberă săptămâna viitoare.

Ea radia de fericire.

— Da! Să plecăm! Să plecăm împreună.

— Dar ce le vei spune părinților?

— Nu-ți face griji, Harry, iubitule. Rezolv eu cu ai mei. Fă-ți griji ca să-ți scrii capodopera şi să mă iubeşti. Deci rămâi?

— Nu, Nola. Trebuie să plec la sfârşitul lunii pentru că nu mai pot plăti casa asta.

— La sfârşitul lunii? Dar e aproape.

— Ştiu.

Ochii i s-au umezit.

— Nu pleca, Harry!

— New Yorkul nu-i departe. Vei veni să mă vizitezi. Ne vom scrie. Ne vom telefona. Şi de ce nu ai veni să faci universitatea acolo? Mi-ai zis că visai să vezi New Yorkul.

— Universitate? Dar e peste trei ani! Trei ani fără tine, nu pot, Harry! Nu voi rezista!

— Nu te nelinişti, timpul va trece repede. Când iubeşti, timpul zboară.

— Nu mă părăsi, Harry. Nu vreau ca Martha's Vineyard să fie călătoria noastră de adio.

— Nola, nu mai am bani. Nu mai pot rămâne aici.

— Nu, Harry, ai milă. Vom găsi o soluție. Mă iubeşti?

— Da.

— Atunci, dacă ne iubim, vom găsi o soluție. Oamenii care se iubesc găsesc întotdeauna soluții ca să continue să se iubească. Promite-mi măcar că te gândeşti.

— Îți promit.

Plecaseră peste o săptămână, în zorii zilei de luni, 28 iulie 1975, fără să mai vorbească despre mutarea care devenise inevitabilă pentru Harry. El regreta că se lăsase purtat de ambițiile sale şi de visele sale de grandoare: cum putuse să aibă naivitatea să vrea să scrie un mare roman timp de o vară?

Se întâlniseră la ora patru dimineața în parcarea din micul port. Oraşul dormea. Era încă noapte. Merseseră întins

până la Boston. Luaseră acolo micul dejun. Apoi continuaseră până aproape de Falmouth, de unde luaseră feribotul. Ajunseseră pe insula Martha's Vineyard chiar la sfârşitul zilei. De atunci, trăiau ca într-un vis, în hotelul acela superb, la malul oceanului. Se scăldau, se plimbau, mâncau împreună în marea sală a hotelului, fără ca nimeni să se uite la ei sau să pună întrebări. La Martha's Vineyard puteau trăi.

*

Se aflau deja acolo de patru zile. Întinşi pe nisipul cald, în golful lor, la adăpost de lume, nu se gândeau decât la ei şi la fericirea de a fi împreună. Ea făcea fotografii, iar el se gândea la cartea lui.

Îi zisese lui Harry că părinţii o credeau la o prietenă, dar îl minţise. Fugise de acasă fără să anunţe pe nimeni: să justifice o săptămână de absenţă ar fi fost prea complicat. Aşa că a plecat fără să spună nimic. În zori, ieşise pe fereastra camerei sale. Şi în vreme ce ea şi Harry leneveau pe plajă, la Aurora reverendul Kellergan îşi făcea o grămadă de griji. Luni de dimineaţă găsise camera goală. Nu prevenise poliţia. Mai întâi tentativa de sinucidere, acum fuga; dacă prevenea poliţia, ar fi aflat toţi. Îşi dăduse şapte zile ca să o găsească. Şapte zile, cât i-a trebuit Domnului să facă lumea. Îşi petrecea zilele în maşină, bătând regiunea în căutarea fiicei sale. Se temea de ce era mai rău. După şapte zile, ar fi lăsat asta în seama autorităţilor.

Harry nu bănuia nimic. Era orbit de iubire. Aşa cum, în dimineaţa plecării către Martha's Vineyard, când Nola îl întâlnise în zori, în parcarea din port, el nu văzuse silueta ascunsă în întuneric care îi observa.

S-au întors la Aurora în după-amiaza zilei de duminică, 3 august 1975. Trecând graniţa dintre Massachusetts şi New Hampshire, Nola a început să plângă. I-a zis lui Harry că nu ar putea să trăiască fără el, că nu avea dreptul să plece, că o iubire ca a lor nu era decât una într-o viaţă şi tot aşa. L-a

implorat: „Nu mă părăsi, Harry. Nu mă lăsa aici". Îi spunea că el avansase atât de bine cu romanul în ultimele zile, încât nu putea să rişte să-şi piardă inspiraţia. „Voi avea grijă de tine şi nu va trebui decât să te concentrezi pe scris. Eşti pe cale să scrii un roman extraordinar, n-ai dreptul să dai greş". Şi ea avea dreptate: era muza lui, inspiraţia lui, cea graţie căreia putea dintr-odată să scrie atât de bine, atât de repede. Dar era prea târziu; nu mai avea bani ca să plătească chiria. Trebuia să plece.

A lăsat-o pe Nola la câteva clădiri de casa ei şi s-au îmbrăţişat pentru ultima oară. Obrajii ei erau acoperiţi de lacrimi, se agăţa de el ca să-l reţină.

— Spune-mi că vei fi tot acolo mâine-dimineaţă!

— Nola, eu...

— Îţi voi aduce brioşe calde, îţi voi face cafea. Voi face totul. Voi fi femeia ta şi tu vei fi un mare scriitor. Spune-mi că vei fi acolo...

— Voi fi acolo.

Ea s-a luminat.

— Într-adevăr?

— Voi fi acolo. Îţi promit.

— Să promiţi nu-i destul, Harry. Jură, jură în numele iubirii noastre că nu mă vei părăsi.

— Jur, Nola.

Minţise pentru că era prea greu. De îndată ce ea a dispărut după colţul străzii, Harry s-a grăbit spre Goose Cove. Trebuia să acţioneze repede: nu voia să rişte ca ea să vină mai repede şi să-l surprindă fugind. Chiar în seara asta ar fi fost la Boston. Şi-a strâns lucrurile în grabă de prin casă: şi-a îndesat valizele în portbagaj şi a aruncat ce mai trebuia să ia pe bancheta din spate. Apoi a tras jaluzelele şi a oprit gazul, apa şi electricitatea. Fugea, fugea de iubire.

A vrut să lase un mesaj pentru ea. A mâzgălit câteva rânduri: *Nola, iubito, a trebuit să plec. Îţi voi scrie. Te iubesc pentru totdeauna*, a scris în grabă pe o bucată de hârtie pe care a prins-o în cadrul uşii, după care a scos-o de teamă să nu găsească altcineva aceste cuvinte. Fără mesaj era mai sigur. A

închis uşa cu cheia, a urcat în maşină şi a demarat în trombă. A luat-o la goană cu toată viteza. Adio, Goose Cove, adio New Hampshire, adio Nola.

Se sfârşise pentru totdeauna.

17. Tentativă de fugă

„Trebuie să-ți pregătești textele așa cum se pregătesc meciurile de box, Marcus; în zilele de dinaintea luptei, e de preferat să nu te antrenezi decât la șaptezeci la sută din potențial, ca să lași să clocotească și să urce în tine furia, pe care nu o vei elibera decât în seara meciului.

— Ce vrei să spui?

— Că atunci când ai o idee, în loc să o transformi într-una din nuvelele tale ilizibile pe care le publici apoi pe prima pagină a revistei în fruntea căreia te afli, ar trebui să o păstrezi în adâncul tău ca să o lași să se coacă. Trebuie să o împiedici să iasă, să o ții să crească în tine până ce vei simți că a venit momentul propice. Regula asta este numărul… La a câta am ajuns?

— La 18.

— Nu, suntem la 17.

— De ce mă întrebi dacă știi deja?

— Ca să văd dacă mă urmărești, Marcus.

— Atunci e 17, Harry… Să creăm idei…

— …iluminări."

Marți, 1 iulie 2008, Harry, pe care-l ascultam cu pasiune în sala de vizită a închisorii de stat din New Hampshire, mi-a povestit că în seara de 3 august 1975, când se pregătea să plece din Aurora şi tocmai se angaja cu toată viteza pe Route 1, s-a încrucişat cu o maşină care a întors de îndată în spatele lui şi a început să-l urmărească.

*

Duminică seara, 3 august 1975

A crezut o clipă că era o maşină a poliției, dar nu avea nici girofar, nici sirenă. Un automobil îl urmărea şi îl claxona fără ca el să priceapă de ce şi i-a fost teamă deodată să nu fie victima unei tâlhării. A încercat să accelereze cât putea, dar urmăritorul său a reuşit să-l depăşească şi să-l forțeze să se oprească pe margine, punându-se de-a curmezişul drumului. Harry a sărit din maşină, gata să se ia la bătaie, înainte să-l recunoască pe şoferul lui Stern, Luther Caleb, când acesta a ieşit din maşină la rândul său.

— Dar eşti complet sărit de pe fix! a urlat Harry.

— Vă rog să mă fcuzați, dovnule Quebert. Nu voiav să vă fperii. Dovnul Ftern vrea neapărat fă vă vadă. Vă caut de vai vulte ore.

— Şi ce doreşte domnul Stern?

— Nu ştiu nivic, dovnule, a zis Luther. Dar a fpus că e foarte ivportant. Vă aşteaptă la el.

În fața insistenței lui Luther, Harry a acceptat, în ciuda voinței lui, să-l urmeze la Concord. Se lăsa noaptea. S-au dus până la imensa proprietate a lui Stern, unde Caleb, fără un cuvânt, l-a condus pe Harry în interiorul casei, până la o terasă largă. Elijah Stern, aşezat la o masă, bea limonadă, purtând un halat lejer. De îndată ce l-a văzut pe Harry sosind, s-a ridicat ca să-i vină în întâmpinare, în mod vădit uşurat că-l vede.

— Pentru Dumnezeu, dragă Harry, eram convins că nu voi mai reuşi să vă întâlnesc vreodată! Vă mulțumesc că ați venit până aici la o asemenea oră. V-am sunat acasă, v-am trimis o scrisoare. L-am trimis pe Luther în fiecare zi. Nicio veste din partea dumneavoastră. Dar unde naiba v-ați pitit?

— Am lipsit din oraş. Ce este atât de important?

— Ştiu tot! Şi ați vrut să-mi ascundeți adevărul?

Harry a simțit că i se înmoaie picioarele: Stern ştia de Nola.

— Despre ce îmi vorbiți? s-a bâlbâit el ca să câştige timp.

— Păi despre casa de la Goose Cove, despre ce altceva! De ce nu mi-ați spus că sunteți pe punctul de a părăsi casa din cauza banilor? Agenția din Boston m-a informat. Mi-a spus că stabiliserăți să aduceți cheile mâine, aşa că înțelegeți urgența situației! Trebuia neapărat să vă vorbesc! Îmi pare atât de rău că plecați! N-am nevoie de banii pentru chiria casei şi doresc să vă susțin proiectul de a scrie. Vreau să rămâneți la Goose Cove cât timp vă e necesar ca să terminați romanul, ce spuneți? Mi-ați spus că locul acela vă inspiră, de ce să plecați? Am aranjat deja totul cu agenția. Sunt foarte ataşat de artă şi cultură: dacă vă simțiți bine în casa asta, mai stați câteva luni! Voi fi foarte mândru că am putut contribui la crearea unui mare roman. Nu refuzați, nu cunosc mulți scriitori… Îmi doresc cu adevărat foarte mult să vă ajut.

Harry a lăsat să-i scape un suspin de uşurare şi s-a prăbuşit pe un scaun. A acceptat imediat oferta lui Elijah Stern. Era o ocazie nesperată: să poată profita de casa de la Goose Cove încă pentru câteva luni, să-şi poată termina marele roman grație Nolei, care-l inspira. Dacă trăia modest, fără să

fie nevoit să cheltuiască pentru chiria casei, ar reuşi să facă față nevoilor sale. A rămas un moment pe terasă cu Stern să vorbească despre literatură, mai ales ca să fie politicos față de binefăcătorul său, pentru că singura sa dorință era să se întoarcă imediat la Aurora ca s-o întâlnească pe Nola şi s-o anunțe că găsise o soluție. Apoi s-a gândit că poate ea trecuse deja pe la Goose Cove, pe nepregătite. Găsise uşa închisă? Descoperise că el fugise, că fusese gata s-o părăsească? A simțit cum i se strânge stomacul şi de îndată ce a prins momentul oportun să plece, s-a întors în mare viteză la Goose Cove. S-a grăbit să deschidă din nou casa, să tragă jaluzelele, să dea drumul la apă, la gaze, la electricitate, să-şi aranjeze toate lucrurile la locul lor şi să şteargă orice urmă a tentativei sale de a fugi. Nola nu va trebui niciodată să afle. Nola, muza lui. Fără de care nu putea să facă nimic.

*

— Iată, a zis Harry, cum am reuşit să rămân la Goose Cove şi să-mi continui cartea. În săptămânile care au urmat nu am făcut nimic altceva decât asta: să scriu. Să scriu ca un nebun, să scriu înfierbântat, să scriu pierzând noțiunea timpului, fără să-mi fie foame sau sete. Să scriu fără oprire, să scriu până mă dureau ochii, încheietura mâinii, până mă durea capul, până mă durea totul. Să scriu până îmi venea să vomit. Vreme de trei săptămâni am scris zi şi noapte. Şi în acest timp Nola avea grijă de mine. Venea să mă vegheze, să mă îndemne să mănânc, să dorm, mă lua la plimbare când vedea că nu mai puteam. Discretă, invizibilă şi omniprezentă: grație ei, totul era posibil. În primul rând ea îmi bătea la maşină paginile scrise de mână, cu ajutorul micuței Remington portabile. Şi adesea lua cu ea o parte din manuscris ca să o citească. Fără să mă întrebe. A doua zi, îmi împărtăşea comentariile ei. Era adesea mult prea elogioasă, îmi zicea că era un text extraordinar, că erau cele mai frumoase cuvinte pe care le citise vreodată şi îmi dădea, privindu-mă cu ochii ei îndrăgostiți, o încredere deosebită.

— Ce îi spuseseşi despre casă? am întrebat.

— Că o iubeam pe ea mai mult decât orice, că voiam să rămân lângă ea şi că reuşisem să fac un aranjament cu bancherul meu ca să-mi permit să plătesc chiria. Datorită ei am putut să scriu cartea asta, Marcus. Nu mai mergeam la Clark's, aproape nu mai eram văzut în oraş. Ea veghea asupra mea, se ocupa de tot. Îmi zicea chiar că nu puteam să-mi fac cumpărăturile singur, pentru că nu ştiam ce-mi trebuia, aşa că mergeam împreună în supermarketuri îndepărtate, unde puteam fi liniştiţi. Când îşi dădea seama că sărisem peste o masă sau că mâncasem batoane cu ciocolată, se înfuria. Ce minunată era când se-nfuria... Aş fi vrut ca să am parte de aceste mânii tandre în opera şi în viaţa mea pentru totdeauna.

— Aşadar, chiar ai scris *Originile răului* în câteva săptămâni?

— Da. Eram stăpânit de un soi de febrilitate creatoare cum nu mai avusesem niciodată. Era declanşată de iubire? Fără nicio îndoială. Cred că atunci când a dispărut Nola, o parte din talentul meu a dispărut cu ea. Înţelegi acum de ce te implor să nu te îngrijorezi când ţi-e greu să-ţi găseşti inspiraţia?

Un paznic ne-a anunţat că vizita era pe punctul de a se sfârşi şi ne-a invitat să încheiem.

— Şi spui deci că Nola lua manuscrisul cu ea? am reluat eu rapid ca să nu pierd firul discuţiei.

— Lua părţile pe care le bătuse la maşină. Le citea şi îmi spunea părerea ei. Marcus, luna aceea de august din 1975 a fost paradisul. Am fost atât de fericit. Noi am fost atât de fericiţi. Cu toate acestea, continuam să fiu obsedat de ideea că cineva ştia de noi. Cineva care era gata să murdărească o oglindă cu orori despre noi. Acelaşi care putea să ne spioneze din pădure şi să vadă totul. Asta mă-mbolnăvea.

— Este motivul pentru care ai vrut să pleci? Ce motiv a avut plecarea aceea pe care aţi prevăzut-o împreună, în seara de 30 august?

— Asta, Marcus, a fost din pricina unei poveşti teribile. Înregistrezi?

— Da.
— O să-ți povestesc un episod foarte grav. Ca să mă înțelegi. Dar nu vreau ca asta să se răspândească.
— Contează pe mine.
— Ştii, în săptămâna cât am stat la Martha's Vineyard, în loc să pretindă că era cu o prietenă, Nola pur şi simplu fugise de acasă. Plecase fără să spună nimănui nimic. Când am revăzut-o a doua zi după întoarcerea noastră, avea o figură îngrozitor de tristă. Mi-a spus că mama ei o bătuse. Avea urme pe trup. Plângea. În ziua aceea mi-a spus că mama ei o pedepsea pentru orice. Că o lovea cu rigla de fier, că-i aplica genul ăla de chestie îngrozitoare ca la Guantanamo, se făcea că o îneacă: umplea un bazin cu apă, o lua pe fiică-sa de păr şi îi cufunda capul în apă. Zicea că era ca să o elibereze.
— S-o elibereze?
— S-o elibereze de rău. Un soi de botez, îmi imaginez. Iisus în apa Iordanului sau cam aşa ceva. La început nu-mi venea să cred, dar dovezile existau. Am întrebat-o atunci: „Dar cine îți face asta? — Mama. — Şi de ce tatăl tău nu reacționează? — Tata se închide în garaj şi ascultă muzică foarte tare. Face asta când mama mă pedepseşte. Nu vrea să audă". Nola nu mai putea, Marcus. Nu mai putea. Am vrut să pun capăt situației, să mă duc să-i văd pe cei doi Kellergan. Trebuia ca asta să înceteze. Însă Nola m-a implorat să nu fac nimic, mi-a zis ca i-aş provoca necazuri teribile, că părinții ei ar alunga-o sigur din oraş şi că nu ne-am mai vedea niciodată. Totuşi, situația nu mai putea continua. Aşa că spre sfârşitul lui august, în jurul datei de 20, hotărâserăm că trebuia să plecăm. Şi în secret, bineînțeles. Am fixat plecarea pe 30 august. Voiam să mergem cu maşina până în Canada, să trecem frontiera pe la Vermont. Să ne ducem poate în Columbia Britanică, să ne stabilim într-o cabană din lemn. O viață frumoasă pe malul unui lac. Nimeni nu ar fi ştiut niciodată nimic.
— De asta ați plănuit să fugiți amândoi?
— Da.
— Dar de ce nu vrei să vorbesc despre asta?

— Nu-i decât începutul poveştii, Marcus. Pentru că apoi am făcut o descoperire teribilă legată de mama Nolei…

În clipa aceea am fost întrerupți de un gardian. Vizita se terminase.

— Vom relua conversația data viitoare, Marcus, mi-a zis Harry, ridicându-se. Mai ales păstrează toate astea pentru tine până ne vedem.

— Promit, Harry. Spune-mi un singur lucru: ce ai fi făcut cu cartea dacă ai fi fugit cu Nola?

— Aş fi fost un scriitor în exil. Sau nu aş mai fi fost deloc. În momentul acela, asta nu mai avea importanță. Nola era lumea mea. Restul conta prea puțin.

Am rămas uluit. Iată care era planul nebunesc pe care-l pusese la cale Harry cu treizeci de ani în urmă: să fugă în Canada cu fata aceasta de care se îndrăgostise ca un smintit. Să plece cu Nola şi să-şi ducă viața ascunşi pe malul unui lac, fără să bănuiască nici că, în noaptea fugii, Nola va dispărea şi va fi asasinată, nici că romanul pe care-l scrisese într-un timp record şi la care era gata să renunțe avea să fie unul dintre cele mai mari succese de piață din ultimii cincizeci de ani.

În urma unei a doua întâlniri, Nancy Hattaway mi-a oferit versiunea ei asupra săptămânii petrecute la Martha's Vineyard. Mi-a povestit că în săptămâna care a urmat întoarcerii Nolei de la sanatoriul din Charlotte's Hill ele s-au dus să se scalde în fiecare zi la Grand Beach şi că, în mai multe rânduri, Nola rămăsese apoi să mănânce la ea. Dar în lunea următoare, când Nancy a venit să sune la uşa casei de la numărul 245 de pe Terrace Avenue ca să o ia pe Nola la plajă, ca în zilele precedente, i s-a răspuns că prietena ei era foarte bolnavă şi că trebuia să stea în pat.

— Toată săptămâna, mi-a zis Nancy, am auzit acelaşi refren: „Nola este foarte bolnavă, nu poate nici măcar să primească vizite". Nici chiar mama mea care, intrigată, a venit să afle noutăți, nu a fost lăsată să depăşească pragul uşii. Asta m-a făcut să-nnebunesc, ştiam că se punea ceva la cale. Şi atunci am priceput: Nola dispăruse.

— Ce v-a făcut să vă gândiți la asta? Putea să fie bolnavă şi la pat…

— Mama a fost cea care observase acest detaliu atunci: nu se mai auzea muzică. De-a lungul întregii săptămâni, nici măcar o singură dată nu mai cântase muzica.

Am făcut pe avocatul diavolului:

— Dacă ea era bolnavă, am zis, poate că nu voiau să o deranjeze ascultând muzică.

— Era prima dată după mult timp când nu răsuna muzica. Era ceva cu totul neobişnuit. Atunci am vrut să fiu cu inima împăcată şi, după ce am auzit pentru a nu ştiu câta oară că Nola era suferindă şi la pat, m-am strecurat discret în spatele casei şi m-am dus să mă uit pe fereastra camerei ei. Încăperea era pustie, patul nu era desfăcut. Era clar că Nola nu era acolo. Şi apoi, duminică seara, s-a auzit muzică. Din nou blestemata aia de muzică răsunând din garaj şi iată că a doua zi Nola reapărea. Vorbiți de coincidență? A venit la mine la sfârşitul zilei şi ne-am dus la scuarul cel mare de pe strada principală. Acolo am tras-o de limbă. Mai ales din cauza urmelor pe care le avea pe spate: am forțat-o să-şi ridice rochia îndărătul tufişurilor şi am văzut că fusese bătută crunt. Am insistat să aflu ce se petrecuse şi ea a sfârşit prin a-mi mărturisi că fusese pedepsită pentru că fugise o săptămână întreagă. Plecase cu un bărbat, unul mai în vârstă. Fără îndoială, Stern. Mi-a zis că fusese minunat şi că meritase călătoria cu toate loviturile pe care le primise apoi acasă la întoarcere.

M-am ferit să îi precizez lui Nancy că Nola petrecuse săptămâna cu Harry la Martha's Vineyard, şi nu cu Elijah Stern. Părea oricum să nu ştie prea multe despre relația dintre Nola şi acesta din urmă.

— Cred că relația cu Stern era o poveste urâtă, a reluat ea. Mai ales acum, când mă gândesc din nou la asta. Luther Caleb venea să o ia de la Aurora cu maşina, un Mustang albastru. Ştiu că o ducea la Stern. Totul se făcea pe ascuns, evident, dar am fost martora acestei scene o dată. Nola îmi zisese: „Mai ales să nu spui la nimeni! Jură pe prietenia

noastră. Am avea necazuri amândouă“. Iar eu: „Dar Nola, de ce te duci la tipul ăsta bătrân?“ Ea îmi răspunsese: „Din iubire“.

— Dar când a început relația asta? am întrebat.

— N-aş şti să vă spun. Am aflat în timpul verii, fără să-mi amintesc exact când. S-au petrecut atâtea lucruri în vara aceea. Se putea foarte bine ca povestea să dureze de mult timp, poate chiar de ani, cine ştie.

— Dar ați vorbit cu cineva în cele din urmă, nu? Pentru că Nola a dispărut.

— Evident! Am vorbit cu şeriful Pratt. I-am spus tot ce ştiam, tot ce v-am spus şi dumneavoastră. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fac griji şi că va lămuri el treaba asta.

— Şi sunteți pregătită să repetați toate astea în fața unui tribunal?

— Bineînțeles, dacă este nevoie.

Îmi doream destul de mult să am o a doua conversație cu reverendul Kellergan în prezența lui Gahalowood. I-am telefonat acestuia din urmă ca să-i comunic ideea mea.

— Să-l interogăm împreună pe bătrânul Kellergan? Îmi închipui că ai ceva în minte.

— Da şi nu. Mi-ar plăcea să abordez cu el noi elemente ale anchetei: relațiile fiicei lui şi loviturile pe care le primea.

— Ce vrei de fapt? Să mă duc să-l întreb pe tată dacă din întâmplare fata lui nu era o târâtură?

— Haide, sergent, ştii că suntem pe cale să scoatem la lumină elemente importante. Într-o săptămână toate certitudinile ți-au fost înlăturate. Poți să-mi spui azi cine era cu adevărat Nola Kellergan?

— De acord, scriitorule, m-ai convins. Voi veni la Aurora mâine. Localul Clark's ți-e cunoscut?

— Bineînțeles. De ce?

— Ne întâlnim acolo la ora zece. O să-ți explic.

A doua zi de dimineață, m-am dus la Clark's înainte de ora stabilită ca să pot vorbi puțin despre trecut cu Jenny. Am menționat balul de vară din 1975, despre care mi-a povestit

că era una dintre cele mai urâte amintiri ale ei, pentru că îşi imaginase să se ducă acolo la braţul lui Harry. Cel mai rău a fost când s-au tras biletele pentru tombolă, când Harry câştigase premiul întâi. Ea sperase în secret că va fi fericita aleasă, pe care Harry ar fi căutat-o a doua zi de dimineaţă şi pe care ar fi luat-o cu el pentru o săptămână de iubire la soare.

— Am sperat, mi-a zis ea, am sperat atât de mult că el mă va alege. L-am aşteptat în fiecare zi. Apoi, chiar la sfârşitul lunii iulie, Harry a dispărut vreme de o săptămână şi am înţeles că plecase probabil la Martha's Vineyard fără mine. Nu ştiu cu cine s-a dus…

Am minţit ca să o protejez întru câtva:

— Singur, am spus. A plecat singur.

A surâs ca şi cum ar fi fost uşurată. Apoi a zis:

— De când am aflat de Harry şi Nola, de când ştiu că el i-a scris cartea, nu mă mai simt femeie. De ce a ales-o pe ea?

— Genul ăsta de lucruri nu sunt la comandă. Tu nu ai avut niciodată vreo bănuială legată de el şi Nola?

— Harry şi Nola? Cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva?

— Mama ta, nu? Ea afirmă că ştia despre relaţia lor dintotdeauna. Nu ţi-a vorbit deloc despre asta înainte?

— Mama nu a spus niciodată nimic despre o relaţie între ei. E adevărat însă că după dispariţia Nolei, a zis că-l bănuia pe Harry. Îmi amintesc de altfel că duminica, Travis, care tocmai îmi făcea curte, venea uneori să ia masa la noi şi mama nu înceta să repete: „Sunt sigură că Harry are legătură cu dispariţia micuţei!“ Şi Travis răspundea: „Trebuie probe, doamnă Quinn, altfel nu se susţine bănuiala“. Şi mama continua să repete: „Aveam o probă. O probă de necombătut. Dar am pierdut-o“. Eu n-am crezut-o niciodată. Mama îl ura de moarte din cauză că-i stricase petrecerea.

Gahalowood a venit la Clark's la ora zece fix.

— Ai pus degetul pe rană, scriitorule, mi-a zis el aşezându-se la tejghea, lângă mine.

— De ce?

— Am făcut cercetări în legătură cu acest Luther Caleb. Nu a fost uşor, dar iată ce am găsit: s-a născut în 1940, la

Portland, în Maine. Nu ştiu ce l-a adus în regiune, dar între 1970 şi 1975 a fost consemnat în registrele poliției din Concord, din Montburry şi din Aurora pentru comportament deplasat față de femei. Hoinărea pe străzi şi aborda femeile. Există chiar și o plângere depusă împotriva lui de o oarecare Jenny Quinn, actualmente Dawn. Cea care ține localul acesta. Plângere pentru hărțuire, depusă în august 1975. De aceea am vrut să ne vedem aici.

— Jenny a depus plângere contra lui Luther Caleb?

— O cunoşti?

— Bineînțeles.

— Vrei s-o chemi aici?

Am rugat pe una dintre chelnerițe să se ducă să o caute pe Jenny, care era la bucătărie. Gahalowood s-a prezentat şi i-a cerut să vorbească despre Luther. Ea a ridicat din umeri:

— Nu-i mare lucru de zis, să ştiți. Era un băiat drăguț. Foarte blând, în ciuda aparențelor. Venea din timp în timp aici, la Clark's. Îi ofeream o cafea şi un sendviş. Nu-i ceream niciodată să plătească, era un tip sărman. Mă-ntrista puțin.

— Şi cu toate acestea ați depus o plângere împotriva lui, a zis Gahalowood.

A părut mirată.

— Văd că sunteți foarte bine informat, sergent. Asta a fost cu mult timp în urmă. Travis este cel care m-a îndemnat să depun plângere. Pe atunci, el spunea că Luther era periculos şi că trebuia ținut la distanță.

— De ce periculos?

— În vara aceea, tot dădea târcoale pe la Aurora. Uneori s-a purtat agresiv față de mine.

— Din ce motiv s-a purtat Luther Caleb violent?

— Violent e prea mult spus. Să zicem agresiv. Insista să… În sfârşit, poate că vi se va părea ridicol…

— Spuneți-ne, doamnă. Poate că e un detaliu important.

Am făcut un gest din cap ca s-o încurajez pe Jenny să vorbească.

— Insista să mă picteze, a zis ea.

— Să vă picteze?

— Da. Zicea că eram o femeie frumoasă, că mă considera superbă şi că tot ce voia era să mă poată picta.

— Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat.

— Într-o zi, nu l-am mai revăzut, mi-a răspuns Jenny. Se zice că s-ar fi sinucis cu maşina. Trebuie întrebat Travis, el ştie cu siguranță.

Gahalowood mi-a confirmat că Luther Caleb murise într-un accident de maşină. Pe 26 septembrie 1975, după aproape patru săptămâni de la dispariția Nolei, maşina sa fusese găsită căzută de pe faleză, lângă Sagamore, în Massachusetts, la peste trei sute de kilometri de Aurora. În plus, Luther urmase o şcoală de arte frumoase la Portland şi, după Gahalowood, puteam să luăm serios în considerare că el pictase tabloul cu Nola.

— Luther ăsta pare un tip tare straniu, mi-a zis el. O fi încercat s-o atace pe Nola? O fi dus-o în pădurea de la Side Creek? Într-un acces de violență o omoară, apoi se debarasează de cadavru înainte să fugă în Massachusetts. Şi, cuprins de remuşcări, ştiindu-se urmărit, se aruncă de pe înălțimea falezei cu maşina. Are o soră la Portland, Maine. Am încercat să dau de ea, dar fără succes. O s-o caut din nou.

— De ce poliția nu a făcut legătura cu el atunci?

— Ca să facă legătura, ar fi trebuit să-l considere pe Caleb suspect. Or, niciun element din dosarul din vremea aceea nu conducea la el.

L-am întrebat atunci:

— Am putea să ne întoarcem şi să-l interogăm pe Stern? Oficial. Adică să-i percheziționăm casa?

Pe chipul lui Gahalowood a apărut o expresie de învins.

— Este foarte puternic. Pentru moment, am avea parte de un eşec. Atâta vreme cât nu vom avea ceva mai solid, procurorul nu ne va urma. Avem nevoie de elemente mai concrete. Dovezi, scriitorule, ne trebuie dovezi.

— E tabloul.

— Tabloul este o dovadă ilegală, de câte ori trebuie să-ți repet? Spune-mi mai degrabă ce vrei să faci la bătrânul Kellergan?

— Am nevoie să lămuresc anumite chestiuni. Cu cât aflu mai multe despre el şi soţia lui, cu atât îmi pun mai multe întrebări.

Am menţionat escapada lui Harry şi a Nolei la Martha's Vineyard, bătăile repetate ale mamei, tatăl care se ascundea în garaj. După mine, în jurul Nolei domnea un mister profund: era o fată luminoasă şi fără vlagă deopotrivă, care, aşa cum spun toţi, strălucea, dar care în acelaşi timp încercase să se sinucidă. Ne-am luat micul dejun după care am plecat să dăm de David Kellergan.

Uşa casei din Terrace Avenue era deschisă, dar Kellergan nu era acolo; nu răsuna nicio muzică din garaj. L-am aşteptat în prag. A sosit după o jumătate de oră, pe o motocicletă care pârâia: acea Harley-Davidson pe care o reparase vreme de treizeci şi trei de ani. O conducea cu capul gol, cu căşti în ureche care porneau de la un CD-player portabil. Ne-a salutat urlând din cauza volumului muzicii, pe care a închis-o în cele din urmă când a dat drumul la pick-upul din garaj, asurzind întreaga casă.

— Poliţia a trebuit să intervină aici în mai multe rânduri, ne-a explicat el. Din cauza muzicii date prea tare. Toţi vecinii s-au plâns. Travis Dawn a venit în persoană ca să încerce să mă convingă să renunţ la muzică. I-am răspuns: „Ce vreţi, muzica este pedeapsa mea“. Atunci s-a dus şi mi-a cumpărat CD-playerul ăsta portabil şi o versiune pe CD a discului pe care-l ascult în mod repetat. Mi-a zis că astfel pot să-mi fac timpanele să explodeze fără să sară în aer şi centrala poliţiei din cauza apelurilor vecinilor.

— Şi motocicleta? am întrebat.

— Am reparat-o. E frumoasă, nu?

Acum când ştia ce se petrecuse cu fiica lui, putuse să termine de reparat motocicleta la care muncea din seara în care Nola dispăruse.

David Kellergan ne-a aşezat în bucătărie şi ne-a oferit ceai cu gheaţă.

— Când îmi veți da trupul fiicei mele, sergent? l-a întrebat el pe Gahalowood. Trebuie s-o înmormântez acum.

— În curând, domnule. Ştiu cât vă e de greu.

Tatăl s-a jucat cu paharul.

— Îi plăcea ice tea, ne-a spus el. Adeseori, în serile de vară, ne luam o sticlă mare cu ice tea şi ne duceam să o bem pe plajă ca să privim apusul soarelui în ocean şi pescăruşii. Îi plăceau pescăruşii. Îi iubea atât de mult. Ştiați?

Am încuviințat. Apoi am zis:

— Domnule Kellergan, sunt probleme încă neelucidate în dosar. Este motivul pentru care sergentul Gahalowood şi cu mine suntem aici.

— Probleme neelucidate? Îmi închipui… Fiica mea a fost ucisă şi îngropată într-o grădină. Aveți noutăți?

— Domnule Kellergan, îl cunoaşteți pe un anume Elijah Stern? a întrebat Gahalowood.

— Nu personal. L-am întâlnit de câteva ori la Aurora. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Un tip foarte bogat.

— Şi omul lui bun la toate? Un anume Luther Caleb.

— Luther Caleb… Numele ăsta nu-mi spune nimic. Se poate să fi uitat, ştiți. A trecut timpul şi a început să mă lase memoria. De ce mă întrebați?

— Totul ne face să credem să Nola a fost în legătură cu aceste două persoane.

— În legătură? a repetat David Kellergan, care nu era tâmpit. Ce înseamnă *în legătură* în limbajul dumneavoastră de polițist?

— Credem că Nola a avut o relație cu domnul Stern. Regret să vă aduc la cunoştință atât de brutal un astfel de lucru.

Fața tatălui a căpătat o nuanță purpurie.

— Nola? Ce încercați să insinuați? Că fiica mea era o curvă? Fata mea a fost victima acelui ticălos de Harry Quebert, pedofil notoriu care ar trebui să sfârşească în curând prin a fi condamnat la moarte! Duceți-vă să vă ocupați de el şi nu veniți aici să întinați memoria morților, sergent! Conversația s-a încheiat. La revedere, domnilor.

Gahalowood s-a ridicat supus în picioare, dar mai erau câteva subiecte pe care voiam să le limpezesc. Am zis:

— Soția dumneavoastră o bătea, nu?

— Poftim? a simțit că se sufocă Kellergan.

— Soția dumneavoastră o bătea pe Nola. E adevărat?

— Dar sunteți complet nebun!

Nu l-am lăsat să continue:

— Nola a fugit la sfârşitul lunii iulie, în 1975. A fugit şi nu ați spus nimănui nimic, nu? De ce? Vă era ruşine? De ce nu ați chemat poliția când a fugit de acasă, la sfârşitul lunii iulie, în 1975?

El a încercat să explice:

— Urma să se întoarcă... Dovada: după o săptămână a venit înapoi!

— După o săptămână! Ați aşteptat o săptămână! Cu toate acestea, în seara în care a dispărut, ați sunat la poliție la doar o oră după ce ați constatat că nu mai era. De ce?

Tatăl a început să urle:

— Pentru că în seara aceea, mergând să o caut în cartier, am auzit vorbindu-se despre fata care fusese văzută plină de sânge la Side Creek Lane şi am făcut imediat legătura cu Nola! În fine, ce vreți de la mine, Goldman? Nu mai am familie, nu mai am nimic! De ce ați venit ca să-mi redeschideți rănile? Cărați-vă acum! Cărați-vă!

Nu m-am lăsat impresionat:

— Ce s-a petrecut la Alabama, domnule Kellergan? De ce ați venit în Aurora? Şi ce s-a petrecut aici în 1975? Răspundeți! Răspundeți, pentru numele lui Dumnezeu! O datorați fiicei dumneavoastră!

Kellergan s-a ridicat, ca un nebun, şi s-a aruncat asupra mea. M-a strâns de gât cu o forță de care nu l-aş fi crezut niciodată în stare. „Cărați-vă din casa mea!“ urla el, împingându-mă înapoi. Aş fi căzut probabil dacă Gahalowood nu m-ar fi prins înainte de a mă scoate afară.

— Eşti țicnit, scriitorule? m-a certat el când ne-am întors la maşină. Sau eşti doar foarte prost? Vrei să ne faci toți martorii duşmani?

— Recunoşti că nu era clar…

— Ce nu era clar? Tocmai am zis că fiică-sa era o târâtură şi e supărat, e destul de firesc, nu? Normal că i-a venit să-ți tragă una. Voinic, bătrânul. Nu mi-aş fi imaginat niciodată.

— Îmi pare rău, sergent. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Şi ce-i cu povestea asta cu Alabama? a întrebat el.

— Ți-am spus deja: familia Kellergan a părăsit Alabama ca să vină aici. Şi continui să fiu convins că a avut un motiv întemeiat ca să plece de-acolo.

— O să mă informez. Dacă îmi promiți că o să te porți frumos pe viitor.

— O să se întâmple, sergent, nu? Vreau să zic: Harry e pe cale să fie achitat, nu?

Gahalowood m-a privit fix.

— Ce mă deranjează, scriitorule, eşti tu. În ceea ce mă priveşte, eu îmi fac meseria. Anchetez două crime. Dar tu pari întru totul obsedat de nevoia de a-l disculpa de Quebert, ca şi cum ai vrea să spui restului țării: vedeți, este nevinovat, ce-i reproşați acestui brav scriitor? Dar ceea ce i se reproşează, Goldman, este şi că a făcut o pasiune pentru o fată de cincisprezece ani!

— Ştiu asta! Mă gândesc tot timpul!

— Şi atunci de ce nu vorbeşti niciodată despre asta?

— Am venit aici imediat după scandal. Fără să mă gândesc. M-am gândit înainte de orice la prietenul meu, la bătrânul meu frate Harry. În mod normal, n-ar fi trebuit să stau decât vreo două sau trei zile, cât să-mi uşurez conştiința, şi să mă întorc rapid la New York.

— Şi atunci de ce eşti aici ca să mă calci pe nervi?

— Pentru că Harry Quebert este singurul meu prieten. Am treizeci de ani şi nu-l am decât pe el. El m-a învățat totul, a fost singura ființă umană care mi-a fost ca un frate de-a lungul ultimilor zece ani. În afară de el, nu am pe nimeni.

Cred că în momentul acela lui Gahalowood i s-a făcut milă de mine, pentru că m-a invitat să iau masa la el. „Vino diseară, scriitorule. O să facem bilanțul anchetei, o să mâncăm ceva. O s-o cunoşti pe soția mea". Şi, ca şi cum l-ar fi

sufocat să fie prea amabil, şi-a luat apoi tonul său cel mai dezagreabil şi a adăugat: „În fine, mai ales soţia mea va fi mulţumită. De când mă tot bate la cap să te invit. Visează să te întâlnească. Ce mai vis ciudat".

*

Familia Gahalowood locuia într-o căsuţă drăguţă într-un cartier rezidenţial în partea de est a Concordului. Helen, soţia sergentului, era elegantă şi plăcută, adică opusul soţului ei. M-a întâmpinat cu multă amabilitate. „Mi-a plăcut atât de mult cartea dumneavoastră, mi-a zis ea. Deci chiar faceţi ancheta împreună cu Perry?" Soţul ei se plângea în surdină că eu nu anchetam, că şeful era el şi că eram doar un individ picat din ceruri ca să-i fac viaţa amară. Cele două fiice ale sale, adolescente, care, în mod vizibil, se simţeau bine în pielea lor, au venit apoi să mă salute politicos înainte de a dispărea în camera lor. I-am zis lui Gahalowood:

— În fond, eşti singurul din casa asta căruia nu-i place de mine.

A zâmbit.

— Taci, scriitorule. Taci şi vino odată afară ca să bem o bere rece. E atât de plăcut.

Am stat îndelung pe terasă, aşezaţi confortabil în fotolii de răchită, golind suportul din plastic pentru gheaţă. Gahalowood era în costum, dar îşi pusese în picioare nişte papuci vechi. Era foarte cald, se auzeau copii jucându-se pe stradă. Mirosea a vară.

— Ai într-adevăr o familie frumoasă, i-am zis.

— Mulţumesc. Şi tu? Soţie? Copii?

— Nu, nimic.

— Un câine?

— Nu.

— Nici măcar un câine? Trebuie că eşti de-a dreptul singur, scriitorule. Lasă-mă să ghicesc: locuieşti într-un apartament mult prea mare pentru o persoană, într-un cartier de fiţe din New York. Un mare apartament mereu pustiu.

Nici măcar nu am încercat să neg.

— Înainte, am zis, agentul meu venea să ne uităm la baseball împreună. Făceam nachos cu brânză. Era bine. Dar după povestea asta, nu ştiu dacă agentul meu va mai dori să vină pe la mine. Nu mai am veşti de la el de două săptămâni.

— Te cam temi, nu, scriitorule?

— Da. Dar cel mai rău e că nu ştiu de ce mi-e frică. Sunt pe cale să scriu noua mea carte despre povestea asta. Ar trebui să-mi aducă cel puțin un milion de dolari. O să se vândă cu siguranță foarte bine. Şi, în adâncul meu, sunt nefericit. Ce trebuie să fac, după tine?

M-a privit aproape uluit.

— Ceri un sfat de la un tip care câştigă 50 000 de dolari pe an?

— Da.

— Nu ştiu ce să zic, scriitorule.

— Dacă aş fi fiul tău, ce m-ai sfătui?

— Tu, fiul meu? Dă-mi voie să vomit. Du-te la psihanalist, scriitorule. Ştii, am un fiu. Mai tânăr decât tine, are douăzeci de ani…

— Nu ştiam.

A scotocit în buzunar şi a scos o fotografie mică pe care o avea lipită pe o bucată de carton ca să nu se deformeze. Reprezenta un tânăr în uniforma de paradă a marinei.

— Fiul tău e militar?

— Divizia a doua infanterie. Participă la operațiunile din Irak. Îmi amintesc ziua când a depus jurământul. Era un birou itinerant de recrutare al US Army care staționa în parcajul din centrul comercial. Pentru el era o opțiune evidentă. S-a întors acasă şi mi-a zis că alesese: renunța la universitate, voia să plece la război. Din cauza imaginilor de la 11 Septembrie care îl obsedau. Atunci am scos o hartă a lumii şi i-am zis: „Unde e Irakul?“ El mi-a răspuns: „Irakul este acolo unde trebuie să fie“. Ce crezi, Marcus (era pentru prima dată când îmi spunea pe numele mic)? A avut dreptate sau nu?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Tot ce ştiu e că viaţa este o succesiune de alegeri pe care apoi trebuie să ştii să ţi le asumi.

A fost o seară frumoasă. Trecuse multă vreme de când nu mă mai simţisem aşa de bine. După masă, am rămas o clipă singur pe terasă, în vreme ce Gahalowood o ajuta pe soţia sa să strângă. Se lăsase noaptea, cerul era de culoarea cernelii. Am reperat Ursa Mare care scânteia. Totul era calm. Copiii părăsiseră strada şi nu se auzea decât cântecul liniştitor al greierilor. Când Gahalowood mi s-a alăturat, am făcut bilanţul anchetei. I-am povestit cum Stern îl lăsase pe Harry să stea gratuit la Goose Cove.

— Acelaşi Stern care avea relaţii cu Nola? a zis el. Toate astea sunt foarte stranii.

— Mie îmi spui, sergent? Şi îţi confirm că cineva ştia despre Harry şi Nola. Harry mi-a povestit că în seara în care a avut loc un mare bal popular a găsit pe oglinda din toaletă scrise cuvintele *pedofil nenorocit*. Apropo, ce mai e cu însemnarea de pe manuscris? Când veţi avea rezultatele testelor grafologice?

— De azi într-o săptămână, în principiu.

— Atunci vom şti în curând.

— Am luat la puricat raportul poliţiei despre dispariţia Nolei, m-a informat apoi Gahalowood. Acela redactat de şeriful Pratt. Îţi confirm că nu e nicio menţiune referitoare nici la Stern, nici la Harry.

— E ciudat, pentru că Nancy Hattaway şi Tamara Quinn mi-au mărturisit amândouă că îl informaseră pe şeriful Pratt de bănuielile lor legate de Harry şi Stern în momentul dispariţiei Nolei.

— Şi totuşi, raportul e semnat de Pratt însuşi. Ştia şi nu a făcut nimic?

— Ce poate să însemne asta? am întrebat.

Gahalowood a avut o privire sumbră:

— Că ar fi putut foarte bine să aibă şi el o relaţie cu Nola Kellergan.

— Şi el? Crezi că... Pentru Dumnezeu... Şeriful Pratt şi Nola?

— Primul lucru pe care îl vom face mâine-dimineață, scriitorule, va fi să mergem să-l întrebăm.

*

În dimineața de joi, 3 iulie 2008, Gahalowood a venit să mă ia de la Goose Cove şi am plecat să-l vedem pe şeriful Pratt în casa lui din Mountain Drive. Pratt însuşi ne-a deschis uşa. Nu m-a văzut mai întâi decât pe mine şi m-a întâmpinat cu prietenie.

— Domnule Goldman, ce vânt vă aduce pe-aici? Se spune, în oraş, că vă faceți propriile investigații...

Am auzit-o pe Amy întrebând cine era acolo şi Pratt i-a răspuns: „E scriitorul Goldman". Apoi l-a observat pe Gahalowood, la câțiva paşi în urma mea, şi a spus:

— Deci este o vizită oficială...

Gahalowood a încuviințat din cap.

— Numai câteva întrebări, şerifule, a explicat el. Ancheta se înfundă şi avem nevoie de câteva elemente. Sunt sigur că înțelegeți.

Ne-am aşezat în living. Amy Pratt a venit să ne salute. Soțul ei i-a cerut să se ducă să trebăluiască în grădină şi ea şi-a pus o pălărie şi a ieşit să se ocupe de gardeniile ei, fără să mai spună nimic. Scena ar fi putut stârni râsul dacă, dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam încă, atmosfera din livingul familiei Pratt nu ar fi fost dintr-odată atât de tensionată.

L-am lăsat pe Gahalowood să conducă interogatoriul. Era un polițist bun şi un bun cunoscător al psihologiei umane, în ciuda agresivității lui latente. Mai întâi a pus câteva întrebări, nimic extraordinar; i-a cerut lui Pratt să-şi amintească pe scurt desfăşurarea evenimentelor care duseseră la dispariția Nolei Kellergan. Dar Pratt şi-a pierdut repede răbdarea: a spus că făcuse deja raportul în 1975 şi nu aveam decât să-l citim. În momentul acela i-a răspuns Gahalowood:

— Ei bine, ca să fiu sincer, am citit raportul dumneavoastră şi nu m-a convins ceea ce am găsit acolo. De exemplu, ştiu

că doamna Quinn v-a vorbit despre ce ştia referitor la Harry şi Nola şi, cu toate astea, informaţia nu figurează nicăieri în dosar.

Pratt nu s-a lăsat intimidat.

— Doamna Quinn a venit să mă vadă, da. Mi-a zis că ştia tot, că Harry avea fantezii despre Nola. Dar ea nu avea nicio probă, cu atât mai puţin eu.

— Minţiţi, am intervenit. V-a arătat o foaie de hârtie scrisă de mână de Harry şi care îl compromitea în mod clar.

— Mi-a arătat-o o singură dată. Apoi foaia aceea a dispărut! Nu avea nimic! Ce aţi fi vrut să fac?

— Şi Elijah Stern? a întrebat Gahalowood, prefăcându-se mai blând. Ce ştiţi despre Stern?

— Stern? a repetat Pratt. Elijah Stern? Ce amestec are el în povestea asta?

Gahalowood îl încălecase. A zis cu o voce foarte calmă, dar care nu lăsa loc la nicio interpretare:

— Terminaţi cu circul, Pratt, ştiu tot. Ştiu că nu v-aţi condus ancheta cum ar fi trebuit s-o faceţi. Ştiu că în momentul dispariţiei fetei, Tamara Quinn v-a împărtăşit bănuielile ei asupra lui Quebert şi că Nancy Hattaway v-a raportat că Nola întreţinea relaţii sexuale cu Elijah Stern. Ar fi trebuit să-i arestaţi pe Quebert şi Stern, ar fi trebuit cel puţin să-i interogaţi, să le percheziţionaţi casa, să clarificaţi povestea asta şi să scrieţi toate astea în raport. Este procedura obişnuită. Or, dumneavoastră nu aţi făcut nimic! De ce? Ia spuneţi, de ce? Până la urmă, vă ocupaţi de un caz cu o femeie ucisă şi o fată dispărută!

Simţeam că Pratt era tulburat. A ridicat vocea ca să-şi revină.

— Am răscolit regiunea vreme de săptămâni, a bâiguit el, şi chiar când eram în concediu! M-am zbătut s-o găsesc pe fata asta! Aşa că nu veniţi aici, la mine acasă, ca să mă insultaţi şi să-mi puneţi munca sub semnul întrebării! Poliţiştii nu fac asta altor poliţişti!

— Aţi scormonit pământul şi aţi căutat şi pe fundul mării, i-a replicat Gahalowood, dar ştiaţi că erau persoane care

trebuiau interogate şi nu aţi făcut nimic! De ce, pentru Dumnezeu? Ce aveaţi să vă reproşaţi?

A urmat o lungă tăcere. L-am privit pe Gahalowood, era foarte impresionant. Îl fixa pe Pratt cu acel calm de dinaintea furtunii.

— Ce aveţi să vă reproşaţi? a repetat el. Vorbiţi! Vorbiţi, pentru Dumnezeu! Ce s-a petrecut cu fata asta?

Pratt a întors privirea. S-a ridicat şi s-a aşezat la fereastră ca să ne evite privirile. S-a uitat o clipă la soţia lui, afară, care curăţa gardeniile de frunzele uscate.

— Era chiar la începutul lui august, a zis el cu o voce care de abia se auzea. Chiar la începutul acelui an de rahat, 1975. Într-o după-amiază, credeţi-mă sau nu, fata a venit să mă caute în biroul meu de la postul de poliţie. Am auzit că bătea cineva la uşă şi Nola Kellergan a intrat fără să aştepte să-i răspund. Eram aşezat la birou, pe cale să citesc un dosar. Am fost surprins să o văd. Am salutat-o şi am întrebat-o despre ce era vorba. Avea un aer ciudat. Nu mi-a adresat niciun cuvinţel. A închis uşa, a învârtit cheia în broască, apoi m-a privit fix şi a venit spre mine. Spre birou, acolo…

Pratt s-a întrerupt. Era vizibil emoţionat, nu-şi mai găsea cuvintele. Gahalowood nu-i arăta niciun fel de înţelegere. L-a întrebat sec:

— Şi *acolo* ce, şerifule Pratt?

— Puteţi să mă credeţi sau nu, sergent. A venit să se aşeze sub birou… Ea… Mi-a descheiat pantalonii, mi-a luat penisul şi l-a băgat în gură.

Am sărit:

— Ce-i cu povestea asta?

— Ăsta-i adevărul. Mi-a supt-o şi eu am lăsat-o. Mi-a zis: „Relaxaţi-vă, şerifule". Şi când totul se terminase, mi-a zis, ştergându-şi gura: „Acum sunteţi un criminal".

Am rămas stupefiaţi: iată de ce Pratt nu-i interogase nici pe Stern, nici pe Harry. Pentru că şi el, ca şi ei, era direct implicat în povestea asta.

Acum, când începuse să-şi uşureze conştiinţa, Pratt simţea nevoia să-şi golească sacul. Ne-a menţionat că a mai

avut parte apoi de o altă felație. Dar dacă prima fusese din inițiativa Nolei, în cazul celei de-a doua, el o forțase pe fată ca să o ia de la capăt. Ne-a povestit episodul în care, în vreme ce patrula singur, dăduse peste Nola, care se întorcea acasă de la plajă pe jos. Era aproape de Goose Cove. Își ducea mașina de scris. Îi propusese să o conducă, dar în loc să o ia înspre Aurora, se dusese în pădurea de la Side Creek. Ne-a spus:

— Cu câteva săptămâni înainte de dispariția ei, eram la Side Creek cu ea. Am parcat la marginea pădurii, nu era nimeni în partea aceea. I-am luat mâna și am pus-o să-mi atingă sexul umflat și i-am cerut să-mi facă din nou ce-mi făcuse data trecută. Mi-am descheiat pantalonii, am luat-o de ceafă și i-am cerut să mi-o sugă… Nu știu ce mă apucase. De treizeci de ani mă bântuie asta! Nu mai pot! Luați-mă, sergent. Vreau să fiu interogat, vreau să fiu judecat, vreau să fiu iertat. Iartă-mă, Nola! Iartă-mă!

Când Amy Pratt l-a văzut pe soțul ei ieșind din casă cu cătușe, a început să strige, ceea ce i-a alertat pe toți vecinii. Curioșii au ieșit să se uite ce se petrecea și am auzit o femeie chemându-și soțul ca să nu rateze spectacolul: „Poliția îl ridică pe Gareth Pratt!“

Gahalowood l-a luat pe Pratt în mașina sa și a plecat, cu toate sirenele urlând, către cartierul general al poliției de stat din Concord. Am rămas pe peluza familiei Pratt: Amy plângea, îngenuncheată lângă gardeniile sale, iar vecinii și vecinii vecinilor, și toată strada, și tot cartierul, și în curând jumătate din orașul Aurora s-au strâns în fața casei din Mountain Drive.

Uluit de ceea ce tocmai aflasem, m-am așezat în cele din urmă pe un hidrant și i-am telefonat lui Roth ca să-l previn asupra situației. Nu aveam curajul să-l înfrunt pe Harry: nu voiam să fiu eu cel care îi va da vestea. Televiziunea și-a asumat sarcina în orele care au urmat. Canalele de informații au preluat toate știrea și a reînceput marea bătălie mediatică: Gareth Pratt, fostul șef al poliției din Aurora,

tocmai mărturisise raporturile sexuale pe care le avusese cu Nola Kellergan şi devenea un nou suspect în acest caz. Harry mi-a telefonat cu taxă inversă din închisoare, devreme după-amiaza, plângea. M-a rugat să vin să-l văd. Nu putea să creadă că totul era adevărat.

În sala de vizită a închisorii, i-am povestit ce se petrecuse cu şeriful Pratt. Era total bulversat, plângea fără să se poată opri. I-am zis în cele din urmă:

— Nu e totul… Cred că a venit timpul să afli…

— Să aflu ce? Mă sperii, Marcus.

— Dacă ți-am vorbit despre Stern ieri, e pentru că am fost la el.

— Şi?

— Am descoperit acolo un tablou cu Nola.

— Un tablou? Cum aşa, un *tablou*?

— Stern are acasă un tablou reprezentând-o pe Nola goală.

Luasem cu mine fotografia mărită a tabloului şi i-am arătat-o.

— Ea e! a urlat Harry. E Nola! E Nola! Ce înseamnă asta? Ce ticăloşie!

Un paznic i-a cerut să se potolească.

— Harry, încearcă să-ți păstrezi calmul.

— Dar ce amestec are Stern în toată povestea asta?

— Nu ştiu… Nola nu ți-a vorbit niciodată despre el?

— Niciodată! Niciodată!

— Harry, din câte ştiu, Nola ar fi întreținut o relație cu Elijah Stern. În aceeaşi vară din 1975.

— Ce? Ce? Dar ce vrea să însemne asta, Marcus?

— Cred… În fine, din câte înțeleg… Harry, trebuie să iei în considerare faptul că poate nu ai fost singurul bărbat din viața Nolei.

A început să se poarte ca un nebun. S-a ridicat dintr-o săritură şi a trântit scaunul de plastic de perete urlând:

— Imposibil! Imposibil! Pe mine mă iubea! Înțelegi? Pe mine mă iubea!

Paznicii s-au năpustit asupra lui ca să-l liniştească şi să-l ia. L-am auzit continuând să urle: „De ce faci asta, Marcus?

De ce vii să murdăreşti tot? Să fii blestemat! Tu, Pratt şi Stern!“

În urma acestui episod m-am apucat să scriu povestea Nolei Kellergan, care, la cincisprezece ani, sucise capul tuturor bărbaților dintr-un orăşel american de la țară.

16. *Originile răului*

(Aurora, New Hampshire, 11–20 august 1975)

„Harry, de cât timp ai nevoie ca să scrii o carte?
— Depinde.
— Depinde de ce?
— De tot."

11 august 1975

— Harry! Harry, iubitule!

Nola a intrat în casă alergând, cu manuscrisul în mână. Era devreme, ora nouă dimineața. Harry era în biroul său, căutând printre foi. Nola s-a ivit în uşă, ținând în sus geanta care conținea prețiosul document.

— Unde era? a întrebat Harry, nervos. Unde naiba era manuscrisul ăsta de rahat?

— Iartă-mă, Harry. Harry, *iubitule*... Să nu te înfurii pe mine. L-am luat aseară, dormeai şi l-am luat acasă să-l citesc... Nu ar fi trebuit... Dar e atât de frumos! E extraordinar! E atât de frumos!

I-a întins foile, zâmbind.

— Deci? Ți-a plăcut?

— Dacă mi-a plăcut! a exclamat ea. Mă întrebi dacă mi-a plăcut? Îl ador! E cel mai frumos lucru ce mi-a fost dat vreodată să citesc. Eşti un scriitor excepțional! Cartea asta o să fie un mare succes! O să devii celebru, Harry. Mă auzi? Celebru!

Spunând asta, dansa; a dansat pe coridor, a dansat până în living, a dansat pe terasă. A dansat de fericire, era atât de fericită. A pregătit masa pe terasă. A şters roua, a întins fața de masă şi i-a aranjat spațiul de lucru, cu instrumentele de scris, caietele, ciornele sale şi cu pietre alese cu grijă de pe plajă ca să-i servească drept prespapier. A adus apoi cafea, gofre, biscuiți şi fructe şi i-a pus o pernă pe scaun ca să stea comod. Se asigura ca totul să fie perfect, ca el să poată lucra în cele mai bune condiții. Odată ce el se aşeza, Nola se îngrijea

de casă. Făcea curat, pregătea de mâncare: se ocupa de tot ca Harry să nu trebuiască decât să se concentreze pe scris. Pe scris şi nimic altceva. Pe măsură ce el înainta cu paginile de manuscris, ea le recitea, făcea câteva corecturi, apoi le scria pe curat la maşina sa Remington, muncind cu pasiunea şi devotamentul celor mai credincioase secretare. Doar atunci când îşi îndeplinea sarcinile în totalitate, îşi îngăduia să se aşeze lângă Harry — nu prea aproape ca să nu-l deranjeze — şi să-l privească scriind, fericită. Ea era femeia scriitorului.

În ziua aceea, Nola a plecat la puţin timp după prânz. Ca întotdeauna înainte să-l lase, i-a dat indicaţii:

— Ţi-am pregătit sendvişuri. Sunt în bucătărie. Şi e şi ceai cu gheaţă în frigider. Înainte de orice, să mănânci bine. Şi odihneşte-te puţin. Altfel, o să te doară capul şi pe urmă ştii ce se întâmplă când lucrezi prea mult, Harry, iubitule: ai migrenele alea îngrozitoare care te fac atât de nervos.

L-a cuprins în braţe.

— O să te întorci mai târziu? a întrebat Harry.

— Nu, Harry. Sunt ocupată.

— Cu ce eşti ocupată? De ce pleci aşa de devreme?

— Ocupată şi gata. Femeile trebuie să ştie să rămână misterioase. Am citit asta într-o revistă.

El a zâmbit.

— Nola…

— Da?

— Mulţumesc.

— Pentru ce, Harry?

— Pentru tot. Eu… Scriu acum o carte. Şi datorită ţie reuşesc în sfârşit să fac asta.

— Harry, iubitule, e ceea ce vreau să fac cu viaţa mea: să am grijă de tine, să fiu aici pentru tine, să-ţi fiu de folos când scrii, să-mi întemeiez o familie cu tine! Imaginează-ţi cât de fericiţi vom fi împreună! Câţi copii vrei, Harry?

— Cel puţin trei.

— Da! Ba chiar patru! Doi băieţi şi două fete, ca să nu fie certuri. Vreau să devin doamna Nola Quebert! Femeia cea mai mândră de soţul ei din lume!

A plecat. Mergând de-a lungul drumului din Goose Cove, Nola a ajuns la Route 1. Nici de data asta nu a observat silueta care o spiona, ascunsă în tufişuri.

I-au trebuit treizeci de minute ca să ajungă la Aurora pe jos. Făcea drumul acesta de două ori pe zi. Ajunsă în oraş, a cotit pe strada principală şi a continuat să meargă până la un scuar unde, aşa cum stabilise, Nancy Hattaway o aştepta.

— De ce aici şi nu pe plajă? s-a plâns Nancy văzând-o. E atât de cald!

— Am întâlnire în după-amiaza asta…

— Ce? Nu, nu-mi spune că iar o să te întâlneşti cu Stern!

— Nu-i pronunța numele!

— Iar m-ai făcut să vin ca să-ți servesc drept alibi?

— Hai, te rog, acoperă-mă…

— Păi, te acopăr tot timpul!

— Încă o dată. Doar o dată. Te rog.

— Nu te duce! a implorat-o Nancy. Nu te duce la tipul ăsta, trebuie să încetezi cu chestia asta! Mi-e teamă pentru tine. Ce faceți împreună? Faceți sex, nu? Asta e?

Nola a luat un aer blând şi liniştitor.

— Nu te îngrijora, Nancy. Mai ales nu te îngrijora. Mă acoperi, da? Promite-mi că mă acoperi: ştii ce o să pățesc dacă se află că mint. Ştii ce-mi fac acasă…

Nancy a oftat resemnată.

— Foarte bine. O să rămân aici până te întorci. Dar nu după ora şase jumate, altfel o să mă certe mama.

— De acord. Şi dacă ne întreabă, ce am făcut?

— Am pălăvrăgit aici toată după-amiaza, a repetat ca o păpuşă Nancy. Dar m-am săturat să mint pentru tine! a oftat ea. De ce faci asta? Ei?

— Pentru că-l iubesc! Îl iubesc atât de mult! Aş face orice pentru el!

— Pfui, asta mă scârbeşte. Nici nu vreau să mă gândesc.

Un Mustang albastru a sosit pe una din străzile care mărgineau scuarul şi s-a oprit lângă el. Nola i-a făcut semn.

— Iată-l, a zis ea. Trebuie să o şterg. Pe curând, Nancy. Mulțumesc, eşti o prietenă adevărată.

S-a îndreptat rapid spre maşină şi a intrat înăuntru. „Bună ziua, Luther“, i-a zis şoferului, aşezându-se pe bancheta din spate. Maşina a demarat de îndată şi a dispărut fără ca nimeni în afară de Nancy să fi remarcat ceva referitor la intriga bizară care se punea la cale.

Peste o oră, Mustangul a ajuns în curtea conacului lui Elijah Stern, la Concord. Luther a condus-o pe fată înăuntru. Ea cunoştea de acum drumul până la cameră.

— Dezbracă-te, i-a sugerat amabil Luther. O să-l anunț pe domnul Stern că ai sosit.

*

12 august 1975

Ca în fiecare dimineață de la sejurul la Martha's Vineyard, de când îşi regăsise inspirația, Harry se trezea în zori şi pleca să alerge înainte să se apuce de lucru.

Ca în fiecare dimineață, el a alergat până la Aurora. Şi tot ca în fiecare dimineață, s-a oprit la micul port ca să-şi facă seria de flotări. Nu era nici măcar ora şase. Oraşul dormea. Evitase să treacă prin fața pe la Clark's: era ora de deschidere şi nu voia să rişte să dea peste Jenny. Era o fată extraordinară şi nu merita felul în care o trata el. A rămas o clipă în contemplație în fața oceanului, scăldat în culori incerte de lumina zorilor. A tresărit când ea i-a pronunțat numele:

— Harry? Deci e adevărat? Te trezeşti atât de devreme ca să alergi?

El s-a întors: era Jenny în uniforma de la Clark's. Ea s-a apropiat şi a încercat stângaci să-l îmbrățişeze.

— Îmi place să văd răsăritul soarelui, a zis el.

Jenny a zâmbit. Şi-a zis că, dacă el venea până acolo, era pentru că o iubea totuşi un pic.

— Vrei să vii la Clark's să bei o cafea? i-a propus ea.

— Mulțumesc, dar nu vreau să-mi rup ritmul…

Jenny şi-a ascuns dezamăgirea.

— Să ne aşezăm măcar o clipă.

— Nu vreau să mă opresc prea mult timp.

Chipul i s-a întristat.

— Dar n-am mai avut veşti de la tine în ultimele zile! Nu mai vii la Clark's...

— Îmi pare rău. Am fost prins cu cartea.

— Dar nu sunt doar cărțile în viață! Vino să mă vezi din când în când, mi-ar face plăcere. Îți promit că mama nu te-ar certa. N-ar fi trebuit să te pună să plăteşti toată datoria odată.

— Nu-i nimic.

— Trebuie să mă duc la program, deschidem la şase. Eşti sigur că nu vrei o cafea?

— Sigur, mulțumesc.

— Poate vei veni mai târziu?

— Nu, nu cred.

— Dacă vii aici în fiecare dimineață, aş putea să te aştept în port... În fine, dacă vrei. Doar ca să te salut.

— Nu trebuie să faci efortul ăsta.

— Bine. În orice caz, lucrez până la ora trei astăzi. Dacă vrei să vii să scrii... Nu te voi deranja. Promit. Sper că nu eşti supărat că m-am dus la bal cu Travis... Să ştii că nu-l iubesc. E doar un prieten. Eu... Eu voiam să-ți spun că te iubesc, Harry. Te iubesc cum n-am iubit niciodată pe nimeni.

— Nu spune asta, Jenny...

Ceasornicul primăriei a bătut ora şase: Jenny era în întârziere. L-a sărutat pe obraz şi a fugit. Nu ar fi trebuit să-i spună că îl iubea, deja regreta. Se considera o proastă. Urcând pe strada spre Clark's, s-a întors ca să-i facă un semn cu mâna, dar Harry dispăruse. Şi-a zis că dacă el trecea pe la Clark's, asta ar fi însemnat că o iubea un pic şi că totul nu era pierdut. A grăbit pasul, dar chiar înainte să ajungă în vârful pantei, o umbră deformată a țâşnit din spatele unei palisade şi i-a blocat trecerea. Jenny, surprinsă, nu şi-a putut reține un strigăt. Apoi l-a recunoscut pe Luther.

— Luther! Mă sperii!

Un felinar i-a luminat fața prost proporționată şi corpul puternic.

— Ce vrea... Ce vrea de la tine?

— Nimic, Luther…

A apucat-o de braț şi a strâns-o puternic.

— Nu… nu… nu-ți bate joc de vine! Ce vrea de la tine?

— E un prieten! Lasă-mă acum, Luther! Îmi faci rău, pentru Dumnezeu! Lasă-mă sau te spun!

El şi-a slăbit strânsoarea şi a întrebat:

— Te-ai gândit la propunerea vea?

— Răspunsul este nu, Luther! Nu vreau să mă pictezi! Acum lasă-mă să trec! Sau o să spun că vagabondezi şi o să ai necazuri.

Luther n-a mai zis nimic şi a dispărut în lumina zorilor ca un animal nebun. Lui Jenny îi era teamă şi a început să plângă. A ajuns la restaurant în mare grabă şi, înainte să intre pe uşă, şi-a şters ochii pentru ca mama ei, care era deja acolo, să nu observe nimic.

Harry îşi reluase cursa, traversând oraşul dintr-o parte în alta ca să ajungă la Route 1 şi să se întoarcă la Goose Cove. Se gândea la Jenny, nu trebuia să-i dea false speranțe. Îi părea foarte rău de fata asta. Când a ajuns la intersecția cu Route 1, l-au lăsat picioarele; muşchii i se răciseră în port, simțea că o să apară crampele şi era singur pe marginea unui drum pustiu. Regreta că a mers până la Aurora, nu-şi închipuia cum să se întoarcă la Goose Cove alergând. În clipa aceea, un Mustang albastru pe care nu-l observase s-a oprit lângă el. Şoferul a lăsat geamul şi Harry l-a recunoscut pe Luther Caleb.

— Fă vă ajut?

— Am alergat prea departe… Cred că n-am făcut bine.

— Urcați. Vă duc eu.

— Ce noroc că v-am întâlnit, a zis Harry, aşezându-se în față. Ce faceți la Aurora aşa de devreme?

Caleb nu a răspuns: l-a condus pe pasagerul său la Goose Cove, fără să schimbe nici măcar un cuvânt. După ce l-a lăsat pe Harry acasă, Mustangul a făcut cale întoarsă, dar în loc să o apuce spre Concord, a întors la stânga, spre Aurora, ca să o ia pe un mic drum forestier înfundat. Caleb şi-a lăsat maşina la adăpostul unor pini, apoi, cu pas agil, a traversat

rândurile de copaci şi a venit să se ascundă în tufişurile din apropierea casei. Era ora şase şi un sfert. S-a sprijinit de un trunchi şi a aşteptat.

În jurul orei nouă, Nola a sosit la Goose Cove ca să aibă grijă de iubitul ei.

*

13 august 1975

— Înţelegeţi, doctore Ashcroft, fac mereu aşa şi pe urmă regret.

— Ce vă conduce la asta?

— Nu ştiu. E ca şi cum ar ieşi din mine împotriva voinţei mele. Un soi de pulsiune, nu pot să mă abţin. Totuşi, asta mă face nefericită. Mă face atât de nefericită! Dar nu mă pot abţine.

Doctorul Ashcroft a privit-o ţintă o clipă pe Tamara Quinn, apoi a întrebat-o:

— Sunteţi în stare să le spuneţi oamenilor ce simţiţi faţă de ei?

— Eu… Nu. Nu spun niciodată.

— De ce?

— Pentră că ei ştiu deja.

— Sunteţi sigură?

— Desigur!

— De ce ar şti dacă nu le spuneţi?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, doctore…

— Familia dumneavoastră ştie că veniţi să mă vedeţi?

— Nu. Nu! Eu… Asta nu-i priveşte.

El a dat din cap.

— Ştiţi, doamnă Quinn, ar trebui să scrieţi ce simţiţi. Să scrii te linişteşte uneori.

— Fac asta, scriu tot. De când am stat de vorbă, scriu într-un caiet pe care îl păstrez cu grijă.

— Şi vă ajută?

— Nu ştiu. Puţin, da. Cred.

— Mai vorbim săptămâna viitoare. S-a scurs ora.

Tamara Quinn s-a ridicat şi l-a salutat pe doctor cu o strângere de mână. Apoi a părăsit cabinetul.

*

13 august 1975

Era în jur de ora unsprezece. Încă de la începutul dimineții, aşezată pe terasa casei din Goose Cove, Nola transcria cu sârg pe Remingtonul său paginile de manuscris, în vreme ce, în fața ei, Harry îşi continua lucrul la roman. „E bun! se entuziasma Nola pe măsură ce descoperea cuvintele. E într-adevăr bun!“ În loc de răspuns, Harry surâdea, simțindu-se plin de o inspirație veşnică.

Era cald. Nola a observat că Harry nu mai avea nimic de băut şi a părăsit o secundă terasa ca să se ducă să pregătească un ceai cu gheață la bucătărie. De abia a intrat în casă, că un vizitator s-a ivit pe terasă: Elijah Stern.

— Harry Quebert, lucrați prea mult! a exclamat Stern cu o voce răsunătoare, făcându-l pe Harry să tresară fiindcă nu-l auzise venind, ca apoi să-l cuprindă de îndată o frică puternică: nimeni nu trebuia să vadă că Nola era acolo.

— Elijah Stern! a urlat Harry cât mai tare ca Nola să-l poată auzi şi să rămână în casă.

— Harry Quebert! a repetat încă şi mai tare Stern, care nu înțelegea de ce Harry striga aşa. Am sunat la uşă, dar fără succes. Cum v-am văzut maşina, mi-am zis că sunteți pe terasă şi mi-am permis să dau turul casei.

— Ce bine ați făcut! a strigat Harry din toți rărunchii.

Stern a observat paginile, apoi Remingtonul de cealaltă parte a mesei.

— Scrieți şi bateți la maşină în acelaşi timp? a întrebat el curios.

— Da. Eu… Scriu mai multe pagini simultan.

Stern s-a prăvălit pe un scaun. Era lac de sudoare.

— Mai multe pagini în acelaşi timp? Sunteți un scriitor genial, Harry. Imaginați-vă că eram în zonă și mi-am zis să

fac un popas la Aurora. Ce oraş minunat! Mi-am lăsat maşina pe strada principală şi m-am dus să mă plimb. Şi iată că am ajuns aici. Obişnuinţa, fără îndoială.

— Casa asta, Elijah… E incredibilă. E un loc fabulos.

— Sunt aşa de fericit că aţi putut rămâne.

— Mulţumesc pentru generozitate. Vă datorez totul.

— Nu-mi mulţumiţi. Nu-mi datoraţi nimic.

— Într-o zi voi avea bani şi voi cumpăra casa asta.

— Cu atât mai bine, Harry. Asta vă doresc şi eu. Voi fi foarte fericit ca această casă să trăiască din nou astfel. Îmi cer scuze, mor de sete.

Harry, nervos, privea în direcţia bucătăriei, sperând ca Nola să-i fi auzit şi să nu se arate. Era absolut necesar să găsească un mijloc de a scăpa de Stern.

— În afară de apă, din păcate nu am nimic aici să vă ofer…

Stern a izbucnit în râs:

— Haide, prietene, nu vă faceţi griji… Bănuiam că nu aveţi nici de mâncare, nici de băut acasă. Şi tocmai asta mă îngrijorează: e bine să scrii, dar aveţi grijă să nu pieriţi! A venit momentul să vă însuraţi, să aveţi pe cineva care să se ocupe de dumneavoastră. Ştiţi ce: duceţi-mă în oraş şi vă invit la masă, asta ne va oferi ocazia să mai vorbim puţin, dacă vă este pe plac, desigur.

— Bucuros! a răspuns Harry uşurat. Categoric! Foarte bucuros. Doar să-mi iau cheile de la maşină.

A intrat în casă. Trecând prin bucătărie, a găsit-o pe Nola ascunsă sub masă. Ea i-a trimis un zâmbet superb şi complice, ducându-şi degetul la buze. El i-a surâs înapoi şi s-a dus la Stern, afară.

Au plecat la bordul Chevroletului şi s-au dus la Clark's. S-au aşezat pe terasă, unde au luat ouă, pâine prăjită şi clătite. Ochii lui Jenny străluceau uitându-se la Harry. Trecuse atât de mult timp de când nu mai venise pe acolo.

— Ce aiurea, a zis Stern. Plecasem într-adevăr să fac doar câţiva paşi şi m-am trezit deodată la Goose Cove. Era ca şi cum fusesem răpit de peisaj.

— Coasta dintre Aurora şi Goose Cove este superbă, a răspuns Harry. Nu mă mai satur de ea.

— O străbateți des?

— Aproape în fiecare dimineață. Fac curse de alergare. E un mod plăcut de a-ți începe ziua. Mă trezesc în zori, alerg odată cu soarele care răsare. E o senzație unică.

— Dragul meu, sunteți un atlet. Mi-ar plăcea să fiu la fel de disciplinat.

— Un atlet, asta nu mai ştiu. Alaltăieri, de pildă, când să mă întorc de la Aurora la Goose Cove, m-au luat nişte crampe teribile. Nicio şansă să mai alerg. Din fericire, m-am întâlnit cu şoferul dumneavoastră. A fost amabil şi m-a condus acasă.

Stern a zâmbit crispat.

— Luther era aici alaltăieri-dimineață? a întrebat el.

Jenny i-a întrerupt ca să le toarne din nou cafea şi a dispărut de îndată.

— Da, a reluat Harry. Am fost mirat să-l văd la Aurora atât de devreme. Locuieşte în zonă?

Stern a încercat să evite întrebarea.

— Nu, trăieşte pe proprietatea mea. Am o dependință pentru angajați. Dar îi place zona asta. Trebuie să recunosc că Aurora, în zori, este superbă.

— Nu-mi spuseserăți că el se ocupa de trandafiri la Goose Cove? Pentru că nu l-am văzut niciodată…

— Dar plantele continuă să fie frumoase, nu? Deci e foarte discret.

— Cu toate astea, sunt adesea acasă… Aproape tot timpul.

— Luther e un tip discret.

— Mă întrebam: ce i s-a întâmplat? Felul lui de a vorbi e atât de ciudat…

— Un accident. O poveste veche. E un om de mare calitate, ştiți… Poate să pară uneori înspăimântător, dar e un om bun.

— Nu mă îndoiesc.

Jenny a revenit să umple ceştile de cafea care erau încă pline. A aranjat suporturile de şervețele, a umplut solnița şi a schimbat sticla de ketchup. I-a zâmbit lui Stern şi i-a făcut un mic semn lui Harry înainte să dispară în bucătărie.

— Cartea avansează? a întrebat Stern.
— Avansează foarte bine. Vă mulțumesc încă o dată că mă lăsați să locuiesc acolo. Sunt foarte inspirat la Goose Cove.
— Foarte inspirat de fata asta, mai ales, a surâs Stern.
— Mă scuzați? a simțit că se sufocă Harry.
— Sunt foarte priceput să ghicesc genul ăsta de lucruri. V-o trageți cu ea, nu?
— Mă... Mă scuzați?
— Haideți, nu faceți figura asta, prietene. Nu-i nimic rău aici. Jenny, chelnerița, v-o trageți cu ea, nu? Pentru că, având în vedere felul în care se poartă de când am sosit aici, e clar că şi-o trage cu unul din noi doi. Or ştiu că nu eu sunt acela. Am dedus deci că sunteți dumneavoastră. Ha, ha! Aveți dreptate. E o bucățică bună. Luați aminte cât sunt de ager.

Quebert s-a străduit să râdă, uşurat.

— Jenny şi cu mine nu suntem împreună, a zis el. Să spunem că doar am flirtat un pic. E o fată drăguță, dar, ca să fiu sincer, vă mărturisesc că mă cam plictisesc cu ea... Mi-ar plăcea să găsesc pe cineva de care să fiu foarte îndrăgostit, cineva special... Diferit...
— Ei, nu-mi fac griji pentru dumneavoastră. O să găsiți în cele din urmă perla rară, aceea care vă va face fericit.

În vreme ce Harry şi Stern luau prânzul, pe Route 1, sub soarele arzător, Nola mergea spre casă, cărându-şi Remingtonul. O maşină a ajuns-o din spate şi s-a oprit în dreptul ei. Era şeriful Pratt, la volanul unei maşini de poliție din Aurora.

— Unde te duci cu maşina asta de scris? a întrebat-o oarecum amuzat.
— Mă duc acasă, şerifule.
— Pe jos? De unde naiba vii? N-are importanță: urcă, te conduc.
— Mulțumesc, şerifule Pratt, dar prefer să merg singură.
— Nu fi ridicolă. E-o căldură de mori.
— Nu, mulțumesc, şerifule.

Şeriful Pratt s-a înfuriat.

— De ce nu vrei să te duc? Urcă odată, îți spun! Urcă!

Nola a acceptat în cele din urmă şi Pratt a invitat-o să se aşeze pe scaunul de lângă el. Dar în loc să continue drumul spre oraş, a întors şi a luat-o în cealaltă direcție.

— Unde mergem, şerifule? Aurora e de cealaltă parte.

— Nu te îngrijora, micuțo. Vreau doar să-ți arăt ceva frumos. Doar nu ți-e teamă? Vreau să-ți arăt pădurea, e un loc frumos. Nu vrei să vezi un loc frumos? Tuturor le plac locurile frumoase.

Nola nu a mai zis nimic. Maşina a mers până la Side Creek, a luat-o pe un drum forestier şi s-a oprit la adăpostul arborilor. Şeriful şi-a desfăcut atunci centura, şi-a descheiat şlițul şi, luând-o pe Nola de ceafă, i-a ordonat să facă ceea ce ştiuse atât de bine să-i facă în birou.

*

15 august 1975

La ora opt dimineața, Louisa Kellergan a venit să-şi caute fiica în cameră. Nola o aştepta aşezată pe pat, în lenjerie. Era ziua aceea. Ea ştia. Louisa i-a oferit un surâs plin de tandrețe fiicei sale.

— Ştii de ce fac asta, Nola…

— Da, mamă.

— Pentru binele tău. Ca să ajungi în Paradis. Nu-i aşa că vrei să fii un înger?

— Nu ştiu dacă vreau să fiu un înger, mamă.

— Haide, nu spune prostii. Vino, draga mea.

Nola s-a ridicat şi şi-a urmat supusă mama până la baie. Vasul cel mare era pregătit, aşezat pe jos şi umplut cu apă. Nola şi-a privit mama: era o femeie frumoasă, cu un păr blond şi ondulat superb. Toată lumea spunea că ele seamănă mult.

— Te iubesc, mamă, a zis Nola.

— Şi eu te iubesc, draga mea.

— Îmi pare rău că sunt o fată rea.

— Nu eşti o fată rea.

Nola a îngenuncheat lângă vas; mama ei i-a apucat capul şi i l-a cufundat în apă, ţinând-o de păr. A numărat până la douăzeci, rar şi grav, apoi a scos din apa îngheţată capul Nolei, care a lăsat să-i scape un strigăt de spaimă. „Haide, fiica mea, e pentru penitenţa ta, i-a zis Louisa. Încă o dată". Şi i-a cufundat de îndată capul în apa rece ca gheaţa.

Închis în garaj, reverendul asculta muzică.

Era îngrozit de ceea ce tocmai auzise.

— Mama ta te chinuie în halul ăsta? a repetat Harry.

Era ora douăsprezece. Nola de-abia sosise la Goose Cove. Plânsese toată dimineaţa şi, în ciuda eforturilor de a-şi şterge ochii înroşiţi în clipa când venise, Harry observase imediat că ceva nu era în regulă.

— Ea îmi bagă capul în vasul cel mare, a explicat Nola. Apa e rece ca gheaţa! Îmi vâră capul înăuntru şi apasă. De fiecare dată am impresia că o să mor… Nu mai pot, Harry. Ajută-mă…

S-a cuibărit lângă el. Harry i-a propus să coboare pe plajă; era un loc care o înveselea mereu. Şi-a luat cutia din tablă pe care scria *Amintire de la Rockland, Maine* şi s-au dus să împrăştie pâine la pescăruşi de-a lungul stâncilor, apoi s-au aşezat pe nisip şi au contemplat orizontul.

— Vreau să plec, Harry! a strigat Nola. Vreau să mă duci departe de locul ăsta!

— Să pleci?

— Tu şi cu mine, departe de aici. Ai zis că într-o zi vom pleca. Vreau să fiu la adăpost de lume. Nu vrei să fii departe de lume cu mine? Să plecăm, te implor. Să plecăm la sfârşitul lunii ăsteia oribile. Să zicem pe 30, asta ne-ar lăsa cincisprezece zile ca să ne pregătim.

— Pe 30? Vrei ca pe 30 august să părăsim oraşul amândoi? Dar e o nebunie!

— Nebunie? O nebunie e să trăim în oraşul ăsta mizerabil! O nebunie este să ne iubim cum ne iubim şi să nu avem dreptul! O nebunie este să trebuiască să ne ascundem, ca şi cum am fi nişte animale ciudate! Nu mai pot, Harry! Eu o să

plec. În noaptea de 30 august voi părăsi oraşul ăsta. Nu mai pot rămâne aici. Vino cu mine, te rog. Nu mă lăsa singură.

— Şi dacă ne arestează?

— Cine să ne aresteze? În două ore suntem în Canada. Şi pentru ce motiv? Să pleci nu e o crimă. Să pleci înseamnă să fii liber şi cine ne poate împiedica să fim liberi? America s-a clădit pe libertate! E înscris în Constituția noastră. O să plec, Harry, am hotărât: în cincisprezece zile, o să plec. În noaptea de 30 august o să părăsesc oraşul ăsta nenorocit. O să vii cu mine?

El a răspuns fără să gândească:

— Da! Bineînțeles! Nu-mi pot imagina să trăiesc fără tine. Pe 30 august o să plecăm împreună.

— O, Harry iubitule, sunt aşa de fericită! Şi cartea ta?

— Cartea mea e aproape gata.

— Aproape gata? E nemaipomenit! Ai înaintat atât de repede!

— Cartea nu mai contează de acum încolo. Dacă fug cu tine, cred că n-o să mai pot fi scriitor. Şi puțin îmi pasă! Tot ce contează eşti tu! Tot ce contează suntem noi! Tot ce contează e să fii fericit!

— Bineînțeles că o să fii mereu scriitor! Vom trimite manuscrisul la New York prin poştă! Ador noul tău roman! Este probabil cel mai frumos roman pe care l-am citit vreodată. O să devii un foarte mare scriitor. Cred în tine! Pe 30, atunci? În cincisprezece zile. În cincisprezece zile tu şi cu mine vom fugi! În două ore vom fi în Canada. Vom fi atât de fericiți, o să vezi. Dragostea, Harry, dragostea este singurul lucru care poate să facă viața într-adevăr frumoasă. Restul nu mai contează.

*

18 august 1975

Aşezat la volanul maşinii sale de patrulare, el o privea prin uşile de sticlă de la Clark's. Abia dacă vorbiseră de la bal

încoace; ea îl ținea la distanță, ceea ce îl întrista. De câtva timp, părea foarte nefericită. El se întreba dacă avea vreo legătură cu atitudinea sa, apoi şi-a amintit când o găsise în lacrimi pe terasa casei sale şi când îi zisese că un bărbat îi făcea rău. Ce voia să zică prin *rău*? Avea necazuri? Mai rău: fusese bătută? Ce se petrecea? S-a hotărât să-şi ia inima în dinți şi să se ducă să-i vorbească. Aşa cum făcea mereu, a aşteptat ca localul să se mai golească înainte de a îndrăzni să se aventureze înăuntru. Când, în cele din urmă, a intrat, Jenny se pregătea să curețe o masă.

— Bună, Jenny, a zis el cu inima spărgându-i pieptul.

— Bună, Travis.

— Eşti bine?

— Da.

— N-am avut ocazia să vorbim prea mult de la bal încoace, a zis el.

— Am avut mult de lucru pe aici.

— Voiam să-ți spun că am fost foarte fericit să fiu partenerul tău.

— Mulțumesc.

Ea părea preocupată.

— Jenny, eşti distantă față de mine în ultima vreme.

— Nu. Travis… Eu… N-are legătură cu tine.

Se gândea la Harry; se gândea zi şi noapte la el. De ce o respingea? Cu câteva zile înainte venise aici cu Elijah Stern şi de abia dacă îi adresase câteva cuvinte. Văzuse că el chiar făcuse glume pe seama ei.

— Jenny, dacă ai probleme, ştii că poți să-mi povesteşti tot.

— Ştiu. Eşti atât de bun cu mine, Travis. Acum trebuie să termin cu strângerea meselor.

Şi s-a îndreptat spre bucătărie.

— Aşteaptă, a zis Travis.

A vrut să o prindă de încheietura mâinii. Gestul lui a fost uşor, dar Jenny a scos un strigăt de durere şi a scăpat farfuriile pe care le ținea în mână şi care s-au zdrobit de pământ. Tocmai apăsase pe vânătaia enormă de pe brațul ei drept, rămasă de când Luther o strânsese cu atâta forță şi pe

care ea se străduia s-o ascundă sub manşetele lungi, în ciuda căldurii.

— Îmi pare sincer rău, s-a scuzat Travis, grăbindu-se să adune cioburile de pe jos.

— Nu-i vina ta.

A însoţit-o la bucătărie şi a luat o mătură ca să curețe sala. Când a revenit, ea se spăla pe mâini şi, cum îşi ridicase mânecile ca să nu le ude, Travis a observat urma albăstruie de pe încheietura ei.

— Ce-i asta? a întrebat el.

— Nimic, m-am lovit de uşa batantă zilele trecute.

— Lovit? Nu-mi spune baliverne! a explodat Travis. Te-a bătut, asta e! Cine ți-a făcut asta?

— Nu e important.

— Bineînțeles că e important! Insist să-mi spui cine e bărbatul ăsta care ți-a făcut atâta rău. Spune-mi, nu voi pleca de aici până nu am să aflu cine e.

— E… E Luther Caleb cel care mi-a făcut asta. Şoferul lui Stern. El… Dimineața trecută, era furios. M-a luat de încheietură şi mi-a făcut rău. Să ştii că nu a vrut. Nu şi-a dat seama de forța pe care o are.

— E grav, Jenny! E foarte grav! Dacă se întoarce, vreau să mă anunți imediat!

*

20 august 1975

Ea cânta mergând pe drumul spre Goose Cove. Se simțea cuprinsă de o dulce senzație de bucurie: peste zece zile vor pleca împreună. Peste zece zile, va începe în sfârşit să trăiască cu adevărat. Număra nopțile înainte de ziua cea mare: era atât de aproape. Când a zărit casa, la capătul drumului pietruit, a iuțit pasul, atât de grăbită să-l întâlnească pe Harry. Nu a remarcat silueta ascunsă în tufişuri care o observa. A intrat în casă pe uşa principală, fără să sune, aşa cum făcea de acum în fiecare zi.

— Harry, iubitule! a strigat ea ca să-şi facă simţită prezenţa.

Nu a răspuns nimeni. Casa părea pustie. L-a chemat din nou. Tăcere. A traversat sufrageria şi livingul, fără să-l găsească. Nu era nici în birou. Nici pe terasă. A coborât atunci scările până la plajă şi l-a strigat pe nume. Poate se dusese să facă o baie? I se întâmpla atunci când lucra prea mult. Dar nu era nimeni nici pe plajă. A simţit cum o cuprinde panica: unde putea fi? S-a întors în casă şi l-a strigat din nou. Nimeni. A verificat în toate camerele de la parter, apoi a urcat la etaj. Deschizând uşa dormitorului, l-a găsit aşezat pe pat, citind un teanc voluminos de foi.

— Harry? Aici erai? Te caut de zece minute peste tot…

A tresărit auzind-o.

— Iartă-mă, Nola, citeam… Nu te-am auzit.

S-a ridicat, a strâns paginile pe care le ţinea în mână şi le-a strecurat într-un sertar al comodei.

Ea a zâmbit:

— Şi ce citeai tu atât de absorbit încât nici nu m-ai auzit urlându-ţi numele prin toată casa?

— Nimic important.

— E continuarea romanului tău? Arată-mi!

— Nimic important, o să-ţi arăt când o să fie cazul.

Ea l-a privit revoltată.

— Eşti sigur că totul e în regulă, Harry?

El a râs.

— Totul e în regulă, Nola.

Au ieşit pe plajă. Ea voia să vadă pescăruşii. Şi-a deschis larg braţele, ca şi cum ar fi avut aripi, şi a alergat descriind cercuri mari.

— Mi-ar plăcea să pot zbura, Harry! Doar zece zile! Peste zece zile ne vom lua zborul! Vom pleca din oraşul ăsta blestemat pentru totdeauna!

Se credeau singuri pe plajă. Nici Harry, nici Nola nu bănuiau că Luther Caleb îi urmărea, din pădure, de deasupra stâncilor. A aşteptat ca ei să intre în casă pentru a ieşi din ascunzătoare: a alergat de-a lungul drumului spre Goose

Cove şi a ajuns la Mustangul său, pe drumul forestier paralel. S-a dus la Aurora şi a parcat în faţă la Clark's. S-a repezit înăuntru: trebuia să vorbească imediat cu Jenny. Trebuia să ştie cineva. Avea o presimţire rea.. Dar Jenny nu avea niciun chef să-l vadă.

— Luther? Nu ar trebui să fii aici, i-a zis ea când el a venit la tejghea.

— Jenny... Îvi pare rău pentru divineaţa aceea. Nu ar fi trebuit fă te apuc aşa de tare de braţ.

— Am o vânătaie acum...

— Îvi pare rău.

— Trebuie să pleci acum.

— Nu, aşteaptă...

— Am depus plângere împotriva ta, Luther. Travis a spus că dacă te întorci în oraş, trebuie să-l sun şi o să ai de-a face cu el. Ar fi mai bine să pleci înainte să te vadă aici.

Uriaşul s-a întristat.

— Ai depuf plângere ivpotriva vea?

— Da. M-ai speriat aşa de tare în dimineaţa aceea...

— Dar trebuie fă-ţi vorbesc de ceva foarte ivportant.

— Nimic nu e important, Luther. Du-te...

— E legat de Harry Quebert...

— Harry?

— Da, spune-vi că nu te gândeşti la el...

— De ce-mi vorbeşti despre el?

— Ai încredere în el?

— Încredere? Da, bineînţeles. De ce mă întrebi asta?

— Trebuie fă-ţi zic ceva foarte...

— Să-mi zici ceva? Ce anume?

În momentul în care Luther se pregătea să răspundă, a apărut o maşină a poliţiei vizavi de Clark's.

— E Travis! a strigat Jenny. Fugi, Luther, fugi! Nu vreau să ai necazuri.

Caleb a şters-o imediat. Jenny l-a văzut urcând în maşină şi demarând în trombă. După câteva minute, Travis Dawn s-a grăbit să intre.

— L-am văzut cumva pe Luther Caleb? a întrebat el.

— Da, a răspuns Jenny. Dar nu voia nimic. E un băiat drăguț, îmi pare rău că am făcut plângere.
— Ți-am zis să mă anunți! Nimeni nu are dreptul să ridice mâna asupra ta! Nimeni!
Travis s-a întors la maşină alergând. Jenny s-a repezit după el şi l-a oprit pe trotuar.
— Te implor, Travis, nu-i face necazuri! Te rog. Cred că el a înțeles acum.
Travis a privit-o şi a înțeles dintr-odată ce îi scăpa. Iată de ce era ea aşa de distantă în ultima vreme.
— Nu, Jenny... Nu-mi zice că...
— Ce?
— Te-ai îndrăgostit de idiotu' ăsta?
— Cum? Ce naiba spui?
— Doamne! Cum de-am putut fi aşa de prost!
— Nu, Travis, ce naiba spui...
El nu o mai asculta. A urcat în maşină şi a demarat ca un nebun, cu girofarurile pornite şi sirena urlând.

Pe Route 1, cu puțin înainte de Side Creek Lane, Luther a văzut în oglinda retrovizoare maşina poliției care îl urmărea. S-a oprit pe marginea drumului, îi era teamă. Travis a ieşit din maşină, furios. Prin mintea lui treceau o groază de gânduri: cum putea Jenny să fie atrasă de monstrul ăsta? Cum putea să-l prefere în locul lui? El, care făcea orice pentru ea, care rămăsese la Aurora ca să fie lângă ea şi care se lăsa dat la o parte de tipul ăsta. I-a ordonat lui Luther să iasă din maşină şi l-a privit cu atenție din cap până-n picioare.
— Imbecilule, îi faci mizerii lui Jenny?
— Nu, Travif. Îți provit că nu av făcut ce crezi tu.
— I-am văzut urmele pe braț!
— Nu vi-av controlat forța. Îvi pare fincer rău. Nu vreau necazuri.
— Necazuri? Păi, tu îți creezi necazuri! O săruți, nu?
— Ce?
— Jenny şi cu tine vă sărutați?
— Nu! Nu!

— Eu… Eu fac totul ca să fie fericită şi tu o săruți? Dar pentru Dumnezeu, ce nu merge în lumea asta?
— Travif… Nu e deloc ce crezi.
— Gura! a strigat Travis, apucându-l pe Luther de gât înainte să-l culce la pământ.

Nu ştia foarte bine ce trebuia să facă; s-a gândit la Jenny care-l respingea şi s-a simțit umilit şi mizerabil. Îl cuprindea furia şi se săturase să se tot lase călcat în picioare, era vremea să se poarte ca un bărbat. Aşa că şi-a scos bastonul de la centură, l-a ridicat în aer şi, cu o mişcare nebunească, a început să-l bată sălbatic pe Luther.

15. Înainte de furtună

„Ce părere ai?

— Nu e rău. Dar cred că acorzi prea multă importanță cuvintelor.

— Cuvintelor? Dar e important când scrii, nu?

— Da şi nu. Sensul cuvântului este mai important decât cuvântul însuşi.

— Ce vrei să zici?

— Ei bine, un cuvânt e un cuvânt şi cuvintele aparțin tuturor. E de ajuns să deschizi un dicționar şi să alegi unul. În acel moment, totul devine interesant: vei fi capabil să dai acestui cuvânt un sens special?

— Cum asta?

— Ia un cuvânt şi repetă-l într-una din cărțile tale, neîncetat. Să alegem un cuvânt la întâmplare: pescăruş. Oamenii vor începe să spună când vorbesc despre tine: «Ştii bine, Goldman e tipul care vorbeşte despre pescăruşi.» Şi apoi, va veni clipa în care, uitându-se la pescăruşi, aceiaşi oameni vor începe deodată să se gândească la tine. Vor privi păsările astea mici şi piuitoare şi vor spune: «Mă întreb ce găseşte Goldman la ele.» Apoi vor lega *pescăruşi* de *Goldman*. Şi de fiecare dată când vor vedea pescăruşi, se vor gândi la cartea ta şi la toată opera ta. Nu vor mai percepe aceste păsări în acelaşi fel. Doar în acel moment vei şti că eşti pe cale să scrii ceva. Cuvintele le aparțin tuturor, până când vei fi capabil să ți le însuşeşti. E ceea ce defineşte un

scriitor. Şi vei vedea, Marcus, unii vor vrea să te facă să crezi că o carte este o legătură între cuvinte, dar e fals: e de fapt vorba despre o legătură între oameni."

Luni, 7 iulie 2008, Boston, Massachusetts

La patru zile de la arestarea şerifului Pratt, l-am reîntâlnit pe Roy Barnaski într-un salon privat al hotelului Park Plaza din Boston, ca să semnez contractul de editare de un milion de dolari pentru cartea mea despre cazul Harry Quebert. Era şi Douglas prezent: era vizibil foarte uşurat de sfârşitul fericit al situaţiei.

— Răsturnare de situaţie, mi-a zis Barnaski. Marele Goldman a început în sfârşit să lucreze din nou. Să aplaude toată lumea!

N-am răspuns nimic, mulţumindu-mă să scot un teanc de foi din servietă şi să i le întind. A zâmbit larg.

— Astea sunt deci primele faimoase cincizeci de pagini…

— Da.

— Îmi permiţi răgazul să arunc un ochi?

— Te rog.

Douglas şi cu mine am părăsit încăperea ca să-l lăsăm să citească liniştit şi am coborât în barul hotelului, unde ne-am oferit o bere brună.

— Ce faci, Marc? m-a întrebat Douglas.

— Bine. Ultimele patru zile au fost o nebunie…

A dat din cap şi a adăugat:

— Toată povestea asta este o nebunie! Cartea ta va avea un succes cum nu-ţi imaginezi. Barnaski ştie asta, de aceea îţi şi propune atâta bănet. Un milion de dolari e nimic faţă de ce ar putea el să câştige. Ar trebui să vezi: la New York nu se vorbeşte decât despre povestea asta. Casele de producţie au deja în plan să facă un film, editurile vor toate să scoată cărţi despre Quebert. Dar se ştie că singurul care poate scrie într-adevăr o carte eşti tu. Eşti singurul care îl cunoaşte pe Harry, eşti singurul care ştie oraşul Aurora din interior. Barnaski vrea să-şi însuşească această poveste înaintea tuturor: zice că dacă suntem primii care scoatem o carte, Nola Kellergan ar putea deveni o marcă înregistrată a Editurii Schmid & Hanson.

— Tu cum vezi lucrurile? l-am întrebat.

— Că e o frumoasă aventură de scriitor. Şi un mod frumos de a contrazice toate infamiile care s-au spus despre Quebert. Înainte de orice îţi doreai să-l aperi, nu?

Am încuviinţat. Apoi am aruncat o privire pe deasupra noastră, în direcţia etajelor, acolo unde Barnaski era pe cale să descopere o parte din textul meu pe care evenimentele din ultimele zile îmi permiseseră să-l măresc considerabil.

*

3 iulie 2008, cu patru zile înainte de semnarea contractului

Trecuseră câteva ore de la arestarea şerifului Pratt. Mă întorceam la Goose Cove de la închisoarea de stat, unde Harry tocmai îşi ieşise din fire şi puţin lipsise ca să-mi trimită un scaun direct în cap după ce îi spusesem de existenţa unui tablou reprezentând-o pe Nola la Elijah Stern. Am parcat în faţa casei şi, coborând din maşină, am observat imediat bucata de hârtie prinsă în uşa de la intrare: încă o scrisoare. De data asta, tonul era altul:

Ultimul avertisment, Goldman

Nu i-am acordat nicio atenţie: cu ce-ar schimba lucrurile dacă ar fi primul sau ultimul avertisment? Am aruncat biletul la gunoi în bucătărie şi am deschis televizorul. Nu se vorbea decât despre arestarea şerifului Pratt: unii puneau sub semnul întrebării ancheta pe care o condusese în epocă şi se întrebau dacă nu cumva cercetările nu fuseseră special neglijate de fostul şef al poliţiei.

Se întuneca şi noaptea promitea să fie blândă şi frumoasă; genul de seară de vară pe care trebuie s-o celebrezi cu prietenii, punând bucăţi enorme de carne la grătar, în vreme ce bei o bere. Nu aveam prieteni, dar credeam că am carne şi bere. M-am dus să deschid frigiderul, dar era gol:

uitasem să fac cumpărături. Uitasem de mine. Mi-am dat seama că era frigiderul lui Harry, un frigider de om singur. Am comandat o pizza pe care am mâncat-o pe terasă. Cel puțin aveam terasa şi oceanul: nu lipseau decât un grătar, amici şi o prietenă ca să fie o seară perfectă. Atunci am primit un telefon de la unul dintre singurii mei prieteni, dar de la care nu mai aveam veşti de ceva timp: Douglas.

— Marc, ce mai e nou?

— *Nou*? Sunt două săptămâni de când nu mai ştiu nimic despre tine! Unde ai fost? Eşti sau nu agentul meu, ce naiba?

— Ştiu, Marc. Îmi pare rău. Am trecut printr-o perioadă dificilă. Tu şi cu mine, vreau să spun. Dar dacă mai vrei să fiu agentul tău, voi fi onorat să continuăm colaborarea.

— Desigur. Nu am decât o condiție: ca tu să continui să vii la mine ca să urmărim împreună campionatul de baseball.

A râs.

— De acord. Tu te vei ocupa de beri, iar eu de nachos cu brânză.

— Barnaski mi-a propus un contract gras, am zis.

— Ştiu. Mi-a vorbit despre asta. O să accepți?

— Cred că da.

— Barnaski e foarte entuziasmat. Vrea să te vadă cât mai repede.

— De ce?

— Ca să semnezi contractul.

— Deja?

— Da. Cred că vrea să se asigure că romanul tău e pe drumul cel bun. Termenele o să fie scurte: va trebui să scrii repede. E total obsedat de campania prezidențială. Te simți pregătit?

— O să meargă. M-am reapucat de scris. Dar nu ştiu ce trebuie să fac: să povestesc tot ce ştiu? Să povestesc că Harry planifica să fugă cu puştoaica? Povestea asta, Doug, e un delir total. Cred că tu chiar nu-ți dai seama.

— Adevărul, Marc. Povesteşte pur şi simplu adevărul despre Nola Kellergan.

— Şi dacă adevărul îi dăunează lui Harry?

— Să spui adevărul este responsabilitatea ta de scriitor. Chiar dacă adevărul e dificil. Acesta e sfatul meu în calitate de prieten.

— Şi sfatul tău ca agent?

— În orice caz, ai grijă de fundul tău: evită să o sfârşeşti în procese cu toţi locuitorii din New Hampshire. De exemplu, îmi ziceai că fata era bătută de părinţi?

— Da, de mama ei.

— Atunci mulţumeşte-te să scrii că Nola era *o fetiţă nefericită şi maltratată*. Toată lumea va înţelege că părinţii sunt responsabili de tratamentul rău la care era supusă, dar asta nu va apărea explicit precizat… Nimeni nu te va putea da în judecată.

— Dar mama joacă un rol important în povestea asta.

— Sfat în calitate de agent, Marc: îţi trebuie probe beton ca să acuzi oamenii, altfel o să fii acoperit de procese. Şi cred că ai avut destule necazuri în spinare în ultimele luni. Găseşte un martor de încredere care să afirme că mama era ultima dintre ticăloase şi că o snopea în bătaie pe puştoaică, altfel limitează-te la *fetiţă nefericită şi maltratată*. Vrem să evităm de asemenea ca un judecător să accepte să suspende vânzarea cărţii pe motiv de defăimare. Din contră, în privinţa lui Pratt, acum că toată lumea ştie ce-a făcut, poţi să dai detaliile cele mai sordide. Asta o să vândă cartea.

Barnaski propunea să ne vedem luni, 7 iulie, la Boston, oraş care prezenta avantajul de a se afla la o oră cu avionul de New York şi la două ore de mers cu maşina de Aurora; am acceptat. Asta îmi lăsa patru zile ca să scriu neîntrerupt şi să am câteva capitole să-i prezint.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, mi-a mai zis Douglas înainte să închidă.

— Aşa o să fac, mulţumesc. Doug, aşteaptă…

— Da?

— Făceai mojito. Îţi aminteşti?

Mi-am dat seama că zâmbea.

— Îmi amintesc foarte bine.

— Era o perioadă frumoasă, nu?

— Mereu e o perioadă frumoasă, Marc. Avem vieți formidabile, chiar dacă, uneori, sunt şi momente mai dificile.

*

1 decembrie 2006, New York

— Doug, mai poți să faci un mojito?

În spatele tejghelei din bucătărie, Douglas, încins cu un şorț reprezentând o femeie goală, a luat o sticlă de rom şi a golit-o într-un shaker plin cu gheață sfărâmată.

Era la trei luni după apariția primei mele cărți; cariera mea era pe culmi. Pentru a cincea oară în trei săptămâni, de când mă mutasem în apartamentul meu din Village, organizam o petrecere la mine. Zeci de persoane se îngrămădeau în livingul meu, nu cunoşteam decât un sfert din ele. Dar adoram asta. Douglas era ocupat să-i aprovizioneze pe invitați cu *mojito*, iar eu îmi luasem sarcina să fac *white russian*, singurul cocteil pe care îl considerasem vreodată demn de băut.

— Ce seară, mi-a zis Doug. Cel care dansează în livingul tău nu-i portarul clădirii?

— Da. L-am invitat.

— E şi Lydia Gloor, să fiu al naibii! Îți dai seama? Lydia Gloor e în apartamentul tău!

— Cine e Lydia Gloor?

— Dumnezeule, Marc, ar trebui să ştii asta! E actrița momentului. Joacă în serialul ăla la care se uită toată lumea… În fine, în afară de tine, clar. Cum ai făcut ca s-o inviți?

— Habar n-am. Oamenii sună şi le deschid uşa. *Mi casa es tu casa!*

M-am întors în living cu prăjiturelele şi cu cocteilurile. Apoi am văzut pe fereastră zăpada care cădea şi am avut chef deodată să ies la aer. Am mers pe balcon în cămaşă; era frig rău. Am contemplat imensitatea New Yorkului aflată în fața mea şi milioanele de luminițe care se pierdeau în zare şi am urlat din toți rărunchii: „Sunt Marcus Goldman!“ În clipa

aceea am auzit o voce în spatele meu: era o blondă drăguță de vârsta mea pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Marcus Goldman, sună un telefon, mi-a zis ea.

Chipul ei nu mi-era totuşi necunoscut.

— Te-am mai văzut undeva, nu? am întrebat-o.

— La televizor, fără îndoială.

— Tu eşti Lydia Gloor…

— Da.

— Ca să vezi!

Am rugat-o să mă aştepte cuminte pe balcon şi m-am grăbit să mă duc să răspund.

— Alo?

— Marcus? Harry la telefon.

— Harry! Ce plăcere să te aud! Ce faci?

— Merge. Voiam doar să-ți spun bună seara. Aud gălăgie în spatele tău… Ai invitați? Poate că pic prost…

— Dau o mică petrecere. În noul meu apartament.

— Ai plecat din Montclair?

— Da, am cumpărat un apartament în Village. Locuiesc la New York de acum! Trebuie să vii să vezi, e o privelişte de-ți taie răsuflarea.

— Sunt sigur. În orice caz, pari să te amuzi grozav, sunt mulțumit pentru tine. Trebuie că ai mulți prieteni…

— Tone! Şi asta nu-i tot: imaginează-ți că e o actriță incredibil de frumoasă care mă aşteaptă pe balcon. Ha-ha, nu-mi vine să cred! Viața e mult prea frumoasă, Harry. Mult prea frumoasă. Şi tu? Ce faci în seara asta?

— Eu… Eu dau o mică petrecere acasă. Prieteni, grătar şi bere. Ce altceva? Ne distrăm bine, numai tu lipseşti. Dar aud că sună la uşă, Marcus. Au sosit alți invitați. Trebuie să te las ca să mă duc să deschid. Nu ştiu dacă o să încăpem toți în casă, dar asta numai Dumnezeu poate şti!

— Să ai o seară frumoasă, Harry. Distracție plăcută. Te sun negreşit.

M-am întors pe balcon: e seara în care am început să o frecventez pe Lydia Gloor, cea pe care mama avea s-o numească „actriță televizuală". La Goose Cove, Harry s-a dus să

deschidă uşa: era cel care livra pizza. A luat comanda şi s-a instalat în fața televizorului ca să ia masa.

Aşa cum promisesem, l-am sunat pe Harry după petrecere. Dar s-a scurs un an între cele două apeluri. Era februarie 2008.

— Alo?

— Harry, eu sunt, Marcus.

— O, Marcus! Eşti chiar tu? Incredibil. De când ai ajuns vedetă, n-ai mai dat niciun semn. Am încercat să te sun acum o lună şi am dat peste secretara ta care mi-a spus că nu eşti pentru nimeni.

I-am răspuns fără ocolişuri:

— O duc rău, Harry. Cred că nu mai sunt scriitor.

A redevenit dintr-odată serios.

— Ce-mi tot spui acolo, Marcus?

— Nu mai ştiu ce să scriu, sunt terminat. Pagină goală. O duc aşa de luni de zile. Poate de un an.

A izbucnit într-un râs liniştitor şi călduros.

— Blocaj mintal, Marcus, asta e tot! Paginile albe sunt la fel de stupide ca blocajul sexual când vine vorba de performanță: este panica geniului, aceeaşi care ți-o înmoaie de tot când eşti gata să te hârjoneşti cu una dintre admiratoarele tale şi nu te gândeşti decât la cum să-i procuri un orgasm care să fie măsurabil pe scara Richter. Nu te preocupa de genialitate, mulțumeşte-te să înşiri cuvintele unul lângă altul. Genialitatea apare firesc.

— Crezi?

— Sunt sigur. Însă cred că ar trebui să o laşi mai moale cu seratele mondene şi cu aperitivele. Să scrii e un lucru serios. Credeam că ți-am transmis asta.

— Dar am muncit din greu! Doar asta fac! Şi cu toate astea, nu reuşesc să ajung la nimic.

— Atunci înseamnă că-ți lipseşte un cadru propice. New Yorkul este un oraş foarte drăguț, dar şi mult prea zgomotos. De ce nu vii la mine, ca pe vremea când îmi erai student?

*

4–6 iulie 2008

În zilele care precedaseră întâlnirea de la Boston cu Barnaski, ancheta progresase în mod spectaculos.

Mai întâi, şeriful Pratt a fost acuzat pentru că obligase o minoră să întreţină raporturi sexuale cu el şi a fost eliberat pe cauţiune a doua zi după arestare. S-a instalat provizoriu într-un motel din Montburry, în vreme ce Amy părăsea oraşul ca să se ducă la sora ei, care trăia într-un alt stat. Audierea lui Pratt de către brigada de criminalistică a poliţiei de stat a confirmat nu numai că Tamara Quinn îi arătase însemnarea găsită la Harry referitoare la Nola, dar şi că Nancy Hattaway îi împărtăşise ceea ce ştia legat de Elijah Stern. Motivul pentru care Pratt neglijase conştient aceste două piste era că se temea ca Nola să nu fi mărturisit unuia dintre cei doi despre episodul din maşina poliţiei; ca urmare, nu voia să rişte să se compromită interogându-i pe Harry sau Stern. În acelaşi timp, jura că nu avea nimic de-a face cu moartea Nolei şi a lui Deborah Cooper şi că el condusese cercetările în mod ireproşabil.

Pe baza acestor declaraţii, Gahalowood a reuşit să convingă biroul procurorului să elibereze un mandat de percheziţie la domiciliul lui Elijah Stern, care a avut loc în dimineaţa zilei de vineri, 4 iulie, de ziua naţională. Tabloul reprezentând-o pe Nola a fost găsit în atelier şi confiscat. Elijah Stern a fost adus la sediul poliţiei de stat ca să fie interogat, dar nu i s-au adus acuzaţii. Cu toate acestea, incidentul a intensificat şi mai mult curiozitatea opiniei publice: după arestarea celebrului scriitor Harry Quebert şi a şefului poliţiei, Gareth Pratt, iată că omul cel mai bogat din New Hampshire era şi el amestecat în uciderea Nolei Kellergan.

Gahalowood mi-a povestit audierea lui Stern în detaliu. „Un tip impresionant, mi-a zis el. De un calm absolut. Chiar ordonase armatei sale de avocaţi să aştepte afară din sală. Aproape că nu mă simţeam în largul meu în faţa lui, cu personalitatea aceea, cu privirea lui albastră ca oţelul, şi numai Dumnezeu ştie cât sunt de obişnuit cu genul ăsta de lucruri. I-am arătat tabloul şi mi-a confirmat că era Nola".

— De ce țineți acest tablou acasă? îl întrebase Gahalowood.
Stern răspunsese ca şi cum ar fi fost evident:
— Pentru că e al meu. Există vreo lege în statul ăsta care interzice să-ți agăți tablouri pe pereți?
— Nu. Dar este portretul unei fete care a fost asasinată.
— Şi dacă aş fi avut un tablou cu John Lennon, şi el asasinat, ar fi fost grav?
— Înțelegeți foarte bine ce vreau să zic, domnule Stern. De unde provine acest tablou?
— Unul dintre angajații mei din vremea aceea l-a pictat. Luther Caleb.
— De ce a pictat tabloul?
— Pentru că îi plăcea să picteze.
— Când a fost realizat tabloul?
— În vara lui 1975. Iulie, august, dacă îmi amintesc bine.
— Chiar înainte de dispariția fetei.
— Da.
— Cum l-a pictat?
— Cu pensula, îmi închipui.
— Încetați să mai faceți pe prostul, vă rog. De unde o cunoştea pe Nola?
— Toată lumea o cunoştea pe Nola la Aurora. Ea l-a inspirat pentru acest tablou.
— Şi nu v-a deranjat să țineți în casa dumneavoastră tabloul unei copile dispărute?
— Nu. E un tablou frumos. Se numeşte „artă". Şi arta veritabilă deranjează. Arta acceptată nu este decât rezultatul degenerării lumii noastre putrezite de corectitudinea politică.
— Sunteți conştient că posesia unei opere reprezentând o fată de cincisprezece ani goală ar putea să vă producă necazuri, domnule Stern?
— Goală? Nu i se văd nici sânii, nici părțile intime.
— Dar e evident că e goală.
— Sunteți gata să vă apărați punctul de vedere în fața curții, sergent? Pentru că o să pierdeți şi o ştiți la fel de bine ca mine.

— Aş vrea numai să ştiu de ce Luther Caleb a pictat-o pe Nola Kellergan.
— V-am spus: îi plăcea să picteze.
— O cunoaşteţi pe Nola Kellergan?
— Puţin. Ca toată lumea în Aurora.
— Numai puţin?
— Numai puţin.
— Minţiţi, domnule Stern. Am martori care susţin că aţi avut o relaţie cu ea. Că o aduceaţi la dumneavoastră.

Stern izbucnise în râs.

— Aveţi probe pentru ce spuneţi? Mă îndoiesc, pentru că e fals. Nu am atins-o niciodată pe fată. Ascultaţi, sergent, mi se face milă de dumneavoastră: ancheta trenează vizibil şi vă formulaţi cu mare greutate întrebările. Ca urmare, o să vă ajut: Nola Kellergan este cea care a venit să mă întâlnească. A venit într-o zi la mine, mi-a zis că avea nevoie de bani. A acceptat să pozeze pentru un tablou.
— Aţi plătit-o ca să pozeze?
— Da. Luther era foarte talentat la pictură. Un talent incredibil! Îmi pictase deja tablouri superbe, peisaje din New Hampshire, scene de viaţă cotidiană din frumoasa noastră Americă şi eram foarte entuziast. Din punctul meu de vedere, Luther putea deveni unul dintre cei mai mari pictori ai acestui secol şi mi-am zis că ar putea face ceva grandios pictând-o pe fata asta minunată. Dovadă că dacă vând acum tabloul, cu tot scandalul din jurul acestui caz, aş obţine cu siguranţă unusau două milioane de dolari. Cunoaşteţi mulţi pictori contemporani care îşi vând lucrările cu două milioane de dolari?

Odată explicaţia dată, Stern declarase că pierduse destul timp şi că audierea se terminase; plecase, urmat de alaiul de avocaţi, lăsându-l pe Gahalowood mut şi adăugând un mister în plus la anchetă.

— Înţelegi ceva, scriitorule? m-a întrebat Gahalowooddupă ce a terminat de relatat audierea lui Stern. Într-o zi, puştoaica descinde la Stern acasă şi îi propune să fie pictată contra unui pumn de bani. Poţi să crezi aşa ceva?

— E absurd. De ce ar fi avut ea nevoie de bani? Ca să fugă?
— Poate. Totuşi, nu şi-a luat cu ea economiile. În camera ei există o cutie de biscuiți cu o sută cincizeci de dolari înăuntru.
— Şi ce-ați făcut cu tabloul? am întrebat.
— Îl păstrăm pentru moment. Dovadă incriminatoare.
— Incriminatoare pentru cine, dacă Stern nu a fost inculpat?
— Pentru Caleb.
— Deci chiar îl suspectați?
— Nu ştiu nimic, scriitorule. Stern o punea să pozeze, Pratt se deda la felație, dar ce mobil ar fi avut ei ca s-o ucidă pe Nola?
— Teama că ar vorbi? am sugerat eu. Fata a amenințat că va spune totul şi, într-un moment de panică, unul dintre ei a lovit-o până a ucis-o, înainte să o îngroape în pădure.
— Dar de ce să lase însemnarea aceea pe manuscris? *Adio, Nola mea iubită*. E cineva care o iubea pe fată. Şi singurul care o iubea era Quebert. Totul ne duce la Quebert. Şi dacă Harry Quebert, aflând de Pratt şi Stern, ar fi avut o izbucnire de furie şi ar fi ucis-o pe Nola? Povestea asta ar fi putut foarte bine să fie o crimă pasională. Era şi ipoteza ta, de altfel.
— Harry să comită o crimă pasională? Nu, n-are niciun sens. Când vor sosi rezultatele analizei ăleia grafologice de rahat?
— Curând. Îmi închipui că e o chestiune de zile. Marcus, trebuie să-ți spun: biroul procurorului o să-i propună o înțelegere lui Quebert. Se renunță la răpire şi este găsit vinovat de crimă pasională. Douăzeci de ani de închisoare. Ar face cincisprezece dacă se poartă bine. Fără pedeapsa cu moartea.
— O înțelegere? De ce o înțelegere? Harry nu e vinovat de nimic.

Simțeam că ne scapă ceva, un detaliu care ar putea explica totul. Am reluat firul ultimelor zile ale Nolei, dar niciun eveniment major nu fusese semnalat de-a lungul lunii august 1975 la Aurora, până la faimoasa seară de 30 august. Ca să fiu sincer, vorbind cu Jenny Dawn, Tamara Quinn şi alți câțiva locuitori ai oraşului, mi s-a părut că ultimele

trei săptămâni ale Nolei Kellergan au fost fericite. Harry îmi descrisese tratamentul la care o supunea mama ei, Pratt cum o forțase să-i facă felație, Nancy îmi vorbise despre întâlnirile sordide cu Luther Caleb, dar declarațiile lui Jenny şi ale Tamarei au fost altele: după spusele lor, nimic nu lăsa să se întrevadă că Nola era bătută sau nefericită. Tamara Quinn mi-a precizat chiar că Nola îi ceruse să-şi reia serviciul la Clark's de când începea şcoala, ceea ce ea acceptase. Am fost atât de uimit să aflu asta, încât am rugat-o de două ori să-mi confirme. Aşadar, de ce Nola făcuse demersuri ca să-şi reia slujba de chelneriță dacă prevăzuse să fugă? Robert Quinn mi-a povestit şi el că o întâlnea uneori cărându-şi maşina de scris, dar că o ducea cu uşurință, cântând veselă. S-ar zice că în 1975, Aurora era paradisul pe pământ. Am ajuns să mă întreb dacă Nola avea cu adevărat intenția să plece din oraş. Apoi m-a cuprins o bănuială oribilă: ce garanție aveam că Harry îmi spunea adevărul? Cum să ştiu dacă Nola îi ceruse într-adevăr să plece cu el? Şi dacă era o stratagemă ca să se dezvinovățească de crimă? Şi dacă Gahalowood avusese dreptate încă de la început?

L-am revăzut pe Harry în după-amiaza zilei de 5 iulie, la închisoare. Arăta îngrozitor şi palid. Pe frunte îi apăruseră riduri pe care nu i le ştiusem niciodată.

— Procurorul vrea să-ți propună un târg, am zis.

— Ştiu. Roth mi-a spus deja. Crimă pasională. Aş putea să ies după cincisprezece ani.

După tonul vocii lui, am înțeles că era gata să se gândească la o astfel de opțiune.

— Nu-mi spune că o să accepți oferta asta, m-am înfuriat eu.

— Habar n-am, Marcus. Dar e un mijloc de a evita pedeapsa cu moartea.

— A evita pedeapsa cu moartea? Ce înseamnă asta? Că eşti vinovat?

— Nu! Dar totul mă covârşeşte! Şi n-am niciun chef să mă lansez într-o partidă de poker cu jurații care deja m-au

condamnat. Cincisprezece ani de închisoare e oricum mai bine decât pe viață sau pedeapsa capitală.

— Harry, am să-ți mai pun pentru ultima oară această întrebare: ai ucis-o pe Nola?

— Bineînțeles că nu, pentru Dumnezeu! De câte ori să-ți mai spun?

— Atunci o vom dovedi!

Mi-am scos reportofonul şi l-am pus pe masă.

— Ai milă, Marcus. Lasă-mă deocamdată cu aparatul ăsta!

— Trebuie să înțeleg ce s-a petrecut.

— Nu mai vreau să mă înregistrezi. Te rog.

— Foarte bine. O să iau notițe.

Mi-am scos un carnet şi stiloul.

— Aş vrea să reluăm discuția noastră despre fuga din 30 august 1975. Dacă înțeleg bine, când ați decis să plecați, tu şi cu Nola, cartea ta era aproape terminată…

— Am terminat-o cu câteva zile înainte de plecare. Am scris repede, foarte repede. Parcă pluteam. Totul era atât de special: Nola care era acolo tot timpul, care recitea, care corecta, care bătea la maşină. Poate că-ți par siropos, dar era magic. Am terminat cartea în ziua de 27 august. Îmi amintesc pentru că a fost ultima zi în care am văzut-o pe Nola. Conveniserăm că ar trebui să părăsesc oraşul cu două sau trei zile înaintea ei, ca să nu stârnesc bănuieli. 27 august a fost deci ultima noastră zi împreună. Terminasem romanul într-o lună. Era o demență. Eram atât de mândru de mine. Îmi amintesc de cele două manuscrise care tronau pe masa de pe terasă: unul scris de mână, care reproducea toate originalele, şi celălalt care reprezenta munca de titan pe care o făcuse Nola, adică transcrierea la maşina Remington. Am petrecut câteva momente pe plajă, acolo unde ne întâlniserăm cu trei luni mai devreme. Am mers mult timp. Nola m-a luat de mână şi mi-a spus: „Faptul că te-am întâlnit mi-a schimbat viața, Harry. O să vezi, o să fim atât de fericiți împreună". Planul nostru era stabilit: trebuia să plec din Aurora a doua zi de dimineață, trecând pe la Clark's, ca să fiu văzut şi să se afle că voi lipsi o săptămână sau două sub pretextul unor

afaceri urgente la Boston. Trebuia apoi să stau două zile la Boston, să păstrez facturile de hotel, ca totul să se potrivească dacă poliția mă interoga. Apoi, pe 30 august, trebuia să mă duc să-mi iau o cameră la Sea Side Motel, pe Route 1. Camera 8, îmi zisese Nola, pentru că-i plăcea cifra 8. Am întrebat-o cum o să procedeze ca să ajungă la motel, care era totuşi la mai mulți kilometri de Aurora, şi mi-a zis să nu-mi fac griji, că ea mergea repede şi cunoştea o scurtătură pe plajă. Nola m-ar fi întâlnit în cameră la începutul serii, la ora şapte. Ar fi trebuit să plecăm de îndată, ca să ajungem în Canada, să găsim un loc ferit, un mic apartament de închiriat. Urma să mă întorc la Aurora peste câteva zile, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poliția ar fi căutat-o desigur pe Nola şi eu trebuia să-mi păstrez calmul: dacă mă interogau, răspundeam că fusesem la Boston şi arătam facturile de la hotel. Trebuia apoi să rămân o săptămână la Aurora, ca să nu trezesc suspiciuni, ea ar fi rămas în apartamentul nostru, aşteptându-mă liniştită. După care urma să predau casa de la Goose Cove şi să părăsesc Aurora de-adevăratelea, explicând că romanul meu era terminat şi trebuia de acum să mă ocup de publicare. M-aş fi întors atunci lângă Nola, aş fi trimis manuscrisul prin poştă la editori newyorkezi, apoi aş fi făcut naveta între ascunzătoarea noastră din Canada şi New York ca să aranjez apariția cărții.

— Şi Nola ce-ar fi făcut?

— Am fi făcut rost de acte false, ar fi terminat liceul, apoi s-ar fi înscris la universitate. Şi am fi aşteptat până ar fi împlinit optsprezece ani şi ar fi devenit doamna Harry Quebert.

— Documente false? Dar e curată demență!

— Ştiu. Era curată demență. Curată demență!

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— În ziua de 27 august, pe plajă, am repetat planul de mai multe ori, apoi am intrat în casă. Ne-am aşezat pe canapeaua veche din living, care nu era veche, dar care a devenit, pentru că nu m-am mai putut despărți de ea vreodată, şi am avut ultima noastră discuție. Uite, Marcus, uite ultimele cuvinte pe care nu le voi uita niciodată. Ea mi-a zis: „Vom fi atât

de fericiți împreună, Harry. Voi deveni soția ta. Vei fi un foarte mare scriitor. Şi profesor la universitate. Întotdeauna am visat să mă mărit cu un profesor universitar. Lângă tine, voi fi cea mai fericită femeie. Şi vom avea un câine mare, de culoarea soarelui, un labrador pe care îl vom numi Storm. Aşteaptă-mă, te rog, aşteaptă-mă“. Şi i-am răspuns: „Te voi aştepta toată viața dacă trebuie, Nola“. Sunt ultimele ei cuvinte, Marcus. Apoi, am ațipit şi când m-am trezit Nola plecase. O lumină rozalie se lăsa pe suprafața oceanului şi erau stoluri de pescăruşi care țipau. Păsările astea oribile pe care ea le iubea atâta. Pe masa de pe terasă nu mai era decât un manuscris, acela care mi-a rămas, originalul. Şi lângă, un bilet, cel pe care l-ai găsit în cutie şi pe care erau scrise frazele astea: *Nu-ți face griji, Harry, nu-ți face griji pentru mine, o să vin acolo. Aşteaptă-mă în camera 8, îmi place cifra asta, este cifra mea preferată. Aşteaptă-mă în camera 8 la ora 19. Apoi vom pleca pentru totdeauna.* N-am căutat manuscrisul: am înțeles că îl luase ea, ca să-l mai citească încă o dată. Sau poate ca să fie sigură că voi veni la întâlnirea de la motel pe 30. A luat rahatul ăla de manuscris, aşa cum mai făcea uneori, Marcus. Iar eu, a doua zi, am plecat din Aurora. Aşa cum prevăzusem. Am trecut pe la Clark's să beau o cafea, special ca să fiu văzut şi să spun că o să lipsesc. Era acolo Jenny, ca în fiecare dimineață, i-am zis că aveam treburi la Boston, că romanul meu era aproape gata şi că aveam întâlniri importante. Şi am plecat. Am plecat fără să bănuiesc nicio clipă că nu o s-o mai revăd pe Nola vreodată.

Mi-am pus stiloul pe masă. Harry plângea.

*

7 iulie 2008

La Boston, în salonul de la Park Plaza, lui Barnaski i-a luat o jumătate de oră ca să parcurgă cele cincizeci de pagini pe care i le adusesem, înainte să ne cheme.

— Deci? am întrebat intrând în cameră.

— E pur şi simplu genial, Goldman! Genial! Ştiam că eşti omul momentului!

— Atenţie, paginile astea sunt în special notele mele. Sunt fapte acolo care nu vor trebui publicate.

— Desigur, Goldman. Desigur. În orice caz, vei aproba şpaltul final.

A comandat şampanie, a desfăşurat contractele pe masă şi a recapitulat conţinutul lor:

— Predarea manuscrisului la sfârşitul lui august. Supracopertele pentru publicitate vor fi deja gata. Redactare şi tehnoredactare în două săptămâni, tipărire în cursul lunii septembrie. Apariţie prevăzută pentru ultima săptămână din septembrie. Cel mai târziu. Ce *timing* perfect! Chiar înainte de campania prezidenţială şi mai mult sau mai puţin în momentul derulării procesului lui Quebert! Hip, hip, ura!

— Şi dacă ancheta nu se încheie? am întrebat. Cum trebuie să termin cartea?

Barnaski avea deja un răspuns gata pregătit şi validat de serviciul său juridic:

— Dacă ancheta este încheiată, este o povestire autentică. Dacă nu se încheie, lăsăm subiectul deschis sau sugerezi un final şi este un roman. Juridic, e de neatins, iar pentru cititori nu există nicio diferenţă. Şi pe urmă, cu atât mai bine dacă ancheta nu se termină: vom avea posibilitatea să publicăm un al doilea volum. O mană cerească!

M-a privit cu subînţeles; un angajat a adus şampania şi Barnaski a insistat s-o deschidă el însuşi. Am semnat contractul, el a făcut să sară dopul, vărsând şampanie peste tot. A umplut două cupe şi i-a întins una lui Douglas şi cealaltă mie. Am întrebat:

— Tu nu bei?

A făcut o mutră dezgustată şi şi-a şters mâinile de o pernă.

— Nu-mi place. Şampania este numai pentru spectacol. Şi spectacolul, Goldman, este optzeci la sută din interesul pe care oamenii îl acordă produsului final!

Şi a ieşit să telefoneze la Warner Bross ca să vorbească despre drepturile de ecranizare.

În aceeaşi după-amiază, pe drumul de întoarcere la Aurora, am primit un telefon de la Roth: era foarte tulburat.

— Avem rezultatele, Goldman!

— Ce rezultate?

— Scrisul! Nu este al lui Harry! Nu el este cel care a scris însemnarea pe manuscris!

Am scos un ţipăt de bucurie.

— Ce înseamnă asta concret? am întrebat.

— Nu ştiu încă nimic. Dar dacă nu e scrisul lui, asta confirmă că el nu avea manuscrisul în momentul în care Nola a fost ucisă. Or, manuscrisul este una dintre principalele probe ale acuzării. Judecătorul tocmai a fixat o nouă înfăţişare pentru joi, 10 iulie, la ora unsprezece. O convocare atât de rapidă e sigur o veste bună pentru Harry!

Eram foarte tulburat: Harry putea fi liber în curând. Spusese deci mereu adevărul, era nevinovat. Dar în ajunul acestei noi audieri, miercuri, 9 iulie, s-a produs o catastrofă. În ziua aceea, în jur de ora şaptesprezece, eram la Goose Cove, în biroul lui Harry, pe cale să scriu notele mele despre Nola. Atunci am primit un telefon de la Barnaski pe mobil. Vocea îi tremura.

— Marcus, am o veste teribilă, mi-a zis el de la început.

— Ce se întâmplă?

— A fost un furt…

— Cum aşa, *un furt*?

— Foile tale… Cele pe care mi le-ai adus la Boston.

— Ce? Cum e posibil?

— Erau într-un sertar al biroului meu. Ieri-dimineaţă nu le-am mai găsit… Mai întâi am crezut că Marisa făcuse ordine şi le pusese la gunoi, ea face uneori asta. Dar când am întrebat-o, mi-a zis că nici măcar nu le atinsese. Le-am căutat ieri toată ziua, dar degeaba.

Inima îmi bătea tare. Presimţeam o furtună.

— Dar ce te face să crezi că au fost furate? am întrebat.

A urmat o tăcere lungă, apoi a răspuns:

— Am primit telefoane toată după-amiaza: *Globe, USA Today, New York Times*… Cineva a transmis copii după paginile tale întregii prese naționale, care se pregăteşte să le difuzeze. Marcus, probabil că mâine toată țara va afla conținutul cărții.

Partea a doua
Vindecarea scriitorilor

(Redactarea cărții)

14. Un faimos 30 august 1975

„Vezi, Marcus, societatea noastră a fost concepută în aşa fel încât trebuie fără încetare să alegi între raţiune şi pasiune. Raţiunea n-a servit nimănui, iar pasiunea este adesea distructivă. Mi-ar fi de aceea destul de dificil să te ajut.

— De ce îmi spui asta, Harry?

— Aşa. Viaţa este o escrocherie.

— Îţi mănânci toţi cartofii prăjiţi?

— Nu. Ia dacă pofteşti.

— Mersi, Harry.

— Chiar nu te interesează ce îţi povestesc?

— Ba da, mult. Te ascult cu atenţie. Numărul 14: viaţa este o escrocherie.

— Doamne, Marcus, n-ai înţeles nimic. Uneori am impresia că discut cu un imbecil."

Ora 16

Ziua fusese superbă. Una din acele sâmbete însorite de la sfârşitul verii care învăluie Aurora într-o atmosferă odihnitoare. În centrul oraşului îi puteai vedea pe locuitori plimbându-se liniştiţi, întârziind în faţa vitrinelor ca să profite de ultimele zile de timp frumos. Străzile cartierelor rezidenţiale, pustii fără maşini, se treziseră ocupate de copii care organizau acolo curse pe bicicletă sau pe patine cu rotile, în vreme ce părinţii lor, la umbra teraselor, sorbeau limonadă răsfoind ziarele.

Pentru a treia oară în mai puţin de o oră, Travis Dawn, la bordul maşinii sale de patrulare, a traversat cartierul de pe Terrace Avenue şi a trecut prin faţa casei familiei Quinn. După-amiaza fusese de un calm absolut; nimic de semnalat, nici măcar un apel la centrală. Făcuse câteva controale rutiere ca să-şi găsească de lucru, dar mintea îi era în altă parte: nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Jenny. Ea era acolo, pe terasă, cu tatăl ei. Îşi petrecuseră toată după-amiaza rezolvând cuvinte încrucişate, în vreme ce Tamara tăia boschetele, pregătindu-le pentru toamna care se apropia. În vecinătatea casei, Travis a încetinit; spera ca ea să-l remarce, să se întoarcă şi să-l vadă, să-i facă un semn din mână, un gest amical care l-ar încuraja să se oprească o clipă, să o salute prin geamul lăsat. Poate chiar să-i ofere un pahar de ceai cu gheaţă şi să schimbe câteva cuvinte. Dar Jenny nu a întors capul, nu l-a văzut. Râdea cu tatăl ei, părea fericită. El şi-a continuat drumul şi a oprit la câteva zeci de metri mai departe, unde nu putea fi văzut. A privit buchetul de pe scaunul din dreapta sa şi a luat foaia de hârtie care se afla chiar lângă el şi pe care notase ce voia să-i zică:

Bună, Jenny. Ce zi frumoasă. Dacă eşti liberă în seara asta, mă gândeam că am putea să ne plimbăm pe plajă. Poate chiar să mergem la cinema? Sunt filme noi la Montburry. (Să-i dai florile.)

Să-i propună o plimbare şi un film. Era uşor. Dar nu a îndrăznit să iasă din maşină. S-a grăbit să demareze şi să-şi reia patrularea, urmând acelaşi drum care îl făcea să treacă prin fața casei Quinn în douăzeci de minute. A aranjat florile sub scaun, ca să nu fie observate. Erau trandafiri sălbatici, culeşi de lângă Montburry, de pe malul unui lac mic despre care îi vorbise Erne Pinkas. La prima vedere, nu erau mai puțin frumoşi decât trandafirii de cultură, dar culoarea lor era mult mai strălucitoare. Voise adesea să o ducă pe Jenny acolo; îşi făcuse chiar un plan. Ar fi legat-o la ochi, ar fi condus-o până la straturile de trandafiri şi nu i-ar fi dezlegat eşarfa decât când ajungea în fața boschetelor, ca miile de culori să-i explodeze în față ca un foc de artificii. Apoi ar fi stat la picnic pe malul lacului. Dar nu avusese niciodată curajul să-i propună aşa ceva. Mergea acum pe Terrace Avenue şi a trecut prin fața casei familiei Kellergan, aproape fără să-i acorde atenție. Avea mintea în altă parte.

În ciuda timpului frumos, reverendul îşi petrecuse toată după-amiaza închis în garajul său, meşterind la o veche motocicletă Harley-Davidson, pe care spera s-o facă să meargă cândva. Conform raportului poliției din Aurora, el nu a părăsit atelierul decât pentru a bea apă de la bucătărie şi, de fiecare dată, a găsit-o pe Nola citind liniştită în living.

*

Ora 17:30

Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, străzile din centrul oraşului deveneau încetul cu încetul pustii, în vreme ce în cartierele rezidențiale copiii intrau în casă, iar pe terase nu mai rămâneau decât fotoliile goale şi ziarele împrăştiate.

Şeful poliției, Gareth Pratt, care era în vacanță, şi soția sa Amy s-au întors acasă, după ce îşi petrecuseră o parte din zi la prieteni, în afara oraşului. În acelaşi moment, familia Hattaway — şi anume Nancy, cei doi frați ai săi şi părinții lor — a ajuns acasă, pe Terrace Avenue, după ce-şi petrecuseră

după-amiaza pe plajă, la Grand Beach. În raportul poliției figurează că doamna Hattaway, mama lui Nancy, a declarat că la familia Kellergan se auzea muzica la un volum foarte ridicat.

La mai mulți kilometri de locul acela, Harry a sosit la Sea Side Motel. A luat camera 8 sub un nume de împrumut şi a plătit cu bani gheață ca să nu fie nevoit să arate un act de identitate. Pe drum, cumpărase flori. Făcuse de asemenea plinul maşinii. Totul era pregătit. Mai mult de o oră şi jumătate. Atât mai era. De îndată ce Nola avea să sosească, vor sărbători regăsirea şi vor pleca imediat. La ora douăzeci şi unu vor fi în Canada. Vor fi bine împreună. Ea nu va mai fi niciodată nefericită.

*

Ora 18

Deborah Cooper, şaizeci şi unu de ani, care trăia singură de la moartea soțului ei într-o casă izolată la marginea pădurii din Side Creek, s-a aşezat la masa de la bucătărie ca să pregătească o tartă cu mere. După ce decojise şi tăiase merele, a aruncat câteva bucăți pe fereastră pentru ratoni şi a rămas în spatele geamului ca să pândească venirea lor. Atunci i s-a părut că distinge o siluetă care alerga printre rândurile de copaci: uitându-se mai bine, a avut timp să zărească o fată în rochie roşie urmărită de un bărbat, înainte să dispară în tufişuri. S-a grăbit în livingul unde se afla telefonul ca să sune de urgență la poliție. Raportul poliției precizează că apelul a ajuns în centrală la ora 18:21. A durat douăzeci şi şapte de secunde. Retranscrierea lui este următoarea:

— Poliția, ce urgență aveți?
— Alo? Numele meu este Deborah Cooper, locuiesc în Side Creek Lane, la Aurora. Cred că tocmai am văzut un bărbat urmărind o fată în pădure.

— Ce s-a întâmplat mai exact?
— Nu ştiu! Eram la fereastră, priveam înspre pădure şi am văzut-o acolo pe fata asta care alerga printre copaci… În spatele ei era un bărbat… Cred că fata încerca să scape de el.
— Unde sunt acum?
— Nu… nu-i mai văd. Sunt în pădure.
— Trimit imediat un echipaj, doamnă.
— Mulțumesc, trimiteți repede!

După ce închisese, Deborah Cooper s-a întors imediat la fereastra de la bucătărie. Nu mai vedea nimic. Se gândea că poate vederea îi jucase feste, dar că atunci când ai dubii e mai bine ca poliția să vină să cerceteze împrejurimile. Şi a ieşit din casă ca să întâmpine patrula.

În raport se precizează că centrala poliției a transmis informația poliției din Aurora, al cărei singur ofițer de serviciu în ziua aceea era Travis Dawn. A sosit la Side Creek Lane la aproape patru minute de la apel.

După ce i-a fost prezentată rapid situația, ofițerul a început o primă căutare în pădure. La câteva zeci de metri după ce înaintase printre rândurile de copaci, a găsit o fâşie de pânză roşie. Considerând că situația era gravă, a decis să-l anunțe imediat pe şeriful Pratt, deşi acesta era în concediu. I-a telefonat acasă, de la Deborah Cooper. Era ora 18:45.

*

Ora 19

Şeriful Pratt considerase că părea un caz destul de serios ca să vină să constate personal amploarea acestuia: Travis Dawn nu l-ar fi deranjat acasă dacă nu era o situație excepțională.

Când a sosit la Side Creek Lane, i-a recomandat lui Deborah Cooper să se închidă în casă, în timp ce el şi Travis vor pleca să caute mai adânc în pădure. Au luat-o pe drumul care

se întindea de-a lungul oceanului, în direcția pe care părea să o fi apucat fata în rochie roşie. Conform raportului poliției, după ce au mers mai bine de un kilometru şi jumătate, cei doi polițişti au descoperit urme de sânge şi păr blond într-o parte a pădurii unde erau mai puțini copaci, în apropiere de malul oceanului. Era ora nouăsprezece şi jumătate.

E posibil ca Deborah Cooper să fi rămas la fereastra de la bucătărie, încercând să-i urmărească pe polițişti. Aceştia dispăruseră pe potecă de ceva timp când ea a văzut apărând din pădure o tânără cu rochia ruptă şi fața plină de sânge, care striga după ajutor şi se grăbea către casă. Deborah Cooper, cuprinsă de panică, a descuiat uşa de la bucătărie ca s-o primească şi a alergat în living ca să cheme din nou poliția.

Raportul poliției precizează că al doilea apel de la Deborah Cooper a ajuns în centrală la ora 19:33. A durat ceva mai mult de patruzeci de secunde. Retranscrierea acestuia este următoarea:

— Poliția, ce problemă aveți?
— Alo? (Voce panicată.) Sunt Deborah Cooper, am… am sunat şi mai devreme ca… ca să semnalez că o fată era urmărită în pădure. Ei, bine, ea este aici! E în bucătăria mea!
— Liniştiți-vă, doamnă. Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu nimic! A sosit din pădure. Sunt şi doi polițişti care s-au dus în pădure acum, dar cred că nu au văzut-o! Am primit-o în bucătărie. Cred… Cred că este fiica reverendului… Fata care lucrează la Clark's… Cred că ea…
— Ce adresă aveți?
— Deborah Cooper, Side Creek Lane, Aurora. V-am mai sunat şi înainte! Fata este aici, înțelegeți? Are fața plină de sânge! Veniți repede!
— Rămâneți pe loc, doamnă. Trimit întăriri imediat.

Cei doi polițişti cercetau urmele de sânge când au auzit detunătura răsunând dinspre casă. Fără să piardă o clipă, au luat-o înapoi alergând, cu arma în mână.

În acelaşi moment, operatorul de la centrala poliției, care nu putea să dea nici de Travis Dawn, nici de şeriful Pratt pe stația radio a maşinii şi socotind situația critică, a hotărât să declanşeze o alertă generală la biroul poliției de stat şi să trimită unitățile disponibile la Side Creek Lane.

*

Ora 19:45

Ofițerul Dawn şi şeriful Pratt au ajuns la locuința lui Deborah Cooper fără suflu. Au intrat înăuntru prin uşa din spate care dădea în bucătărie, unde au găsit-o pe Deborah Cooper moartă, zăcând pe podea, scăldată în sânge, glonțul lovind-o în inimă. După o cercetare rapidă a parterului, care s-a dovedit inutilă, şeriful Pratt s-a repezit la maşină ca să anunțe centrala şi să ceară întăriri. Retranscrierea discuției sale cu operatorul centralei este următoarea:

— Sunt şeriful Pratt, poliția din Aurora. Cer urgent întăriri la Side Creek Lane, la intersecția cu Route 1. Avem o femeie ucisă prin împuşcare şi probabil o fată în pădure.
— Şeriful Pratt, am primit deja un apel disperat de la o doamnă Deborah Cooper, din Side Creek Lane, acum şapte minute, care ne-a informat că o fată se refugiase la ea. Cele două fapte sunt legate?
— Ce? Deborah Cooper este cea ucisă. Şi nu mai e nimeni în casă. Trimiteți toate trupele disponibile! E pe cale să se producă un haos de tot rahatul aici!
— Trupele sunt pe drum, şerifule. Vă trimit şi altele.

Chiar înainte să încheie convorbirea, Pratt a auzit o sirenă: soseau deja întăririle. De abia a avut timp să-l prevină pe Travis de situație, cerându-i în special să scotocească prin casă, că emițătorul radio a început deodată să pârâie: pe Route 1, la câteva sute de metri de locul unde se aflau, o maşină de la biroul şerifului urmărea un vehicul suspect,

reperat în apropierea pădurii. Adjunctul şerifului districtului, Paul Summond, primul dintre cei care veneau ca întăriri, tocmai se încrucişase cu un Chevrolet Monte Carlo negru cu plăcuțe neidentificabile, care ieşea din tufişuri şi o lua la goană cu toată viteza, în ciuda avertismentelor maşinii de poliție. Se îndrepta spre nord.

Şeriful Pratt a sărit în maşină şi a plecat să-l ajute pe Summond. A luat-o pe drumul forestier paralel cu Route 1, cu intenția de a-i tăia drumul fugarului: s-a năpustit pe autostrada principală la aproape cinci kilometri după Side Creek Lane şi puțin a lipsit ca să intercepteze Chevroletul negru.

Maşinile mergeau cu o viteză nebună. Chevroletul îşi urma drumul pe Route 1, înspre nord. Şeriful Pratt a lansat un apel radio la toate unitățile disponibile ca să ridice baraje şi a cerut trimiterea unui elicopter. După un viraj spectaculos, Chevroletul a luat-o în curând pe un drum secundar, apoi pe un altul. Rula ca un bolid şi maşinile poliției abia îl mai puteau urmări. În stația radio de la bordul maşinii, Pratt urla că erau pe cale să-l piardă.

Urmărirea continua pe drumuri înguste: şoferul părea să ştie exact pe unde o lua, reuşind să se distanțeze încetul cu încetul de polițişti. Ajuns la o intersecție, Chevroletul a evitat ciocnirea cu un vehicul venind din sens invers, care a rămas în mijlocul drumului. Pratt a reuşit să ocolească obstacolul, intrând pe partea cu iarbă a drumului, dar Summond, care venea chiar în spatele lui, nu a putut să evite coliziunea, din fericire fără urmări grave. Pratt, acum singur în urma Chevroletului, ghida întăririle cât de bine putea. A pierdut o clipă contactul vizual cu maşina, dar a reperat-o apoi pe drumul spre Montburry, înainte să se distanțeze definitiv. Când a întâlnit patrulele care soseau din sens invers, a înțeles că vehiculul suspect le scăpase. A cerut imediat închiderea tuturor drumurilor, răscolirea generală a întregii regiuni şi trimiterea poliției de stat. La Side Creek Lane, Travis Dawn era categoric: nu era nici cea mai mică urmă a fetei în rochie roşie, nici în casă, nici în împrejurimi.

*

Ora 20

Reverendul David Kellergan, panicat, a format numărul de urgență al poliției ca să anunțe că fiica sa, Nola, de cincisprezece ani, dispăruse. Un adjunct al şerifului din district, venit cu trupele de întărire, a fost cel care a ajuns primul pe Terrace Avenue la numărul 245, urmat de îndată de Travis Dawn. La ora douăzeci şi cincisprezece minute, şeriful Pratt a sosit şi el, la rândul său. Conversația dintre Deborah Cooper şi operatorul de la centrala poliției nu lăsa nici urmă de îndoială: Nola Kellergan era cea care fusese văzută la Side Creek Lane.

La ora 20:25, şeriful Pratt a trimis un nou mesaj de alertă generală, confirmând dispariția Nolei Kellergan, de cincisprezece ani, localizată ultima oară, cu o oră înainte, la Side Creek Lane. A cerut emiterea unui mandat de căutare pentru o fată albă, de 1,58 metri înălțime, 50 de kilograme, păr lung blond, ochi verzi, îmbrăcată într-o rochie roşie, purtând un lănțişor de aur cu numele Nola pe el.

Întăriri ale poliției soseau din tot districtul. În vreme ce o primă fază a cercetărilor în pădure şi pe plajă debuta cu speranța ca Nola să fie descoperită înainte de lăsarea nopții, patrulele brăzdau de la un capăt la altul regiunea în căutarea Chevroletului negru, a cărui urmă fusese pentru moment pierdută.

*

Ora 21

La ora douăzeci şi unu, unități ale poliției de stat au sosit la Side Creek Lane, sub conducerea căpitanului Neil Rodik. Echipe ale brigăzii criminalistice s-au grăbit de asemenea să ajungă la Deborah Cooper şi în pădure, acolo unde fuseseră găsite urme de sânge. Au fost instalate reflectoare puternice

cu halogen ca să lumineze zona; au fost prelevate smocuri de păr blond smuls, fragmente de dinți şi fâşii de pânză roşie.

Rodik şi Pratt, observând scena de departe, au făcut bilanțul situației.

— S-ar zice că a fost un adevărat măcel, a zis Pratt.

Rodik a încuviințat, apoi a întrebat:

— Crezi că fata mai e încă în pădure?

— Fie a dispărut cu acea maşină, fie e în pădure. Plaja a fost deja cercetată în amănunt. Nimic de semnalat.

Rodik a rămas gânditor o secundă.

— Ce-a putut să se întâmple? A fost dusă departe de aici? Zace undeva în pădure?

— Nu pricep nimic, a oftat Pratt. Tot ce vreau e să o găsim pe puştoaica asta vie şi foarte repede.

— Ştiu, şerifule. Dar cu tot sângele pe care l-a pierdut, dacă încă mai e în viață undeva în pădurea asta, trebuie să fie într-o stare jalnică. Mă întreb cum a găsit forța să se ducă până la casa asta. Forța disperării, fără îndoială.

— Fără îndoială.

— Nicio veste despre maşină? a mai întrebat Rodik.

— Niciuna. Un adevărat mister. Totuşi, sunt baraje peste tot, în toate direcțiile posibile.

Când agenții au descoperit urme de sânge care duceau de la casa lui Deborah Cooper până la locul unde fusese reperat Chevroletul negru, Rodik a luat o figură resemnată:

— Nu-mi place să fac prevestiri rele, a zis el, dar fie ea s-a târât undeva să moară, fie a sfârşit în portbagajul acelei maşini.

La ora 21:45, când ziua nu mai era decât un halou plutitor în zare, Rodik i-a cerut lui Pratt să întrerupă cercetările peste noapte.

— Să întrerup cercetările? a protestat Pratt. Nici nu mă gândesc. Imaginează-ți că ea e aici undeva, încă vie, aşteptând ajutor. Doar n-o s-o abandonăm pe fată în pădure! Băieții îşi vor petrece noaptea în pădure dacă trebuie, iar dacă ea este aici, o vom găsi.

Rodik era un ofițer de teren experimentat. Știa că poliția locală era uneori naivă şi o parte din munca lui consta în a-i convinge pe şefii de acolo de realitatea situației.

— Şerifule Pratt, trebuie să opreşti cercetările. Pădurea e imensă, nu se mai vede nimic. O căutare pe timpul nopții este inutilă. În cel mai bun caz, vă veți epuiza forțele şi va trebui să o luați de la capăt de dimineață. În cel mai rău caz, o să pierdeți polițişti în această pădure uriaşă şi va trebui apoi să organizați şi căutarea lor. Ai oricum destule griji pe cap.

— Dar trebuie să o găsim!

— Şerifule, ai încredere în experiența mea: să-ți petreci noaptea afară nu serveşte la nimic. Dacă fata este în viață, chiar rănită, o vom găsi de dimineață.

În vremea asta, la Aurora era mare agitație. Câțiva gură-cască se înghesuiau în jurul casei familiei Kellergan, cu greu protejată de cordoanele poliției. Toată lumea voia să ştie ce se întâmplase. Când şeriful Pratt s-a întors în oraş, a fost obligat să confirme diferitele zvonuri: Deborah Cooper era moartă, Nola dispăruse. S-au auzit strigăte de groază în mulțime; mamele şi-au dus copiii în casă şi s-au baricadat acolo, în vreme ce tații şi-au scos puştile vechi şi s-au organizat în grupuri ca să supravegheze cartierele. Sarcina şerifului Pratt se complica: nu trebuia ca oraşul să intre în panică. Patrulele poliției au împânzit străzile, circulând fără încetare ca să liniştească populația, în vreme ce agenții poliției de stat erau însărcinați să meargă din poartă în poartă ca să strângă informații de la vecinii de pe Terrace Avenue.

*

Ora 23

În sala de şedințe a postului de poliție Aurora, şeriful Pratt şi căpitanul Rodik au făcut bilanțul. Primele elemente

ale anchetei indicau că nu exista nicio urmă de efracție sau de luptă în camera Nolei. Doar fereastra larg deschisă.

— Fata a luat cu ea lucruri? a întrebat Rodik.

— Nu. Nici lucruri, nici bani. Puşculița ei e neatinsă, sunt o sută douăzeci de dolari în ea.

— Miroase a răpire.

— Şi niciun vecin nu a observat nimic deosebit.

— Asta nu mă miră. Cineva a convins-o pe fată să-l urmeze.

— Pe fereastră?

— Se poate. Sau nu. Suntem în luna august, toată lumea lasă fereastra deschisă. Poate că a ieşit să se plimbe şi s-a întâlnit cu cine nu trebuia.

— Aparent, un martor, un oarecare Gregory Stark, a declarat că a auzit țipete la familia Kellergan în timp ce-şi plimba câinele. Era în jurul orei şaptesprezece, dar nu e sigur.

— Cum adică, *nu e sigur*? a întrebat Rodik.

— Zice că se auzea muzică de la familia Kellergan. Muzică dată foarte tare.

Rodik a înjurat.

— Nu avem nimic: niciun indiciu, nicio urmă. E ca o fantomă. O avem doar pe puştoaica asta care a fost zărită câteva clipe, plină de sânge, panicată şi strigând după ajutor.

— Ce-ar fi de preferat să facem acum? a întrebat Pratt.

— Crede-mă, ai făcut tot ce puteai face pentru seara asta. E timpul să te concentrezi pe ceea ce va urma. Trimite toată lumea să se odihnească, dar menține barajele pe drumuri. Pregăteşte un plan de cercetare a pădurii, vor trebui reluate căutările mâine în zori. Eşti singurul care poate conduce cercetările, cunoşti pădurea pe dinafară. Trimite de asemenea un comunicat tuturor posturilor de poliție, încearcă să dai detalii exacte referitoare la Nola. O bijuterie pe care ar purta-o, un detaliu fizic care ar diferenția-o şi care le-ar permite martorilor să o identifice. Voi transmite informațiile la FBI, la posturile de poliție de stat vecine şi la poliția de frontieră. O să cer un elicopter pentru mâine şi întăriri cu câini. Şi dormi puțin, dacă poți. Şi roagă-te. Îmi place meseria mea, şerifule, dar răpirile de copii sunt mai mult decât pot suporta.

Oraşul a continuat să fie agitat toată noaptea de la forfota maşinilor de poliţie şi din pricina acelor gură-cască din jurul casei de pe Terrace Avenue. Unii voiau să se ducă în pădure. Alţii se prezentau la postul de poliţie, oferindu-se să participe la căutări. Panica îi cuprindea pe locuitori.

*

Duminică, 31 august 1975

O ploaie îngheţată s-a abătut peste regiune, năpădită de o ceaţă groasă venită dinspre ocean. La ora cinci dimineaţa, în apropierea casei lui Deborah Cooper, sub o prelată imensă, întinsă în grabă, şeriful Pratt şi căpitanul Rodik dădeau indicaţii primelor grupuri de poliţişti şi de voluntari. Pe o hartă, pădurea fusese împărţită în sectoare şi fiecare sector fusese atribuit unei echipe. Poliţişti cu câini dresaţi şi paznici forestieri erau aşteptaţi să sosească în cursul dimineţii ca să permită extinderea căutărilor şi organizarea de schimburi între echipe. Elicopterul fusese anulat pentru moment, din cauza proastei vizibilităţi.

La ora şapte, în camera 8 din Sea Side Motel, Harry s-a trezit brusc; adormise îmbrăcat. Radioul continua să meargă şi difuza un buletin de ştiri: *...Alertă generală în regiunea Aurora după dispariţia unei adolescente de cincisprezece ani, Nola Kellergan, aseară, în jurul orei nouăsprezece. Poliţia caută orice persoană care-i poate furniza informaţii... În momentul dispariţiei, Nola Kellergan purta o rochie roşie...*

Nola! Adormiseră şi uitaseră să plece. A sărit din pat şi a strigat-o. Vreme de o fracţiune de secundă, a crezut că ea era în cameră cu el. Apoi şi-a amintit că nu venise la întâlnire. De ce-l părăsise? De ce nu era acolo? La radio era menţionată dispariţia ei, deci fugise de acasă cum era prevăzut. Dar de ce fără el? Se întâmplase ceva neprevăzut? Se dusese să se refugieze la Goose Cove? Fuga lor se transforma într-o catastrofă.

Fără să realizeze încă gravitatea situaţiei, a aruncat florile şi a părăsit camera în grabă, fără să se mai pieptene sau să-şi

înnoade cravata. Şi-a aruncat valizele în maşină şi a demarat în trombă ca să se întoarcă la Goose Cove. După nici trei kilometri, a dat peste un baraj impunător al poliţiei. Şeriful Gareth Pratt venise să inspecteze bunul mers al dispozitivului, cu o puşcă în mână. Era mare agitaţie. A recunoscut maşina lui Harry în şirul de vehicule oprite şi s-a apropiat:

— Şerifule, tocmai am auzit la radio despre Nola, a zis Harry pe fereastra lăsată. Ce se petrece?

— O ticăloşie, o ticăloşie, a zis el.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie: a dispărut de acasă. A fost zărită lângă Side Creek Lane aseară şi de atunci nici cea mai mică urmă. Toată regiunea e închisă, pădurea răscolită.

Harry a avut impresia că inima o să-i stea în piept. Side Creek Lane era în direcţia motelului. Se rănise în drum spre întâlnire? Îi fusese teamă, odată reperată la Side Creek Lane, că poliţia o să-i ajungă la motel şi o să-i prindă împreună? Unde se ascunsese?

Şeriful a observat cât de rău arăta Harry şi portbagajul lui plin de valize.

— Veniţi din călătorie? l-a interogat el.

Harry a decis că trebuia păstrată acoperirea stabilită cu Nola.

— Eram la Boston. Pentru cartea mea.

— Boston? s-a mirat Pratt. Dar veniţi dinspre nord.

— Ştiu, s-a bâlbâit Harry. Am făcut un popas la Concord.

Şeriful l-a privit suspicios. Harry conducea un Chevrolet Monte Carlo negru. I-a ordonat să oprească motorul vehiculului.

— Vreo problemă? a întrebat Harry.

— Suntem în căutarea unei maşini ca a dumneavoastră care ar putea fi implicată în acest caz.

— Un Monte Carlo?

— Da.

Doi ofiţeri au scotocit în maşină. Nu au găsit nimic suspect şi şeriful Pratt i-a dat voie lui Harry să plece. I-a zis când a trecut: „Vă voi cere să nu părăsiţi regiunea. Simplă

precauție, bineînțeles". Radioul din maşină continua să repete descrierea Nolei. *Fată albă, de 1,58 metri înălțime, 50 de kilograme, păr lung blond, ochi verzi, îmbrăcată într-o rochie roşie, purtând un lănțişor de aur cu numele Nola pe el.*

Ea nu era la Goose Cove. Nici pe plajă, nici pe terasă, nici înăuntru. Nicăieri. A strigat-o şi nu-i păsa dacă era auzit. A străbătut plaja ca un nebun. A căutat o scrisoare, un cuvânt. Dar nu era nimic. A început să-l cuprindă panica. De ce fugise dacă nu ca să-l întâlnească?

Cum nu ştia ce să facă, s-a dus la Clark's. Acolo a aflat că Deborah Cooper o văzuse pe Nola plină de sânge înainte să fie ea însăşi găsită asasinată. Nu-i venea să creadă. Ce se întâmplase? De ce acceptase ca ea să vină singură? Ar fi trebuit să se vadă la Aurora. A mers prin oraş până la casa familiei Kellergan, înconjurată de maşini ale poliției, şi a intrat în vorbă cu acei gură-cască ca să încerce să înțeleagă. La sfârşitul dimineții, întorcându-se la Goose Cove, s-a aşezat pe terasă, cu un binoclu şi pâine pentru pescăruşi. Ea avea să se întoarcă, era sigur. A scrutat plaja cu binoclul. A mai aşteptat-o. Până la căderea nopții.

13. Furtuna

„Pericolul cărților, dragul meu Marcus, e că uneori poți pierde controlul. Să publici înseamnă că tot ceea ce ai scris în singurătatea ta îți scapă deodată din mâini şi va dispărea în spațiul public. Este un moment de mare pericol: trebuie să rămâi stăpân pe situație în orice clipă. Dacă pierzi controlul asupra propriei cărți, este o catastrofă."

Extrase din marile cotidiene de pe coasta de est
10 iulie 2008

Extras din *New York Times*

MARCUS GOLDMAN SE PREGĂTEŞTE
SĂ RIDICE VĂLUL DE PE CAZUL QUEBERT

Zvonul conform căruia scriitorul Marcus Goldman ar pregăti o carte despre Harry Quebert circula de câteva zile în lumea culturală. El a fost confirmat prin dispariția paginilor din opera respectivă, parvenite ieri-dimineață în redacțiile a numeroase cotidiene naționale. Această carte relatează ancheta minuțioasă întreprinsă de Marcus Goldman ca să facă lumină asupra evenimentelor din vara anului 1975 care au dus la asasinarea Nolei Kellergan, dispărută pe 30 august 1975 şi găsită îngropată într-o pădure din apropierea oraşului Aurora pe 12 iunie 2008.

Drepturile au fost achiziționate pentru un milion de dolari de importanta editură newyorkeză Schmid & Hanson. Directorul ei, Roy Barnaski, care nu a făcut niciun comentariu, a precizat totuşi că apariția cărții era prevăzută pentru toamna viitoare, sub titlul *Cazul Harry Quebert*. […]

Extras din *Concord Herald*

DEZVĂLUIRILE LUI MARCUS GOLDMAN

[…] Goldman, foarte apropiat de Harry Quebert, al cărui student a fost la universitate, povesteşte evenimentele din Aurora, privindu-le din interior. Textul său începe prin descoperirea relației dintre Quebert şi tânăra Nola Kellergan, atunci în vârstă de cincisprezece ani:

În primăvara lui 2008, la aproape un an după ce devenisem noua vedetă a literaturii americane, s-a petrecut un eveniment pe care am hotărât să-l îngrop adânc în memoria mea: am descoperit că profesorul meu de la universitate, Harry Quebert, în vârstă de şaizeci şi şapte de ani, unul dintre cei mai respectaţi scriitori din ţară, întreţinuse o legătură cu o fată de cincisprezece ani, pe vremea când el însuşi avea treizeci şi patru. Asta se petrecuse în cursul verii din anul 1975.

Extras din *Washington Post*

BOMBA LUI MARCUS GOLDMAN

[…] Pe măsură ce anchetează, Goldman pare să meargă din descoperire în descoperire. El povesteşte că Nola Kellergan era o fată singuratică, chinuită de mama ei şi supusă la bătăi repetate. Prietenia şi apropierea ei de Harry Quebert îi dădeau o stabilitate pe care nu o avusese niciodată până atunci şi care îi permitea să viseze la o viaţă mai bună. […]

Extras din *Boston Globe*

VIAŢA DIABOLICĂ A TINEREI NOLA KELLERGAN

Marcus Goldman descoperă elemente care până acum au rămas necunoscute presei.

Ea era obiectul sexual al lui E.S., un important om de afaceri din Concord, care îşi trimitea omul de încredere s-o ia ca pe o prospătură. Jumătate femeie, jumătate copil, la cheremul fantasmelor bărbaţilor din Aurora, ea a devenit şi prada şefului poliţiei locale, care ar fi forţat-o să facă sex oral. Acelaşi şef de poliţie care va fi însărcinat să conducă cercetările în cazul dispariţiei fetei. […]

Şi am pierdut controlul asupra unei cărţi care încă nici nu exista.

La primele ore ale dimineţii de joi 10 iulie, am descoperit titlurile-bombă din presă: toate cotidienele naţionale dădeau, în unanimitate, fragmente din ceea ce scrisesem, dar tăind frazele, scoţându-le din context. Ipotezele mele deveniseră afirmaţii odioase, supoziţiile, fapte dovedite şi reflecţiile, judecăţi infame de valoare. Munca îmi fusese descompusă, ideile, nimicite, gândirea, violată. Îl uciseseră pe Goldman, scriitorul în convalescenţă care încerca într-un mod penibil să regăsească drumul spre cărţi.

Pe măsură ce Aurora se trezea, agitaţia cuprindea oraşul: locuitorii, uimiţi, citeau şi reciteau articolele din ziare. Telefonul a început să sune din toate părţile, unii nemulţumiţi au venit să bată la uşă ca să-mi ceară explicaţii. Aveam de ales între a mă ascunde sau a înfrunta: am decis să înfrunt. La ora zece fix, am dat pe gât două whisky-uri duble şi m-am dus la Clark's.

Intrând pe uşa de sticlă a localului, am simţit privirile obişnuiţilor abătându-se asupra mea ca tot atâtea pumnale. M-am aşezat la masa 17, cu inima bătându-mi tare, şi Jenny, furioasă, s-a repezit la mine ca să-mi spună că eram cel mai mizerabil om. Am crezut că o să-mi arunce cafetiera direct în faţă.

— Şi ce, a explodat ea, ai venit aici numai ca să faci bani pe seama noastră? Numai ca să scrii porcării despre noi?

Avea lacrimi în ochi. Am încercat să calmez spiritele.

— Jenny, tu ştii că nu este adevărat. Aceste fragmente nu ar fi trebuit niciodată publicate.

— Dar tu ai scris într-adevăr ororile astea?

— Frazele, scoase din context, sunt groaznice…

— Dar tu ai scris cuvintele astea?

— Da, dar…

— Nu e niciun *dar,* Marcus!

— Te asigur, nu voiam să aduc vreun prejudiciu cuiva…

— Să nu aduci prejudiciu? Vrei să-ți citez capodopera?

A desfăşurat un ziar.

— Priveşte ce scrie aici: *Jenny Quinn, chelnerița de la Clark's, se îndrăgostise de Harry încă din prima zi…* Aşa mă defineşti tu pe mine? Ca pe o chelneriță, o servitoare murdară căreia îi curg balele de iubire când se gândeşte la Harry?

— Ştii că nu e adevărat…

— Dar aşa scrie, pentru Dumnezeu! Aşa scrie în ziarele din tot rahatul ăsta de țară! Toată lumea va citi asta! Prietenii mei, familia mea, soțul meu!

Jenny urla. Clienții observau scena în tăcere. Ca să aplanez situația, am preferat să plec şi să mă duc la bibliotecă, sperând să găsesc în Erne Pinkas un aliat care să înțeleagă catastrofa produsă de cuvintele prost folosite. Dar nici el nu dorea în mod special să mă vadă.

— Ia te uită, Goldman, a zis el zărindu-mă. Vrei să scrii alte enormități despre oraşul ăsta?

— Sunt îngrozit de acest furt, Erne.

— Îngrozit? Termină cu teatrul. Toată lumea vorbeşte despre cartea ta. Ziare, internet, televiziune: nu se vorbeşte decât despre tine! Ar trebui să fii mulțumit. În orice caz, sper că ai profitat la maximum de toate informațiile pe care ți le-am dat. Marcus Goldman, zeul atotputernic din Aurora, Marcus care debarcă aici şi care îmi zice: *Am nevoie să ştiu asta, să ştiu ailaltă*. Niciun mulțumesc, ca şi cum totul ar fi fost firesc, ca şi cum aş fi la cheremul marelui scriitor Marcus Goldman. Ştii ce am făcut în weekendul ăsta? Am şaptezeci şi cinci de ani şi o duminică din două îmi rotunjesc veniturile lucrând la supermarketul din Montburry. Strâng cărucioarele din

parcare şi le adun la intrarea în magazin. Ştiu că nu e nicio glorie, că nu sunt o mare vedetă ca tine, dar am dreptul totuşi la un dram de respect, nu?

— Îmi pare rău.

— Rău? Dar nu-ți pare rău deloc! Nu ştiai nimic pentru că nu te-ai interesat niciodată, Marc. Nu te-ai interesat de nimeni la Aurora. Tot ce conta pentru tine era gloria. Dar gloria are şi urmări!

— Sincer îmi pare rău, Erne. Hai să mâncăm împreună dacă vrei.

— Nu vreau să mănânc! Vreau să mă laşi în pace! Am cărți de aranjat. Cărțile sunt importante. Tu nu însemni nimic.

M-am întors să mă ascund la Goose Cove, îngrozit. Marcus Goldman, fiul adoptiv al Aurorei, îşi trădase, împotriva voinței lui, propria familie. I-am telefonat lui Douglas şi i-am cerut să publice o dezmințire.

— O dezmințire la ce? Ziarele n-au făcut altceva decât să reproducă ce ai scris tu. În orice caz, cartea va ieşi peste două luni.

— Ziarele au deformat totul! Nimic din ce a apărut nu corespunde cu cartea mea!

— Haide, Marc. Nu face din țânțar armăsar. Trebuie să rămâi concentrat pe textul tău, asta e ceea ce contează. Mai ai puțin timp. Îți aminteşti că acum trei zile ne-am văzut la Boston şi că tu ai semnat un contract de un milion de dolari ca să scrii o carte în şapte săptămâni?

— Ştiu! Ştiu! Dar asta nu vrea să însemne că trebuie să fie un jeg!

— O carte scrisă în câteva săptămâni este o carte scrisă în câteva săptămâni…

— Tot atât i-a luat şi lui Harry ca să scrie *Originile răului*.

— Harry este Harry, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

— Nu, nu pricep.

— El este un foarte mare scriitor.

— Mulțumesc! Mulțumesc mult! Şi eu ce sunt atunci?

— Ştii că nu asta voiam să zic… Tu eşti un scriitor, să zicem… modern. Placi pentru că eşti tânăr şi dinamic… Şi în

vogă. Eşti un scriitor în vogă. Asta e. Oamenii nu aşteaptă de la tine să iei Premiul Pulitzer, lor le plac cărţile tale pentru că sunt la modă, pentru că îi amuză şi e şi ăsta un lucru cât se poate de bun.

— Deci asta crezi tu cu adevărat despre mine? Că sunt un scriitor *amuzant*?

— Nu deforma ce spun, Marc. Dar eşti conştient că publicul are o slăbiciune pentru tine pentru că eşti... Un băiat frumos.

— Băiat frumos? Dar e din ce în ce mai rău!

— În sfârşit, Marc, înţelegi unde vreau să bat! Tu transmiţi o anumită imagine. Cum ţi-am zis, eşti în vogă. Toată lumea te place mult. Eşti în acelaşi timp prietenul bun, amantul misterios, ginerele ideal... De asta *Cazul Harry Quebert* va cunoaşte un succes imens. E total absurd, cartea ta încă nici nu există şi deja se bate lumea pe ea. N-am mai văzut aşa ceva în toată cariera mea.

— *Cazul Harry Quebert*?

— Este titlul cărţii.

— Cum aşa, titlul cărţii?

— Tu ai scris asta pe paginile tale.

— Era un titlu provizoriu. Am precizat asta la început: titlu provizoriu. *Pro-vi-zo-riu*. Ştii, e un adjectiv care înseamnă că un anumit lucru nu e definitiv.

— Nu te-a anunţat Barnaski? Departamentul de marketing a considerat că e un titlu perfect. Au hotărât asta aseară. Şedinţă de urgenţă din cauza furtului. Au considerat că ar fi mai bine să utilizeze furtul ca pe o unealtă de marketing şi au lansat campania cărţii în dimineaţa asta. Credeam că ştiai. Uită-te pe internet.

— Tu *credeai* că ştiam? La naiba, Doug! Eşti agentul meu! Tu nu trebuie să crezi, tu trebuie să acţionezi! Tu trebuie să te asiguri că sunt la curent cu tot ce se petrece în jurul cărţii, pentru Dumnezeu!

Am închis furios şi m-am repezit la computer. Prima pagină a site-ului editurii Schmid & Hanson era consacrată cărţii. Erau o poză mare cu mine, color, şi imagini din Aurora, alb-negru, care ilustrau textul următor:

CAZUL HARRY QUEBERT
Povestea lui Marcus Goldman despre dispariția
Nolei Kellergan
Va apărea în această toamnă
Puteți s-o comandați deja!

La ora unu în aceeaşi zi, trebuia să se țină audierea convocată de biroul procurorului ca urmare a rezultatelor expertizei grafologice. Ziariştii luaseră cu asalt treptele palatului de justiție din Concord, în vreme ce pe canalele de televiziune care transmiteau evenimentul în direct comentatorii reluau, la rândul lor, descoperirile publicate în presă. Se vorbea în prezent de o posibilă abandonare a acuzațiilor; era un scandal savuros.

Cu o oră înaintea audierii, i-am telefonat lui Roth ca să-i zic că nu aş veni la tribunal.

— Te ascunzi, Marcus? m-a mustrat el. Haide, nu face pe timidul: cartea asta este o binefacere pentru toată lumea. O să-l dezvinovățească pe Harry, o să-ți consolideze cariera şi o să însemne un pas important pentru a mea: nu voi mai fi pur şi simplu Roth din Concord, ci Roth despre care se vorbeşte în bestsellerul pe care l-ai scris! Cartea asta pică la țanc. Mai ales pentru tine, în fond. Se fac doi ani, nu, de când n-ai mai scris nimic?

— Taci, Roth! Nu ştii despre ce vorbeşti!

— Şi tu, Goldman, termină cu circul! Cartea va provoca scandal şi o ştii foarte bine. Vei dezvălui lumii întregi de ce Harry este un pervers. Erai în pană de inspirație, nu ştiai despre ce să scrii şi iată că eşti pe cale să faci o carte al cărei succes e asigurat.

— Paginile astea nu ar fi trebuit niciodată să ajungă la presă.

— Dar paginile astea îți aparțin. Nu-ți face griji, sunt sigur că o să-l scot pe Harry azi din închisoare. Datorită ție, fără îndoială. Îmi imaginez că judecătorul citeşte ziarul, aşa că n-o să-mi fie greu să-l conving că Nola era un soi de târfă care consimțea la orice.

— Nu face asta, Roth! am strigat.
— De ce?
— Pentru că nu era aşa. Şi Harry o iubea! O iubea!

Dar el închisese deja. L-am văzut apoi pe ecranul televizorului, triumfător, urcând treptele palatului de justiție cu un zâmbet larg. Ziariştii întindeau microfoanele, întrebându-l dacă era adevărat ce se spunea în presă: Nola Kellergan avusese aventuri cu toți bărbații din oraş? Ancheta avea să fie luată din nou de la zero? Şi el răspundea afirmativ la toate întrebările care i se puneau.

A fost audierea eliberării lui Harry. A durat mai puțin de douăzeci de minunte, în care, la capătul enumerărilor judecătorului, întregul caz s-a dezumflat ca un balon. Dovada principală a acuzării — manuscrisul — îşi pierdea orice credibilitate din moment ce mesajul *Adio, Nola mea iubită* nu fusese scris de mâna lui Harry. Celelalte elemente s-au stins ca un foc de paie: acuzațiile Tamarei Quinn nu puteau fi susținute de nicio dovadă materială, iar Chevroletul Monte Carlo negru nu fusese considerat nici în vremea când se petrecuseră faptele un element acuzator. Ancheta părea o mare harababură, aşa că judecătorul a decis ca până ce îi vor fi aduse la cunoştință probe noi, Harry Quebert să fie pus în libertate pe cauțiune, pentru suma de o jumătate de milion de dolari. Ceea ce putea duce la anularea completă a acuzațiilor.

Această răsturnare spectaculoasă a provocat isteria jurnaliştilor. Se punea întrebarea dacă procurorul nu voise să dea o lovitură publicitară monumentală arestându-l pe Harry şi aruncându-l în gura opiniei publice. În fața palatului de justiție, am asistat apoi la defilarea părților: mai întâi Roth care jubila şi a precizat că de a doua zi — timpul necesar de strângere a sumei — Harry va fi un om liber, apoi procurorul, care a încercat, fără să convingă, să explice logica investigațiilor.

Când m-am săturat de marele spectacol al justiției de pe micul ecran, m-am dus să alerg. Aveam nevoie să merg departe, să-mi pun trupul la încercare. Aveam nevoie să mă

simt viu. Am alergat până la lacul mic de la Montburry, invadat de copii şi de familii. Pe drumul de întoarcere, când aproape că ajunsesem la Goose Cove, am fost depăşit de o maşină de pompieri, urmată imediat de o alta şi de o maşină a poliţiei. Atunci am văzut fumul înecăcios şi gros care ţâşnea pe deasupra pinilor şi am înţeles imediat: ardea casa. Incendiatorul îşi pusese ameninţările în practică.

Am alergat cum nu alergasem niciodată, m-am grăbit să salvez casa asta de scriitor pe care o iubeam atâta. Pompierii interveneau deja, dar flăcările imense cuprindeau faţada. Totul era pe cale să ardă. La câteva zeci de metri de incendiu, pe marginea drumului, un poliţist se uita îndeaproape la caroseria maşinii mele, pe care scria cu vopsea roşie: *Să arzi, Goldman. Să arzi.*

*

La ora zece, a doua zi de dimineaţă, casa încă fumega; fusese în mare parte distrusă. Experţi ai poliţiei de stat se agitau printre ruine, în vreme ce o echipă de pompieri se asigura că incendiul n-avea să izbucnească din nou. După intensitatea flăcărilor se presupunea că benzină sau o substanţă care înteţeşte focul fusese vărsată sub terasă. Focul se întinsese rapid. Terasa şi livingul fuseseră devastate, ca şi bucătăria. Primul etaj fusese oarecum la adăpost de flăcări, dar fumul şi mai ales apa folosită de pompieri produseseră pagube ireversibile.

Eram ca o fantomă, încă în haine de sport, aşezat pe iarbă, contemplând ruinele. Îmi petrecusem noaptea acolo. La picioarele mele, o geantă intactă pe care pompierii o scoseseră din camera mea: înăuntru erau câteva haine şi laptopul meu.

Am auzit venind o maşină şi un freamăt a trecut prin mulţimea de gură-cască din spatele meu. Era Harry. Tocmai fusese eliberat. Îl anunţasem pe Roth şi ştiam că fusese informat despre tragedie. A făcut câţiva paşi până la mine, în tăcere, apoi s-a aşezat pe iarbă şi mi-a zis simplu:

— Ce te-a apucat, Marcus?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Harry.
— Nu spune nimic. Priveşte ce ai făcut. Nu-i nevoie de cuvinte.
— Harry, eu…
A observat cuvintele de pe capota Range Roverului meu.
— Maşina ta e în regulă?
— Da.
— Cu atât mai bine. Pentru că o să urci în ea şi o s-o ştergi de aici.
— Harry…
— Ea mă iubea, Marcus! Mă iubea! Şi o iubeam cum n-am mai iubit pe nimeni apoi. Ia zi, de ce ai scris mizeriile alea? Ştii care e problema ta? Nu ai fost niciodată iubit! Niciodată! Vrei să scrii romane de dragoste, dar nu ştii nimic despre dragoste! Vreau să pleci acum. La revedere.
— N-am descris-o niciodată şi nici măcar nu mi-am imaginat-o pe Nola aşa cum afirmă presa. Mi-au răstălmăcit cuvintele, Harry!
— Dar ce ți-a venit să-l laşi pe Barnaski să trimită mizeria aia la toată presa din țară?
— A fost un furt!
A izbucnit într-un râs cinic.
— Un furt? Nu-mi spune că eşti atât de naiv încât să crezi gogoşile pe care ți le serveşte Barnaski! Pot să te asigur că el însuşi a copiat şi trimis rahaturile alea de pagini în toată țara.
— Ce? Dar…
Mi-a tăiat vorba.
— Marcus: cred că aş fi preferat să nu te întâlnesc niciodată. Pleacă acum. Eşti pe proprietatea mea şi nu mai eşti bine-venit.
A urmat o lungă tăcere. Pompierii şi polițiştii se uitau la noi. Mi-am luat geanta, am urcat în maşină şi am plecat. I-am telefonat imediat lui Barnaski.
— Sunt bucuros să te aud, Goldman, mi-a zis el. Tocmai am aflat despre casa lui Quebert. E pe toate canalele de ştiri. Sunt mulțumit să aflu că n-ai pățit nimic. Nu pot vorbi mult,

pentru că am o întâlnire cu directorii de la Warner Bros: scenariştii s-au apucat deja să scrie pornind de la primele tale pagini. Sunt încântați. Cred că vom putea să le vindem drepturile în schimbul unei mici averi.

L-am întrerupt:

— Nu va fi nicio carte, Roy.

— Ce tot spui acolo?

— Tu ai fost, nu? Cel care a trimis paginile mele presei! Ai stricat totul!

— Te schimbi după cum bate vântul, Goldman. Mai rău: faci pe vedeta şi asta nu-mi place deloc! Îți faci marele număr de detectiv şi deodată, dintr-un capriciu, opreşti totul. Ştii ce, o să pun asta pe seama nopții îngrozitoare şi o să uit telefonul ăsta. Nu-i vorba de carte, dar… Drept cine te crezi, Goldman?

— Drept un scriitor adevărat. A scrie înseamnă să fii liber.

S-a străduit să râdă.

— Cine ți-a băgat prostiile astea în cap? Eşti sclavul carierei tale, al ideilor tale, al succesului tău. Eşti sclavul propriei condiții. A scrie înseamnă să fii dependent. De cei care te citesc sau care nu te citesc. Libertatea este o mare tâmpenie! Nimeni nu e liber. Am o parte din libertatea ta în mâinile mele, aşa cum acționarii companiei au o parte din a mea în mâinile lor. Aşa e făcută viața, Goldman. Nimeni nu e liber. Dacă oamenii ar fi liberi, ar fi fericiți. Cunoşti mulți oameni cu adevărat fericiți?

Cum nu răspundeam nimic, a continuat:

— Ştii, libertatea e un concept interesant. Am cunoscut un tip care era om de afaceri pe Wall Street, genul de băiat de aur plin de bani şi căruia totul îi surâde. Într-o zi, a vrut să fie un om liber. A văzut un reportaj la televizor despre Alaska şi asta i-a produs un soi de şoc. A decis că va fi de acum vânător, liber şi fericit, că va trăi în aer curat. A abandonat totul şi a plecat în sudul Alaskăi, înspre Wrangler. Ei bine, imaginează-ți că tipului ăstuia, căruia îi reuşise totul în viață, i-a reuşit şi acel pariu: a devenit cu adevărat un om liber. Nicio legătură, nicio familie, nicio casă: doar câțiva

câini şi un cort. Era singurul om liber cu adevărat pe care l-am cunoscut.

— Era?

— Era. Individul a fost liber vreme de trei luni, din iunie până în octombrie. Şi apoi a murit de frig, odată cu venirea iernii, după ce-şi mâncase toţi câinii de disperare. Nimeni nu e liber, Goldman, nici măcar vânătorii din Alaska. Şi mai ales nu în America, unde bunii americani depind de sistem, eschimoşii depind de ajutorul guvernamental şi de alcool, iar indienii sunt liberi, dar ţinuţi într-un soi de grădini zoologice pentru oameni, numite rezervaţii, unde sunt condamnaţi să-şi repete jalnicul şi nesfârşitul lor dans al ploii în faţa unei mulţimi de turişti. Nimeni nu e liber, fiule. Suntem propriii noştri prizonieri, ca şi ai celorlalţi.

În vreme ce Barnaski vorbea, am auzit deodată o sirenă în spatele meu: mă urmărea un vehicul de poliţie oarecare. Am închis şi m-am oprit pe marginea drumului, gândindu-mă că eram oprit pentru folosirea telefonului mobil la volan. Din maşina de poliţie a ieşit însă sergentul Gahalowood. S-a apropiat de maşina mea şi a zis:

— Nu-mi spune că te întorci la New York, scriitorule.

— Ce te face să crezi asta?

— Să zicem drumul pe care ai luat-o.

— Am mers fără să gândesc.

— Hmm. Instinctul de supravieţuire?

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Cum m-ai găsit?

— În cazul în care nu ai remarcat, numele tău e scris cu vopsea roşie pe capota maşinii. Nu-i momentul să te întorci acasă, scriitorule.

— Casa lui Harry a ars.

— Ştiu. De aceea sunt aici. Nu poţi să te întorci la New York.

— De ce?

— Pentru că eşti un tip curajos. În toată cariera mea, rareori am văzut o asemenea îndârjire.

— Mi-au distrus cartea.

— Dar nici măcar nu ai scris-o încă: destinul e în propriile tale mâini! Încă poţi face orice! Ai darul de a crea! Atunci

apucă-te de treabă şi scrie o capodoperă! Eşti un luptător, scriitorule. Ai lucruri de spus! Şi pe urmă, dacă îmi pot permite, m-ai băgat în rahat până-n gât. Procurorul este pus sub acuzare şi eu odată cu el. Eu i-am zis să-l aresteze pe Harry imediat. Credeam că după treizeci şi trei de ani de când se petrecuseră faptele, o arestare-surpriză ar fi o îndrăzneală întemeiată. M-am înşelat ca un debutant. Apoi ai venit aici, cu încălțările tale de lac care valorează cât salariul meu pe o lună. Nu vreau să-ți fac o declarație de dragoste aici, pe marginea drumului, dar… Nu pleca. Trebuie să finalizăm ancheta.

— Nu mai am unde dormi. Casa a ars…

— Tocmai ce ți-a intrat un milion de dolari în buzunar. S-a scris în ziare. Du-te să-ți închiriezi un apartament într-un hotel din Concord. Îmi voi pune mesele pe nota ta. Mor de foame. La drum, scriitorule. Avem treabă de făcut.

*

Toată săptămâna care a urmat, n-am mai pus piciorul în Aurora. M-am stabilit într-un apartament la Regent's, în centrul Concordului, unde mi-am petrecut zilele absorbit de anchetă şi totodată de cartea mea. N-am avut veşti de la Harry decât prin intermediul lui Roth, care mi-a spus că se stabilise în camera 8 din Sea Side Motel. Roth mi-a zis că Harry nu dorea să mă mai vadă pentru că murdărisem reputația Nolei. Apoi a adăugat:

— În fond, de ce ai povestit întregii prese că Nola era un soi de mică târfă care nu se simțea bine în pielea ei?

Am încercat să mă apăr.

— N-am povestit nimic! Scrisesem câteva pagini pe care i le-am dat umflatului ăluia de Roy Barnaski, care voia să se asigure că munca mea avansa. El a aranjat lucrurile ca să le difuzeze ziarelor, lăsându-mă să cred că au fost furate.

— Dacă spui tu…

— Dar pentru Dumnezeu, e adevărul!

— În orice caz, bravo, artistule. N-aş fi putut face mai bine.

— Ce vrei să spui?
— Să fac din victimă vinovat, nu e nimic mai bun ca să demontezi o acuzație.
— Harry a fost eliberat pe baza expertizei grafologice. O ştii mai bine decât mine.
— Ei, cum ți-am spus, Marcus, judecătorii nu sunt decât ființe umane. Primul lucru pe care îl fac dimineața, când îşi beau cafeaua, este să citească ziarul.

Roth, care era un personaj foarte cu picioarele pe pământ, dar nu antipatic, a încercat totuşi să mă îmbărbăteze, explicându-mi că Harry era cu siguranță tulburat de pierderea casei de la Gosse Cove şi că de îndată ce poliția va reuşi să pună mâna pe vinovat, el se va simți mult mai bine. Asupra acestui punct, anchetatorii dispuneau de o pistă serioasă: a doua zi după incendiu, după o căutare minuțioasă în împrejurimile casei, descoperiseră pe plajă un bidon cu bezină acuns în tufişuri, de pe care a putut fi luată o amprentă digitală. Din nefericire, aceasta nu a corespuns niciuneia existente în dosarele poliției, şi Gahalowood considera că fără elemente în plus, ar fi dificil de dovedit vinovatul. În opinia lui era vorba probabil despre un cetățean cât se poate de onorabil, fără cazier judiciar, care nu se mai făcuse niciodată remarcat. Totuşi, el socotea că putea fi redus cercul suspecților la cineva din regiune, cineva din Aurora care, după ce-şi comisese crima în plină zi, se grăbise să se debaraseze de o probă copleşitoare, de teamă să nu fie recunoscut de eventualii trecători.

Aveam şase săptămâni ca să răstorn cursul evenimentelor şi să fac din cartea mea o carte bună. Venise vremea să mă lupt şi să fac din mine scriitorul care voiam să fiu. Mă dedicam cărții dimineața, iar după-masa lucram la anchetă cu Gahalowood, care îmi transformase apartamentul în anexă a biroului său, folosindu-se de angajații hotelului ca să transporte cutii pline cu mărturii, rapoarte, extrase din ziare, fotografii şi arhive.

Am reluat ancheta de la început: am recitit rapoartele poliției, am studiat declarațiile tuturor martorilor din epocă.

Am desenat o hartă a Aurorei şi a împrejurimilor şi am calculat toate distanţele, de la casa familiei Kellergan până la Goose Cove, apoi de la Goose Cove la Side Creek Lane. Gahalowood s-a dus pe teren ca să verifice cât durau toate traseele, pe jos şi cu maşina, şi a verificat chiar şi răstimpul în care intervenise poliţia locală în vremea când se întâmplaseră faptele, care se dovedise foarte rapidă.

— E greu să contestăm munca şerifului Pratt, mi-a zis el. Cercetările au fost conduse cu mare profesionalism.

— Cât despre Harry, se ştie că însemnarea de pe manuscris nu a fost scrisă de el, am punctat eu. Dar atunci de ce a fost îngropată Nola la Goose Cove?

— Ca să fie linişte, fără îndoială, a sugerat Gahalowood. Mi-ai spus că Harry povestise oricui voia să-l audă că lipsea din Aurora pentru câtva timp.

— Exact. Aşadar, crezi că ucigaşul ştia că Harry nu era acasă?

— Posibil. Dar recunoaşte că e destul de surprinzător ca, la întoarcere, Harry să nu fi observat că se săpase o groapă în apropierea casei…

— Nu era în firea lui, am zis. Era neliniştit, devastat. Îşi petrecea vremea aşteptând-o pe Nola. Iată de ce era de înţeles să nu remarce puţin pământ răsturnat, mai ales la Goose Cove, unde, de îndată ce plouă puţin, terenul devine noroios.

— La limită, sunt de acord. Ucigaşul ştie deci că nimeni nu va veni să-l deranjeze aici. Şi dacă vreodată va fi descoperit cadavrul, cine va fi acuzat?

— Harry.

— Bingo, scriitorule!

— Atunci de ce această însemnare? am întrebat. De ce să scrie *Adio, Nola mea iubită*?

— Asta e întrebarea de un milion de dolari, scriitorule. În fine, mai ales pentru tine, dacă îmi pot permite.

Principala noastră problemă era că pistele pe care le aveam se duceau în toate direcţiile. Mai multe întrebări importante rămâneau fără răspuns, iar Gahalowood le nota pe foi de hârtie uriaşe.

– Elijah Stern
De ce o plăteşte pe Nola ca să o picteze?
Ce mobil are ca s-o ucidă?

– Luther Caleb
De ce o pictează pe Nola? De ce hoinărea el prin Aurora? Ce mobil are s-o ucidă pe Nola?

– David şi Louisa Kellergan
Şi-au bătut fiica prea tare?
De ce ascund tentativa de sinucidere a Nolei şi fuga ei la Martha's Vineyard?

– Harry Quebert
Vinovat?

– Şeriful Gareth Pratt
De ce are Nola o relaţie cu el?
Mobilul: a ameninţat ea că va vorbi?

– Tamara Quinn afirmă că foaia furată de la Harry a dispărut. Cine a luat-o din biroul de la Clark's?

– Cine i-a scris scrisorile anonime lui Harry? Cine ştie de treizeci şi trei de ani despre relaţia lui cu Nola şi nu a spus niciodată nimic?

– Cine a dat foc casei de la Goose Cove? Cine nu vrea ca ancheta să fie finalizată?

În seara în care Gahalowood prindea aceste foi uriaşe cu piuneze pe peretele din apartamentul meu, a scos un oftat lung şi plin de disperare.

— Cu cât înaintăm, cu atât mai puţin văd lucrurile clar, mi-a zis el. Cred că există un element central care îi leagă pe oamenii ăştia de evenimentele petrecute. Asta e cheia anchetei! Dacă găsim legătura, avem vinovatul.

S-a prăbuşit într-un fotoliu. Era ora şapte şi nu mai avea energie să reflecteze. Ca în toate zilele precedente la aceeaşi oră, m-am pregătit să plec ca să continui ceea ce mă apucasem să fac: să reiau boxul. Îmi găsisem o sală la un sfert de oră cu maşina şi hotărâsem să-mi fac marea reîntoarcere în ring. Mă dusesem deja în fiecare seară la sală de când sosisem la Regent's, după ce portarul hotelului îmi recomandase acest club unde el însuşi practica boxul.

— Unde te duci în fiecare seară? m-a întrebat Gahalowood.

— La box. Vrei să vii?

— În niciun caz.

Mi-am aruncat lucrurile într-o geantă şi l-am salutat.

— Rămâi cât vrei, sergent. Doar închide uşa când pleci, se blochează automat.

— O, nu-ţi face probleme, mi-am făcut o cartelă ca să intru în cameră. Chiar te duci să boxezi?

— Da.

A ezitat o clipă, apoi, când am trecut pragul uşii, l-am auzit chemându-mă.

— Aşteaptă-mă, scriitorule, până la urmă te însoţesc.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Tentaţia de a-ţi căra pumni. De ce îţi place aşa de mult boxul, scriitorule?

— E o poveste lungă, sergent.

Joi 17 iulie, i-am făcut o vizită lui Neil Rodik, căpitanul de poliţie care participase la conducerea anchetei în 1975. Avea acum optzeci şi cinci de ani şi se afla într-un scaun cu rotile, într-o casă de bătrâni de pe malul oceanului. Mai ţinea încă minte căutările îngrozitoare ale Nolei. Zicea că era cazul vieţii sale.

— Fata asta care dispare, o chestie complet absurdă! a exclamat el. O femeie o văzuse ieşind din pădure, însângerată. Numai ce-a sunat la poliţie, că puştoaica a dispărut pentru totdeauna. Faptul cel mai uimitor, în ceea ce mă priveşte, este povestea asta cu muzica pe care o lăsa să cânte Kellergan

tatăl. Asta m-a sâcâit mereu. Şi pe urmă, m-am întrebat tot timpul cum poţi să nu remarci că-ţi fusese răpită fiica?

— Deci pentru dumneavoastră era vorba despre o răpire? a întrebat Gahalowood.

— Greu de spus. Lipsă de probe. Oare fata ar fi putut să se ducă să se plimbe afară şi să fie luată de un maniac în camioneta lui? Da, bineînţeles.

— Şi vă amintiţi cumva, din întâmplare, cum era vremea în momentul cercetărilor?

— Condiţiile meteo erau deplorabile, ploua şi era multă ceaţă. De ce mă întrebaţi asta?

— Ca să ştiu dacă Harry Quebert ar fi putut să nu remarce că i se săpase o groapă în grădină.

— Nu e imposibil. Proprietatea este imensă. Aveţi o grădină, sergent?

— Da.

— Cât de mare?

— Mică.

— Consideraţi că ar fi posibil să sape cineva o groapă de dimensiune modestă în lipsa dumneavoastră şi să nu vă daţi seama apoi?

— E posibil, într-adevăr.

Pe drumul de întoarcere la Concord, Gahalowood m-a întrebat ce credeam despre treaba asta.

— După cum văd eu lucrurile, manuscrisul dovedeşte că Nola nu a fost răpită de acasă, am spus. A pornit spre Harry. Îşi dăduseră întâlnire în acel motel şi ea a fugit pe ascuns de acasă, cu singurul obiect care conta: cartea lui Harry, pe care o păstrase asupra ei. În drum a fost răpită.

Gahalowood a schiţat un zâmbet.

— Cred că începe să-mi placă ideea asta, a spus el. Ea a fugit de acasă, ceea ce explică de ce nimeni nu a auzit nimic. Ea merge pe Route 1, ca să ajungă la Sea Side Motel. Şi în acel moment este răpită. Sau luată de pe marginea drumului de cineva în care avea încredere. *Nola mea iubită*, aşa a scris ucigaşul. O cunoştea. Îi propune să o ducă. Şi pe urmă, începe să o atingă. Poate că opreşte pe margine şi îşi strecoară mâna

sub fusta ei. Ea se zbate: el o loveşte, îi spune să stea liniştită. Dar individul nu a blocat uşile maşinii şi Nola reuşeşte să fugă. Vrea să se ascundă în pădure, dar cine locuieşte lângă Route 1 şi lângă pădurea de la Side Creek?

— Deborah Cooper.

— Exact! Agresorul o urmăreşte pe Nola, lăsându-şi maşina pe marginea drumului. Deborah Cooper îi vede şi cheamă poliţia. În vremea asta, agresorul o prinde pe Nola în locul unde s-au descoperit sânge şi păr; ea se apără, el o bate violent. Poate chiar abuzează de ea. Dar iată că soseşte poliţia: ofiţerul Dawn şi şeriful Pratt încep să răscolească pădurea şi se apropie încet-încet de el. O târăşte atunci pe Nola în adâncul pădurii, dar ea reuşeşte din nou să-i scape şi să ajungă la casa lui Deborah Cooper, unde se refugiază. Dawn şi Pratt îşi continuă căutarea în pădure. Sunt deja prea departe ca să-şi dea seama ce se petrece. Deborah Cooper o primeşte pe Nola în bucătărie şi se repede în living ca să sune la poliţie. Când se întoarce, agresorul este acolo; a intrat în casă şi a recuperat-o pe Nola. O doboară pe Cooper cu un glonţ direct în inimă şi o ia pe Nola cu el. O târăşte până la maşină, o aruncă în portbagaj. Probabil că ea continuă să trăiască, dar e inconştientă: a pierdut mult sânge. În acest moment se încrucişează cu maşina ajutorului de şerif. Începe o cursă de urmărire. După ce a reuşit să scape de poliţie, el se ascunde la Goose Cove. Ştie că locul este pustiu, că nimeni nu va veni să-l deranjeze aici. Poliţiştii îl caută mai departe, pe drumul spre Montburry. Îşi lasă maşina la Goose Cove, cu Nola înăuntru; poate chiar o ascunde în garaj. Apoi coboară pe plajă şi se întoarce pe jos la Aurora. Da, sunt sigur că omul nostru locuieşte în Aurora: cunoaşte toate drumurile, pădurea, ştie că Harry lipseşte. Ştie tot. Se întoarce acasă la el, fără ca nimeni să observe ceva; face un duş, se schimbă, apoi, când poliţia ajunge la domiciliul familiei Kellergan, unde tatăl tocmai a anunţat dispariţia fiicei sale, şi se amestecă în mulţimea de curioşi de pe Terrace Avenue. De aceea nu a fost niciodată descoperit ucigaşul: pentru că, atunci când toată lumea îl căuta în jurul

oraşului Aurora, el era chiar în mijlocul agitației, în centrul Aurorei.

— Să fiu al naibii, am făcut. Deci el era acolo?

— Da. Cred că în tot acest timp el era exact acolo. În toiul nopții, îi va fi suficient să se întoarcă la Goose Cove luând-o pe plajă. Îmi închipui că în acel moment Nola era moartă. Aşa că individul o îngroapă pe proprietatea de la Goose Cove, la marginea pădurii, acolo unde nimeni nu ar remarca faptul că pământul a fost răscolit. Apoi îşi recuperează maşina şi o aranjează frumos în propriul garaj, de unde nu o va scoate o vreme, ca să nu trezească bănuieli. Crima era perfectă.

Am rămas cu gura căscată în fața acestei demonstrații.

— Ce implicații are asta asupra suspectului nostru?

— Este un om singur. Cineva care să fi putut acționa fără ca nimeni să-l descoasă şi să-l întrebe de ce nu mai vrea să-şi scoată maşina din garaj. Cineva care avea un Chevrolet Monte Carlo negru.

M-am lăsat purtat de entuziasm.

— E de ajuns să ştim cine avea un Chevrolet negru la Aurora în vremea aceea şi dăm de omul nostru!

Gahalowood mi-a domolit imediat avântul.

— Pratt s-a gândit şi el la acest lucru atunci. Pratt s-a gândit la tot. În raportul lui figurează lista proprietarilor de Chevrolet din Aurora şi din împrejurimi. I-a vizitat pe fiecare şi toți aveau alibiuri solide. Toți, în afară de Harry Quebert.

Tot Harry. Ajungeam din nou la Harry. Fiecare criteriu suplimentar pe care îl descopeream ca să găsim asasinul îi corespundea.

— Şi Luther Caleb? am întrebat cu o licărire de speranță. Ce maşină avea?

Gahalowood a clătinat din cap.

— Un Mustang albastru, a zis el.

Am oftat.

— După tine, sergent, ce ar trebui să facem acum?

— O avem pe sora lui Caleb pe care tot n-am interogat-o. Cred că a venit vremea să-i facem o vizită. Este singura pistă pe care nu am explorat-o cu adevărat.

În seara aceea, după box, mi-am luat inima în dinți și m-am dus la Sea Side Motel. Era în jur de ora 21:30. Harry stătea pe un scaun, în fața camerei 8, profitând de blândețea serii și bând o cutie de suc. N-a zis nimic când m-a văzut; pentru prima dată nu mă simțeam în largul meu în prezența lui.

— Aveam nevoie să te văd, Harry. Să-ți spun cât de mult regret tot ce e legat de povestea asta...

Mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul de lângă al său.

— Suc? mi-a oferit el.

— Cu plăcere.

— Automatul este la capătul culoarului.

Am zâmbit și m-am dus să-mi iau o cola light. Când m-am întors, i-am spus:

— Este ceea ce mi-ai zis prima dată când am venit la Goose Cove. Eram în anul întâi la universitate. Făcuseși limonadă, m-ai întrebat dacă voiam, am răspuns *da* și m-ai trimis să-mi iau din frigider.

— Au fost ani frumoși.

— Da.

— Ce s-a schimbat, Marcus?

— Nimic. Totul, dar nimic. Ne-am schimbat toți, lumea s-a schimbat. World Trade Center s-a prăbușit, America a început războiul... Dar felul în care te privesc nu s-a schimbat. Continui să fii maestrul meu. Continui să rămâi Harry.

— Ceea ce s-a schimbat, Marcus, este lupta dintre maestru și ucenic.

— Nu ne mai luptăm.

— Și totuși, asta facem. Te-am învățat să scrii cărți și uite ce-mi fac cărțile tale: mă distrug.

— N-am vrut niciodată să te distrug, Harry. Îl vom găsi pe cel care a ars Goose Cove, îți promit.

— Dar oare asta îmi va reda treizeci de ani de amintiri pe care le-am pierdut? Toată viața mea făcută scrum! De ce ai povestit grozăviile alea despre Nola?

N-am răspuns. Am rămas tăcuți o clipă. În ciuda luminii slabe, a remarcat rănile de pe pumnii mei cauzate de exersarea repetată a loviturilor în sacul de box.

— Mâinile tale, a zis el. Ai reluat boxul?
— Da.
— Îți plasezi prost loviturile. Ăsta a fost mereu defectul tău. Loveşti bine, dar laşi mereu prima falangă a degetului din mijloc să depăşească celelalte degete şi se freacă în momentul impactului.
— Hai să boxăm, am propus.
— Dacă vrei.

Am mers în parcare. Nu era nimeni. Ne-am dezbrăcat la pieptul gol. El era foarte slăbit. M-a privit îndelung, admirativ:

— Eşti foarte frumos, Marcus. Însoară-te odată, pentru Dumnezeu! Trăieşte-ți viața!
— Am de terminat o anchetă.
— La dracu' cu ancheta ta!

Ne-am aşezat față în față şi am schimbat câteva lovituri reținute; unul lovea şi celălalt trebuia să-şi mențină garda strânsă şi să se apere. Harry lovea sec.

— Nu vrei să ştii cine a ucis-o pe Nola? am întrebat.

S-a oprit brusc.

— Ştii?
— Nu. Dar pistele se netezesc. Sergentul Gahalowood şi cu mine mergem mâine să o vedem pe sora lui Luther Caleb, la Portland. Şi mai avem de interogat oameni în Aurora.

A oftat.

— Aurora… De când am ieşit din închisoare, n-am revăzut pe nimeni. Zilele trecute, am rămas o clipă în fața casei distruse. Un pompier mi-a zis că puteam să intru, aşa că am recuperat câte ceva şi m-am întors aici pe jos. Apoi n-am mai făcut nimic. Roth se ocupă de asigurări şi de tot ce e necesar. Nu pot să mă duc la Aurora. Nu mai pot să-i privesc pe oamenii aceştia în față şi să le spun că o iubeam pe Nola şi că am scris o carte pentru ea. Nu pot nici măcar să mă privesc pe mine însumi în față. Roth spune că romanul tău se va numi *Cazul Harry Quebert*.
— E adevărat. Este o carte care spune că romanul tău este o carte frumoasă. Îmi place *Originile răului*! Cartea asta m-a făcut să fiu scriitor!

— Nu spune asta, Marcus!
— Ăsta-i adevărul! Este probabil cea mai frumoasă carte pe care mi-a fost dat s-o citesc. Eşti scriitorul meu preferat!
— Pentru Dumnezeu, taci!
— Vreau să scriu o carte ca s-o apăr pe a ta, Harry. Când am aflat că o scriseseşi pentru Nola, am fost mai întâi şocat, e adevărat. Apoi, am recitit-o. Este o carte superbă! Spui totul în ea! Mai ales la sfârşit. Povesteşti durerea care te va copleşi mereu. Nu pot să-i las pe oameni să murdărească această carte, pentru că ea m-a făcut ceea ce sunt. Ştii, episodul acesta cu limonada, în timpul primei mele vizite la tine: când am deschis frigiderul, frigiderul acela gol, ți-am înțeles singurătatea. Şi în ziua aceea am priceput: *Originile răului* este o carte a singurătății. Ai descris singurătatea într-un mod spectaculos. Eşti un scriitor uriaş!
— Opreşte-te, Marcus!
— Sfârşitul cărții tale e atât de frumos! Renunți la Nola: ea a dispărut pentru totdeauna, ştii asta, şi totuşi, ai aşteptat-o… Singura mea întrebare acum, când ți-am înțeles cartea cu adevărat, se referă la titlu. De ce i-ai dat un titlu atât de sumbru unei cărți atât de frumoase?
— E complicat, Marcus.
— Dar sunt aici ca să înțeleg…
— E prea complicat…

Ne-am privit fix, ochi în ochi, în poziție de gardă, ca doi războinici. A spus în cele din urmă:
— Nu ştiu dacă am să te pot ierta, Marcus…
— Să mă ierți? Dar voi reconstrui Goose Cove! Voi plăti tot! Cu banii de pe carte, vom reconstrui o casă! Nu poți să subminezi prietenia noastră în felul ăsta!

El a început să plângă.
— Nu înțelegi, Marcus. Nu este din cauza ta! Nimic nu e din vina ta şi, totuşi, nu pot să te iert.
— Să mă ierți pentru ce?
— Nu pot să-ți spun. N-ai înțelege…
— Dar, Harry, ce e cu toate enigmele astea? Ce naiba se petrece?

Şi-a şters lacrimile de pe faţă cu dosul palmei.

— Îţi aminteşti de sfatul meu? a întrebat el. Când erai studentul meu, ţi-am zis într-o zi: nu scrie niciodată o carte dacă nu-i cunoşti sfârşitul.

— Da, îmi amintesc bine. O să-mi amintesc mereu.

— Cum e sfârşitul cărţii tale?

— E un sfârşit frumos.

— Dar ea moare în final!

— Nu, cartea nu se termină cu moartea eroinei. Se mai petrec încă multe lucruri după.

— Ce anume?

— Bărbatul care a aşteptat-o vreme de treizeci de ani reîncepe să trăiască.

Extrase din: Originile Răului
(ultima pagină)

Când a înțeles că nimic nu va mai fi vreodată posibil şi că speranțele nu erau decât minciuni, el i-a scris pentru ultima oară. După scrisori de dragoste, venise vremea unei scrisori pline de tristețe. Trebuia să accepte. De acum, nu va mai face altceva decât să o aştepte. O va aştepta toată viața. Dar el ştia bine că ea nu va mai veni. Ştia că nu o va mai vedea, că nu o va mai întâlni, că nu o va mai auzi.

Când a înțeles că nimic nu va mai fi vreodată posibil, i-a scris pentru ultima oară.

Iubita mea,

Aceasta este ultima mea scrisoare. Sunt ultimele mele cuvinte. Îți scriu ca să-ți spun adio.

De azi nu va mai exista „noi". Iubiții se despart şi nu se mai regăsesc şi aşa se termină poveştile de iubire.

Iubita mea, îmi vei lipsi. Îmi vei lipsi atât de mult.

Ochii mei lăcrimează. Totul arde în mine. Nu ne vom mai revedea niciodată; îmi vei lipsi atât de mult.

Sper că vei fi fericită.

Îmi zic că tu şi cu mine era un vis şi că acum trebuie să mă trezesc.

Îmi vei lipsi toată viața.

Adio. Te iubesc cum nu voi mai iubi niciodată pe nimeni.

12. Cel care picta tablouri

„Învață să-ți iubeşti eşecurile, Marcus, pentru că ele sunt cele care te formează. Eşecurile sunt cele care dau toată savoarea victoriilor tale."

Era o vreme însorită la Portland, Maine, în ziua când ne-am dus să o vizităm pe Sylla Caleb Mitchell, sora lui Luther. Era vineri, 18 iulie 2008. Familia Mitchell locuia într-o casă cochetă dintr-un cartier rezidențial aproape de colina pe care se conturează centrul orașului. Sylla ne-a primit în bucătărie; la sosirea noastră, cafeaua ne aștepta aburindă, în două cești identice puse pe masă, lângă care se afla un teanc de albume de familie.

Gahalowood reușise să dea de ea în ajun. Pe drumul dintre Concord și Portland, mi-a povestit că atunci când a vorbit cu ea la telefon avusese impresia că Sylla Mitchell se aștepta să fie sunată. „M-am prezentat în calitate de polițist, i-am spus că anchetam în legătură cu asasinarea lui Deborah Cooper și a Nolei Kellergan, și că aveam nevoie să o întâlnesc ca să-i pun câteva întrebări. În principiu, oamenii se neliniștesc de îndată ce aud cuvintele *poliția de stat*: pun întrebări, cer să afle ce se petrece și cu ce-i privește pe ei. Or, Sylla Mitchell mi-a răspuns firesc: *Veniți mâine când doriți, voi fi acasă. Este important să vorbim.*“

În bucătărie, s-a așezat în fața noastră. Era o femeie frumoasă, care se ținea bine la cei cincizeci de ani ai săi, cu un aer sofisticat și mamă a doi copii. Soțul ei, și el de față, a rămas în picioare, retras, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu încurce.

— Așadar, a întrebat ea, toate acestea sunt adevărate?

— Ce anume? a făcut Gahalowood.

— Ceea ce am citit în ziare… Toate lucrurile astea îngrozitoare despre această sărmană copilă din Aurora.

— Da. Presa a deformat puțin, dar faptele sunt reale. Doamnă Mitchell, n-ați părut surprinsă de telefonul meu, ieri…

S-a întristat.

— Aşa cum v-am spus ieri, la telefon, a zis ea, nu erau date nume în ziar, dar mi-am dat seama că E.S. erau inițialele de la Elijah Stern. Şi că şoferul său era Luther.

A scos o tăietură din ziar şi a citit-o cu voce tare, ca pentru a înțelege ceea ce nu reuşea să priceapă.

— *E.S., unul dintre cei mai bogați oameni din New Hampshire, îşi trimitea şoferul să o ia pe Nola din centrul oraşului ca s-o aducă la el, la Concord. Treizeci şi trei de ani mai târziu, o prietenă a Nolei, care nu era decât un copil pe vremea aceea, va povesti cum ea asistase într-o zi la întâlnirea cu şoferul şi că Nola plecase ca şi cum s-ar fi dus la moarte. Acest martor tânăr îl va descrie pe şofer ca pe un om îngrozitor, cu trup puternic şi chipul deformat.* O astfel de descriere nu poate fi decât a fratelui meu.

A tăcut şi ne-a privit fix. Aştepta un răspuns şi Gahalowood a dat cărțile pe față.

— Am găsit un tablou cu Nola Kellergan, mai mult sau mai puțin goală, la Elijah Stern, a zis el. După spusele lui Stern, fratele dumneavoastră este cel care l-a pictat. Aparent, Nola ar fi acceptat să pozeze contra unei sume de bani. Luther se ducea să o ia din Aurora, o ducea la Concord, la Stern. Nu se ştie foarte bine ce se petrecea acolo, dar în orice caz Luther a pictat-o.

— Picta mult! a exclamat Sylla. Era foarte talentat, ar fi putut face o carieră strălucită. Oare… Oare îl bănuiți că ar fi putut-o ucide pe fata aceasta?

— Să spunem că figurează pe lista suspecților, a răspuns Gahalowood.

Pe obrajii Syllei s-a rostogolit o lacrimă.

— Ştiți, sergent, îmi amintesc de ziua când a murit. Era o vineri, la sfârşit de septembrie. De abia îmi sărbătorisem împlinirea a douăzeci şi unu de ani. Am primit un telefon de la poliție care ne anunța că Luther murise într-un accident

de maşină. Îmi amintesc perfect de telefonul care sună, de mama care ridică receptorul. În jur erau tatăl meu şi cu mine. Mama răspunde şi ne şopteşte imediat: *E poliția*. Ascultă atent şi spune: *OK*. Nu voi uita niciodată momentul acela. La celălalt capăt al firului, un ofițer de poliție îi anunța moartea fiului ei. Îi zisese ceva de genul: *Doamnă, îmi revine sarcina ingrată de a vă anunța că fiul dumneavoastră a murit într-un accident de maşină*, şi ea răspunde: *A murit*.

— Ce se întâmplase? a întrebat Gahalowood.

— O cădere de la douăzeci de metri, de pe falezele care mărginesc oceanul, în Sagamore, Massachusetts. Se zice că ar fi fost beat. E un drum sinuos şi deloc luminat noaptea.

— Câți ani avea?

— Treizeci de ani… Avea treizeci de ani. Fratele meu era un bărbat zdravăn, dar… Ştiți, sunt mulțumită că sunteți aici. Cred că trebuie să vă povestesc ceva ce ar fi trebuit să spun acum treizeci şi trei de ani.

Şi, cu vocea tremurătoare, Sylla ne-a relatat o scenă care se desfăşurase cu aproape trei săptămâni înainte de accident. Era în sâmbăta de 30 august 1975.

*

30 august 1975, Portland, Maine

În seara aceea, familia Caleb se gândise să meargă să ia masa la Horse Shoe, restaurantul preferat al Syllei, pentru a sărbători cea de-a douăzeci şi una aniversare a sa. Ea se născuse pe 1 septembrie. Jay Caleb, tatăl ei, îi făcuse surpriza să rezerve sala privată de la etajul întâi; el invitase toți prietenii şi câțiva apropiați, vreo treizeci de persoane în total, printre care şi Luther.

Familia Caleb — Jay, Nadia (mama) şi Sylla — s-a dus la restaurant la ora şase. Toți invitații o aşteptau pe Sylla în sală şi au întâmpinat-o vesel când a intrat. Petrecerea a început: s-a revărsat muzică şi a curs şampania. Luther încă nu sosise. Tatăl s-a gândit mai întâi la ceva neprevăzut pe

drum. Dar la ora şapte şi jumătate, când li s-a servit masa, fiul său tot nu ajunsese. Totuşi nu-i stătea în fire să întârzie şi Jay a început să se neliniştească de lipsa lui. A încercat să dea de Luther la numărul din camera pe care fiul său o ocupa în casa rezervată angajaţilor de pe proprietatea lui Stern; dar nu a răspuns nimeni.

Luther a pierdut masa, prăjitura, dansul. La ora unu noaptea, membrii familiei Caleb se întorceau acasă, tăcuţi şi îngrijoraţi: erau neliniştiţi. Pentru nimic în lume Luther nu ar fi lipsit de la aniversarea surorii lui. Acasă, Jay a dat drumul la radioul din living, din obişnuinţă. La ştiri se menţiona o operaţiune de anvergură a poliţiei la Aurora, în urma dispariţiei unei fete de cincisprezece ani. Aurora era un nume familiar. Luther spunea că se ducea acolo adesea ca să se ocupe de trandafirii unei case superbe pe care o deţinea Elijah Stern pe malul oceanului. Jay Caleb s-a gândit la o coincidenţă. A ascultat atent restul buletinului de ştiri, apoi pe cele de la alte posturi ca să afle dacă se produsese vreun accident de maşină în zonă; dar nu a fost menţionat niciun astfel de eveniment. Îngrijorat, a stat de veghe o vreme, fără să ştie dacă trebuia să anunţe poliţia, să aştepte acasă sau să străbată drumul până la Concord. Apoi a adormit în final pe canapeaua din living.

La prima oră a dimineţii, a doua zi, tot fără nicio veste, i-a telefonat lui Elijah Stern ca să afle dacă îl văzuse pe fiul său. „Luther? a răspuns Stern. Lipseşte. Şi-a luat concediu. Nu v-a zis nimic?“ Toată povestea asta era foarte ciudată; de ce ar fi plecat Luther fără să-i anunţe? Tulburat şi fără să se mai mulţumească să aştepte, Jay Caleb a decis atunci să plece în căutarea fiului său.

*

Sylla Mitchell, rememorând episodul acela, a început să tremure. S-a ridicat brusc de pe scaun şi a făcut din nou cafea.

— În ziua aceea, ne-a spus ea, în vreme ce tatăl meu se ducea la Concord, iar mama rămânea acasă în caz că Luther

ar fi sosit, am ieşit cu nişte prietene. Când m-am întors, era deja târziu. Părinții mei erau în living, discutau, şi l-am auzit pe tata spunându-i mamei: *Cred că Luther a făcut o prostie enormă*. Am întrebat ce se petrecea şi mi-a cerut să nu vorbesc despre dispariția lui Luther nimănui, mai ales poliției. A zis că se va ocupa el însuşi să-l găsească. L-a căutat zadarnic vreme de trei săptămâni. Până la accident.

Şi-a înăbuşit un suspin.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Mitchell? a întrebat Gahalowood cu o voce calmă. De ce credea tatăl dumneavoastră că Luther făcuse o prostie? De ce nu voia să apeleze la poliție?

— E complicat, sergent. Totul este atât de complicat…

A deschis albumele de fotografii şi ne-a vorbit despre familia Caleb: despre Jay, blândul lor tată, despre Nadia, mama lor, o fostă Miss Maine care le sădise copiilor gustul pentru frumos. Luther era cu nouă ani mai mare decât ea. Se născuseră amândoi la Portland.

Şi ne-a arătat fotografii din copilărie. Casa familială, vacanțele în Colorado, depozitul imens al firmei tatălui ei, în care ea şi cu Luther îşi petrecuseră veri întregi. O serie de fotografii înfățişau familia Caleb la Yosemite, în 1963. Luther la optsprezece ani, un tânăr frumos, subțire, elegant. Apoi am găsit o poză datând din toamna lui 1974: când Sylla a împlinit douăzeci de ani. Personajele îmbătrâniseră. Jay, mândrul tată de familie, avea de acum şaizeci de ani şi burtă. Chipul mamei era brăzdat de riduri împotriva cărora nu mai putea face nimic. Luther avea aproape treizeci de ani: fața îi era deformată.

Sylla a contemplat îndelung ultima imagine.

— Înainte eram o familie frumoasă, a zis ea. Înainte eram toți atât de fericiți.

— Înainte de ce? a întrebat Gahalowood.

Ea l-a privit ca şi cum ar fi fost evident.

— Înainte de agresiune.

— O agresiune? a repetat Gahalowood. Nu ştiu despre ce este vorba.

Sylla a pus una lângă alta cele două fotografii ale fratelui ei.

— Asta s-a întâmplat în toamna care a urmat vacanței din Yosemite. Uitați-vă la această fotografie… Uitați-vă cât era de frumos. Luther era un tânăr foarte special, să știți. Iubea arta, avea talent pentru pictură. Terminase liceul şi tocmai fusese acceptat la şcoala de arte frumoase din Portland. Toată lumea zicea că ar putea deveni un mare pictor, că avea har. Era un băiat fericit. Dar era şi începutul războiului din Vietnam şi trebuia să se-nroleze. Spunea că atunci când se va întoarce va face arte frumoase şi se va însura. Era deja logodit. Logodnica lui se numea Eleanore Smith. O colegă de liceu. Vă spun, era un băiat fericit. Înaintea acelei seri de septembrie 1964.
— Ce s-a întâmplat în seara aceea?
— Ați auzit vorbindu-se de banda acelor *fields goals*, sergent?
— *Field goals*? Nu, niciodată.
— Era supranumele pe care poliția l-a dat unui grup de golani care făceau ravagii în zonă în vremea aceea.

*

Septembrie 1964

Era în jur de ora douăzeci şi două. Luther îşi petrecuse seara la Eleanore şi se întorcea pe jos acasă. Trebuia să plece a doua zi la un centru de înrolare. El şi cu Eleanore tocmai hotărâseră să se căsătorească de îndată ce va veni din război: îşi juraseră credință şi făcuseră dragoste pentru prima dată în patul în care copilărise Eleanore, în vreme ce mama ei le pregătea în bucătărie prăjituri.

După ce Luther plecase de la familia Smith, îşi întorsese capul de mai multe ori în direcția casei. În poartă, la lumina felinarelor, o văzuse pe Eleanore care plângea, făcându-i semn cu mâna. În acel moment, mergea pe Lincoln Road: o stradă puțin frecventată la ora aceea şi prost luminată, dar care era drumul cel mai scurt ca să ajungă acasă. Avea aproape cinci kilometri de mers. O primă maşină l-a depăşit; fasciculul farurilor a luminat drumul mult în față. La scurt

timp, un al doilea vehicul a sosit în spatele lui în mare viteză. Ocupanții acestuia, vădit foarte însuflețiți, au strigat prin geamul lăsat ca să-l sperie. Luther nu a reacționat şi maşina s-a oprit brusc în mijlocul drumului, la câțiva metri în fața lui. El a continuat să înainteze: ce altceva putea să facă? Ar fi trebuit să treacă de partea cealaltă a străzii? Când a depăşit maşina, şoferul l-a întrebat:

— Hei, tu! Eşti de pe aici?

— Da, a răspuns Luther.

A primit un jet de bere în plină față.

— Tipii din Maine sunt nişte țărănoi! a urlat şoferul.

S-au auzit zbierete din partea pasagerilor. Erau patru în total, dar în întuneric, Luther nu le putea vedea fețele. Ghicea că erau tineri, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, beți, foarte agresivi. Îi era teamă, dar continua să meargă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Nu era bătăuş, nu voia încurcături.

— Hei! s-a luat de el din nou şoferul. Unde te duci aşa, țărănoi mic ce eşti?

Luther nu a răspuns şi a iuțit pasul.

— Vino-ncoa! Vino-ncoa, să-ți arătăm cum îi dresăm noi pe căcăcioşii ăştia mici ca tine.

Luther a auzit portierele deschizându-se şi şoferul a strigat: „Domnilor, vânătoarea de țărănoi este deschisă! 100 de dolari pentru cel care pune mâna pe el". Luther a început imediat să fugă cât îl țineau picioarele: spera să mai treacă vreo maşină. Dar nu a fost nimeni să-l salveze. Unul dintre urmăritori l-a prins şi l-a trântit la pământ, urlând la ceilalți: „Al meu e! Al meu e! Ăia 100 de dolari sunt ai mei!" Toți au tăbărât pe Luther şi l-au stâlcit în bătaie. Când zăcea la pământ, unul dintre agresori a strigat: „Cine vrea să joace o partidă de fotbal? Propun câteva *field goals*[3]!" Ceilalți au scos strigăte entuziaste şi, rând pe

---

[3] *Field goal*: regulă de joc din fotbalul american, care constă în a încerca să marchezi şutând balonul în aşa fel încât să-l faci să treacă printre cele două bare verticale ale porții. (*N.a.*)

rând, i-au tras picioare în față cu o violență nemaivăzută, ca şi cum ar fi aruncat o minge ca să marcheze un eseu. Odată seria terminată, l-au lăsat inconştient pe marginea drumului. Un motociclist l-a găsit, patruzeci de minute mai târziu, şi a sunat după ajutor.

*

— După câteva zile de comă, Luther s-a trezit cu fața complet spartă, ne-a explicat Sylla. A suferit mai multe operații estetice, dar niciuna nu a reuşit să-i redea înfățişarea inițială. A stat două luni în spital. A ieşit de acolo condamnat să trăiască cu fața deformată şi cu dificultăți de vorbire. Nu a mai fost vorba, desigur, de Vietnam, dar nici despre nimic altceva. Rămânea cât era ziua de lungă în casă, fără energie, nu mai picta, nu mai avea niciun proiect. După şase luni, Eleanore a rupt logodna. Şi chiar a plecat din Portland. Cine putea să se supere pe ea? Avea optsprezece ani şi nu voia să-şi sacrifice viața ca să se ocupe de Luther, care devenise o umbră şi lâncezea în propria depresie. Nu mai era acelaşi.

— Şi agresorii? a întrebat Gahalowood.

— Nu au fost niciodată găsiți. Se pare că aceeaşi bandă făcuse ravagii de mai multe ori în zonă. Şi de fiecare dată, se dedau din plin plăcerii de a marca goluri. Dar în cazul lui Luther, a fost cea mai gravă agresiune pe care o comiseseră: fuseseră cât pe ce să-l omoare. Toată presa a vorbit despre asta, poliția era în alertă maximă. După asta, indivizii n-au mai făcut nimic ca să se vorbească despre ei. Fără îndoială că le-a fost teamă să nu fie prinşi.

— Ce s-a întâmplat apoi cu fratele dumneavoastră?

— În următorii doi ani, Luther a bântuit prin casa părintească. Era ca o fantomă. Nu mai făcea nimic. Tata rămânea cât mai târziu posibil la antrepozit, mama făcea în aşa fel încât să-şi petreacă ziua în afara casei. Au fost doi ani greu de suportat. Apoi, într-o zi din anul 1966, cineva a sunat la uşă.

*

1966

A ezitat înainte să descuie uşa de la intrare: nu suporta să fie văzut. Dar era singur în casă şi poate era ceva important. A deschis şi s-a trezit în fața unui bărbat de vreo treizeci de ani, foarte elegant.

— Bună, a zis bărbatul. Îmi pare rău că am sunat aşa, dar am avut o pană la cincizeci de metri de aici. Te pricepi din întâmplare la mecanică?

— Afta depinde, a răspuns Luther.

— Nimic serios, doar un cauciuc spart. Dar nu reuşesc să-mi fac cricul să funcționeze.

Luther a acceptat să vină să arunce un ochi. Maşina era un coupé de lux, oprit pe marginea drumului, la o sută de metri de casa lui Luther. Un cui perforase cauciucul din față, de pe partea dreaptă. Cricul se bloca pentru că era prost uns; Luther a reuşit totuşi să-l manevreze şi să schimbe roata.

— Ei, bine, destul de impresionant, a zis bărbatul. Am avut noroc că te-am întâlnit. Cu ce te ocupi? Eşti mecanic?

— Cu nivic. Înainte pictav. Dar av avut un accident.

— Şi cum îți câştigi traiul?

— Nu vi-l câştig.

Bărbatul s-a uitat lung la el şi i-a întins mâna.

— Mă numesc Elijah Stern. Mulțumesc, îți sunt recunoscător.

— Luther Caleb.

— Încântat, Luther.

S-au privit fix unul pe altul o clipă. Stern i-a pus în cele din urmă întrebarea care-l măcina de când Luther îi deschisese uşa casei sale.

— Ce-ai pățit la față? a întrebat el.

— Ați auzit vorbindu-se de banda acelor *field goals*?

— Nu.

— Funt nişte tipi care au covis agrefiuni, de plăcere. Dădeau în capul victivelor ca în minge.

— O, groaznic… Îmi pare rău.

Luther a ridicat din umeri.

— Nu te lăsa pradă disperării! a strigat Stern pe un ton amical. Ţi-ar conveni să ai o meserie? Caut pe cineva să se ocupe de maşinile mele şi să-mi fie şofer. Îmi placi mult. Dacă te tentează oferta, te angajez.

Peste o săptămână, Luther s-a stabilit la Concord, în clădirea destinată angajaţilor, situată pe proprietatea familiei Stern.

*

Sylla socotea că întâlnirea cu Stern fusese providenţială pentru fratele ei.

— Graţie lui Stern, Luth a redevenit om, ne-a zis ea. Avea o slujbă, un salariu. Viaţa lui căpăta un oarecare sens. Mai ales că a început din nou să picteze. Stern şi cu el se înţelegeau foarte bine: era şoferul lui, dar şi omul lui de încredere, aproape prietenul lui, aş zice. Stern tocmai preluase afacerile tatălui său; trăia singur în conacul acela prea mare pentru el. Cred că era fericit de compania lui Luther. Era o legătură puternică între ei. Luth a rămas în serviciul lui Stern cei nouă ani care au urmat. Până la moartea lui.

— Doamnă Mitchell, a intervenit Gahalowood. În ce relaţie eraţi cu fratele dumneavoastră?

Sylla a zâmbit.

— Era un om atât de special. Era atât de blând! Iubea florile, arta. Nu ar fi trebuit să sfârşească niciodată ca un vulgar şofer de limuzină. Nu vreau să zic că aş avea ceva împotriva şoferilor, dar Luth era special! Venea adesea duminica să ia masa acasă. Sosea dimineaţa, îşi petrecea ziua cu noi şi se întorcea la Concord seara. Îmi plăceau duminicile acelea, mai ales când el începea să picteze în fosta sa cameră transformată în atelier. Era foarte talentat. De îndată ce se apuca să deseneze, răspândea în jur o frumuseţe teribilă. Mă aşezam în spatele lui, pe un scaun, şi îl priveam cum lucra. Priveam trăsăturile acelea de penel care căpătau forme haotice înainte de a alcătui împreună scene de un realism nebunesc. Mai

întâi, aveai impresia că făcea orice şi apoi, deodată, apărea o imagine în mijlocul trăsăturilor de penel, până ce fiecare linie schițată căpăta un sens. Era un moment absolut extraordinar. Şi îi ziceam să trebuia să continue să deseneze, că ar trebui să se gândească din nou la arte frumoase, că ar trebui să-şi expună picturile. Dar el nu voia din cauza feței sale şi a dificultății de a ține un discurs. Din cauza a tot. Înainte de agresiune, fratele meu spunea că picta pentru că avea asta în el. Când în sfârşit a reînceput să picteze, spunea că o făcea ca să se simtă mai puțin singur.

— Am putea vedea câteva din tablourile sale? a întrebat Gahalowood.

— Da, sigur. Tatăl meu strânsese un soi de colecție, cu toate pânzele lăsate la Portland şi cu cele recuperate din camera lui Luther de la Stern, după ce-a murit. Spunea că într-o zi am putea să le donăm unui muzeu, că ar avea poate succes. Dar s-a mulțumit să strângă amintiri în cutii pe care le depozitez la mine de la moartea părinților.

Sylla ne-a condus la subsol, unde una dintre încăperile care serveau drept depozit era plină de cutii de lemn imense. Mai multe tablouri mari ieşeau din cutii, în vreme ce crochiuri şi desene se îngrămădeau în interiorul acestora. Era o cantitate impresionantă.

— E multă dezordine, s-a scuzat ea. Sunt amintiri depozitate la grămadă. N-am îndrăznit să arunc nimic.

Scotocind printre tablouri, Gahalowood a dat peste o pânză reprezentând o tânără blondă.

— E Eleanore, a explicat Sylla. Aceste picturi sunt de dinainte de agresiune. Îi plăcea să o picteze. Zicea că ar fi putut-o picta toată viața.

Eleanore era o femeie tânără, blondă, drăguță. Detaliul care intriga: semăna foarte mult cu Nola. Erau numeroase alte portrete cu diferite femei, toate blonde, şi datele indicau ani anteriori agresiunii.

— Cine sunt femeile din tablouri? a întrebat Gahalowood.

— Nu ştiu, a răspuns Sylla. Fără îndoială că sunt rodul imaginației lui Luther.

În momentul acela am dat peste o serie de crochiuri în cărbune. Într-unul dintre ele mi s-a părut că recunosc interiorul de la Clark's, iar la tejghea, o femeie frumoasă, dar tristă. Asemănarea cu Jenny era uimitoare, dar m-am gândit la o coincidență. Până ce, întorcând desenul, am găsit însemnarea următoare: *Jenny Quinn, 1974*. Aşa că am întrebat:

— De ce avea fratele dumneavoastră obsesia de a picta femei blonde?

— Nu ştiu, a zis Sylla. Sincer...

Gahalowood a privit-o atunci fix, bănuitor şi grav totodată, şi i-a zis:

— Doamnă Mitchell, a venit vremea să ne spuneți de ce în seara de 31 august 1975 tatăl dumneavoastră a zis că avea impresia că Luther făcuse *„o prostie*".

Sylla a încuviințat.

*

31 august 1975

La ora nouă dimineața, când Jay Caleb a închis telefonul, a înțeles că era ceva în neregulă. Elijah Stern tocmai îi spusese că Luther îşi luase concediu pe o perioadă nedeterminată. „Îl căutați pe Luther? se mirase Stern. Dar nu e aici. Credeam că ştiați". „Nu-i acolo? Dar unde e? Ieri, îl aşteptam pentru aniversarea surorii sale şi nu a venit deloc. Sunt foarte îngrijorat. Ce v-a spus exact?" „Mi-a zis că probabil trebuie să înceteze să mai lucreze pentru mine. Asta a fost vineri". „Să înceteze să mai lucreze pentru dumneavoastră? Dar de ce?" „Nu ştiu. Credeam că dumneavoastră ştiți".

De îndată ce a închis telefonul, Jay l-a luat din nou ca să anunțe poliția. Dar nu şi-a dus până la capăt intenția. Avea un presentiment straniu. Nadia, soția lui, s-a năpustit în birou.

— Ce-a spus Stern? a întrebat ea.

— Că Luther a demisionat vineri.

— Demisionat? Cum aşa, a *demisionat*?

Jay a oftat; era epuizat.

— Nu ştiu nimic, a zis el. Nu înţeleg nimic din ce se petrece. Chiar nimic… Trebuie să plec să-l caut.

— Dar unde?

A ridicat din umeri. Nu avea nici cea mai mică idee.

— Rămâi aici, i-a ordonat el Nadiei. În cazul în care ar veni. Te voi suna din oră în oră ca să ne punem la curent cu noutăţile.

Şi-a luat cheile de la maşină şi a pornit la drum, fără să ştie măcar de unde să înceapă. A decis în cele din urmă să coboare spre Concord. Cunoştea puţin oraşul şi îl străbătea orbeşte; se simţea pierdut. În mai multe rânduri a trecut pe lângă un post de poliţie: ar fi vrut să se oprească şi să ceară ajutorul agenţilor, dar de fiecare dată când se gândea să o facă, era ceva în el care-l împingea să renunţe. A sfârşit prin a se duce la Elijah Stern. Acesta lipsea, aşa că un angajat din personalul casei l-a condus la camera fiului său. Jay spera că Luther lăsase vreun mesaj; dar nu a găsit nimic. Camera era ordonată, nu era nicio scrisoare, nici alt indiciu care să îi explice plecarea.

— V-a spus ceva Luther? l-a întrebat Jay pe angajatul care îl însoţea.

— Nu. Nu am fost aici în ultimele două zile, dar mi s-a spus că Luther nu ar mai veni să lucreze deocamdată.

— Că nu ar mai veni deocamdată? Dar şi-a luat concediu sau a demisionat?

— Nu aş şti să vă spun, domnule.

Toată această confuzie în jurul lui Luther era foarte ciudată. Jay era de acum convins că se petrecuse ceva grav pentru ca fiul său să dispară aşa, în neant. A părăsit proprietatea lui Stern şi s-a întors în oraş. S-a oprit într-un restaurant ca să-i telefoneze soţiei şi să mănânce un sendviş. Nadia l-a informat că tot nu avea nicio veste. În timp ce mânca, a citit ziarul: nu se vorbea decât despre acel fapt divers petrecut la Aurora.

— Ce-i cu povestea asta cu dispariţia? l-a întrebat el pe patronul localului.

— O poveste urâtă... S-a petrecut într-un orăşel, la o oră de aici cu maşina: o sărmană femeie a fost ucisă şi o fată de cincisprezece ani răpită. Toate trupele poliţiei de stat sunt în căutarea ei...

— Cum ajungi la Aurora?

— O luaţi pe 101, spre est. Când ajungeţi la ocean, urmaţi Route 1, înspre sud şi sunteţi acolo.

Împins de-o presimţire, Jay Caleb s-a dus la Aurora. Pe Route 1, a fost oprit în două rânduri de baraje ale poliţiei, apoi, când mergea de-a lungul pădurii din Side Creek, a putut să constate amploarea dispozitivului de căutare: zeci de vehicule echipate pentru urgenţe, poliţişti peste tot, câini şi multă agitaţie. A mers până în centrul oraşului şi la mică distanţă de port s-a oprit în faţa unui *diner* de pe strada principală, plin de lume. A intrat şi s-a aşezat la tejghea. O blondă splendidă i-a servit cafeaua. Pentru o fracţiune de secundă, a avut impresia că o cunoştea; era totuşi pentru prima dată în viaţă când venea acolo. El a privit-o şi ea i-a zâmbit, apoi i-a văzut numele pe ecuson: Jenny. Şi deodată a înţeles: femeia din schiţa aceea în cărbune a lui Luther şi care îi plăcea în mod special, ea era! Îşi amintea bine însemnarea de pe spatele schiţei: *Jenny Quinn, 1974*.

— Pot să vă ajut, domnule? l-a întrebat Jenny. Păreţi pierdut.

— Eu... Aici s-a întâmplat ceva îngrozitor...

— Nu-mi spuneţi mie... Tot nu se ştie ce s-a întâmplat cu fata aceea. Este atât de tânără! Nu are decât cincisprezece ani. O cunosc bine, lucrează aici sâmbăta. Se numeşte Nola Kellergan.

— Cu... Cum aţi spus? a bâiguit Jay, care a sperat că înţelesese prost.

— Nola. Nola Kellergan.

Auzind încă o dată numele acela, a simţit că-şi pierde echilibrul. I-a venit să vomite. Trebuia să plece de aici. Să se ducă departe. A lăsat zece dolari pe tejghea şi a fugit.

Când a intrat în casă, Nadia a observat imediat că soţul ei era tulburat. S-a repezit la el şi aproape i-a căzut în braţe.

— Doamne, Jay, ce se petrece?
— Acum trei săptămâni, Luth şi cu mine ne-am dus să pescuim. Îți aminteşti?
— Da. Ați prins nişte bibani cu carnea de nemâncat. De ce-mi vorbeşti despre asta?

Jay i-a povestit despre ziua aceea soției sale. Fusese într-o duminică, pe 10 august 1975. Luther sosise la Portland în ajun, seara: prevăzuseră să meargă la pescuit a doua zi în zori, pe malul unui lac mic. Era o zi frumoasă, peştii muşcau la undiță, ei îşi aleseseră un colț foarte liniştit şi nu era nimeni care să-i deranjeze. Tot sorbind din bere, vorbiseră despre viață.
— Trebuie fă-ți zic, tată, zisese Luther. Av întâlnit o fată ecftraordinară.
— Adevărat?
— Cuv îți zic. Este ieşită din covun. Îvi face iniva să bată vai tare şi ştii, vă iubeşte. Vi-a zis-o. Într-o zi, o fă ți-o prezint. Funt figur că-ți va plăcea de ea vult.

Jay zâmbise.
— Şi fata asta are un nume?
— Nola, tată. Se nuveşte Nola Kellergan.

Aducându-şi aminte de ziua aceea, Jay Caleb i-a explicat soției sale: „Nola Kellergan este numele fetei care a fost răpită la Aurora. Cred că Luther a făcut o prostie enormă“.

Sylla a intrat în casă în aceeaşi clipă. A auzit cuvintele tatălui său. „Ce-nseamnă asta? a strigat ea. Ce-a făcut Luther?“ Tatăl ei, după ce i-a explicat cum stăteau lucrurile, i-a cerut să nu spună nimănui nimic despre asta. Nimeni nu trebuia să facă legătura între Luther şi Nola. Şi-a petrecut apoi toată săptămâna pe drumuri, căutându-şi fiul: a străbătut tot Maineul, apoi toată coasta, din Canada până în Massachusetts. S-a dus în locurile izolate, lacuri şi cabane, pe care le adora fiul său. Şi-a spus că era poate ascuns acolo, panicat, ca o fiară hăituită de toată poliția din țară. Nu a găsit nicio urmă. Îl aştepta în fiecare seară, pândea cel mai mic zgomot. Când i-a telefonat poliția ca să-i anunțe moartea, a părut aproape uşurat. A cerut ca Nadia şi Sylla să nu mai vorbească

niciodată despre această poveste, pentru ca memoria fiului său să nu fie niciodată pătată.

*

Când Sylla şi-a terminat relatarea, Gahalowood a întrebat-o:

— Încercați să ne spuneți că fratele dumneavoastră are legătură cu răpirea Nolei?

— Să spunem că se purta ciudat cu femeile… Îi plăcea să le picteze. Mai ales pe cele blonde. Ştiu că i se întâmpla să le deseneze pe ascuns, în locuri publice. Nu am ştiut niciodată ce-i plăcea în chestia asta… Şi da, cred că s-a întâmplat ceva cu fata asta. Tatăl meu credea că Luther nu-şi mai stăpânise furia, că Nola îl refuzase şi că el o ucisese. Când poliția ne-a sunat să ne spună că pierise într-un accident, tata a plâns mult. Şi printre lacrimi, l-am auzit spunându-ne: „Mai bine că a murit… Dacă îl găseam eu, cred că îl omoram. Ca să nu sfârşească pe scaunul electric“.

Gahalowood a dat din cap. A aruncat încă o privire rapidă printre obiectele lui Luther şi a scos un blocnotes.

— Este scrisul fratelui dumneavoastră?

— Da, sunt indicații pentru tăierea trandafirilor… Se ocupa şi de trandafiri la Stern. Nu ştiu de ce l-am păstrat.

— Aş putea să-l iau? a întrebat Gahalowood.

— Să-l luați? Da, bineînțeles. Dar cred că nu este foarte interesant pentru ancheta dumneavoastră. L-am citit: nu este decât un ghid de grădinărit.

Gahalowood a aprobat.

— Înțelegeți, a spus el, ar trebui să fac o expertiză a scrisului fratelui dumneavoastră.

11. Aşteptând-o pe Nola

„Loveşte în sacul ăsta, Marcus. Loveşte-l ca şi cum toată viața ta ar depinde de asta. Trebuie să boxezi ca şi cum ai scrie şi să scrii ca şi cum ai boxa: trebuie să dai tot ce ai în tine pentru că fiecare meci, ca şi fiecare carte pot fi ultimele.“

Vara anului 2008 a fost o vară foarte liniştită în America. Bătălia pentru prezidenţiale se încheiase la sfârşitul lunii iunie, când democraţii, în timpul desfăşurării alegerilor primare din Montana, îl desemnaseră pe Barack Obama candidatul lor, în vreme ce republicanii îl aleseseră pe John McCain încă din februarie. De acum trebuia ca forţele partizane să se unească: viitoarele întâlniri importante nu aveau să aibă loc decât de la sfârşitul lui august, odată cu convenţiile naţionale ale celor două mari partide istorice ale ţării, care aveau să-şi prezinte oficial candidatul la Casa Albă.

Acest calm relativ înainte de furtuna electorală care avea să dureze până la Election Day, pe 4 noiembrie, lăsa cazul Harry Quebert pe primul loc în mass-media, generând o agitaţie fără precedent în sânul opiniei publice. Erau cei „pro-Quebert“, cei „anti-Qubert“, adepţii teoriei complotului sau cei care gândeau că eliberarea pe cauţiune nu era decât rezultatul unui acord financiar cu bătrânul Kellergan. De la publicarea paginilor mele în ziare, cartea mea era, în plus, pe toate buzele; toată lumea vorbea despre „noul Goldman care va ieşi toamna aceasta“. Elijah Stern, deşi numele lui nu era direct menţionat în paginile mele, depusese o plângere pe motiv de defăimare cu scopul de a împiedica publicarea. Cât despre David Kellergan, făcuse cunoscută intenţia sa de a sesiza tribunalul, apărându-se cu toată puterea împotriva calomniilor referitoare la acuzaţiile de maltratare a fiicei sale. Şi în mijlocul acestui tapaj, două persoane se bucurau în mod special: Barnaski şi Roth.

Roy Barnaski, care îşi desfăşurase echipele de avocaţi newyorkezi până la New Hampshire ca să evite orice încurcătură juridică susceptibilă că ar întârzia apariţia cărţii, jubila: furtul paginilor, despre care nu era nicio îndoială că-l pusese la cale el însuşi, îi garanta vânzări excepţionale şi îi permitea să ocupe spaţiu mediatic. Considera că strategia sa nu era nici mai bună, nici mai rea decât ale celorlalţi, că lumea cărţii trecuse de la nobila artă a tipăririi la nebunia capitalistă a secolului 21, că de acum o carte trebuia să fie scrisă pentru a fi vândută, că pentru a vinde o carte trebuia să se vorbească despre ea şi ca să se vorbească despre ea, trebuia să pui stăpânire pe un spaţiu care, dacă nu-l luai cu forţa tu însuţi, ar fi fost luat de alţii. Mănâncă sau eşti mâncat.

Cât despre justiţie, nu mai era aproape nicio îndoială că dosarul penal avea să cadă. Benjamin Roth era pe punctul de a deveni avocatul anului şi de a avea parte de faimă naţională. Accepta toate cererile de interviu şi îşi petrecea cea mai mare parte din timpul său în studiourile de televiziune şi de radio locale. Orice numai ca să se vorbească despre el. „Imaginează-ţi, pot să facturez o mie de dolari pe oră acum, mi-a zis el. Şi de fiecare dată când apar în ziar, adaug zece dolari la tariful meu pe oră pentru viitorii clienţi. Cât despre ziare, contează mai puţin ce spui, cât să fii în ele. Oamenii îşi amintesc că ţi-au văzut fotografia în *New York Times,* nu-şi amintesc niciodată despre ce ai spus". Roth aşteptase toată cariera sa să dea peste afacerea secolului şi iată că o găsise. Acum, în lumina reflectoarelor, el oferea presei tot ce voia aceasta să audă: vorbea despre şeriful Pratt, despre Elijah Stern, repeta ori de câte ori putea că Nola era o fată tulburătoare, fără îndoială o manipulatoare, şi că Harry era în final adevărata victimă din povestea asta. Ca să stârnească audienţa, a lăsat să se subînţeleagă, bazându-se pe detalii imaginare, că jumătate din oraşul Aurora avusese legături intime cu Nola, aşa încât a trebuit să-l sun ca să-l potolesc.

— Trebuie să te *opreşti* cu poveştile pornografice, Benjamin. Eşti pe cale să mânjeşti pe toată lumea.

— Păi, tocmai asta şi vreau, Marcus. În fond, datoria mea nu e atât să spăl onoarea lui Harry, cât să demonstrez că onoarea celorlalţi era murdară şi scârboasă. Şi dacă trebuie să fie un proces, îl voi aduce ca martor pe Pratt, îl voi convoca pe Stern, îi voi chema pe toţii bărbaţii din Aurora la bară ca să-şi ispăşească păcatele carnale cu Nola Kellergan. Şi voi dovedi că sărmanul Harry nu a greşit în cele din urmă decât pentru că s-a lăsat sedus de o femeie perversă, ca atâţia alţii înaintea lui.

— Dar ce tot spui acolo? m-am enervat eu. N-a fost niciodată vorba despre aşa ceva!

— Haide, prietene, să spunem lucrurilor pe nume. Puştoaica asta era o curvă.

— Eşti lamentabil, i-am răspuns.

— Lamentabil? Dar nu fac decât să reiau ceea ce ai scris în cartea ta, nu?

— În niciun caz, şi o ştii foarte bine! Nola nu avea nimic vulgar sau provocator. Povestea ei cu Harry este una de iubire!

— Iubire, iubire, mereu iubire! Dar iubirea nu vrea să spună nimic, Goldman! Iubirea este un truc pe care bărbaţii l-au inventat ca să nu-şi spele singuri rufele!

Biroul procurorului era pus sub acuzaţie de către presă şi atmosfera tensionată se simţea în cadrul brigăzii de criminalistică: opinia publică voia ca guvernatorul în persoană, în cadrul unei reuniuni tripartite, să someze poliţia ca să rezolve cazul acesta în cel mai scurt timp. De la dezvăluirile Syllei Mitchell, Gahalowood începea să vadă lucrurile referitoare la anchetă mai clar; elementele se orientau din ce în ce mai mult în direcţia lui Luther şi el conta pe rezultatele analizei grafologice a carnetului ca să-şi confirme ipoteza. Avea nevoie să afle detalii despre drumurile lui Luther la Aurora. Aşa că duminică, pe 20 iulie, ne-am întâlnit cu Travis Dawn ca să ne spună ce ştia despre povestea asta.

Cum nu mă simţeam încă pregătit ca să mă întorc în centrul oraşului, la Aurora, Travis a acceptat să ne întâlnim

într-un restaurant de pe marginea autostrăzii, foarte aproape de Montburry. Mă aşteptam să fiu prost primit, din cauza a ceea ce scrisesem despre Jenny, dar Travis s-a arătat foarte amabil față de mine.

— Îmi pare rău pentru acele scurgeri de informație, am zis. Erau note personale, nimic din ele nu ar fi trebuit să apară.

— Nu pot să fiu supărat pe tine, Marc…

— Ai putea…

— Nu faci decât să spui adevărul. Ştiu bine că Jenny era îndrăgostită de Quebert… Îmi dădeam seama pe vremea aceea din cum îl privea… Dimpotrivă, cred că ancheta ta urmează o pistă solidă, Marcus… Cel puțin, iată dovada. Apropo de anchetă: ce-i nou, mai exact?

Gahalowood a fost cel care i-a răspuns:

— Noutatea e că avem bănuieli foarte serioase asupra lui Luther Caleb.

— Luther Caleb… Țăcănitul ăla? Deci e adevărată povestea asta cu pictura?

— Da. Se pare că puştoaica mergea regulat la Stern. Erați la curent cu ceea ce se întâmpla între şeriful Pratt şi Nola?

— Faptele acelea josnice? Nu! Când am aflat, parc-am picat din nori. Ştiți, poate că a avut un moment de derapaj, dar el a fost mereu un polițist bun. Mă îndoiesc că pot fi puse sub semnul întrebării ancheta sa şi cercetările, aşa cum am citit în ziare.

— Ce credeți despre bănuielile asupra lui Stern şi Quebert?

— Că v-ați lăsat duşi de val. Tamara Quinn spune că ea ne prevenise referitor la Quebert încă de pe atunci. Cred că trebuie reanalizată situația: ea pretindea că ştia totul, dar nu ştia nimic. Nu avea nicio dovadă care să-i sprijine spusele. Tot ce putea să ne spună era că avusese o probă concretă, dar o rătăcise în mod misterios. Nimic credibil. Dumneavoastră, sergent, ştiți cu câtă precauție trebuie tratate acuzațiile gratuite. Singurul element pe care îl aveam împotriva lui Quebert era Chevroletul Monte Carlo negru. Şi nu era nici pe departe suficient.

— O prietenă a Nolei ne asigură că l-a avertizat pe Pratt de ceea ce se întâmpla la Stern.

— Pratt nu a vorbit niciodată despre aşa ceva.
— Atunci, cum să nu te gândeşti că n-a blocat ancheta? a punctat Gahalowood.
— Nu mă faceți să spun ceea ce nu am spus, sergent.
— Şi Luther Caleb? Ce ne puteți spune despre el?
— Luther era un tip ciudat. Deranja femeile cu cererile lui. Chiar am împins-o pe Jenny să depună o plângere împotriva lui după ce se dovedise agresiv față de ea.
— Nu l-ați suspectat niciodată?
— Nu cu adevărat. I-am menționat numele şi am verificat ce maşină avea: un Mustang albastru, îmi amintesc. Şi, în orice caz, era puțin probabil să fie omul nostru.
— De ce?
— Cu puțin timp înainte de dispariția Nolei, mă asigurasem să nu mai vină niciodată la Aurora.
— Adică?
Travis a devenit deodată stânjenit.
— Să spunem că… L-am văzut la Clark's, era pe la mijlocul lui august, chiar imediat după ce o convinsesem pe Jenny să facă plângere împotriva lui… O molestase şi îi rămăsese o vânătaie oribilă pe braț. Vreau să zic, era totuşi ceva serios. Când m-a văzut că vin, a fugit. L-am urmărit, l-am prins pe Route 1. Şi acolo… Eu… Ştiți, Aurora este un oraş liniştit, nu voiam să umble creanga pe-aici…
— Ce-ați făcut?
— I-am tras o mamă de bătaie. Nu sunt mândru de asta. Şi…
— Şi ce, şerifule Dawn?
— I-am proptit pistolul sub pântece. L-am snopit în bătaie şi când era îndoit la pământ, l-am ținut bine pe loc, mi-am scos Coltul, l-am încărcat şi i-am băgat țeava în testicule. I-am zis că nu mai voiam să-l văd niciodată. Gemea. Gemea că nu va mai veni, mă implora să-l las să plece. Ştiu că nu am procedat corect, dar voiam să mă asigur că nu-l voi mai revedea la Aurora.
— Şi credeți că s-a supus?
— Sigur.

— Sunteți deci ultimul care l-a văzut la Aurora?
— Da. Le-am comunicat colegilor mei semnalmentele maşinii sale. Nu a mai venit niciodată. Am aflat că a murit într-un accident în Massachusetts o lună mai târziu.
— Ce fel de accident?
— A ratat un viraj, cred. Nu ştiu prea multe. Ca să fiu sincer, numai la asta nu-mi stătea gândul. În momentul acela, aveam ceva mai important de făcut.

Când am ieşit din restaurant, Gahalowood mi-a zis:
— Cred că maşina asta este cheia enigmei. Trebuie să aflăm cine ar fi putut conduce un Chevrolet Monte Carlo negru. Sau mai degrabă să ne punem întrebarea următoare: Luther Caleb ar fi putut fi la volanul unui Chevrolet Monte Carlo negru în data de 30 august 1975?

A doua zi, m-am întors la Goose Cove pentru prima dată după incendiu. În ciuda benzilor puse de poliție în dreptul verandei, ca să interzică accesul în casă, am pătruns înăuntru. Totul era distrus. În bucătărie am găsit cutia pe care scria *AMINTIRE DE LA ROCKLAND, MAINE* intactă. Am golit-o de pâinea uscată şi am umplut-o cu câteva obiecte neatinse de flăcări, culese de ici-colo, de prin încăperile prin care am trecut. În living, am descoperit un mic album de fotografii care, în mod miraculos, nu fusese distrus. L-am scos afară şi m-am aşezat sub un mesteacăn uriaş, cu fața spre casă, ca să mă uit la poze. În clipa aceea a sosit Erne Pinkas. Mi-a zis simplu:
— Ți-am văzut maşina la intrarea pe alee.

A venit să se aşeze lângă mine.
— Sunt fotografii ale lui Harry? a întrebat el, arătând albumul.
— Da. L-am găsit în casă.

A urmat o tăcere lungă. Întorceam paginile. Pozele datau probabil de la începutul anilor '80. În multe dintre ele apărea un labrador auriu.
— Al cui este câinele ăsta? am întrebat.
— Al lui Harry.
— Nu ştiam că a avut unul.

— Se numea Storm. Cred că a trăit doisprezece sau treisprezece ani.

Storm. Numele acesta nu-mi era necunoscut, dar nu-mi aminteam din ce motiv.

— Marcus, a reluat Pinkas. Nu am vrut să fiu răutăcios zilele trecute. Îmi pare rău dacă te-am jignit.

— Nu are importanță.

— Ba da, are. Nu ştiam că ai primit amenințări. E din cauza cărții?

— Probabil.

— Dar cine a făcut asta? s-a indignat el, arătând casa arsă.

— Nu se ştie nimic. Poliția zice că a fost folosit un produs inflamabil, probabil benzină. A fost descoperit un bidon gol pe plajă, dar amprentele luate de pe el sunt necunoscute.

— Deci ai primit amenințări şi ai rămas totuşi?

— Da.

— De ce?

— Ce motiv aş fi avut să plec? Teama? Teama trebuie disprețuită.

Pinkas mi-a zis că nu eram un oarecare şi că şi el şi-ar fi dorit mult să devină cineva. Soția lui crezuse mereu în el. Murise cu câțiva ani înainte, din pricina unei tumori. Pe patul de moarte, ea îi spusese, ca şi cum ar fi fost un tânăr cu viața înainte: „Ernie, vei face ceva măreț în viață. Cred în tine". „Sunt prea bătrân... Mi s-a cam dus viața". „Nu e niciodată prea târziu, Ernie. Atât timp cât nu eşti mort, ai viitorul în față". Dar ceea ce reuşise să facă Ernie după moartea soției sale a fost să găsească o slujbă la supermarketul din Montburry ca să achite cheltuielile de chimioterapie şi să întrețină marmura mormântului ei.

— Aranjez cărucioarele, Marcus. Străbat parcarea, vânez cărucioarele singure şi abandonate, le iau cu mine, le strâng unul în altul şi le aranjez alături de celelalte în locul special amenajat, pentru clienții următori. Cărucioarele nu sunt niciodată singure. Sau nu pentru mult timp. Pentru că în fiecare supermarket din lume e câte un Ernie care vine să le caute şi să le aducă lângă familia lor. Dar cine vine după Ernie apoi

să-l ducă lângă familia lui? De ce se face pentru cărucioarele din supermarket ceea ce nu se face pentru oameni?

— Ai dreptate. Ce pot să fac pentru tine?

— Aş vrea să figurez la mulțumiri, în cartea ta. Aş vrea ca numele meu să fie printre cei cărora le mulțumeşti, pe ultima pagină, aşa cum fac adesea scriitorii. Cu litere îngroşate. Pentru că te-am ajutat puțin să afli informații. Crezi că ar fi posibil? Soția mea ar fi mândră de mine. Soțul ei ar contribui la imensul succes al lui Marcus Goldman, noua vedetă a literaturii.

— Contează pe mine, i-am zis.

— O să-i citesc cartea ta, Marc. În fiecare zi, mă voi duce să mă aşez lângă mormântul ei şi îi voi citi cartea ta.

— Cartea noastră, Ernie, cartea noastră.

Am auzit deodată paşi în spatele nostru: era Jenny.

— Ți-am văzut maşina la intrare, Marcus, mi-a zis ea.

La aceste cuvinte, Erne şi cu mine am zâmbit. M-am ridicat şi Jenny m-a îmbrățişat ca o mamă. Apoi a privit casa şi a început să plângă.

Plecând din nou spre Concord în ziua aceea, am trecut să-l văd pe Harry la Sea Side Motel. Stătea în fața uşii camerei sale, cu pieptul gol. Repeta lovituri de box. Nu mai era acelaşi. Când m-a văzut, mi-a zis:

— Haide, Marcus, să boxăm.

— Am venit să vorbim.

— Vom vorbi boxând.

I-am întins cutia pe care scria *AMINTIRE DE LA ROCKLAND, MAINE*, pe care o găsisem printre dărâmăturile casei.

— Ți-am adus asta, i-am zis. Am trecut pe la Goose Cove. Casa e încă plină de lucrurile tale… De ce nu te duci să le iei?

— Ce vrei să iau de acolo?

— Amintiri?

S-a strâmbat.

— Amintirile nu fac altceva decât să te-ntristeze, Marcus. Doar mă uit la cutia asta şi îmi vine să plâng!

A apucat cutia cu ambele mâini, apoi a strâns-o la piept.

— Când Nola a dispărut, mi-a povestit el, n-am luat parte la căutări… Ştii ce făceam?

— Nu…

— O aşteptam, Marcus. O aşteptam. Să o caut ar fi însemnat că nu mai era aici. Atunci o aşteptam, convins că avea să se întoarcă. Eram sigur că va reveni într-o zi. Şi în ziua aceea, voiam să fie mândră de mine. M-am pregătit pentru întoarcerea ei vreme de treizeci şi trei de ani! În fiecare zi, cumpăram ciocolată şi flori pentru ea. Ştiam că era singura persoană pe care o voi iubi vreodată, iar dragostea, Marcus, nu vine decât o dată în viață! Şi dacă nu mă crezi înseamnă că încă n-ai iubit niciodată. Seara, rămâneam pe canapea pândind, spunându-mi că ea avea să apară aşa cum o făcuse întotdeauna. Când plecam să țin conferințe prin țară, lăsam un bilețel pe uşă: *În conferință la Seattle. Mă întorc marțea viitoare*. Dacă ar fi venit între timp. Şi lăsam întotdeauna uşa deschisă. Întotdeauna! N-am închis-o niciodată vreme de treizeci şi trei de ani. Oamenii spuneau că eram nebun, că aveam să mă întorc într-o zi şi aveam să-mi găsesc casa golită de hoți. Nimeni nu fură pe nimeni la Aurora, în New Hampshire. Ştii de ce mi-am petrecut ani întregi pe drumuri acceptând toate conferințele care mi se propuneau? Pentru că mi-am zis că poate aveam să dau de ea. În megalopolisuri, ca şi în orăşele, am străbătut țara asta în lung şi-n lat, asigurându-mă că toate cotidienele locale anunțau venirea mea, uneori cumpărând eu însumi spațiu publicitar, şi totul pentru ce? Pentru ea, ca să ne putem reîntâlni. Şi în timpul fiecărei conferințe, scrutam auditoriul, căutam tinerele femei blonde de vârsta ei, căutam asemănări. De fiecare dată îmi ziceam: poate că va fi acolo. Şi după fiecare conferință, răspundeam la fiecare solicitare, gândindu-mă că poate avea să vină la mine. Am pândit-o în public ani întregi, alegând fetele de cincisprezece ani mai întâi, apoi de şaisprezece, de douăzeci, de douăzeci şi cinci! Am rămas la Aurora, Marcus, pentru că am aşteptat-o pe Nola. Şi apoi, într-o lună şi jumătate a fost descoperită moartă. Îngropată

în grădina mea! O aşteptam de atâta timp şi ea era acolo, lângă mine! Acolo unde voisem dintotdeauna să plantez hortensii! Din ziua în care au găsit-o, inima stă să-mi explodeze, Marcus! Pentru că am pierdut dragostea vieții mele, pentru că, dacă nu i-aş fi dat întâlnire în blestematul ăsta de motel, ea ar fi fost poate şi acum în viață! Aşa că nu veni aici cu amintirile tale care îmi sfâşie inima. Opreşte-te, te rog, opreşte-te.

S-a îndreptat spre scări.

— Unde te duci, Harry?

— Să boxez. Nu mai am decât boxul.

A coborât în parcare şi a început să execute o coregrafie războinică sub privirile neliniştite ale clienților restaurantului vecin. M-am dus la el şi s-a aşezat în fața mea, în poziție de gardă. A încercat o serie de directe, dar privindu-l, mi-am dat seama că nu mai era acelaşi lucru.

— În fond, de ce ai venit aici? m-a întrebat el între două lovituri de dreapta.

— De ce? Păi, ca să te văd…

— Şi de ce voiai atât de mult să mă vezi?

— Pentru că suntem prieteni!

— Dar tocmai asta nu înțelegi tu, Marcus: noi nu mai putem fi prieteni.

— Ce-mi tot spui, Harry?

— Adevărul. Te iubesc ca pe un fiu. Şi te voi iubi mereu. Dar nu mai putem să fim prieteni pe viitor.

— De ce? Din cauza casei? Voi plăti, ți-am zis! Voi plăti!

— Tot nu înțelegi, Marcus. Nu-i din cauza casei.

Mi-am plecat privirea o clipă şi mi-a aplicat o succesiune de lovituri direct în partea de sus a umărului drept.

— Ține garda, Marcus! Dacă ar fi fost capul în loc de umăr, te ucideam!

— Dar puțin îmi pasă de gardă! Vreau să ştiu! Vreau să înțeleg ce înseamnă micul tău joc de enigme!

— Nu e un joc. În ziua în care vei înțelege, vei fi rezolvat toată povestea asta.

M-am oprit brusc.

— Pentru Dumnezeu, ce încerci să-mi spui? Îmi ascunzi lucruri, nu-i aşa? Nu mi-ai zis tot adevărul.

— Ți-am zis tot, Marcus. Adevărul e în mâinile tale.

— Nu pricep.

— Ştiu. Dar când vei înțelege, totul va fi diferit. Trăieşti o etapă crucială din viața ta.

M-am aşezat chiar pe ciment, mofluz. El a început să strige că nu era momentul să mă aşez.

— Ridică-te, ridică-te! a urlat. Practicăm nobila artă a boxului!

Dar nu mai aveam nimic de-a face cu nobila lui artă a boxului.

— Boxul nu are sens pentru mine decât legat de tine, Harry! Îți aminteşti campionatul de box din 2002?

— Bineînțeles că mi-l amintesc... Cum aş putea să-l uit?

— Atunci de ce nu am mai fi prieteni?

— Din cauza cărților. Cărțile ne-au unit şi acum ne despart. Aşa e scris.

— Aşa e scris? Cum adică?

— Totul este în cărți... Marcus, ştiam că o să vină momentul ăsta de când te-am cunoscut.

— Ce moment?

— E din cauza cărții pe care tocmai o scrii.

— Cartea asta? Dacă vrei, renunț la ea! Vrei să anulez totul? Ei bine, iată, e anulat! Nicio carte! Nimic!

— Din păcate, nu ar servi la nimic. Dacă nu va fi asta, va fi alta.

— Harry, ce vrei tu să-mi spui? Nu pricep nimic.

— O să faci cartea asta şi o să fie una minunată, Marcus. De aceea sunt foarte fericit, nu mi-o lua în nume de rău. Dar am ajuns în momentul despărțirii. Un scriitor se duce şi un altul se naşte. O să preiei ştafeta, Marcus. O să devii un mare scriitor. Ți-ai vândut drepturile pentru roman contra sumei de un milion de dolari! Un milion de dolari! O să devii un om mare, Marcus. Am ştiut-o dintotdeauna.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce încerci să-mi spui?

— Marcus, cheia e în cărți. Ea este sub ochii noştri. Priveşte, priveşte bine! Vezi unde ne aflăm?
— Suntem în parcarea unui motel!
— Nu! Nu, Marcus! Suntem la originile răului! Şi iată că sunt mai bine de treizeci de ani de când mă tem de momentul ăsta.

*

Sala de box a campusului universității Burrows, februarie 2002

— Îți plasezi prost loviturile, Marcus. Loveşti bine, dar ai mereu prima falangă a degetului din mijloc care depăşeşte pumnul prea mult şi care se freacă în momentul impactului.
— Când am mănuşile, nu-l mai simt.
— Trebuie să ştii să boxezi cu pumnii goi. Mănuşile sunt ca să nu-ți ucizi adversarul. Ai şti dacă ai lovi şi altceva decât sacul.
— Harry… După tine, de ce boxez mereu singur?
— Întreabă-te pe tine însuți.
— Pentru că mi-e frică, cred. Mi-e frică de eşec.
— Dar atunci când te-ai dus în sala aceea de la Lowell, la sfatul meu, şi când te-ai lăsat masacrat de marele negru, ce-ai simțit?
— Mândrie. După lovitură, am simțit mândrie. A doua zi, când mi-am privit vânătăile pe trup, le-am iubit: mă autodepăşisem, îndrăznisem! Îndrăznisem să mă bat!
— Deci considerai că ai câştigat…
— În principiu, da. Chiar dacă, tehnic, am pierdut lupta, am avut impresia că am câştigat în ziua aceea.
— Acolo e răspunsul: nu contează dacă pierzi sau câştigi, Marcus. Ceea ce contează este drumul pe care îl parcurgi între gongul primei runde şi gongul final. Rezultatul meciului nu e, de fapt, decât o informație pentru public. Cine are dreptul să spună că ai pierdut când tu crezi că ai câştigat? Viața este ca o cursă de alergare, Marcus: vor fi întotdeauna

oameni mai rapizi sau mai lenți decât tine. Tot ceea ce contează în cele din urmă este efortul pe care îl depui în a-ți parcurge drumul.

— Harry, am găsit afişul ăsta pe hol…

— Este campionatul de box universitar?

— Da… Vor participa toate marile universități… Harvard, Yale… Aş… aş vrea să particip.

— Atunci o să te ajut.

— Adevărat?

— Bineînțeles. Vei putea mereu să contezi pe mine, Marcus. Nu uita asta niciodată. Tu şi cu mine facem o echipă. Pentru toată viața.

10. În căutarea unei fete de cincisprezece ani

(Aurora, New Hampshire, 1–18 septembrie 1975)

„Harry, cum să transmiți emoții pe care nu le-ai trăit?

— Tocmai asta e munca de scriitor. Să scrii înseamnă că ești în stare să resimți mai puternic decât ceilalți și apoi să transmiți asta mai departe. Să scrii înseamnă să le permiți cititorilor tăi să vadă ceea ce uneori nu pot vedea. Dacă numai orfanii ar spune povești despre orfani, ne-ar fi greu să depășim situația. Asta ar însemna că n-ai putea să vorbești despre o mamă, un tată, un câine, despre un pilot de avioane sau despre revoluția rusă pentru că nu ești nici mamă, nici tată, nici câine, nici pilot de avion și nici n-ai cunoscut revoluția rusă. Nu ești decât Marcus Goldman. Și dacă fiecare scriitor ar trebui să se limiteze doar la el însuși, literatura ar fi de o tristețe îngrozitoare și și-ar pierde sensul. Avem dreptul să vorbim despre orice, Marcus, despre orice ne emoționează. Și nu e nimeni care poate să ne judece pentru asta. Suntem scriitori pentru că facem diferit un lucru pe care toată lumea din jurul nostru știe să-l facă: să scrie. În asta constă toată subtilitatea."

Într-un moment sau altul, toată lumea a crezut că a văzut-o pe Nola undeva. La băcănia dintr-un oraş învecinat, într-o staţie de autobuz, la tejgheaua unui restaurant. La o săptămână după dispariţie, când căutările continuau, poliţia a trebuit să facă faţă unei mulţimi de mărturii false. În districtul Cordridge, proiectarea unui film a fost întreruptă după ce un spectator a crezut că o recunoaşte pe Nola Kellergan în rândul al treilea. În împrejurimile oraşului Manchester, un tată care îşi însoţea fiica — blondă şi în vârstă de cincisprezece ani — la o sărbătoare câmpenească a fost dus la comisariat pentru verificări.

Căutările, în pofida intensităţii lor, au fost în van: mobilizarea locuitorilor din regiune a permis extinderea lor în toate oraşele vecine cu Aurora, dar fără să ducă la găsirea vreunei piste, oricât de mică. Specialişti FBI veniseră să crească randamentul poliţiei, marcând locurile prioritare unde trebuiau efectuate căutări, pe baza experienţei şi a statisticilor: cursuri de apă şi margini de pădure din apropierea vreunei parcări, gropi de gunoi unde putrezesc mizerii respingătoare. Povestea le părea atât de complexă, încât solicitaseră chiar ajutorul unui medium, care obţinuse rezultate în două cazuri de crimă în Oregon, dar care nu avusese succes şi de data aceasta.

Oraşul Aurora fierbea, invadat de gură-cască şi jurnalişti. Pe strada principală, postul de poliţie forfotea de o activitate intensă: coordona cercetările, centraliza şi tria informaţiile. Liniile telefonice erau supraîncărcate, telefonul nu înceta să sune, adesea degeaba, şi fiecare apel necesita lungi verificări.

Fuseseră dibuite câteva piste în Vermont şi Massachusetts, unde fuseseră trimise echipe cu câini. Fără rezultat. Declarația pentru presă pe care-o făceau de două ori pe zi şeriful Pratt şi căpitanul Rodik în fața secției de poliție era din ce în ce mai mult o mărturisire a neputinței.

Fără ca nimeni să-şi dea seama, Aurora făcea obiectul unei supravegheri stricte: amestecați printre jurnaliştii veniți din tot statul ca să relateze evenimentul, agenții federali observau împrejurimile casei familiei Kellergan şi îi puseseră telefonul sub ascultare. Dacă era vorba de o răpire, făptaşul n-ar fi întârziat să se arate. Ar fi sunat sau, poate, din perversitate, s-ar fi amestecat printre curioşii care defilau prin fața casei cu numărul 245 de pe Terrace Avenue ca să-şi depună mesajele de susținere. Şi dacă nu era vorba despre răscumpărare, ci mai degrabă de fapta unui maniac, cum se temeau unii, trebuia neutralizat în cel mai scurt timp posibil, înainte de a acționa din nou.

Populația punea umărul la căutare: bărbații nu mai țineau cont de orele petrecute să cerceteze metodic parcele întregi de şes şi păduri sau să inspecteze malurile cursurilor de apă. Robert Quinn îşi luase două săptămâni de concediu ca să participe la căutări. Erne Pinkas, cu acordul maistrului său, pleca de la uzină cu o oră mai devreme ca să se poată alătura echipelor, de la sfârşitul după-amiezii până la căderea serii. În bucătăria de la Clark's, Tamara Quinn, Amy Pratt şi alte persoane binevoitoare pregăteau gustări pentru voluntari. Nu vorbeau decât despre anchetă.

— Am informații, repeta Tamara Quinn. Am informații esențiale!

— Ce? Ce? Spune! striga din rărunchi auditoriul, ungând cu unt feliile de pâine ca să facă sendvişuri.

— Nu pot să spun nimic… Este mult prea grav.

Şi fiecare îşi începea propria poveste: bănuiau de mult că se petreceau lucruri nu tocmai curate în casa cu numărul 245 de pe Terrace Avenue şi nu era o întâmplare dacă totul se sfârşea rău. Doamna Philips, al cărei fiu era în clasă cu Nola, a povestit cum că, într-o recreație, un elev îi ridicase

brusc puloverul Nolei, ca să facă o glumă, şi că toată lumea văzuse că avea urme de lovituri pe corp. Doamna Hattaway a povestit că fiica ei, Nancy, era foarte bună prietenă cu Nola şi că în timpul verii se petrecuseră o serie de fapte foarte stranii şi în special aceasta: vreme de o săptămână, Nola parcă dispăruse şi uşa casei familiei Kellergan rămăsese închisă pentru orice vizitator. „Şi muzica aceea! a adăugat doamna Hattaway. În fiecare zi auzeam muzica dată prea tare în garaj şi mă întrebam de ce naiba nevoia asta de a asurzi tot cartierul. Ar fi trebuit să mă plâng de zgomot, dar n-am îndrăznit niciodată. Îmi spuneam că totuşi era vorba de reverend…“

*

Luni, 8 septembrie 1975

Era în jur de ora douăsprezece.

La Goose Cove, Harry aştepta. Aceeaşi întrebare i se învârtea neîncetat în minte: ce se petrecuse? Ce i se întâmplase? Trecuse o săptămână de când rămăsese închis în casă, aşteptând. Dormea pe canapeaua din living, pândind cele mai mici zgomote. Nu mai mânca. Avea impresia că o să înnebunească: unde putea fi Nola? Cum se face că poliția nu mai găseşte nicio urmă a ei? Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi revenea aceeaşi idee în minte: şi dacă Nola a vrut să-şi şteargă urmele? Şi dacă ea pusese în scenă agresiunea? Bulion pe față şi urlete ca să lase să se creadă că a fost vorba de o răpire: în vreme ce poliția o căuta în împrejurimi, ea avea tot timpul ca să dispară departe, să meargă până în inima Canadei. Poate că în curând ar crede-o moartă şi nu ar mai căuta-o nimeni. Oare Nola îşi pregătise toată această punere în scenă ca ei să fie liniştiți pentru totdeauna? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu venise la întâlnirea de la motel? Sosise prea devreme poliția? Trebuise să se ascundă în pădure? Şi ce se întâmplase cu Deborah Cooper? Era o legătură între cele două fapte sau nu era decât pură

coincidență? Dacă Nola nu fusese răpită, de ce nu-i dădea niciun semn de viață? De ce nu venise să se refugieze aici, la Goose Cove? Se străduia să reflecteze: unde putea ea să fie? Într-un loc pe care numai ei îl cunosc. Martha's Vineyard? Era prea departe. Cutia de tablă din bucătărie i-a amintit de escapada la Maine, de la începutul relației lor. Se ascunsese la Rockland? De îndată ce s-a gândit la asta, a luat cheile de la maşină şi s-a grăbit să iasă din casă. Împingând uşa, a dat nas în nas cu Jenny, care se pregătea să sune. Venea să vadă dacă totul era în regulă: trecuseră zile de când nu-l mai văzuse, era neliniştită. Harry era slăbit şi arăta îngrozitor. Purta acelaşi costum în care îl văzuse la Clark's cu o săptămână înainte.

— Harry, ce se întâmplă cu tine? l-a întrebat ea.

— Aştept.

— Pe cine aştepți?

— Pe Nola.

Jenny nu a înțeles. A zis:

— O, da, ce poveste îngrozitoare! Toată lumea în oraş e consternată. A trecut deja o săptămână şi nici măcar o urmă. Nici măcar o urmă. Harry… Arăți rău, îmi fac griji. Ai mâncat ceva în ultima vreme? Îți pregătesc baia şi îți fac ceva de mâncare.

Nu avea timp să se sinchisească de Jenny acum. Trebuia să găsească locul unde se ascundea Nola. A îndepărtat-o cam brusc, a coborât cele câteva trepte din lemn care duceau la parcarea cu pietriş şi a urcat în maşină.

— Nu vreau nimic, a zis el simplu pe fereastra deschisă. Sunt foarte ocupat, nu trebuie să fiu deranjat.

— Dar cu ce eşti ocupat? a insistat trist Jenny.

— Să aştept.

A demarat şi a dispărut în spatele unui rând de pini. Ea s-a aşezat pe treptele verandei şi a început să plângă. Cu cât îl iubea mai mult, cu atât se simțea mai nefericită.

În acel moment, Travis Dawn intra la Clark's cu trandafirii în mână. Trecuseră mai multe zile de când nu o mai

văzuse; de la dispariția Nolei. Îşi petrecuse dimineața în pădure, cu echipele de căutări, apoi, urcând în maşina de patrulare, văzuse florile pe jos. Ele se uscaseră în parte şi se răsuceau ciudat, dar îşi dorise dintr-odată să i le ducă lui Jenny imediat. Ca şi cum viața ar fi fost prea scurtă. Lipsise de la slujbă cât să se ducă s-o găsească pe Jenny la Clark's, dar ea nu era acolo.

S-a aşezat la tejghea şi Tamara Quinn a venit de îndată spre el, cum făcea de fiecare dată când vedea o uniformă.

— Cum decurg căutările? a întrebat ea cu aerul unei mame îngrijorate.

— Nu găsim nimic, d'mnă Quinn. Chiar nimic.

Ea a oftat şi s-a uitat la trăsăturile obosite ale tânărului polițist.

— Ai m'ncat deja, fiule?

— Eu... Nu, d'mnă Quinn. De fapt, voiam să o văd pe Jenny.

— Lipseşte un moment.

L-a servit cu un pahar de ceai cu gheață şi a pus în fața lui un şervet de hârtie pentru farfurie şi tacâmuri. A observat florile şi l-a întrebat:

— Sunt pentru ea?

— Da, d'mnă Quinn. Voiam să mă asigur că este bine. Cu toate întâmplările astea din ultimele zile...

— Nu ar trebui să întârzie. I-am spus să se întoarcă înainte de masa de prânz, dar desigur că e în întârziere. Tipul ăla i-a sucit mințile...

— Cine anume? a întrebat Travis, simțind cum i se strânge inima.

— Harry Quebert.

— Harry Quebert?

— Sunt sigură că s-a dus la el. Nu pricep de ce se încăpățânează să încerce să-i placă ticălosului ăstuia... În fine, pe scurt, nu ar trebui să-ți spun despre asta. Meniul zilei este morun cu cartofi fierți...

— E perfect, d'mnă Quinn. Mulțumesc.

Ea şi-a lăsat mâna prieteneşte pe umărul lui.

— Eşti un băiat bun, Travis. Mi-ar face plăcere ca Jenny să fie cu cineva ca tine.

Apoi s-a dus la bucătărie şi Travis a luat câteva înghițituri din ceai. Era trist.

Jenny a sosit peste câteva minute; îşi refăcuse machiajul în grabă ca să nu se vadă că plânsese. A trecut în spatele tejghelei, şi-a înnodat şorțul şi de abia atunci l-a observat pe Travis. El a zâmbit şi i-a întins buchetul de flori ofilite.

— Nu arată prea bine, s-a scuzat el, dar de câteva zile voiam să ți le ofer. Mi-am zis că gestul contează.

— Mulțumesc, Travis.

— Sunt trandafiri sălbatici. Ştiu un loc lângă Montburry, unde cresc cu sutele. Te voi duce acolo dacă vrei. Eşti OK, Jenny? Nu arăți prea bine…

— Sunt bine…

— E povestea asta îngrozitoare care te chinuieşte, nu? Ți-e teamă? Nu te îngrijora, poliția e acum peste tot. Şi apoi sunt sigur că o s-o găsim pe Nola.

— Nu mi-e teamă. E altceva.

— Ce anume?

— Nimic important.

— E din cauza lui Harry Quebert? Mama ta spune că îți place mult de el.

— Poate. Las-o moartă, Travis, nu are importanță. Trebuie… Trebuie să mă duc la bucătărie. Sunt în întârziere şi mama iar o să facă o scenă.

Jenny a dispărut în spatele uşii batante şi a dat peste mama ei care pregătea farfuriile.

— Iar ai întârziat, Jenny! Sunt singură în sală cu toată lumea asta.

— Iartă-mă, mami.

Tamara i-a întins o farfurie cu morun şi cartofi fierți.

— Vrei să-i duci asta lui Travis?

— Da, mami.

— Să ştii că e un băiat drăguț.

— Ştiu…

— O să-l inviți să ia masa cu noi duminică.

— Să ia masa la noi? Nu, mamă. Nu vreau. Nu-mi place deloc de el. Şi pe urmă, îşi va face iluzii, n-ar fi frumos din partea mea.

— Ce vorbeşti? N-ai mai zis nimic când te-ai trezit singură înainte de bal şi el a venit să te invite. Îi placi mult, se vede clar, şi el ar putea să fie un soț bun. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-l pe Quebert! Nu va exista niciun Quebert în viața ta! Bagă-ți asta în cap o dată pentru totdeauna! Quebert nu e un om de treabă! E timpul să-ți găseşti un bărbat şi consideră-te fericită că un băiat frumos îți face curte când eşti toată ziua cu şorțul în față!

— Mamă!

Tamara a luat un ton ascuțit şi tâmp ca să imite suspinele unui copil:

— *Mamă! Mamă!* Termină cu văitatu', da? Faci în curând douăzeci şi cinci de ani! Vrei să rămâi fată bătrână? Toate fostele tale colege de clasă s-au măritat! Şi tu? Ei? Erai regina liceului, ce s-a întâmplat, Iisuse? Ah, sunt atât de dezamăgită, fata mea. Mama ta e dezamăgită de tine. Vom lua masa cu Travis duminică şi cu asta basta. O să-i duci acum farfuria şi o să-l inviți. Şi după asta o să ştergi cu o cârpă mesele din spate — sunt mizerabile. Asta te va învăța pentru totdeauna ce înseamnă să întârzii.

*

Miercuri, 10 septembrie 1975

— Înțelegeți, doctore, este polițistul ăsta fermecător care îi face curte. I-am zis să-l invite la masă duminică. Ea nu a vrut, dar am forțat-o.

— De ce ați forțat-o, doamnă Quinn?

Tamara a ridicat din umeri şi şi-a lăsat capul cu toată greutatea pe brațul divanului. Şi-a permis să cugete o secundă.

— Pentru că... Pentru că nu vreau să sfârşească singură.

— Aşadar, vă e teamă că fiica dumneavoastră va rămâne singură până la sfârşitul vieții.

— Da! Exact! Până la sfârşitul vieţii!
— Dumneavoastră însevă vă este teamă de singurătate?
— Da.
— Ce vă inspiră?
— Singurătatea este moarte.
— Vă e teamă de moarte?
— Moartea, doctore, mă îngrozeşte.

*

Duminică, 14 septembrie 1975

La masa familiei Quinn, Travis a fost bombardat cu întrebări. Tamara voia să ştie totul despre ancheta care nu înainta. Cât despre Robert, avea şi el de împărtăşit câteva curiozităţi, dar de puţinele ori când voise să vorbească, soţia lui îl întrerupsese, zicându-i: „Taci, Bobbo. Nu face bine la cancerul tău". Jenny părea nefericită şi de-abia s-a atins de mâncare. Doar mama ei monopoliza discuţia. În clipa în care au servit tarta cu mere, a îndrăznit în cele din urmă să întrebe:

— Deci, Travis, aveţi o listă cu suspecţi?
— Nu chiar. Trebuie să spun că ne-am cam încurcat pentru moment. E o nebunie, nu există nici cel mai mic indiciu.
— Oare Harry Quebert e suspect? a întrebat Tamara.
— Mamă! s-a indignat Jenny.
— Şi ce? Nu se mai pot pune întrebări în casa asta? Dacă îi dau numele e pentru că am motive serioase: este un pervers, Travis. Un pervers! N-aş fi mirată dacă ar fi implicat în dispariţia fetei.
— E grav ce spuneţi, d'mnă Quinn, i-a răspuns Travis. Nu pot fi spuse astfel de lucruri fără probe.
— Dar aveam una! a zbierat ea roşie de furie. Aveam! Imaginează-ţi că aveam un text scris de mâna lui şi foarte compromiţător, pus în seiful de la restaurant! Sunt singura care am cheia! Şi ştii unde o păstrez? La gât! Nu o scot niciodată! Niciodată! Ei bine, zilele trecute am vrut să iau bucata aia

de hârtie ca să i-o dau şerifului Pratt, dar când m-am uitat, dispăruse! Nu mai era în seif! Cum e posibil? Nu-mi dau seama. E vrăjitorie!

— Poate că ai pus hârtia în altă parte, a sugerat Jenny.

— Gura, fata mea. Nu-s totuşi nebună, nu? Bobbo, sunt nebună?

Robert a clătinat din cap cu un gest care nu spunea nici da, nici nu, ceea ce a avut darul s-o enerveze şi mai mult pe soția lui.

— Deci, Bobbo, de ce nu răspunzi când te întreb ceva?

— Din cauza cancerului meu, a zis el.

— Ei, bine, n-o să primeşti tartă. Doctorul a spus: deserturile te-ar putea omorî pe loc.

— Dar nu l-am auzit pe doctor spunând asta! a protestat Robert.

— Vezi, cancerul te-a surzit deja. Peste două luni vei ajunge printre îngeri, sărmanul meu Bobbo.

Travis a încercat să aplaneze tensiunea, reluând firul discuției:

— În orice caz, dacă nu aveți dovezi, asta nu se susține, a concluzionat el. Anchetele poliției sunt chestii precise şi ştiințifice. Şi ştiu ce spun: am fost primul din promoția mea la academia de poliție.

Numai ideea că nu mai ştia unde se afla bucata de hârtie care l-ar fi distrus pe Harry o enerva pe Tamara în ultimul hal. Ca să se calmeze, a luat cuțitul şi a tăiat tarta în felii cu un gest războinic, în vreme ce Bobbo ofta pentru că nu avea deloc chef să moară.

*

Miercuri, 17 septembrie 1975

Căutarea foii o obseda pe Tamara Quinn. Îşi petrecuse două zile răscolindu-şi casa, maşina şi chiar garajul unde nu se ducea niciodată. Degeaba. În dimineața aceea, după începerea servirii micului dejun la Clark's, s-a închis în birou

şi a golit tot conținutul seifului pe jos: nimeni nu avea acces la seif, era imposibil ca foaia să dispară. Trebuia să fie acolo. A verificat încă o dată conținutul, dar degeaba; dezamăgită, şi-a pus din nou lucrurile în ordine. În clipa aceea, Jenny a bătut la uşă şi şi-a vârât capul înăuntru. A găsit-o pe mama sa aplecată în gura enormă de oțel.

— Mami? Ce faci?

— Sunt ocupată.

— O, mami! Nu-mi spune că tot cauți afurisita aia de bucată de hârtie?

— Vezi-ți de treaba ta, fata mea, da? Cât e ceasul?

Jenny s-a uitat la ceas.

— Aproape opt şi jumătate, a zis ea.

— La naiba! Am întârziat.

— Unde ai întârziat?

— Am o întâlnire.

— O întâlnire? Dar azi trebuie să primim băuturile. Şi miercurea trecută ai…

— Eşti o fată mare, nu? a întrerupt-o sec mama sa. Ai două mâini, ştii unde se află magazia. Nu-i nevoie să mergi la Harvard ca să pui lăzile cu sticle de coca-cola unele peste altele: sunt sigură că te vei descurca foarte bine. Şi să nu-i faci ochi dulci băiatului care le livrează ca să le aşeze pentru tine! E timpul să-ți sufleci mânecile!

Fără să-i arunce o privire fiicei sale, Tamara a luat cheile de la maşină şi a plecat. După o jumătate de oră, un camion mare a parcat în spate la Clark's: furnizorul a aşezat un palet încărcat cu lăzi de cola înaintea intrării de serviciu.

— A'eți nevoie de aj'tor? a întrebat-o el pe Jenny după ce a semnat de primire.

— Nu, do'nule. Mama vrea să mă descurc singură.

— Cum doriți. O zi bună atunci.

Camionul a luat-o din loc şi Jenny s-a apucat să ridice una câte una lăzile grele ca să le transporte în magazie. Îi venea să plângă. În clipa aceea, Travis, care trecea pe acolo la bordul maşinii de patrulare, a zărit-o. A parcat imediat şi a coborât din maşină.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? a întrebat-o el.

Jenny a ridicat din umeri.

— E în regulă. Mai mult ca sigur că ai altele de făcut, a răspuns ea fără să se oprească.

Travis a luat o ladă şi a încercat să facă puţină conversaţie.

— Se spune că reţeta pentru cola e secretă şi că este păstrată într-un seif din Atlanta.

— Nu ştiam.

A urmat-o pe Jenny până în magazie şi au pus una peste alta cele două lăzi pe care le căraseră. Cum ea nu vorbea, Travis a reluat:

— Şi se pare că tot cola le ridică moralul celor din armată şi că începând cu al Doilea Război Mondial, se trimit lăzi cu cola trupelor staţionate în afară. Am citit asta într-o carte despre coca-cola. În fine, am citit-o aşa, pentru că eu citesc şi cărţi mai serioase.

Au ieşit în parcare. Ea l-a privit în adâncul ochilor.

— Travis...

— Da, Jenny?

— Strânge-mă tare. Ia-mă în braţe şi strânge-mă tare! Mă simt aşa de singură! Aşa de nefericită! Am impresia că mi-e frig până în străfundul inimii.

A luat-o în braţe şi a strâns-o cât de tare a putut.

— Fiica mea îmi pune întrebări, doctore. Adineauri m-a întrebat unde mă duc în fiecare miercuri.

— Ce i-aţi răspuns?

— Că să-şi vadă de ale ei! Şi să primească lăzile cu coca-cola! Asta nu-i treaba ei, unde mă duc eu!

— Simt din vocea dumneavoastră că sunteţi mânioasă.

— Da! Da! Bineînţeles că sunt mânioasă, doctore Ashcroft!

— Mânioasă pe cine?

— Păi, pe... pe... pe mine!

— De ce?

— Pentru că iar am ţipat la ea. Ştiţi, doctore, faci copii şi vrei ca ei să fie cei mai fericiţi din lume! Şi pe urmă viaţa vine să se pună de-a curmezişul.

— Ce vreți să spuneți?

— Îmi cere mereu sfatul pentru orice! Stă mereu după fusta mea, să mă-ntrebe: *Mami, cum se face asta? Mami, unde punem asta? Mami, asta, mami, ailaltă! Mami! Mami! Mami!* Dar n-am să fiu mereu acolo pentru ea! Într-o zi nu voi mai putea veghea asupra ei, înțelegeți! Şi când mă gândesc la asta, mă ia aşa, de la stomac! Ca şi cum mi s-ar înnoda stomacul! E dureros şi-mi taie pofta de orice!

— Vreți să spuneți că aveți angoase, doamnă Quinn?

— Da! Da! Angoase! Angoase teribile! Încercăm să facem totul bine, încercăm să dăm tot ce-i mai bun copiilor noştri! Dar ce vor face copiii noştri când noi nu vom mai fi acolo? Ce vor face ei, ia spuneți? Şi cum să fim siguri că vor fi fericiți şi că nu li se va întâmpla niciodată nimic? Aşa şi cu copila asta, doctore Ashcroft! Această sărmană Nola, ce i s-a întâmplat? Şi unde poate fi ea?

*

Unde putea ea să fie? Nu era la Rockland. Nici pe plajă, nici în restaurante, nici în magazin. Nicăieri. A telefonat la hotelul din Martha's Vineyard ca să afle dacă personalul nu văzuse o fată blondă, dar recepționerul cu care vorbise îl luase drept un nebun. Aşa că a aşteptat, în fiecare zi şi în fiecare noapte.

A aşteptat în fiecare luni.

A aşteptat în fiecare marți.

A aşteptat în fiecare miercuri.

A aşteptat în fiecare joi.

A aşteptat în fiecare vineri.

A aşteptat în fiecare sâmbătă.

A aşteptat în fiecare duminică.

Aştepta cu pasiune şi speranță: ea avea să revină. Şi vor pleca împreună. Vor fi fericiți. Nola era singura persoană care dăduse vreodată sens vieții sale. Să ardă cărțile, casele, muzica şi oamenii: nimic nu conta decât ca ea să fie cu el. O iubea: a iubi însemna că nici moartea, nici greutățile nu-l speriau atât

timp cât Nola ar fi fost alături de el. Aşa că o aştepta. Şi când se lăsa noaptea, jura stelelor că o va aştepta mereu.

În timp ce Harry refuza să-şi piardă speranţa, căpitanul Rodik nu putea să constate decât eşecul operaţiunilor poliţiei în pofida amplorii mijloacelor desfăşurate. Trecuseră două săptămâni de când răscoliseră cerul şi pământul fără succes. În cursul unei şedinţe cu FBI-ul şi şeriful Pratt, Rodik a făcut această constatare amară:

— Câinii nu găsesc nimic, oamenii nu găsesc nimic. Cred că nu o vom mai găsi.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, a încuviinţat responsabilul FBI. În principiu, în genul acesta de cazuri fie se descoperă victima imediat, moartă sau vie, fie există o cerere de răscumpărare. Şi dacă nu e nimic din astea, atunci cazul se alătură celorlalte referitoare la dispariţii de persoane care se îngrămădesc nerezolvate pe birourile noastre an de an. Numai săptămâna trecută FBI-ul a primit cinci anunţuri privind dispariţii de copii din întreaga ţară. N-avem timpul necesar să ne ocupăm de tot.

— Dar ce i s-ar fi putut întâmpla atunci acestei fete? a întrebat Pratt care nu putea să se resemneze să depună armele. A fugit?

— Nu. De ce ar fi fost văzută plină de sânge şi speriată?

Rodik a ridicat din umeri şi tipul de la FBI i-a propus să meargă să bea o bere.

A doua zi, în seara de 18 septembrie, în timpul unei declaraţii de presă comune, şeriful Pratt şi căpitanul Rodik au anunţat că cercetările pentru găsirea Nolei Kellergan vor înceta. Dosarul rămânea deschis la brigada de criminalistică a poliţiei de stat. Nu exista nici cel mai mic indiciu, nici cea mai măruntă pistă: în cincisprezece zile nu fusese găsită nicio urmă a Nolei Kellergan.

Voluntari conduşi de şeriful Pratt au continuat căutările mai multe săptămâni la rând, până la frontierele statului. Dar fără rezultat. Nola Kellergan parcă îşi luase zborul.

9. Un Monte Carlo negru

„Cuvintele sunt alese bine, Marcus. Dar nu scrie ca să fii citit: scrie ca să fii înțeles."

Cartea mea înainta. Orele petrecute scriind se materializau încetul cu încetul şi simțeam cum revine în mine sentimentul acela pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna. Era ca şi cum aş fi regăsit în sfârşit un sens vital, în lipsa căruia nu putusem funcționa; ca şi cum cineva apăsase pe un buton în creierul meu şi îl reaprinsese deodată. Ca şi cum eram din nou în viață. E ceea ce simt scriitorii.

Zilele îmi începeau înainte de zori: plecam să alerg traversând Concordul dintr-o parte în alta cu căştile de la player în urechi. Apoi, întors în camera mea de hotel, comandam un litru de cafea şi mă apucam de lucru. Puteam din nou să contez pe ajutorul Denisei, pe care o recuperasem de la Schmid & Hanson şi care acceptase să-şi reia serviciul la biroul meu de pe Fifth Avenue. Îi trimitem paginile pe măsură ce le scriam, prin e-mail, şi ea îşi luase sarcina de a face corecturile obişnuite. Când terminam un capitol, i-l trimiteam lui Douglas, ca să-şi spună părerea. Era amuzant să observ cât de mult se implica în cartea asta; ştiu că stătea lipit de computer ca să-mi aştepte capitolele. Nu uita de asemenea să-mi aducă aminte cât de apropiate erau termenele, repetându-mi: „Dacă nu terminăm la timp, suntem morți!“ Spunea „noi“ deşi el, teoretic, nu risca nimic în treaba asta, dar se simțea la fel de interesat ca mine.

Cred că Douglas suporta multă presiune din partea lui Barnaski şi că încerca să mă protejeze: Barnaski se temea că nu voi reuşi să respect termenele fără ajutor din afară. Deja îmi telefonase de mai multe ori ca să-mi zică asta direct.

— Trebuie să-ţi iei negrişori ca să redactezi cartea, îmi zisese el, altfel nu vei reuşi niciodată să o termini. Am echipe care sunt aici pentru astfel de treburi, le dai liniile directoare şi ei scriu în locul tău.

— Niciodată, răspunsesem. Este răspunderea mea să scriu cartea asta. Nimeni nu o va face în locul meu.

— Of, Goldman, eşti insuportabil cu morala ta şi bunele sentimente. Azi, toată lumea îşi scrie cărţile prin intermediul altcuiva. *Domnul X*, de exemplu, nu refuză niciodată echipele.

— *Domnul X* nu-şi scrie el însuşi cărţile?

Scosese acel chicotit stupid care-i era caracteristic.

— Păi, bineînţeles că nu! Cum naiba vrei să-şi respecte altfel ritmul? Cititorii nu vor să ştie cum *Domnul X* îşi scrie cărţile sau nici măcar cine le scrie. Tot ce vor e să aibă în fiecare an, la începutul verii, o carte nouă de *Acela* pentru vacanţă. Şi le-o dăm. Asta se numeşte a avea simţul afacerilor.

— Asta se numeşte a înşela publicul, am zis.

— A înşela publicul… Ei, Goldman, e clar că-ţi place să faci pe marele tragedian.

Îl făcusem să înţeleagă că nu se punea problema ca altcineva în afară de mine să scrie cartea asta: îşi pierduse răbdarea şi devenise grosolan.

— Goldman, mi se pare că ţi-am vărsat un milion de dolari pentru căcatul ăsta de carte: mi-ar plăcea deci să te arăţi ceva mai cooperant. Dacă eu cred că ai nevoie de scriitorii mei, atunci o să-i foloseşti, ce mama mă-sii!

— Păstrează-ţi calmul, Roy, o să ai cartea la termen. Cu condiţia să încetezi să mă mai întrerupi din lucru cu atâtea telefoane.

Barnaski devenise atunci teribil de grosolan.

— Goldman, pentru numele lui Dumnezeu, sper că eşti conştient că mi-am pus fundul la bătaie pentru cartea asta. Fundul meu! La bătaie! Am investit o groază de bănet şi pun în joc credibilitatea uneia dintre cele mai mari edituri din ţară. Aşa că dacă iese prost, dacă nu apare cartea din cauza

mofturilor tale sau a nu ştiu cărui alt rahat şi mă duc la fund, să ştii că te trag după mine! Şi foarte jos!

— Am luat aminte, Roy. Am luat bine aminte.

În afară de defectele sale umane, Barnaski avea un talent înnăscut pentru marketing: cartea mea era deja cartea anului, deşi promovarea ei, cu panouri publicitare imense pe zidurile din New York, de abia începea. La scurt timp după incendierea casei din Goose Cove, făcuse o declarație răsunătoare. Zisese: „Undeva ascuns în America se află un scriitor care se străduieşte să restabilească adevărul referitor la ceea ce s-a petrecut în 1975 în Aurora. Şi pentru că adevărul deranjează, este cineva care este gata de orice ca să-l facă să tacă“. A doua zi, un articol din *New York Times* titra: *Cine-i vrea pielea lui Marcus Goldman?* Evident că mama îl citise şi îmi telefonase imediat.

— Pentru Dumnezeu, Markie, unde eşti?

— La Concord, la hotelul Regent's. Apartamentul 208.

— Taci odată! strigase ea. Nu vreau să ştiu!

— În fine, mamă, dar tu eşti cea care…

— Dacă îmi spui, nu voi putea să nu-i spun măcelarului, care îi va zice intermediarului său, care îi va repeta mamei sale, care nu este altcineva decât verişoara portarului de la Liceul Falton şi care nu se va putea abține să nu-i zică, iar afurisitul ăsta va merge să povestească totul directorului, care va spune în cancelarie şi în curând tot Montclairul va şti că fiul meu este în apartamentul 208, la Regent's din Concord şi acela-care-îți-vrea-pielea va veni să te strângă de gât când dormi. De ce un apartament, în definitiv? Ai o prietenă? O să te însori?

Îl chemase atunci pe tata, o auzisem strigându-l: „Nelson, vino să asculți la telefon! Markie o să se însoare!“

— Mamă, nu o să mă însor. Stau singur în apartament.

Gahalowood, care era în camera mea unde tocmai îşi oferise un mic dejun copios, nu găsise nimic mai bun de făcut decât să strige: „Hei, eu sunt aici!“

— Cine este? întrebase imediat mama.

— Nimeni.

— Nu spune nimeni! Am auzit o voce de bărbat. Marcus, o să-ți pun o întrebare medicală extrem de importantă şi va trebui să fii sincer cu cea care te-a purtat în pântece vreme de nouă luni: este un bărbat homosexual ascuns în camera ta?

— Nu, mamă. Este sergentul Gahalowood, care este polițist. Anchetează cu mine şi ia asupra sa şi sarcina de a-mi încărca nota de plată până la refuz.

— E dezbrăcat?

— Ce? Bineînțeles că nu! E un polițist, mamă! Lucrăm împreună.

— Un polițist... Ştii, nu m-am născut ieri: e chestia aia muzicală, bărbați care cântă împreună, e un motociclist îmbrăcat de sus până jos în piele, un instalator, un indian şi un polițist...

— Mamă, el chiar e ofițer de poliție.

— Markie, în numele strămoşilor noştri care au supraviețuit pogromurilor şi dacă o iubeşti pe mama ta dragă, alungă-l pe bărbatul acela gol din cameră!

— N-o să alung pe nimeni, mamă.

— Of, Markie, de ce mă mai suni dacă vrei să mă chinuieşti?

— Tu m-ai sunat, mamă.

— Pentru că tatălui tău şi mie ne era frică de criminalul acela care te urmăreşte.

— Nu mă urmăreşte nimeni. Ziarele exagerează.

— Mă uit în fiecare dimineață şi seară în cutia de scrisori.

— De ce?

— *De ce? De ce?* Mă întreabă de ce? Din cauza unei bombe!

— Nu cred că va pune cineva o bombă la voi acasă, mamă.

— Vom muri din cauza exploziei unei bombe! Şi fără să fi cunoscut niciodată bucuria de a fi bunici. Ia zi, eşti mulțumit de tine? Imaginează-ți că ieri, tatăl tău a fost urmărit de o maşină neagră mare până în fața casei. Tata s-a grăbit să intre şi maşina a parcat pe stradă, chiar lângă casa noastră.

— Ați sunat la poliție?

— Desigur. Au sosit două maşini cu sirenele urlând.

— Şi?

— Erau vecinii. Afurisiţii şi-au cumpărat o maşină nouă! Fără măcar să ne spună. O maşină nouă, ca să vezi! Când toată lumea vorbeşte că va fi o mare criză economică, ei îşi cumpără o maşină nouă! Nu ţi se pare o treabă suspectă? Cred că soţul este băgat într-o afacere cu droguri sau ceva de genul ăsta.

— Mamă, ce tot spui tâmpenii?

— Ştiu eu ce zic! Şi nu vorbi aşa cu sărmana ta mamă care riscă să moară de la un minut la altul din pricina unui atentat cu bombă! Unde ai ajuns cu cartea?

— Înaintează foarte bine. Trebuie să o termin peste patru săptămâni.

— Şi cum se sfârşeşte? Poate că acela care a ucis-o pe fată vrea să te omoare şi pe tine.

— E numai problema mea: nu ştiu întotdeauna cum se termină o carte pe care o scriu.

În după-amiaza zilei de luni 21 iulie, Gahalowood a descins în apartamentul meu tocmai când scriam capitolul în care Nola şi Harry decid să plece împreună în Canada. Era într-o stare de tulburare maximă şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi ia o bere din minibar.

— Eram la Elijah Stern, mi-a zis el.

— La Stern? Fără mine?

— Îţi amintesc că Stern a depus plângere împotriva cărţii tale. Pe scurt, tocmai îţi povesteam…

Gahalowood mi-a explicat că se dusese pe nepregătite la Stern, ca să nu pară o vizită oficială, şi că avocatul lui Stern, Bo Sylford, un tip talentat din baroul din Boston, fusese cel care-l primise asudat şi în ţinută de sport, spunându-i: „Daţi-mi cinci minute, sergent. Fac un duş rapid şi sunt la dispoziţia dumneavoastră“.

— Un duş? am întrebat.

— Cum să-ţi spun, scriitorule: acest Sylford rătăcea pe jumătate gol pe hol. Am aşteptat într-un mic salon, apoi el a venit, în costum, însoţit de Stern, care mi-a zis: „Aşadar, sergent, aţi făcut deja cunoştinţă cu partenerul meu“.

— Cu partenerul lui? am repetat. Tocmai îmi spui că Stern este…

— Homosexual. Ceea ce înseamnă că el nu a simțit niciodată nici cea mai mică atracție pentru Nola Kellergan.

— Dar ce vrea să însemne toată chestia asta? am întrebat.

— E întrebarea pe care i-am pus-o. Era destul de deschis să discute.

Stern se arătase foarte iritat de cartea mea; considera că nu ştiam despre ce vorbeam. Gahalowood prinsese atunci mingea din zbor şi îi propusese să aducă unele lămuriri asupra anchetei.

— Domnule Stern, îi zisese el, în lumina a ceea ce tocmai am aflat referitor la… preferințele dumneavoastră sexuale, îmi puteți spune ce gen de relație a fost între dumneavoastră şi Nola?

— V-am spus-o încă de la început, răspunsese Stern fără să clipească. O relație de lucru.

— O relație de lucru?

— E atunci când cineva face ceva pentru tine şi tu îl plăteşti pentru asta, sergent. În cazul de față, ea poza.

— Aşadar, Nola Kellergan chiar venea aici ca să pozeze pentru dumneavoastră?

— Da. Dar nu pentru mine.

— Nu pentru dumneavoastră? Atunci pentru cine?

— Pentru Luther Caleb.

— Pentru Luther? Dar de ce?

— Pentru ca el să poată simți plăcere.

Scena pe care mi-o povestise atunci Stern se petrecuse într-o seară de iulie din anul 1975. Stern nu-şi amintea exact data, dar era spre sfârşitul lunii. Cercetările mele mi-au permis să stabilesc că asta se întâmplase chiar înainte de plecarea spre Martha's Vineyard.

*

Concord. Sfârşit de iulie 1975

Era deja târziu. Stern şi Luther erau singuri în casă; jucau şah pe terasă. Deodată s-a auzit soneria de la uşă şi ei s-au întrebat cine putea să vină la o asemenea oră. Luther s-a dus să deschidă. S-a întors pe terasă însoțit de o fermecătoare fată blondă cu ochii înroşiți de lacrimi. Nola.

— Bună seara, domnule Stern, a zis ea timidă. Vă rog să binevoiți să mă scuzați că am venit aşa pe nepregătite. Numele meu este Nola Kellergan şi sunt fiica pastorului din Aurora.

— Aurora? Ai făcut drumul din Aurora până aici? a întrebat el. Cum ai venit până aici?

— Am făcut autostopul, domnule Stern. Trebuia neapărat să vă vorbesc.

— Ne cunoaştem cumva?

— Nu, domnule. Dar am o cerere de primă importanță.

Stern a contemplat-o pe fata asta micuță cu ochi sclipitori, dar trişti, care venea în toiul serii pentru o *cerere de primă importanță*. A invitat-o să se aşeze într-un fotoliu confortabil şi Caleb i-a adus un pahar cu limonadă şi biscuiți.

— Te ascult, i-a zis el, aproape amuzat de scenă, după ce ea şi-a băut limonada dintr-o înghițitură. Ce ai atât de important să-mi ceri?

— Domnule Stern, vă rog încă o dată să mă scuzați că vă deranjez la o asemenea oră. Dar e un caz de forță majoră. Vin să vă văd întru totul confidențial pentru... Ca să vă rog să mă angajați.

— Să te angajez? Dar în calitate de ce să te angajez?

— În ce calitate veți dori, domnule. Voi face orice pentru dumneavoastră.

— Să te angajez? a repetat Stern, care nu înțelegea prea bine. Dar de ce? Ai nevoie de bani, fetițo?

— În schimb, aş vrea să-i permiteți lui Harry Quebert să rămână la Goose Cove.

— Harry Quebert pleacă de la Goose Cove?

— Nu mai are bani să rămână. A luat deja legătura cu agenția de închiriere. Nu poate să mai plătească pe august. Dar

trebuie să rămână! Pentru că este cartea asta, pe care de-abia a început s-o scrie şi despre care simt că va fi o carte extraordinară! Dacă pleacă, n-o s-o mai termine niciodată! Cariera lui va fi distrusă! Ce încurcătură, domnule, ce încurcătură! Şi apoi, e vorba despre noi! Îl iubesc, domnule Stern. Îl iubesc cum nu voi mai iubi niciodată în viață! Ştiu că asta o să vă pară ridicol, că vă gândiți că nu am decât cincisprezece ani şi că nu ştiu nimic despre viață. Poate că nu cunosc nimic despre viață, domnule Stern, dar îmi cunosc inima! Fără Harry, nu exist.

Şi-a unit mâinile într-un gest de implorare şi Stern a întrebat-o:

— Ce aştepți de la mine?

— Nu am bani. Altfel v-aş fi plătit chiria ca Harry să poată rămâne acolo. Dar ați putea să mă angajați! Voi fi angajata dumneavoastră şi voi lucra cât timp este necesar ca să acopăr chiria pentru casă pe câteva luni în plus.

— Am destui angajați în casă.

— Pot să fac orice doriți. Tot! Sau atunci lăsați-mă să vă plătesc chiria treptat: am deja o sută douăzeci de dolari!

Nola a scos bancnotele din buzunar.

— Sunt toate economiile mele! Lucrez în fiecare sâmbătă la Clark's, voi munci până vă achit datoria!

— Cât câştigi tu?

A răspuns mândră:

— Trei dolari pe oră! Plus bacşişurile!

Stern a surâs, emoționat de această cerere. O privea pe Nola cu tandrețe: în fond, el nu avea nevoie de venitul din chiria pentru Goose Cove, putea fără îndoială să-l lase pe Quebert să dispună de casă pentru câteva luni în plus. Dar în momentul acela Luther i-a cerut să-i vorbească între patru ochi. S-au dus în camera vecină.

— Eli, a zis Caleb, aş vrea fă o pictez. Te rog… Te rog.

— Nu, Luther. Nu asta… Nu încă…

— Te ivplor… Lafă-mă fă o pictez… A trecut atâta timp …

— Dar de ce? De ce ea?

— Pentru că ea îvi avinteşte de Eleanore.

— Iar Eleanore? Ajunge! Trebuie să încetezi cu asta acum!

Stern a început prin a refuza. Dar Caleb a insistat îndelung şi Stern a cedat în cele din urmă. S-a întors la Nola, care ciugulea din farfuria cu biscuiţi.

— Nola, am reflectat, a zis el. Sunt gata să-l las pe Harry Quebert să dispună de casă cât timp va voi.

Ea i-a sărit de gât.

— O, mulţumesc! Mulţumesc mult, domnule Stern!

— Aşteaptă, cu o condiţie...

— Sigur! Orice veţi dori! Sunteţi atât de bun, domnule Stern.

— Vei fi model. Pentru o pictură. Luther este cel care te va picta. Te vei dezbrăca şi el te va picta.

Nola s-a sufocat.

— Goală? Vreţi să mă dezbrac de tot?

— Da. Dar numai ca să pozezi. Nu te va atinge nimeni.

— Dar, domnule, e foarte ruşinos să fii goală... Vreau să zic...

A început să plângă.

— Credeam că aş putea face mici treburi: să lucrez în grădină sau să vă aranjez cărţile în bibliotecă. Nu credeam că ar trebui... Nu mă gândeam la asta.

Şi-a şters obrajii. Stern a privit-o pe fata asta, un boţ de femeie, plină de blândeţe, pe care el o forţa să pozeze goală. Ar fi vrut să o ia în braţe ca s-o liniştească, dar nu trebuia să se lase pradă sentimentelor.

— E preţul meu, a zis el sec. Tu pozezi goală şi Quebert îşi păstrează casa.

Ea a încuviinţat.

— O voi face, domnule Stern. Voi face tot ce doriţi. De acum sunt a dumneavoastră.

*

După treizeci şi trei de ani de la această scenă, bântuit de remuşcări şi ca şi cum ar fi cerut ispăşirea, Stern îl dusese pe Gahalowood pe terasa casei sale, chiar acolo unde el îi ceruse

Nolei să se dezbrace la cererea şoferului său, dacă ea voia ca iubitul ei să rămână în oraş.

— Iată, a zis el, cum a intrat Nola în viața mea. A doua zi după venirea ei, am încercat să dau de Quebert ca să-i spun că putea să rămână la Goose Cove, dar a fost imposibil să-l găsesc. Vreme de o săptămână a fost de negăsit. L-am trimis chiar pe Luther să îl aştepte în fața casei. A reuşit în cele din urmă să-l prindă tocmai când se pregătea să plece din Aurora.

Gahalowood îl întrebase apoi:

— Dar nu vi s-a părut ciudată cererea aceasta a Nolei? Nici faptul că o puştoaică de cincisprezece ani are o relație cu un bărbat de peste treizeci de ani şi vine să vă ceară un favor pentru el?

— Vedeți, domnule sergent, ea vorbea atât de bine despre iubire… Atât de bine, încât eu însumi nu aş putea niciodată folosi cuvinte ca acelea. Şi pe urmă, mie îmi plăceau bărbații. Ştiți cum era percepută homosexualitatea în vremea aceea? Şi chiar şi acum… Dovadă că mă ascund mereu. Până într-acolo încât, când Goldman povesteşte că sunt un bătrân sadic şi se subînțelege că aş fi abuzat de Nola, nu îndrăznesc să spun nimic. Îmi trimit avocații înainte, intentez proces, încerc să obțin interzicerea cărții. Ar fi de ajuns să spun Americii că sunt de cealaltă parte. Dar concetățenii noştri sunt încă atât de puritani şi eu am o reputație de păstrat.

Gahalowood îndreptase atunci conversația spre altceva.

— Cum a decurs aranjamentul dumneavoastră cu Nola?

— Luther se ducea să o ia de la Aurora. Ziceam că nu voiam să ştiu nimic despre asta. Îi spuneam să ia maşina personală, un Mustang albastru, şi nu Lincolnul negru de serviciu. De îndată ce-l vedeam plecând spre Aurora, dădeam liber tuturor angajaților din casă. Voiam să nu fie nimeni acolo. Mi-era prea ruşine. Şi tot din acelaşi motiv nu voiam ca ea să pozeze pe verandă, care de obicei servea drept atelier pentru Luther: mi-era prea teamă să nu-i surprindă cineva. Aşa că Nola se instala într-un mic salon alăturat biroului meu. Mergeam să o salut când venea şi apoi la plecare. Era condiția

mea pentru Luther: voiam să mă asigur că totul decurgea bine. Sau să zicem nu prea rău. Îmi amintesc că prima dată ea era pe canapea, acoperită cu un cearşaf alb. Era deja goală, tremurând, deloc în largul ei, speriată. Îi strânsesem mâna şi era înghețată. Nu rămâneam niciodată în încăpere, dar eram mereu în apropiere, ca să mă asigur că el nu-i făcea niciun rău. Ba chiar, ulterior, am montat un interfon în cameră. Îi dădeam drumul şi puteam astfel să ascult tot ce se petrecea.

— Şi?

— Nimic. Luther nu pronunța niciun cuvânt. Era tăcut de la natură, din cauza maxilarelor sparte. O picta. Asta era tot.

— Deci nu a atins-o?

— Niciodată! Vă spun, n-aş fi tolerat aşa ceva.

— De câte ori a venit Nola?

— Nu ştiu. De vreo zece ori poate.

— Şi câte tablouri a pictat?

— Unul singur.

— Cel pe care l-am luat?

— Da.

Ca urmare, numai datorită Nolei putuse Harry să rămână la Aurora. Dar de ce simțise Luther Caleb nevoia să o picteze? Şi de ce Stern, care, aşa cum zicea, era gata să-l lase pe Harry să dispună gratis de casă, a acceptat deodată cererea lui Caleb şi a constrâns-o pe Nola să-i pozeze goală? Erau întrebări la care Gahalowood nu avea răspunsuri.

— L-am întrebat, mi-a explicat el. I-am zis: „Domnule Stern, este un detaliu pe care tot nu-l înțeleg: de ce voia Luther să o picteze pe Nola? Ați spus mai devreme că asta îi permitea să simtă plăcere: vreți să spuneți că îi procura plăcere sexuală? Ați pomenit şi de Eleanore, e vorba de fosta lui iubită?“ Dar el a închis subiectul. A zis că era o poveste complicată şi că ştiam ce aveam nevoie să ştiu, că restul ținea de trecut. Şi a întrerupt întrevederea. Eram acolo în vizită privată, nu puteam să-l oblig să-mi răspundă.

— Jenny ne-a povestit şi ea că Luther voia să o picteze, i-am amintit lui Gahalowood.

— Deci ce era el? Un soi de maniac cu pensulă?

— Nu ştiu nimic, sergent. Credeţi că Stern a acceptat cererea lui Caleb pentru că era atras de el?

— Mi-a trecut ipoteza asta prin minte şi i-am pus întrebarea lui Stern. L-am întrebat dacă între el şi Caleb era ceva. A răspuns foarte calm că deloc. „Sunt foarte fidel partenerului meu, domnul Sylford, de la începutul anilor '70, mi-a zis el. N-am simţit niciodată nimic pentru Luther Caleb decât milă, motiv pentru care l-am şi angajat. Era un sărman provincial din Portland, fusese grav desfigurat şi rămăsese cu handicap după o bătaie violentă. O viaţă distrusă fără motiv. Ştia mecanică şi aveam nevoie exact de cineva care să se ocupe de parcul meu de maşini şi să-mi servească drept şofer. Între noi s-au născut rapid relaţii amicale. Ştiţi, era un tip fermecător. Pot spune că am fost prieteni". Vezi, scriitorule, ceea ce mă frământă sunt tocmai legăturile astea despre care vorbeşte şi pe care le descrie ca amicale. Dar am impresia că e mai mult decât atât. Şi nu erau nici sexuale: sunt sigur că Stern nu ne minte când spune că nu-l atrăgea Caleb. Nu, erau legături mai… nesănătoase. E impresia pe care am avut-o când Stern mi-a descris scena în care aprobă cererea lui Caleb şi îi cere Nolei să pozeze goală. Deşi îi dă o senzaţie de scârbă, totuşi acceptă, ca şi cum Caleb avea un soi de putere asupra lui. De altfel, nu i-a scăpat nici lui Sylford. Nu scosese un cuvânt până atunci, se mulţumise să asculte, dar când Stern a povestit episodul cu fata înspăimântată şi goală pe care el venea să o salute înainte de şedinţele de pictură, a sfârşit prin a zice: „Dar Eli, cum? Cum? Ce-i cu povestea asta? De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?"

— Şi legat de dispariţia lui Luther? am întrebat. I-ai vorbit despre asta lui Stern?

— Calmează-te, scriitorule, am păstrat ce-i mai bun la sfârşit. Fără să vrea, Sylford l-a constrâns să vorbească. Era bulversat şi şi-a pierdut reflexele de avocat. A început să zbiere: „Dar, Eli, explică-te totuşi! De ce nu mi-ai zis niciodată nimic? De ce ai păstrat tăcerea în toţi aceşti ani?" Iar Eli despre care vorbim nu se simţea deloc în largul său, cum poţi bănui, şi a replicat: „Am păstrat tăcerea, am păstrat tăcerea, dar nu

am uitat! Am ținut tabloul vreme de treizeci şi trei de ani! În fiecare zi, mă duceam în atelier, mă aşezam pe canapea şi îl priveam. Trebuia să-i suport privirea, prezența. Ea mă fixa cu privirea aceea de fantomă! Era pedeapsa mea!“

Atunci Gahalowood îl întrebase pe Stern despre ce pedeapsă vorbea.

— Pedeapsa mea de a fi ucis-o puțin! strigase Stern. Cred că lăsându-l pe Luther să o picteze goală, am trezit în el demoni înspăimântători... Îi... îi zisesem acelei fete că trebuia să pozeze goală pentru Luther şi creasem astfel un soi de legătură între ei. Cred că sunt indirect responsabil de moartea acestei copile drăguțe!

— Ce s-a întâmplat, domnule Stern?

Stern rămăsese mai întâi tăcut; se învârtea pe loc, vădit incapabil să hotărască dacă trebuia să povestească ce ştia. Apoi s-a decis să vorbească:

— Mi-am dat seama rapid că Luther era îndrăgostit nebuneşte de Nola şi că voia să priceapă de ce ea era îndrăgostită nebuneşte de Harry. Asta îl îmbolnăvea. Şi a devenit complet obsedat de Quebert, până într-atât încât a început să se ascundă în pădurea din jurul casei de la Goose Cove ca să-l spioneze. Îl vedeam înmulțindu-şi plecările şi venirile de la Aurora, ştiam că-şi petrecea uneori zile întregi acolo. Aveam impresia că pierd controlul asupra situației, aşa că într-o zi l-am urmărit. I-am găsit maşina parcată în pădure, lângă Goose Cove. Am lăsat-o pe a mea mai departe, la adăpost de priviri, şi am cercetat pădurea: atunci l-am văzut, fără ca el să mă observe. Era ascuns în spatele tufişurilor, spiona casa. Nu m-am arătat, dar voiam să-i dau o lecție, ca să simtă pericolul. Am hotărât să mă prezint la Goose Cove, ca şi cum i-aş fi făcut o vizită pe nepusă masă lui Harry. Aşa că am luat-o pe Route 1 şi am ajuns pe drumul spre Goose Cove, făcând pe niznaiul. M-am dus direct spre terasă, am făcut zgomot. Am urlat: „Bună ziua! Bună ziua, Harry!“ ca să fiu sigur că Luther mă aude. Harry probabil că m-a luat drept nebun, de altfel îmi amintesc că a urlat şi el ca un apucat. L-am lăsat să creadă că-mi lăsasem maşina la Aurora şi i-am propus să-l

duc în oraş ca să mâncăm împreună. A fost fericit să accepte şi am plecat. Mi-am zis că asta i-ar lăsa timp lui Luther să o şteargă şi că în felul ăsta nu ar fi tras decât o spaimă bună. Am mers să mâncăm la Clark's. Acolo, Harry Quebert mi-a povestit că în ajun, în zori, Luther îl adusese de la Aurora la Goose Cove, după o crampă urâtă în timp ce făcea jogging. Harry m-a întrebat ce făcea Luther la o oră ca aceea în Aurora. Am schimbat subiectul conversației, dar eram foarte preocupat: trebuia ca lucrul ăsta să înceteze. În seara aceea, i-am ordonat lui Luther să nu mai meargă la Aurora, că va avea necazuri dacă va continua. Dar cu toate acestea, a continuat. Aşa că, peste aproximativ una sau două săptămâni, i-am zis că nu mai voiam s-o picteze pe Nola. Am avut o ceartă teribilă. Era vineri, 29 august 1975. Mi-a zis că nu mai putea lucra pentru mine, a plecat trântind uşa. Am crezut că reacționase sub impulsul proastei dispoziții şi că va reveni. A doua zi, în acea faimoasă dată de 30 august 1975, am plecat foarte devreme pentru întâlniri particulare, dar la întoarcere, la sfârşitul zilei, constatând că Luther tot nu se întorsese, am avut un ciudat presentiment. Am plecat să-l caut. Am luat-o pe drumul spre Aurora, trebuia să fie în jur de ora opt seara. Pe drum, am fost depăşit de o coloană de maşini ale poliției. Ajuns în oraş, am descoperit că domnea o agitație teribilă: oamenii spuneau că Nola dispăruse. Am cerut adresa familiei Kellergan, când mi-ar fi fost suficient să urmez valul de curioşi şi de vehicule de urgență care se scurgeau într-acolo. Am rămas o clipă în fața casei lor, în mijlocul acelor gură-cască, nevenindu-mi să cred, contemplând locul unde trăia fata aceea drăguță, o clădire mică, liniştită, cu pereți albi, cu un leagăn agățat de un cireş cu coroană deasă. M-am întors la Concord când s-a lăsat noaptea şi m-am dus în camera lui Luther ca să văd dacă era acolo, dar nu am găsit desigur pe nimeni. Doar Nola care mă fixa din tablou. Era terminat, tabloul era terminat. L-am luat cu mine, l-am agățat în atelier. Nu s-a mai mişcat de acolo. L-am aşteptat pe Luther toată noaptea, dar degeaba. A doua zi, mi-a telefonat tatăl lui: şi el îl căuta. I-am zis că fiul său plecase în ajun, fără să dau mai

multe amănunte. Nimănui de altfel. Am tăcut. Pentru că a-l desemna pe Luther drept vinovat de răpirea Nolei Kellergan era ca şi cum aş fi fost vinovat puţin şi eu însumi. L-am pândit pe Luther vreme de trei săptămâni: în fiecare zi plecam în căutarea lui. Până ce tatăl lui m-a anunţat că murise într-un accident de maşină.

— Vreţi să spuneţi că Luther Caleb este cel care a ucis-o pe Nola? întrebase Gahalowood.

Stern a dat din cap.

— Da, sergent. Sunt treizeci şi trei de ani de când cred asta.

Cuvintele lui Stern pe care mi le-a relatat Gahalowood m-au lăsat mai întâi fără grai. M-am dus să iau alte două beri din minibar şi a dat drumul la reportofon.

— Trebuie să-mi repeţi toate astea, sergent, am zis. Trebuie să te înregistrez pentru cartea mea.

A acceptat cu plăcere.

— Dacă doreşti, scriitorule.

Am dat drumul la aparat. În acel moment a sunat telefonul lui Gahalowood. A răspuns şi înregistrarea i-a păstrat cuvintele: „Sunteţi sigur? a zis el. Aţi verificat totul? Ce? Ce? Dumnezeule, e total absurd!“ Mi-a cerut o bucată de hârtie şi ceva de scris, a notat ce i se spunea şi a închis. Apoi m-a privit cu un aer ciudat şi mi-a zis:

— Era un stagiar de la brigadă... Îi cerusem să-mi găsească raportul accidentului lui Luther Caleb.

— Şi?

— Conform raportului de atunci, Luther Caleb a fost găsit într-un Chevrolet Monte Carlo negru, înmatriculat pe numele companiei lui Stern.

*

Vineri, 26 septembrie 1975

Era o zi ceţoasă. Soarele răsărise deja de câteva ore, dar lumina era slabă. Dâre întunecate brăzdau peisajul, aşa cum

se întâmplă adesea în toamnele umede din Noua Anglie. Era ora opt dimineața când George Tent, un pescar de homari, a părăsit portul Sagamore, Massachusetts, la bordul ambarcațiunii sale, însoțit de fiul său. Zona lui de pescuit era concentrată în special de-a lungul litoralului, dar făcea parte dintre aceia puțini din meseria lui care puneau capcane şi pe unele brațe ale mării părăsite de ceilalți pescari, fiind considerate adesea dificile ca acces şi prea dependente de capriciile mareelor ca să fie rentabile. Exact pe unul din aceste brațe s-a dus George Tent în ziua aceea ca să scoată două capcane. În vreme ce-şi conducea ambarcațiunea în locul aşa-numit Sunset Cove — unde oceanul înaintase printre două faleze abrupte — fiul său a fost deodată orbit de o explozie de lumină. O rază de soare se strecurase printre nori şi se reflectase în ceva. Nu durase decât o fracțiune de secundă, dar fusese destul de puternică încât să-l intrige pe tânăr care a luat un binoclu să scruteze falezele.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat tatăl său.

— E ceva acolo, pe mal. Nu ştiu ce e, dar am văzut un obiect strălucind puternic.

Judecând după nivelul oceanului prin comparație cu stâncile, Tent a considerat că apa era suficient de adâncă pentru a se apropia de faleze. A înaintat apoi foarte lent de-a lungul peretelui.

— Ai putea să-mi spui ce era? a întrebat încă o dată George Tent neliniştit.

— O reflexie a luminii, e sigur. Dar pe ceva neobişnuit, ca de metal sau de sticlă.

Au înaintat mai mult şi, după o barieră de stânci, au descoperit deodată ceea ce le atrăsese atenția. „Să fiu al naibii!“, a înjurat tatăl Tent, cu ochii holbați. S-a repezit la stația radio de la bord ca să cheme paza de coastă.

— La ora 8:47, în aceeaşi zi, poliția din Sagamore a fost avertizată de paza de coastă despre un accident mortal: o maşină părăsise şoseaua care se întindea de-a lungul falezelor din Sunset Cove şi se zdrobise de stânci, căzând. Ofițerul

Darren Wanslow a fost cel care s-a dus la fața locului. Cunoştea bine zona: un drum îngust aflat la marginea unui perete de stâncă amețitor, oferind o panoramă spectaculoasă. Fusese amenajată chiar o parcare în punctul cel mai înalt, ca să le permită turiştilor să admire priveliştea. Locul era magnific, dar ofițerul Wanslow îl socotise mereu periculos pentru că nu avea o bară care să protejeze maşinile. Deşi făcuse de mai multe ori demersuri pe lângă autoritățile municipale, acestea rămăseseră fără rezultat, în ciuda afluenței mari de maşini în serile de vară. Fusese pus doar un panou care să atragă atenția asupra pericolului.

Ajungând în parcare, aflată la înălțime, Wanslow a observat o maşină a poliției forestiere care marca desigur locul unde trebuie că se produsese accidentul. A oprit sirena maşinii sale şi a parcat de îndată. Doi reprezentanți ai poliției forestiere observau scena care se petrecea în josul falezei: o ambarcațiune a pazei de coastă se agita în apropierea falezelor, desfăşurând un braț de macara.

— Spun că e o maşină acolo jos, i-a declarat unul dintre polițiştii forestieri lui Wanslow, dar nu se vede nici atâtica.

Polițistul s-a apropiat de marginea falezei; panta era abruptă, acoperită cu mărăcini, ierburi înalte şi de rânduri de stânci. Era efectiv imposibil să vezi orice ar fi fost.

— Spuneți că maşina este chiar dedesubt? a întrebat el.

— E ceea ce am auzit pe frecvența de urgență. După cum e poziționat vaporul pazei de coastă, îmi imaginez că maşina era în parcare şi că, dintr-un motiv sau altul, s-a prăbuşit pe pantă. Mă rog să nu fie adolescenți veniți să facă dragoste în toiul nopții şi care au uitat să tragă frâna de mână.

— Doamne, a murmurat Wanslow, şi eu sper să nu fie nişte puşti acolo jos.

A cercetat partea din parcare cea mai apropiată de faleză. Era o lungă dâră verde între locul unde se sfârşea asfaltul şi începutul pantei. A căutat urme ale trecerii maşinii, ierburi sălbatice şi mărăcini care ar fi fost smulşi de maşină în momentul prăbuşirii peste peretele de stâncă.

— După tine, maşina a trecut drept înainte? l-a întrebat pe un poliţist forestier.

— Fără îndoială. De cât timp se spune că trebuie puse bare. Puşti, vă spun. Sunt puşti. Au băut ceva mai mult şi au mers drept înainte. Pentru că în afară de a avea ceva la bord, trebuie să ai un motiv al naibii de bun ca să nu te opreşti după ce parchezi.

Vasul de patrulare a efectuat o manevră şi s-a îndepărtat de faleză. Cei trei bărbaţi au zărit atunci un automobil care se legăna de capătul braţului articulat. Wanslow s-a întors la maşină şi a stabilit legătura cu paza de coastă prin staţie.

— Ce marcă de maşină e? a întrebat el.

— E un Chevrolet Monte Carlo, s-a auzit în staţie. Negru.

— Un Monte Carlo negru? Confirmaţi, e un Monte Carlo negru?

— Afirmativ. Înmatriculat în New Hampshire. E un cadavru înăuntru. Nu e prea plăcut la vedere.

*

Trecuseră două ore de când mergeam la bordul obositului Chrysler de serviciu al lui Gahalowood. Era luni, 21 iulie 2008.

— Vrei să conduc eu, sergent?

— În niciun caz.

— Conduci prea încet.

— Conduc prudent.

— Maşina asta e un gunoi, sergent.

— E un vehicul al poliţiei de stat. Puţin respect, te rog.

— Atunci e un gunoi al statului. Dacă am pune puţină muzică?

— Nici măcar în vis, scriitorule. Suntem într-o anchetă, nu pe cale să facem o plimbare între prieteni.

— Ştii, o să scriu în cartea mea că eşti ca un bătrânel la volan.

— Pune muzică, scriitorule. Şi dă foarte tare. Nu vreau să te mai aud până nu ajungem.

Am râs.

— Bun, aminteşte-mi cine este tipul ăsta, i-am zis. Darren…

— Wanslow. Era ofițer de poliție la Sagamore. A fost chemat când pescarii au găsit carcasa maşinii lui Luther.

— Un Chevrolet Monte Carlo negru.

— Exact.

— E absurd! De ce nimeni nu a făcut legătura?

— N-am idee, scriitorule. Tocmai asta trebuie să scoatem la lumină.

— Ce face acum acest Wanslow?

— E la pensie de câțiva ani. În prezent are un service cu un văr. Înregistrezi asta?

— Da. Ce ți-a spus Wanslow la telefon ieri?

— Nu mare lucru. Părea mirat de apelul meu. A zis că-l vom găsi în timpul zilei în garajul său.

— Şi de ce nu l-ai interogat la telefon?

— Nimic nu se compară cu o discuție față-n față, scriitorule. Telefonul este mult prea impersonal. Telefonul este pentru domnişoare de felul tău.

Atelierul auto se afla la intrarea în Sagamore. L-am găsit pe Wanslow cu capul într-un motor al unui vechi Buick. L-a alungat pe vărul său din birou, ne-a aşezat acolo, a dat la o parte teancurile de registre de contabilitate puse pe scaune ca să ne putem aşeza, şi-a spălat îndelung mâinile deasupra unei chiuvete de serviciu, apoi ne-a oferit cafea.

— Deci? a întrebat el umplând ceştile. Ce s-a întâmplat de mă caută poliția?

— Aşa cum vă spuneam ieri, a răspuns Gahalowood, anchetăm moartea Nolei Kellergan. Şi în mod special ne interesează un accident de circulație care a avut loc în districtul dumneavoastră pe 26 septembrie 1975.

— Acel Monte Carlo negru, nu?

— Exact. Cum de ştiți ce ne interesează?

— Anchetați cazul Kellergan. Şi în vremea aceea m-am gândit eu însumi că ar putea avea o legătură.

— Într-adevăr?

— Da. Este de altfel şi motivul pentru care îmi amintesc de ea. Vreau să zic, în timp, sunt intervenţii pe care le uiţi şi altele care rămân bine întipărite în memorie. Accidentul acela era dintre cele de care-ţi aminteşti.

— De ce?

— Ştiţi, când eşti poliţist într-un oraş mic, accidentele de circulaţie fac parte din intervenţiile cele mai importante pe care trebuie să le conduci. Vreau să zic, în toată cariera mea, singurii morţi pe care i-am văzut erau cei din accidentele de circulaţie. Dar în cazul acela a fost diferit: cu săptămâni înainte, fuseserăm toţi alertaţi de răpirea care avusese loc în New Hampshire. Era căutat permanent un Chevrolet Monte Carlo negru şi ni se ceruse să fim cu ochii în patru. Îmi amintesc că în timpul săptămânilor acelea îmi petrecusem orele de patrulare reperând maşini Chevrolet asemănătoare acelui model căutat şi de toate culorile, şi controlându-le. Mi-am zis că o maşină neagră poate fi vopsită uşor. Pe scurt, mă implicasem în povestea asta, ca toţi poliţiştii din regiune de altfel: voiam să o găsim pe fata asta cu orice preţ. Şi apoi, în cele din urmă, într-o dimineaţă, când eram de serviciu, paza de coastă ne-a anunţat că era pe cale să ridice o maşină aflată la baza falezelor din Sunset Cove. Şi ghiciţi ce model…

— Un Monte Carlo negru.

— Dintr-o mie. Înmatriculat în New Hampshire. Şi cu un mort înăuntru. Îmi amintesc şi acum clipa în care am cercetat maşina aceea: era complet strivită în urma căderii şi înăuntru era un individ făcut terci. Am găsit acte asupra lui: Luther Caleb. Îmi amintesc bine. Maşina era înregistrată sub numele unei mari companii din Concord, Stern Limited. Am scotocit interiorul de-a fir a păr: nu era mare lucru. Trebuie spus că apa nu făcuse prea multe stricăciuni. Am găsit cioburi de la sticle de alcool sparte în mii de bucăţi. În portbagaj nimic altceva decât o geantă cu câteva haine.

— Un bagaj?

— Da, asta era. Să zicem un bagaj mic.

— Ce-aţi făcut apoi? a întrebat Gahalowood.

— Meseria: mi-am petrecut orele care au urmat anchetând. M-am întrebat cine era individul ăsta, ce făcea acolo şi de când zăcea acolo, jos. Am făcut cercetări asupra acestui Caleb şi ghiciţi ce am descoperit.

— Că fusese depusă o plângere de hărţuire împotriva lui la poliţia din Aurora, a declarat Gahalowood, aproape plictisit.

— Exact! Ca să vezi, de unde ştiţi?

— Ştiu.

— În momentul acela, m-am gândit că nu putea fi decât o coincidenţă. Mai întâi m-am interesat dacă era cineva care-i declarase dispariţia. Vreau să zic, din experienţa mea în accidente de circulaţie, ştiu că sunt mereu persoane apropiate care se îngrijorează şi asta e ceea ce ne permite adesea să identificăm morţii. Dar în cazul acesta, nu era nicio semnalare. Ciudat, nu? Aşa că am sunat la compania Stern Limited, ca să aflu mai multe. Le-am zis că tocmai găsisem una dintre maşinile lor şi atunci am fost brusc rugat să aştept: m-au pus pe muzică de aşteptare un scurt moment şi m-am trezit vorbind cu însuşi domnul Elijah Stern. Moştenitorul familiei Stern în persoană. I-am explicat situaţia, l-am întrebat dacă unul dintre vehiculele sale dispăruse şi mi-a declarat că nu. I-am vorbit despre Chevroletul negru şi mi-a explicat că era maşina folosită de obicei de şoferul său când nu era în orele de serviciu. L-am întrebat atunci de cât timp nu-şi mai văzuse şoferul şi mi-a zis că acesta plecase în vacanţă. „De cât timp mai exact a plecat în vacanţă?“ l-am întrebat. El a răspuns: „De câteva săptămâni“. „Şi unde anume în vacanţă?“ Mi-a zis că despre asta nu ştia nimic. Mie mi s-au părut toate astea teribil de ciudate.

— Şi ce-aţi făcut? l-a întrebat Gahalowood.

— Din punctul meu de vedere, pusesem mâna pe suspectul numărul unu în cazul răpirii Nolei Kellergan. Aşa că l-am sunat imediat pe şeful poliţiei din Aurora.

— L-aţi sunat pe şeriful Pratt?

— Pe şeriful Pratt. E chiar numele lui. Da, l-am informat despre descoperirea mea. El conducea ancheta referitoare la răpire.

— Şi?

— A venit chiar în aceeaşi zi. Mi-a mulțumit şi a studiat dosarul cu atenție. Era foarte simpatic. A cercetat maşina şi a spus că, din păcate, aceasta nu corespundea de fapt cu modelul pe care-l văzuse în timpul urmăririi şi, ca urmare, se întreba dacă era într-adevăr un Chevrolet Monte Carlo ce văzuse sau mai degrabă o Nova, un model similar, şi că va verifica la biroul şerifului. A adăugat că se orientase deja spre Caleb, dar că avea suficiente elemente care-l disculpau ca să nu urmeze această pistă. Mi-a zis totuşi să-i trimit raportul meu, ceea ce am şi făcut.

— Deci l-ați prevenit pe şeriful Pratt şi el nu a urmat pista dumneavoastră?

— Exact. Cum v-am spus, m-a asigurat că mă înşelam. Era convins de asta şi, pe urmă, el conducea ancheta. Ştia ce face. A tras concluzia că era doar un banal accident de circulație şi e ceea ce am trecut în raport.

— Şi nu vi s-a părut ciudat?

— Pe moment, nu. Mi-am zis că mă ambalasem prea repede. Dar, atenție, totuşi nu am închis cazul: am trimis cadavrul la legist, în special ca să încerc să înțeleg ce se întâmplase şi ca să ştiu dacă accidentul putea fi cauzat de consumul de alcool, având în vedere sticlele găsite. Din păcate, nu s-a putut confirma nimic pe ceea ce rămăsese din corp, dată fiind violența căderii şi stricăciunile provocate de apa mării. Vă spun, tipul era strivit. Tot ceea ce legistul a putut să-mi spună a fost că probabil trupul era acolo de câteva săptămâni. Şi Dumnezeu ştie cât ar mai fi stat dacă pescarul acela nu ar fi observat maşina. Apoi, i-a fost dat trupul familiei şi acesta este sfârşitul poveştii. Vă spun, totul te făcea să crezi că era un banal accident de circulație. Evident că azi, după tot ce am auzit, mai ales în legătură cu Pratt şi puştoaica, nu mai sunt sigur de nimic.

Scena, aşa cum era ea povestită de Darren Wanslow, mă intriga. După întrevederea cu el, Gahalowood şi cu mine am mers până în zona portului din Sagamore ca să mâncăm ceva. Era portul acela minuscul, lângă care se aflau o băcănie

şi un vânzător de cărţi poştale. Era timp frumos, culorile erau intense, oceanul părea imens. Împrejur distingeai câteva căsuţe drăguţe şi colorate, uneori aproape de malul apei şi mărginite de grădini bine întreţinute. Am mâncat friptură şi am băut bere într-un mic restaurant, a cărui terasă construită pe piloni înainta în ocean. Gahalowood mesteca gânditor.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat.

— La faptul că totul duce la concluzia că Luther este vinovatul. Avea cu el un bagaj… Prevăzuse să fugă, luând-o şi pe Nola probabil. Dar planurile i-au fost date peste cap: Nola i-a scăpat, a trebuit să o ucidă pe doamna Cooper şi apoi a lovit-o prea tare pe fată.

— Crezi că a fost el?

— Da, cred. Dar nu e totul clar… Nu înţeleg de ce Stern nu ne-a vorbit despre Chevroletul negru. E totuşi un detaliu important. Luther dispare cu o maşină înscrisă pe numele companiei lui şi el nu se îngrijorează? Şi de ce naiba Pratt nu a anchetat mai mult referitor la asta?

— Credeţi că şeriful Pratt este implicat în dispariţia Nolei?

— Să zicem că aş fi interesat să merg să-l întreb din ce motiv a abandonat pista Caleb în pofida raportului lui Wanslow. Ce vreau să zic e că i se oferă un suspect de primă mână, într-un Chevrolet Monte Carlo negru şi el declară că nu există nicio legătură. Nu ţi se pare foarte straniu? Şi dacă într-adevăr a avut vreun dubiu legat de modelul maşinii, că era mai degrabă o Nova decât un Monte Carlo, ar fi trebuit să facă asta cunoscut. Or, în raport nu vorbeşte decât despre un Monte Carlo…

Ne-am dus la Montburry în aceeaşi după-amiază, în micul motel unde locuia şeriful Pratt. Era o clădire cu un singur nivel, cu vreo zece camere aliniate unele lângă altele şi cu locuri de parcare situate în faţa uşii fiecărei încăperi. Locul părea pustiu, nu erau decât două vehicule, dintre care unu în faţa camerei lui Pratt, al său probabil. Gahalowood a ciocănit la uşă. Niciun răspuns. A bătut din nou. Degeaba. O femeie

de serviciu a trecut şi Gahalowood a rugat-o să deschidă uşa cu cheia ei.

— Imposibil, ne-a răspuns ea.

— Cum aşa, *imposibil*? s-a enervat Gahalowood arătându-i insigna.

— Am trecut deja de mai multe ori azi ca să fac curat în cameră, a explicat ea. Credeam că poate clientul ieşise fără să-l văd, dar a lăsat cheia în uşă. Imposibil de deschis. Asta înseamnă că este înăuntru. Doar dacă n-a ieşit trântind uşa cu cheia în broască pe dinăuntru. Li se întâmplă clienților grăbiți. Dar maşina lui este acolo.

Gahalowood era contrariat. A bătut din nou puternic şi l-a somat pe Pratt să deschidă. A încercat să se uite pe fereastră, dar perdeaua trasă te împiedica să vezi ceva. A hotărât să spargă uşa. Broasca a cedat la a treia lovitură de picior.

Şeriful Pratt era întins pe mochetă. Într-o baltă de sânge.

8. Corbul

„Cine încearcă, reuşeşte, Marcus. Gândeşte-te la deviza asta de fiecare dată când trebuie să iei o hotărâre dificilă. Cine încearcă, reuşeşte."

Extras din: Cazul Harry Quebert

Luni, 21 iulie 2008, a fost rândul orăşelului Montburry să aibă parte de agitaţia pe care o cunoscuse Aurora cu câteva săptămâni mai devreme, după descoperirea trupului Nolei. Patrule ale poliţiei au venit din toată regiunea, îndreptându-se toate către un motel din apropierea zonei industriale. Se spunea printre gură-cască că un bărbat fusese asasinat şi că era vorba despre fostul şef de poliţie din Aurora.

Sergentul Gahalowood stătea în faţa uşii camerei de la motel, de neclintit. Mai mulţi poliţişti din brigada de criminalistică se agitau în jurul scenei crimei, în vreme ce el se mulţumea doar să privească. Mă întrebam ce se petrecea în mintea lui în chiar acel moment. A întors capul în cele din urmă şi a remarcat că îl observam, aşezat pe capota unei maşini de poliţie. Mi-a aruncat o privire ucigătoare şi a venit spre mine.

— Ce faci cu reportofonul acela, scriitorule?

— Dictez scena pentru cartea mea.

— Ştii că stai pe capota unui vehicul al poliţiei?

*

— Ce faci cu reportofonul acela, scriitorule?

— Dictez scena pentru romanul meu.

— Ştii că stai pe capota unui vehicul al poliţiei?

— O, scuze, sergent. Ce avem?

— Vrei să opreşti reportofonul?

M-am executat.

— După primele elemente ale anchetei, mi-a explicat Gahalowood, şeriful a primit lovituri în partea din spate a craniului. Una sau mai multe. Cu un obiect greu.

— Ca Nola?

— Acelaşi gen, da. Moartea a survenit în urmă cu mai mult de douăsprezece ore. Adică în noaptea trecută. Cred că îl cunoştea pe ucigaş. Mai ales că lăsase cheile în uşă. Probabil că i-a deschis, apoi l-a aşteptat. Loviturile au fost aplicate în spatele craniului, ceea ce înseamnă că Pratt s-a întors: nu-i niciun dubiu că era total încrezător şi că vizitatorul a profitat să-i dea lovitura fatală. N-am găsit obiectul cu care a fost lovit. Sigur ucigaşul l-a luat cu el. Poate o bară de fier sau ceva de genul ăsta. De aici deducem că nu e vorba probabil despre o ceartă care a degenerat, ci mai degrabă despre un act premeditat. Cineva a venit aici ca să-l ucidă pe Pratt.

— Martori?

— Niciunul. Motelul este aproape pustiu. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic. Recepția se închide la ora nouăsprezece. Este un paznic de la ora zece seara până la şapte dimineața, dar stă nemişcat în fața televizorului. N-a ştiut să ne spună nimic. Desigur că nu sunt montate camere de luat vederi.

— Cine credeți că ar fi putut face asta? am întrebat. Aceeaşi persoană care a dat foc şi la Goose Cove?

— Poate. În orice caz, probabil cineva care a fost acoperit de Pratt şi căruia i-a fost teamă ca el să nu vorbească. Poate că Pratt cunoştea identitatea ucigaşului Nolei în tot acest timp. Ar fi fost eliminat ca să nu vorbească niciodată despre asta.

— Ai deja o ipoteză, sergent, nu?

— Ei bine, ce personaj leagă toate aceste elemente între ele: Goose Cove, Chevroletul negru şi care să nu fie Harry Quebert…

— Elijah Stern?

— Elijah Stern.

Am reflectat o clipă, privind cadavrul lui Pratt.

— Nu ştiu dacă Elijah Stern a asasinat-o pe Nola, dar mă întreb dacă nu sunt treizeci şi trei de ani de când el îl acoperă

pe Caleb. Între plecarea misterioasă în concediu şi maşina care dispare şi despre care nu spune nimănui…

— La ce te gândeşti, sergent?

— Că vinovatul e Caleb, iar Stern este amestecat în poveste. Cred că atunci când Caleb este reperat în Side Creek Lane, la bordul Chevroletului negru, şi când reuşeşte să-i scape lui Pratt, în timpul urmăririi, el se refugiază la Goose Cove. Regiunea întreagă e izolată, ştie că nu are nicio şansă să fugă, dar că în schimb nimeni nu va veni să-l caute acolo. Nimeni în afară de… Stern. Probabil că pe 30 august 1975, Stern şi-a petrecut într-adevăr ziua la întâlniri private, cum afirmă. Dar la sfârşitul zilei, când se întoarce acasă şi constată că Luther nu a venit încă, mai rău, că a plecat cu una dintre maşinile de serviciu, mai discretă decât Mustangul său albastru, cum să ne imaginăm că a stat cu braţele încrucişate? Logic, ar fi vrut să plece în căutarea lui Luther pentru a-l împiedica să facă vreo tâmpenie. Şi cred că asta a şi făcut. Dar când soseşte la Aurora, e deja prea târziu: sunt poliţişti peste tot, drama de care se temea s-a produs. Trebuie să dea de Caleb cu orice preţ, şi care este locul unde se duce prima dată, scriitorule?

— Goose Cove.

— Exact. E casa lui şi ştie că Luther se simte acolo în siguranţă. E posibil ca Luther să aibă chiar o dublură de chei. Pe scurt, Stern se duce să vadă ce se petrece la Goose Cove şi îl găseşte acolo pe Luther.

*

30 august 1975,
conform ipotezei lui Gahalowood

Stern a găsit Chevroletul în faţa garajului: Luther era aplecat în portbagaj.

— Luther! a urlat Stern ieşind din maşină. Ce-ai făcut?

Luther era complet panicat.

— Av… Av avut o ceartă… Nu voiav fă-i fac rău.

Stern s-a apropiat de maşină şi a descoperit-o pe Nola zăcând în portbagaj, cu o geantă de piele de-a curmezişul pieptului; avea trupul strâmb, nu mai mişca.

— Dar… Dar ai omorât-o…

Stern a vomitat.

— Ar fi anunțat poliția altfel…

— Luther! Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

— Ajută-vă, ai vilă. Eli, ajută-vă.

— Trebuie să fugi, Luther. Dacă te prinde poliția, vei sfârşi pe scaunul electric.

— Nu! Vilă! Nu afta! a urlat Luther, cuprins de panică.

Stern a observat atunci mânerul unei arme la cureaua lui.

— Luth! Ce… Ce este asta?

— Bătrâna… Bătrâna a văzut tot.

— Care bătrână?

— În cafa de acolo…

— Pentru Dumnezeu, cineva te-a văzut?

— Eli, v-av certat cu Nola… Ea nu voia fă cedeze. Av fost obligat fă-i fac rău. Dar ea a reuşit fă fugă, a alergat, a intrat în cafa aia… Av intrat şi eu, credeav că era puftie. Dar av dat pefte bătrână… A trebuit fă o ucid…

— Ce? Ce? Ce tot spui acolo?

— Eli, te ivplor, ajută-vă!

Trebuia să scape de cadavru. Fără să piardă o secundă, Stern a luat o lopată din garaj şi s-a grăbit să se ducă să sape o groapă. A ales marginea pădurii, unde pământul era moale şi unde nimeni, mai ales Quebert, nu ar fi observat că pământul fusese răscolit. A săpat rapid o groapă puțin adâncă: l-a chemat pe Caleb ca să aducă trupul, dar nu a venit. L-a găsit îngenuncheat în fața maşinii, adâncit într-un maldăr de foi.

— Luther? Ce faci acolo, pentru Dumnezeu?

Plângea.

— E cartea lui Quebert… Nola vi-a vorbit defpre ea. El a fcrif o carte pentru ea… E aşa de fruvoasă.

— Adu-o aici, am săpat o groapă.

— Aşteaptă!

— Ce?
— Vreau fă-i fcriu că o iubesc.
— Ce?
— Lafă-vă fă-i fcriu un cuvânt. Doar un cuvânt. Dă-vi ceva de fcris. Apoi, o îngropăv, şi pe urvă o fă difpar pentru totdeauna.

Stern l-a înjurat; a scos totuşi un stilou din buzunarul hainei şi i l-a întins lui Caleb, care a notat pe coperta manuscrisului din geantă: *Adio, Nola mea iubită*. Apoi a aranjat conştiincios cartea în geantă, care atârna de gâtul Nolei şi a purtat-o până la groapă. A aruncat-o înăuntru şi cei doi bărbaţi au acoperit-o apoi cu pământ, având grijă să pună deasupra ace de pin, câteva crengi şi muşchi pentru ca iluzia să fie perfectă.

*

— Şi după asta? am întrebat eu.
— După asta, mi-a zis Gahalowood, Stern vrea să găsească un mijloc ca să-l protejeze pe Luther. Şi mijlocul ăsta este Pratt.
— Pratt?
— Da, cred că Stern ştia ce îi făcuse Pratt Nolei. Se ştie că Luther hoinărea pe la Goose Cove, că îi spiona pe Harry şi Nola: ar fi putut să-l vadă pe Pratt luând-o pe Nola de pe marginea drumului şi forţând-o să-i facă o felaţie… Şi i-ar fi zis lui Stern. Aşa că în seara aceea, Stern îl lasă pe Luther la Goose Cove şi se duce să vorbească cu Pratt la postul de poliţie: aşteaptă să se facă târziu, poate după ora unsprezece, când căutările sunt oprite. Vrea să fie singur cu Pratt şi îl şantajează: îi cere să-l lase pe Luther să plece şi să facă în aşa fel încât să treacă de baraje, în schimbul tăcerii lui referitoare la Nola. Şi Pratt acceptă: cum altfel ar fi putut Luther să circule liber până în Massachusetts? Dar Caleb se simte încolţit. Nu are unde să se ducă, este pierdut. Cumpără băutură şi bea. Vrea să o termine cu viaţa. Se aruncă de pe falezele de la Sunset Cove. Peste câteva săptămâni, când i se descoperă

maşina, Pratt vine la Sagamore ca să înăbuşe afacerea. Aranjează în aşa fel lucrurile încât Caleb să nu devină suspect.

— Dar de ce să înlăture suspiciunile asupra lui Caleb, de vreme ce acesta murise?

— Era Stern. Şi Stern ştia. Disculpându-l pe Caleb, Pratt se punea la adăpost.

— Aşadar, Pratt şi Stern ştiau dintotdeauna adevărul?

— Da. Au îngropat povestea asta în străfundul memoriei lor. Nu s-au mai revăzut niciodată. Stern a scăpat de casa de la Goose Cove, vânzându-i-o la preț scăzut lui Harry şi nu a mai pus niciodată piciorul în Aurora. Şi vreme de treizeci de ani toată lumea a crezut că acest caz nu va fi niciodată rezolvat.

— Până ce au fost descoperite osemintele Nolei.

— Şi până ce un scriitor încăpățânat a venit să dezgroape cazul. Un scriitor împotriva căruia s-a încercat totul ca el să renunțe să descopere adevărul.

— Astfel ar fi vrut Pratt şi Stern să înăbuşe povestea, am zis. Dar cine l-a ucis pe Pratt totuşi? Stern, care a văzut că Pratt e pe punctul de a ceda şi că va dezvălui adevărul?

— Asta rămâne de descoperit. Dar niciun cuvânt despre toate astea, scriitorule, mi-a cerut Gahalowood. Nu scrii nimic despre subiect pentru moment, nu vreau o altă scurgere de informații în ziare. O să scotocesc prin viața lui Stern. Ar fi o ipoteză greu de verificat. În orice caz, e un nume comun în toate aceste scenarii: Luther Caleb. Şi dacă el este cel care a ucis-o pe Nola Kellergan, vom avea confirmarea...

— Prin analiza grafologică... am zis.

— Exact.

— O ultimă întrebare, sergent: de ce ar vrea Stern să-l protejeze pe Caleb cu orice preț?

— Tare aş vrea să ştiu şi eu asta, scriitorule.

Ancheta asupra morții lui Pratt se anunța complexă: poliția nu dispunea de niciun element solid şi nu avea nici cea mai mică pistă. La o săptămână după asasinarea sa, a avut loc înmormântarea trupului Nolei, rămăşițele sale fiind în sfârşit

date tatălui ei. Era miercuri, 30 iulie 2008. Ceremonia, la care nu am asistat, s-a ținut în cimitirul din Aurora la începutul după-amiezii, sub o ploaie fină neaşteptată şi în fața unei mulțimi deloc numeroase. David Kellergan a sosit pe motocicleta sa până în fața mormântului, fără ca nimeni dintre cei prezenți să îndrăznească să spună ceva. Avea căştile în urechi şi singurele lui cuvinte — după cum s-a relatat — au fost: „Dar de ce a fost scoasă din pământ ca să fie din nou pusă la loc?“ Nu a plâns.

Nu eram la înmormântare pentru că, exact la ora la care începea, am făcut ceva ce mi se părea mai important: m-am dus să-l întâlnesc pe Harry ca să-i țin companie. Stătea în parcare, cu pieptul gol sub ploaia călduță.

— Vino să te adăposteşti, Harry, i-am zis.

— O îngroapă, nu?

— Da.

— O îngroapă şi eu nici măcar nu sunt acolo.

— E mai bine aşa… E mai bine să nu fii acolo… Din cauza întregii poveşti.

— La dracu' cu *ce-va-spune-lumea*! O îngroapă pe Nola şi eu nici măcar nu sunt acolo să-i zic adio, să o văd pentru ultima oară. Să fiu cu ea. De treizeci şi trei de ani aştept să o regăsesc chiar şi pentru ultima oară. Ştii unde mi-ar plăcea să fiu?

— La înmormântare?

— Nu. În paradisul scriitorilor.

S-a întins pe ciment şi nu a mai mişcat. M-am lungit lângă el. Ploaia cădea deasupra noastră.

— Marcus, mi-ar plăcea să fiu mort.

— Ştiu.

— Cum de ştii?

— Prietenii simt genul ăsta de lucruri.

A urmat o tăcere lungă. Am adăugat în cele din urmă:

— Zilele trecute, ai zis că nu vom mai putea fi prieteni.

— E adevărat. Suntem pe cale să ne spunem adio încetul cu încetul, Marcus. E ca şi cum ai şti că o să mor în curând şi că mai ai câteva săptămâni ca să te obişnuieşti cu asta. Este cancerul prieteniei.

A închis ochii şi şi-a întins braţele ca şi cum ar fi fost pe cruce. L-am imitat. Şi am rămas astfel întinşi pe ciment multă vreme.

Mai târziu în aceeaşi zi, plecând de la motel, m-am dus la Clark's ca să încerc să vorbesc cu cineva care asistase la înhumarea Nolei. Locul era pustiu: nu era decât un angajat care lustruia tejgheaua şi care a găsit în el un dram de forţă ca să apese pe manetă şi să-mi dea o bere. Atunci l-am observat pe Robert Quinn care stătea ascuns în fundul sălii, ciugulind alune şi completând cuvinte încrucişate din ziarele vechi care zăceau pe mese. Se ascundea de soţia lui. M-am dus la el. I-am propus o halbă, a acceptat şi s-a strâns pe banchetă, să-mi facă loc să stau. Era un gest mişcător: aş fi putut să mă aşez în faţa lui, pe unul dintre cele cincizeci de scaune goale din local. Dar el mi-a făcut loc ca să mă aşez lângă el, pe aceeaşi banchetă.

— Aţi fost la înmormântarea Nolei? am întrebat.

— Da.

— Cum a fost?

— Sordid. Ca toată povestea asta. Erau mai mulţi jurnalişti decât apropiaţi.

Am stat o vreme tăcuţi, apoi el m-a întrebat ca să facem conversaţie:

— Cum merge cartea?

— Înaintează. O reciteam însă ieri şi mi-am dat seama că am câteva zone obscure care trebuie lămurite. În special legate de soţia dumneavoastră. Ea mă asigură că deţinuse o foaie compromiţătoare scrisă de mâna lui Harry Quebert şi care ar fi dispărut misterios. Ştiţi cumva, din întâmplare, ce s-a petrecut cu foaia aceea?

A luat o gură de bere şi a înghiţit şi câteva alune înainte de a-mi răspunde:

— A ars, mi-a zis el. Foaia aia nenorocită a ars.

— Ce? De unde ştiţi? l-am întrebat uluit.

— Pentru că eu am ars-o.

— Ce? Dar de ce? Şi mai ales de ce nu aţi spus niciodată?

A ridicat din umeri, foarte pragmatic.

— Pentru că nu m-a întrebat nimeni. Sunt treizeci şi trei de ani de când soția mea îmi vorbeşte despre foaia asta. Vociferează, urlă, zice: „Dar era acolo! În seif! Acolo! Acolo!“ N-a zis niciodată: „Robert, iubitule, ai văzut cumva din întâmplare hârtia aia?“ Nu m-a întrebat niciodată, aşa că nu i-am răspuns.

Am încercat să-mi maschez uimirea ca să continue să vorbească.

— Şi atunci? Ce s-a petrecut?

— Totul a început într-o duminică după-amiază: soția mea a organizat o petrecere ridicolă în onoarea lui Quebert, dar el nu a venit. Înnebunită de furie, a decis să se ducă să-l găsească acasă la el. Îmi amintesc bine ziua aceea, era duminică, 13 iulie 1975. În aceeaşi zi în care Nola încercase să se sinucidă.

*

Duminică, 13 iulie 1975

— Robert! Rooooobert!

Tamara a intrat în casă ca o nebună, fluturând în aer o foaie de hârtie. A traversat camerele de la parter până a dat de soțul ei care citea ziarul în living.

— Fir-ar să fie, Robert! De ce nu-mi răspunzi când te strig? Ai surzit? Priveşte! Priveşte ororile astea! Citeşte ca să vezi cât e de scârbos!

I-a întins o foaie de hârtie pe care tocmai o furase de la Harry de acasă şi pe care a citit-o:

> *Nola mea, Nola mea iubită, Nola iubire. Ce-ai făcut? De ce să vrei să mori? Din cauza mea? Te iubesc, te iubesc mai mult decât orice. Nu mă părăsi. Dacă mori tu, mor şi eu. Tot ce contează în viața mea, Nola, eşti tu. Patru litere: N-O-L-A.*

— Unde ai găsit asta? a întrebat Robert.

— La nenorocitul ăla de Harry Quebert! Ha!
— Te-ai dus să furi asta de la el?
— N-am furat nimic: m-am servit! Ştiam eu! E un pervers scârbos care are fantezii cu o copilă de cincisprezece ani. Îmi face greață! Îmi vine să vomit! Îmi vine să vomit, Bobbo, mă înțelegi? Harry Quebert este îndrăgostit de o fetiță! E ilegal! E un porc! Un porc! Şi zice că-şi petrece timpul la Clark's, păi, ca să se holbeze la Nola, de asta! Vine în localul meu ca să se holbeze la țâțele unei copile!

Robert a citit textul de mai multe ori. Nu era nici urmă de îndoială: erau chiar cuvinte de dragoste cele pe care le scrisese Harry. Cuvinte de dragoste pentru o fată de cincisprezece ani.

— Ce-o să faci cu asta? a întrebat-o pe soția lui.
— Habar n-am.
— O să alertezi poliția?
— Poliția? Nu, Bobbo al meu. Nu pentru moment. Nu vreau ca toată lumea să afle că acest criminal de Quebert preferă o fetiță în locul minunatei noastre Jenny. Chiar, unde e Jenny? În camera ei?
— Imaginează-ți că acel ofițer de poliție, Travis Dawn, a venit aici după ce ai plecat, ca s-o invite la balul de vară. Au plecat să ia masa la Montburry. Jenny şi-a găsit deja alt cavaler pentru bal, spune dacă nu-i frumos…
— Aşa e, aşa e, dar tu nu eşti în schimb deloc frumos, sărmanul meu Bobbo! Haide, şterge-o acum! Trebuie să ascund undeva hârtia asta şi nimeni nu trebuie să ştie unde am de gând s-o ascund.

Bobbo s-a executat şi a plecat să-şi termine ziarul pe verandă. Dar nu a reuşit să citească, fiind prea preocupat de ceea ce găsise soția lui. Harry, marele scriitor, scria deci cuvinte de dragoste pentru o fetiță care avea jumătate din vârsta lui. Micuța Nola cea drăguță. Era foarte neplăcut. Trebuia să o prevină pe Nola? Să-i spună că acest Harry era plin de tot felul de impulsuri şi că ar putea fi chiar periculos? Nu ar trebui să prevină poliția, ca să-l examineze un medic şi să-i ofere tratament?

La o săptămână după acest episod, a avut loc balul de vară. Robert şi Tamara Quinn stăteau într-un colţ al sălii, sorbind câte un cocteil fără alcool, când l-au zărit pe Harry Quebert printre invitaţi. „Uite, Bobbo, a şuierat Tamara, uite-l pe pervers!“ L-au observat îndelung, în vreme ce Tamara îşi continua valul de înjurături pe care numai Robert le putea auzi.

— Ce vei face cu foaia aia? a întrebat-o în cele din urmă Robert.

— Habar n-am. Un lucru e sigur însă, că o să încep prin a-l face să-mi plătească ce-mi datorează. Are o datorie de cinci sute de dolari la restaurant!

Harry nu părea în apele lui; şi-a luat ceva de băut de la bar ca să-şi facă un pic de curaj, apoi s-a îndreptat spre toaletă.

— Uite-l cum se duce la toaletă, a zis Tamara. Uite, uite, Bobbo! Ştii ce o să facă acolo?

— O să facă treaba mare?

— Nu, o să şi-o frece cu mâna, gândindu-se la fetiţa aia!

— Ce?

— Taci, Bobbo. Trăncăneşti prea mult, nu mai vreau să te aud. Stai aici, da?

— Unde te duci?

— Să nu te mişti. Şi admiră ce-o să fac.

Tamara şi-a pus paharul pe o masă înaltă şi s-a îndreptat pe furiş către toalete, unde tocmai intrase Harry Quebert, ca să dea buzna şi ea. Tamara a ieşit după câteva clipe şi s-a grăbit să vină lângă soţul ei.

— Ce-ai făcut? a întrebat Robert.

— Taci, ţi-am zis! l-a apostrofat soţia lui, luându-şi din nou paharul. Taci, c-o să ne dai de gol!

Amy Pratt i-a anunţat pe invitaţi că puteau să se aşeze şi mulţimea s-a îndreptat lent către mese. În clipa aceea, Harry a ieşit din toaletă. Era asudat, panicat şi s-a amestecat printre oaspeţi.

— Priveşte-l cum fuge ca un iepure, a murmurat Tamara. E panicat.

— Dar spune totuşi, ce-ai făcut? a insistat Robert.

Tamara a zâmbit. Se juca în mână, discret, cu rujul pe care de abia ce-l folosise pe oglinda din toaletă. A răspuns simplu:

— Să zicem că i-am lăsat un scurt mesaj de care îşi va aminti.

*

Aşezat în capătul localului, ascultam uluit relatarea lui Robert Quinn.

— Deci soția dumneavoastră a scris mesajul de pe oglindă? am zis.

— Da. Harry Quebert devenise obsesia ei. Nu-mi vorbea decât despre foaia aia, zicea că vrea să-l distrugă pe Harry pentru totdeauna. Zicea că în curând titlurile ziarelor vor anunța: *Marele scriitor este un mare pervers*. A vorbit în cele din urmă cu şeriful Pratt. După aproape cincisprezece zile de la bal. I-a povestit tot.

— De unde ştiți? am întrebat.

A ezitat o clipă înainte să răspundă:

— Ştiu pentru că... Pentru că mi-a zis Nola.

*

Marți, 5 august 1975

Era ora optsprezece când Robert s-a întors de la fabrică. Şi-a parcat ca de obicei Chryslerul pe alee, apoi, după ce a oprit motorul, şi-a potrivit pălăria în oglinda retrovizoare şi a privit ca actorul Robert Stack când personajul său, Eliot Ness, dintr-un serial TV, se pregătea să le ardă o bătută de pomină gangsterilor. Trăgea adesea de timp, rămânând în maşină: trecuse mult de când nu mai avea nicio plăcere ca să vină acasă. Uneori, mai făcea un ocol, ca să întârzie puțin momentul; alteori se oprea la vânzătorul de îngheţată. Când a reuşit în cele din urmă să iasă din maşină, i s-a părut că

aude o voce care-l striga din spatele tufişurilor. S-a întors, a privit o clipă în jurul lui, apoi a observat-o pe Nola, ascunsă între rododendroni.

— Nola? a întrebat Robert. Bună ziua, puştoaico, ce faci?

— Trebuie să vă vorbesc, domnule Quinn, a şoptit ea. E foarte important.

El a continuat să vorbească cu voce tare şi distinctă:

— Hai, intră, o să-ți pregătesc o limonadă proaspătă.

Nola i-a făcut semn să vorbească mai încet.

— Nu, a zis ea, avem nevoie de un loc liniştit. Am putea să urcăm în maşina dumneavoastră şi să mergem puțin? E vânzătorul acela de hotdogi pe drumul spre Montburry, acolo am fi liniştiți.

Deşi foarte surprins de această cerere, Robert nu a refuzat-o. A invitat-o pe Nola în maşina lui şi au luat-o spre Montburry. S-au oprit după câțiva kilometri, în fața acelei barăci din tablă unde se vinde mâncare de luat acasă. Robert a cumpărat cartofi prăjiți şi un suc pentru Nola, un hotdog şi o bere fără alcool pentru el. S-au aşezat la una din mesele de pe iarbă.

— Aşadar, puştoaico? a întrebat Robert înghițindu-şi hotdogul. Ce se întâmplă atât de grav încât să nu poți intra în casă să bei o limonadă?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Quinn. Ştiu că o să vi se pară ciudat, dar… S-a întâmplat ceva astăzi la Clark's şi sunteți singura persoană care mă poate ajuta.

Nola i-a povestit atunci scena la care asistase fără să vrea cu aproape două ore mai devreme. Se dusese să o vadă pe doamna Quinn la Clark's pentru plata sâmbetelor în care lucrase înainte de încercarea de sinucidere. Chiar doamna Quinn îi spusese să treacă oricând voia. Nola se dusese la ora şaisprezece. N-a dat decât peste câțiva clienți tăcuți, ca şi peste Jenny, ocupată să aranjeze vesela şi care i-a spus că mama ei era în birou, fără să creadă de cuviință să precizeze şi că nu era singură acolo. *Biroul* era locul în care Tamara Quinn îşi ținea contabilitatea, punea încasările zilei în seif, se răfuia la telefon cu furnizorii care întârziau sau se închidea

acolo pur şi simplu sub un pretext oarecare, atunci când voia să fie liniştită. Era o încăpere mică, pe a cărei uşă, mereu închisă, scria *PRIVAT*. Accesul era pe culoarul de serviciu, situat după salonul de mese din spate şi care ducea şi la toaletele angajaţilor.

Ajungând în faţa uşii şi pregătindu-se să bată, Nola a auzit voci. Era cineva cu Tamara în încăpere. Era o voce de bărbat. A ciulit urechile şi a prins o fărâmă din discuţie.

— E un criminal, înţelegeţi? a spus Tamara. Poate un maniac sexual! Trebuie să faceţi ceva.

— Şi sunteţi sigură că Harry Quebert a scris cuvintele astea?

Nola a recunoscut vocea şerifului Pratt.

— Cât se poate de sigură, a răspuns Tamara. Scrise de mâna lui. Pe Harry Quebert îl interesează Nola Kellergan şi scrie obscenităţi pornografice despre ea. Trebuie să faceţi ceva.

— Bun. Aţi făcut bine că mi-aţi spus. Dar aţi intrat ilegal în casa lui, aţi furat foaia asta. Nu pot să fac nimic pentru moment.

— Nimic? Şi ce? Va trebui să aşteptăm ca scrântitul ăsta să-i facă rău fetei ca să acţionaţi?

— N-am zis deloc aşa ceva, a nuanţat şeriful Pratt. O să fiu cu ochii pe Quebert. Cât aşteptăm, păstraţi foaia într-un loc sigur. Eu nu o pot păstra, aş putea avea neplăceri.

— O păstrez în seif, a zis Tamara. Nimeni nu are acces, va fi în siguranţă. Vă rog, şerifule, faceţi ceva, acest Quebert e un criminal nenorocit! Un criminal! Un criminal!

— Nu vă enervaţi, doamnă Quinn, o să vedeţi ce le facem noi aici indivizilor de teapa asta.

Nola auzise paşi apropiindu-se de uşă şi fugise în restaurant fără să mai ceară nimic.

Robert a fost tulburat de ceea ce auzise. S-a gândit: sărmana fată, probabil că o şocase să afle că Harry scrie porcării ciudate despre ea. Avusese nevoie să se destăinuie cuiva şi venise să-l vadă pe el; trebuia să fie la înălţime şi să-i explice situaţia, să-i spună că bărbaţii erau animale ciudate, în special Harry Quebert, că trebuia mai ales să stea

departe de el şi să anunțe poliția dacă îi era teamă că îi va face rău. Îi făcuse deja rău? Simțea nevoia să spună cuiva că fusese abuzată? Ar şti el să facă față unor asemenea dezvăluiri, el care, după spusele nevestei sale, nu era în stare nici să aranjeze masa corect pentru a mânca? Înghițind o bucată de hotdog, se gândea la câteva cuvinte de îmbărbătare pe care le-ar putea pronunța, dar nu a mai avut timp să spună nimic pentru că în momentul în care se pregătea să vorbească, Nola i-a declarat:

— Domnule Quinn, trebuie să mă ajutați să recuperez bucata aceea de hârtie.

Şi el a fost cât pe ce să se înece cu cârnatul.

*

— Nu-i nevoie să vă fac un desen, domnule Goldman, mi-a zis Robert Quinn în salonul de mese din spate de la Clark's. Orice îmi imaginasem, mai puțin asta: ea voia să pun mâna pe drăcia aia de foaie. Mai luați o bere?

— Cu plăcere. Încă una la fel. Spuneți-mi, domnule Quinn, vă deranjează dacă vă înregistrez?

— Să mă înregistrați? Vă rog. Pentru prima dată cineva se interesează de puținul pe care-l zic.

L-a strigat pe angajat şi i-a comandat două beri draft; mi-am scos reportofonul şi l-am pornit.

— Deci, în fața acelei barăci unde se vindea hotdog, ea vă cere ajutorul, am zis ca să reiau conversația.

— Da. După toate aparențele, soția mea era gata de orice ca să-l distrugă pe Harry Quebert. Şi Nola era gata de orice ca să-l apere. Iar eu nu-mi reveneam de pe urma conversației pe care tocmai o avusesem. Atunci am aflat că se petrecea cu adevărat ceva între Nola şi Harry. Îmi amintesc că mă privea cu ochii ei sclipitori, iar eu i-am zis: „Ce? Cum aşa, *să recuperez bucata aceea de hârtie*?" Ea mi-a răspuns: „Îl iubesc. Nu vreau să-i creez probleme. Dacă a scris cuvintele acelea, e din cauza tentativei mele de sinucidere. Îl iubesc, el este tot ce am, tot ce aş putea vreodată visa". Şi am avut această

discuție pe tema iubirii. „Deci, tu vrei să zici că tu şi cu Harry Quebert, voi…“ „Ne iubim!“ „Iubire? Ce-mi tot spui acolo? Nu poți să-l iubeşti!“ „Şi de ce nu?“ „Pentru că e prea bătrân pentru tine“. „Vârsta nu contează!“ „Ba contează!“ „Ei bine, nu ar trebui!“ „Aşa se cuvine, fetele de vârsta ta n-au nimic de-a face cu un tip de vârsta lui“. „Îl iubesc!“ „Nu mai spune prostii şi mănâncă-ți cartofii prăjiți, da?“ „Dar, domnule Quinn, dacă îl pierd, pierd totul!“ Nu-mi venea să-mi cred urechilor, domnule Goldman: puştoaica asta era îndrăgostită nebuneşte de Harry. Iar sentimentele pe care le nutrea îmi erau mie însumi necunoscute şi totodată nu-mi aminteam să le fi simțit față de propria-mi soție. Şi am realizat în clipa aceea, datorită acelei fete de cincisprezece ani, că nu cunoscusem probabil niciodată iubirea. Că în mod cert mulți oameni n-au cunoscut niciodată iubirea. Că se mulțumeau în fond cu bunele sentimente, că se ascundeau în confortul unei vieți jalnice şi că treceau pe lângă senzații minunate, probabil singurele care pot justifica existența. Unul dintre nepoții mei, care locuieşte la Boston, lucrează în domeniul financiar: câştigă munți de bani pe lună, este însurat, are trei copii, o soție adorabilă şi o casă drăguță. O viață ideală, nu? Într-o zi, vine acasă şi îi spune soției că pleacă, pentru că şi-a găsit iubirea, o profesoară universitară de la Harvard, care ar putea să-i fie fiică, pe care a întâlnit-o la o conferință. Toată lumea a zis că a avut o cădere nervoasă, că îşi căuta în fata aceea o a doua tinerețe, dar eu cred că el îşi întâlnise pur şi simplu iubirea. Oamenii cred că se iubesc, şi atunci se căsătoresc. Şi apoi, într-o zi, descoperă iubirea, fără măcar să vrea asta, fără să-şi dea seama. Şi şi-o iau în freză. În clipa aceea, e ca şi cum hidrogenul ar intra în contact cu aerul: se produce o explozie fenomenală, care răstoarnă totul. Treizeci de ani de căsătorie frustrată care bubuie dintr-odată, ca şi cum o fosă septică în fierbere ar exploda, împroşcând pe toată lumea în jur. Criza de la patruzeci de ani, demonul vârstei de mijloc, se referă exact la indivizii care înțeleg puterea iubirii prea târziu şi care îşi văd viața dată peste cap.

— Şi atunci ce-ați făcut?

— Pentru Nola? Am refuzat. I-am zis că nu voiam să mă amestec în povestea asta şi că, în orice caz, nu puteam să fac nimic. Că hârtia era în seif şi că singura cheie a acestuia se afla, zi şi noapte, la gâtul soției mele. Era o cauză pierdută. M-a implorat, mi-a zis că dacă poliția ar fi pus mâna pe foaia aceea, Harry ar fi avut necazuri mari, că i-ar fi fost distrusă cariera, că ar fi ajuns poate la închisoare deşi nu făcuse nimic rău. Îmi amintesc de privirea ei arzătoare, de atitudinea ei, de gesturile ei… avea în ea o furie minunată. Îmi amintesc că a zis: „O să stricăm tot, domnule Quinn! Oamenii din oraşul ăsta sunt total nebuni! Asta îmi aminteşte de piesa aceea a lui Arthur Miller, *Vrăjitoarele din Salem*. L-ați citit pe Miller?“ Ochii i s-au umezit cu mici perle de lacrimi, gata să se scurgă şi să-i năpădească obrajii. Îl citisem pe Miller. Îmi aminteam scandalul pe care-l făcuse piesa la premiera pe Broadway. Era cu puțină vreme înainte de executarea soților Rosenberg. Treaba asta mi-a dat fiori zile întregi pentru că familia Rosenberg avea copii doar ceva mai mari decât Jenny în vremea aceea şi pentru că mă întrebam ce i s-ar fi întâmplat ei dacă aş fi fost şi eu executat. Mă simțisem atât de uşurat că nu eram comunist.

— De ce venise Nola să vă întâlnească tocmai pe dumneavoastră?

— Fără îndoială pentru că-şi imagina că aveam acces la seif. Dar nu era cazul. Cum v-am spus, nimeni în afară de soția mea nu avea cheia. O păstra agățată de un lanț şi mereu vârâtă între sâni. Iar eu nu mai aveam de mult acces la sânii ei.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Nola m-a măgulit. Mi-a zis: „Sunteți ingenios şi iute, veți şti cum s-o faceți!“ Aşa că am acceptat în cele din urmă. I-am zis că o să încerc.

— De ce? am întrebat.

— De ce? Păi, datorită iubirii! Aşa cum v-am spus înainte, ea avea cincisprezece ani, dar îmi vorbea despre lucruri pe care nu le cunoşteam şi pe care nu le voi cunoaşte poate niciodată. Chiar dacă, sincer să fiu, povestea asta cu Harry îmi făcea mai degrabă greață. Am făcut-o pentru ea, nu pentru

el. Şi am întrebat-o ce se gândea să facă în privința şerifului Pratt. Cu dovadă sau fără, şeriful era la curent cu totul de acum. M-a privit drept în ochi şi mi-a zis: „O să-l împiedic să ne distrugă. O să fac din el un criminal". Pe moment, nu am înțeles. Şi apoi, acum câteva săptămâni, când Pratt a fost arestat, am realizat că trebuie să se fi petrecut lucruri ciudate.

*

Miercuri, 6 august 1975

Fără să se fi pus de acord, acționaseră amândoi a doua zi după discuția lor. În jurul orei cinci, Robert Quinn cumpăra somnifere într-o farmacie din Concord. În acelaşi moment, în secret, la postul de poliție din Aurora, Nola, îngenuncheată sub biroul şerifului Pratt, se străduia să-l apere pe Harry condamnându-l pe Pratt şi făcând din el un criminal, antrenându-l în ceea ce avea să devină o situație fără sfârşit vreme de treizeci de ani.

În noaptea aceea, Tamara a dormit buştean. După masă, s-a simțit atât de obosită, că s-a culcat fără măcar să se mai demachieze. S-a prăbuşit ca un butuc în pat şi a căzut într-un somn profund. Efectul somniferului a fost atât de rapid, încât Robert s-a temut pentru o fracțiune de secundă să nu-i fi dizolvat o doză letală în paharul cu apă, dar sforăiturile magistrale, în cadență militară, pe care le-a scos în curând soția lui l-au liniştit de îndată. A aşteptat să se facă ora unu dimineața ca să acționeze: trebuia să fie sigur că Jenny dormea şi că în oraş nu l-ar vedea nimeni. Când a venit clipa să acționeze, a început prin a-şi zgâlțâi soția fără menajamente, ca să se asigure că era total anihilată: a fost bucuros să constate că era inertă. Pentru prima dată s-a simțit puternic: dragonul, răpus pe saltea, nu mai impresiona pe nimeni. I-a desfăcut lanțul de la gât şi a luat cheia, victorios. În trecere, i-a prins sânii cu amândouă mâinile şi a realizat cu regret că gestul nu mai avea niciun efect asupra lui.

A ieşit din casă fără zgomot. Ca să nu facă gălăgie şi să nu trezească nicio bănuială, a împrumutat bicicleta fiicei lui. Pedalând în noapte, cu cheile de la Clark's şi de la seif în buzunar, a simţit cum îl cuprinde fiorul tentaţiei de a face un lucru interzis. Nu ştia dacă făcea asta pentru Nola sau mai ales ca să-i facă rău soţiei sale. Şi mergând în viteză pe bicicletă prin oraş, s-a simţit deodată atât de liber, încât a hotărât să divorţeze. Jenny era un adult de acum, nu mai avea niciun motiv ca să rămână cu soţia lui. Se săturase de furia asta, avea dreptul la o nouă viaţă. A mai dat câteva ocoluri voit, ca să-şi mai prelungească senzaţia de exaltare. Ajuns pe strada principală, a continuat să meargă cu bicicleta ca să aibă timp să cerceteze împrejurimile: oraşul dormea liniştit. Nu era nici lumină, nici zgomot. Şi-a sprijinit bicicleta de un perete, a deschis uşa la Clark's şi s-a strecurat înăuntru, ghidându-se doar după lumina de afară care pătrundea prin geamurile înalte. A ajuns până la birou. Era acum stăpânul acestui birou, unde nu avea niciodată dreptul să intre fără permisiunea expresă a soţiei sale; îl călca în picioare, îl viola, era un teritoriu cucerit. A aprins lanterna pe care o adusese şi a început să caute pe etajere şi prin dosare. Visa de ani întregi să scotocească în locul acela: ce putea să ascundă nevasta lui acolo? A luat diferite dosare şi le-a parcurs rapid: s-a surprins uitându-se după scrisori de la amanţi. Se întreba dacă soţia lui îl înşela. Îşi imagina că da: cum putea ea să fie mulţumită cu el? Dar nu a găsit decât bonuri de comandă şi documente de contabilitate. Aşa că a trecut la seif: un seif din oţel, impunător, care trebuie că măsura un metru înălţime şi care stătea pe un palet de lemn. A introdus cheia în broască, a întors-o şi a fremătat auzind cum se deschide mecanismul. A tras de uşa masivă şi a îndreptat lanterna spre interiorul alcătuit din patru niveluri. Era pentru prima dată când vedea deschis seiful; fremăta de emoţie.

Pe primul raft, a dat peste documente bancare, ultimul registru de contabilitate, bonuri de comandă şi fişele de salariu ale angajaţilor.

Pe raftul al doilea, a găsit o cutie de tablă cu încasările de la Clark's şi o alta conţinând lichidităţile mărunte pentru plata furnizorilor.

Pe al treilea raft, a găsit o bucată de lemn care semăna cu un urs. A zâmbit: era primul obiect pe care i-l oferise Tamarei, când ieşiseră pentru prima dată împreună. Pregătise minuţios momentul acela, vreme de mai multe săptămâni, înmulţindu-şi orele suplimentare la service-ul unde lucra în afara cursurilor, ca să o poată duce pe Tamy într-unul dintre cele mai bune localuri din regiune, *Chez Jean-Claude*, un restaurant unde se serveau mâncăruri cu raci excepţionale, după câte se spunea. Studiase tot meniul, socotise cât l-ar costa masa dacă ea ar lua cele mai scumpe feluri; economisise până strânsese destui bani, apoi o invitase. Seara aceea faimoasă, când el venise să o ia de la părinţi şi când Tamara, aflând unde voia să o ducă, îl implorase să nu se ruineze pentru ea. „O, Robert, eşti un dulce, iubire. Dar e prea mult, cu adevărat prea mult", zisese ea. Îi zisese *iubire*. Şi ca să-l convingă să renunţe, îi propusese să se ducă să mănânce spaghete la un mic restaurant italienesc din Concord care o tenta de mult timp. Mâncaseră spaghete, băuseră chianti şi grappa de-a casei şi, puţin ameţiţi, se duseseră la un parc de distracţii instalat în apropiere. La întoarcere, se opriseră pe malul oceanului şi aşteptaseră răsăritul soarelui. Pe plajă, găsise o bucată de lemn care semăna cu un ursuleţ şi i-o dăduse când ea se cuibărise la pieptul lui, la primele sclipiri ale zorilor. Tamara îi zisese că va păstra bucata aceea de lemn mereu şi îl sărutase pentru prima dată.

Continuându-şi explorarea seifului, Robert, emoţionat, a găsit lângă bucata de lemn un teanc de fotografii cu el însuşi de-a lungul anilor. Pe dosul fiecăreia, Tamara mâzgălise câteva însemnări, chiar şi pentru cele mai recente. Ultima data din luna aprilie, când asistaseră la o cursă de maşini. Poza îl înfăţişa pe Robert cu binoclul la ochi, comentând tururile. Şi pe verso, Tamara scrisese: *Robert al meu, mereu la fel de pasionat de viaţă. Îl voi iubi până la ultima suflare.*

După fotografii, erau amintiri ale vieții lor în comun: invitația de la căsătorie, de la naşterea lui Jenny, fotografii din vacanțe, nimicuri despre care credea că fuseseră aruncate de mult timp. Mici cadouri, o broşă fără valoare, un pix-suvenir sau acel prespapier din serpentin cumpărat în timpul vacanței lor în Canada, şi din cauza cărora primise mustrări zdravene, de genul: *Dar, Bobbo! Ce vrei să fac cu asemenea porcării?* Şi iată că ea le păstrase cu sfințenie în seif. Robert s-a gândit că ceea ce soția lui ascundea în acel seif era chiar inima ei. Şi s-a întrebat de ce.

Pe al patrulea raft, a găsit un caiet gros, legat în piele, pe care l-a deschis: jurnalul Tamarei. Soția lui ținea un jurnal. Nu ştiuse niciodată. L-a deschis la întâmplare şi a citit la lumina lanternei:

1 ianuarie 1975

Am sărbătorit Anul Nou la familia Richardson.

Nota petrecerii: 5 din 10. Mâncarea nu a fost grozavă, iar membrii familiei Richardson sunt plicticoşi. Nu observasem niciodată. Cred că revelionul este o bună ocazie să afli care dintre prieteni sunt plictisitori sau nu. Bobbo a remarcat imediat că mă plictiseam, a vrut să mă amuze. A făcut pe clovnul, a vrut să spună glume şi s-a prefăcut că vorbeşte cu crabul din farfurie. Richardsonii au râs o groază. Paul Richardson chiar s-a ridicat ca să noteze una din glumele lui Bobbo. A zis că voia să fie sigur că şi-o aminteşte. Iar eu, tot ce-am reuşit să fac a fost să-l cert. În maşină, la înapoiere, i-am zis numai tâmpenii. I-am zis: „Nu faci pe nimeni să râdă cu glumele tale de prost gust. Eşti penibil. Cine ți-a cerut să faci pe clovnul, ia zi? Eşti inginer într-o mare uzină, nu? Vorbeşte despre meseria ta, dovedeşte că eşti serios şi cineva important. Nu eşti la circ, pentru Dumnezeu!" Mi-a răspuns că Paul râsese la glumele lui şi i-am spus să tacă, pentru că nu mai voiam să-l aud.

Nu ştiu de ce sunt rea. Îl iubesc atât de mult. Este aşa de blând şi atent. Nu ştiu de ce mă port urât cu el. Pe urmă

sunt supărată pe mine, mă detest, dar pe moment sunt şi mai abjectă.

În ziua aceea de An Nou, iau hotărârea să mă schimb. În fine, iau hotărârea asta în fiecare an şi nu o respect niciodată. De câteva luni, am început să mă duc la doctorul Ashcroft, la Concord. El m-a sfătuit să țin un jurnal. Fac o şedință pe săptămână. Nimeni nu ştie. Mi-ar fi prea ruşine să se afle că mă duc să văd un psihiatru. Oamenii ar spune că sunt nebună. Sufăr. Sufăr, dar nu ştiu de ce. Doctorul Ashcroft spune că am tendința să distrug tot ceea ce-mi face bine. Se numeşte autodistrugere. El spune că mi-e teamă de moarte şi poate aşa se explică totul. Nu ştiu nimic. Dar ştiu că sufăr. Şi că îl iubesc pe Robert al meu. Nu-l iubesc decât pe el. Fără el, ce-aş fi devenit?

Robert a închis caietul. Plângea. Ceea ce soția lui nu putuse niciodată să spună, scrisese. Îl iubea. Îl iubea cu adevărat. Nu-l iubea decât pe el. A considerat că erau cele mai frumoase cuvinte pe care le citise vreodată. Şi-a şters ochii ca să nu păteze paginile şi a citit în continuare; sărmana Tamara, Tamy iubită, care suferea în tăcere. De ce nu-i spusese nimic despre doctorul Ashcroft? Dacă ea suferea, el voia să sufere cu ea, că doar de asta se căsătoriseră. Plimbând lanterna pe ultimul raft al seifului, a dat peste însemnarea lui Harry şi a revenit brusc la realitate. Şi-a amintit de misiunea sa; şi-a amintit că soția lui era doborâtă la pat, drogată şi că trebuia să scape de bucata aia de hârtie. Deodată s-a simțit vinovat de ceea ce urma să facă; era pe punctul de a renunța când s-a gândit că, dacă ar scăpa de însemnarea aceea, soția lui s-ar preocupa mai puțin de Harry Quebert şi mai mult de el. El era cel care conta, ea îl iubea. Aşa scrisese. E ceea ce l-a determinat în cele din urmă să ia foaia de hârtie şi să plece de la Clark's în liniştea nopții, după ce se asigurase că nu lăsase nicio urmă a trecerii sale. A traversat oraşul pe bicicletă şi, pe o străduță liniştită, a dat foc cuvintelor lui Harry Quebert cu bricheta. S-a uitat la bucata de hârtie cum arde, înnegrindu-se, răsucindu-se într-o flacără mai întâi aurie, apoi

albastră şi stingându-se lent. N-a mai rămas în curând nimic din ea. S-a întors acasă, a pus cheia de la seif la loc între sânii soției sale, s-a culcat lângă ea şi a strâns-o în brațe îndelung.

I-au trebuit două zile Tamarei ca să-şi dea seama că foaia nu mai era la locul ei. A crezut c-a înnebunit: era sigură că o pusese în seif şi totuşi nu era înăuntru. Nimeni nu putea să aibă acces acolo, ea păstra cheia tot timpul şi nu fusese vreo spargere. Ar fi putut să o rătăcească prin birou? O pusese în altă parte, fără să se gândească? Ore întregi a stat să scotocească prin cameră, să golească dosarele şi să le umple din nou, să trieze actele şi să le aranjeze din nou, în van: bucata aceea de hârtie minusculă dispăruse misterios.

*

Robert Quinn mi-a explicat că, atunci când, peste câteva săptămâni, Nola a dispărut, soția lui a făcut din pierderea paginii lui Harry o dramă.

— Repeta că dacă ar mai fi avut foaia aceea, poliția ar fi putut să-l ancheteze pe Harry. Şi şeriful Pratt care îi spunea că, fără bucata aceea de hârtie, nu putea face nimic. Era isterică. Îmi zicea de o sută de ori pe zi: „Quebert e, el e! Ştiu eu, ştii şi tu, o ştim cu toții! Ai văzut şi tu cuvintele alea pe care le-a scris, nu?“

— De ce nu ați spus nimic poliției despre ce ştiați? am întrebat. De ce nu ați spus că Nola venise să vă găsească, că vă vorbise de Harry? Asta ar fi putut fi o pistă, nu?

— Am vrut s-o fac. Eram foarte nehotărât. Ați putea să închideți reportofonul, domnule Goldman?

— Bineînțeles.

Am oprit aparatul şi l-am pus în geantă. A continuat:

— Când a dispărut Nola, am avut remuşcări. Am regretat că am ars bucata aceea de hârtie care făcea legătura dintre ea şi Harry. Mi-am zis că datorită acelei dovezi, poliția ar fi putut să-l interogheze pe Harry, să se orienteze asupra lui, să ancheteze mai departe. Şi dacă el nu ar fi avut nimic să-şi reproşeze, n-ar fi avut nici motiv să se teamă de ceva. În

definitiv, oamenii nevinovați n-au de ce să-şi facă griji, nu? În fine, pe scurt, îmi părea rău. Atunci m-am apucat să-i scriu scrisori anonime, pe care i le-am prins în tocul uşii când ştiam că nu era acasă.

— Ce? Dumneavoastră sunteți autorul scrisorilor anonime?

— Eu eram. Îmi făcusem un mic stoc, folosind maşina de scris a secretarei mele, la fabrica de la Concord. *Ştiu ce i-ai făcut copilei aceleia de 15 ani. Şi, în curând, tot oraşul va afla.* Păstram scrisorile în torpedoul maşinii mele. Şi de fiecare dată când mă întâlneam cu Harry în oraş, mă repezeam la Goose Cove ca să-i las o scrisoare.

— Dar de ce?

— Ca să-mi uşurez conştiința. Soția mea nu înceta să repete că el era vinovatul, îmi spuneam că era plauzibil. Şi dacă îl hărțuiam şi băgam spaima în el, ar fi sfârşit prin a se autodenunța. Asta a durat câteva luni. Pe urmă m-am oprit.

— Ce v-a îndemnat să vă opriți?

— Tristețea lui. După dispariția Nolei, era atât de trist… Nu mai era acelaşi om. Mi-am zis că nu putea fi el vinovatul. Aşa că în cele din urmă m-am oprit.

Am rămas uluit de ceea ce de abia aflasem. Am mai întrebat la întâmplare:

— Spuneți-mi, domnule Quinn: nu cumva dumneavoastră ați dat foc la Goose Cove?

A zâmbit, aproape amuzat de întrebarea mea:

— Nu. Sunteți un tip fermecător, domnule Goldman, nu v-aş face aşa ceva. Nu ştiu ce minte bolnavă a putut să fie responsabilă de asta.

Ne-am terminat berile.

— De fapt, am remarcat eu, n-ați mai divorțat până la urmă. S-au aranjat lucrurile cu soția? Adică, după descoperirea tuturor acelor suvenire din seif şi a jurnalului său intim?

— A mers din rău în mai rău, domnule Goldman. Ea a continuat să mă cicălească neîncetat şi nu mi-a zis niciodată că mă iubeşte. De-a lungul lunilor şi anilor care au urmat, mi s-a întâmplat în mod regulat să-i dau somnifere ca să mă duc să-i citesc şi recitesc jurnalele, ca să mă duc să plâng

uitându-mă la suvenirele noastre, în speranța că va fi mai bine. Să speri că într-o zi totul va fi mai bine: poate că asta este definiția iubirii.

— Poate, am spus.

De când locuiam în apartamentul de la Regent's, mi-am continuat lucrul la carte cât se poate de bine. Am povestit cum Nola Kellergan, care avea cincisprezece ani, făcuse totul ca să-l protejeze pe Harry. Cum se oferise, se compromisese, ca el să poată păstra casa, să scrie, ca să nu fie neliniştit. Cum devenise, încetul cu încetul, în acelaşi timp muza şi paznicul capodoperei lui Quebert. Cum reuşise să creeze un spațiu propice în jurul lui ca să-l lase să se concentreze pe scris şi să-i permită să dea naştere operei vieții sale. Şi pe măsură ce scriam, m-am surprins chiar gândindu-mă că Nola Kellergan fusese o femeie excepțională la care orice scriitor din lume visează cu siguranță. De la New York, unde relua cu devotament şi eficacitate paginile mele, Denise mi-a telefonat într-o după-amiază şi mi-a spus:

— Marcus, cred că plâng.

— De ce? am întrebat.

— E din pricina fetei ăsteia, Nola. Cred că şi eu o iubesc.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

— Cred că toată lumea a iubit-o, Denise. Toată lumea.

Apoi, peste două zile, adică pe 3 august, am primit acel telefon de la Gahalowood, care era surescitat.

— Scriitorule! a bâiguit el. Am rezultatele de la laborator! Să fiu al naibii, n-o să-ți crezi urechilor! Scrisul de pe manuscris este cel al lui Luther Caleb! Nicio îndoială. L-am găsit pe omul nostru, Marcus. L-am găsit!

7. După Nola

„Preţuieşte iubirea, Marcus. Fă din ea cea mai frumoasă cucerire a ta, singura ta ambiţie. După un om, vor fi alţi şi alţi oameni. După o carte, alte şi alte cărţi. După o glorie, alte şi alte glorii. După bani, alţi şi alţi bani. Dar după iubire, Marcus, după iubire, nu mai rămâne decât gustul sărat al lacrimilor."

Viața după Nola nu mai era viață. Toată lumea a zis că la Aurora, în lunile care au urmat dispariției fetei, orașul a căzut lent în depresie şi a fost bântuit de obsesia unei noi răpiri.

A venit toamna cu arborii ei multicolori. Dar copiii nu au mai avut ocazia să se arunce în grămezile imense de frunze uscate adunate pe marginea aleilor: părinții, îngrijorați, îi supravegheau tot timpul. De acum, ei aşteptau autobuzul şcolar împreună cu copiii lor şi se înființau în stradă, când se făcea ora de întoarcere. Începând cu ora trei şi jumătate, pe trotuare se vedeau rânduri de mame, câte una în fața fiecărei case, formând un gard viu uman pe străzile pustii, santinele impasibile, aşteptând sosirea progeniturilor lor.

Copiii nu mai aveau dreptul să se deplaseze singuri. Vremurile fericite când străzile erau pline de puşti voioşi şi gălăgioşi erau de domeniul trecutului: nu mai erau meciuri de hochei pe patine cu rotile prin fața garajelor, întreceri de sărit coarda, şotroane uriaşe desenate cu creta pe asfalt, pe strada principală, nu mai erau nici biciclete risipite pe trotuar în fața magazinului universal al familiei Hendorf, de unde puteai să-ți cumperi un pumn de bomboane cu mai puțin de un ban. În curând pe străzi bântuia liniştea stranie a oraşelor-fantomă.

Casele erau închise cu cheia, iar la căderea nopții, tații şi soții, organizați în grupuri cetățeneşti de patrulare, băteau trotuarele ca să-şi apere cartierul şi familiile. Cei mai mulți erau înarmați cu câte un ciomag, în vreme ce alții îşi luau puşca de vânătoare. Spuneau că, dacă trebuia, nu ar fi ezitat să tragă.

Încrederea în ceilalți era pierdută. Oamenii care treceau prin oraş, comis-voiajori şi şoferi de tir, erau prost primiți şi supravegheați fără încetare. Cea mai rea era lipsa de încredere pe care o manifestau locuitorii Aurorei unii față de alții. Vecini, prieteni de douăzeci şi cinci de ani, se pândeau acum reciproc. Şi toată lumea se întreba ce făcea celălalt pe 30 august 1975, la sfârşitul după-amiezii.

Maşinile poliției şi de la biroul şerifului mergeau tot timpul prin oraş; lipsa poliției neliniştea, prea multă poliție îngrozea. Şi când un Ford negru obişnuit al poliției de stat, foarte uşor de recunoscut, staționa în fața casei de la numărul 245 de pe Terrace Avenue, toată lumea se întreba dacă era căpitanul Rodik care venea să aducă noutăți. Casa Kellergan a rămas cu perdelele trase vreme de zile, săptămâni, apoi luni. David Kellergan nu mai ținea slujba, aşa că fusese trimis un pastor de la Manchester ca să-l înlocuiască şi să asigure serviciul religios la St. James.

Apoi au fost zilele cu ceață de la sfârşit de octombrie. Regiunea a fost invadată de nori cenuşii, opaci şi umezi şi în curând s-a pornit o ploaie rece ca gheața. La Goose Cove, Harry murea pe zi ce trece, singur. Trecuseră două luni de când nu mai era văzut nicăieri. Îşi petrecea zilele închis în biroul său, lucrând la maşina de scris, absorbit de teancul de pagini scrise de mână, pe care le recitea şi le dactilografia minuțios. Se trezea devreme dimineața, se pregătea cu grijă: se bărbierea şi se îmbrăca elegant, deşi ştia că nu va ieşi din casă şi că nu va vedea pe nimeni. Se aşeza la masă şi se apuca de lucru. Nu se întrerupea decât rar, ca să-şi umple cafetiera; restul timpului şi-l petrecea doar transcriind, recitind, corectând, ştergând şi luând-o de la capăt.

În afară de Jenny, nu-l deranja nimeni în singurătatea lui. În fiecare zi, după serviciu, venea la el, neliniştită să-l vadă cum se stinge lent. Sosea de obicei în jur de ora şase seara; ploaia o uda doar cât mergea de la maşină la verandă. Ducea cu ea un coş plin de provizii adunate de la Clark's: sendvişuri cu pui, ouă cu maioneză, paste cu brânză şi

smântână, pe care le păstra calde şi aburinde într-un recipient de metal, pateuri umplute pe care le ascunsese de clienţi ca să fie sigură că rămân pentru el. Suna la uşă.

El sărea de pe scaun. Nola! Nola, iubito! Alerga la uşă. Ea era acolo, înaintea lui, strălucitoare, superbă. Se aruncau unul spre altul, se luau în braţe, se sărutau. Nola! Nola! Nola! Continuau să se sărute şi dansau. Era o vară frumoasă, cerul avea lumina aceea de dinainte de lăsarea întunericului, deasupra lor erau stoluri de pescăruşi care cântau ca privighetorile, ea zâmbea, râdea, faţa îi era toată un soare. Ea era acolo, putea să o strângă la piept, să-i atingă pielea, să-i mângâie chipul, să-i simtă parfumul, să se joace cu părul ei. Ea era acolo, vie. Ei erau vii. „Dar unde ai fost? o întreba el, luându-i mâinile într-ale sale. Te-am aşteptat! Mi-a fost atât de frică! Toată lumea spunea că ţi s-a întâmplat ceva grav! Se spunea că bătrâna Cooper te-a văzut însângerată lângă Side Creek. Era poliţie peste tot! Au răscolit pădurea! Am crezut că s-a întâmplat o nenorocire şi înnebuneam că nu ştiam ce". Ea îl strângea puternic, se agăţa de el şi îl liniştea: „Nu te îngrijora, Harry, iubitule! Nu mi s-a întâmplat nimic, sunt aici. Sunt aici! Suntem împreună pentru totdeauna! Ai mâncat? Trebuie să-ţi fie foame. Ai mâncat?"

— Ai mâncat? Harry? Harry? Eşti bine? o întreba Jenny pe fantoma lividă şi slăbită care îi deschisese uşa.

Vocea tinerei femei îl trezea la realitate. Era întuneric şi rece afară, o ploaie diluviană cădea cu zgomot. Era aproape iarnă. Pescăruşii plecaseră de multă vreme.

— Jenny? spunea el rătăcit. Tu eşti?

— Da, eu sunt. Ţi-am adus de mâncare, Harry. Trebuie să te hrăneşti, nu eşti bine. Nu eşti bine deloc.

El o privea, cum stătea udă leoarcă şi tremurând. O lăsa să intre. Ea nu rămânea decât puţin. Cât să pună coşul în bucătărie, să recupereze ce rămăsese din mâncărurile din ajun. Când constata că Harry de-abia ciugulise din ele, îl mustra cu blândeţe:

— Harry, trebuie să mănânci!

— Uneori uit, răspundea el.

— Ei, dar cum să uiți să te hrănești?
— E din cauza cărții pe care o scriu… Sunt adâncit în ea și uit de orice.
— Trebuie să fie o carte foarte frumoasă, zicea ea.
— O carte foarte frumoasă.

Jenny nu înțelegea cum puteai să ajungi în halul ăsta pentru o carte. De fiecare dată, spera ca el să-i ceară să rămână să ia masa împreună. Pregătea întotdeauna mâncare pentru două persoane, dar el nu remarca niciodată. Ea rămânea câteva minute în picioare, între bucătărie și living, fără să știe ce anume să spună. El ezita mereu să-i propună să stea un moment, dar renunța pentru că nu voia să-i dea false speranțe. Harry știa că nu va mai iubi vreodată. Când tăcerea devenea stânjenitoare, îi zicea „mulțumesc" și se ducea să-i deschidă ușa de la intrare ca s-o invite să plece.

Jenny se întorcea acasă, dezamăgită, îngrijorată. Tatăl ei îi pregătea o ciocolată caldă în care îi topea o bezea și îi aprindea focul în șemineul din living. Se așezau pe canapea, cu fața la foc și ea îi povestea tatălui ei cât de morocănos era Harry.

— De ce e așa de trist? întreba ea. Ai zice că o să moară în curând.
— Habar n-am, răspundea Robert Quinn.

Îi era teamă să iasă. În rarele dăți când pleca de la Goose Cove, găsea la întoarcere acele scrisori îngrozitoare. Cineva îl pândea. Cineva îi voia răul. Cineva aștepta ca el să nu fie acasă, ca să-i prindă în cadrul ușii câte o scrisoare într-un plic mic. În interior, aceleași cuvinte:

Știu ce i-ai făcut copilei aceleia de 15 ani.
Și, în curând, tot orașul va afla.

Cine? Cine îl ura? Cine știa despre el și Nola și voia acum să-l distrugă? Se îmbolnăvise din cauza asta; cu fiecare scrisoare găsită, simțea cum îl apucă puseuri de febră. Îl durea capul, avea angoase. I se întâmpla să aibă crize de

greață şi de insomnie. Îi era teamă că va fi acuzat că îi făcuse rău Nolei. Cum ar fi putut să-şi demonstreze nevinovăția? Începea atunci să-şi imagineze cele mai rele scenarii: grozăvia unui sector de înaltă securitate dintr-un penitenciar federal până la sfârşitul vieții, poate scaunul electric sau camera de gazare. Treptat a dezvoltat o fobie față de poliție: vederea unei uniforme sau a unei maşini de poliție îi crea o stare de nervozitate maximă. Într-o zi, când ieşea de la supermarket, a remarcat o maşină de patrulare a poliției de stat oprită în parcare, din interiorul căreia îl urmărea din privire un agent. S-a străduit să rămână calm şi a grăbit pasul până la maşină, ținându-şi cumpărăturile în brațe. Dar deodată a auzit că este strigat. Era polițistul. S-a prefăcut că nu aude nimic. Portiera s-a deschis în spatele lui: polițistul ieşea din maşină. I-a sesizat pasul, clinchetul centurii de care atârnau cătuşele, arma şi bastonul. Când a ajuns la maşină, Harry a aruncat cumpărăturile în portbagaj ca să fugă mai repede. Tremura, era lac de sudoare, vederea îi era îngustată: era complet panicat. Şi-a spus că important era să rămână calm, să urce în maşină şi să dispară. Să nu se întoarcă la Goose Cove. Dar nu a avut timp să facă nimic: a simțit o mână puternică pe umăr.

El nu se bătuse niciodată, nu ştia cum să se bată. Ce trebuia să facă? Trebuia să-l împingă pe celălalt, ca să aibă timp să se arunce la volan şi să o ia la goană? Să-l lovească? Să-i ia arma şi să-l doboare? S-a întors gata de orice. Polițistul i-a întins atunci o hârtie de douăzeci de dolari:

— V-a căzut din buzunar, domnule. V-am strigat, dar nu m-ați auzit. Vă e bine, domnule? V-ați albit…

— Sunt bine, a răspuns Harry, sunt bine… Eram… Eram dus pe gânduri şi… În fine, mulțumesc. Trebuie… trebuie să plec.

Polițistul i-a făcut un gest prietenesc cu mâna şi s-a întors la maşină; Harry tremura.

Ca urmare a acestui episod, Harry s-a înscris la un curs de box; s-a apucat să se antreneze. Apoi a hotărât în cele din urmă să vadă un doctor. După ce s-a interesat despre subiect,

l-a contactat pe doctorul Roger Ashcroft din Concord, care era, se pare, unul dintre cei mai buni psihiatri din regiune. S-au înțeles la o şedință pe săptămână, miercurea de dimineață, de la 10:40 la 11:30. Doctorului Ashcroft nu i-a vorbit despre scrisori, ci despre Nola. Fără să-i menționeze numele. Pentru prima oară însă putea să-i spună cuiva despre Nola. Ceea ce i-a făcut mult bine. Ashcroft, în fotoliul său capitonat, îl asculta atent, bătând darabana pe brațul fotoliului de fiecare dată când se lansa într-o interpretare.

— Cred că văd morți, i-a explicat Harry.

— Deci prietena dumneavoastră este moartă? a conchis Ashcroft.

— Nu ştiu… Asta mă înnebuneşte.

— Nu cred că sunteți nebun, domnule Quebert.

— Uneori, mă duc pe plajă şi îi strig numele. Şi când nu mai am forța să strig, mă aşez pe nisip şi plâng.

— Cred că treceți printr-o perioadă de doliu. Este partea dumneavoastră rațională, lucidă, conştientă, care se luptă cu o altă parte din dumneavoastră, care însă refuză să accepte ceea ce, din punctul ei de vedere, este inacceptabil. Când realitatea este insuportabilă, încercăm să o modificăm. Poate că ar trebui să vă prescriu medicamente de relaxare, care să vă ajute să vă destindeți.

— Nu, în niciun caz. Trebuie să fiu concentrat pe cartea mea.

— Vorbiți-mi despre cartea asta, domnule Quebert.

— Este o poveste de dragoste minunată.

— Şi despre ce este vorba în povestea asta?

— Despre o dragoste între două ființe, o dragoste care nu va putea însă niciodată să se împlinească.

— Este povestea dumneavoastră şi a prietenei dumneavoastră?

— Da. Urăsc cărțile.

— De ce?

— Îmi fac rău.

— S-a scurs timpul. Vom relua săptămâna viitoare.

— Foarte bine. Mulțumesc, doctore.

Într-o zi, în sala de aşteptare, s-a întâlnit cu Tamara Quinn, care ieşea din cabinet.

*

Manuscrisul a fost terminat la jumătatea lui noiembrie, într-o după-amiază atât de întunecată, încât nu mai ştiai dacă era zi sau noapte. A bătut cu palma pachetul gros de foi şi a recitit atent titlul scris cu majuscule pe copertă:

ORIGINILE RĂULUI
DE HARRY L. QUEBERT

A simţit deodată nevoia să vorbească cu cineva şi s-a dus imediat la Clark's ca s-o vadă pe Jenny.

— Am terminat cartea, i-a zis el, într-un avânt euforic. Am venit la Aurora ca să scriu o carte şi iat-o. E terminată. Terminată!

— E extraordinar, i-a răspuns Jenny. Sunt sigură că este foarte bună. Ce-o să faci acum?

— O să mă duc la New York o vreme. Ca s-o propun editorilor.

A trimis copii ale manuscrisului său la cinci mari editori din New York. În mai puţin de o lună, cinci edituri l-au contactat, sigure că au o capodoperă şi licitând pentru a cumpăra drepturile. Începea o nouă viaţă. A angajat un avocat şi un agent. După câteva zile de la Crăciun, a semnat în final un contract fenomenal de 100 000 de dolari cu una dintre edituri. Păşea pe drumul gloriei.

S-a întors la Goose Cove pe 23 decembrie, la volanul unui Chrysler Cordoba nou-nouţ. Ţinuse să-şi petreacă sărbătorile la Aurora. Înfiptă în tocul uşii, o scrisoare anonimă lăsată acolo de mai multe zile. Ultima pe care o va mai primi vreodată.

A doua zi a fost consacrată pregătirii mesei de seară: a pus la cuptor un curcan uriaş, a rumenit fasolea în unt şi

a prăjit cartofi în ulei, a făcut o prăjitură cu ciocolată şi cu frişcă. La pick-up cânta *Madame Butterfly*. A pus masa pentru două persoane, lângă brad. Nu a remarcat că, în spatele geamului aburit, Robert Quinn îl observa şi se jura ca din ziua aceea să nu-i mai trimită scrisori.

După ce mâncase, s-a scuzat faţă de farfuria goală care se afla de partea cealaltă a mesei şi a dispărut pentru o clipă în biroul lui. S-a întors cu o cutie mare de carton.

— E pentru mine? a strigat Nola.

— Nu a fost uşor să găsesc, dar am reuşit, a răspuns Harry punând cutia pe jos.

Nola a îngenuncheat lângă cutie. „Dar ce e? Ce e?“, a repetat ea dând la o parte capetele de sus ale cutiei care nu erau lipite. A apărut un bot şi în curând un cap mic auriu. „Un căţel! E un căţel! Un câine de culoarea soarelui! O, Harry, Harry, iubitule! Mulţumesc! Mulţumesc!“ Ea a scos căţelul din cutie şi l-a luat în braţe. Era un labrador de două luni şi jumătate. „Te vei numi Storm! i-a explicat ea câinelui. Storm! Storm! Eşti câinele pe care l-am visat dintotdeauna!“

A pus căţelul pe podea. El a început să exploreze noul său teritoriu schelălăind şi Nola s-a agăţat de gâtul lui Harry.

— Mulţumesc, Harry, sunt atât de fericită cu tine. Dar mi-e aşa de ruşine, nu am niciun cadou pentru tine.

— Cadoul meu e fericirea ta, Nola.

A strâns-o în braţe, dar i s-a părut că ea îi aluneca, curând nu a mai simţit-o, nu a mai văzut-o. A strigat-o, dar ea nu i-a mai răspuns. S-a trezit singur, în mijlocul livingului, strângându-se singur în braţe. La picioarele lui, câinele ieşise din cutie, jucându-se cu şireturile de la pantofii lui.

*

Originile răului a apărut în iunie 1976. Încă de la apariţie, cartea a cunoscut un succes imens. Adulat de critică, uluitorul Harry Quebert, de treizeci şi cinci de ani, era de acum considerat cel mai mare scriitor al generaţiei sale.

Cu două săptămâni înainte de apariția cărții, conştient de impactul pe care aceasta urma să-l aibă, editorul lui Harry a venit personal la Aurora ca să-l caute.

— Haide, Quebert, îmi spui că nu vrei să vii la New York? l-a întrebat editorul.

— Nu pot să plec, a zis Harry. Aştept pe cineva.

— Aştepți pe cineva? Ce-mi tot spui acolo? Toată America te doreşte. O să devii o mare vedetă.

— Nu pot să plec, am un câine.

— Ei bine, îl luăm cu noi. O să vezi, o să-l alintăm: va avea o guvernantă, un bucătar, pe cineva care să-l plimbe, care să-l aranjeze. Aşa că fă-ți valiza şi hai să păşim pe drumul gloriei, prietene.

Şi Harry a părăsit Aurora pentru un turneu de mai multe luni prin țară. În curând nu se mai vorbea decât despre el şi despre romanul lui surprinzător. Din bucătăria de la Clark's sau din dormitor, Jenny îl urmărea fie la radio, fie la televizor. Cumpăra toate ziarele despre el, păstra cu sfințenie toate articolele. De fiecare dată când îi vedea cartea într-un magazin, o cumpăra. Avea mai mult de zece exemplare. Le citise pe toate. Adesea, se gândea dacă el va veni să o caute. Când trecea poştaşul, se surprindea aşteptând o scrisoare. Când suna telefonul, spera că era el.

A aşteptat toată vara. Când întâlnea o maşină care semăna cu a lui, inima îi bătea mai tare.

A aşteptat şi de-a lungul toamnei care a urmat. Când se deschidea uşa la Clark's, îşi închipuia că era el care venea să o caute. Era dragostea vieții ei. Şi aşteptându-l, ca să-şi umple mintea, se gândea din nou la zilele fericite când el venea să lucreze la masa 17 de la Clark's. Acolo, atât de aproape de ea, Harry scrisese capodopera din care Jenny recitea câteva pagini în fiecare seară. Dacă ar vrea să rămână să trăiască la Aurora, ar putea veni în continuare acolo, în fiecare zi: ea ar rămâne să lucreze, pentru plăcerea de a-i fi în preajmă. Prea puțin conta că avea să servească hamburgeri până la capătul zilelor, dacă trăia în preajma lui. Ar păstra masa aceea pentru el, pentru totdeauna. Şi în ciuda protestelor mamei sale,

a comandat, pe cheltuiala ei, o plăcuță de metal pe care a bătut-o pe masa 17 şi pe care erau gravate cuvintele:

> La această masă a redactat celebrul său roman *Originile răului* scriitorul Harry Quebert, în vara anului 1975

Pe 13 octombrie 1976, ea a sărbătorit împlinirea a douăzeci şi cinci de ani. Harry era în Philadelphia, aflase din ziar. De când plecase, nu-i mai dăduse niciun semn de viață. În seara aceea, în livingul casei părinteşti şi în fața mamei şi tatălui ei, Travis Dawn, care lua masa la familia Quinn în fiecare duminică de un an, i-a cerut mâna lui Jenny. Şi cum ea nu mai avea nicio speranță, a acceptat.

*

Iulie 1985

La zece ani după evenimente, spectrul Nolei şi al răpirii ei fusese şters de timp. Pe străzile din Aurora viața îşi reintrase în drepturi de multă vreme: copiii, pe patinele lor cu rotile, se jucau din nou zgomotos hochei, reîncepuseră concursurile de sărit coarda şi reapăruseră şotroanele uriaşe pe trotuare. Pe strada principală, bicicletele acopereau vitrina băcăniei familiei Hendorf, unde pumnul de bomboane se vindea de acum cu aproape un dolar.

La Goose Cove, la sfârşitul unei dimineți din a doua săptămână a lunii iulie, Harry, instalat pe terasă, profita de căldura zilelor frumoase ca să-şi corecteze paginile noului său roman; culcat aproape de el, Storm dormea. Un stol de pescăruşi a trecut pe deasupra lui. I-a urmărit cu privirea până s-au aşezat pe plajă. S-a ridicat de îndată ca să se ducă să caute în bucătărie pâinea uscată pe care o păstra în cutia

de tablă pe care scria *AMINTIRE DE LA ROCKLAND, MAINE*, apoi a coborât pe plajă ca să o împrăştie păsărilor, urmat de bătrânul Storm, al cărui mers devenise dificil de la artroză. S-a aşezat pe pietre ca să contemple păsările, iar câinele s-a aşezat lângă el. L-a mângâiat îndelung. „Sărmanul meu bătrân Storm, îi zicea el, ți-e greu să mergi, nu? Asta pentru că nu mai eşti prea tânăr... Îmi amintesc de ziua în care te-am luat, era chiar înainte de Crăciunul din 1975... Erai un bulgăre minuscul de blană dat naibii, nu mai mare de un pumn".

Deodată a auzit o voce care-l striga.

— Harry?

Pe terasă era un vizitator. Harry a mijit ochii şi l-a recunoscut pe Eric Rendall, rectorul Universității Burrows, Massachusetts. Cei doi se plăcuseră la o conferință, cu an în urmă, şi de atunci păstraseră legătura în mod regulat.

— Eric? Eşti chiar tu? a răspuns Harry.

— Chiar eu.

— Nu mişca, urc.

Peste câteva secunde, Harry, urmat cu greutate de bătrânul labrador, a ajuns la Rendall pe terasă.

— Am încercat să te sun, i-a explicat rectorul ca să-şi justifice vizita neprevăzută.

— Nu răspund prea des la telefon, a zâmbit Harry.

— E noul tău roman? a întrebat Rendall zărind foile risipite pe masă.

— Da, trebuie să apară în toamna asta. De doi ani lucrez la el... Trebuie să mai citesc şpaltul, dar ştii, cred că nu o să mai pot scrie niciodată ceva asemănător cu *Originile răului*.

Rendall l-a privit pe Harry cu simpatie.

— În fond, a spus el, scriitorii nu scriu decât o singură carte în viață.

Harry a aprobat cu un semn din cap şi i-a oferit cafea oaspetelui său. Apoi s-au aşezat în jurul mesei şi Rendall i-a explicat.

— Harry, am venit să te întâlnesc, pentru că îmi amintesc că mi-ai zis că ai dori să predai la universitate. Or, e un loc

de profesor care se eliberează la Facultatea de Litere de la Burrows. Ştiu că nu e Harvard, dar suntem o universitate de calitate. Dacă postul te interesează, este al tău.

Harry s-a întors către câinele de culoarea soarelui şi l-a mângâiat pe gât.

— Auzi, Storm? i-a murmurat el la ureche. O să devin profesor la universitate.

6. Principiul Barnaski

„Vezi, Marcus, cuvintele sunt bune, dar uneori sunt goale şi nu-s îndeajuns. Vine un moment în care unele persoane nu vor să te mai audă.

— Ce trebuie făcut atunci?

— Ia-le de guler şi înfige-ți cotul în gâtul lor. Foarte tare.

— De ce?

— Ca să le strângi de gât. Când cuvintele nu mai pot face nimic, împarte câțiva pumni.“

La începutul lunii august 2008, în lumina noilor elemente dezvăluite de anchetă, biroul procurorului de stat din New Hampshire i-a prezentat judecătorului care răspundea de caz un nou raport, conform căruia Luther Caleb era asasinul lui Deborah Cooper şi al Nolei Kellergan, pe care o răpise, o bătuse până ce victima murise şi o îngropase la Goose Cove. În urma acestui raport, judecătorul l-a convocat pe Harry pentru o audiere de urgență, în cursul căreia au fost abandonate definitiv acuzațiile îndreptate împotriva lui. Această răsturnare de situație a transformat cazul în marele foileton al verii: Harry Quebert, vedeta hărțuită de propriul trecut şi căzută în dizgrație, era în sfârşit disculpat după ce riscase pedeapsa cu moartea şi îşi văzuse cariera ruinată.

Luther Caleb a avut parte de o sordidă notorietate postumă, astfel încât viața i-a fost expusă în ziare şi numele înscris în panteonul marilor criminali din istoria Americii. Atenția generală nu s-a mai concentrat în curând decât asupra lui. Viața i-a fost răscolită, săptămânalele ilustrate au revenit cu articole asupra vieții lui personale, multiplicând fotografiile de arhivă cumpărate de la apropiați: anii săi la Portland, talentul pentru pictură, episodul agresiunii, coborârea în infern. Publicul a fost captivat de nevoia lui Luther de a picta femei goale şi li s-au cerut lămuriri suplimentare psihiatrilor: este o patologie cunoscută? Aceasta ar fi condus la cursul tragic al evenimentelor? O scurgere de informații din interiorul poliției a permis difuzarea de imagini cu tabloul descoperit la Elijah Stern, lăsând cale liberă celor mai fanteziste speculații: toată lumea se întreba de ce Stern, un

om influent şi respectat, încurajase şedinţele de pictură cu o fată de cincisprezece ani dezbrăcată?

Priviri dezaprobatoare se îndreptau spre procurorul de stat, pe care unii îl considerau responsabil de a fi acţionat fără să gândească şi de a fi grăbit căderea lui Quebert. Unii considerau chiar că, semnând faimoasele rapoarte din august, procurorul îşi semnase sfârşitul carierei. Acesta din urmă a fost în parte salvat de Gahalowood, care, în calitatea sa de responsabil al anchetei poliţiei, şi-a asumat în totalitate răspunderea, convocând o conferinţă de presă ca să explice că el era cel care îl arestase pe Harry Quebert, dar şi că el era cel care îl eliberase, ceea ce nu era nici un paradox, nici o slăbiciune, ci tocmai dovada că justiţia funcţiona corect. „N-am închis pe nimeni nevinovat, a declarat el jurnaliştilor veniţi în număr mare. Am avut bănuieli şi le-am risipit. Am acţionat coerent în ambele cazuri. Aşa lucrează poliţia". Şi ca să explice de ce îi trebuiseră atâţia ani ca să identifice vinovatul, și-a explicat teoria circumvoluţiilor: Nola era elementul central în jurul căruia gravitau multe alte elemente. Fusese nevoie să fie izolat fiecare element pentru găsirea ucigaşului. Dar munca aceasta nu putuse fi făcută decât ca urmare a descoperirii cadavrului. „Spuneţi că ne-au trebuit treizeci şi trei de ani ca să rezolvăm cazul acesta de omor, a amintit el auditoriului, dar, în fapt, ne-au trebuit doar două luni. În restul timpului, nu a existat cadavru, nu a existat crimă. Doar o fată dispărută".

Cel care înţelegea cel mai puţin situaţia era Benjamin Roth. Într-o după-amiază, când l-am întâlnit, din întâmplare, la raionul de cosmetice într-unul din marile centre comerciale din Concord, mi-a zis:

— E absurd, am fost să-l văd pe Harry la motel, ieri: ai fi zis că renunţarea la acuzaţii nu-l bucură câtuşi de puţin.

— E trist, am explicat.

— Trist? Am câştigat şi el e trist?

— E trist pentru că a murit Nola.

— Dar sunt treizeci de ani de când a murit.

— De abia acum este cu adevărat moartă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Goldman.
— Nu mă miră.
— În fine, pe scurt, am trecut să-l văd ca să-i zic să ia o hotărâre în privința casei: îi am pe tipii de la asigurări, vor să acopere totul, dar trebuie ca Harry să contacteze un arhitect şi să decidă ce vrea să facă. Părea să nu-i pese deloc. Tot ce a reuşit să-mi spună a fost: „Du-mă acolo". Am mers. Sunt tot felul de chestii în casa aia, ştii? Sunt toate abandonate, mobile şi obiecte încă intacte. El zice că nu are nevoie de nimic. Am rămas mai bine de o oră înăuntru. O oră în care mi-am distrus pantofii mei de şase sute de dolari. I-am arătat ce ar putea să ia de acolo, mai ales dintre mobilele de epocă. I-am propus să dărâme unul dintre pereți ca să mărească livingul şi i-am amintit şi că am putea să urmărim statul în justiție pentru dauna morală cauzată de toată treaba asta şi că am putea pretinde o sumă frumuşică. Dar nici măcar nu a reacționat. I-am sugerat să ia legătura cu o firmă de mutări ca să ia ce a rămas intact şi să le stocheze într-un depozit de mobilă, i-am zis că era norocos că până atunci nu plouase şi nici nu fusese furat, dar mi-a răspuns că nu merita osteneală. A adăugat chiar că nu avea deloc importanță dacă mobilele erau furate, pentru că aşa măcar erau utile cuiva. Înțelegi ceva, Goldman, din toate astea?
— Da. Casa nu-i mai foloseşte la nimic.
— La nimic? De ce asta?
— Pentru că nu mai aşteaptă pe nimeni.
— Să aştepte? Dar pe cine?
— Pe Nola.
— Dar Nola e moartă!
— Tocmai de asta!
Roth a ridicat din umeri.
— În fond, mi-a zis el, aveam dreptate încă de la început. Puştoaica Nola Kellergan era o curvă. Şi-a tras-o cu tot oraşul şi Harry a căzut drept prostul târgului, îndrăgostitul romantic, un pic prostănac, care şi-a tras singur preşul de sub picioare scriindu-i cuvinte de iubire, ba chiar o carte întreagă.
A râs vulgar.

Era prea mult. Cu un gest iute şi cu o singură mână l-am prins de gulerul cămăşii şi l-am lipit de un perete, lovind sticlele de parfum care s-au spart pe jos, apoi mi-am înfipt antebraţul liber în gâtul lui.

— Nola i-a schimbat viaţa lui Harry! am strigat. S-a sacrificat pentru el! Vă interzic să repetaţi tuturor că era o curvă.

A încercat să se elibereze, dar nu putea face nimic; îi auzeam vocea sugrumată care se stingea. S-au strâns oameni în jurul nostru, agenţii de pază au alergat spre noi şi l-am lăsat în cele din urmă. Avea faţa roşie ca o pătlăgică şi cămaşa descheiată. A bolborosit:

— Eşti… Eşti nebun, Goldman! Eşti nebun! Nebun cum e Quebert! Aş putea să fac plângere, ştii?

— Fă ce vrei, Roth!

A plecat furios şi, când s-a îndepărtat, a strigat:

— Goldman, ai fost primul care a spus despre ea că era o curvă! Aşa era în paginile pe care le-ai scris! Toate astea sunt din vina ta!

Voiam de fapt să repar prin cartea mea catastrofa cauzată de difuzarea acelor pagini. Mai era o lună şi jumătate până la apariţia oficială şi Roy Barnaski era surescitat: îmi telefona de mai multe ori pe zi ca să-şi împărtăşească entuziasmul.

— Totul este perfect! exclama el într-una din conversaţiile noastre. Planificarea e la fix! Raportul procurorului, care iese acum, toată agitaţia asta sunt o şansă extraordinară, pentru că peste trei luni sunt alegerile prezidenţiale şi nimeni nu va mai fi cât de puţin interesat de cartea ta, nici de povestea asta. Ştii, informaţia este un flux nelimitat într-un spaţiu limitat. Masa de informaţii este exponenţială, dar timpul pe care fiecare i-l acordă este restrâns şi nu poate fi extins. Cât acordă orice muritor ştirilor, o oră pe zi? Douăzeci de minute de citit un ziar gratuit în metrou dimineaţa, o jumătate de oră pe internet la birou şi un sfert de oră pe CNN seara, înainte să se culce. Şi ca să acopere acest spaţiu temporal, este o materie infinită! Se petrec atâtea lucruri

dezgustătoare în lume, dar nu vorbim despre ele, pentru că nu avem timp. Nu se poate vorbi de Nola Kellergan şi de Sudan, nu e timp, ți-e clar asta. Cât durează atenția acordată: cincisprezece minute pe CNN, seara. Apoi, oamenii vor să se uite la serialul preferat. Viața e o chestiune legată de priorități.

— Eşti cinic, Roy, i-am răspuns.

— Nu, pentru Dumnezeu, nu! Încetează să mă acuzi de toate relele! Trăiesc pur şi simplu în realitate. Tu însă eşti un blând vânător de fluturi, un visător care străbate stepa în căutarea inspirației. Dar ai putea să-mi scrii o capodoperă despre Sudan, pe care nu aş publica-o. Pentru că oamenilor nu le pasă! Nu le pasă! Şi da, poți să mă consideri un ticălos, dar nu fac decât să răspund cererii publicului. Cât despre Sudan, toată lumea se spală pe mâini şi asta este. Astăzi se vorbeşte despre Harry Quebert şi despre Nola Kellergan peste tot şi trebuie să profităm: peste două luni, se va vorbi despre noul preşedinte al țării şi cartea ta nu va mai exista. Dar vom fi vândut atât de multe exemplare în acel moment, încât să trăieşti în puf în noua ta casă din Bahamas.

Nu aveai ce să zici: Barnaski avea un dar să pună stăpânire pe spațiul mediatic. Toată lumea vorbea deja despre carte şi cu cât se vorbea mai mult, cu atât el făcea să se vorbească şi mai mult, înmulțind campaniile publicitare. *Cazul Harry Quebert*, cartea de un milion de dolari, cum o prezenta presa. Am realizat astfel că suma astronomică pe care mi-o propusese şi despre care se răspândise zvonul pe larg în presă era de fapt o investiție publicitară: în loc să cheltuiască banii pentru promovare sau pe afişe, îi utilizase pentru a stârni şi mai mult interesul general. Nu a ascuns de altfel acest lucru şi mi-a explicat teoria sa referitoare la subiectul respectiv: conform lui, regulile comerciale fuseseră răsturnate odată cu apariția internetului şi a rețelelor sociale.

— Imaginează-ți, Marcus, cât costă un singur panou publicitar la metroul din New York. O avere. Se plăteşte mult

pentru un afiş a cărui durată de viaţă este limitată şi care este văzut de un număr tot limitat de oameni: trebuie ca oamenii aceştia să fie la New York şi să ia o anumită linie de metrou, de la o anumită staţie într-un interval de timp dat. În vreme ce acum, e de ajuns să stârneşti interesul într-un fel sau altul, să faci gălăgie cum se spune, să faci să se vorbească despre tine în media şi să contezi pe oameni că vor vorbi şi ei despre tine pe reţelele sociale: ai acces la un spaţiu publicitar gratuit şi nelimitat. Indivizi din lumea întreagă îşi asumă răspunderea, fără măcar să-şi dea seama, să-ţi facă publicitate la o scară planetară. Nu e incredibil? Utilizatorii de Facebook nu sunt decât oameni-sendviş care lucrează gratuit. Ar fi stupid să nu-i utilizezi.

— E ceea ce ai făcut, nu?

— Vărsându-ţi un milion de dolari? Da. Plăteşti unui tip un salariu ca unui sportiv din NBA sau NHL ca să scrie o carte şi poţi fi sigur că toată lumea va vorbi despre el.

La New York, la sediul editurii Schmid & Hanson, tensiunea era la cote maxime. Echipe întregi erau mobilizate ca să asigure producerea şi traseul cărţii pe mai departe. Am primit prin curier un aparat pentru conferinţe telefonice prin intermediul căruia să pot participa din apartamentul meu de la Regent's la tot soiul de şedinţe care se ţineau la Manhattan. Şedinţe cu echipa de marketing, responsabilă cu promovarea cărţii, şedinţe cu echipa de grafică, responsabilă cu crearea copertei cărţii, şedinţe cu echipa juridică, responsabilă să studieze toate aspectele legale referitoare la text şi, în fine, şedinţe cu o echipă de negrişori, pe care Barnaski îi utiliza în cazul anumitor autori celebri şi pe care voia neapărat să mi-i cedeze.

Conferinţa telefonică nr. 2. Cu negrişorii

— Cartea trebuie să fie încheiată peste trei săptămâni, Marcus, mi-a repetat pentru a zecea oară Barnaski. După asta vom avea zece zile ca să corectăm, apoi o săptămână

pentru tipar. Asta înseamnă că la jumătatea lui septembrie o împrăştiem în ţară. O să reuşeşti?

— Da, Roy.

— Dacă trebuie, noi venim imediat, a urlat din fundal şeful negrişorilor, care se numea François Lancaster. Luăm primul avion spre Concord şi suntem acolo mâine să te ajutăm.

Auzeam toate celelalte behăituri că da, ei ar fi aici mâine şi că asta ar fi nemaipomenit.

— Ceea ce ar fi nemaipomenit ar fi să mă laşi să muncesc, am răspuns. Voi face cartea asta de unul singur.

— Dar sunt foarte buni, a insistat Barnaski, nici tu însuţi n-o să vezi vreo diferenţă!

— Da, n-o să vezi diferenţa, a repetat François. De ce să vrei să munceşti când poţi să n-o faci?

— Staţi liniştiţi, o să respect termenul.

Conferinţa telefonică nr. 4. Cu echipa de marketing

— Domnule Goldman, mi-a zis Sandra de la marketing, ne-ar trebui fotografii cu dumneavoastră din timpul în care scrieţi cartea, fotografii din arhive cu Harry, fotografii din Aurora. Şi, de asemenea, notele dumneavoastră pentru redactarea cărţii.

— Da, toate notele! a întărit Barnaski.

— Da… Dar… De ce? am întrebat.

— Am vrea să publicăm o carte despre cartea dumneavoastră, mi-a explicat Sandra. Ca un jurnal de bord, bogat ilustrat. O să aibă un succes enorm, toţi cei care vor cumpăra cartea vor dori şi jurnalul cărţii, şi invers. Veţi vedea.

Am oftat.

— Nu vă gândiţi că am altceva de făcut pentru moment decât să pregătesc o carte despre cartea pe care încă n-am terminat-o?

— Încă neterminată? a urlat Barnaski isteric. Îţi trimit imediat negrişorii!

— Nu trimite pe nimeni! Pentru Dumnezeu, lasă-mă să termin cartea în linişte!

Conferința telefonică nr. 6. Cu negrişorii

— Noi am scris că atunci când o îngroapă pe fată, Caleb plânge, mi-a declarat François Lancaster.
— Cum aşa, *noi am scris*?
— Da, el o îngroapă pe puştoaică şi plânge. Lacrimile îi curg pe mormânt. Şi pământul se înnămoleşte. E o scenă drăguță, o să vezi.
— Dar pentru Dumnezeu! Oare v-am cerut să scrieți o scenă drăguță despre Caleb îngropând-o pe Nola?
— În fine… Nu… Dar domnul Barnaski mi-a zis…
— Barnaski? Alo, Roy, eşti acolo? Alo? Alo?
— Da… Da, Marcus, sunt aici…
— Ce-s poveştile astea?
— Nu te enerva, Marcus. Nu pot să-mi asum riscul ca romanul să nu fie terminat la timp. Aşa că le-am cerut să meargă înainte în caz că se întâmplă ceva. Simplă precauție. Dacă nu-ți place, nu le vei folosi textele. Dar imaginează-ți că nu ai timp să termini! Va fi colacul nostru de salvare!

Conferița telefonică nr. 10. Cu echipa juridică

— Bună ziua, domnule Goldman, aici e Richardson, de la juridic. Aşadar, noi am studiat totul aici şi vă acordăm dreptul de a menționa nume proprii în cartea dumneavoastră. Stern, Pratt, Caleb. Despre orice vorbiți în carte se regăseşte în raportul procurorului, care este preluat de media. Suntem blindați, nu riscăm nimic. Nu e nici invenție, nici defăimare, nu sunt decât fapte.
— Ei spun că poți adăuga scene de sex şi orgii sub formă de fantasme sau vis, a completat Barnaski. Nu-i aşa, Richardson?
— Absolut. V-am spus-o deja de altfel. Personajul dumneavoastră poate visa că are raporturi sexuale, ceea ce vă permite să introduceți scene de sex în carte, fără să riscați un proces.
— Da, puțin sex, Marcus, a reluat Barnaski. François mi-a zis zilele trecute că e foarte bună cartea ta, doar că e păcat că-i lipseşte un pic de sare şi piper. Ea are cincisprezece ani,

Quebert are treizeci şi ceva în vremea aceea! Fă să i se scoale! *Caliente*, cum se zice în Mexic.

— Dar eşti complet nebun, Roy! am urlat.

— Strici totul, Goldman, a suspinat Barnaski. Poveştile cu mironosițe enervează pe toată lumea.

Conferința telefonică nr. 12. Cu Roy Barnaski

— Alo, Roy?

— Cum adică, Roy?

— Mama?

— Markie?

— Mama?

— Markie? Tu eşti? Cine e *Roy*?

— Rahat, am greşit numărul.

— Ai greşit numărul? O sună pe mama lui, zice *rahat* şi spune că a greşit numărul?

— Nu asta voiam să spun, mamă. Doar că pur şi simplu trebuia să-l sun pe Roy Barnaski şi că am format mecanic numărul tău. Îmi umblă mintea aiurea în clipa asta.

— El o sună pe mama lui pentru că-i umblă mintea aiurea… E din ce în ce mai bine. Dai viață şi ce primeşti în schimb? Nimic.

— Îmi pare rău, mamă. Îmbrățişează-l pe tata. O să te sun din nou.

— Aşteaptă!

— Ce?

— N-ai deci niciun minut pentru sărmana ta mamă? Mama ta, care te-a făcut aşa de frumos şi de mare scriitor nu merită câteva secunde din timpul tău? Îți aminteşti de Jeremy Johnson?

— Jeremy? Da, eram împreună la şcoală. De ce-mi vorbeşti de el?

— Mama lui murise. Îți aminteşti? Ei bine, nu crezi că lui i-ar plăcea din când în când să poată lua telefonul şi să vorbească cu mămica lui scumpă care este în ceruri, printre îngeri? Nu există linie de telefon în ceruri, Markie, dar există

până la Montclair! Încearcă să-ți aminteşti asta din când în când.

— Jeremy Johnson? Dar mama lui nu e moartă! E ceea ce voia el să creadă lumea, pentru că ea avea tuleie întunecate pe obraji care semănau, la modul răutăcios, cu o barbă şi pentru că toți copiii îşi băteau joc de el. Ca urmare, le zicea tuturor că mama lui murise şi că femeia aia era bona lui.

— Ce? Bona bărboasă a Johnsonilor era mama lui Jeremy?

— Da, mamă.

Am auzit-o pe mama agitându-se şi chemându-l pe tata. „Nelson, vrei să vii repede? E o bârfă pe care trebuie neapărat s-o afli: femeia cu barbă de la Johnsoni era, de fapt, mama copiilor! Cum aşa, *ştiai*? Şi de ce nu ai spus niciodată nimic?“

— Mamă, trebuie să închid acum. Am o întâlnire telefonică.

— Ce e asta, întâlnire telefonică?

— E o întâlnire ca să vorbim la telefon.

— De ce nu ne dăm şi noi întâlniri telefonice?

— Întâlnirile telefonice sunt pentru muncă, mamă.

— Cine e Roy, dragule? E bărbatul care se ascunde în camera ta? Poți să-mi spui, sunt pregătită să ascult orice. De ce vrei să te întâlneşti telefonic cu bărbatul acela murdar?

— Roy este editorul meu, mamă. Îl cunoşti, l-ai întâlnit la New York.

— Ştii, Markie, am discutat despre problemele tale sexuale cu rabinul. El spune că…

— Mamă, ajunge. O să închid acum. Pupă-l pe tata.

Conferința telefonică nr. 13. Cu echipa grafică

A avut loc un brainstorming ca să alegem coperta cărții.

— Ar putea fi o fotografie cu dumneavoastră, a sugerat Steven, şeful graficienilor.

— Sau o fotografie cu Nola, a propus un altul.

— O fotografie cu Caleb ar da bine, nu? a lansat un al treilea către toți ceilalți.

— Şi dacă am pune o fotografie cu pădurea? a adăugat un asistent grafician.

— Da, ceva întunecat şi neliniştitor ar putea să nu arate rău, a zis Barnaski.
— Sau ceva simplu? am sfârşit prin a sugera. O privelişte din Aurora şi, în prim-plan, două umbre, două siluete şterse, dar despre care ai putea crede că sunt Harry şi Nola, mergând umăr lângă umăr, pe Route 1.
— Atenţie la simplitate, a zis Steven. Simplitatea plictiseşte. Şi ceea ce plictiseşte nu se vinde.

Conferinţa telefonică nr. 21. Cu echipele juridică, grafică şi de marketing

Am auzit vocea lui Richardson, de la juridic:
— Vreţi gogoşi?
— Ce? Eu? Nu, am răspuns.
— Nu vorbeam cu dumneavoastră, mi-a zis Steven de la grafică. Ci cu Sandra de la marketing.
Barnaski era agitat.
— Putem să încetăm odată cu mâncarea şi cu intervenţiile în discuţie propunând cafele calde şi gogoşi? Ne jucăm de-a păpica sau facem un bestseller aici?

*

În vreme ce cartea mea înainta cu toată viteza, ancheta asupra asasinării şerifului Pratt bătea pasul pe loc. Gahalowood rechiziţionase mai mulţi anchetatori de la brigada de criminalistică, dar nu progresau deloc. Niciun indiciu, nicio urmă de exploatat. Am avut o lungă discuţie pe subiect într-un bar pentru şoferi pe camion de la ieşirea din oraş, unde Gahalowood venea uneori să se refugieze şi să joace biliard.
— Este bârlogul meu, mi-a zis el întinzându-mi un tac ca să începem o partidă. Am venit deseori în ultima vreme.
— N-a fost uşor, nu?
— Acum e OK. Cel puţin am reuşit să rezolvăm cazul Kellergan, asta e important. Chiar dacă a declanşat o porcărie

mai mare decât îmi imaginam. Mai ales procurorul poartă vina, ca întotdeauna. Pentru că procurorul este ales.

— Şi tu?

— Guvernatorul este mulțumit, şeful poliției este mulțumit, deci toată lumea e mulțumită. De altfel, ăi mari se gândesc să deschidă un departament pentru cazurile neelucidate şi ar vrea să mă ocup de ele.

— Cazurile niciodată elucidate? Dar nu e frustrant să nu ai nici criminal, nici victimă? În fond, nu e decât o poveste cu morți.

— E o poveste cu vii. În cazul Nolei Kellergan, tatăl are tot dreptul să ştie ce i s-a întâmplat fiicei sale, şi Quebert a trebuit să suporte, din greşeală, proba procesului. Justiția trebuie să poată să-şi sfârşească munca, chiar după ce au trecut ani de la săvârşirea faptelor.

— Şi Caleb? am întrebat.

— Cred că este un tip care şi-a pierdut mințile. Ştii, în genul acesta de cazuri, fie avem de-a face cu un criminal în serie, dar nu a mai fost niciun caz similar cu al Nolei în regiune cu doi ani înainte şi după răpire, fie e vorba despre o criză de nebunie.

Am încuviințat.

— Singura problemă care mă deranjează, mi-a zis Gahalowood, este Pratt. Cine l-a ucis? Şi de ce? Mai e încă o necunoscută în ecuația asta şi mi-e tare teamă că nu vom reuşi niciodată să o rezolvăm.

— Tot la Stern te gândeşti?

— N-am nicio bănuială. Ți-am împărtăşit teoria mea, conform căreia sunt zone neclare în relația lui cu Luther. Care este legătura dintre cei doi? Şi de ce Stern nu a menționat dispariția maşinii sale? E cu adevărat ceva ciudat. Ar putea fi el amestecat pe departe în afacerea asta? Este posibil.

— Nu l-ai întrebat? am vrut să ştiu.

— Ba da. M-a primit de două ori, foarte amabil. Zice că se simte mai bine de când mi-a povestit episodul legat de tablou și că îl lăsa uneori pe Luther să folosească în interes propriu acel Chevrolet Monte Carlo negru, pentru că Mustangul

albastru mergea cam prost. Nu ştiu dacă ăsta e adevărul, dar în orice caz explicația stă în picioare. Totul se ține în picioare. Sunt zece zile de când răscolesc prin viața lui Stern, fără să găsesc nimic. Am vorbit şi cu Sylla Mitchell, am întrebat-o ce s-a întâmplat cu Mustangul fratelui ei, dar zice că n-are nicio idee. Maşina aia a dispărut. N-am nimic împotriva lui Stern, nimic care să mă facă să gândesc că este implicat în afacerea asta.

— De ce un om ca Stern s-ar lăsa dominat complet de şoferul său? Cedând la capriciile lui, punându-i la dispoziție o maşină… E ceva care-mi scapă.

— Şi mie, scriitorule. Şi mie.

Mi-am aşezat bilele pe masa de biliard.

— Cartea mea ar trebui să fie gata peste două săptămâni, am zis.

— Deja? Ai scris-o repede.

— Nu chiar aşa de repede. Vrei să spui poate că este o carte scrisă în două luni, dar, de fapt, mi-au trebuit doi ani.

A zâmbit.

*

La sfârşitul lunii august 2008, acordându-mi chiar luxul de a fi cu ceva vreme înaintea termenului, am terminat de scris *Cazul Harry Quebert*, cartea care avea să cunoască două luni mai târziu un succes absolut fenomenal.

A sosit atunci clipa să mă întorc la New York, unde Barnaski se pregătea să lanseze promovarea cărții cu mari şedințe foto şi întâlniri cu jurnalişti. Întâmplarea a făcut ca data în care părăseam Concordul să fie penultima zi de august. Pe drum, am făcut un ocol la Aurora ca să mă duc să-l văd pe Harry la motel. Era, ca întotdeauna, aşezat în fața uşii de la camera lui.

— Mă întorc la New York, i-am zis.

— Atunci e un adio…

— E un la revedere. Mă voi întoarce repede. O să-ți reabilitez numele, Harry. Dă-mi câteva luni şi vei redeveni din nou scriitorul cel mai respectat din țară.

— De ce faci asta, Marcus?
— Pentru că ai făcut din mine ceea ce sunt.
— Şi ce? Consideri că ai o datorie faţă de mine? Am făcut din tine un scriitor, dar cum în ochii opiniei publice se pare că eu nu mai sunt unul, încerci să-mi înapoiezi ceea ce ţi-am dat?
— Nu, te apăr pentru că am crezut mereu în tine. Mereu.
I-am întins un plic greu.
— Ce-i asta? am întrebat.
— Cartea mea.
— N-o voi citi.
— Am nevoie de acordul tău înainte s-o public. Cartea asta este a ta.
— Nu, Marcus. Este a ta. Şi tocmai aici e problema.
— Ce problemă?
— Cred că e o carte minunată.
— Şi în ce constă problema?
— E complicat, Marcus. Într-o zi vei înţelege.
— Dar ce să înţeleg, pentru Dumnezeu? Vorbeşte odată! Vorbeşte!
— Într-o zi vei înţelege, Marcus.
A urmat o lungă tăcere.
— Ce o să faci acum? am sfârşit prin a-l întreba.
— Nu o să rămân aici.
— Unde aici? În motelul ăsta, în New Hamsphire, în America?
— Aş vrea să mă duc în paradisul scriitorilor.
— Paradisul scriitorilor? Ce-i asta?
— Paradisul scriitorilor este locul în care hotărăşti să-ţi scrii viaţa aşa cum ai fi vrut s-o trăieşti. Asta e puterea scriitorilor, Marcus, ceea ce ei decid la sfârşitul cărţii. Ei au puterea de a da viaţă sau de a ucide, au puterea să schimbe tot. Scriitorii au în vârful degetelor o putere pe care, adesea, n-o bănuiesc. Le e de ajuns să închidă ochii ca să inverseze cursul unei vieţi. Marcus, ce s-ar fi petrecut pe 30 august 1975, dacă…?
— Nu schimbi trecutul, Harry. Nu te gândi la asta.

— Dar cum aş putea să nu mă gândesc?

Am pus manuscrisul pe scaunul de lângă el şi m-am pregătit să plec.

— Despre ce vorbeşti în cartea ta? m-a întrebat el atunci.

— Este povestea unui bărbat care a iubit o fată. Ea visa pentru amândoi. Ea voia ca ei să trăiască împreună, ca el să devină un mare scriitor, un profesor universitar şi să aibă un câine de culoarea soarelui. Dar, într-o zi, fata aceea a dispărut. Nu a mai fost găsită niciodată. El a făcut tot ce îi ceruse ea şi a aşteptat-o. N-a iubit pe nimeni altcineva. A aşteptat, credincios, ca ea să se întoarcă. Dar ea nu s-a mai întors niciodată.

— Pentru că ea a murit!

— Da. Dar acum bărbatul acela poate ține doliu.

— Nu, e prea târziu! Are şaizeci şi şapte de ani acum!

— Nu e niciodată prea târziu ca să iubeşti din nou.

I-am făcut un semn amical cu mâna.

— La revedere, Harry. Te voi suna când ajung la New York.

— Nu suna. E mai bine.

Am coborât scările exterioare care duceau la parcare. Când mă pregăteam să intru în maşină, l-am auzit strigând după mine, de la balustrada primului etaj:

— Marcus, ce dată e azi?

— 30 august, Harry.

— Şi ce oră e?

— E aproape ora unsprezece dimineața.

— Mai sunt opt ore, Marcus!

— Opt ore înainte de ce?

— Înainte de ora nouăsprezece.

N-am priceput imediat şi am întrebat:

— Ce se întâmplă la ora nouăsprezece?

— Avem întâlnire, ea şi cu mine, doar ştii bine. Ea va veni. Priveşte, Marcus! Uită-te unde suntem! Suntem în paradisul scriitorilor. E de ajuns să scrii şi totul se va putea schimba.

*

30 august 1975 în paradisul scriitorilor

Ea a decis să nu mai meargă pe Route 1, ci de-a lungul oceanului. Era mai prudent. Strângând manuscrisul la piept, a alergat pe pietre şi pe nisip. Era aproape lângă Goose Cove. Încă trei sau patru kilometri de mers şi va ajunge la motel. În patruzeci şi cinci de minute din acel moment va ajunge la întâlnire. La ora şapte seara, cum era stabilit. A continuat să meargă şi a ajuns în apropiere de Side Creek Lane, unde s-a gândit că avea timp să traverseze pădurea până la Route 1. A urcat pe plajă în pădure agăţându-se de stânci, apoi a mers cu grijă printre rândurile de arbori, fiind atentă să nu se zgârie şi nici să-şi sfâşie rochia roşie în tufişuri. Printre copaci a zărit o casă în depărtare: în bucătărie, o femeie pregătea o tartă cu mere.

A ajuns la Route 1. Chiar înainte să iasă din pădure, a trecut o maşină în viteză. Era Luther Caleb care se întorcea de la Concord. Ea a mai mers de-a lungul autostrăzii vreo trei kilometri şi a ajuns în curând la motel. Era ora şapte fix. S-a strecurat prin parcare şi a luat-o pe scara exterioară. Camera 8 era la etajul întâi. A urcat scările două câte două şi a ciocănit la uşă.

Bătea cineva la uşă. El s-a ridicat grăbit din pat, unde stătea aşezat, ca să deschidă.

— Harry! Harry, iubitule! a strigat ea, văzându-l în pragul uşii.

I-a sărit de gât şi l-a acoperit cu sărutări. El a ridicat-o în braţe.

— Nola… eşti aici. Ai venit! Ai venit!

L-a privit ciudat.

— Sigur că am venit, cum adică?

— Probabil că am aţipit şi am avut coşmarul ăsta… Eram în camera asta şi te aşteptam. Te aşteptam şi tu nu veneai. Şi te tot aşteptam. Şi tu nu veneai niciodată.

S-a lipit de pieptul lui.

— Ce coşmar îngrozitor, Harry! Sunt aici acum! Sunt aici pentru totdeauna!

S-au îmbrățişat îndelung. El i-a oferit florile pe care le umezise în chiuvetă.

— N-ai adus nimic cu tine? a întrebat Harry când a văzut că nu avea bagaje.

— Nimic. Ca să fiu mai discretă. Vom cumpăra cele necesare pe drum. Dar am luat manuscrisul.

— L-am căutat peste tot!

— Îl luasem cu mine. L-am citit… Mi-a plăcut aşa de mult, Harry. E o capodoperă!

S-au îmbrățişat din nou, apoi ea a zis:

— Să plecăm! Să plecăm repede! Să plecăm imediat.

— Imediat?

— Da, vreau să fiu departe de locul ăsta. Te rog, Harry, nu vreau să riscăm să fim descoperiți. Să plecăm imediat.

Se lăsa seara. Era 30 august 1975. Două siluete au ieşit din motel şi au coborât rapid scara care ducea la parcare înainte să dispară într-un Chevrolet Monte Carlo negru. Se poate zări maşina cum o ia pe Route 1, spre nord. Mergea în mare viteză, îndepărtându-se tot mai mult. În curând nu i s-a mai distins forma: a devenit un punct negru, apoi o pată minusculă. S-a mai ghicit o clipă punctul infim de lumină pe care-l desenau farurile, apoi maşina a dispărut complet.

Plecau către viață.

Partea a treia
Paradisul scriitorilor

(Apariția cărții)

5. Fetița care emoționase America

„O nouă carte, Marcus, este o viață nouă care începe. Este, de asemenea, un moment de mare altruism: oferi, cui vrea să descopere, o parte din tine. Unii o vor adora, alții o vor detesta. Unii vor face din tine o vedetă, alții te vor disprețui. Unii vor fi geloşi, alții interesați. Nu pentru ei scrii, Marcus. Ci pentru toți cei care, în viața lor de zi cu zi, vor trăi un moment plăcut grație lui Marcus Goldman. Îmi vei spune că nu e mare lucru şi totuşi nu-i deloc rău. Unii scriitori vor să schimbe fața lumii. Dar cine poate schimba într-adevăr fața lumii?"

Toată lumea vorbea despre carte. Nu mai puteam să hoinăresc în tihnă pe străzile din New York, nici măcar să fac jogging pe aleile din Central Park fără ca trecătorii să nu mă recunoască şi să exclame: „Hei, uite-l pe Goldman! Scriitorul!“ Mi se întâmpla chiar ca unii să înceapă să alerge cu mine ca să mă urmărească şi să-mi pună întrebările care-i frământau: „E adevărat ce scrieți în cartea dumneavoastră? Harry Quebert chiar a făcut asta?“ În cafeneaua din West Village, unde obişnuiam să mă duc, unii clienți nu mai aveau nicio jenă să se aşeze la masa mea şi să-mi vorbească: „Vă citesc cartea, domnule Goldman, şi nu pot să o las din mână! Prima era şi ea bună, dar astalaltă e mult peste! Chiar v-au vărsat un milion de dolari ca să o scrieți? Ce vârstă aveți? De abia treizeci? Treizeci! Şi ați strâns deja atâta bănet!“ Până şi portarul de la clădirea unde locuiam, pe care-l vedeam cum înainta cu lectura între momentele când deschidea şi închidea uşa, sfârşise prin a mă opri îndelung la lift, după ce terminase cartea, ca să-mi destăinuie ce îi stătea pe inimă: „Uite ce i s-a întâmplat Nolei Kellergan! Ce grozăvie! Dar cum de se poate întâmpla aşa ceva? Ei, domnule Goldman, cum e posibil?“

De când apăruse, *Cazul Harry Quebert* era numărul unu în vânzări peste tot în țară; promitea să fie cea mai vândută carte a anului pe continentul american. Se vorbea peste tot despre ea: la televizor, la radio, în ziare. Criticii, care mă aşteptaseră la cotitură, nu mai pridideau cu laudele la adresa mea. Se spunea că noul meu roman era un mare roman.

Imediat după apariția cărții, plecasem într-un turneu maraton de promovare, care m-a dus în cele patru colțuri ale țării vreme de doar două săptămâni, pentru că urmau alegerile prezidențiale. Barnaski considera că aceasta era limita de timp care ne era rezervată înainte ca privirile să se întoarcă spre Washington pentru alegerile din 4 noiembrie. Întors la New York, mă învârtisem prin platourile de televiziune într-un ritm frenetic, ca să răspund entuziasmului general, care se întinsese până la casa părinților mei, unde curioşi şi ziarişti sunau neîncetat la uşa lor. Ca să le asigur puțină linişte, le oferisem o rulotă la bordul căreia ei îşi propuseseră să realizeze unul dintre vechile lor visuri: să se ducă la Chicago, apoi să coboare pe Route 66 până în California.

Ca urmare a unui articol din *New York Times*, Nola era de acum supranumită *fetița care emoționase America*. Şi scrisorile de la cititori pe care le primeam mărturiseau acest sentiment: toți fuseseră mişcați de povestea acestei fetițe nefericite şi maltratate care îşi regăsise zâmbetul întâlnindu-l pe Harry Quebert şi care, la cei cincisprezece ani ai săi, se bătuse pentru el şi îi permisese să scrie *Originile răului*. Unii specialişti în literatură susțineau de altfel că nu puteai citi corect cartea lui Harry decât datorită volumului meu; propuneau acum o nouă abordare, conform căreia Nola nu mai reprezenta o iubire imposibilă, ci atotputernicia sentimentelor. Ca urmare, *Originile răului*, care cu patru luni înainte fusese retrasă din aproape toate librăriile din țară, cunoştea acum din nou o creştere a vânzărilor. În vederea Crăciunului, echipa de marketing a lui Barnaski pregătea un pachet în tiraj limitat conținând *Orginile răului*, *Cazul Harry Quebert* şi o analiză a textului propusă de un oarecare François Lancaster.

Cât despre Harry, nu mai aveam nicio veste despre el de când îl lăsasem la Sea Side Motel. Cu toate acestea, încercasem de nenumărate ori să-l sun: mobilul îi era închis, iar când îl căutam la motel şi ceream legătura cu camera 8, telefonul suna în gol. În general, nu mai avusesem vreun contact cu Aurora, ceea ce poate că era mai bine; nu doream deloc să aflu cum fusese primită cartea acolo. Aflasem pur

şi simplu, prin intermediul departamentului juridic de la Schmid & Hanson, că Elijah Stern se înverşuna să-i atace în justiţie, calificând drept defăimătoare pasajele care îl priveau şi mai ales cele în care mă întrebam nu numai asupra motivelor pentru care el cedase rugăminţii lui Caleb cerându-i Nolei să pozeze goală, dar şi asupra acelora care-l făcuseră să nu semnaleze poliţiei dispariţia acelui Monte Carlo negru care îi aparţinea. Îl sunasem totuşi înainte de apariţia cărţii, ca să-mi spună propria versiune asupra faptelor, dar nu binevoise să-mi răspundă.

Începând cu a treia săptămână din octombrie, exact aşa cum prevăzuse Barnaski, alegerile prezidenţiale au ocupat în întregime spaţiul mediatic. Solicitările la adresa mea s-au diminuat drastic şi am simţit o oarecare uşurare. Tocmai trăisem doi ani dificili, primul meu succes, boala scriitorilor, apoi şi această a doua carte. Mă mai liniştisem şi aveam o reală nevoie de a pleca pentru câtva timp în vacanţă. Cum nu aveam chef să mă duc singur şi voiam să-i mulţumesc lui Douglas pentru susţinere, am cumpărat două bilete pentru Bahamas, ca să petrecem o vacanţă între prieteni, ceea ce nu mi se mai întâmplase din liceu. Am vrut să-i fac o surpriză, într-o seară, când a venit să se uite la un meci la mine. Dar spre marea mea disperare, mi-a refuzat invitaţia.

— Ar fi fost drăguţ, mi-a zis el, dar am plănuit să mă duc cu Kelly în Caraibe, în aceeaşi perioadă.

— Kelly? Eşti tot cu ea?

— Da, bineînţeles. Nu ştiai? Ne-am gândit să ne logodim. Vreau să-i cer mâna exact acolo, în Caraibe.

— O, genial! Sunt sincer bucuros pentru voi. Felicitări!

Probabil că am părut puţin trist, pentru că Douglas mi-a zis:

— Marc, ai tot ce ţi-ai dori în viaţă. De acum, a venit vremea să nu mai fii singur.

Am încuviinţat.

— Problema e că... de multă vreme nu am mai avut întâlniri, m-am justificat eu.

A zâmbit.

— Nu-ți face griji pentru asta.

Conversația aceasta ne-a condus la seara de a doua zi, joi 23 octombrie 2008, când totul a căpătat o altă turnură.

Douglas îmi aranjase o întâlnire cu Lydia Gloor, despre care aflase, prin agentul ei, că încă era îndrăgostită de mine. Mă convinsese să-i telefonez şi conveniserăm să ne vedem într-un bar din Soho. La ora şapte seara, Douglas a trecut pe la mine ca să mă susțină moral.

— Nu eşti gata? a constatat el, văzându-mă cu pieptul gol când i-am deschis uşa.

— Nu reuşesc să mă decid ce cămaşă să-mi pun, am răspuns agitând două umeraşe în fața mea.

— Pune-o pe cea albastră, îți va veni foarte bine.

— Eşti sigur că nu e o greşeală să ies cu Lydia, Doug?

— Doar nu te însori cu ea, Marc. Doar te duci să bei un pahar cu o fată frumoasă care-ți place şi care te place. O să vedeți amândoi dacă lucrurile au rămas la fel între voi.

— Şi după ce bem un pahar, ce facem?

— Ți-am rezervat o masă într-un restaurant italienesc la modă, nu departe de bar. O să-ți trimit un mesaj cu adresa.

Am zâmbit.

— Ce m-aş face fără tine, Doug?

— La asta sunt buni prietenii, nu?

În clipa aceea, am primit un apel pe mobil. Probabil că nu aş fi răspuns, dacă nu aş fi văzut pe ecran că era vorba despre Gahalowood.

— Alo, sergent? Ce plăcere să te aud.

Nu avea o voce plăcută.

— Bună seara, scriitorule, regret că te deranjez…

— Nu mă deranjezi deloc.

Părea foarte contrariat. Mi-a zis:

— Scriitorule, cred că avem o foarte mare problemă.

— Ce se petrece?

— Se referă la mama Nolei Kellergan. Cea despre care povesteşti în carte că îşi bătea fiica.

— Louisa Kellergan, da. Ce-i cu ea?

— Ai acces la internet? Trebuie să-ți trimit un e-mail.

M-am dus în living şi am deschis computerul. M-am conectat la inbox, rămânând la telefon cu Gahalowood. Îmi trimitea o fotografie.

— Ce-i asta? am întrebat. Începi să mă îngrijorezi.

— Deschide imaginea. Îți aminteşti când mi-ai vorbit de Alabama?

— Da, bineînțeles că îmi amintesc. De acolo venea familia Kellergan.

— Am dat-o în bară, Marcus. Am uitat complet să ne concentrăm asupra chestiei cu Alabama. În plus, mi-ai şi spus-o atunci!

— Ce ți-am spus?

— Că trebuia descoperit ce se petrecuse în Alabama.

Am dat clic pe imagine. Era o fotografie cu o piatră tombală, într-un cimitir, pe care era trecută inscripția următoare:

LOUISA KELLERGAN
1930–1969
Soție şi mamă mult iubită

Am rămas siderat.

— Pentru Dumnezeu! am şoptit. Ce înseamnă asta?

— Că mama Nolei a murit în 1969, adică cu şase ani înainte de dispariția fiicei sale!

— Cine ți-a trimis fotografia asta?

— Un ziarist de la Concord. Va fi pe prima pagină mâine în presă, scriitorule, şi ştii cum se petrec lucrurile: în mai puțin de trei ore toată țara va decreta că nici cartea ta, nici ancheta nu sunt credibile.

În seara aceea, nu a mai fost nicio masă cu Lydia Gloor. Douglas l-a scos pe Barnaski dintr-o întâlnire de afaceri, Barnaski l-a chemat pe Richardson-de-la-departamentul-juridic de acasă şi am făcut o şedință de criză într-o sală de

conferințe de la Schmid & Hanson. Fotografia era de fapt o reluare, în *Concord Herald*, a descoperirii unui ziar local din regiunea Jackson. Barnaski îşi petrecuse două ore ca să-l convingă pe redactorul-şef de la *Concord Herald* să renunțe să facă din această imagine ştirea zilei din ziarul de a doua zi, dar degeaba.

— Îți imaginezi ce-o să zică oamenii când vor afla că volumul tău nu e decât o adunătură de minciuni! urla la mine Barnaski. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Goldman, nu ți-ai verificat sursele?

— Nu mai ştiu, e lipsit de sens! Harry îmi vorbea de mama ei! Mi-a vorbit adesea despre ea. Nu pricep nimic. Mama ei o bătea! El mi-a vorbit despre lovituri şi despre vasul cu apă în care îi băga capul.

— Şi ce spune Quebert acum?

— E de negăsit. Am încercat să-l sun de cel puțin zece ori în seara asta. În orice caz, se fac două luni de când nu mai am veşti despre el.

— Mai încearcă! Descurcă-te! Vorbește cu cineva care poate să-ți răspundă! Găsește-mi o explicație pe care s-o pot da jurnaliştilor mâine-dimineață când or să se năpustească asupra mea.

La ora douăzeci şi două, i-am telefonat în cele din urmă lui Erne Pinkas.

— Dar, în fine, de unde ai scos tu că mama ei încă trăia? m-a întrebat el.

Am rămas perplex. Am răspuns în cele din urmă stupid:

— Nimeni nu mi-a zis că ea murise!

— Dar nimeni nu ți-a spus că ea trăia!

— Ba da! Harry mi-a spus.

— Atunci şi-a bătut joc de tine. Kellergan a venit la Aurora singur, cu fiica sa. Nu a fost niciodată vreo mamă.

— Nu mai înțeleg nimic! Am impresia că sunt nebun. Drept cine o să fiu luat acum?

— Drept un scriitor de rahat, Marcus. Pot să-ți spun că aici ne e greu să înghițim toată chestia. O lună în care te-am

văzut făcând paradă în ziare şi la televizor. Toată lumea a zis că erai în stare să povesteşti orice.

— De ce nu m-a prevenit nimeni?

— Să te prevină? Ca să-ți spună ce? Să te întrebe dacă, din întâmplare, nu te-ai înşelat vorbind despre o mamă care era moartă în momentul când se petreceau faptele.

— De ce a murit? am întrebat.

— Habar n-am.

— Şi muzica? Şi loviturile? Am martori care mi-au confirmat toate astea.

— Martori care ți-au spus ce? Că reverendul îşi dădea tranzistorul la maximum ca să-şi bată liniştit fiica? Da, toți bănuiau asta. Dar în toată cartea ta, tu povesteşti cum Kellergan tatăl se ascundea în garaj în vreme ce mama îşi ciomăgea copila. Or problema e că mama Nolei nu a pus niciodată piciorul în Aurora, pentru că murise când ei s-au mutat. Şi atunci cum poți să crezi ce povesteşti tu în restul cărții? Şi îmi spuseseşi că o să-mi pui numele la mulțumiri…

— Am făcut-o!

— Ai scris printre alte nume: *E. Pinkas, Aurora*. Voiam să fiu cu litere îngroşate. Voiam să se vorbească despre mine.

— Ce? Dar…

Mi-a închis în nas. Barnaski mă privea cu dispreț. A îndreptat un deget amenințător în direcția mea.

— Goldman, ia mâine primul avion spre Concord şi du-te să rezolvi rahatul ăsta.

— Roy, dacă mă duc la Aurora, o să mă linşeze.

S-a forțat să râdă şi a zis:

— Consideră-te norocos dacă se vor mulțumi doar să te linşeze.

*

Fetița care emoționase America se născuse din imaginația unei minți bolnave a unui scriitor în pană de inspirație? Cum de putuse fi neglijat atât de grosier un asemenea detaliu? Informația din *Concord Herald*, reluată de toate canalele

de știri, era pe cale să arunce îndoiala asupra veridicității legate de cazul Harry Quebert.

În dimineața zilei de vineri, 24 octombrie, am luat un zbor spre Manchester, unde am ajuns la începutul după-amiezii. Am închiriat o maşină de la aeroport şi m-am dus direct la Concord, la cartierul general al poliției de stat, unde mă aştepta Gahalowood. Mi-a făcut bilanțul a ceea ce putuse afla referitor la trecutul familiei Kellergan în Alabama.

— David şi Louisa Kellergan se căsătoresc în 1955, mi-a explicat el. El este deja pastorul unei parohii înfloritoare, iar soția lui îl ajută s-o dezvolte şi mai mult. Nola se naşte în 1960. Nimic de semnalat în anii care urmează. Dar într-o noapte de primăvară din anul 1969, un incendiu distruge casa. Fetița este salvată de flăcări în ultimul moment, dar mama moare. Câteva săptămâni mai târziu, reverendul părăseşte localitatea Jackson.

— Peste câteva săptămâni? m-am mirat eu.

— Da. Şi ei se duc la Aurora.

— Dar atunci de ce Harry mi-a zis că Nola era bătută de mama ei?

— Trebuie să ne gândim că era tatăl.

— Nu, nu! Harry mi-a vorbit despre mamă! Era mama! Am chiar înregistrările!

— Atunci să ascultăm înregistrările astea, a sugerat Gahalowood.

Adusesem cu mine mai multe minidiscuri. Le-am pus pe biroul lui Gahalowood şi m-am străduit să-l reperez pe cel căutat printre etichetele de pe învelitori. Făcusem o clasare destul de precisă, pe persoană şi dată, dar cu toate acestea nu am reuşit să pun mâna pe înregistrarea de care aveam nevoie. Doar atunci când mi-am golit cu totul geanta, am descoperit un ultim disc, fără dată, care îmi scăpase. L-am introdus de îndată în reportofon.

— E ciudat, am zis. De ce n-am datat discul ăsta?

Am dat drumul la aparat. Am auzit vocea mea care anunța că ne aflam în ziua de marți, 1 iulie 2008. Îl înregistram pe Harry în sala de vizite din închisoare.

— Este motivul pentru care ai vrut să pleci? Ce motiv a avut plecarea aceea pe care ați prevăzut-o împreună, în seara de 30 august?

— Asta, Marcus, a fost din pricina unei poveşti teribile. Înregistrezi?

— Da.

— O să-ți povestesc un episod foarte grav. Ca să mă înțelegi. Dar nu vreau ca asta să se răspândească.

— Contează pe mine.

— Ştii, în săptămâna cât am stat la Martha's Vineyard, în loc să pretindă că era cu o prietenă, Nola pur şi simplu fugise de acasă. Plecase fără să spună nimănui nimic. Când am revăzut-o a doua zi după întoarcerea noastră, avea o figură îngrozitor de tristă. Mi-a spus că mama ei o bătuse. Avea urme pe trup. Plângea. În ziua aceea mi-a spus că mama ei o pedepsea din orice. Că o lovea cu rigla de fier, că-i aplica genul ăla de chestie îngrozitoare ca la Guantanamo, se făcea că o îneacă: umplea un vas cu apă, o lua pe fiică-sa de păr şi îi cufunda capul în apă. Zicea că era ca să o elibereze.

— S-o elibereze?

— S-o elibereze de rău. Un soi de botez, îmi imaginez. Iisus în apa Iordanului sau cam aşa ceva. La început nu-mi venea să cred, dar dovezile existau. Am întrebat-o atunci: „Dar cine îți face asta?" „Mama". „Şi de ce tatăl tău nu reacționează?" Tata se închide în garaj şi ascultă muzică foarte tare. Face asta când mama mă pedepseşte. Nu vrea să audă". Nola nu mai putea, Marcus. Nu mai putea. Am vrut să pun capăt situației, să mă duc să-i văd pe cei doi Kellergan. Trebuia ca asta să înceteze. Nola m-a implorat însă să nu fac nimic, mi-a zis ca i-aş provoca necazuri teribile, că părinții ei ar alunga-o sigur din oraş şi că nu ne-am mai vedea niciodată. Totuşi, situația nu mai putea dura. Aşa că spre sfârşitul lui august, în jurul datei de 20, hotărâsem că trebuia să plecăm. Şi în secret, bineînțeles. Am fixat plecarea pe 30 august. Voiam să mergem cu maşina până în Canada, să trecem frontiera pe la Vermont. Să ne ducem poate în Columbia Britanică, să ne stabilim într-o cabană din lemn. O viață

frumoasă pe malul unui lac. Nimeni nu ar fi ştiut niciodată nimic.

— De asta prevăzuserăţi deci să fugiţi amândoi?

— Da.

— Dar de ce nu vrei să vorbesc despre asta?

— Asta nu-i decât începutul poveştii, Marcus. Pentru că apoi am făcut o descoperire teribilă legată de mama Nolei…

(Sunet de sonerie.) Vocea unui gardian anunţă sfârşitul vizitei.

— Vom relua discuţia data viitoare, Marcus, mi-a zis Harry ridicându-se. Mai ales păstrează toate astea pentru tine până ne vedem.

— Şi ce descoperise referitor la mama Nolei? a întrebat Gahalowood, nerăbdător.

— Nu îmi mai amintesc continuarea, am răspuns, tulburat, căutând printre celelalte discuri.

Deodată, m-am oprit, palid şi am strigat:

— Nu poate fi adevărat!

— Ce, scriitorule?

— Era ultima înregistrare cu Harry! Iată de ce nu e pusă data pe discul ăsta! Uitasem total. N-am mai sfârşit niciodată această discuţie! Pentru că după asta, au fost dezvăluirile despre Pratt, apoi Harry nu mai voia să înregistrez şi mi-am continuat interviurile luând note pe un carnet. Apoi a fost furtul paginilor mele şi Harry s-a supărat pe mine. Cum de-am putut fi atât de imbecil?

— E absolut necesar să vorbim cu Harry, a declarat Gahalowood luându-şi pardesiul. Trebuie să ştim ce aflase despre Louisa Kellergan.

Şi am plecat la Sea Side Motel.

Spre marea noastră surpriză, ne-a deschis uşa la camera 8 o blondă înaltă, şi nu Harry. Ne-am dus să-l găsim pe recepţioner, care ne-a explicat cât se poate de firesc:

— Nu a existat niciun Harry Quebert aici în ultimul timp.

— E imposibil, am zis. A fost acolo vreme de săptămâni.

La cererea lui Gahalowood, recepționerul a consultat registrul pe ultimele şase luni. Dar a rămas categoric şi a repetat:

— Niciun Harry Quebert.

— E imposibil, m-am enervat. L-am văzut aici! Un tip înalt cu părul alb care-i flutura în vânt.

— A, el! Da, era un bărbat care zăcea adesea în parcare. Dar nu a luat niciodată cameră aici.

— Avea camera 8! m-am înfuriat eu. Ştiu asta, l-am văzut adesea aşezat în fața uşii.

— Da, stătea în fața uşii. I-am cerut să plece, dar de fiecare dată îmi strecura o bancnotă de o sută de dolari! La prețul ăsta putea să rămână cât timp voia. Spunea că stătea aici pentru că avea amintiri frumoase.

— Şi de când nu l-ați mai văzut? a întrebat Gahalowood.

— Păi… Să tot fie câteva săptămâni. Îmi amintesc că exact în ziua în care a plecat, mi-a strecurat o altă hârtie de o sută de dolari ca în cazul în care ar suna cineva aici să vorbească cu persoana din camera 8, să mă prefac că fac legătura şi să las să sune în gol. Părea destul de grăbit. Era tocmai după ceartă…

— Ceartă? a izbucnit Gahalowood. Ce fel de ceartă? Ce-i cu povestea asta cu cearta acum?

— Păi, prietenul dumneavoastră s-a certat cu un tip. Un bătrânel care a sosit cu maşina şi care a venit special să-i facă o scenă. Era animată treaba. Erau strigăte şi chestii de genul ăsta. Mă pregăteam să intervin, dar bătrânelul a urcat în cele din urmă în maşină şi a plecat. În momentul acela a decis şi prietenul vostru să plece. În orice caz, l-aş fi dat pe uşă afară, pentru că nu-mi place când e scandal. Clienții se plâng şi pe urmă trebuie să am grijă la concurență.

— Dar la ce se referea cearta asta?

— O poveste legată de o scrisoare. Cred. „Tu erai!“ a urlat bătrânul la amicul vostru.

— O scrisoare? Ce scrisoare?

— Dar de unde vreți să ştiu eu?

— Şi după asta?

— Bătrânelul a plecat şi amicul vostru a şters-o imediat.
— Şi aţi putea să-l recunoaşteţi?
— Pe bătrân? Nu, nu cred. Dar întrebaţi-i pe colegii dumneavoastră. Pentru că s-a întors ciudatul ăsta. Eu cred că voia să-i facă felul amicului vostru. Cunosc anchetele, mă uit la o grămadă de seriale la televizor. Prietenul dumneavoastră o ştersese deja, dar am simţit ceva dubios. Aşa că am chemat poliţiştii. Au sosit foarte rapid două patrule de pe autostradă şi l-au controlat. Apoi l-au lăsat să plece. Au zis că nu era nimic.

Gahalowood a telefonat imediat la centrală ca să ceară să i se găsească identitatea persoanei recent verificate la Sea Side Motel de poliţia de autrostradă.
— O să mă sune de îndată ce au informaţia, mi-a zis el închizând.

Nu înţelegeam nimic. Mi-am trecut mâna prin păr şi am zis:
— E lipsit de sens! Lipsit de sens!

Recepţionerul m-a privit deodată ciudat şi m-a întrebat:
— Sunteţi domnul Marcus?
— Da, de ce?
— Pentru că prietenul dumneavoastră v-a lăsat un plic. A spus că un individ tânăr va veni să-l caute şi că va zice: „E lipsit de sens! Lipsit de sens!“ Mi-a zis că dacă individul acesta vine, să-i dau asta.

Mi-a întins un plic mic din hârtie groasă, în interiorul căruia se afla o cheie.
— O cheie? a făcut Gahalowood. Nimic altceva?
— Nimic.
— Dar o cheie de unde?

Am privit forma cu atenţie. Şi deodată am recunoscut-o:
— De la dulapul din vestiarul de la sala de fitness din Montburry!

Peste douăzeci de minute, eram în vestiarele sălii de fitness. În dulapul 201, era un pachet de foi de hârtie legate, însoţite de o scrisoare scrisă de mână.

Dragă Marcus,

Dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că o încurcătură teribilă e pe cale să se creeze în jurul cărții tale şi ai nevoie de răspunsuri.

Asta te-ar putea interesa. Această carte este adevărul.

Harry

Pachetul de foi era un manuscris bătut la maşină, nu foarte gros, şi al cărui titlu era:

Pescăruşii din Aurora
de Harry L. Quebert

— Ce-nseamnă asta? m-a întrebat Gahalowood.

— Habar n-am. S-ar zice că e un text inedit de Harry.

— Hârtia e veche, a constatat Gahalowood, examinând paginile cu atenție.

Am frunzărit textul rapid.

— Nola vorbea despre pescăruşi, am zis. Harry îmi spunea că ea iubea pescăruşii. Trebuie să aibă o legătură cu asta.

— Dar de ce vorbeşte el despre adevăr? Este un text despre ceea ce s-a petrecut în 1975?

— Nu ştiu.

Am hotărât să lăsăm studierea textului pentru mai târziu şi să ne ducem la Aurora. Sosirea mea a fost observată. Trecătorii îşi manifestau disprețul şi îmi făceau reproşuri. În față la Clark's, Jenny, furioasă din pricina descrierii pe care i-o făceam mamei ei şi refuzând să creadă că tatăl ei fusese autorul scrisorilor anonime către Harry, m-a insultat în public.

Singura persoană care s-a coborât să ne vorbească a fost Nancy Hattaway, pe care ne-am dus s-o căutăm în magazinul ei.

— Nu înțeleg, mi-a zis Nancy. Nu v-am vorbit niciodată despre mama Nolei.

— Mi-ați vorbit totuşi despre urmele loviturilor pe care le remarcaserăți. Şi episodul acela, când Nola fugise de acasă

vreme de o săptămână şi părinţii ei vă lăsaseră să credeţi că ea era bolnavă.

— Dar nu era decât tatăl. El este cel care nu m-a lăsat să intru în casă când Nola dispăruse în acea faimoasă săptămână din iulie. Nu v-am vorbit niciodată despre mamă.

— Îmi vorbiserăţi de loviturile cu rigla de fier peste sâni. Vă amintiţi?

— Despre lovituri, da. Dar nu am spus că era mama ei cea care o bătea.

— V-am înregistrat! Era pe 26 iunie. Am banda cu mine, uitaţi-vă la data de deasupra.

Am dat drumul la reportofon:

— E ciudat ce-mi spuneţi despre reverendul Kellergan, doamnă Hattaway. L-am întâlnit acum câteva zile şi mi-a lăsat impresia unui om mai degrabă blând.

— Poate să lase această impresie. Cel puţin în public. Fusese chemat să dea o mână de ajutor pentru refacerea parohiei St. James lăsată în paragină, după ce, se pare, făcuse miracole în Alabama. Chiar imediat după ce a preluat-o, biserica St. James se umplea în fiecare duminică. Dar în afară de asta, e greu de spus ce se petrecea cu adevărat la familia Kellergan…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nola era bătută.

— Ce?

— Da, era bătută serios. Şi îmi amintesc de un episod teribil, domnule Goldman. La începutul verii. Era pentru prima dată când vedeam asemenea urme pe trupul Nolei. Merseserăm să ne scăldăm la Grand Beach. Nola părea tristă, credeam că era vorba despre un băiat. Era acel Cody, un tip din a zecea care îi făcea curte. Şi apoi, ea mi-a mărturisit că o băteau acasă, că îi spuneau că era o fată rea. Am întrebat-o de ce şi mi-a menţionat de întâmplarea din Alabama, fără să-mi dea amănunte. Mai târziu, pe plajă, când s-a dezbrăcat, am văzut că avea urme urâte de lovituri pe sâni. Am întrebat-o imediat ce era cu chestiile

alea groaznice şi imaginați-vă ce mi-a răspuns: „Mama a făcut asta, m-a lovit sâmbătă cu o riglă de fier“. Atunci eu, total uluită, evident că am crezut că am înțeles prost. Dar iată că ea a continuat: „E adevărat. Ea mi-a zis că sunt o fată rea“. Nola părea disperată, aşa că nu am insistat. După Grand Beach, ne-am dus acasă şi i-am dat cu cremă pe sâni. I-am spus că trebuia să vorbească cu cineva despre mama ei, de exemplu cu infirmiera de la liceu, doamna Sanders. Dar Nola mi-a răspuns că nu voia să abordeze subiectul.

— Acolo! am strigat întrerupând înregistrarea. Vedeți, vorbiți despre mama ei.

— Nu, s-a apărat Nancy. Vă împărtăşesc mirarea mea atunci când Nola a menționat numele mamei sale. Ca să vă arăt că era ceva în neregulă la familia Kellergan. Eram atât de sigură că ştiați că mama Nolei murise.

— Dar nu ştiam nimic! Vreau să zic, ştiam că mama ei murise, dar credeam că se întâmplase după dispariția fiicei sale. Îmi amintesc că David Kellergan chiar îmi arătase o fotografie cu femeia aceea, prima dată când m-am dus să-l întâlnesc. Îmi amintesc că fusesem chiar mai degrabă surprins de buna primire. Şi îmi amintesc că îi zisesem ceva de genul: „Şi soția dumneavoastră?“ Şi el mi-a răspuns: „Moartă de mult timp“.

— Acum, când ascult banda, înțeleg că ați fi putut fi indus în eroare. E o confuzie teribilă, domnule Goldman. Şi îmi pare rău.

Am continuat derularea înregistrării.

— … doamna Sanders. Dar Nola mi-a răspuns că nu voia să abordeze subiectul.

— Ce se întâmplase la Alabama?

— Nu ştiu nimic. N-am ştiut niciodată. Nola nu mi-a spus niciodată.

— E legat de plecarea lor?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să vă pot ajuta, dar nu ştiu.

— Totul e din vina mea, doamna Hattaway, am zis. După asta, m-am concentrat pe Alabama…

— Deci dacă ea era bătută, autorul era tatăl? a întrebat Gahalowood, perplex.

Nancy a reflectat o clipă, părea puțin pierdută. A spus în cele din urmă:

— Da. Sau nu. Nu mai ştiu. Erau urmele acelea pe sânii ei. Când o întrebam ce se petrecuse, îmi zicea că o pedepseau acasă.

— O pedepseau de ce?

— Nu mi-a zis nimic mai mult. Dar nu spunea că tatăl ei era cel care o bătea. În fond, nu ştim nimic. Mama mea văzuse urmele loviturilor într-o zi, la plajă. Şi apoi era muzica asta asurzitoare pe care o punea la intervale regulate. Oamenii bănuiau că tatăl îşi cotonogea fiica, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Era totuşi pastorul nostru.

Ieşind după discuția cu Nancy Hattaway, Gahalowood şi cu mine am rămas un lung moment pe o bancă, în fața magazinului, tăcuți. Eram disperat.

— O confuzie de tot rahatul! am strigat în cele din urmă. Toate astea din cauza unei confuzii de rahat! Cum de-am putut fi atât de prost?

Gahalowood a încercat să mă îmbărbăteze.

— Fii calm, scriitorule, nu fi atât de dur cu tine însuți. Ne-am lăsat înşelați. Eram atât de prinşi de firul anchetei, încât n-am văzut ceea ce era cel mai evident. Inhibițiile, asta li se întâmplă tuturor.

În clipa aceea, i-a sunat telefonul. A răspuns. Era de la cartierul general al poliției de stat.

— Au găsit numele individului de la motel, mi-a şoptit el în timp ce asculta ce îi comunica operatorul.

A părut intrigat. Apoi a îndepărtat telefonul de la ureche şi mi-a zis:

— Era David Kellergan.

Muzica aceea care nu se mai oprea răsuna în casa de la numărul 245 de pe Terrace Avenue: Kellergan tatăl era acasă.

— E absolut necesar să aflăm ce voia de la Harry, mi-a zis Gahalowood, ieşind din maşină. Dar te rog, scriitorule, lasă-mă să conduc discuţia!

În urma controlului de la Sea Side Motel, poliţia de autostradă găsise o puşcă de vânătoare în maşina lui David Kellergan. El însă nu se neliniştise, pentru că deţinea arma în mod legal. Explicase că era în drum spre clubul său de tir şi voise să se oprească ca să-şi cumpere o cafea la restaurantul de la motel. Cum agenţii nu avuseseră ce să-i reproşeze, îl lăsaseră să plece.

— Să-l tragi de limbă, sergent, am zis în timp ce mergeam pe aleea pavată care ducea la casă. Sunt curios să aflu ce-i cu povestea asta cu scrisoarea… Kellergan îmi spusese totuşi că abia dacă-l cunoştea pe Harry. Crezi că m-a minţit?

— Asta vom descoperi, scriitorule.

Îmi imaginez că bătrânul Kellergan ne-a văzut sosind, pentru că încă înainte să sunăm, a deschis uşa, înarmat cu puşca. Era scos din minţi şi părea să-şi dorească mult să mă ucidă. „Ai pătat memoria soţiei şi fiicei mele! a început el să urle. Eşti un gunoi! Fiu de căţea!“ Gahalowood a încercat să-l calmeze, i-a cerut să pună puşca jos, explicându-i că eram acolo tocmai ca să înţelegem ce se întâmplase cu Nola. Gură-cască, alertaţi de strigăte şi zgomot, au alergat să vadă ce se petrece. În curând se strânsese un cerc de curioşi în faţa casei, în vreme ce Kellergan continua să vocifereze şi Gahalowood îmi făcea semn să ne îndepărtăm încet. Au sosit două patrule ale poliţiei din Aurora, cu sirenele urlând. Travis Dawn a ieşit dintr-una din maşini, făţiş nu prea mulţumit că mă vede. Mi-a zis: „Crezi că n-ai semănat destul haos în oraşul ăsta?“, apoi l-a întrebat pe Gahalowood dacă avea un bun motiv ca poliţia de stat să fie la Aurora fără ca el să fie informat în prealabil. Cum ştiam că timpul nostru era măsurat, am strigat către David Kellergan:

— Răspundeţi-mi, reverendule: puneaţi muzica pe fundal şi vă distraţi, nu?

Şi-a agitat din nou puşca.

— N-am ridicat niciodată mâna asupra ei! N-a fost niciodată bătută! Eşti un nemernic, Goldman! O să-mi iau un avocat, o să vă târăsc în justiție!

— A, da? Şi de ce n-ați făcut-o încă? Ei? De ce nu sunteți deja la tribunal? Poate că nu aveți chef să atrageți atenția asupra propriului trecut? Ce s-a petrecut la Alabama?

A scuipat în direcția mea.

— Indivizii de genul tău nu pot pricepe, Goldman!

— Ce s-a întâmplat cu Harry Quebert la Sea Side Motel? Ce ne ascundeți?

În clipa aceea, Travis a început să răcnească la rândul său, amenințându-l pe Gahalowood că-i anunță superiorii şi a trebuit să plecăm.

Am mers în tăcere spre Concord. Apoi Gahalowood a spus într-un târziu:

— Ce ne-a scăpat, scriitorule? Ce s-a petrecut sub ochii noştri şi n-am văzut?

— Ştim în prezent că Harry era la curent cu ceva legat de mama Nolei despre care nu mi-a vorbit.

— Şi putem presupune că bătrânul Kellergan ştie că Harry ştie. Dar ce naiba ştie?

— Sergent, crezi că bătrânul Kellergan ar putea fi implicat în povestea asta?

*

Presa se delecta.

O nouă răsturnare de situație în cazul Harry Quebert: incoerențe descoperite în textul lui Marcus Goldman pun sub semnul întrebării credibilitatea cărții sale, elogiată de critică şi prezentată de magnatul editurii nord-americane, Roy Barnaski, ca relatarea exactă a evenimentelor care au condus la asasinarea tinerei Nola Kellergan în 1975. Nu mă puteam întoarce la New York până nu lămuream această poveste şi m-am dus să-mi găsesc refugiu în apartamentul meu de la Regent's, din Concord. Singura persoană căreia i-am comunicat coordonatele locului în care mă aflam a fost Denise, ca să mă

poată ține informat cu turnura pe care o luau evenimentele la New York şi cu ultimele dezvăluiri legate de fantoma mamei Nolei.

În seara aceea, Gahalowood m-a invitat să iau masa la el. Fetele lui se mobilizau pentru campania lui Obama şi şi-au asumat rolul să anime masa. Mi-au dat autocolante pentru maşină. Mai târziu, în bucătărie, Helen, pe care o ajutam cu spălatul vaselor, mi-a zis că arătam rău.

— Nu pricep ce-am făcut, i-am explicat. Cum de-am putut să mă înşel aşa de rău?

— Trebuie să fi avut un motiv serios, Marcus. Ştii, Perry crede mult în ce faci. Spune că eşti un om de excepție. Sunt treizeci de ani de când îl cunosc şi n-a spus niciodată aşa ceva despre nimeni. Sunt sigură că nu ai scris orice ți-a venit şi că există o explicație rațională la toată povestea asta.

În noaptea aceea, Gahalowood şi cu mine am stat închişi îndelung în biroul său, studiind manuscrisul pe care mi-l lăsase Harry. Aşa am descoperit acest roman inedit, *Pescăruşii din Aurora*, o carte superbă în care Harry relata povestea sa cu Nola. Nu era trecută nicio dată, dar estimam că probabil fusese scris după *Originile răului*. Pentru că dacă în acesta din urmă el povestea iubirea imposibilă care nu se va materializa niciodată, în *Pescăruşii din Aurora* el povestea cum Nola îl inspirase, cum ea nu încetase niciodată să creadă în el şi îl încurajase, făcând din el marele scriitor care devenise. Dar la sfârşitul romanului, Nola nu moare: peste câteva luni de la succesul său, personajul principal, numit Harry, după ce devenise bogat, dispare şi pleacă în Canada unde, într-o casă drăguță pe malul unui lac, îl aşteaptă Nola.

La ora două dimineața, Gahalowood a făcut cafea şi m-a întrebat:

— Dar, până la urmă, ce încearcă el să ne spună prin cartea asta?

— Îşi imaginează viața dacă Nola nu ar fi murit, am zis. Cartea asta este paradisul scriitorilor.

— Paradisul scriitorilor? Ce-i asta?

— Este atunci când puterea de a scrie se întoarce împotriva ta. Nu mai ştii dacă personajele tale există doar în mintea ta sau dacă ele trăiesc de-adevăratelea.
— Şi cu ce ne ajută asta?
— Nu am habar. Deloc. E o carte bună şi n-a publicat-o niciodată. De ce a păstrat-o în fundul unui sertar?
Gahalowood a ridicat din umeri.
— Poate că n-a îndrăznit s-o publice pentru că vorbea despre o fată dispărută, a zis el.
— Poate. Dar şi în *Originile răului* el vorbea despre Nola şi asta nu l-a împiedicat s-o propună editorilor. Şi de ce îmi scrie el: această carte este adevărul? Adevărul legat de ce? De Nola? Ce vrea să spună? Că Nola nu ar fi murit şi că trăieşte într-o cabană din lemn?
— N-ar avea niciun sens, a judecat Gahalowood. Analizele erau precise: e chiar scheletul ei cel care a fost găsit.
— Atunci ce înseamnă?
— Atunci înseamnă că nu am înaintat prea mult, scriitorule.

A doua zi de dimineață, Denise mi-a telefonat ca să mă informeze că o femeie sunase la Schmid & Hanson şi că fusese trimisă la mine.
— Voia să vă vorbească, mi-a explicat Denise, a zis că era important.
— Important? În legătură cu ce?
— Ea zice că a fost la şcoală cu Nola Kellergan, la Aurora. Şi că Nola îi vorbea despre mama ei.

*

Cambridge, Massachusetts, sâmbătă 25 octombrie 2008

Figura în *Yearsbook*-ul din anul 1975 al liceului Aurora sub numele de Stefanie Hendorf; o găseai cu două fotografii înainte de Nola. Era una dintre cele de a căror urmă nu dăduse Erne Pinkas. Pentru că se căsătorise cu un american de origine poloneză, se numea acum Stefanie Larjinjiak şi trăia

într-o casă luxoasă din Cambridge, periferia şic a Bostonului. Acolo am întâlnit-o eu şi cu Gahalowood. Avea patruzeci şi opt de ani, vârsta pe care ar fi trebuit să o aibă şi Nola. Era o femeie frumoasă, căsătorită de două ori, mamă a trei copii, care predase istoria artei la Harvard şi care acum se ocupa de propria galerie de artă. Crescuse la Aurora, fusese în aceeaşi clasă cu Nola, Nancy Hattaway şi cu alte câteva pe care le întâlnisem în cursul anchetei mele. Ascultând-o întorcându-se asupra propriului trecut, mi-am zis că era o supravieţuitoare. Că o dată era Nola, asasinată la vârsta de cincisprezece ani, şi că o dată era Stefanie, care avusese dreptul să trăiască, să deschidă o galerie de artă şi chiar să se mărite de două ori.

Pe masa joasă din living, aşezase câteva fotografii din tinereţe, pe care le descoperise.

— Urmăresc povestea încă de la început, ne-a explicat ea. Îmi amintesc ziua în care Nola a dispărut, îmi amintesc de tot, ca toate fetele de vârsta mea care trăiau la Aurora în perioada aceea, îmi închipui. Şi atunci când a fost descoperit cadavrul Nolei şi când Harry Quebert a fost arestat, m-am simţit desigur foarte interesată. Ce poveste… Mi-a plăcut mult cartea dumneavoastră, domnule Goldman. Povestiţi foarte bine despre Nola. Datorită dumneavoastră, am regăsit-o într-o oarecare măsură. E adevărat că o să se facă un film?

— Warner Bros vrea să cumpere drepturile, am răspuns.

Ne-a arătat fotografiile: o petrecere de aniversare la care Nola participa şi ea. Era anul 1973. A reluat:

— Nola şi cu mine eram foarte apropiate. Era o fată adorabilă. Toată lumea o iubea la Aurora. Fără îndoială pentru că oamenii erau mişcaţi de imaginea pe care ea şi tatăl ei o alcătuiau în ochii oraşului: amabilul pastor văduv şi fiica sa devotată, mereu surâzători, fără să se plângă niciodată. Îmi amintesc că atunci când făceam mofturi, se întâmpla ca mama să-mi zică: „Ia exemplu de la micuţa Nola! Sărmana, bunul Dumnezeu i-a luat mama, şi totuşi ea este mereu drăguţă şi recunoscătoare“.

— Pentru Dumnezeu, cum de n-am priceput că mama ei era moartă? Şi spuneți că v-a plăcut cartea? Probabil că v-ați întrebat mai ales ce fel de scriitor de doi bani sunt!

— Dar deloc. Tocmai, dimpotrivă! Chiar m-am gândit că era ceva voit din partea dumneavoastră. Pentru că am trăit asta cu Nola.

— Cum adică, *ați trăit asta*?

— Într-o zi, s-a petrecut ceva foarte straniu. Un eveniment care m-a determinat să mă îndepărtez de Nola.

*

Martie 1973

Părinții Hendorf țineau magazinul universal de pe strada principală. Uneori, după şcoală, Stefanie o aducea pe Nola acolo şi, pe ascuns, se duceau să se îndoape cu bomboane în depozit. E ceea ce făceau şi în după-amiaza aceea: ascunse după saci de făină, înghițeau jeleuri până le durea burta şi râdeau, cu mâna la gură ca să nu fie auzite. Dar deodată, Stefanie a observat că ceva nu era în regulă cu Nola. Privirea i se schimbase, nu mai asculta.

— Nola, eşti bine? a întrebat Stefanie.

Niciun răspuns. Stefanie a repetat întrebarea şi în cele din urmă, Nola a zis:

— Tre… Trebuie să mă duc acasă.

— Deja? Dar de ce?

— Mama vrea să mă duc acasă.

Stefanie a crezut că nu aude bine.

— Ce? Mama ta?

Nola s-a ridicat, panicată. A repetat:

— Trebuie să plec!

— Dar… Nola! Mama ta e moartă!

Nola s-a îndreptat grăbită spre uşa depozitului şi, cum Stefanie încerca să o tragă de braț, s-a întors dintr-odată şi a prins-o de rochie.

— Mama mea! a urlat ea îngrozită. Tu nu ştii ce o să-mi facă! Când sunt rea, mă pedepseşte!

Şi a plecat alergând.

Stefanie a rămas uluită câteva minute bune. Seara, acasă, i-a povestit scena mamei sale, dar doamna Hendorf nu a crezut un cuvânt. I-a mângâiat capul.

— Nu ştiu de unde scoţi toate poveştile astea, draga mea. Haide, termină cu prostiile şi du-te să te speli pe mâini. Tatăl tău tocmai a venit şi îi e foame: o să punem masa.

A doua zi, la şcoală, Nola părea liniştită şi se purta de parcă nu se întâmplase nimic. Stefanie nu a îndrăznit să menţioneze episodul din ajun. Preocupată, ea a sfârşit prin a vorbi direct cu reverendul Kellergan, peste vreo zece zile. S-a dus să-l întâlnească la biroul său din parohie, unde a primit-o foarte amabil, ca întotdeauna. I-a oferit sirop, apoi a ascultat-o atent, gândind că fata venea să-l vadă în calitatea lui de pastor. Dar când i-a povestit la ce asistase, nici el n-a crezut-o.

— Probabil că nu ai înţeles bine, i-a zis el.

— Ştiu că pare absurd, părinte. Dar acesta e totuşi adevărul.

— În fine, nu are sens. De ce Nola ţi-ar spune genul ăsta de scorneli? Nu ştii că mama ei a murit? Vrei să ne faci rău tuturor, asta este?

— Nu, dar…

David Kellergan a vrut să încheie conversaţia, dar Stefanie a insistat. Faţa reverendului s-a schimbat deodată, nu-l mai văzuse niciodată aşa: pentru prima dată, pastorul cel plin de căldură avea un chip întunecat şi aproape înspăimântător.

— Nu mai vreau să te aud vorbind despre povestea asta! i-a cerut el. Nici mie, nici nimănui, mă auzi? Dacă nu încetezi, o să le spun părinţilor tăi că eşti mincinoasă. Şi o să spun că te-am surprins când furai din biserică. O să spun că mi-ai furat cincizeci de dolari. Nu vrei să ai necazuri serioase, da? Aşa că fii o fată drăguţă.

*

Stefanie şi-a întrerupt povestirea. S-a jucat o clipă cu fotografiile înainte să se întoarcă spre mine.

— De atunci n-am mai vorbit vreodată despre asta, a zis ea. Dar nu am uitat niciodată episodul. De-a lungul anilor, am ajuns să mă conving că nu auzisem bine, că nu înțelesesem bine şi că nu se petrecuse aşa ceva. Şi uite că iese cartea dumneavoastră şi o găsesc acolo pe mama asta abuzivă şi cât se poate de vie. Nu pot să vă spun ce a însemnat pentru mine; aveți un talent imens, domnule Goldman. Acum câteva zile, când ziarele au început să spună că scrieți baliverne, mi-am zis că trebuie să vă contactez. Pentru că eu ştiu că spuneți adevărul.

— Dar ce adevăr? am strigat. Mama Nolei a fost moartă dintru început.

— O ştiu foarte bine. Dar ştiu şi că aveți dreptate.

— Credeți că Nola era bătută de tatăl ei?

— E ceea ce se spunea, în orice caz. La şcoală, toată lumea observa urmele de pe corpul ei. Dar cine să se ridice împotriva reverendului? La Aurora, în 1975, nu te amestecai în treburile celorlalți. Şi apoi era o altă epocă. Toată lumea primea câte o palmă din când în când.

— Aveți şi alte elemente care vă vin în minte? am mai întrebat. Referitoare la Nola sau la carte?

S-a gândit o clipă.

— Nu, a răspuns ea. Doar dacă nu e aproape… amuzant să descopăr după atâția ani că Harry Quebert era cel de care era îndrăgostită Nola.

— Ce vreți să spuneți?

— Ştiți, eram un copil atât de naiv… După episodul din depozit, am frecventat-o mai puțin pe Nola. Dar în vara dispariției ei, ne întâlneam regulat. În cursul acelei veri din 1975, am lucrat din greu la magazinul părinților mei, situat în fața poştei din vremea aceea. Şi imaginați-vă că o întâlneam tot timpul pe Nola. Se ducea să pună scrisori. Am aflat asta pentru că, tot văzând-o trecând prin fața magazinului, am întrebat-o. Într-o zi, a sfârşit prin a-mi mărturisi. Mi-a zis că era îndrăgostită nebuneşte de cineva şi că ei

corespondau. N-a vrut să-mi zică niciodată despre cine era vorba. Credeam că era Cody, un tip dintr-a zecea, jucător în echipa de baschet. N-am reuşit niciodată să văd numele destinatarului, dar o dată am zărit că îl trimitea în Aurora. Mă întrebasem de ce îi scria cuiva care locuia în Aurora chiar din Aurora.

Când am plecat de la Stefanie Larjinjiak, Gahalowood m-a privit cu ochii mari, circumspecți. A zis:
— Dar oare ce e pe cale să se petreacă, scriitorule?
— Urma să îți pun aceeaşi întrebare, sergent. După tine, ce-ar trebui să facem acum?
— Ceea ce ar fi trebuit să facem cu mult timp în urmă: să mergem la Jackson, Alabama. Ai pus întrebarea bună dintotdeauna, scriitorule: ce s-a petrecut în Alabama?

4. Sweet home Alabama

„Când vei ajunge la sfârşitul cărţii, Marcus, oferă-i cititorului o răsturnare de situaţie în ultima secundă.
— De ce?
— De ce? Pentru că trebuie să-l ţii pe cititor cu sufletul la gură până la sfârşit. E ca atunci când joci cărţi: trebuie să-ţi păstrezi nişte atuuri pentru la sfârşit.“

Şi ne-am dus la Alabama.

La sosirea noastră pe aeroportul din Jackson, am fost întâmpinaţi de un tânăr ofiţer al poliţiei de stat, Philip Thomas, pe care Gahalowood îl contactase cu câteva zile mai devreme. Stătea la Sosiri, în uniformă, drept ca un par, cu chipiul pe ochi. L-a salutat pe Gahalowood respectuos, apoi, privindu-mă, şi-a ridicat uşor chipiul.

— Nu cumva v-am mai văzut undeva? m-a întrebat el. La televizor?

— Poate, am răspuns.

— O să vă dau o mână de ajutor, a intervenit Gahalowood. Despre cartea lui vorbeşte toată lumea. Să n-aveţi încredere în el, e în stare să stârnească un scandal de n-aveţi idee.

— Deci familia Kellergan este cea pe care o descrieţi în cartea dumneavoastră? m-a întrebat ofiţerul Thomas, încercând să-şi ascundă mirarea.

— Exact, a răspuns tot Gahalowood în locul meu. Staţi departe de tipul ăsta, ofiţer. Eu însumi duceam o viaţă liniştită până să-l întâlnesc.

Ofiţerul Thomas îşi luase rolul foarte în serios. La cererea lui Gahalowood, ne pregătise un mic dosar despre familia Kellergan, pe care l-am parcurs într-un restaurant din apropierea aeroportului.

— David J. Kellergan s-a născut în Montgomery în 1923, ne-a explicat Thomas. A făcut studii de teologie înainte să devină pastor şi să vină în Jackson ca să oficieze în cadrul parohiei Mt Pleasant. S-a căsătorit cu Louisa Bonneville în 1955. Locuiau într-o casă dintr-un cartier liniştit din

nordul oraşului. În 1960, Louisa Kellergan a dat naştere unei fetiţe, Nola. Nu mai era nimic de semnalat. O familie liniştită şi credincioasă din Alabama. Până la drama din 1969.

— O dramă? a repetat Gahalowood.

— A fost un incendiu. Într-o noapte, a ars casa. Louisa Kellergan a murit în incendiu.

Thomas anexase la dosar copii după articolele din ziarele epocii.

INCENDIU MORTAL PE LOWER STREET

> *O femeie a murit aseară în incendiul care i-a cuprins casa, pe Lower Street. Conform declaraţiei pompierilor, o lumânare rămasă aprinsă ar putea sta la originea dramei. Casa a fost în întregime distrusă. Victima este soţia pastorului din regiune.*

Un extras din raportul poliţiei indica faptul că în noaptea de 30 august 1969, în jurul orei unu dimineaţa, când reverendul se dusese la căpătâiul unei enoriaşe pe moarte, Louisa şi Nola au fost surprinse de incendiu în timp ce dormeau. Sosind în faţa casei sale, reverendul a observat fumul care ieşea cu putere. S-a grăbit înăuntru: etajul era deja în flăcări. A reuşit totuşi să ajungă în camera fiicei lui; a găsit-o în pat, pe jumătate inconştientă. A dus-o până în grădină, apoi a vrut să se întoarcă s-o caute pe soţia sa, dar incendiul se întinsese acum şi pe scări. Vecinii, alertaţi de strigăte, au venit degrabă, dar n-au putut face nimic. Când au sosit pompierii, tot etajul era în flăcări; vâlvătăile ţâşneau prin ferestre şi devorau acoperişul. Louisa Kellergan a fost găsită moartă, asfixiată. Raportul poliţiei a concluzionat că de la o lumânare rămasă aprinsă se pare că luaseră foc perdelele, înainte ca incendiul să se întindă rapid în restul casei, construite din lemn. Reverendul Kellergan a precizat de altfel în declaraţia sa că soţia lui aprindea adesea câte o lumânare pe comodă înainte să adoarmă.

— Data! am strigat citind raportul. Uită-te la data incendiului, sergent!
— Doamne, 30 august 1969!
— Ofiţerul care a condus ancheta a avut multă vreme îndoieli în privinţa tatălui, a explicat Thomas.
— De unde ştiţi?
— Am vorbit cu el. Se numeşte Edward Horowitz. E la pensie acum. Îşi petrece timpul reparându-şi barca, în faţa casei.
— Am putea să mergem să-l vedem? a întrebat Gahalowood.
— Am stabilit deja o întâlnire. Ne aşteaptă la ora trei.

Inspectorul de poliţie pensionar Horowitz stătea în faţa casei, nepăsător, lustruind cu dăruire coca unei bărci din lemn. Cum vremea era urâtă, lăsase deschisă uşa de la garaj, pe care îl folosea ca adăpost. Ne-a invitat să ne servim din baxul de bere deschis, care zăcea pe jos şi ne-a vorbit fără să se întrerupă din lucru, dar dându-ne de înţeles că ne bucuram de toată atenţia lui. A revenit asupra incendiului din casa familiei Kellergan şi ne-a repetat ceea ce noi aflaserăm deja din raportul poliţiei, fără prea multe alte detalii în plus.
— În fond, incendiul ăsta a fost o poveste stranie, a conchis el.
— Cum aşa? am întrebat.
— Am crezut multă vreme că David Kellergan dăduse foc casei şi îşi ucisese soţia. Nu există nicio dovadă care să demonstreze versiunea sa asupra faptelor: ca printr-o minune, el soseşte la timp ca să-şi salveze fiica, dar prea târziu ca să-şi salveze soţia. Era tentant să crezi că el însuşi dăduse foc casei. Mai ales că după câteva săptămâni a şters-o din oraş. Casa arde, soţia moare şi el pleacă. Era ceva nu tocmai clar, dar nu am avut niciodată nici cel mai mic indiciu care să-l poată face vinovat.
— E acelaşi scenariu ca dispariţia fiicei sale, a constatat Gahalowood. În 1975, Nola se evaporă: este probabil ucisă, dar niciun element nu permite o afirmaţie tranşantă.

— La ce te gândeşti, sergent? am întrebat. Că reverendul şi-ar fi ucis soția, apoi fiica? Crezi că ne-am înşelat în privința vinovatului?

— Dacă aşa stau lucrurile, este o catastrofă, a zis cu vocea gâtuită Gahalowood. Pe cine am putea interoga, domnule Horowitz?

— Greu de spus. Puteți să vă duceți la biserica Mt Pleasant. Poate au acolo un registru al enoriaşilor, unii l-au cunoscut pe reverendul Kellergan. Dar după treizeci şi nouă de ani… O să pierdeți o groază de timp.

— Nu mai avem timp, a mârâit Gahalowood.

— Ştiu că David Kellergan era destul de apropiat de un soi de sectă penticostală din regiune, a reluat Horowitz. Nebuni după Dumnezeu care trăiesc în comunitate la o fermă, aflată la o oră de mers cu maşina de aici. În locul acela a trăit reverendul după incendiu. Ştiu pentru că m-am dus să-l întâlnesc acolo când trebuia să vorbesc cu el în timpul desfăşurării anchetei. A rămas la ferma aceea până când a plecat din Alabama. Cereți să vorbiți cu pastorul Lewis, dacă mai e acolo. E un soi de guru al lor.

Pastorul Lewis, despre care vorbea Horowitz, conducea Comunitatea Noii Biserici a Mântuitorului. Ne-am dus acolo a doua zi de dimineață. Ofițerul Thomas a venit să ne ia de la hotelul Holiday Inn, situat pe marginea autostrăzii, în care ne rezervaserăm două camere — una plătită de statul New Hampshire, cealaltă de mine însumi — şi ne-a condus pe o proprietate uriaşă, din care o mare parte era alcătuită din terenuri cultivate. După ce ne-am pierdut pe un drum mărginit de culturi de porumb, ne-am încrucişat cu un individ pe un tractor care ne-a ghidat până la grupul de case şi ne-a arătat-o pe aceea a pastorului.

Am fost primiți cu amabilitate de o femeie grasă şi binevoitoare, care ne-a invitat să ne aşezăm într-un birou unde l-am întâlnit, peste câteva minute, pe Lewis despre care vorbeam. Ştiam că trebuia să aibă în jur de nouăzeci de ani, dar părea că are cu douăzeci de ani mai puțin. Lăsa impresia

unui tip mai degrabă simpatic, nu avea nimic din descrierea pe care ne-o făcuse Horowitz.

— Poliția? ne-a spus el, salutându-ne pe rând.

— Poliția statului New Hampshire şi din Alabama, a precizat Gahalowood. Anchetăm moartea Nolei Kellergan.

— Am senzația că numai despre asta se vorbeşte în ultima vreme.

În timp ce-mi strângea mâna, m-a privit o clipă şi a întrebat:

— Nu sunteți...?

— Ba da, el e, a răspuns Gahalowood enervat.

— Atunci... Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnilor?

Gahalowood a început interogatoriul.

— Pastore Lewis, dacă nu mă înşel, ați cunoscut-o pe Nola Kellergan.

— Da. Ca să fiu sincer, i-am cunoscut bine mai ales pe părinții ei. Oameni fermecători. Foarte apropiați de comunitatea noastră.

— Ce este „comunitatea voastră“?

— Suntem de orientare penticostală, sergent. Nimic altceva. Avem idealuri creştine şi le împărtăşim. Da, ştiu, unii spun că suntem o sectă. Primim de două ori pe an vizita serviciilor sociale care vin să constate dacă în comunitatea noastră copiii sunt şcolarizați, hrăniți corect sau maltratați. Vin de asemenea să vadă dacă avem arme sau dacă suntem suprematişti albi. E din ce în ce mai ridicol. Copiii noştri merg toți la liceul municipal, n-am avut în viața mea o puşcă şi particip activ la campania electorală a lui Barack Obama în districtul nostru. Ce vreți să ştiți, de fapt?

— Ce s-a întâmplat în 1969, am spus.

— Apollo 11 a ajuns pe Lună, a răspuns Lewis. Victorie majoră a Americii asupra duşmanului sovietic.

— Ştiți foarte bine despre ce vorbesc. Incendiul de la familia Kellergan. Ce s-a petrecut cu adevărat acolo? Ce i s-a întâmplat Louisei Kellergan?

Deşi nu scosesem niciun cuvânt până atunci, Lewis m-a privit îndelung şi mi s-a adresat:

— V-am tot văzut la televizor, domnule Goldman. Cred că sunteţi un bun scriitor, dar cum de nu v-aţi informat în privinţa Louisei? Pentru că îmi închipui că acesta este motivul pentru care sunteţi aici, nu? Cartea dumneavoastră nu respectă adevărul şi, ca să folosesc cuvinte foarte pe şleau, aţi intrat în panică. E corect? Ce-aţi venit să căutaţi aici? Justificarea propriilor minciuni?

— Adevărul, am zis.

A zâmbit trist.

— Adevărul? Dar care, domnule Goldman? Cel al lui Dumnezeu sau cel al oamenilor?

— Al vostru. Care este adevărul vostru asupra morţii Louisei Kellergan? Şi-a ucis David Kellergan soţia?

Pastorul Lewis s-a ridicat din fotoliul în care era aşezat şi s-a dus să închidă uşa biroului său, care rămăsese întredeschisă. A rămas apoi în faţa ferestrei şi s-a uitat afară. Scena mi-a amintit de îndată vizita noastră la şeriful Pratt. Gahalowood mi-a făcut semn ca să-mi spună că o să continue el discuţia.

— David era un om atât de bun, a sfârşit prin a spune încet Lewis.

— Era? a remarcat Gahalowood.

— Sunt treizeci şi nouă de ani de când nu l-am mai văzut.

— Îşi bătea fiica?

— Nu! Nu. Era un om cu suflet curat. Un om cu credinţă. Când a venit la Mt Pleasant, băncile erau goale în biserică. Peste şase luni, sala era plină duminica la slujbă. Nu ar fi putut să facă niciodată nici cel mai mic rău soţiei sau fiicei sale.

— Atunci ce era cu familia asta? a întrebat blând Gahalowood. Ce era cu familia Kellergan?

Pastorul Lewis a chemat-o pe soţia sa. A rugat-o să aducă ceai cu miere pentru toată lumea. S-a întors să se aşeze în fotoliu şi ne-a privit rând pe rând. Avea privirea duioasă şi vocea caldă. Ne-a spus:

— Închideţi ochii, domnilor. Închideţi ochii. Acum suntem în Jackson, Alabama, în anul 1953.

*

Jackson, Alabama, ianuarie 1953

A fost una dintre poveştile pe care America le iubeşte. Într-o zi de la începutul anului 1953, un tânăr pastor venit din Montgomery a intrat în clădirea ruinată a bisericii din Mt Pleasant, din centrul oraşului Jackson. Era o zi cu furtună: din cer se revărsa o perdea de apă, străzile erau măturate de rafale de o violenţă rară. Arborii se clătinau, ziarele smulse vreunui vânzător ambulant refugiat sub storul unui magazin zburau în aer, în vreme ce trecătorii alergau din adăpost în adăpost.

Pastorul a împins uşa bisericii, care s-a trântit din pricina vântului: înăuntru era întuneric, era frig. A înaintat încet de-a lungul rândurilor de bănci. Ploaia se infiltra prin tavanul găurit, formând băltoace risipite pe jos. Locul era pustiu, nu era nici urmă de vreun credincios şi puţine semne că ar fi venit aici cineva. În locul lumânărilor nu erau decât câteva capete de ceară rămase. A înaintat spre altar, apoi observând amvonul, a pus piciorul pe prima treaptă a scării de lemn ca să urce.

— Nu faceţi asta!

Vocea care parcă ţâşnise din neant l-a făcut să tresară. S-a întors şi a văzut atunci un om mic şi gras apărând din întuneric.

— Nu faceţi asta, a repetat el. Scările sunt mâncate de cari, riscaţi să vă rupeţi gâtul. Sunteţi reverendul Kellergan?

— Da, a răspuns David, stânjenit.

— Bine aţi venit în noua dumneavoastră parohie, reverendule. Sunt pastorul Jeremy Lewis, conduc Comunitatea Noii Biserici a Mântuitorului. La plecarea predecesorului dumneavoastră, mi s-a cerut să veghez asupra congregaţiei. Acum vă aparţine.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile călduros. David Kellergan dârdâia.

— Tremurați? a constatat Lewis. Dar sunteți mort de frig! Haideți, e o cafenea la colțul străzii. Să bem un grog bun şi să vorbim.

Aşa s-au cunoscut Jeremy Lewis şi David Kellergan. Aşezați în cafeneaua din apropiere, au aşteptat să treacă furtuna.

— Mi s-a spus că Mt Pleasant nu merge prea bine, a zâmbit David Kellergan, oarecum mirat, dar trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Da. Nu vă ascund faptul că vă pregătiți să luați frâiele unei parohii în stare deplorabilă. Enoriaşii nu mai vin la biserică, nu mai fac donații. Clădirea e în ruină. E de muncă. Sper că asta nu vă sperie.

— O să vedeți, reverend Lewis, e nevoie de mult mai mult ca să mă înspăimânt.

Lewis zâmbise. Era deja sedus de personalitatea puternică şi de charisma tânărului său interlocutor.

— Sunteți căsătorit? l-a întrebat el.

— Nu, reverendule Lewis. Încă sunt celibatar.

Noul pastor Kellergan a petrecut şase luni mergând în fiecare căsuță din parohie ca să se prezinte credincioşilor şi ca să-i convingă să se întoarcă pe băncile de la Mt Pleasant duminica. Apoi a strâns fonduri ca să refacă acoperişul bisericii şi, cum nu participase la războiul din Coreea, s-a alăturat efortului de război pentru a pune pe picioare un program de reintegrare a veteranilor. Unii s-au oferit apoi voluntari ca să refacă sala parohială adiacentă. Viața comunitară s-a reluat încetul cu încetul, biserica de la Mt Pleasant şi-a recâştigat splendoarea şi David Kellergan a fost considerat rapid steaua în ascensiune din Jackson. Se spunea că putea obține un post în rândurile municipalității. Poate chiar să vizeze apoi un mandat federal. Senator, cine ştie. Avea potențial.

Într-o seară de la sfârşitul anului 1953, David Kellergan s-a dus să ia masa într-un mic restaurant din apropierea bisericii. S-a aşezat la tejghea, cum făcea adesea. Lângă el,

o tânără femeie pe care nu o observase s-a întors deodată, recunoscându-l, şi i-a zâmbit.

— Bună ziua, reverendule, a zis ea.

El i-a zâmbit înapoi, puţin forţat.

— Mă scuzaţi, domnişoară, ne cunoaştem?

Ea a izbucnit în râs, legănându-şi buclele blonde.

— Fac parte din parohia dumneavoastră. Mă numesc Louisa. Louisa Bonneville.

Încurcat că nu o recunoaşte, s-a înroşit şi ea a râs din toată inima. El şi-a aprins o ţigară ca să-şi facă puţin curaj.

— Aţi putea să-mi daţi şi mie una? a întrebat ea.

I-a întins pachetul.

— Nu veţi spune că fumez, da, reverendule? a zis Louisa.

A zâmbit.

— Promit.

Louisa era fiica unui om de vază din parohie. David şi ea au început să se întâlnească. S-au îndrăgostit. Toată lumea zicea că formau un cuplu superb. S-au căsătorit în vara lui 1955. Străluceau de fericire. Voiau mulţi copii, cel puţin şase, trei băieţi şi trei fete, copii veseli, care să le aducă bucurie în casa din Lower Street, unde tânărul cuplu Kellergan tocmai se mutase. Dar Louisa nu reuşea să rămână însărcinată. A consultat mai mulţi specialişti, mai întâi fără succes. În cele din urmă, în vara anului 1959, medicul ei i-a dat vestea cea bună: era însărcinată.

Pe 12 aprilie 1960, la spitalul general din Jackson, Louisa Kellergan a dat naştere primului şi unicului ei copil.

— E o fetiţă, l-a anunţat medicul pe David Kellergan, care mergea de colo-colo pe culoar.

— O fată! a exclamat reverendul Kellergan, radiind de fericire.

S-a grăbit să se ducă la soţia sa care ţinea nou-născutul la piept. A îmbrăţişat-o şi a privit bebeluşul care îşi ţinea încă ochii închişi. I se ghicea deja părul blond ca al mamei.

— Dacă am numi-o Nola? a propus Louisa.

Reverendul a considerat că era un prenume drăguţ şi a încuviinţat.

— Bine ai venit, Nola, i-a zis el fiicei sale.

De-a lungul anilor care au urmat, familia Kellergan a fost dată de exemplu cu orice prilej. Bunătatea tatălui, blândețea mamei şi fiica lor minunată. David Kellergan nu se irosea deloc: avea idei şi proiecte din belşug, întotdeauna susținute de soția lui. În fiecare duminică de vară, se duceau regulat la picnic la Comunitatea Noii Biserici a Mântuitorului, din prietenie pentru pastorul Jeremy Lewis, cu care David Kellergan păstrase legături strânse de la întâlnirea lor, cu aproape zece ani în urmă, în ziua aceea, pe furtună. Cei care îi frecventau în perioada respectivă admirau cu toții fericirea familiei Kellergan.

*

— N-am cunoscut niciodată oameni care să pară mai fericiți decât ei, ne-a spus pastorul Lewis. David şi Louisa nutreau unul pentru altul o iubire extraordinară. Era o nebunie. Ca şi cum ar fi fost făcuți de Dumnezeu să se iubească. Şi erau părinți formidabili. Nola era o fetiță nemaipomenită, plină de viață, delicioasă. Era o familie care te îndemna să-ți doreşti şi tu una şi care te făcea să-ți păstrezi veşnic speranța în specia umană. Era frumos să vezi asta. Mai ales în ticăloşia din Alabama anilor 1960, tulburată de segregare.

— Dar totul s-a răsturnat, a zis Gahalowood.

— Da.

— Cum?

A urmat o lungă tăcere. Fața pastorului Lewis s-a descompus. S-a ridicat, incapabil să stea pe loc, şi a făcut câțiva paşi în încăpere.

— De ce trebuie să vorbim despre toate astea? a întrebat el. A trecut atât de mult timp…

— Reverendule Lewis, ce s-a întâmplat în 1969?

Pastorul s-a întors către o cruce mare agățată pe perete. Şi ne-a spus:

— Am exorcizat-o. Dar nu s-a petrecut cum trebuie.

— Ce? a zis Gahalowood. Despre ce vorbiți?
— Micuța… Micuța Nola. Am exorcizat-o. Dar a fost o catastrofă. Cred că era prea mult rău în ea.
— Ce încercați să ne spuneți?
— Incendiul… Noaptea incendiului. În noaptea aceea, lucrurile nu s-au petrecut tocmai cum le-a relatat David Kellergan poliției. El se afla într-adevăr aproape de o enoriașă pe moarte. Şi când s-a întors, în jurul orei unu dimineața, a găsit casa în flăcări. Dar… Cum să vă spun… Nu s-a întâmplat cum a spus David Kellergan poliției.

*

30 august 1969

Adâncit într-un somn adânc, Jeremy Lewis nu a auzit că sună cineva la ușă. S-a dus să deschidă soția lui, Matilda, care a venit apoi de îndată să-l trezească. Era ora patru dimineața. „Jeremy, trezește-te! a spus ea cu lacrimi în ochi. S-a întâmplat o tragedie… Reverendul Kellergan este aici… A fost un incendiu. Louisa a… a murit!“

Lewis a sărit din pat. L-a găsit pe reverend în living, rătăcit, distrus, în lacrimi. Fiica lui era lângă el. Matilda a luat-o pe Nola să o culce în camera de oaspeți.
— Doamne! David, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Lewis.
— A fost un incendiu… Casa a ars. Louisa a murit. A murit!

David Kellergan nu a mai reușit să se abțină; prăbușit într-un fotoliu, și-a lăsat lacrimile să-i curgă în voie. Trupul îi tremura. Jeremy Lewis i-a oferit un pahar mare cu whisky.
— Şi Nola? E bine? a întrebat el.
— Da, slavă Domnului. Medicii au examinat-o. Nu are nimic.

Ochii lui Jeremy Lewis s-au încețoșat.
— Doamne… David, ce tragedie! Ce tragedie!

Şi-a pus mâinile pe umerii prietenului său ca să-l îmbărbăteze.

— Nu înțeleg ce s-a petrecut, Jeremy. Eram lângă o enoriaşă pe moarte. La întoarcere, casa ardea. Flăcările erau deja uriaşe.

— Tu ai scos-o pe Nola?

— Jeremy... Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce anume? Spune-mi tot, sunt al tău!

— Jeremy... Când am ajuns în fața casei, erau flăcările astea... Tot etajul ardea! Am vrut să urc să o caut pe soția mea, dar scările erau deja în flăcări! N-am putut să fac nimic! Nimic!

— Doamne... Păi, şi Nola?

Lui David Kellergan i s-a făcut rău pentru o secundă.

— Am spus la poliție că am urcat la etaj, că am scos-o pe Nola din casă, dar că nu m-am putut întoarce să o găsesc şi pe soția mea...

— Nu e adevărul?

— Nu, Jeremy. Când am sosit, casa ardea. Şi Nola... Nola cânta în prag.

A doua zi de dimineață, David Kellergan a rămas singur cu fiica lui în camera de oaspeți. A vrut mai întâi să-i spună că mama ei murise.

— Draga mea, i-a zis el, îți aminteşti ce s-a întâmplat aseară? A fost focul acela, îți aminteşti?

— Da.

— S-a petrecut ceva foarte grav. Ceva foarte grav şi foarte trist care îți va provoca multă durere. Mama era în camera ei când a luat foc casa, n-a putut să fugă.

— Da, ştiu. Mama a murit, a explicat Nola. Era rea. Aşa că am dat foc la casă.

— Ce? Ce tot spui acolo?

— Am venit în camera ei, mama dormea. Mi s-a părut că era rea. Mamă rea! Rea! Voiam ca ea să moară. Aşa că am luat chibriturile de pe comoda ei şi am dat foc la perdele.

Nola i-a zâmbit tatălui ei care i-a cerut să repete. Şi Nola a repetat. În clipa aceea, David Kellergan a auzit podeaua

scârțâind şi s-a întors. Pastorul Lewis, venit să afle veşti despre micuță, tocmai le ascultase conversația.

Cei doi bărbați s-au închis în birou.

— Nola a dat foc la casă? Nola a omorât-o pe mama ei? a exclamat Lewis uluit.

— Ssst! Nu aşa de tare, Jeremy! Ea… ea… zice că a dat foc la casă, dar, Doamne, asta nu poate fi adevărat!

— Au intrat demonii în ea? a întrebat Lewis.

— Demoni? Nu, nu! S-a întâmplat ca mama ei şi cu mine să observăm că ea se poartă uneori ciudat, dar nu ceva foarte rău.

— Nola şi-a ucis mama, David. Îți dai seama de gravitatea situației?

David Kellergan tremura. Plângea, gândurile i se zbăteau în minte. A simțit nevoia să vomite. Jeremy Lewis i-a întins un coş de gunoi ca să se uşureze.

— Nu spune nimic la poliție, Jeremy, te rog!

— Dar este foarte grav, David.

— Nu spune nimic! Pentru Dumnezeu, nu spune nimic. Dacă ar şti poliția, Nola ar sfârşi într-o casă de corecție sau Dumnezeu mai ştie unde. Nu are decât nouă ani…

— Atunci trebuie să o îngrijeşti, a zis Lewis. Nola e stăpânită de Rău, trebuie vindecată.

— Nu, Jeremy! Nu asta!

— Trebuie exorcizată, David. E singura soluție ca să o eliberezi de Rău.

*

— Am exorcizat-o, ne-a explicat pastorul Lewis. Vreme de câteva luni, am încercat să-l determinăm pe demon să iasă din trupul ei.

— Ce-i nebunia asta? am murmurat.

— În fine, s-a ridicat Lewis, de ce sunteți atât de sceptic în privința asta? Nola nu era Nola: Diavolul pusese stăpânire pe trupul ei!

— Ce i-ați făcut? a tunat Gahalowood.
— În principiu, rugăciunile sunt suficiente, sergent!
— Lăsați-mă să ghicesc: în cazul ei n-au fost suficiente!
— Diavolul era puternic! Atunci i-am scufundat capul într-un butoi cu apă sfințită, ca s-o eliberăm.
— Tortura de înec, am zis.
— Dar nici asta n-a fost suficient. Atunci, ca să doborâm Demonul şi să-l facem să iasă din trupul Nolei, am lovit-o.
— Ați bătut-o pe fetiță? a explodat Gahalowood.
— Nu pe fetiță, ci pe Diavol!
— Sunteți nebun, Lewis!
— Trebuia să o eliberăm! Şi am crezut că am reuşit. Dar Nola a început să aibă tot felul de crize. Ea şi tatăl ei au rămas la noi câtva timp, iar micuța a devenit de necontrolat. A început s-o vadă pe mama ei.
— Vreți să spuneți că Nola avea halucinații? a întrebat Gahalowood.
— Mai rău: a început să manifeste un soi de dedublare de personalitate. I se întâmpla să devină propria mamă şi se pedepsea pentru ceea ce făcuse. Într-o zi, am găsit-o urlând în baie. Umpluse cada şi se ținea puternic cu o mână de păr, înverşunându-se să-şi bage capul în apa rece ca gheața. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Atunci David a hotărât să plece departe. Foarte departe. A spus că trebuia să părăsească Jackson, Alabama, că depărtarea şi trecerea timpului ar ajuta-o sigur pe Nola să fie mai bine. În clipa aceea, auzisem că parohia din Aurora căuta un nou pastor şi el nu a ezitat o clipă să plece. Aşa că s-a dus să se ascundă în celălalt capăt al țării, în New Hampshire.

3. Election Day

„Viața îți va fi marcată de mari evenimente. Menționează-le în cărțile tale, Marcus. Pentru că dacă ele s-ar dovedi foarte proaste, vor avea cel puțin meritul de a fi consemnat pagini de Istorie.“

Extras din ediția ziarului *Concord Herald* din 5 noiembrie 2008

BARACK OBAMA A FOST ALES AL 44-LEA PREŞEDINTE AL STATELOR UNITE

Candidatul democrat Barack Obama câştigă alegerile prezidențiale în fața republicanului McCain şi devine al 44-lea preşedinte al Statelor Unite. New Hampshire, care oferise victoria lui George W. Bush în 2004, s-a întors în tabăra democraților [...]

5 noiembrie 2008

A doua zi după alegeri, New Yorkul era în sărbătoare. Pe străzi, oamenii celebraseră victoria democrată până târziu în noapte, ca pentru a alunga demonii ultimului dublu mandat. În ceea ce mă priveşte, nu participasem la fervoarea populară decât prin intermediul televizorului din biroul meu, unde stăteam închis de câteva zile.

În dimineaţa aceea, Denise a sosit la ora opt la birou, cu un pulover Obama, o ceaşcă Obama, o insignă Obama şi un pachet de autocolante Obama. „O, eşti deja aici, Marcus, mi-a zis ea trecând pragul uşii de la intrare şi văzând că peste tot era aprinsă lumina. Ai ieşit aseară? Ce victorie! Ţi-am adus autocolante pentru maşină". În timp ce vorbea, şi-a pus lucrurile pe masă, a dat drumul la cafetieră şi a deschis robotul de la telefon, apoi a intrat în biroul meu. Văzând starea în care se afla încăperea, a căscat ochii şi a strigat:

— Marcus, pentru Dumnezeu, ce s-a petrecut aici?

Stăteam în fotoliu şi contemplam unul dintre pereţii pe care-i acoperisem în noaptea aceea cu note şi scheme ale anchetei. Îmi pusesem în mod repetat înregistrările cu Harry, cu Nancy Hattaway, cu Robert Quinn.

— E ceva în povestea asta ce nu înţeleg, am zis. O să înnebunesc în curând.

— Ţi-ai petrecut noaptea aici?

— Da.

— O, Marcus, şi eu care credeam că ai ieşit pe stradă să te distrezi puţin. A trecut atât de mult timp de când nu te-ai mai distrat. Te preocupă cartea?

— Ceea ce am descoperit săptămâna trecută mă preocupă.

— Ce-ai descoperit?

— Exact, nu sunt sigur. Ce trebuie să faci când îţi dai seama că o persoană pe care ai admirat-o mereu te-a trădat şi te-a minţit?

Ea a cugetat o clipă, apoi mi-a zis:

— Mi s-a întâmplat. Cu primul meu soţ. L-am găsit în pat cu cea mai bună prietenă a mea.

— Şi ce-ai făcut?

— Nimic. N-am zis nimic. Eram în Hampton, plecaserăm pentru un weekend cu cea mai bună prietenă a mea şi soțul ei, într-un hotel pe malul oceanului. Sâmbătă, la sfârşitul zilei, m-am dus să mă plimb pe malul oceanului. Singură, pentru că soțul meu îmi spusese că era obosit. M-am întors mai devreme decât era prevăzut. Să te plimbi singură nu era până la urmă atât de amuzant. M-am întors în cameră, am deschis uşa cu cartela magnetică şi acolo i-am văzut, în pat. El deasupra ei, peste prietena mea cea mai bună. E o nebunie cu cartelele astea magnetice, poți să intri în cameră fără să faci nici cel mai mic zgomot. Nu m-au văzut, nici auzit. I-am privit câteva secunde, m-am uitat la soțul meu care se zgâlțâia în toate direcțiile numai ca să o facă să geamă ca un cățeluş, apoi am ieşit din cameră fără să fac zgomot, m-am dus să vomit la toaleta de la recepție şi am plecat din nou să mă plimb. M-am întors peste o oră: soțul meu era la barul hotelului, bând un pahar de gin şi râzând cu soțul prietenei mele celei mai bune. N-am zis nimic. Am mâncat împreună. M-am purtat ca şi cum nu se întâmplase nimic. Seara, a căzut în somn ca un buştean, mi-a spus că-l epuiza să nu facă nimic. Am tăcut. Am tăcut vreme de şase luni.

— Şi în cele din urmă ai cerut divorțul…

— Nu. M-a părăsit pentru ea.

— Regreți că n-ai reacționat?

— În fiecare zi.

— Deci ar trebui să acționez. Asta încerci să-mi spui?

— Da. Acționează, Marcus. Nu fi ca mine, o idioată înşelată.

Am zâmbit.

— Orice se poate spune despre tine, în afară că eşti o idioată, Denise.

— Marcus, ce s-a întâmplat săptămâna trecută? Ce-ai descoperit?

*

5 zile mai devreme

Pe 31 octombrie, profesorul Gideon Alkanor, unul dintre cei mai mari specialişti în pedopsihiatrie de pe Coasta de Est şi pe care Gahalowood îl cunoştea bine, a confirmat ceea ce de acum era evident: Nola suferea de tulburări psihice grave.

A doua zi după întoarcerea noastră din Jackson, Gahalowood şi cu mine am mers cu maşina până la Boston, unde Alkanor ne-a primit în biroul său de la Children's Hospital. Pe baza elementelor pe care i le transmiseserăm în prealabil, el a considerat că se putea pune diagnosticul de psihoză infantilă.

— În mare, ce vrea asta să spună? a întrebat nerăbdător Gahalowood.

Alkanor şi-a scos ochelarii şi şi-a şters lentilele încet, ca pentru a se gândi la ce o să zică. A sfârşit prin a se întoarce spre mine:

— Asta înseamnă că eu cred că aveți dreptate, domnule Goldman. V-am citit cartea acum câteva săptămâni. Având în vedere ce descrieți dumneavoastră şi elementele pe care mi le-a adus la cunoştință Perry, aş zice că Nola pierdea uneori contactul cu realitatea. Probabil că într-unul dintre aceste momente de criză ea a dat foc la camera mamei sale. În noaptea aceea de 30 august 1969, legătura ei cu realitatea s-a deformat: vrea să-şi ucidă mama, dar în acel moment a ucide pentru ea nu înseamnă nimic. Îndeplineşte un gest de a cărui însemnătate nu este conştientă. La acest prim episod traumatic se adaugă apoi acela al exorcizării, a cărui amintire poate fi declanşatorul perfect al crizelor de dedublare de personalitate, în timpul cărora Nola devine mama pe care ea însăşi a ucis-o. Şi aici se complică totul: când Nola pierdea contactul cu realitatea, amintirea mamei şi a faptei sale o obsedau.

Pentru o clipă am rămas uluit.

— Deci vreți să spuneți…

Alkansor a încuviințat din cap, înainte să-mi pot termina fraza şi a zis:

— Nola se bătea singură în momentele de decompensare.

— Dar ce-i putea produce crizele? a întrebat Gahalowood.

— Probabil fluctuațiile emoționale importante: o întâmplare stresantă, o mare tristețe. Ceea ce descrieți în cartea dumneavoastră, domnule Goldman: întâlnirea cu Harry Quebert, de care ea se îndrăgosteşte, apoi refuzul lui, care o îndeamnă la încercarea de sinucidere. Suntem într-o schemă aproape „clasică", aş zice. Când emoțiile pun stăpânire pe ea, intră în dezechilibru funcțional. Şi când se întâmplă asta, Nola o vede pe mama ei care vine să o pedepsească pentru ceea ce i-a făcut.

În toții anii aceia, Nola şi mama ei nu fuseseră decât una şi aceeaşi persoană. Ne trebuia confirmarea din partea tatălui ei, aşa că sâmbătă, 1 noiembrie 2008, ne-am dus în delegație la casa de la numărul 245, de pe Terrace Avenue: eram Gahalowood, eu şi Travis Dawn, pe care îl informaserăm despre ceea ce aflaserăm în Alabama şi a cărui prezență o solicitase Gahalowood ca să-l liniştească pe David Kellergan.

Când acesta din urmă ne-a văzut în fața uşii, ne-a declarat încă de la început:

— N-am nimic să vă spun. Nici vouă, nici altcuiva.

— Am eu să vă spun anumite lucruri, a explicat calm Gahalowood. Ştiu ce s-a petrecut la Alabama în martie 1969. Ştiu despre incendiu, ştiu tot.

— Nu ştiți nimic.

— Ar trebui să asculți ce are de spus, a zis Travis. Lasă-ne deci să intrăm, David. Va fi mai bine să discutăm înăuntru.

David Kellergan a cedat în cele din urmă; ne-a lăsat să intrăm şi ne-a condus la bucătărie. Şi-a pus o cană cu ceai, fără să ne ofere şi nouă, şi s-a aşezat la masă. Gahalowood şi Travis s-au poziționat în fața lui şi eu am rămas în picioare, retras.

— Aşadar, despre ce e vorba?

— Am fost la Jackson, a răspuns Gahalowood. Am vorbit cu pastorul Jeremy Lewis. Ştiu ce a făcut Nola.

— Tăceți!

— Ea suferea de psihoză infantilă. Avea crize de schizofrenie. Pe 30 august 1969, a dat foc la camera mamei sale.

— Nu! a urlat David Kellergan. Mințiți!

— În seara aceea, ați găsit-o pe Nola dansând în prag. Ați sfârşit prin a înțelege ce se petrecuse. Şi ați exorcizat-o. Gândindu-vă că-i făceați bine. Dar asta a fost o catastrofă. A început să aibă crize de dedublare de personalitate în timpul cărora încerca să se pedepsească pe sine însăşi. Atunci ați fugit din Alabama, ați traversat țara, sperând să lăsați fantomele în urma voastră, dar fantoma soției v-a urmărit pentru că ea exista mereu în mintea Nolei.

Pe obraji i s-a scurs o lacrimă.

— Avea uneori crize, a spus el cu voce gâtuită. Nu puteam să fac nimic. Se bătea singură. Era în acelaşi timp fiică şi mamă. Se lovea, apoi se implora ea singură să înceteze.

— Şi atunci vă puneați muzică şi vă închideați în garaj, pentru că era insuportabil.

— Da! Da! Insuportabil! Dar nu ştiam ce să fac. Fiica mea, fiica mea iubită era atât de bolnavă.

A început să plângă. Travis îl privea, îngrozit de ceea ce tocmai aflase.

— De ce nu ați dus-o la doctor? a întrebat Gahalowood.

— Mi-era teamă să nu mi-o ia. Să n-o închidă! Şi apoi, cu timpul, crizele s-au rărit. Mi s-a părut chiar că, vreme de câțiva ani, amintirea incendiului se estompase şi chiar am ajuns să cred că aceste episoade vor dispărea definitiv. Deodată, fără să pricep de ce, a fost din nou cuprinsă de o serie de crize.

— Din cauza lui Harry, a zis Gahalowood. Întâlnirea cu Harry a fost un lucru mult prea încărcat de emoții pentru ea.

— A fost o vară îngrozitoare, a zis bătrânul Kellergan. Simțeam cum apar crizele. Puteam chiar să le prevăd. Era atroce. Se lovea cu rigla peste degete şi sâni. Umplea un vas cu apă

şi îşi vâra capul în el, implorându-şi mama să înceteze. Şi mama sa, prin vocea fiicei, îi spunea în toate felurile.

— Exact aşa aţi înecat-o şi când aţi exorcizat-o?

— Jeremy Lewis se jura că nu mai era nimic de făcut! Mi se spusese că Lewis se pretindea exorcist, dar nu vorbiserăm niciodată despre asta. Şi apoi, deodată, iată-l că declară că Răul pusese stăpânire pe trupul Nolei şi că trebuia eliberată. Am acceptat doar ca să nu o denunţe pe Nola la poliţie. Jeremy era complet nebun, dar ce altceva aş fi putut face? Nu aveam de ales… În ţara asta copiii sunt duşi la închisoare!

— Şi fugile? a întrebat Gahalowood.

— I s-a întâmplat să fugă. O dată, vreme de o săptămână întreagă. Îmi amintesc, era chiar la sfârşitul lunii iulie, în 1975. Ce trebuia să fac? Să chem poliţia? Ca să le spun ce? Că fata mea era cuprinsă de nebunie? Mi-am zis să aştept până la sfârşitul săptămânii înainte să alertez autorităţile. Mi-am petrecut săptămâna aceea căutând-o peste tot, zi şi noapte. Şi apoi s-a întors.

— Şi pe 30 august ce s-a petrecut?

— A avut o criză foarte violentă. Nu o mai văzusem vreodată într-o asemenea stare. Am încercat să o calmez, dar nimic n-o potolea. Atunci m-am dus în garaj ca să repar blestemata asta de motocicletă. Am dat muzica la maximum. Am stat ascuns o bună parte din timp în după-amiaza aceea. Ce a urmat cunoaşteţi deja: când m-am dus s-o caut, ea nu mai era… Am ieşit mai întâi să dau un tur prin cartier şi am auzit vorbindu-se de o fată care fusese văzută însângerată în apropiere de Side Creek. Am înţeles că situaţia era gravă.

— La ce v-aţi gândit?

— Ca să fiu sincer, m-am gândit mai întâi că Nola fugise de acasă şi că purta urmele loviturilor pe care tocmai şi le aplicase. Credeam că Deborah Cooper o văzuse probabil pe Nola în plină criză. Până la urmă, era 30 august, data incendiului casei noastre din Jackson.

— Mai trecuse ea prin astfel de episoade violente la aceeaşi dată?

— Nu.
— Atunci ce ar fi putut declanşa o asemenea criză?
David Kellergan a ezitat un moment înainte să răspundă. Travis Dawn a înțeles că trebuia să-l facă să vorbească.
— Dacă ştii ceva, David, trebuie să ne spui. Este foarte important. Fă-o pentru Nola.
— Când am intrat în camera ei, în ziua aceea, şi ea nu era, am găsit un plic desfăcut pe pat. Un plic cu numele ei. În care se afla o scrisoare. Cred că scrisoarea aceea i-a declanşat criza. Era o scrisoare de despărțire.
— O scrisoare? Dar nu ai spus niciodată nimic despre scrisoarea asta! a exclamat Travis.
— Pentru că era o scrisoare care aparținea unui bărbat, a cărui caligrafie indica faptul că nu avea clar vârsta potrivită ca să trăiască o poveste de dragoste cu fiica mea. Ce voiai? Ca tot oraşul să creadă că Nola era o curvă? În momentul acela era sigur că poliția avea să o găsească şi să o aducă acasă. Atunci aş fi avut grijă de ea cu adevărat! Cu adevărat!
— Şi cine era autorul acelei scrisori de despărțire? a întrebat Gahalowood.
— Era Harry Quebert.
Am rămas toți surprinşi. Kellergan tatăl s-a ridicat şi a dispărut o clipă ca să se întoarcă apoi cu o cutie din carton plină cu scrisori.
— Le-am găsit după dispariția Nolei, ascunse în camera ei, sub o scândură şubredă. Nola întreținea o corespondență cu Harry Quebert.
Gahalowood a luat o scrisoare la întâmplare şi a citit-o rapid.
— Cum ați ştiut că era vorba despre Harry Quebert? l-a întrebat el. Nu sunt semnate…
— Pentru că… Pentru că sunt scrisorile care apar în cartea lui.
Am scotocit în cutie: conținea efectiv corespondența din *Originile răului*, cel puțin scrisorile primite de Nola. Era totul acolo: scrisorile referitoare la ei doi, scrisorile de la sanatoriul Charlotte's Hill. Regăseam aceeaşi scriitură limpede

şi perfectă din manuscris, eram aproape îngrozit: totul era cât se poate de real.

— Iată şi faimoasa ultimă scrisoare, a zis Kellergan, întinzându-i un plic lui Gahalowood.

A citit-o, apoi mi-a dat-o mie.

Iubita mea,

Aceasta este ultima mea scrisoare. Sunt ultimele mele cuvinte. Îți scriu ca să-ți spun adio.

De azi nu va mai exista „noi”. Iubiții se despart şi nu se mai regăsesc şi aşa se termină poveştile de iubire.

Iubita mea, îmi vei lipsi. Îmi vei lipsi atât de mult.

Ochii mei lăcrimează. Totul arde în mine. Nu ne vom mai vedea niciodată; îmi vei lipsi atât de mult.

Sper că vei fi fericită.

Îmi zic că tu şi cu mine era un vis şi că acum trebuie să mă trezesc.

Îmi vei lipsi toată viața.

Adio. Te iubesc cum nu voi mai iubi niciodată pe nimeni.

— Corespunde cu ultima pagină din *Originile răului*, ne-a explicat Kellergan.

Am încuviințat. Recunoşteam textul. Am rămas uluit.

— De când ştiați că Nola şi Harry corespondau? l-a întrebat Gahalowood.

— Mi-am dat seama numai de câteva săptămâni. La supermarket, am dat peste *Originile răului*. Tocmai o repuseseră în vânzare. Nu ştiu de ce, am cumpărat-o. Aveam nevoie să citesc cartea asta, ca să încerc să înțeleg. Curând, am avut impresia că mai citisem deja unele fraze înainte. E mare lucru câtă putere are memoria. Şi apoi, tot gândindu-mă, totul s-a limpezit: erau scrisorile pe care le găsisem în camera Nolei. Nu le mai atinsesem de treizeci de ani, dar ele îmi rămăseseră impregnate în memorie. Aşa că le-am luat să le recitesc şi atunci am înțeles…

Jegul ăsta de scrisoare, sergent, a făcut-o pe fiica mea să înnebunească de durere. Poate că Luther Caleb a ucis-o pe Nola, dar în ochii mei Quebert este la fel de vinovat ca el: fără criza asta, ea nu ar fi fugit niciodată de acasă şi nu ar fi dat peste Caleb.

— De aceea v-aţi dus să-l întâlniţi pe Harry la motel… a dedus Gahalowood.

— Da! Vreme de treizeci şi trei de ani, m-am întrebat cine scrisese scrisorile astea nenorocite. Şi răspunsul se afla dintotdeauna în bibliotecile din întreaga Americă. M-am dus la Sea Side Motel şi ne-am certat. Eram atât de furios, încât m-am întors acasă, mi-am luat puşca, dar când am ajuns din nou la motel, Quebert dispăruse. Cred că l-aş fi omorât. Ştia că ea era fragilă şi a întins coarda până la capăt!

Am căzut din nori.

— Ce vreţi să spuneţi prin *el ştia*? am întrebat.

— Ştia totul despre Nola! Totul! a strigat David Kellergan.

— Vreţi să spuneţi că Harry era la curent cu episoadele psihotice ale Nolei?

— Da! Ştiam că Nola se ducea uneori la el cu maşina de scris. Nu aveam habar însă de tot restul, desigur. Mi se părea chiar bine pentru ea să cunoască un scriitor. Era vacanţă şi îşi găsise în felul ăsta o ocupaţie. Până când scriitorul ăsta nenorocit a venit să caute zarvă pentru că el credea că soţia mea o bătea pe Nola.

— Harry a venit să vă vadă în vara aceea?

— Da, la jumătatea lui august. Cu câteva zile înainte de dispariţia Nolei.

*

15 august 1975

Era în toiul după-amiezii. De la fereastra biroului său, reverendul Kellergan a observat un Chevrolet negru care s-a oprit în parcarea parohiei. L-a văzut pe Harry Quebert ieşind din maşină şi îndreptându-se în pas rapid spre intrarea

principală din clădire. S-a întrebat care putea fi motivul vizitei: de când venise la Aurora, Harry nu trecuse niciodată pe la biserică. A auzit zgomotul uşilor batante de la intrare, apoi paşi pe culoar şi după câteva clipe, l-a văzut apărând în cadrul uşii de la biroul său, care rămăsese deschisă.

— Bună ziua, Harry, a zis el. Ce surpriză!

— Bună ziua, reverendule. Vă deranjez?

— Câtuşi de puțin. Intrați, vă rog.

Harry a intrat în cameră şi a închis uşa în urma lui.

— Totul e în regulă? a întrebat reverendul Kellergan. Aveți un aer ciudat.

— Am venit să vă vorbesc despre Nola…

— O, asta pică bine: voiam să vă mulțumesc. Ştiu că vine uneori la dumneavoastră şi se întoarce mereu foarte bucuroasă. Sper că nu vă deranjează… Datorită dumneavoastră, are o vacanță cât se poate de plină.

Pe fața lui Harry nu se citea nimic.

— A venit azi la mine, a zis el. Plângea. Mi-a spus totul despre soția dumneavoastră…

Reverendul a pălit.

— Despre… soția mea? Ce v-a spus?

— Că o bate! Că îi vâră capul într-un bazin cu apă rece ca gheața!

— Harry, eu…

— S-a terminat, reverendule. Ştiu tot.

— Harry, e mai complicat decât atât… Eu…

— Mai complicat? Pentru că o să încercați să mă convingeți că există un bun motiv care să vă justifice brutalitățile? Asta, nu? O să mă duc să chem poliția, reverendule. O să dau totul în vileag.

— Nu, Harry… Mai ales asta nu…

— O, da, o să mă duc. Ce credeți? Că nu o să îndrăznesc să vă denunț pentru că sunteți om al Bisericii? Dar sunteți un nimeni! Ce fel de om îşi lasă soția să-şi cotonogească fiica?

— Harry… ascultați-mă, vă rog. Cred că e o teribilă neînțelegere şi că ar trebui să vorbim calm.

*

— Nu ştiu ce i-a spus Nola lui Harry, ne-a explicat reverendul. Nu era primul care să aibă bănuieli că era ceva în neregulă, dar până atunci nu avusesem de-a face decât cu prieteni ai Nolei, copii, ale căror întrebări le puteam evita cu uşurinţă. În cazul acesta era diferit. Aşa că a trebuit să-i mărturisesc că mama Nolei nu mai exista decât în mintea fiicei sale. L-am implorat să nu spună nimănui, dar uite că a început să se amestece în ceea ce nu-l privea, să-mi spună ce să fac cu propria mea fiică. El voia s-o tratez! I-am zis să-şi vadă de treburile lui... Şi apoi, peste o săptămână, ea a dispărut.

— Iar apoi aţi evitat să vă întâlniţi cu Harry vreme de treizeci de ani, am zis. Pentru că numai voi doi ştiaţi secretul Nolei.

— Ea era singurul meu copil, trebuie să înţelegeţi! Voiam ca toată lumea să-i păstreze o amintire frumoasă. Nu să se gândească la ea ca la o nebună. De altfel, nici nu era nebună! Doar fragilă! Şi pe urmă, dacă poliţia ar fi ştiut adevărul despre crizele ei, n-ar fi depus toate eforturile ca s-o găsească. Ar fi zis că era o fugară şi o nebună!

Gahalowood s-a întors spre mine.

— Ce înseamnă toate astea, scriitorule?

— Că Harry ne-a minţit: nu a aşteptat-o la motel. Voia să se despartă. Ştia dintotdeauna că o să se despartă de Nola. N-a plănuit niciodată să fugă cu ea. Pe 30 august 1975, Nola a primit o ultimă scrisoare de la Harry, prin care îi spunea că el plecase fără ea.

După mărturisirile lui Kellergan, Gahalowood şi cu mine ne-am întors imediat la cartierul general al poliţiei de stat, la Concord, ca să comparăm scrisoarea cu ultima pagină din manuscrisul găsit asupra Nolei: erau identice.

— Prevăzuse totul! am strigat. Ştia că o s-o părăsească. O ştia dintotdeauna.

Gahalowood a fost de acord:

— Când ea îi propune să fugă, el ştie că nu va pleca deloc cu ea. Nu-i place să fie sufocat de o fată de cincisprezece ani.

— Şi totuşi, Nola a citit manuscrisul, am remarcat eu.

— Desigur, dar ea crede că e un roman. Nu ştie că Harry a scris propria lor poveste cu exactitate şi că sfârşitul e deja pecetluit: Harry nu o vrea. Stefanie Larjinjiak ne spunea că ei corespondau şi că Nola pândea venirea poştaşului. Sâmbătă de dimineață, în ziua când trebuia să fugă, zi în care ea îşi imagina că va pleca spre fericire cu bărbatul vieții ei, Nola mai merge o dată la cutia de scrisori. Vrea să se asigure că nu e vreo scrisoare uitată care ar putea compromite fuga lor, dând informații de primă importanță. Găseşte însă aceste câteva cuvinte ale lui, prin care îi spune că totul s-a terminat.

Gahalowood a studiat plicul care conținea ultima scrisoare.

— E şi o adresă pe plic, dar nu e nici timbrat, nici n-a fost lipit, a zis el. A fost pus direct în cutia de scrisori.

— Vrei să spui, de către Harry?

— Da. Fără îndoială că l-a pus în timpul nopții, înainte să fugă departe. Probabil că a făcut asta în ultimul minut, în noaptea de vineri spre sâmbătă. Ca ea să nu vină la motel. Ca să înțeleagă că nu va fi niciodată o întâlnire. Sâmbătă, când descoperă scrisoarea, e cuprinsă de o furie nebună, face o criză teribilă şi se martirizează ea însăşi. Tatăl ei, panicat, se închide o dată în plus în garaj. Când îşi revine, Nola face legătura cu manuscrisul. Vrea explicații. Ia manuscrisul şi se îndreaptă spre motel. Speră să nu fie adevărat şi Harry să fie acolo. Dar pe drum îl întâlneşte pe Luther. Şi totul capătă o turnură proastă.

— Dar atunci de ce se întoarce Harry la Aurora, a doua zi după dispariția Nolei?

— El află că Nola a dispărut. Îi lăsase scrisoarea asta: aşa că intră în panică. Îşi face desigur griji pentru ea, poate că se simte vinovat, dar în primul rând cred că îi e teamă să nu pună cineva mâna pe scrisoarea aceea sau pe manuscris şi să aibă necazuri. Preferă să fie la Aurora ca să urmărească

evoluția situației, poate chiar să recupereze probele pe care le consideră compromițătoare.

Trebuia să dau de Harry. Era cât se poate de necesar să-i vorbesc. De ce mă lăsase să cred că o aşteptase pe Nola, de vreme ce îi trimisese o scrisoare de adio? Gahalowood a dat o căutare generală, pe baza extraselor de card bancar şi a apelurilor telefonice. Dar cardul lui nu mai fusese folosit, iar telefonul era închis. Căutând în baza de date a vămilor, am descoperit că trecuse granița la Derby Line, în Vermont, şi că intrase în Canada.

— Deci a trecut în Canada, a zis Gahalowood. De ce Canada?

— Crede că acolo e paradisul scriitorilor, am răspuns. În manuscrisul pe care mi l-a lăsat, *Pescăruşii din Aurora*, el trăieşte acolo cu Nola.

— Da, dar îți amintesc că în cartea lui nu spune adevărul. Nu numai că Nola a murit, dar se pare că el nu a plănuit niciodată să fugă cu ea. Totuşi, îți lasă manuscrisul acesta, în care Nola şi cu el ajung în Canada. Atunci, care-i adevărul?

— Nu înțeleg nimic! am protestat eu. De ce naiba a fugit?

— Pentru că are ceva de ascuns. Dar nu ştim exact ce.

Nu ştiam în acel moment că ne aşteptau încă multe surprize. Două evenimente majore aveau să aducă răspunsuri în curând la întrebările noastre.

În aceeaşi seară, l-am anunțat pe Gahalowood că luam avionul spre New York a doua zi.

— Cum adică te întorci la New York? Dar eşti complet nebun, scriitorule, am ajuns la capătul răbdărilor! Dă-mi buletinul, ți-l confisc.

Am zâmbit.

— Nu te părăsesc, sergent. Dar a venit vremea.

— Vremea de ce?

— Să mă duc să votez. America are întâlnire cu Istoria.

*

Pe 5 noiembrie, la amiază, pe când New Yorkul continua să sărbătorească numirea lui Obama, aveam întâlnire cu Barnaski ca să luăm masa la restaurantul *Pierre*. Victoria democraților îi crease bună dispoziție: „Îmi plac negrii! mi-a zis el. Îmi plac negrii frumoşi! Dacă o să fii invitat la Casa Albă, să mă iei şi pe mine! Ce ai atât de important să-mi spui?“

I-am povestit ce descoperisem despre Nola şi despre diagnosticul ei de psihoză infantilă şi fața i s-a luminat:

— Deci scenele în care descrii maltratările mamei, de fapt Nola şi le aplica?

— Da.

— E nemaipomenit! a urlat el în tot restaurantul. Cartea ta e genul de text care o ia înaintea evenimentelor! Cititorul este el însuşi cuprins de un moment de demență, pentru că personajul mamei există fără a exista de fapt. Eşti un geniu, Goldman! Un geniu!

— Nu, doar că pur şi simplu m-am înşelat. M-am lăsat dus de nas de Harry.

— Harry era la curent?

— Da. Şi apoi a dispărut de pe suprafața pământului.

— Cum aşa?

— E de negăsit. Se pare că a trecut frontiera în Canada. Mi-a lăsat un singur indiciu, un mesaj enigmatic şi un manuscris inedit despre Nola.

— Ai drepturile?

— Ce spui?

— Pentru manuscrisul inedit, ai drepturile? Le cumpăr!

— Dar pentru Dumnezeu, Roy! Nici nu se pune problema!

— O, scuze. Doar am întrebat.

— E un detaliu care lipseşte. E ceva ce n-am înțeles. Povestea asta cu psihoza infantilă, Harry care dispare. Lipseşte un element din puzzle, ştiu, dar m-am încurcat.

— Eşti un mare angoasat, Marcus, şi, crede-mă, angoasele nu folosesc la nimic. Du-te la psihanalist şi cere-i să-ți prescrie medicamente care să te destindă. În ceea ce mă priveşte, o să contactez presa, o să pregătesc un comunicat referitor la boala puştoaicei, o să facem pe toată lumea să creadă că

ştiam de la început, dar că am lăsat surpriza la sfârşit: un mod de a arăta că adevărul e uneori în altă parte şi că nu trebuie să te mulţumeşti cu primele impresii. Cei care v-au desfiinţat se vor acoperi de ridicol şi se va spune că eşti un mare deschizător de drumuri. Şi astfel se va vorbi din nou despre cartea ta şi vom vinde iar o cantitate frumuşică. Cu o astfel de lovitură, chiar şi cei care nu aveau nicio intenţie s-o cumpere nu vor putea să reziste curiozităţii de a afla cum ai reprezentat-o pe mamă. Goldman, eşti un geniu; masa e din partea mea.

M-am strâmbat şi am zis:

— Nu sunt convins, Roy. Mi-ar plăcea să mai am timp ca să sap după informaţii.

— Dar nu eşti niciodată convins, sărmanul meu prieten! N-avem timp să „săpăm“ cum spui. Eşti un poet, crezi că timpul care trece are un sens, dar timpul trece şi asta înseamnă doar să câştigi sau să pierzi bani. Şi sunt un entuziast partizan al primei soluţii. Cu toate astea, poate că eşti la curent, de ieri avem un nou preşedinte, frumos, negru şi foarte popular. După calculele mele, vom auzi vorbindu-se despre el o săptămână şi mai bine. O săptămână în care nu va fi loc decât pentru el. E inutil deci să luăm legătura cu media în perioada asta, n-am avea dreptul, în cel mai bun caz, decât la un scurt articol inserat la rubrica de fapte diverse. Aşadar, nu voi contacta presa decât peste o săptămână, ceea ce îţi lasă ceva timp. Doar dacă un grup de sudişti cu coifuri ascuţite nu-l lichidează pe noul nostru preşedinte, ceea ce ne-ar împiedica să avem loc în presă vreme de o lună. Chiar aşa, o lună cel puţin. Imaginează-ţi dezastrul: peste o lună începe perioada de Crăciun şi atunci nimeni n-ar mai acorda atenţie poveştilor noastre. Peste o săptămână, deci, difuzăm ştirea cu psihoza infantilă. Suplimente în ziare şi tot tacâmul. Dacă aş mai avea răgaz, aş comanda editarea de urgenţă a unei cărticele pentru părinţi. De genul: *Depistaţi psihoza infantilă sau cum să evitaţi ca propriul copil să fie noua Nola Kellergan şi să vă ardă de vii când dormiţi*. Asta ar putea să meargă de minune. Dar, pe scurt, nu avem timp.

Aveam doar o săptămână înainte ca Barnaski să dea totul presei. O săptămână ca să înțeleg ce-mi scăpa. S-au scurs patru zile; patru zile sterile. Îi telefonam neîncetat lui Gahalowood, care nu putea decât să se declare învins. Ancheta se afla într-un impas şi nu înainta. Apoi, în a cincea zi, un fapt avea să schimbe cursul anchetei. Era 10 noiembrie, puțin după miezul nopții. În timpul unei patrulări, agentul de la poliția de autostradă, Dean Forsyth, a urmărit o maşină pe drumul Montburry-Aurora, după ce constatase că aceasta trecuse pe roşu şi că rula cu o viteză mai mare decât cea permisă. Ar fi putut fi o banală contravenție, dacă atitudinea şoferului vehiculului, care părea agitat şi transpira din greu, nu l-ar fi intrigat pe polițist.

— De unde veniți, domnule? îl întrebase ofițerul Forsyth.

— De la Montburry.

— Ce făceați acolo?

— Eram… eram la nişte prieteni.

— Numele lor?

Ezitarea şi licărul de spaimă pe care l-a surprins în ochii şoferului l-au intrigat şi mai mult pe ofițerul Forsyth. Şi-a îndreptat lanterna spre fața bărbatului şi a observat o zgârietură pe obraz.

— Ce-ați pățit la față?

— O ramură joasă de copac pe care nu am văzut-o.

Ofițerul nu era convins.

— De ce mergeați atât de repede?

— Îmi… îmi pare rău. Eram grăbit. Aveți dreptate, nu ar fi trebuit să…

— Ați băut, domnule?

— Nu.

Testul de alcoolemie a indicat că bărbatul nu consumase deloc alcool. Vehiculul era în regulă şi, plimbând fasciculul de lumină al lanternei în interior, agentul nu a văzut nicio cutie de medicamente goală sau alte ambalaje care acopereau de obicei bancheta din spate a toxicomanilor. Cu toate astea, avea o intuiție: ceva îl îndemna să gândească că bărbatul acesta era mult prea agitat şi calm totodată ca

să oprească ancheta aici. A remarcat deodată ce îi scăpase: mâinile individului erau murdare, încălțările acoperite cu noroi şi pantalonii uzi.

— Ieşiți din maşină, domnule, l-a somat Forsyth.

— De ce? Ei? Ei? a bolborosit şoferul.

— Supuneți-vă şi ieşiți din maşină.

Bărbatul trăgea de timp, aşa că ofițerul Forsyth, enervat, a hotărât să-l scoată cu forța şi să treacă la arestarea lui pentru că refuzase să se supună ordinului. L-a condus la postul central al poliției din regiune, unde s-a ocupat el însuşi să-i facă fotografiile regulamentare, apoi să-i preleveze amprentele electronic. Informația care s-a afişat pe monitorul computerului l-a lăsat perplex pentru o clipă. Apoi, deşi era ora unu şi jumătate dimineața, a ridicat receptorul, considerând că descoperirea pe care tocmai o făcuse era suficient de importantă ca să-l scoată din pat pe sergentul Perry Gahalowood, de la brigada de criminalistică a poliției de stat.

Trei ore mai târziu, în jurul orei patru şi jumătate dimineața, am fost trezit la rândul meu de telefon.

— Scriitorule? Gahalowood la telefon. Unde eşti?

— Sergent? am răspuns pe jumătate adormit. Sunt în patul meu la New York, unde ai vrea să fiu? Ce se petrece?

— Am pus mâna pe omul nostru, a zis el.

— Poftim?

— Cel care a incendiat casa lui Harry… L-am arestat în noaptea asta.

— Ce?

— Stai jos?

— Sunt chiar culcat.

— Cu atât mai bine. Pentru că o să fii şocat.

2. Sfârşit de partidă

„Uneori, vei fi cuprins de descurajare, Marcus. E firesc. Îţi ziceam că a scrie e ca şi cum ai boxa, dar e de asemenea ca şi cum ai alerga. De aceea te trimit tot timpul să alergi: dacă ai forţa morală să faci curse lungi, sub ploaie, în frig, dacă ai forţa să continui până la capăt, să depui toate eforturile, tot sufletul pentru asta şi să ajungi la capăt, atunci vei fi capabil să scrii. Nu lăsa niciodată oboseala sau teama să te împiedice. Dimpotrivă, foloseşte-le ca să înaintezi.“

Am luat un zbor pentru Manchester în aceeaşi dimineață, total uluit de ceea ce tocmai aflasem. Am aterizat la ora unu, iar peste o jumătate de oră am ajuns în fața cartierului general al poliției. Gahalowood a venit să mă ia de la recepție.

— Robert Quinn! am exclamat când l-am văzut, ca şi cum tot nu-mi venea să cred. Deci este Robert Quinn cel care a dat foc la casă? El mi-a trimis mesajele acelea?

— Da, scriitorule. Erau amprentele lui pe bidonul de benzină.

— Dar de ce?

— Dacă aş şti. N-a deschis gura. Refuză să vorbească.

Gahalowood m-a condus în biroul lui şi mi-a oferit cafea. Mi-a explicat că brigada de criminalistică percheziționase casa familiei Quinn încă de la primele ore ale dimineții.

— Ce-au găsit? am întrebat.

— Nimic, mi-a răspuns Gahalowood. Absolut nimic.

— Şi soția lui? Ce-a zis despre asta?

— Asta a fost ciudat: am descins la ora şapte şi jumătate. A fost imposibil să o trezim. Dormea ca un buştean, nici măcar nu remarcase absența soțului său.

— O droghează, am explicat.

— Cum aşa, *o droghează*?

— Robert Quinn îi strecoară somnifere soției sale ca să o adoarmă când vrea să fie liniştit. Probabil că aşa a procedat şi în noaptea trecută, ca ea să nu bănuiască nimic. Dar ce să bănuiască? Ce s-a dus el să facă în toiul nopții? Şi de ce era acoperit de noroi? O fi îngropat ceva?

— Tocmai ăsta e misterul… Şi fără o mărturisire din partea lui, nu voi putea să-i pun mare lucru în cârcă.
— Rămâne totuşi bidonul de benzină.
— Avocatul lui e deja pe cale să spună că Robert l-a găsit pe plajă. Că s-a plimbat recent, că a văzut bidonul care zăcea pe pământ şi că l-a luat ca să-l arunce în tufişuri, ca să nu-l vadă şi alţii care treceau pe acolo. Avem nevoie de mai multe dovezi, altfel avocatul lui nu va avea nicio dificultate să ne desfiinţeze.
— Cine e avocatul lui?
— N-o să mă credeţi.
— Spune, totuşi.
— Benjamin Roth.
Am oftat.
— Aşadar, crezi că Robert Quinn este cel care a ucis-o pe Nola Kellergan?
— Să spunem că orice e posibil.
— Lasă-mă să vorbesc cu el.
— Nici nu se pune problema.
În clipa aceea a intrat în birou, fără să bată la uşă, un bărbat, la vederea căruia, Gahalowood a luat imediat poziţie de drepţi. Era Lansdane, şeful poliţiei de stat. Părea contrariat.
— Mi-am petrecut dimineaţa vorbind la telefon cu guvernatorul, cu jurnalişti şi cu avocatul ăla blestemat, Roth.
— Jurnalişti? În legătură cu ce?
— Cu individul ăsta pe care l-ai arestat azi-noapte.
— Da, domnule. Cred că avem o pistă serioasă.
Şeful şi-a pus mâna prieteneşte pe umărul lui Gahalowood.
— Perry… Nu mai putem continua.
— Cum aşa?
— Povestea asta nu se mai sfârşeşte. Hai să fim serioşi, Perry: schimbi vinovatul ca pe ciorapi. Roth spune că va face scandal. Guvernatorul vrea ca treaba asta să înceteze. E vremea să închidem dosarul.

— Dar, şefule, avem elemente noi! Moartea mamei Nolei Kellergan, Robert Quinn pe care l-am arestat. Suntem pe punctul de a descoperi ceva!

— Mai întâi a fost Quebert, apoi Caleb, acum tatăl sau acest Quinn, sau Stern, sau Dumnezeu mai ştie cine. Ce probe ai contra tatălui? Nimic. Contra lui Stern? Nimic. Contra acestui Robert Quinn? Nimic.

— E rahatul ăla de bidon de benzină...

— Roth spune că nu-i va fi greu să-l convingă pe judecător de nevinovăția lui Quinn. Intenționezi să-l pui sub acuzație?

— Bineînțeles.

— Atunci vei pierde, Perry. O dată în plus, vei pierde. Eşti un polițist bun, Perry. Cel mai bun, fără îndoială. Dar trebuie să ştii să renunți uneori.

— Dar, şefule...

— Nu-ți arunca în aer cariera la sfârşit, Perry... Nu vreau să te ofensez în public şi să-ți retrag cazul pe loc. Din prietenie, te las douăzeci şi patru de ore. La ora şaptesprezece mâine, vei veni în biroul meu şi mă vei anunța oficial că ai închis cazul Kellergan. Asta îți oferă încă douăzeci şi patru de ore ca să le spui colegilor că preferi să renunți şi să salvezi aparențele. Ia-ți liber la sfârşitul săptămânii apoi şi du-ți familia în weekend, o meriți pe deplin.

— Şefule, eu...

— Trebuie să ştii să renunți, Perry. Pe mâine.

Lansdane a ieşit din birou şi Gahalowood s-a lăsat să pice într-un fotoliu. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, am primit un telefon pe mobil de la Roy Barnaski:

— Salut, Goldman, mi-a zis el vesel. Mâine se face o săptămână, după cum bine ştii.

— O săptămână ca să ce, Roy?

— O săptămână. Răgazul pe care ți l-am lăsat înainte de a da presei ultimele dezvăluiri legate de Nola Kellergan. Sper că nu ai uitat? Îmi închipui că n-ai descoperit nimic altceva.

— Ascultă, avem o pistă, Roy. Ar fi poate bine să amâni conferința de presă.

— Eiii… Piste, piste şi iar piste, Goldman… Dar ne tot învârtim în cerc! Haide, haide, e vremea să termini cu poveştile astea. Am chemat presa mâine la ora şaptesprezece. Contez pe prezența ta.
— Imposibil. Sunt la New Hampshire.
— Ce? Goldman, eşti punctul de atracție! Am nevoie de tine!
— Îmi pare rău, Roy.
Am închis.
— Cine era? a întrebat Gahalowood.
— Barnaski, editorul meu. Vrea să organizeze o conferință de presă mâine la sfârşitul zilei pentru marea dezvăluire: să vorbească despre boala Nolei şi să spună că am scris o carte genială pentru că în ea este descrisă dubla personalitate a unei puştoaice de cincisprezece ani.
— Ei bine, s-ar zice că mâine, la sfârşitul zilei, vom rata totul în mod oficial.
Gahalowood dispunea de ultimele sale douăzeci şi patru de ore; nu voia să stea cu brațele în sân. A propus să mergem la Aurora, ca să le interogăm pe Tamara şi pe Jenny şi să încercăm să aflăm mai multe despre Robert.
Pe drum, i-a telefonat lui Travis, ca să-l prevină de venirea noastră. L-am găsit în fața casei familiei Quinn. Era complet uluit.
— Deci sunt cu adevărat amprentele lui Robert pe bidon? a întrebat el.
— Da, a răspuns Gahalowood.
— Pentru Dumnezeu, nu-mi vine să cred! Dar de ce ar fi făcut asta?
— N-am idee…
— Credeți… credeți că e implicat în moartea Nolei?
— În faza asta, nu putem să excludem nimic. Ce fac Tamara şi Jenny?
— Prost. Foarte prost! Sunt în stare de şoc. Ca şi mine. E un coşmar! Un coşmar!
S-a aşezat pe capota maşinii, mâhnit.

— Ce e? l-a iscodit Gahalowood, care a înțeles că ceva nu era în regulă.

— Sergent, din dimineața asta, nu încetez să mă gândesc... Povestea asta mi-a stârnit enorm de multe amintiri.

— Ce fel de amintiri?

— Robet Quinn se interesa îndeaproape de anchetă. Pe vremea aceea, o vedeam des pe Jenny, mă duceam să iau masa la familia Quinn duminica. Nu înceta să-mi vorbească despre anchetă.

— Credeam că soția lui era cea care nu vorbea decât despre asta.

— La masă, da. Dar de îndată ce soseam, tatăl îmi oferea o bere pe terasă şi mă trăgea de limbă. Aveți un suspect? Aveți o pistă? După ce luam masa, mă însoțea la maşină şi mai discutam. Mi-era aproape dificil să scap.

— Vreți să spuneți...

— Nu vă spun nimic. Dar...

— Dar ce?

A scotocit în buzunarul hainei sale şi a scos o fotografie.

— Am găsit asta de dimineață, într-un album de familie pe care Jenny îl păstrează acasă.

Fotografia îl reprezenta pe Robert Quinn lângă un Chevrolet Monte Carlo negru, în fața la Clark's. Pe verso se putea citi: *Aurora, august 1975*.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Gahalowood.

— Am întrebat-o pe Jenny. Mi-a mărturisit că în vara aceea tatăl ei voia să-şi cumpere o maşină nouă, dar că nu era sigur de model. Făcuse mai multe demersuri pe lângă concesionarii din regiune pentru *test drive*, aşa că vreme de mai multe weekenduri putuse încerca mai multe modele.

— Printre care un Monte Carlo negru? l-a întrebat Gahalowood.

— Printre care un Monte Carlo negru, a confirmat Travis.

— Vreți să spuneți că în ziua în care a dispărut Nola era posibil ca Robert Quinn să conducă acea maşină?

— Da.

Gahalowood şi-a trecut mâna peste cap. A cerut să păstreze fotografia.

— Travis, a zis apoi, ar trebui să vorbim cu Tamara şi Jenny. Sunt înăuntru?

— Da, desigur. Veniți. Sunt în living.

Tamara şi Jenny stăteau triste pe canapea. Ne-am petrecut mai bine de o oră încercând să le facem să vorbească, dar erau atât de şocate, încât nu erau în stare să-şi vină în fire. În cele din urmă, între două hohote de plâns, Tamara a reuşit să detalieze seara din ajun. Ea şi cu Robert luaseră masa devreme, apoi se uitaseră la televizor.

— Ați remarcat ceva ciudat în atitudinea soțului dumneavoastră?

— Nu... În fine, voia neapărat să mă facă să beau o ceaşcă cu ceai. Eu însă nu voiam şi el îmi repeta: „Bea, puişor, bea. E un ceai diuretic care-ți va face bine". Până la urmă i-am băut rahatul ăla de ceai. Şi am adormit pe canapea.

— Ce oră era?

— Aş zice că în jur de ora douăzeci şi trei.

— Şi apoi?

— Şi apoi, gaura neagră. Am dormit ca un buştean. Când m-am trezit, era ora şapte şi jumătate dimineața. Eram tot pe canapea şi polițiştii băteau la uşă.

— Doamnă Quinn, e adevărat că soțul dumneavoastră plănuia să-şi cumpere un Chevrolet Monte Carlo?

— Nu... Nu ştiu... Da... Poate... dar... Credeți că i-ar fi putut face rău micuței? Că a fost el?

Spunând acestea, s-a grăbit spre toaletă ca să vomite.

Discuția asta nu ducea nicăieri. Am plecat fără să fi aflat nimic în plus; timpul lucra în defavoarea noastră. În maşină, i-am sugerat lui Gahalowood să-l confrunte pe Robert cu fotografia reprezentând acel Monte Carlo negru, care constituia o dovadă zdrobitoare.

— Nu ar servi la nimic, mi-a răspuns el. Roth ştie că Lansdane e pe cale să cedeze şi l-ar sfătui probabil pe Quinn să tragă de timp. Quinn nu va vorbi. Şi ne-am lua-o în freză. Mâine la ora şaptesprezece, ancheta va fi închisă şi prietenul

vostru Barnaski îşi va face numărul în faţa televiziunilor. Robert Quinn va fi liber şi noi vom fi de râsul întregii Americi.

— Nu şi dacă...

— Nu şi dacă se întâmplă un miracol, scriitorule. Nu şi dacă înţelegem ce făcea Quinn aseară de era atât de grăbit. Soţia lui spune că a adormit la ora unsprezece. El a fost arestat pe la miezul nopţii. S-a scurs deci o oră. Cel puţin ştim că era în zonă. Dar unde?

Gahalowood nu vedea ce altceva să facă decât să se ducă la locul unde Robert Quinn fusese arestat şi să încerce să reia firul evenimentelor. Şi-a permis chiar luxul de a-l chema pe ofiţerul Forsyth din ziua lui de concediu ca să vină la faţa locului. Ne-am întâlnit cu el peste o oră, la ieşirea din Aurora. Ne-a ghidat până la o porţiune de pe autostrada spre Montburry.

— Acolo era, ne-a zis el.

Drumul era drept, mărginit de tufişuri. Nu ne ajuta prea mult.

— Ce s-a petrecut exact? a întrebat Gahalowood.

— Veneam de la Montburry. Patrulare de rutină. Când deodată maşina asta a ţâşnit în faţa mea.

— Cum aşa, a ţâşnit?

— La intersecţie, cu cinci sau şase metri mai înainte.

— Ce intersecţie?

— N-aş şti să vă spun cu ce drum se întretaie, dar sigur e o intersecţie, cu indicator de stop. Ştiu că e un „stop“, pentru că e singurul indicator de acest gen pe traseul ăsta.

— Indicatorul care este acolo, nu? a întrebat Gahalowood privind în depărtare.

Deodată, totul a luat-o razna în mintea mea. Am strigat:

— Este drumul spre lac!

— Ce lac? a făcut Gahalowood.

— Este intersecţia cu drumul care duce la lacul Montburry.

Am mers până la intersecţie şi am luat-o pe drumul spre lac. După o sută de metri, am ajuns în parcare. Împrejurimile lacului erau într-o stare lamentabilă; ploile torenţiale recente de toamnă distruseseră malurile. Nu era decât noroi.

*

Marți, 11 noiembrie 2008, ora 8

O coloană de maşini ale poliției a ajuns în parcarea de lângă lac. Gahalowood şi cu mine aşteptam de o vreme în maşina sa. Văzând dubițele echipelor de scufundători ai poliției, l-am întrebat:

— Eşti sigur de ce faci, sergent?

— Nu, dar nu avem de ales.

Era ultima noastră carte; sfârşitul partidei. Robert Quinn venise sigur aici. Se târâse prin noroi până la malul apei, venise să arunce ceva în lac. Cel puțin asta era ipoteza noastră.

Am ieşit din maşină ca să ne alăturăm scufundătorilor care se pregăteau. Şeful echipei a dat câteva ordine oamenilor săi, apoi s-a întreținut cu Gahalowood.

— Ce căutăm, sergent? a întrebat el.

— Totul. Nu contează ce. Documente, arme. Nu ştiu nimic. Ceva care să aibă de-a face cu cazul Kellergan.

— Ştiți că lacul ăsta e o groapă de gunoi? Dacă ați putea fi ceva mai precis…

— Cred că lucrul pe care-l căutăm noi este ceva destul de evident ca băieții voştri să-l repereze dacă dau de el. Dar nu ştiu încă despre ce este vorba.

— Şi în ce zonă a lacului credeți că ar trebui să căutăm?

— Imediat în apropierea malurilor. Să zicem la o distanță de o aruncătură de băț de la mal. Aş opta pentru partea cealaltă a lacului. Suspectul nostru era acoperit de noroi şi avea o zgârietură pe față, probabil pricinuită de o creangă joasă. E clar că a vrut să ascundă un obiect acolo unde nimeni nu s-ar fi dus să-l caute. Cred deci că s-a dus pe malul din față, înconjurat de tufişuri şi de mărăcini.

Căutările au demarat. Ne-am aşezat la malul apei, în apropierea parcării şi am observat scufundătorii care dispăreau în apă. Era o vreme rece ca gheața. S-a scurs o oră fără să se întâmple nimic. Stăteam lângă şeful scufundătorilor, ascultând rarele mesaje transmise prin stația radio.

La ora nouă şi jumătate, Lansdane i-a telefonat lui Gahalowood ca să-l săpunească. A strigat atât de tare, încât am putut asculta convorbirea în afara aparatului.

— Spune-mi că nu este adevărat, Perry!

— Ce să fie adevărat, şefule?

— Ai mobilizat scufundătorii?

— Da, domnule.

— Eşti complet nebun. Eşti pe cale să te pârleşti. Aş putea să te suspend pentru o astfel de inițiativă! Organizez o conferință de presă la ora şaptesprezece. Vei fi acolo. Vei anunța personal că ancheta se opreşte aici. E treaba ta cum te descurci cu jurnaliştii. Nu-ți mai apăr spatele, Perry! Mi-a ajuns cu vârf şi îndesat!

— Bine, domnule!

A închis. Am rămas tăcuți.

S-a mai scurs o oră; cercetările erau tot fără rezultat. Gahalowood şi cu mine, în ciuda frigului, nu ne părăseam postul de observație. Am zis în cele din urmă:

— Sergent, şi dacă...

— Taci, scriitorule. Te rog. Nu vorbi. Nu vreau să aud nimic despre întrebările şi îndoielile tale.

Am continuat să aşteptăm. Deodată, aparatul de emisie-recepție al şefului scufundătorilor a vibrat neobişnuit. Se petrecea ceva. Scufundătorii au ieşit la suprafață; era multă agitație şi toată lumea s-a grăbit la malul apei.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat Gahalowood pe şeful scufundătorilor.

— Au găsit! Au găsit!

— Dar ce au găsit?

La vreo zece metri de mal, scufundătorii tocmai descoperiseră în nămol un Colt 38 şi un lanț de aur cu numele *NOLA* scris pe el.

La ora douăsprezece, în aceeaşi zi, aşezat în spatele geamurilor reflectorizante ale unei săli de interogatoriu din cartierul general al poliției de stat, am asistat la mărturia lui Robert Quinn, după ce Gahalowood a pus în fața lui arma şi lanțul găsite în lac.

— Asta făceați noaptea trecută? a întrebat el cu o voce aproape blândă. Vă debarasați de probele incriminatoäre?

— Cum… cum ați făcut?

— Sfârşit de partidă, domnule Quinn. Sfârşit de partidă pentru dumneavoastră. Acel Monte Carlo negru era al dumneavoastră, nu? O maşină luată de la un concesionar, care nu era înscrisă nicăieri. Nimeni nu ar fi ajuns până la dumneavoastră dacă nu ați fi avut ideea stupidă de a vă fotografia cu maşina.

— Eu… eu…

— De ce? De ce ați ucis-o pe fata asta? Şi pe acea sărmană femeie?

— Nu ştiu. Cred că nu mai eram eu însumi. A fost un accident de fapt.

— Ce s-a petrecut?

— Nola mergea pe marginea drumului, i-am propus s-o duc puțin. Ea a acceptat, a urcat… Şi apoi… M-am simțit singur, de fapt. Doream să-i mângâi părul puțin… Ea a fugit în pădure. Trebuia să o prind, ca să-i cer să nu spună nimănui. Şi apoi a fugit la Deborah Kerr. Am fost obligat. Altfel ar fi vorbit. A fost… A fost un moment de rătăcire!

S-a prăbuşit.

Când a ieşit din sala de interogatoriu, Gahalowood i-a telefonat lui Travis ca să-l prevină că Robert Quinn semnase o declarație completă.

— Va fi o conferință de presă la ora şaptesprezece, i-a zis el. Nu voiam să aflați de la televizor.

— Mulțumesc, sergent. Eu… Ce trebuie să-i spun soției?

— Nu ştiu. Dar preveniți-o rapid. Ştirea va avea efectul unei bombe.

— Aşa o să fac.

— Şerifule Dawn, ați putea eventual să veniți la Concord pentru câteva lămuriri asupra lui Robert Quinn? Vreau să nu le chinuiesc pe soția şi pe soacra voastră.

— Bineînțeles. Sunt de serviciu în acest moment şi sunt aşteptat la un accident rutier. Şi trebuie să vorbesc cu Jenny. Cel mai bine ar fi să vin în seara asta sau mâine.

— Veniți liniştit mâine. De acum nimic nu ne mai presează.

Gahalowood a închis. Avea un aer senin.

— Şi acum? am întrebat.

— Acum te invit să mâncăm ceva. Cred că o merităm pe deplin.

Am luat masa la cafeteria din cartierul general. Gahalowood părea gânditor; nu s-a atins de farfuria lui. Luase dosarul cu el, îl pusese pe masă şi vreme de un sfert de oră a contemplat fotografia cu Robet şi cu acel Monte Carlo negru. L-am întrebat:

— Ce te frământă, sergent?

— Nimic. Mă întreb doar de ce Quinn avea o armă la el… Ne-a zis că o întâlnise pe fată din întâmplare, când virase cu maşina. Dar fie el premeditase totul, maşina şi arma, fie o întâlnise din întâmplare pe Nola şi atunci mă întreb de ce avea un pistol la el şi de unde şi-l procurase?

— Crezi că premeditase totul, dar că a vrut să-şi micşoreze vina?

— E posibil.

A contemplat din nou fotografia. A apropiat-o de ochi, scrutând detaliile. Deodată, a observat ceva. Privirea i s-a schimbat dintr-odată.

— Ce se întâmplă, sergent? am întrebat.

— Manşeta…

Am trecut de partea cealaltă a mesei ca să mă uit la fotografie. A arătat cu degetul un stand pentru ziare situat în partea din spate a fotografiei, lângă Clark's. Observând atent, am reuşit să citesc textul de pe manşeta ziarului:

NIXON DEMISIONEAZĂ

— Richard Nixon a demisionat în august 1974! a strigat Gahalowood. Fotografia asta nu este făcută în august 1975!

— Şi atunci cine a scris data greşită pe dosul fotografiei?

— Habar n-am. Dar asta înseamnă că Robert Quinn ne minte. N-a ucis pe nimeni!

Gahalowood a ţâşnit afară din cafeterie şi s-a grăbit pe scările principale, urcând câte patru trepte deodată. L-am urmat pe culoare până în zona celulelor. A cerut să-l vadă imediat pe Robert Quinn.

— Pe cine protejaţi? a strigat Gahalowood de îndată ce l-a zărit în spatele gratiilor celulei sale. N-aţi făcut un test drive cu acel Monte Carlo negru în august 1975! Protejaţi pe cineva şi vreau să ştiu pe cine! Pe soţie? Pe fiică?

Robert părea disperat. Fără să se clintească de pe mica banchetă matlasată pe care era aşezat, a murmurat:

— Pe Jenny. Pe Jenny o protejez.

— Pe Jenny? a repetat uluit Gahalowood. Deci fiica dumneavoastră…

A scos telefonul şi a format un număr.

— Pe cine suni? am întrebat.

— Pe Travis Dawn. Ca să nu o prevină pe soţia lui. Dacă ştie că tatăl ei a mărturisit totul, va intra în panică şi va fugi.

Travis nu a răspuns pe mobil. Gahalowood a telefonat atunci la postul de poliţie din Aurora ca să-i facă legătura telefonică prin radio cu Travis.

— Aici sergent Gahalowood, poliţia de stat din New Hampshire, i-a zis el ofiţerului de serviciu. Trebuie să vorbesc urgent cu şeriful Dawn.

— Cu şeriful Dawn? Sunaţi-l pe mobil. Nu este de serviciu astăzi.

— Cum aşa? L-am sunat înainte şi mi-a zis că era ocupat cu un accident de circulaţie.

— Imposibil, sergent. Vă repet că nu e de serviciu azi.

Gahalowood a închis, palid, şi a lansat de îndată o alertă generală.

*

Travis şi Jenny Dawn au fost arestaţi peste câteva ore, la aeroportul din Boston-Logan, unde se pregăteau să se îmbarce pentru un zbor spre Caracas.

Era noaptea târziu când Gahalowood şi cu mine am părăsit cartierul general al poliţiei din Concord. Un grup de jurnalişti aştepta în apropierea ieşirii din clădire şi ne-a asaltat. Am trecut prin mulţime fără să facem cel mai mic comentariu şi ne-am cufundat în maşina lui Gahalowood. Conducea în tăcere. L-am întrebat:

— Unde mergem, sergent?

— Nu ştiu.

— Ce fac poliţiştii în astfel de momente?

— Se duc să bea. Şi scriitorii?

— Se duc să bea.

A condus până la un bar de la ieşirea din Concord. Ne-am aşezat la tejghea şi am comandat câte un whisky dublu. În spatele nostru, pe banda din josul imaginii de pe ecranul unui televizor era anunţată ştirea:

UN OFIŢER AL POLIŢIEI DIN AURORA MĂRTURISEŞTE UCIDEREA NOLEI KELLERGAN

1. Adevărul despre cazul Quebert

„Ultimul capitol dintr-o carte, Marcus, trebuie să fie întotdeauna cel mai frumos."

New York City, joi 18 decembrie 2008.
O lună după descoperirea adevărului

A fost ultima oară când l-am văzut.

Era ora nouă seara. Eram acasă, ascultând minidiscurile, când a sunat la uşă. Am deschis şi ne-am privit îndelung, în tăcere. În cele din urmă a zis:

— Bună seara, Marcus.

După o clipă de ezitare, am răspuns:

— Credeam că ai murit.

A clătinat din cap în semn de aprobare.

— Nu mai sunt decât o fantomă.

— Doreşti o cafea?

— Mult. Eşti singur?

— Da.

— Nu trebuie să fii singur.

— Intră, Harry.

M-am dus la bucătărie ca să pun cafeaua la încălzit. M-a aşteptat în living, nervos, jucându-se cu fotografiile puse pe rafturile bibliotecii. Când m-am întors cu cafetiera şi ceştile, se uita la o poză cu mine şi el, făcută în ziua când îmi luasem diploma la Burrows.

— E prima dată când vin la tine, a zis el.

— Camera de oaspeți e pregătită pentru tine. De mai multe săptămâni.

— Ştiai că o să vin, nu?

— Da.

— Mă cunoşti bine, Marcus.

— Prietenii simt asta.

A surâs trist.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, Marcus, dar nu o să rămân.

— De ce ai venit atunci?

— Ca să-ți spun adio.

M-am străduit să-mi ascund tulburarea şi am umplut ceştile cu cafea.

— Dacă mă părăseşti, atunci nu o să mai am prieteni, am spus.

— Nu spune asta. Mai mult decât ca pe un prieten, te-am iubit ca pe un fiu, Marcus.

— Te-am iubit ca pe un tată, Harry.

— În ciuda adevărului?

— Adevărul nu schimbă nimic din ceea ce poți simți pentru celălalt. E marea dramă a sentimentelor.

— Ai dreptate, Marcus. Deci ştii tot, nu?

— Da.

— Cum ai aflat?

— Am sfârşit prin a înțelege.

— Eşti singurul care mă poate demasca.

— Aşadar, despre asta îmi vorbeai atunci în parcarea motelului. Motivul pentru care îmi ziceai că nimic nu va mai fi la fel între noi. Ştiai că o să descopăr totul.

— Da.

— Cum ai reuşit să faci asta, Harry?

— N-am nicio idee…

— Am înregistrările video ale interogatoriilor lui Travis şi Jenny Dawn. Vrei să le vezi?

— Da. Te rog.

S-a aşezat pe canapea. Am pus DVD-ul în player şi i-am dat drumul. A apărut pe ecran Jenny. Era filmată din față, într-o sală din cartierul general al poliției de stat din New Hampshire. Plângea.

*

Extras din interogatoriul lui Jenny E. Dawn

Sergent P. Gahalowood: Doamnă Dawn, de cât timp ştiaţi?
Jenny Dawn (în hohote de plâns): Nu… Nu am bănuit nimic. Niciodată! Până în ziua când a fost descoperit trupul Nolei la Goose Cove. A fost toată agitaţia aceea în oraş. La Clark's era plin de lume: clienţi, jurnalişti care veneau să pună întrebări. Un infern. În cele din urmă, mi s-a făcut rău şi m-am întors acasă mai devreme decât de obicei ca să mă odihnesc. În faţa casei era o maşină pe care nu o cunoşteam. Am intrat, am auzit zgomot de voci. Am recunoscut-o pe cea a şerifului Pratt. Se certa cu Travis. Nu m-au auzit.

12 iunie 2008

— Păstrează-ţi calmul, Travis! a tunat Pratt. Nimeni nu va înţelege nimic, vei vedea.
— Dar cum de poţi fi atât de sigur?
— Totul va cădea în spinarea lui Quebert! Cadavrul a fost găsit lângă casa lui! Totul îl acuză!
— Pentru Dumnezeu, şi dacă e disculpat?
— Nu va fi. Nu trebuie să mai vorbim niciodată despre povestea asta, ai înţeles?
Jenny a sesizat mişcare şi s-a ascuns în living. L-a văzut pe şeriful Pratt ieşind din casă. De îndată ce i-a auzit maşina demarând, s-a grăbit la bucătărie¨, unde l-a găsit pe soţul ei înspăimântat.
— Ce se întâmplă, Travis? Am auzit toată conversaţia voastră! Ce-mi ascunzi? Ce-mi ascunzi legat de Nola Kellergan?

Jenny Dawn: Atunci mi-a povestit Travis tot. Mi-a arătat lanţul, a spus că l-a păstrat ca să nu uite niciodată ce-a făcut. Am luat lanţul şi i-am zis că o să mă ocup de tot. Voiam să-mi apăr soţul, voiam să-mi apăr căsnicia. Am fost mereu singură, sergent. Nu am copii. Singura persoană pe care o am este Travis. Nu voiam să risc să-l pierd… Am sperat mult

ca ancheta să se închidă rapid şi ca Harry să fie acuzat… Dar iată că Marcus Goldman s-a apucat să răscolească trecutul, convins că Harry era nevinovat. Avea dreptate, dar nu-l puteam lăsa să descopere adevărul. Aşa că am decis să-i trimit mesaje… Am dat foc la blestemata aia de Corvette. Dar lui nu-i păsa de avertismentele mele! Ca urmare, am hotărât să dau foc la casă.

Extras din interogatoriul lui Robert Quinn

Sergent P. Gahalowood: De ce aţi făcut asta?

Robert Quinn: Pentru fiica mea. Părea foarte neliniştită din cauza agitaţiei care domnea în oraş de când fusese descoperit trupul Nolei. O vedeam preocupată, se purta bizar. Pleca de la Clark's fără motiv. În ziua în care ziarele au publicat paginile lui Goldman, ea era într-o stare de furie teribilă. Era aproape înspăimântătoare. Ieşind de la toaleta angajaţilor, am văzut-o plecând pe furiş pe uşa de serviciu. Am decis să o urmăresc.

Joi, 10 iulie 2008

Ea a parcat pe drumul forestier şi a ieşit grăbită din maşină, cu un bidon de benzină şi cu spray-uri pentru graffiti. Avusese grijă să-şi pună mănuşi de grădinărit ca să nu lase nicio amprentă. El a urmărit-o de departe şi cu greu. Când a trecut de liziera de arbori, ea deja vopsise Range Roverul şi el a văzut-o cum turna benzină sub terasă.

— Jenny! Opreşte-te! i-a urlat tatăl ei.

Fata s-a grăbit să aprindă un chibrit pe care l-a aruncat pe jos. Intrarea casei s-a aprins de îndată. A fost surprinsă de intensitatea flăcărilor şi a trebuit să se retragă mai mulţi metri protejându-şi faţa. Tatăl ei a luat-o de umeri.

— Jenny! Eşti nebună!

— Nu poţi înţelege, tată! Ce faci aici? Du-te! Du-te!

El i-a smuls bidonul din mână.

— Fugi! i-a poruncit. Fugi înainte să te prindă!

Fata a dispărut în pădure şi a ajuns la maşină. El trebuia să scape de bidon, dar panica îl împiedica să gândească. În cele din urmă, s-a repezit până la plajă şi l-a ascuns în tufişuri.

Extras din interogatoriul lui Jenny E. Dawn

Sergent P. Gahalowood: Şi după asta?

Jenny Dawn: L-am implorat pe tatăl meu să rămână în afara acestei afaceri. Nu voiam să fie amestecat.

Sergent P. Gahalowood: Totuşi, el se amestecase deja. Ce-ați făcut atunci?

Jenny Dawn: Presiunea asupra şerifului Pratt creştea de când el mărturisise că o forțase pe Nola să-i facă felație. El, care fusese mai întâi atât de încrezător, era pe punctul de a ceda. Avea să spună totul. Trebuia să scăpăm de el. Şi să recuperăm arma.

Sergent P. Gahalowood: Păstrase arma…

Jenny Dawn: Da. Era arma lui din dotare. Dintotdeauna…

Extras din interogatoriul lui Travis S. Dawn

Travis Dawn: Ceea ce am făcut, sergent, n-o să mi-o iert niciodată. Sunt treizeci şi trei de ani de când mă gândesc la asta. Treizeci şi trei de ani de când mă bântuie.

Sergent P. Gahalowood: Îmi scapă însă motivul pentru care ați păstrat acest lanț care reprezintă o probă zdrobitoare, în condițiile în care sunteți polițist şi ştiți asta.

Travis Dawn: Nu puteam să scap de el. Lanțul ăsta a fost pedeapsa mea. Retrăirea trecutului. Din 30 august 1975, n-a trecut zi în care să nu mă închid undeva ca să contemplu lanțul ăsta. Şi apoi, ce risc exista să-l găsească cineva?

Sergent P. Gahalowood: Şi atunci Pratt?

Travis Dawn: El avea să vorbească. De când ați descoperit ce se întâmplase între el şi Nola, era terorizat. Într-o zi mi-a telefonat: voia să mă vadă. Ne-am întâlnit pe plajă. Mi-a zis că voia să dezvăluie totul, că voia să cadă

la înțelegere cu procurorul şi că ar trebui şi eu să fac la fel pentru că, oricum ar fi, adevărul avea să iasă la lumină în cele din urmă. În aceeaşi seară, m-am dus să-l văd la motel. Am încercat să-l fac să gândească rațional. Dar a refuzat. Mi-a arătat vechiul său Colt 38 pe care-l păstra în sertarul de la noptieră, a zis că o să vi-l aducă încă de a doua zi. Avea să vorbească, sergent. Atunci am aşteptat să se întoarcă cu spatele şi l-am ucis cu o lovitură de baston. Am recuperat pistolul şi am fugit.

Sergent P. Gahalowood: O lovitură de baston? Ca şi Nola!

Travis Dawn: Da.

Sergent P. Gahalowood: Aceeaşi armă?

Travis Dawn: Da.

Sergent P. Gahalowood: Unde este?

Travis Dawn: Este bastonul meu din dotare. E ceea ce hotărâsem atunci cu Pratt: el zisese că mijlocul cel mai bun de a ascunde armele unei crime este să le laşi la vedere. Coltul şi bastonul pe care le purtam la centură căutând-o pe Nola erau armele crimei.

Sergent P. Gahalowood: Atunci de ce ați scăpat de ele până la urmă? Şi cum de a ajuns Robert Quinn în posesia pistolului şi a lanțului?

Travis Dawn: Jenny m-a constrâns. Şi am cedat. De la moartea lui Pratt nu mai dormea. Era epuizată. A spus că nu trebuia să le păstrăm acasă, pentru că, dacă ancheta asupra morții lui Pratt ajungea la noi, eram terminați. M-a convins în cele din urmă. Voiam să mă duc să le arunc în mijlocul oceanului, acolo unde nimeni nu le-ar fi găsit vreodată. Dar Jenny a intrat în panică şi mi-a luat-o înainte, fără să mă consulte. I-a cerut tatălui ei să se ocupe.

Sergent P. Gahalowood: De ce tatălui ei?

Travis Dawn: Cred că nu avea încredere în mine. Nu reuşisem să mă despart de lanț de treizeci şi trei de ani şi se temea că tot nu aş fi în stare să o fac. A avut mereu o credință de nezdruncinat în tatăl ei, considera că el era singurul care putea să o ajute. Şi apoi, el dădea atât de puțin de bănuit… Drăguțul Robert Quinn.

9 noiembrie 2008

Jenny a intrat în viteză în casa părinților ei. Ştia că tatăl ei era singur. L-a găsit în living.

— Tati! a strigat ea. Tati, am nevoie de ajutorul tău!

— Jenny? Ce se întâmplă?

— Nu pune întrebări. Am nevoie ca să scapi de astea.

I-a întins o pungă de plastic.

— Ce-i asta?

— Nu întreba. Nu o deschide. E foarte grav. Eşti singurul care mă poate ajuta. Am nevoie să arunci asta undeva unde nimeni nu s-ar duce vreodată s-o caute.

— Ai necazuri?

— Da. Cred.

— Atunci o s-o fac, draga mea. Fii liniştită. Voi face tot ce pot ca să te protejez.

— Mai ales nu deschide punga, tati. Mulțumeşte-te să scapi de ea pentru totdeauna.

Dar de îndată ce fiica lui a plecat, Robert a deschis punga. Cuprins de panică de ceea ce a descoperit înăuntru, temându-se ca fiica lui să nu fie o ucigaşă, hotărâse să se ducă de îndată ce se lăsa noaptea să arunce conținutul în lacul Montburry.

Extras din interogatoriul lui Travis S. Dawn

Travis Dawn: Când am aflat că bătrânul Quinn a fost arestat, am ştiut că suntem terminați. Că trebuia să acționez. Mi-am zis că trebuia să-l fac să treacă drept vinovat. Cel puțin provizoriu. Ştiam că voia să-şi protejeze fiica şi că asta va rezista o zi sau două. Cât aveam nevoie ca să plec cu Jenny într-o țară care nu extrădează. M-am apucat să caut o dovadă împotriva lui Robert. Am răsfoit albumele de familie pe care le păstrează Jenny, sperând să găsesc vreo fotografie cu Robert şi Nola şi să scriu pe verso ceva compromițător. Dar iată că am dat peste această fotografie în care era el lângă un Monte Carlo negru. Ce coincidență extraordinară! Am scris pe verso august 1975 cu pixul şi v-am adus-o.

Sergent P. Gahalowood: Şerif Dawn, a venit vremea să ne spuneți ce s-a petrecut cu adevărat pe 30 august 1975…

*

— Opreşte, Marcus! a urlat Harry. Te implor, opreşte! Nu mai suport să aud.

Am închis imediat televizorul. Harry plângea. S-a ridicat de pe canapea şi s-a lipit de fereastră. Afară ningea cu fulgi mari. Iluminat, oraşul era magnific.

— Îmi pare rău, Harry.

— New York e un loc extraordinar, a murmurat el. Mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă aş fi rămas aici în loc să plec la Aurora la începutul verii din 1975.

— N-ai fi cunoscut niciodată iubirea, am zis.

Se uita țintă în noapte.

— Cum de ai înțeles, Marcus?

— Ce să înțeleg? Că n-ai scris *Originile răului*? La scurt timp după arestarea lui Travis Dawn, presa a început să difuzeze ştiri despre caz. Peste câteva zile, am primit un telefon de la Elijah Stern. Voia neapărat să mă vadă.

*

Vineri, 14 noiembrie 2008
Proprietatea lui Elijah Stern, lângă Concord, NH

— Mulțumesc că ați venit, domnule Goldman.

Elijah Stern m-a primit în biroul lui.

— Am fost surprins de telefonul dumneavoastră, domnule Stern. Credeam că nu mă agreați prea mult.

— Sunteți un tânăr talentat. Ceea ce se spune în ziare despre Travis Dawn este adevărat?

— Da, domnule.

— E atât de sordid…

Am încuviințat, apoi i-am zis:

— M-am înşelat total asupra lui Caleb. Îmi pare rău.

— Nu v-ați înşelat. Dacă am înțeles bine, perseverența dumneavoastră a fost cea care i-a permis poliției să închidă ancheta. Este polițistul acesta care nu are încredere decât în dumneavoastră... Perry Gahalowood, parcă aşa se numeşte.

— I-am cerut editorului meu să retragă de la vânzare *Cazul Harry Quebert*.

— Sunt bucuros să aflu asta. O să scrieți o altă versiune corectată?

— Probabil. Încă nu ştiu sub ce formă, dar va fi făcută dreptate. M-am bătut pentru numele lui Quebert. O să mă bat şi pentru cel al lui Caleb.

A zâmbit.

— Tocmai, domnule Goldman. De asta doream să vă văd. Trebuie să vă spun adevărul. Şi veți înțelege de ce nu vă dezaprob că l-ați crezut pe Caleb vinovat vreme de câteva luni: eu însumi am trăit treizeci şi trei de ani cu convingerea intimă că Luther o ucisese pe Nola.

— Într-adevăr?

— Eram absolut sigur. Ab-so-lut.

— De ce nu ați spus niciodată nimic poliției?

— Nu voiam să-l ucid pe Luther a doua oară.

— Nu înțeleg ce încercați să-mi spuneți, domnule Stern.

— Luther făcuse o obsesie pentru Nola. Îşi petrecea tot timpul la Aurora, observând-o...

— Ştiu asta. Ştiu că l-ați surprins la Goose Cove. I-ați spus sergentului Gahalowood.

— Atunci cred că subestimați intensitatea obsesiei lui Luther. În luna august 1975, îşi petrecea zilele la Goose Cove, ascuns în pădure, spionându-i pe Harry şi Nola, pe terasă, pe plajă, peste tot. Devenise complet nebun, ştia totul despre ei! Totul! Îmi vorbea despre asta tot timpul. Zi de zi îmi povestea ce făcuseră ei, ce ziseseră. Îmi relata toată povestea lor: că se întâlniseră pe plajă, că lucrau la o carte, că plecaseră împreună o săptămână întreagă. Ştia totul! Totul! Treptat, am înțeles că trăia o poveste de iubire prin intermediul lor. Iubirea pe care nu ar fi putut să o trăiască

din cauza înfăţişării sale fizice respingătoare, o trăia prin intermediul lui Harry şi al Nolei. Până într-atât încât nu-l vedeam toată ziua! Ajunsesem să conduc eu însumi ca să ajung la întâlniri!

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule Stern, dar e ceva care îmi scapă: de ce nu l-aţi concediat pe Luther? Adică e lipsit de sens: am impresia că vă supuneaţi angajatului dumneavoastră, când cerea s-o poată picta pe Nola sau când vă lăsa baltă pur şi simplu ca să-şi petreacă zilele la Aurora. Vă rog să mă scuzaţi că întreb, dar ce era între dumneavoastră? Eraţi…

— Iubiţi? Nu.

— Dar atunci de ce relaţia asta ciudată între dumneavoastră? Sunteţi un om puternic, deloc genul care să se lase încălecat. Şi totuşi…

— Pentru că aveam o datorie faţă de el. Eu… eu… O să înţelegeţi imediat. Luther era deci obsedat de Harry şi Nola şi, treptat, lucrurile au degenerat. Într-o zi s-a întors rănit serios. Mi-a zis că un poliţist din Aurora îl bătuse pentru că îl surprinsese rătăcind prin oraş şi că o chelneriţă de la Clark's chiar depusese plângere împotriva lui. Povestea asta era pe cale să devină o catastrofă. I-am zis că nu voiam să se mai ducă în Aurora, că voiam să-şi ia o vacanţă, să plece pentru o vreme, la familia lui în Maine sau nu contează unde. Că i-aş plăti toate cheltuielile…

— Dar el a refuzat, am zis.

— Nu numai că a refuzat, dar mi-a cerut să-i împrumut o maşină, pentru că, zicea el, Mustangul său albastru era de acum prea bătător la ochi. Am refuzat, desigur, i-am zis că m-am săturat. Şi atunci a strigat: „Nu înţelegi, Eli! Ei o să plece! Peste zece zile, o să plece împreună! Pentru totdeauna! Au hotărât pe plajă! Au hotărât să plece pe 30! Pe 30 vor dispărea pentru totdeauna. Aş vrea numai să-i spun adio Nolei, sunt ultimele mele zile cu ea. Nu poţi să mă lipseşti de ea acum când ştiu că o s-o pierd". N-am cedat. Am stat cu ochii pe el. Apoi a fost ziua aceea blestemată de 29 august. Atunci l-am căutat pe Luther peste tot. Era de negăsit. Mustangul său era totuşi parcat pe locul obişnuit. În cele din urmă,

unul dintre angajații mei a dat pe gură şi mi-a zis că Luther plecase cu una dintre maşinile mele, un Monte Carlo negru. Luther zisese că îi dădusem voie şi cum toată lumea ştia că-i făceam pe plac, nimeni nu a pus întrebări. Asta m-a făcut să înnebunesc. M-am dus imediat să-i răscolesc camera. Am dat peste tabloul cu Nola şi mi-a venit să vomit, iar apoi, ascunse într-o cutie sub pat, am găsit toate aceste scrisori… Scrisori pe care le furase… Corespondența dintre Harry şi Nola, pe care era evident că se dusese s-o sustragă din cutia de scrisori. Atunci l-am auzit şi, când a intrat, la sfârşitul zilei, am avut o ceartă teribilă…

Stern a tăcut şi a privit în gol.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Voiam… voiam ca el să înceteze să se mai ducă acolo, înțelegeți? Voiam ca obsesia asta legată de Nola să se încheie. El nu voia să audă nimic! Nimic! Spunea că între Nola şi el era o legătură mai strânsă ca niciodată! Că nimeni nu ar putea să-i împiedice să fie împreună. Mi-am pierdut firea. Ne-am certat şi l-am lovit. L-am luat de guler, am strigat şi l-am lovit. I-am zis țărănoi. S-a trezit la pământ, şi-a atins nasul însângerat. Eram paralizat. Şi el mi-a zis…. Mi-a zis…

Stern nu reuşea să vorbească. A făcut un gest de dezgust.

— Domnule Stern, ce v-a spus? am întrebat ca să nu-şi piardă firul povestirii.

— Mi-a zis: „Tu erai!“ A urlat: „Tu erai! Tu erai!“ Am rămas ca trăsnit. El a fugit, s-a dus să-şi ia câteva lucruri din cameră şi a plecat la bordul Chevroletului înainte să pot acționa în vreun fel. Îmi… îmi recunoscuse vocea.

Stern plângea acum. Îşi strângea pumnii de furie.

— V-a recunoscut vocea? am repetat. Ce vreți să spuneți?

— Era… era o vreme în care mă întâlneam cu prieteni de la Harvard. Un soi de fraternitate debilă. Mergeam în Maine să ne petrecem weekendurile: două zile prin hoteluri de lux, bând, mâncând homar. Ne plăcea să ne batem, să le ardem o chelfăneală sărăntocilor. Ziceam că tipii din Maine erau țărănoi şi că misiunea noastră pe pământ era să-i snopim în bătaie. Nu aveam încă treizeci de ani, eram copii de bani

gata, îngâmfaţi. Eram puţin rasişti, eram nefericiţi, eram violenţi. Inventaserăm un joc: *field goal*, care consta în a lovi cu piciorul capul victimelor noastre ca şi cum am degaja o minge de fotbal. Într-o zi din anul 1964, lângă Portland, eram foarte agitaţi şi băuserăm mult. Ne-am încrucişat cu un tip tânăr. Eu conduceam maşina… M-am oprit şi am propus să ne amuzăm un pic…

— Sunteţi agresorul lui Caleb?

A explodat:

— Da! Da! Nu mi-am iertat-o niciodată! Ne-am trezit a doua zi în apartamentul nostru de la hotelul de lux cu o mahmureală groaznică. Ziarele relatau la unison despre agresiune: băiatul era în comă. Poliţia ne căuta susţinut; fuseserăm botezaţi banda *field goals*. Am hotărât să nu mai vorbim niciodată despre asta, să dăm uitării povestea. Dar m-am lăsat copleşit: în zilele şi lunile care au urmat nu m-am gândit decât la asta. Era foarte bolnav. Am început să mă duc la Portland ca să aflu ce se întâmpla cu băiatul care fusese torturat. S-au scurs astfel doi ani şi într-o zi, nu mai puteam să suport, am hotărât să-i ofer un loc de muncă şi şansa să-şi revină. M-am prefăcut că trebuie să schimb o roată, i-am cerut ajutorul şi l-am angajat ca şofer. I-am dat tot ce-şi dorea… I-am amenajat un atelier de pictură pe veranda casei mele, i-am dat bani, i-am oferit o maşină, dar nimic din toate astea nu au reuşit să-mi diminueze sentimentul de vinovăţie. Voiam în fiecare zi să fac mai mult pentru el! Îi distrusesem cariera de pictor, aşa că am finanţat toate expoziţiile posibile, îl lăsam adesea să picteze zile întregi. Şi apoi a început să spună că se simţea singur, că nimeni nu-l voia. Spunea că singurul lucru pe care-l putea face cu o femeie era s-o picteze. Voia să picteze femei blonde, zicea că-i aminteau de logodnica pe care o avea înainte de agresiune. Aşa că am angajat grămezi de prostituate blonde să-i pozeze. Dar într-o zi, la Aurora, a întâlnit-o pe Nola. Şi s-a îndrăgostit. Spunea că era prima dată când iubea din nou, după logodnica lui. Şi apoi a sosit Harry, scriitorul genial şi bărbatul frumos. Acela care ar fi vrut să fie Luther.

Şi Nola s-a îndrăgostit de Harry. Atunci Luther a hotărât că voia şi el să fie Harry... Ce voiaţi să fac eu? Îi furasem viaţa, îi luasem totul. Puteam să-l împiedic să iubească?

— Atunci toate astea le făceaţi ca să nu vă simţiţi vinovat?

— Spuneţi-le cum vreţi.

— Pe 29 august... Ce s-a petrecut apoi...

— Când Luther a înţeles că eu eram cel care... şi-a făcut bagajul şi a fugit cu Chevroletul negru. Am plecat imediat în căutarea lui. Voiam să-i explic. Voiam ca el să mă ierte, dar a fost imposibil să dau de el. L-am căutat toată ziua şi o parte din noapte. Degeaba. Eram atât de supărat! Am sperat că se va întoarce el însuşi. Dar a doua zi, la sfârşitul zilei, la radio s-a anunţat dispariţia Nolei Kellergan. Suspectul avea un Chevrolet negru... Nu-i nevoie să vă spun mai mult. Am hotărât să nu vorbesc nimănui despre asta, pentru ca Luther să nu fie niciodată bănuit. Sau pentru că, de fapt, eram la fel de vinovat ca el. Este motivul pentru care nu am suportat să veniţi să readuceţi la viaţă fantomele trecutului. Dar iată că în cele din urmă, datorită dumneavoastră, aflu că Luther nu a ucis-o pe Nola. E ca şi cum eu însumi nu am ucis-o. Mi-aţi uşurat conştiinţa, domnule Goldman.

— Şi Mustangul?

— E în garajul meu, sub o prelată. Îl ascund acolo de treizeci şi trei de ani.

— Şi scrisorile.

— Le-am păstrat şi pe ele.

— Mi-ar plăcea să le văd, vă rog.

Stern a luat un tablou de pe perete şi a lăsat la vedere uşa unui seif pe care a deschis-o. A scos o cutie de pantofi plină cu scrisori. Aşa am descoperit toată corespondenţa dintre Harry şi Nola, care dusese la scrierea *Originilor răului*. Am recunoscut-o de îndată pe prima: era exact cea care deschidea cartea. Această scrisoare din 5 iulie 1975, această scrisoare plină de tristeţe pe care Nola o scrisese când Harry o respinsese şi când aflase că el îşi petrecuse seara de 4 iulie cu Jenny Dawn. În ziua aceea ea prinsese în cadrul uşii un plic conţinând scrisoarea şi două fotografii

făcute la Rockland. Una reprezenta stolul de pescăruşi la malul mării. A doua era o poză cu ei doi, împreună, în timpul picnicului.

— Cum naiba a recuperat Luther toate astea? am întrebat.

— Nu am idee, mi-a zis Stern. Dar nu m-ar mira ca el să fi intrat la Harry în casă.

Am reflectat: ar fi putut să subtilizeze scrisorile perfect în cele câteva zile cât Harry lipsise de la Aurora. Dar de ce Harry nu îmi zisese niciodată nimic despre dispariția scrisorilor? L-am rugat pe Stern să iau cutia şi mi-a dat voie. Eram cuprins de o îndoială imensă.

*

Cu New Yorkul întinzându-se în fața lui, Harry plângea în tăcere, ascultându-mi povestirea.

— Când am văzut scrisorile, i-am explicat, totul s-a răsturnat în mintea mea. M-am gândit din nou la cartea ta, la aceea pe care o lăsaseşi în dulapul din vestiarul sălii de fitness: *Pescăruşii din Aurora*. Şi am realizat ceea ce nu văzusem în tot acest timp: nu există pescăruşi în *Originile răului*. Cum de-mi scăpase asta până acum: nici urmă de pescăruş! Juraseşi totuşi să scrii despre ei! În acel moment am înțeles că nu tu ai scris *Originile răului*. Cartea pe care ai scris-o în vara lui 1975 este *Pescăruşii din Aurora*. Asta este cartea pe care o scriseseşi şi pe care Nola a bătut-o la maşină. Am avut confirmarea când i-am cerut lui Gahalowood să compare scrisul din scrisorile primite de Nola cu acela din însemnarea de pe manuscrisul găsit îngropat cu ea. Când mi-a zis că rezultatele corespundeau, am înțeles că te-ai folosit de mine cum nu se poate mai bine cerându-mi să ard manuscrisul scris de mână. Nu era scrisul tău... N-ai scris cartea care a făcut din tine un scriitor celebru! I-ai furat-o lui Luther!

— Taci, Marcus!

— Greşesc? Ai furat o carte! Ce crimă mai mare poate comite un scriitor? *Originile răului*: iată de ce ai intitulat cartea aşa! Şi eu nu înțelegeam de ce un titlu atât de întunecat

pentru o poveste atât de frumoasă! Dar titlul nu are legătură cu cartea, ci cu tine. Mi-ai zis-o de altfel: cartea nu este o legătură între cuvinte, e o legătură între oameni. Cartea stă la originea răului care te-a ros de atunci, răul remuşcărilor şi al imposturii!

— Opreşte-te, Marcus! Taci acum!

Plângea. Am continuat:

— Într-o zi, Nola a pus un plic în uşa casei tale. Era 5 iulie 1975. Un plic conţinând fotografii cu pescăruşi, o scrisoare caligrafiată pe hârtia ei preferată, în care îţi vorbea despre Rockland şi în care spunea că nu te va uita niciodată. Era perioada în care te străduiai să nu o vezi. Dar scrisoarea aceea nu a ajuns niciodată la tine, pentru că Luther, care spiona casa, a luat-o de îndată ce Nola a fugit. Iată cum, începând din acea zi, el a început să corespondeze cu Nola. I-a răspuns la scrisoare, trecând drept tu. Ea răspundea, credea că îţi scrie, dar Luther intercepta corespondenţa din cutia ta poştală. Şi îi scria ei înapoi, mereu ca şi cum ai fi fost tu. Iată de ce îşi tot găsea el drum pe lângă casa ta. Nola credea că îţi scrie ţie şi acest schimb epistolar cu Luther Caleb a devenit *Originile răului*. Dar totuşi, Harry! Cum de-ai putut...

— Am intrat în panică, Marcus! În vara aia, îmi era atât de greu să scriu. Credeam că n-o să reuşesc vreodată. Scriam cartea aia, *Pescăruşii din Aurora*, dar o consideram foarte proastă. Nola spunea că o adoră, dar nimic nu mă putea linişti. Aveam crize de o furie nebună. Ea îmi bătea la maşină paginile de manuscris, eu reciteam şi rupeam totul. Mă implora să încetez, îmi zicea: „Nu face asta, eşti strălucitor. Ai milă, termină de scris. Harry iubitule, nu aş putea suporta să nu termini cartea!“ Dar nu credeam în ea. Gândeam că nu voi deveni niciodată scriitor. Şi apoi într-o zi, Luther Caleb a venit şi a sunat la uşa mea. Mi-a zis că nu ştia cui să se adreseze şi că venise la mine: scrisese o carte şi se întreba dacă merita efortul s-o arate unor editori. Înţelegi, Marcus, el credea că eu sunt un mare scriitor newyorkez şi că aş putea să-l ajut.

*

20 august 1975

— Luther?

Deschizând uşa de la intrare, Harry nu şi-a ascuns uimirea.

— Bună feara, Harry.

A urmat o tăcere stânjenitoare.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, Luther?

— Av venit fă vă văd în nuve perfonal. Pentru un fvat.

— Un sfat? Vă ascult. Vreţi să intraţi?

— Vulţuvesc.

Cei doi bărbaţi s-au aşezat în living. Luther era nervos. Adusese cu el un plic gros pe care-l strângea la piept.

— Deci, Luther? despre ce este vorba?

— Av frif o carte. O carte de iubire.

— Adevărat?

— Da. Şi nu ştiu dacă e bună. Adică, cuv faci fă ştii că o carte verită fă fie publicată?

— Nu ştiu. Dacă credeţi că aţi dat tot ce-i mai bun… Aveţi textul?

— Da, dar efte un exevplar frif de vână, s-a scuzat Luther. Acuv vi-av dat feava. Av o verfiune dactilografiată, dar am greşit plicul când av plecat. Vreţi fă vă duc fă-l caut şi fă trec mai târziu?

— Nu, arătaţi-mi totuşi.

— Doar că…

— Haideţi, nu fiţi timid. Sunt sigur că scrisul vă este lizibil.

I-a întins plicul. Harry a scos paginile şi a parcurs câteva, stupefiat de perfecţiunea scriiturii.

— E scriitura dumneavoastră?

— Da.

— Să fiu al naibii, s-ar zice că… E… e o scriitură incredibil de bună. Cum faceţi?

— N-av idee. E friitura vea.

— Dacă sunteți de acord, lăsați-mi manuscrisul. Să am timp să-l citesc. Vă voi spune sincer ceea ce cred.

— Adevărat?

— Bineînțeles.

Luther a acceptat bucuros şi a plecat. Dar în loc să părăsească Goose Cove, s-a ascuns în tufişuri şi a aşteptat-o pe Nola, aşa cum făcea mereu. Ea a sosit în scurt timp, fericită că plecarea era aproape. Nu a observat silueta ascunsă în tufişuri care o pândea. A intrat în casă pe uşa din față, fără să sune, aşa cum făcea de acum zilnic.

— Harry, iubitule! a strigat ea ca să-şi facă simțită prezența.

Nu a răspuns nimeni. Casa părea pustie. L-a chemat din nou. Tăcere. A traversat bucătăria şi livingul, fără să-l găsească. Nu era nici în birou. Nici pe terasă. A coborât atunci scările până la plajă şi l-a strigat pe nume. Poate se dusese să facă o baie? I se întâmpla atunci când lucra prea mult. Dar nu era nimeni nici pe plajă. A simțit cum o cuprinde panica: unde putea fi? S-a întors în casă şi l-a strigat din nou. Nimeni. A verificat în toate camerele de la parter, apoi a urcat la etaj. Deschizând uşa dormitorului, l-a găsit aşezat pe pat, citind un teanc voluminos de foi.

— Harry? Aici erai? Te caut de zece minute peste tot…

A tresărit auzind-o.

— Iartă-mă, Nola, citeam… Nu te-am auzit.

S-a ridicat, a strâns paginile pe care le ținea în mână şi le-a strecurat într-un sertar al comodei.

Ea a zâmbit.

— Şi ce citeai tu atât de absorbit încât nici nu m-ai auzit urlându-ți numele prin toată casă?

— Nimic important.

— E continuarea romanului tău? Arată-mi!

— Nimic important, o să-ți arăt când o să fie cazul.

L-a privit revoltată:

— Eşti sigur că totul e în regulă, Harry?

El a râs.

— Totul e în regulă, Nola.

Au ieşit pe plajă. Ea voia să vadă pescăruşii. Şi-a deschis larg brațele, ca şi cum ar fi avut aripi, şi a alergat descriind cercuri mari.

— Mi-ar plăcea să pot zbura, Harry! Doar zece zile! Peste zece zile ne vom lua zborul! Vom pleca din oraşul ăsta blestemat pentru totdeauna!

Se credeau singuri pe plajă. Nici Harry, nici Nola nu bănuiau că Luther Caleb îi urmărea, din pădure, de deasupra stâncilor. A aşteptat ca ei să intre în casă pentru a ieşi din ascunzătoare: a alergat de-a lungul drumului spre Goose Cove şi a ajuns la Mustangul său, pe drumul forestier paralel. S-a dus la Aurora şi a parcat în față la Clark's. S-a repezit înăuntru: trebuia să vorbească imediat cu Jenny. Trebuia să ştie cineva. Avea o presimțire rea. Dar Jenny nu avea niciun chef să-l vadă.

— Luther? Nu ar trebui să fii aici, i-a zis ea când el a venit la tejghea.

— Jenny... Îvi pare rău pentru divineața aceea. Nu ar fi trebuit fă te apuc aşa de tare de braț.

— Am o vânătaie acum...

— Îvi pare rău.

— Trebuie să pleci acum.

— Nu, aşteaptă...

— Am depus plângere împotriva ta, Luther. Travis a spus că dacă te întorci în oraş, trebuie să-l sun şi o să ai de-a face cu el. Ar fi mai bine să pleci înainte să te vadă aici.

Uriaşul s-a întristat.

— Ai depuf plângere ivpotriva vea?

— Da. M-ai speriat aşa de tare în dimineața aceea...

— Dar trebuie fă-ți vorbesc de ceva foarte ivportant.

— Nimic nu e important, Luther. Du-te...

— E legat de Harry Quebert...

— Harry?

— Da, spune-vi că tu nu te gândeşti la el...

— De ce-mi vorbeşti despre el?

— Ai încredere în el?

— Încredere? Da, bineînțeles. De ce mă întrebi asta?

— Trebuie fă-ți zic ceva foarte…
— Să-mi zici ceva? Ce anume?
În momentul în care Luther se pregătea să răspundă, a apărut o maşină a poliției vizavi de Clark's.
— E Travis! a strigat Jenny. Fugi, Luther, fugi! Nu vreau să ai necazuri.

*

— Este cât se poate de simplu, mi-a zis Harry, era cea mai frumoasă carte pe care o citisem vreodată. Şi nici măcar nu ştiam că era pentru Nola! Numele ei nu apărea. Era o poveste de dragoste extraordinară. Nu l-am mai revăzut pe Caleb de atunci. N-am mai avut ocazia să-i înapoiez textul. Pentru că au survenit evenimentele pe care le ştii. Patru săptămâni mai târziu am aflat că Luther Caleb a avut un accident mortal pe autostradă. Iar eu dețineam manuscrisul original a ceea ce ştiam că era o capodoperă. Aşa că am decis să mi-l însuşesc. Uite cum mi-am clădit cariera şi viața pe o minciună. Cum puteam să-mi imaginez succesul pe care-l va cunoaşte cartea asta? Succesul ei m-a chinuit toată viața! Toată viața! Şi uite că după treizeci şi trei de ani, poliția descoperă trupul Nolei şi manuscrisul ăsta în grădina mea. În grădina mea! Şi în momentul acela, mi-a fost atât de teamă să nu pierd totul, încât am zis că scrisesem cartea pentru ea.
— De teamă să nu pierzi totul? Ai preferat să fii acuzat de crimă decât să dezvălui adevărul despre manuscris?
— Da! Da! Pentru că toată viața mea e o minciună, Marcus!
— Deci Nola nu ți-a furat niciodată copia asta. Ai zis asta ca să te asiguri că nimeni nu se va îndoi că tu eşti autorul.
— Da. Dar atunci, de unde provine manuscrisul pe care-l avea cu ea?
— Luther i-l pusese în cutia de scrisori, am zis.
— În cutia de scrisori?
— Luther ştia că o să fugi cu Nola, v-a auzit vorbind pe plajă. Ştia că Nola o să plece fără el, aşa că a terminat povestea în acest fel: cu plecarea eroinei. I-a scris o ultimă

scrisoare, în care îi urează o viață frumoasă. Şi scrisoarea asta se află în manuscrisul pe care ți l-a adus apoi. Luther ştia totul. Dar iată că în ziua plecării, probabil în noaptea din 29 spre 30 august, el simte nevoia să încheie definitiv: vrea să sfârşească povestea sa cu Nola cum se sfârşeşte şi manuscrisul său. Atunci depune în cutia de scrisori a familiei Kellergan o ultimă scrisoare. Sau mai curând un ultim pachet. Scrisoarea de despărțire şi manuscrisul cărții sale, ca ea să ştie cât o iubeşte. Şi cum ştie că nu o va mai vedea vreodată, scrie pe copertă: *Adio, Nola mea iubită*. E clar că a pândit până de dimineață, ca să fie sigur că Nola va fi cea care va lua corespondența. Aşa cum făcea el întotdeauna. Dar găsind scrisoarea şi manuscrisul, Nola a crezut că tu i le scriseseşi. A crezut că nu o să mai vii. A cuprins-o nebunia.

Harry a avut o cădere, se ținea cu mâna de inimă.

— Povesteşte-mi, Marcus! Povesteşte-mi tu. Vreau să fie în cuvintele tale! Cuvintele tale sunt mereu atât de bine alese! Povesteşte-mi ce s-a petrecut pe 30 august 1975.

*

30 august 1975

Într-o zi de la sfârşitul lui august, o fată de cincisprezece ani a fost asasinată la Aurora. Se numea Nola Kellergan. Toate descrierile pe care le veți auzi despre ea o vor înfățişa drept plină de viață şi de vise.

Ar fi dificil să limităm cauzele morții ei la evenimentele din 30 august 1975. Poate că, în realitate, totul a început cu ani în urmă. În cursul anilor 1960, când părinții nu şi-au dat seama de boala care punea stăpânire pe copilul lor. Într-o noapte din anul 1964, poate, când un tânăr este desfigurat de o bandă de huligani beți, ca apoi, unul dintre aceştia, cuprins de remuşcări, să se străduiască să-şi elibereze conştiința apropiindu-se în secret de victima sa. În noaptea din anul 1964, când un tată hotărăşte să ascundă secretul fiicei sale. Sau poate că totul începe într-o după-amiază de iunie 1975,

când Harry Quebert o întâlneşte pe Nola şi se îndrăgostesc unul de altul.

Este povestea părinţilor care nu vor să vadă adevărul în privinţa propriului copil.

Este povestea unui bogat moştenitor care, în anii tinereţii, jucându-se de-a huliganul oarecum, a distrus visele unui tânăr şi a trăit de atunci bântuit de gestul lui.

Este povestea unui bărbat care visează să devină un mare scriitor şi care se lasă încet devorat de propria ambiţie.

În zorii zilei de 30 august 1975, o maşină a parcat în faţa casei de la numărul 245 de pe Terrace Avenue. Luther Caleb venea să-şi ia rămas-bun de la Nola. Era tulburat. Nu mai ştia dacă se iubiseră sau dacă visase; nu mai ştia dacă îşi scriseseră cu adevărat acele scrisori. Dar ştia că Nola şi Harry prevăzuseră să fugă în ziua aceea. Şi el voia să plece din New Hampshire şi să fugă departe, departe de Stern. Gândurile i se amestecau: bărbatul care-i retrezise dorinţa de a trăi era acelaşi cu cel care i-o retezase. Era un coşmar. Singurul lucru care conta acum era să-şi sfârşească povestea de iubire. Trebuia să-i dea Nolei ultima scrisoare. O scrisese de aproape trei săptămâni, din ziua când îi auzise pe Harry şi Nola zicând că or să fugă pe 30 august. Se grăbise să-şi termine cartea, chiar îi dăduse originalul lui Harry Quebert să-şi spună părerea: voia să ştie dacă merita osteneala să-l publice. Dar în prezent nimic nu mai conta. Chiar renunţase să-şi mai recupereze textul. Păstrase doar o copie dactilografiată, pe care o legase frumos pentru Nola. Sâmbăta aceea de 30 august era ziua în care el a depus în cutia de scrisori a familiei Kellergan ultima scrisoare care trebuia să pună capăt poveştii lor, ca şi manuscrisul, ca Nola să-şi amintească de el. Ce titlu trebuia să-i dea cărţii? Nu avea habar. Nu va exista niciodată o carte, atunci de ce să-i dea un titlu? Se mulţumise să scrie o dedicaţie pe copertă, ca să-i ureze drum bun: *Adio, Nola mea iubită*.

Stând în maşină, aştepta zorile. Voia s-o vadă pe Nola că iese. Voia doar să se asigure că ea va fi cea care va găsi

cartea. De când îşi scriau, ea era mereu cea care venea să ridice corespondenţa. A aşteptat; s-a ascuns cât a putut de bine: nimeni nu trebuia să-l vadă, mai ales bruta aceea de Travis Dawn, altfel l-ar fi luat la bătaie. Primise destule lovituri, cât pentru toată viaţa.

La ora unsprezece, ea a ieşit în sfârşit din casă. S-a uitat în jur, ca de fiecare dată. Era strălucitoare. Purta o rochie roşie, superbă. S-a repezit către cutia de scrisori, a zâmbit când a văzut scrisoarea şi pachetul. S-a grăbit să o citească şi, deodată, s-a clătinat. A fugit apoi în casă, în lacrimi. Nu vor pleca niciodată, Harry nu o va aştepta la motel. Ultima lui scrisoare era una de despărţire.

S-a retras în camera ei şi s-a prăbuşit pe pat, cuprinsă de durere. De ce? De ce o respingea? De ce o făcuse să creadă că ei se vor iubi pentru totdeauna? A frunzărit manuscrisul: ce era cartea asta despre care el nu-i vorbise niciodată? Lacrimile îi curgeau pe hârtie şi o pătau. Erau scrisorile lor, toate scrisorile lor erau acolo şi ultima care încheia cartea: o minţise dintotdeauna. Nu prevăzuse niciodată să fugă cu ea. O durea capul, plângea aşa de rău. Voia să moară, atât de rău îi era.

Uşa camerei s-a deschis încetişor. Tatăl ei o auzise plângând.

— Ce se întâmplă, draga mea?

— Nimic, tati.

— Nu spune *nimic*, văd bine că se petrece ceva…

— O, tati! Sunt atât de tristă! Atât de tristă!

S-a aruncat de gâtul reverendului.

— Las-o! a urlat deodată Louisa Kellergan. Nu merită atâta iubire! Las-o, David, îţi spun!

— Opreşte-te, Nola… Nu începe iar!

— Taci, David! Eşti un om jalnic! Nu eşti în stare să acţionezi! Acum sunt obligată să termin treaba eu însămi.

— Nola! Pentru Dumnezeu! Linişteşte-te! Linişteşte-te! Nu te mai las să-ţi faci rău.

— Lasă-ne, David! a explodat Louisa respingându-şi soţul cu un gest iute.

S-a retras până pe hol, neputincios.

— Vino aici, Nola! urla mama. Vino aici! O să vezi ce-o să pățeşti!

Uşa s-a închis. Reverendul Kellergan era paralizat. Nu putea decât să audă prin perete ce se petrecea.

— Mamă, fie-ți milă! Opreşte-te! Opreşte-te!

— Na, ia de la mine! Uite ce pățesc fetele care şi-au omorât mama.

Şi reverendul s-a grăbit spre garaj şi şi-a deschis pick-upul, dând volumul la maximum.

Toată ziua a răsunat muzica în casă şi în împrejurimi. Trecătorii aruncau o privire dezaprobatoare în direcția ferestrelor. Unii se uitau cu subînțeles la ceilalți: se ştia ce se petrecea la familia Kellergan când se auzea muzică.

Luther nu se clintise. Tot la volanul Chevroletului, ascuns printre rândurile de maşini parcate de-a lungul trotuarului, nu pierdea din ochi casa. De ce plânsese ea? Nu-i plăcuse scrisoarea? Şi cartea lui? Nici aceea nu-i plăcuse? De ce lacrimi? El îşi dăduse atâta silință. Îi scrisese o carte de iubire. Or, iubirea nu ar trebui să te facă să plângi.

A aşteptat astfel până la ora şase seara. Nu mai ştia dacă trebuia să aştepte ca ea să reapară sau dacă trebuia să sune la uşă. Voia s-o vadă, să-i spună că nu trebuia să plângă. Atunci a zărit-o ivindu-se în grădină: ea ieşise pe fereastră. S-a uitat pe drum ca să se asigure că nu o vede nimeni şi a luat-o discret pe trotuar. O geantă de piele îi atârna de-a curmezişul pieptului. În curând, Nola a început să fugă. Luther a demarat.

Chevroletul s-a oprit lângă ea.

— Luther? a zis Nola.

— Nu plânge… Av venit fă-ți pun să nu vai plângi.

— O, Luther, mi s-a întâmplat ceva atât de trist… Du-mă! Du-mă!

— Unde vergi tu?

— Departe de lume.

Fără să aştepte răspunsul lui Luther, ea s-a cufundat în scaunul de lângă şofer.

— Dă-i drumul, bunul meu Luther! Trebuie să mă duc la Sea Side Motel. E imposibil ca el să nu mă iubească! Ne iubim cum nimeni n-a iubit vreodată!

Luther s-a supus. Nici el, nici Nola nu remarcaseră maşina de patrulare care sosea în intersecţie. Travis Dawn tocmai trecea pentru a nu ştiu câta oară prin faţa casei familiei Quinn, aşteptând ca Jenny să fie singură, ca să-i dăruiască trandafirii sălbatici pe care îi culesese pentru ea. Neîncrezător, a privit-o pe Nola urcând într-o maşină pe care nu o cunoştea. Îl recunoscuse pe Luther la volan. A privit cum se îndepărtează Chevroletul şi a aşteptat încă puţin înainte să-l urmărească: nu trebuia să-l piardă din vedere, dar nici să stea lipit de el. Avea intenţia să înţeleagă ce-l determina pe Luther să-şi petreacă atâta timp la Aurora.Venea s-o spioneze pe Jenny? De ce o ducea pe Nola? Voia să comită o crimă? Tot mergând, a luat microfonul staţiei radio de la bord: voia să cheme întăriri, ca să fie sigur că-l încolţea pe Luther dacă arestarea lua o turnură urâtă. Dar şi-a schimbat părerea: nu voia să fie stânjenit de-un coleg. Voia să pună lucrurile în ordine în felul său: Aurora era un oraş liniştit şi el înţelegea să facă tot ce era necesar ca să rămână astfel. Avea să-i dea o lecţie lui Luther, o lecţie de care să-şi amintească pentru totdeauna. Ar fi fost ultima oară când mai punea piciorul aici. Şi s-a întrebat încă o dată cum de Jenny putuse să se îndrăgostească de un aşa monstru.

— Tu ai scris scrisorile? s-a revoltat Nola în maşină, când a auzit explicaţiile lui Caleb.

— Da…

Ea şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

— Luther, eşti nebun! Nu furi corespondenţa oamenilor! E urât ce-ai făcut!

El şi-a lăsat capul în jos ruşinat.

— Îvi pare rău… Ve finţeav aşa de fingur…

Ea şi-a pus mâna prieteneşte pe umărul lui puternic.

— Haide, nu e grav, Luther! Pentru că asta înseamnă că Harry mă aşteaptă! Mă aşteaptă! O să plecăm împreună!

Numai la gândul ăsta, Nola s-a luminat la faţă.

— Ai noroc, Nola. Voi vă iubiţi... Afta înfeavnă că nu veţi fi niciodată finguri.

Mergeau pe Route 1 acum. Au trecut de intersecţia cu drumul spre Goose Cove.

— Adio, Goose Cove! a strigat Nola fericită. Casa asta e singurul loc de aici cu care am amintiri frumoase.

Ea a izbucnit în râs. Fără motiv. Şi Luther a râs la rândul lui. El şi cu Nola se despărţeau, dar se despărţeau frumos. Deodată au auzit o sirenă de poliţie în spatele lor. Ajungeau în apropierea pădurii şi acolo decisese Travis să-l intercepteze pe Caleb şi să-i aplice o corecţie. Nimeni nu l-ar vedea în pădure.

— E Travis! a urlat Luther. Dacă ne prinde, funtev tervinaţi.

Panica a cuprins-o imediat pe Nola.

— Fără poliţie! O, Luther, te implor, fă ceva!

Chevroletul a accelerat. Era un model cu motor puternic. Travis a înjurat şi l-a somat prin megafon pe Luther să oprească şi să rămână pe marginea drumului.

— Nu te opri! l-a implorat Nola! Calc-o! Calc-o!

Luther a accelerat mai mult. Chevroletul s-a distanţat puţin de maşina lui Travis. După Goose Cove, Route 1 avea câteva curbe: Luther le-a luat foarte strâns şi a profitat ca să mai câştige distanţă. A auzit sirena îndepărtându-se.

— O să cheve întăriri, a zis Luther.

— Dacă ne prinde, n-o să mai plec niciodată cu Harry!

— Atunci o fă fugiv prin pădure. Pădurea efte ivenfă, n-o fă ne găfeafcă niveni. Ai putea fă ajungi la Fea Fide Votel. Dacă o fă vă prindă, n-o fă zic nivic, Nola. N-o fă zic că erai cu vine. Aşa o fă poţi fugi cu Harry.

— O, Luther...

— Provite-vi fă păftrezi cartea mea! Provite fă o păftrezi în avintirea vea!

— Îţi promit!

Cu aceste cuvinte, Luther a întors brusc volanul şi maşina s-a cufundat printre tufişurile din liziera pădurii, înainte să se oprească în spatele unor boschete dese de mărăcini. Cei doi au coborât în grabă.

— Fugi! i-a ordonat Luther Nolei. Fugi!

Au trecut prin tufişurile spinoase. Rochia Nolei s-a sfâşiat şi fața i s-a zgâriat.

Travis a înjurat. Nu mai vedea Chevroletul negru. A mai accelerat şi nu a observat caroseria neagră ascunsă printre tufişuri. A continuat drept pe Route 1.

Au alergat străbătând pădurea. Nola înainte şi Luther în spate, fiindu-i mai greu să se strecoare printre crengile joase din cauză că era corpolent.

— Fugi, Nola! Nu te opri! a strigat el.

Fără să-şi dea seama, se apropiaseră de liziera pădurii. Erau în apropiere de Side Creek Lane.

De la fereastra bucătăriei sale, Deborah Cooper se uita la pădure. Deodată i s-a părut că vede ceva mişcându-se. A privit mai atent şi a văzut o fată care alerga cât o țineau picioarele, urmată de un bărbat. S-a grăbit la telefon şi a format numărul poliției.

Travis tocmai se oprea pe marginea drumului, când a primit apelul din centrală: o tânără fusese zărită în apropiere de Side Creek Lane; după toate aparențele, era urmărită de un bărbat. Ofițerul a confirmat că a recepționat mesajul şi a făcut de îndată cale-ntoarsă spre Side Creek Lane, cu girofarurile pornite şi sirena urlând. După un kilometru, privirea i-a fost atrasă de o răsfrângere luminoasă: un parbriz! Era Chevroletul negru, ascuns printre tufişuri. S-a oprit şi s-a apropiat de vehicul, cu arma în mână: era gol. S-a întors imediat la maşina sa şi a zburat până la Deborah Cooper.

S-au oprit în apropierea plajei ca să-şi tragă sufletul.

— Crezi că am scăpat? l-a întrebat Nola pe Luther.

El a ciulit urechile: nu se auzea niciun zgomot.

— Ar trebui fă aşteptăv puțin aici, a zis el. Funtev la adăpost în pădure.

Inima Nolei bătea tare. Se gândea la Harry. Se gândea la mama ei. Îi lipsea mama ei.

— O fată în rochie roşie, a explicat Deborah ofițerului Dawn. Alerga înspre plajă. Avea pe urmele ei un bărbat. N-am văzut bine. Dar era mai voinic.

— Ei sunt, a zis el. Pot să folosesc telefonul?

— Desigur.

Travis l-a sunat pe şeriful Pratt acasă.

— Şerifule, îmi pare rău că vă deranjez în concediu, dar s-a întâmplat ceva ciudat. L-am surprins pe Luther Caleb la Aurora…

— Din nou?

— Da. Doar că de data asta a luat-o pe Nola Kellergan în maşina lui. Am încercat să-l interceptez, dar a luat viteză. S-a adâncit în pădure cu micuța Nola. Cred că a atacat-o, şerifule. Pădurea e deasă şi singur nu pot face nimic.

— Pentru Dumnezeu. Ai făcut bine c-ai sunat! Ajung imediat.

— Vom merge în Canada. Îmi place Canada. Vom locui într-o casă drăguță, pe malul unui lac. Vom fi atât de fericiți.

Luther a zâmbit. Aşezat pe un trunchi uscat, asculta visele Nolei.

— E un plan fruvof, a zis el.

— Da. Ce oră e?

— E aproape şapte fără un ffert.

— Atunci trebuie să plec la drum. Am întâlnire la ora şapte, la camera 8. În orice caz, nu mai riscăm nimic acum.

Dar în clipa aceea, au auzit zgomote. Apoi frânturi de voci.

— Poliția! s-a panicat Nola.

Şeriful Pratt şi Travis scotoceau prin pădure; mergeau de-a lungul lizierei, în apropierea plajei. Înaintau prin pădure cu bastonul în mână.

— Du-te, Nola, a zis Luther. Du-te, eu o fă răvân aici.
— Nu! Nu pot să te las!
— Du-te, pentru Duvnezeu! Du-te! Vei avea tivp să ajungi la votel. Harry va fi acolo! Fugi repede! Fugi cât poți de repede! Fugi şi fă fii fericită!
— Luther, eu…
— Adio, Nola. Fii fericită! Iubeşte-vi cartea aşa cuv aş fi vrut fă vă iubeşti pe vine.

Ea plângea. I-a făcut semn cu mâna şi a dispărut printre arbori.

Cei doi polițişti înaintau în ritm alert. După câteva sute de metri, au zărit o siluetă.
— E Luther! a zbierat Travis. El e!

Stătea pe un buştean. Nu se clintise. Travis s-a repezit la el şi l-a luat de guler.
— Unde e fata? a urlat el, zgâlțâindu-l.
— Ce fată? a întrebat Luther.

A încercat să calculeze în minte cât îi trebuia Nolei să ajungă la motel.
— Unde e Nola? Ce i-ai făcut? a repetat Travis.

Cum Luther nu răspundea, şeriful Pratt, venind din spate, i-a prins un picior şi, trăgându-i o lovitură foarte puternică cu bastonul, i-a zdrobit genunchiul.

Nola a auzit un urlet. S-a oprit brusc din fugă şi a tresărit. Îl găsiseră pe Luther, îl băteau. A ezitat o fracțiune de secundă: trebuia să facă drumul înapoi, să apară în fața agenților. Ar fi prea nedrept ca Luther să aibă necazuri din pricina ei. A vrut să se întoarcă spre buştean, dar a simțit deodată o mână care a prins-o de umăr. S-a întors şi a tresărit:
— Mama? a zis ea.

Cu amândoi genunchii rupți, Luther zăcea la pământ, gemând. Rând pe rând, Travis şi Pratt îi dădeau lovituri cu piciorul şi cu bastonul.

— Ce i-ai făcut Nolei? striga Travis. I-ai făcut rău? Ia zi! Eşti un nenorocit de dezaxat, nu-i aşa? N-ai putut să nu-i faci rău!

Luther urla sub lovituri, rugându-i pe polițişti să înceteze.

— Mama?

Louisa Kellergan i-a zâmbit duios fiicei sale.

— Ce faci aici, draga mea? a întrebat-o ea.

— Am fugit.

— De ce?

— Pentru că vreau să fiu cu Harry. Îl iubesc aşa de mult.

— Nu trebuie să-l laşi singur pe tatăl tău. El va fi prea nefericit fără tine. Nu poți pleca aşa…

— Mamă… Mamă, îmi pare rău pentru ce ți-am făcut.

— Te iert, draga mea. Dar trebuie să încetezi să-ți mai faci rău acum.

— De acord.

— Îmi promiți?

— Îți promit, mamă. Ce trebuie să fac acum?

— Să te întorci lângă tatăl tău. Are nevoie de tine.

— Dar Harry? Nu vreau să-l pierd.

— Nu-l vei pierde. Te va aştepta.

— Adevărat?

— Da. Te va aştepta până la sfârşitul vieții sale.

Nola a auzit din nou strigăte. Luther! A alergat cât au ținut-o picioarele până la buştean. A țipat, a țipat din toți rărunchii ca să înceteze să-l lovească. A țâşnit dintre tufişuri. Luther era întins, mort. În picioare, în fața lui, şeriful Pratt şi ofițerul Travis priveau trupul speriați. Era sânge peste tot.

— Ce-ați făcut? a urlat Nola.

— Nola? a zis Pratt. Dar…

— L-ați omorât pe Luther!

S-a aruncat asupra şerifului Pratt, care a respins-o cu o palmă. I-a dat imediat sângele pe nas. Tremura de frică.

— Iartă-mă, Nola, nu voiam să-ţi fac rău, a bâiguit Pratt.

Ea a dat înapoi.

— Voi… voi l-aţi ucis pe Luther!

— Aşteaptă, Nola!

Ea a luat-o la fugă cât au ţinut-o picioarele. Travis a încercat să o prindă de păr; i-a smuls un pumn de şuviţe blonde.

— Prinde-o, pentru Dumnezeu! a urlat Pratt către Travis. Prinde-o!

Ea s-a strecurat printre tufişuri, zgâriindu-şi obrajii şi a trecut de ultimul rând de copaci. O casă. O casă! S-a repezit către uşa de la bucătărie. Nasul îi sângera în continuare. Avea sânge pe faţă. Deborah i-a deschis, panicată, şi a lăsat-o să intre.

— Ajutor, a gemut Nola. Chemaţi ajutor.

Deborah s-a grăbit spre telefon ca să prevină poliţia.

Nola a simţit o mână care-i acoperea gura. Cu un gest brutal, Travis a ridicat-o de la pământ. Ea se zbătea, dar bărbatul o strângea prea puternic. N-a avut timp să iasă din casă: Deborah Cooper se întorcea deja din living. A scos un strigăt de groază.

— Nu vă neliniştiţi, a bolborosit Travis. Sunt de la poliţie. Totul e în regulă.

— Ajutor! urla Nola, încercând să se elibereze. Au omorât un om! Poliţiştii au asasinat un om! E un mort în pădure!

S-a scurs un răstimp despre care e greu de precizat cât a durat. Deborah Cooper şi Travis se priveau în tăcere: bătrâna nu a îndrăznit nici să se repeadă la telefon, nici să fugă. Apoi a răsunat o împuşcătură şi Deborah s-a prăbuşit la pământ. Şeriful Pratt tocmai o doborâse cu arma din dotare.

— Sunteţi nebun! a urlat Travis. Total nebun! De ce aţi făcut asta?

— Nu aveam de ales, Travis. Ştii ce ni s-ar fi întâmplat dacă bătrâna ne-ar fi turnat…

Travis tremura.
— Ce facem acum? a întrebat tânărul ofițer.
— Habar n-am.

Nola, terorizată, cu forța celui disperat, a profitat de momentul de confuzie ca să se elibereze din strânsoarea lui Travis. Înainte ca şeriful Pratt să poată face ceva, ea s-a repezit afară pe uşa de la bucătărie. Şi-a pierdut echilibrul pe scări şi a căzut. S-a ridicat de îndată, dar mâna puternică a şerifului Pratt a apucat-o de păr. A scos un urlet şi l-a muşcat de brațul pe care-l ținea aproape de fața ei. Şeriful i-a dat drumul, dar ea nu a avut timp să fugă: Travis i-a tras o lovitură cu bastonul chiar în spatele craniului. Ea s-a prăbuşit pe jos. El s-a retras, îngrozit. Era sânge peste tot. Fata murise.

Travis a rămas o clipă aplecat deasupra corpului. Îi venea să vomite. Pratt tremura. Din pădure se auzeau păsările cântând.
— Ce facem, şerifule? a murmurat Travis, speriat.
— Să ne păstrăm calmul. Să ne păstrăm calmul. Nu e momentul să intrăm în panică.
— Da, şerifule.
— Trebuie să scăpăm de Caleb şi de Nola. Altfel ne aşteaptă scaunul electric, pricepi doar.
— Da, şerifule. Şi Cooper?
— O să lăsăm să se creadă că a fost un asasinat. Un jaf care a luat o întorsătură urâtă. O să faci exact cum îți spun.

Travis plângea acum.
— Da, şerifule. O să fac tot ce trebuie.
— Mi-ai zis că ai văzut maşina lui Caleb aproape de Route 1.
— Da. Sunt cheile în contact.
— Asta-i foarte bine. O să punem cadavrele în maşină. Şi o să scapi de ele, de acord?
— Da.
— De îndată ce vei pleca, o să cer întăriri, pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Trebuie să ne mişcăm repede, da? Când vor sosi echipele, tu vei fi deja departe. În vânzoleală, nimeni nu va observa că nu eşti aici.

— Da. Şerifule… Dar cred că bătrâna Cooper a sunat din nou la poliție.

— Rahat! Trebuie să ne grăbim atunci!

Au târât cadavrele lui Luther și al Nolei până la Chevrolet. Apoi Pratt a fugit prin pădure, în direcția casei lui Deborah Cooper şi a maşinilor de poliție. A avertizat centrala prin stația radio de la bordul maşinii sale că tocmai o găsise împuşcată pe Deborah Cooper.

Travis s-a aşezat la volanul Chevroletului şi a demarat. În momentul în care ieşea din tufişuri, a întâlnit o patrulă de la biroul şerifului care fusese chemată ca întăriri de centrală în urma celui de-al doilea apel al lui Deborah Cooper.

Pratt era pe cale să contacteze centrala când a auzit o sirenă de poliție în apropiere. Prin stația radio s-a anunțat o urmărire pe Route 1 între o maşină de la biroul şerifului şi un Chevrolet Monte Carlo negru reperat lângă Side Creek Lane. Şeriful Pratt a anunțat că avea să se alăture şi el urmăririi de îndată. A demarat, a pus sirena, a luat-o pe drumul forestier paralel. Când a intrat pe Route 1, puțin a lipsit să intre în Travis. S-au privit o clipă: erau înspăimântați.

În cursul urmăririi, Travis a reuşit să scape de maşina condusă de adjunctul şerifului făcând-o să derapeze. A ajuns la Route 1, spre sud, şi a întors la Goose Cove. Pratt era pe urmele lui, prefăcându-se că-l urmărea. Prin stația radio, dădea indicații eronate, pretinzând că era pe drumul spre Montburry. A oprit sirena, s-a năpustit pe drumul spre Goose Cove şi s-au întâlnit în fața casei. Cei doi bărbați au ieşit din maşină, panicați, prinşi la strâmtoare.

— Ai înnebunit să te opreşti aici? a zis Pratt.

— Quebert nu e acasă, a răspuns Travis. Ştiu că lipseşte din oraş o vreme, i-a zis lui Jenny Quinn care mi-a spus mie.

— Am cerut baraje pe toate drumurile. Eram obligat.

— La dracu'! a gemut Travis. Sunt încercuit! Ce facem?

Pratt s-a uitat în jurul lui. A observat garajul gol.

— Lasă maşina înăuntru, încuie uşa şi grăbeşte-te să te întorci la Side Creek Lane pe plajă. Prefă-te că scotoceşti prin

casa lui Cooper. Reiau urmărirea. Vom scăpa de cadavre la noapte. Ai o haină în maşina ta?

— Da.

— Pune-o. Eşti plin de sânge.

Peste un sfert de oră, când Pratt întâlnea lângă Montburry patrulele venite ca întăriri, Travis, purtând haină, înconjurat de colegii ce se adunau din tot statul, izola perimetrul de la Side Creek Lane, unde abia ce fusese descoperit cadavrul lui Deborah Cooper.

În toiul nopţii, Travis şi Pratt s-au întors la Goose Cove. Au îngropat-o pe Nola la douăzeci de metri depărtare de casă. Pratt stabilise deja perimetrul căutărilor cu căpitanul Rodik, de la poliţia de stat: ştia că Goose Cove nu făcea parte din acesta, aşa că nimeni nu avea să vină s-o caute aici. Ea continua să aibă geanta agăţată de-a curmezişul pieptului şi cei doi o lăsaseră aşa când au acoperit-o cu pământ, fără măcar să se uite ce se afla înăuntru.

Când groapa a fost umplută, Travis a luat din nou Chevroletul negru şi a dispărut pe Route 1 cu cadavrul lui Luther în portbagaj. A ajuns până în Massachusetts. Pe traseu, a trebuit să treacă de două baraje ale poliţiei.

— Actele maşinii, ziceau de fiecare dată poliţiştii, nervoşi, văzând maşina.

Şi de fiecare dată Travis le-a pus aceeaşi placă:

— Poliţia din Aurora, băieţi. Sunt pe urmele omului nostru.

Poliţiştii l-au salutat cu respect pe colegul lor, urându-i noroc.

A mers până într-un orăşel de pe coastă pe care-l ştia bine. Sagamore. A luat-o pe drumul care se întindea de-a lungul oceanului, pe falezele de la Sunset Cove. Era o parcare pustie. Ziua era superbă; voise mereu s-o aducă pe Jenny acolo pentru o plimbare romantică. A oprit maşina, l-a pus pe Luther pe locul şoferului, i-a vărsat în gură alcool prost. Apoi a scos maşina din viteză: aceasta a mers mai întâi uşor pe mica pantă ierboasă, ca să cadă în cele din urmă de pe peretele stâncos şi să dispară în gol, cu un zgomot metalic.

După care a coborât pe drum câteva sute de metri. O maşină aştepta pe margine. A urcat pe locul de lângă şofer. Era asudat şi plin de sânge.

— S-a rezolvat, i-a zis lui Pratt, instalat la volan.

Şeriful a demarat.

— Nu va mai trebui niciodată să vorbim despre ce s-a întâmplat, Travis. Şi când vor găsi maşina, va trebui să muşamalizăm incidentul. Să nu avem vinovat este singurul mod în care nu riscăm vreodată să fim ameninţaţi. Înţeles?

Travis a dat din cap. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a strâns lanţul pe care îl smulsese în secret de la gâtul Nolei când a îngropat-o. Un lanţ frumos din aur pe care era scris numele *Nola*.

*

Harry s-a aşezat din nou pe canapea.

— Deci ei i-au ucis pe Nola, Luther şi pe Deborah Cooper.

— Da. Şi au aranjat în aşa fel lucrurile încât ancheta să nu ajungă la niciun rezultat. Harry, ştiai că Nola avea crize psihotice, nu? Şi ai vorbit cu reverendul Kellergan atunci...

— N-aveam habar despre incendiu. Dar am descoperit că Nola era instabilă când m-am dus la familia Kellergan ca să discut cu ei despre relele tratamente pe care i le aplicau. Îi promisesem Nolei că nu mă voi duce să-i văd părinţii, dar nu puteam să nu fac nimic, înţelegi? Atunci am priceput că părinţii Kellergan se rezumau numai la reverend, văduv de şase ani şi complet depăşit de situaţie. El... el a refuzat să privească adevărul în faţă. Trebuia s-o duc pe Nola departe de Aurora, ca s-o tratez.

— Deci fuga era ca s-o faci bine...

— Pentru mine, ăsta era motivul. Ne-am fi dus la medici buni, ea s-ar fi vindecat! Era o fată extraordinară, Marcus! Ar fi făcut din mine un mare scriitor, iar eu i-aş fi alungat gândurile negre! Ea m-a inspirat, m-a călăuzit! Ea m-a călăuzit toată viaţa! Ştii, nu? O ştii mai bine decât oricine!

— Da, Harry. Dar de ce nu mi-ai zis nimic?

— Voiam s-o fac! Aş fi făcut-o dacă nu erau scurgerile acelea de informaţii legate de paginile tale. Am crezut că mi-ai trădat încrederea. Eram furios pe tine. Cred că voiam să fie un eşec cartea ta: ştiam că nimeni nu o să te mai ia în serios după povestea mamei. Da, asta este: voiam ca a doua ta carte să fie un eşec. Cum mi se întâmplase şi mie, în fond.

Am rămas tăcuţi o clipă.

— Îmi pare rău, Marcus. Îmi pare rău pentru tot. Probabil că te-am dezamăgit atât de mult...

— Nu.

— Ştiu că aşa e. Ţi-ai pus atâtea speranţe în mine. Mi-am construit viaţa pe o minciună!

— Te-am admirat mereu pentru ceea ce eşti, Harry. Şi puţin contează dacă tu ai scris sau nu cartea aceea. Omul care eşti este cel care m-a învăţat atâtea despre viaţă. Şi lucrul ăsta nu poate fi negat de nimeni.

— Nu, Marcus. Nu mă vei mai privi niciodată ca înainte! Şi o ştii. Nu sunt decât o mare înşelătorie! Un impostor! De aceea îţi spuneam că nu vom mai putea fi prieteni: totul s-a sfârşit. Totul s-a sfârşit, Marcus. Eşti pe cale să devii un scriitor nemaipomenit, iar eu nu mai sunt nimic. Eşti un adevărat scriitor, aşa cum eu n-am fost niciodată. Te-ai luptat pentru cartea ta, te-ai luptat ca să-ţi regăseşti inspiraţia, ai depăşit obstacolul! În vreme ce eu, când am fost în aceeaşi situaţie ca tine, am trădat.

— Harry, eu...

— Aşa e viaţa, Marcus. Şi ştii că am dreptate. N-o să mă mai poţi privi în faţă de acum. Iar eu nu voi mai putea să te privesc fără să nutresc o invidie debordantă şi distrugătoare, pentru că tu ai reuşit acolo unde eu am eşuat.

M-a strâns la piept.

— Harry, am murmurat. Nu vreau să te pierd.

— Te vei descurca foarte bine, Marcus. Ai devenit cineva! Un scriitor dat naibii! O să reuşeşti foarte bine să fii pe picioarele tale! O ştiu. Acum, drumurile noastre se despart pentru totdeauna. Numim asta destin. Nu mi-a fost niciodată dat să

fiu un mare scriitor. Am încercat totuşi să-mi schimb soarta: am furat o carte, am minţit treizeci de ani. Dar destinul nu poate fi supus: el sfârşeşte întotdeauna prin a triumfa.

— Harry…

— Destinul tău, Marcus, a fost mereu să fii scriitor. Am ştiut-o dintotdeauna. Şi tot aşa am ştiut că odată şi odată va veni momentul pe care îl trăim acum.

— Vei rămâne mereu prietenul meu, Harry.

— Marcus, termină-ţi cartea. Cartea asta despre mine, termin-o! Acum că ştii totul, spune-o lumii întregi. Adevărul ne va elibera pe toţi. Scrie adevărul despre cazul Harry Quebert. Eliberează-mă de răul care mă chinuie de treizeci de ani. E ultimul lucru pe care ţi-l cer.

— Dar cum? Nu pot şterge trecutul.

— Nu, dar poţi schimba prezentul. Este puterea scriitorilor. Paradisul scriitorilor, îţi aminteşti? Sunt sigur că vei şti cum s-o faci.

— Harry, eşti cel care m-a îndemnat să mă maturizez! Ai făcut din mine ceea ce sunt acum!

— E doar o iluzie, Marcus, n-am făcut nimic. Ai ştiut să te maturizezi singur.

— Nu! E fals! Ţi-am urmat sfaturile! Ţi-am urmat cele treizeci şi unu de sfaturi! Aşa am scris prima mea carte! Şi următoarea! Şi toate celelalte! Cele treizeci şi unu de sfaturi ale tale! Îţi aminteşti?

A zâmbit trist.

— Bineînţeles că îmi amintesc, Marcus.

*

Burrows, Crăciun, 1999

— Crăciun fericit, Marcus!

— Un cadou? Mulţumesc, Harry. Ce este?

— Deschide-l. Este un reportofon cu minidisc. Se pare că e o tehnologie de ultimă generaţie. Îţi petreci timpul luând

notițe despre ce-ți spun, dar când le vei pierde, va trebui să repet tot. Mi-am zis că astfel ai putea să le înregistrezi.

— Foarte bine. Haide.

— Ce?

— Dă-mi un prim sfat. O să înregistrez cu exactitate toate sfaturile tale.

— Bun. Ce fel de sfaturi?

— Nu ştiu... sfaturi pentru scriitori. Şi pentru boxeri. Şi pentru oameni.

— Toate astea? Câte vrei?

— Cel puțin o sută!

— O sută? Trebuie să mai păstrez ceva şi pentru mine ca să am ce să te mai învăț apoi.

— Vei avea mereu ceva să mă înveți. Eşti marele Harry Quebert.

— O să-ți dau treizeci şi unu de sfaturi. O să ți le dau de-a lungul anilor ce vor urma. Nu toate în acelaşi timp.

— De ce treizeci şi unu?

— Pentru că vârsta de treizeci şi unu de ani este una importantă. La zece ani eşti copil. La douăzeci te formezi ca adult. La treizeci vei deveni un om pe de-a-ntregul sau nu. Iar vârsta de treizeci şi unu înseamnă că ai trecut de acest prag. Cum te imaginezi la treizeci şi unu de ani?

— Ca tine.

— Haide, nu spune prostii. Mai bine înregistrezi. O să-ți dau sfaturile în ordine descrescătoare. Sfatul numărul treizeci şi unu: va fi unul referitor la cărți. Aşadar, iată-l: Marcus, primul capitol este esențial. Dacă cititorilor nu le place, nu vor mai citi restul cărții. Cum te gândeşti să-ți începi povestea?

— Nu ştiu, Harry. Crezi că voi izbuti într-o zi?

— Să ce?

— Să scriu o carte.

— Sunt sigur.

*

M-a privit fix şi a zâmbit.

— O să faci treizeci şi unu de ani, Marcus. Uite, ai ajuns aici: ai devenit un om formidabil. Să devii *Formidabilul* nu a fost nimic, dar să devii un om formidabil a însemnat încununarea unei lungi şi mărețe lupte cu tine însuți. Sunt foarte mândru de tine.

Şi-a pus haina şi şi-a legat fularul.

— Unde te duci, Harry?

— Trebuie să plec acum.

— Nu pleca! Rămâi!

— Nu pot...

— Rămâi, Harry! Mai stai puțin!

— Nu pot.

— Nu vreau să te pierd!

— La revedere, Marcus! Întâlnirea cu tine a fost cea mai frumoasă din viața mea.

— Unde te duci?

— Trebuie s-o aştept pe Nola undeva.

M-a strâns la piept.

— Găseşte dragostea, Marcus. Dragostea dă sens vieții. Când iubeşti, eşti mai puternic! Eşti măreț! Mergi mai departe!

— Harry! Nu mă părăsi!

— La revedere, Marcus.

A plecat. A lăsat uşa deschisă în urma lui şi am lăsat-o şi eu astfel mult timp. Pentru că a fost ultima oară când l-am revăzut pe maestrul şi prietenul meu Harry Quebert.

*

Mai 2002, finala campionatului universitar de box

— Marcus, eşti gata? Urcăm pe ring în treizeci de minute.

— Mi-e teamă, Harry.

— Sunt sigur. Şi cu atât mai bine: când nu ți-e teamă, nu poți câştiga. Nu uita, boxează ca şi cum ai construi o carte... Îți aminteşti? Capitolul 1, capitolul 2...

— Da. Unu, loveşti. Doi, îl zdrobeşti...

— Foarte bine, campionule. Haide, gata? Hai, suntem în finala campionatului, Marcus! În finală! În urmă cu doar puțin timp te băteai doar cu sacii de box şi iată-te acum în finala campionatului! Ascultă anunțul: „Marcus Goldman şi antrenorul său Harry Quebert de la Universitatea Burrows". Noi suntem! Înainte!

— Aşteaptă, Harry.

— Ce este?

— Am un dar pentru tine.

— Un dar? Eşti sigur că e un moment bun pentru asta?

— Absolut. Vreau să-l ai înainte de meci. E în geanta mea, ia-l. Nu pot să ți-l dau eu, pentru că am mănuşile.

— E un CD?

— Da, e o compilație! Cele mai importante treizeci şi unu de sfaturi ale tale. Despre box, despre viață, despre cărți.

— Mulțumesc, Marcus. Sunt foarte mişcat. Gata să te lupți?

— Ca niciodată…

— Haide, atunci.

— Aşteaptă, mai am o întrebare…

— Marcus! E timpul!

— Dar e important! Am reascultat benzile noastre şi nu ai răspuns niciodată la ea.

— Bun, haide. Te ascult.

— Harry, cum ştii că o carte este terminată?

— Cărțile sunt ca viața, Marcus. Ele nu se termină niciodată cu adevărat.

EPILOG
Octombrie 2009

(La un an după apariția cărții)

„O carte bună, Marcus, nu se măsoară doar prin ultimele sale cuvinte, ci prin efectul colectiv al tuturor cuvintelor care le-au precedat. În mai puțin de-o secundă după ce ți-a terminat cartea, după ce a citit ultimul cuvânt, cititorul trebuie să se simtă străbătut de un sentiment puternic; vreme de o clipă, el nu trebuie să se gândească decât la tot ceea ce tocmai a citit, să se uite la copertă şi să surâdă cu o urmă de tristețe pentru că toate personajele o să-i lipsească. O carte bună, Marcus, este o carte pe care regreți că ai terminat-o."

Plaja de la Goose Cove, 17 octombrie 2009

— Un zvon scurt conform căruia ai un nou manuscris gata, scriitorule.

— E adevărat.

Eram cu Gahalowood; aşezaţi cu faţa spre ocean, beam o bere privind cum soarele apune îndărătul orizontului.

— Noul mare succes al extraordinarului Marcus Goldman! a exclamat Gahalowood. Despre ce e vorba în carte?

— O s-o citeşti fără îndoială. Apari în ea.

— Adevărat? Pot să arunc un ochi?

— Nici măcar în vis, sergent.

— În orice caz, dacă e proastă, îmi dai banii înapoi.

— Goldman nu mai dă banii înapoi, sergent.

A râs.

— Spune-mi, scriitorule, cine ţi-a dat ideea să reconstruieşti casa asta şi să o transformi într-o pensiune pentru tinerii scriitori?

— Mi-a venit, pur şi simplu.

— *Casa Harry Quebert pentru scriitori*. Cred că e o idee de milioane. În fond, voi, scriitorii, sunteţi un soi de oameni care duceţi o viaţă uşoară. Să vii aici ca să te uiţi la ocean şi să scrii cărţi, mi-ar fi plăcut şi mie meseria asta… Ai văzut articolul din *New York Times* de azi?

— Nu.

A scos o foaie de ziar din buzunar şi a desfăcut-o. A citit:

— *Pagină specială*: Pescăruşii din Aurora, *noul roman pe care vi-l recomandăm neapărat să-l descoperiţi. Luther Caleb, acuzat*

pe nedrept de uciderea Nolei Kellergan, era mai ales un scriitor de geniu, al cărui talent era ignorat de toți. Editura Schmid & Hanson i-a făcut dreptate publicând postum romanul flamboaiant pe care l-a scris despre relația dintre Nola Kellergan şi Harry Quebert. Acest roman superb povesteşte cum Harry Quebert s-a inspirat din relația cu Nola Kellergan ca să scrie Originile răului.

S-a întrerupt şi a izbucnit în râs.

— Ce s-a întâmplat, sergent?

— Nimic. Eşti absolut genial, Goldman! Genial!

— Nu există poliție care să facă dreptate, sergent.

Ne-am terminat berile.

— Mă întorc la New York mâine, am zis.

A dat din cap.

— Mai treci din când în când pe aici. Ca să dai bună ziua. În fine, asta îi va face plăcere mai ales soției mele.

— Bucuros.

— De fapt, nu mi-ai spus care e titlul noii tale cărți.

— *Adevărul despre cazul Harry Quebert.*

A rămas gânditor. Ne-am întors la maşini. Pescăruşi în zbor au tăiat cerul; i-am urmărit o clipă cu privirea. Apoi Gahalowood m-a mai întrebat:

— Şi acum ce-o să faci, scriitorule?

— Într-o zi, Harry mi-a spus: „Dă sens vieții tale. Două lucruri dau sens vieții: cărțile şi iubirea". Grație lui Harry am descoperit cărțile. Acum, plec în căutarea iubirii.

UNIVERSITATEA BURROWS
își exprimă recunoștința față de:

MARCUS P. GOLDMAN
Câştigătorul campionatului universitar de box
2002

Și antrenorul său:
HARRY L. QUEBERT

Mulțumiri

Îi mulțumesc din tot sufletul lui Erne Pinkas, din Aurora, New Hampshire, pentru ajutorul său prețios.

Din rândul polițiştilor din cadrul poliției de stat din New Hampshire şi Alabama, le mulțumesc sergentului Perry Gahalowood (brigada de criminalistică a poliției de stat din New Hampshire) şi ofițerului Philip Thomas (brigada poliției de autostradă din cadrul poliției de stat din Alabama).

În cele din urmă, mulțumirile mele speciale se îndreaptă către asistenta mea Denise, fără de care nu aş fi putut termina cartea aceasta.

Cuprins